

TIỆM TẬP HÓA
CỦA NHÓC CON
惠惠杂货店

THUY TINH PHU THUY NHUC

水晶翡翠肉

EDIT BY THIEN DI

truyenfulf.net

Mục lục

<u>Chương 1: Đứa Trẻ Không Ai Muốn</u>	1
<u>Chương 2: Nhà Mới</u>	2
<u>Chương 3: Giường Ngủ Của Tao</u>	3
<u>Chương 4: Mở Miệng Nói Chuyện</u>	4
<u>Chương 5: Nhớ Ba Mẹ</u>	5
<u>Chương 6: Vui Vẻ</u>	6
<u>Chương 7: Khiến Cho Người Ta Vui Vẻ</u>	7
<u>Chương 8: Hái Nắm Mèo</u>	8
<u>Chương 9: Chơi Cờ Tướng</u>	9
<u>Chương 10: Bị Phạt</u>	10
<u>Chương 11: Cho Em Chơi Cùng</u>	11
<u>Chương 12: Chơi Đùa</u>	12
<u>Chương 13: Muốn Đi Học</u>	13
<u>Chương 14: Cấn Người</u>	14
<u>Chương 15: Vô Đề</u>	15
<u>Chương 16: Cùng Bàn</u>	16
<u>Chương 17: Đồ Mách Lèo</u>	17
<u>Chương 18: Trở Thành Bạn Tốt</u>	18
<u>Chương 19: Nửa Cái Màn Thầu</u>	19
<u>Chương 20: Học Đếm</u>	20
<u>Chương 21: Chú Hai</u>	21
<u>Chương 22: Trò Chơi Điện Tử</u>	22
<u>Chương 23: Lớp Một</u>	23
<u>Chương 24: Con Là Nòng Nọc Nhỏ U'</u>	24
<u>Chương 25: Thi Giữa Học Kỳ</u>	25
<u>Chương 26: Ca Hát</u>	26
<u>Chương 27: Vô Đề</u>	27
<u>Chương 28: Điều Ước</u>	28
<u>Chương 29: Hát Nhạc Thiếu Nhi</u>	29
<u>Chương 30: Ba Mẹ</u>	30
<u>Chương 31: Phần Thưởng</u>	31
<u>Chương 32: Chờ Đợi</u>	32
<u>Chương 33: Nắm Tay Em</u>	33
<u>Chương 34: Đồng Điều</u>	34
<u>Chương 35: Ở Trong Mơ</u>	35
<u>Chương 36: Ngã Bệnh</u>	36
<u>Chương 37: Đánh</u>	37
<u>Chương 38: Không Được Cười</u>	38
<u>Chương 39: Lấy Sách</u>	39
<u>Chương 40: Tự Học</u>	40
<u>Chương 41: Nghe Thấy</u>	41
<u>Chương 42: Đầy</u>	42
<u>Chương 43: Lòng Mẹ</u>	43

Chương 44: Bảo Bối
Chương 45: Chơi Xuân
Chương 46: Mẹ Đùng Khóc
Chương 47: Hai Tuổi
Chương 48: Trị Liệu
Chương 49: Đợi Em Trờ Về
Chương 50: Đưa Tiễn
Chương 51: Đã Nói Một Trăm Ngày Rồi Mà
Chương 52: Gặp Nhau
Chương 53: Lời Mời
Chương 54: Lại Đi Học
Chương 55: Quyết Định
Chương 56: Chờ Em Với
Chương 57: Ô Tô Lại
Chương 58: Bảo Bối, Xin Lỗi
Chương 59: Nho
Chương 60: Trừ Điểm
Chương 61: Đùng Chạy
Chương 62: Một Xu
Chương 63: Cuộc Sống Nghỉ Hè
Chương 64: Thời Gian
Chương 65: Lại Khai Giảng
Chương 66: Sau Đây Chúng Ta Cùng Thi Đứng Đầu Nhé
Chương 67: Chuyện Xưa
Chương 68: Càng Ngày Càng Tốt
Chương 69: Về Linh Tinh
Chương 70: Còn Thích Con Không
Chương 71: Chờ Đợi
Chương 72: Tim Răng
Chương 73: Trời Không Còn Sớm
Chương 74: Vàng Sáng
Chương 75: Âm Ưc Hay Không Âm Ưc
Chương 76: Mọi Người Bên Nhau
Chương 77: Ăn Ngon
Chương 78: Ăn Tết
Chương 79: Con Được Không A?
Chương 80: Tiên Phong
Chương 81: Bước Ngoặt
Chương 82: Vượt Qua Cửa Ải Khó
Chương 83: Đối Xử Với Anh Tốt Nhất
Chương 84: Đầu óc Khôn Ngoan
Chương 85: Xe Đạp
Chương 86: Cánh Đồng Hi Vọng
Chương 87: Đại Tâm Tư
Chương 88: Võ Giọng
Chương 89: Chụp Ảnh Chung
Chương 90: Mời Khách
Chương 91: Làm Cơm

Chương 92: Đom Đóm
Chương 93: Quà Tặng
Chương 94: Trung Học
Chương 95: Cảm Giác
Chương 96: Tứ Đại Mỹ Nam Từ Đứng Đầu
Chương 97: Đơn Giản
Chương 98: Lại Chia Lớp
Chương 99: Tha Thứ Cho Em
Chương 100: Lặng Lẽ
Chương 101: Nói Ra
Chương 102: Tim Đập
Chương 103: Đậu Rỏi
Chương 104: Không Giống Nhau
Chương 105: Đến Nhà Con Ở
Chương 106: Ở Chung
Chương 107: Không Biết
Chương 108: Nhóc Mập
Chương 109: Thi Cấp Ba
Chương 110: Che
Chương 111: Trốn Không Thoát
Chương 112: Đỏ Mặt
Chương 113: Nickname
Chương 114: Tức Phụ Nhi Của Tôi
Chương 115: Thấy Được
Chương 116: Ý Nghĩ
Chương 117: Đưa Quần Áo
Chương 118: Cũng Vậy
Chương 119: Ngọt Ngào
Chương 120: Chụp Ảnh
Chương 121: Điện Thoại Di Động
Chương 122: Bắt Gặp
Chương 123: Lý Giải
Chương 124: Cùng Đi
Chương 125: Đổi Mặt
Chương 126: Vô Đề
Chương 127: Tìm Kiếm
Chương 128: Chờ
Chương 129: Vẫn Luôn
Chương 130: Phát Sáng (Hoàn)

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 1: Đứa Trẻ Không Ai Muốn

"Vậy mấy người nói xem Lâm Đông phải làm sao bây giờ?"

"Tuy rằng nó gọi cha chúng ta một tiếng ông, nhưng nó cũng không phải họ Lâm, tuy cha đã đi rồi, cũng không nên để chúng ta nuôi nó cả đời chứ? Bản thân chúng ta cũng có trai có gái, đâu có dư sức mà nuôi nó."

"Vậy hay là đưa nó đến cô nhi viện đi."

"Chuyện này... nếu cha biết thì không tốt đâu?"

"Cha đã qua đời nửa năm rồi! Làm sao mà biết được?"

"..."

Cách nhau một bức tường, những câu nói của những người cô chú kia đều lọt vào tai của Lâm Đông, tuy rằng bé chỉ có hơn năm tuổi, thế nhưng bé cũng mơ mơ hồ hồ cảm giác được, người lớn không thích bé, cho rằng bé rất vướng víu, không muốn bé, bé cảm thấy khổ sở, không nhìn được mà nghĩ trong lòng ——

—— nếu như, nếu như bé cũng có cha mẹ thì tốt rồi.

Nhưng mà bé không có.

Bé là đứa nhỏ do ông nhặt được ven đường, lúc nhặt được bé là vào mùa đông, cho nên tên bé là Đông—— Lâm Đông.

Lâm Đông sống cùng ông được ba năm thì ông rời xa nhân gian, các cô chú thấy bé đáng thương, thay phiên nhau nuôi dưỡng bé,

nhưng dù sao cũng không phải máu mủ ruột thịt, nuôi được một thời gian thì cảm thấy chán, dần dần coi bé như một loại quần áo, muốn nhanh chóng bỏ rơi bé, nhưng lại không thể quá mức vô tình vô nghĩa, làm chuyện cười cho người khác, vì vậy mấy người họ tụ tập lại cùng nhau nghĩ biện pháp.

Bọn họ thương lượng đến thương lượng đi, cuối cùng thương lượng ra một kết quả:

"Vậy đưa nó đến chỗ của Lệ Hoa đi."

"Chỗ của Lệ Hoa có được không? Tính tình Lệ Hoa không tốt chút nào, đã vậy em ấy còn có con trai đấy."

"Có con trai thì làm sao? Anh cũng có con trai đây. Đừng quên, em ấy cũng là do cha nhặt được, cũng đều là nhặt được ở ven đường như Lâm Đông, hoàn cảnh giống nhau, hơn nữa, cha nuôi em ấy nhiều năm như vậy, em ấy còn chưa trả ân bao giờ, bây giờ để cho em ấy nuôi Lâm Đông, giải quyết khó xử của chúng ta, cũng coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha, em ấy được lợi rồi."

"Vậy còn tiền cha để lại..."

"Tiền gì? Không có tiền! Cha không có để lại tiền! Cứ quyết định như vậy đi!"

"..."

Lúc này cửa phòng mở ra, bé ngoan Lâm Đông ngồi trên ghế salon quay đầu nhìn sang, nhìn thấy chú Hai cười híp mắt đi ra.

"Lâm Đông à, đói bụng không?" Chú Hai ôn tồn hỏi.

Lâm Đông lắc lắc đầu nhỏ, bé không có đói bụng chút nào.

Chú Hai xoa xoa hai tay nói: "Không đói bụng à, vậy chú Hai đưa con đi tìm cô Lệ Hoa chơi có được không?"

Lâm Đông không nói lời nào, đôi mắt trong suốt sạch sẽ nhìn chú Hai, khiến cho chú Hai có chút chột dạ. Chú Hai tránh ánh mắt của Lâm Đông, nói: "Đi thôi, dẫn con đi sang nhà cô Lệ Hoa để ăn ngon."

Lâm Đông ngồi không nhúc nhích, đầu nhỏ hợp gục xuống.

Chú Hai khom lưng bế bé lên, để thím Hai sắp xếp hành lý cho bé, sau đó ôm bé rời khỏi nhà, dọc đường đi chú Hai không ngừng nói chuyện với bé.

Từ sau khi ông qua đời, Lâm Đông không còn nói chuyện nhiều, tuy rằng có rất nhiều chuyện không hiểu, nhưng bé rất nhạy cảm, có thể nhận ra được thật lòng hay giả dối của người lớn, không nói một lời cùng chú Hai ngồi trên xe công cộng, lại ngồi trên xe buýt, ngồi thêm một chuyến xe công cộng.

Cuối cùng xe công cộng dừng lại ở một thị trấn nhỏ.

"Đến thị trấn rồi." Chú Hai như trút được gánh nặng: "Đi thôi."

Chú Hai vươn tay ra trước mặt Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn chằm chằm bàn tay to của chú Hai một chút, do do dự dự, vẫn vươn tay nhỏ ra ngoài.

Chú Hai cười híp mắt nắm bàn tay nhỏ của Lâm Đông, đi vào thị trấn nhỏ Cẩm Lý.

Thị trấn nhỏ Cẩm Lý cũng giống như các thị trấn nhỏ khác, nhà cửa chằng chịt cao thấp khắp nơi, cây cối cao thấp không đều tùy ý tô điểm, đi ở trong này giống như đi vào một thế giới khác bên ngoài thành phố.

Lâm Đông và chú Hai dừng lại trước cửa tiệm tạp hóa XX, XX là bởi vì sơn vẽ trên cửa đã cũ kỹ quá mức, thấy không còn thấy rõ chữ, trong lòng chú Hai dùng "XX" để thay thế, Lâm Đông là do không biết chữ nào cả.

Ánh mắt của bé di chuyển từ trên cửa vào hai gian phòng bên ngoài chứa đầy đồ vật lẫn lộn muôn màu muôn vẻ, gương trang điểm, bột giặt, sữa bò cùng giấy vệ sinh...v.v không thiếu gì cả, trên đất phía ngoài cửa bày đầy chai chai lọ lọ không giống nhau.

Đang nhìn tiệm tạp hóa, đột nhiên một trai một gái loạng choạng bước ra từ phía trong, quay người gào vào trong tiệm: "Sao cô lại mắng chửi người khác!"

Tiếng gào vừa dứt, một người phụ nữ da dẻ ngăm đen, thân hình rắn chắc bước ra từ trong tiệm, một tay chống nạnh một tay chỉ đôi trai gái này mắng: "Tôi cứ thích mắng mấy người đấy? Muốn đánh nhau hả? Bà đây phụng bồi!"

Người phụ nữ lập tức vén tay áo lên.

Đôi trai gái kia bị dọa, nhanh chóng chạy mất.

Người phụ nữ không đuổi theo, nhổ một bãi nước bọt ra đất, mắng: "Đã bắt chước mở tiệm tạp hóa, lại còn dám lại đây kiếm chuyện, đồ đầu óc đen tối!"

Người phụ nữ mắng xong mới nhận ra được bên cạnh cửa tiệm có người, quay đầu lại nhìn, thấy chú Hai đứng trên đường đứng, cùng với Lâm Đông nhỏ xíu đứng bên cạnh.

Đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ kia, Lâm Đông nhanh chóng dịch lùi hai bước nhỏ, trốn bên chân chú Hai.

Chú Hai nhìn người phụ nữ kia cười làm lành gọi: "Lệ Hoa."

Lâm Lệ Hoa hơi kinh ngạc: "Anh Hai."

"Ừ!" Chú Hai cười đáp.

"Anh tới làm gì?" Lâm Lệ Hoa lạnh giọng hỏi.

"Có việc." Chú Hai theo bản năng xoa xoa đầu Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa cảnh giác: "Chuyện gì?"

"Tới thăm em một chút." Chú Hai mỉm cười.

Lâm Lệ Hoa trực tiếp cắt lời: "Có chuyện gì thì nói thẳng."

Chú Hai chậm rãi thu lại nụ cười, mặt trở nên bi thương: "Chuyện này, cha đi rồi, anh em chúng ta cũng mất liên lạc với nhau, rất đau buồn, đặc biệt là đứa nhỏ Lâm Đông này cũng không có ai nuôi, cho nên —— "

"Muốn tôi nuôi?" Lâm Lệ Hoa không vui cắt ngang lời: "Biết ngay là anh đến tìm tôi chẳng có chuyện gì tốt, anh em mấy người lại muốn tính toán tôi?"

Đúng vậy, là lại.

Tám năm trước Lâm Lệ Hoa có một cuộc tình rất đẹp, kết quả bị chị Ba của cô cướp mất, lúc cô và chị Ba đang tranh cãi, cả nhà đều chỉ trích là do cô không đúng, trong lúc tức giận cô đồng ý gả tới đây.

Cô là người rất mạnh mẽ, từ đó về sau cô hiếm khi qua lại với nhà họ Lâm, cũng không muốn dây dưa với bọn họ. Bây giờ đứa nhỏ là do cha nhặt được, bọn họ cảm thấy vương vís, muốn ném cho cô, bọn họ coi cô là cái gì?

Chú Hai vội vàng nói: "Không phải đâu, em thông minh như vậy, ai có thể tính kế em. Hơn nữa, không phải là cha thương em nhất hay sao? Đúng không nào? Chính em cũng biết mà."

Nói đến cha, Lâm Lệ Hoa im lặng, khi đó đúng là chỉ có cha đứng về phía cô, hơn nữa cô là do cha nuôi dưỡng, cô vẫn luôn biết ơn.

"Còn nữa, Lâm Đông cũng là do cha nhặt được ven đường, khi còn sống cha cũng rất tốt với Lâm Đông, em hẳn tâm nhìn Lâm Đông bị đưa vào cô nhi viện hay sao? Nếu vậy cha ở trên trời nhìn thấy sẽ cảm thấy thương tâm, đúng không?"

Ánh mắt của Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa lui lại phía sau.

Chú Hai còn nói: "Trước khi cha đi, không thể yên tâm nhất là em và nó, cha luôn dặn nó mỗi ngày, chờ nó lớn rồi, phải yêu thương người cô là em."

Lâm Lệ Hoa nghe xong ánh mắt lóe lên.

Thấy Lâm Lệ Hoa đã buông lỏng, biết đến việc này cũng đã tạm ổn, chú Hai lời cha ra, đánh bài tình thân, rồi nói: "Lệ Hoa, Lâm Đông để lại chỗ này cho em, anh còn có việc bận, phải đi trước."

Chú Hai như bị lửa dí đến mông, gạt tay nhỏ đang níu vạt áo mình của Lâm Đông, nhanh chân rời đi.

Chú Hai!

Lâm Đông nhắc chân nhỏ đuổi theo.

Chú Hai thấy Lâm Đông đuổi theo, lập tức chạy đi, sợ khi Lâm Đông đuổi kịp ông ta không cắt đuôi được.

Ông ta chạy phía trước.

Lâm Đông đuổi theo phía sau, rốt cuộc là do chân ngắn, lúc chạy đến ven đường, chỉ nhìn thấy một đám người xa lạ, không còn tìm được bóng người của chú Hai.

Bé lo sợ nhìn đoàn người.

Chú Hai, mấy người chú Hai vớt bỏ bé rồi

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhà Mới

"Con là Lâm Đông?"

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói.

Lâm Đông quay đầu nhìn lại, là Lâm Lệ Hoa, bé gục đầu nhỏ xuống, tay nhỏ vân vê mép áo, yên lặng dịch chân nhỏ sang bên cạnh hai bước, tránh xa Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Chú Hai đã đi, để con lại cho cô nuôi."

Lâm Đông không phản ứng.

Lâm Lệ Hoa nói tiếp: "Ông của con có nói với cô về con, cô cũng được ông nuôi dưỡng."

Nghe đến chữ "ông", Lâm Đông cuối cùng cũng chịu ngược mắt nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Cùng cô về nhà nào."

Lâm Lệ Hoa quay người đi.

Lâm Đông do dự một chút, đuổi theo Lâm Lệ Hoa, còn chưa tới cửa tiệm tạp hóa, bỗng nhiên thấy Lâm Lệ Hoa chạy vào tiệm tạp hóa đuổi một con chó ra ngoài, sau đó đi ra, nhặt túi xách của bé bị chú Hai ném dưới đất lên, nói: "Vào đi."

Lâm Đông sợ hãi mà đứng yên ở cửa ra vào.

Lâm Lệ Hoa đi tới, dùng sức xoa gáy Lâm Đông, đẩy Lâm Đông vào trong tiệm tạp hóa, vừa vào trong tiệm, Lâm Đông liền bị dọa sợ chui vào núp sau kệ hàng.

"Sao mà con nhát gan quá vậy?" Lâm Lệ Hoa nói: "Nếu con mà còn như vậy, sẽ bị con của cô đánh cho ba cái."

Lâm Đông giương đôi mắt đen nhìn chằm chằm Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa uống một hớp nước, hỏi: "Sao nãy giờ con không lên tiếng?"

"..."

"Cô là cô của con."

"..."

Lâm Lệ Hoa chẳng có chút kiên nhẫn nào đối với con nít, chỉ vào kệ hàng bên cạnh Lâm Đông nói: "Được rồi, con ra kia mà đợi đi."

Lâm Đông thật sự chạy ra bên kệ hàng đứng đợi, đợi một hồi hết cả buổi trưa.

Lúc chạng vạng, Lâm Lệ Hoa hâm nóng cơm trưa thành đồ ăn tối, múc một chén nhỏ để trên bàn cơm, nói: "Tới dùng cơm."

Lâm Đông vẫn giương đôi mắt đen nhỏ nhìn chằm chằm Lâm Lệ Hoa, vẫn không nhúc nhích.

Lâm Lệ Hoa phát hiện đứa nhỏ này nhìn thật dễ thương, trắng trẻo non nớt, một đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng, nhưng mà chẳng nói chẳng rằng câu nào.

Lúc này trong cửa hàng không có khách, Lâm Lệ Hoa rảnh rỗi, nói: "Thật ra, cô cũng không muốn nuôi con."

"..."

Lâm Lệ Hoa im lặng một chút: "Nhưng mà, cô không thể phụ lòng cha." Cho nên dù biết anh Hai quăng bao quần áo cho cô, vì cha cô phải chấp nhận.

Lâm Đông cái hiểu cái không nhìn Lâm Lệ Hoa.

"Cha của cô chính là ông của con. Đó là người duy nhất quan tâm đến cô, cô phải để cho cha an tâm, cho nên cô chấp nhận nuôi con, bởi vì cha là người tốt, cô cũng phải cố gắng làm người tốt."

Đôi mắt Lâm Đông chớp chớp.

Giọng nói của Lâm Lệ trở nên dịu dàng hơn: "Đến đây đi, ăn cơm."

Cơ thể căng thẳng của Lâm Đông thả lỏng một chút, nhưng mà vẫn không chịu nhúc nhích.

Lâm Lệ Hoa bước đến, kéo bé qua, ấn xuống ghế nhỏ đưa đôi đũa đến trước mặt bé, dọa cho bé giật cả mình.

"Ăn đi!" Lâm Lệ Hoa nói.

Lâm Đông cầm lấy đũa trên tay, sợ hãi gầy gầy từng chút một, còn chưa ăn xong, Lâm Lệ Hoa đưa tới nửa chén nước: "Uống ngụm nước, coi chừng mắc nghẹn."

Nói xong Lâm Lệ Hoa ra ngoài tiệm tạp hóa, ngồi ở cửa tiệm, mãi đến khi trời tối, cũng không có khách hàng nào, hai ngày nay buôn bán không tốt, cô buồn bực đi vào trong tiệm, bên trong tối thui, cô nhìn thấy Lâm Đông.

Lâm Đông ngoan ngoãn ngồi trong bóng tối không lên tiếng.

Nếu như là nhãi con của cô thì cô đã táng cho một cái, bảo nó sang một góc ngồi chơi, đừng có yên tĩnh như vậy, nhưng mà đưa

nhỏ này không phải, nhìn thấy nó, cô lại nghĩ đến chính mình khi còn bé, cô vươn tay bật đèn trong tiệm, hỏi: "Mệt không?"

Lâm Đông lắc đầu một cái.

Lâm Lệ Hoa cười hỏi: "Con chịu đáp lại lời cô rồi hả?"

Lâm Đông lại không có phản ứng.

Lâm Lệ Hoa cười cười, nói: "Dù sao ngày hôm nay cũng không có ai tới mua đồ, đóng cửa về nhà!"

Lâm Lệ Hoa quay người thu dọn mấy thứ bên ngoài vào tiệm, gọi Lâm Đông ra, kéo cánh cửa xếp, khóa kêu rắc một tiếng, Lâm Lệ Hoa nói: "Đi thôi."

Lâm Đông đi theo Lâm Lệ Hoa.

Lúc này trời đã vào thu, mặc dù ban ngày nóng bức, buổi tối có cảm giác mát mẻ, trong thị trấn nhỏ lác đác mấy ngọn đèn đường rọi sáng đường về nhà của Lâm Lệ Hoa.

Cô đi phía trước, một thân hình nhỏ gầy, lão đảo bước theo phía sau, im hơi lặng tiếng, cực kỳ ngoan.

Lâm Lệ Hoa cố ý thả chậm bước chân, để cho Lâm Đông đuổi kịp mình.

Quẹo một cái đến trước một khu nhà nhỏ, Lâm Lệ Hoa mở cửa rồi bước vào nhà bếp nấu nước, lúc đi ra còn thấy thân hình nhỏ nhỏ của Lâm Đông đang đứng ở cửa, nói: "Lại đây nào, cô không có đánh con!"

Lâm Đông bước từng bước nhỏ, trong đôi mắt đen bóng tràn đầy sợ hãi.

"Bao lớn rồi?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Lâm Đông không nói lời nào.

"Không biết nói chuyện hả?"

Lâm Đông cúi đầu không lên tiếng.

Đứa nhỏ này thật sự là... Lâm Lệ Hoa hết kiên nhẫn, cũng không nhiều lời với Lâm Đông, nước nấu xong, đổ ra chậu sắt lớn, đổ thêm nước lạnh, thành thạo lột Lâm Đông sạch sành sanh, thả vào trong chậu nước, tắm xong thì thả vào giường trong phòng phía tây, nói: "Ngủ đi."

Lâm Đông nằm ở trên giường toàn thân căng thẳng.

Lâm Lệ Hoa "Cạch" một tiếng tắt đèn trong phòng, nói: "Ngủ ngon đi, hai ngày nữa anh trai con trở về, để cho nó chơi với con, không có chuyện gì, về sau ở lại đây với cô, cô không đánh con đâu."

Nói xong Lâm Lệ Hoa đi ra ngoài.

Lâm Đông rúc vào bên trong chăn mỏng, để chăn che toàn bộ đầu và người, co thành một đồng, cố gắng dùng hơi nóng trên người mình át đi mùi chăn xa lạ, bé nhớ ông, rất nhớ ông, nhớ muốn khóc, nhưng lại không dám khóc, khóc thành tiếng có thể bị đánh giống như ở nhà chú hay không.

Bị đánh rất đau, người lớn tức giận rất đáng sợ.

Bé cố gắng khống chế để mình không lên tiếng, yên lặng nhớ tới ông, muốn nói chuyện với ông, chỉ muốn nói chuyện với ông, không muốn nói với người khác, nói sai sẽ bị mắng và đánh đòn, bé chỉ muốn gặp ông và cha mẹ chưa từng thấy mặt, nghĩ tới nghĩ lui rồi ngủ mất.

Đến lúc Lâm Lệ Hoa đi vào mở đèn, Lâm Đông như con sâu nhỏ bị thương núp trong chăn bình yên mà ngủ.

Lâm Lệ Hoa bước lại lột chăn ra, để bé nằm ngang lại, đắp kín chăn, thở dài một cái trở lại phòng phía đông.

Sáng ngày thứ hai, khí trời quang đãng.

Mặt trời mới xuất hiện từ đường chân trời, Lâm Lệ Hoa đã rời giường, cô phải đi mở tiệm bán hàng, lúc cô qua bên phòng phía tây, Lâm Đông đã ngồi ở trên giường lóng ngóng mặc quần áo.

"Mặc được không?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Nghe thấy âm thanh Lâm Đông sợ hết hồn, ngồi bẹp trên giường, ngược mắt nhìn Lâm Lệ Hoa, sau đó gật đầu.

"Vậy được, cô phải mở tiệm, con dậy rồi thì đi cùng cô."

Lâm Đông gật đầu.

Thân thể nho nhỏ ngồi ở trên giường, cái tay đầy thịt cầm quần đang ra chuẩn bị thò chân vào, động tác ngốc nghếch có chút đáng yêu, Lâm Lệ cảm thấy mềm lòng, bước hai bước vào phòng tính giúp một tay, bỗng nhiên lại dừng lại, vẫn là để bản thân bé tự mặc đi, cô nên chuẩn bị cho mình thì hơn.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, Lâm Lệ Hoa gọi Lâm Đông đi đến tiệm tạp hóa, trên đường mua sữa đậu nành và bánh quẩy đem vào trong tiệm.

Lâm Lệ Hoa ngồi ăn trước quầy, nhường cho Lâm Đông ngồi trên ghế nhỏ ăn, sau khi ăn xong, Lâm Đông lại đàng hoàng ngồi trên băng ghế, không khóc không làm khó không nói lời nào, nhìn Lâm Lệ Hoa chào hỏi khách khứa.

Giọng Lâm Lệ Hoa cao vút, mạnh mẽ cực kỳ, trong tiệm đều là giọng nói của cô, sức sống mười phần:

"Muốn miếng chà nôi? Có!"

"Kem đánh răng ở đây cũng có."

"Ai da, ở đây đều là hàng nhập chính quy, không có đồ giả đâu."

"..."

Tiệm tạp hóa của cô là tiệm đầu tiên trong thị trấn này, vốn lúc đầu buôn bán rất tốt, sau đó trên trấn lục tục có người mở thêm không ít tiệm tạp hóa, lấy mất một ít khách, buôn bán của cô cũng ít đi rất nhiều.

Thế nhưng ngày hôm nay hình như trên trấn có vài người già chuyển về, người thân của những người già đó không ngừng mua đồ dùng hàng ngày, Lâm Lệ Hoa bận không biết trời đất, buổi trưa nấu vôi bát mì ăn với Lâm Đông, rồi tiếp tục vôi vàng bán đồ, tình cờ nhìn thấy Lâm Đông ngồi trước kệ hàng.

"Lâm Đông à."

Lâm Đông quay đầu nhìn sang.

Lâm Lệ Hoa nói: "Đừng có ngồi mãi, ra ngoài chơi một lát đi."

Lâm Đông ngoan ngoãn đứng lên, đi tới trước cửa tiệm tạp hóa đứng một chút, rồi lại trở về trên ghế nhỏ, hai chân vung vẩy, thân thể nhỏ bé ưỡn lên, ngồi ngoan ngoãn như trước.

Lâm Lệ Hoa bận quá nên không để ý Lâm Đông, mấy người vừa mới vừa mua đồ dùng hàng ngày lại tiếp tục đến mua hàng.

"Bà chủ, ở đây có bán gương không?"

"Có." Lâm Lệ Hoa vội vàng nói.

"Có bột giặt không?"

"Có có có."

"Cái loại chậu rửa mặt nhỏ có không?"

"Có có có, để tôi lấy cho xem."

"..."

Mấy người vây quanh Lâm Lệ Hoa hỏi han không ngừng, Lâm Lệ Hoa nhanh chóng trả lời, không ngừng đi qua đi lại tìm hàng, chạy tới chạy lui từ trong tiệm với kho.

Lâm Đông ngồi phía trước, ánh mắt theo sát Lâm Lệ Hoa.

Đúng lúc này, trước cửa xuất hiện một ông lão, nói: "Bà chủ, bà chủ, lấy cho tôi bạch muối."

Tiệm tạp hóa lú ra lú rú bên trong, Lâm Lệ Hoa không nghe thấy.

Ông lão tiếp tục gọi: "Bà chủ, lấy cho tôi bạch muối."

Lâm Lệ Hoa hoàn toàn không nghe thấy.

Ông lão lại gọi.

Lâm Đông ngồi trước quầy hàng quay qua quay lại nhìn Lâm Lệ Hoa rồi ông lão, sau đó quay đầu nhìn về phía mấy bạch muối trên kệ hàng, lúc này Lâm Lệ Hoa bán muối cho người khác bé có thấy.

Bé do dự một chút, đứng lên, cố hết sức bưng cái ghế, đặt bên cạnh kệ hàng, bám vào kệ hàng đứng lên, vươn tay nhỏ, lấy một bạch muối, trượt từ trên ghế xuống dưới.

Sợ hãi nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa quá bận rộn, không rảnh để ý đến bé, bé chạy chậm ra khỏi tiệm tạp hóa, đưa một bạch muối cho ông lão.

Ông lão hiền lành cười, từ trong túi quần móc ra hai đồng đưa cho Lâm Đông.

Nhìn ông lão cười, Lâm Đông nghĩ tới ông của mình, khuôn mặt nhỏ căng thẳng giãn ra, duỗi tay nhỏ ra nhận lấy.

Chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng gọi của Lâm Lệ Hoa: "Lâm Đông."

Lâm Đông lập tức bị dọa cho giật mình.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 3: Giường Ngủ Của Tao

Một đồng xu trong tay rơi xuống đất vang lên tiếng "keng", Lâm Đông nhanh chóng ngồi xổm xuống nhặt lên, vừa mới đứng lên, Lâm Lệ Hoa đi đến trước mặt, nói: "Con muốn ra ngoài chơi phải không? Đừng chạy xa."

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa không nhận ra Lâm Đông khác thường, nói: "Đừng chạy xa quá, chơi đùa xung quanh đây thôi biết không?"

Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa, vươn tay nhỏ ra, xòe bàn tay cho Lâm Lệ Hoa xem.

Hai đồng tiền xu lẳng lẳng nằm trong bàn tay nhỏ bé của Lâm Đông, Lâm Lệ Hoa nghi ngờ hỏi: "Tiền ở đâu ra vậy?"

"Đây là tiền muối." Rốt cuộc thì ông lão đứng bên cạnh này giờ cũng có cơ hội lên tiếng, nói: "Bà chủ Lâm à, cô bận rộn không để ý đến tôi, là đứa nhỏ này đưa muối cho tôi, hai đồng này là tôi đưa, đứa nhỏ này thật thông minh, cháu của tôi lớn hơn nó mà còn chưa phân biệt được muối với đường."

Lâm Lệ Hoa sửng sốt một chút, nhìn về phía Lâm Đông, thật không ngờ đứa nhỏ gầy gò im lặng không lên tiếng, lại lạnh lợi như thế, làm cho cô phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lâm Đông cho là mình làm chuyện sai, không dám nhìn Lâm Lệ Hoa, cúi đầu tay nhỏ vôn về vạt áo.

Lúc này ông lão lại hỏi: "Bà chủ Lâm, đây là họ hàng của cô à?"

Lâm Lệ Hoa không ngần ra nữa, cười trả lời ông lão: "Đúng rồi ấy, là cháu tôi."

"Trước đây chưa từng thấy đó."

"Vẫn luôn được cha tôi nuôi, nó lớn như vậy, là lần đầu tiên tới đây ở."

Ông lão đánh giá Lâm Đông nói: "Lớn lên thật đẹp trai, đẹp trai y như Tiểu Xuyên nhà cô vậy, đúng rồi, mấy ngày nay sao không gặp Tiểu Xuyên nghịch ngợm nhà cô, trước đây chạy chơi khắp trấn cơ mà."

Nghe con trai mình được khen, Lâm Lệ Hoa cười híp mắt nói: "Tiểu Xuyên hả, đi sang nhà bà nội với cha của nó rồi, hai ngày nữa sẽ trở về."

Ông lão đem cát muối vào bên trong túi vải: "Không trách được, hai ngày gần đây trong trấn yên tĩnh không ít, thì ra là do tiểu Ma vương này đi đến nhà bà nội, ha ha ha, vậy thôi bà chủ Lâm, cô bận rộn, tôi về nhà trước."

"Chú Lý đi thông thả, lần sau cần gì gọi điện thoại, tôi đưa qua cho ngài là được, đỡ mất công phải đi một chuyến."

"Được rồi được rồi, lần sau tôi gọi điện thoại."

Ông lão đi rồi.

Lâm Lệ Hoa gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông giương mắt nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hơi đen cũng hơi mập, vốn là kiểu người dễ gần, nhưng cô cố tình nhú mày, khiến cho cơ thể hơi đen lại mập trông rất dữ tợn, trông còn hung dữ hơn những người khác, Lâm Đông

chạm phải ánh mắt của Lâm Lệ Hoa, bị dọa run lên một cái, bước chân nhỏ vô thức bước về sau hai bước, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa "Xì" một tiếng nở nụ cười.

Lâm Đông sửng sốt, trông cô hung dữ như vậy nhưng không đánh bé mắng bé.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Nhãi con, rất thông minh."

Lâm Đông ngẩn ra.

Lâm Lệ Hoa vươn tay sờ gáy Lâm Đông, cảm thấy thân thể của Lâm Đông cứng ngắc, cô cũng chẳng hề dịu dàng vuốt ve hai lần, nói: "Làm rất khá, còn giỏi hơn anh của con, anh của con chỉ biết chơi, con còn biết giúp cô bán đồ, không tồi không tồi."

Lâm Đông cảm nhận được tâm tình của Lâm Lệ Hoa, lén lút quay đầu, đánh giá Lâm Lệ Hoa, vừa lúc có khách đến đây, Lâm Lệ Hoa liền đi bắt chuyện.

Thân thể nhỏ bé vốn căng thẳng của Lâm Đông dần dần bình tĩnh lại, nhìn Lâm Lệ Hoa bận rộn, cuối cùng, lại trở về kệ hàng lúc trước, vùng hai chân, đang hoàng ngồi ở trên ghế nhỏ, lần thứ hai nghe thấy có người muốn mua bột giặt, bé đứng lên, đi hai bước về phía người kia, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cũng nhìn thấy Lâm Đông, cười nói: "Đi đi, chạm một chút, đừng làm rơi."

Lâm Đông lập tức đi về phía kệ hàng phía trước, cầm một bịch bột giặt, ôm vào trong ngực, chạy nhanh ra ngoài quán, dùng hai tay đưa cho người khách.

Lâm Lệ Hoa đứng ở quầy hàng nói: "Thím Tha, bịch bột giặt này ba đồng rưỡi, tiền đưa cho cháu nhỏ của tôi là được."

"Tôi biết tôi biết." Người khách đưa cho Lâm Đông ba đồng năm xu.

Lâm Đông nhận lấy đi về quầy hàng, quầy hàng quá cao, bé quá thấp, với không tới đành nhón bàn chân nhỏ, đem tiền thả trên quầy, lại nhón chân, tay nhỏ đẩy tiền tới trước mặt Lâm Lệ Hoa.

Sau đó lùi lại hai bước, nhìn Lâm Lệ Hoa cất tiền đi, lộ ra nụ cười thỏa mãn, giống như bé vừa trình trọng hoàn thành một việc lớn, quay người trở lại kệ hàng lúc trước, tiếp tục ngồi trên ghế nhỏ của mình, nhìn ra ngoài quán.

Có thể là cảm thấy mình cũng hữu dụng, thân thể nho nhỏ thả lỏng không ít.

Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, không nhịn được nghĩ đến bản thân khi còn bé, cô cũng là do cha nhặt được, cuộc sống của cô lúc nhỏ cũng cẩn thận từng li từng tí một nơm nớp lo sợ như vậy, dùng sức để cho người lớn biết mình cũng có tác dụng, không mang phiền phức tới cho người khác.

Cô ngược mắt nhìn ra ngoài tiệm, rặng mây đỏ đầy trời, cảm thấy đa sầu đa cảm gấp đôi, một lúc sau, đột nhiên ý thức được đã là chạng vạng tối, từ lúc Lâm Đông đến đây, cô còn chưa có nghiêm túc làm cơm cho Lâm Đông ăn, vì vậy nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Lâm Đông, buổi tối muốn ăn gì nào?"

Lâm Đông mở to mắt nhìn chằm chằm Lâm Lệ Hoa.

Lại không nói lời nào, thôi, Lâm Lệ Hoa thở dài một tiếng nói: "Thôi, cô mua ít thức ăn, con trông tiệm giúp cô một chút, có được hay không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Có người tới mua đồ, con cứ bán, bây giờ là buổi tối, bình thường người ta sẽ tới mua mì sợi, muối, hồ tiêu, dấm chua gì đó, cô nói một chút về giá cả của mấy cái này, con nhớ được cái nào thì nhớ, không nhớ được thì để khách chờ một chút, cô lập tức trở về bán sau, biết không?"

Lâm Đông nặng nề gật đầu.

"Đến đây, cô nói cho con nghe, loại mì sợi này là một đồng rưỡi, loại này mắc hơn một chút hai đồng rưỡi, bột giặt là ba đồng rưỡi, muối hai đồng..."

Sau khi nói xong Lâm Lệ Hoa mang theo cái làn đựng đồ ăn bước đi.

Lâm Đông một mình ngồi ở trên băng ghế trước kệ hàng, nhìn người đi đường đi tới đi lui ngoài tiệm, nghe bọn họ nói chuyện nhanh nhẹn, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, bé đứng dậy, xách ghế, ngồi trước cửa, không nói tiếng nào nhìn người đi đường, nhìn thấy người lớn nắm tay đứa nhỏ hoặc là ôm đứa nhỏ hôn một chút, bé đuổi theo hai bước nhìn chăm chú, sau đó quay trở lại cửa tiệm ngồi xuống.

Đợi đến Lâm Lệ Hoa khi trở về thì thấy Lâm Đông ngồi ở cửa, Lâm Lệ Hoa cười hỏi: "Có người tới mua đồ không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Con bán?"

Lâm Đông gật đầu.

"Thật là giỏi nha!" Lâm Lệ Hoa cười khích lệ.

Lâm Đông mân mê miệng nhỏ một chút, cầm trong tay năm đồng rưỡi đưa cho Lâm Lệ Hoa.

"Bán cái gì?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Lâm Đông chỉ bột giặt và muối, vừa đủ năm đồng rưỡi.

"Một bịch bột giặt và một bịch muối?"

Lâm Đông gật đầu.

"Giỏi quá đi!" Lâm Lệ Hoa lại khen một câu: "Giỏi quá! Đều bán đúng rồi!"

Lâm Đông hơi cúi đầu.

"Nói một câu với cô xem nào." Giọng nói Lâm Lệ Hoa hiếm khi dịu dàng.

Lâm Đông cúi đầu hơi trề miệng nhỏ, không phát ra âm thanh.

"Được, không muốn nói thôi không nói." Lâm Lệ Hoa xoa xoa đầu
Lâm Đông nói: "Con ở đây tiếp tục trông tiệm, cô đi làm cơm nhé."

Lâm Đông khẽ ừ một tiếng.

Lâm Lệ Hoa mang theo cái làn đựng đồ ăn đi ra phía sau tiệm tạp hóa, ở phía sau bùm bùm một trận, lúc sau đi ra bưng theo một bàn ăn nhỏ, trên bàn cơm là ba món một canh.

Gà hầm khoai tây, củ cải trắng vo viên, trứng gà chưng và một tô canh bắp nấu với mộc nhĩ, bên ngoài không tính là đẹp mắt, thế nhưng mùi thơm nức mũi.

"Tới dùng cơm đi." Lâm Lệ Hoa gọi.

Lâm Đông xách ghế nhỏ ngồi đối diện Lâm Lệ Hoa.

"Rửa tay chưa?"

Lâm Đông gật đầu.

"Cho cô xem chút nào."

Lâm Đông xòe tay nhỏ ra cho Lâm Lệ Hoa xem.

"Được, rửa sạch!" Lâm Lệ Hoa lấy cái màn thầu đưa cho Lâm Đông nói: "Được rồi, ăn đi."

Lâm Đông nhút nhát nhận lấy, bẻ làm đôi, giương mắt nhìn Lâm Lệ Hoa, cẩn thận từng li từng tí mà đem một nửa bỏ vào trong đĩa, thấy Lâm Lệ Hoa không hề tức giận hoặc bực mình, bé mới cầm lấy đĩa gấp củ cải trắng vo viên trước mặt ăn.

"Tại sao không ăn thịt gà?" Lâm Lệ Hoa gấp đùi gà thả vào chén của Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn đùi gà trong chén, nghĩ tới ông, mỗi lần ăn gà ông đều gấp đùi gà cho bé, sau khi bé vào nhà chú thím ở, chú thím chỉ gấp cổ gà cho bé ăn, cô không có gấp cổ gà cho bé, chỉ gấp đùi gà, trong lòng bé yên lặng để cô vào cùng một bên với ông.

"Ăn ngon không?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy thì ăn nhiều một chút."

Lâm Đông lại gật đầu, chậm rãi ăn, hầu như không phát ra chút âm thanh nào.

Ăn xong cơm tối, Lâm Đông và Lâm Lệ Hoa ở trong tiệm tạp hóa chờ đến chín giờ, sau đó cùng Lâm Lệ Hoa về nhà, tắm rửa sạch sẽ, lên giường ở phòng phía tây ngủ, Lâm Lệ Hoa nói: "Hôm nay con ngủ tiếp ở đây, cô ngủ ở phòng phía đông, có việc gì thì con gọi cô."

Lâm Đông gật đầu.

"Đói bụng hay không? Có muốn ăn gì nữa hay không?"

Lâm Đông lắc đầu, lúc bé còn ở nhà chú thím ngoài ăn cơm thì không được ăn thứ khác.

"Hay là uống một chén sữa bò nhé?"

Tầm mắt Lâm Đông rơi vào cái chén không trên tay Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa quay người rót một chén sữa bò đưa cho Lâm Đông.

Hương vị ngọt ngào của sữa làm cho Lâm Đông thả lỏng, đêm đó Lâm Đông ngủ vô cùng yên ổn, còn mơ một giấc mơ, trong giấc mơ thấy ông, ông nắm tay bé, dẫn bé đi tìm được cha và mẹ, cha và mẹ của bé rất đẹp, rất dịu dàng, rất thương bé, mua cho bé đồ chơi, kẹo, đưa bé đi học, còn ôm bé... Bé ở trong mơ cười đặc biệt vui vẻ.

Đây là giấc mơ tốt nhất trong nửa năm qua của bé.

Ngoài giấc mơ bé cũng không nhận được lộ ra nụ cười ngọt ngào, đúng lúc này, bỗng nhiên cảm giác trên người thật lạnh, bé đột nhiên ngồi dậy.

Sau đó thì thấy trước mắt một đứa bé trai, cỡ sáu tuổi, mặc áo ngắn tay quần đùi, vẻ mặt tức giận, trợn mắt nhìn bé chằm chằm, bá đạo chỉ vào bé hỏi: "Mày là ai, sao lại ngủ trên giường của tao? Mày xuống cho tao! Xuống!"

Tác giả có lời muốn nói: đây là câu chuyện về cuộc sống ám áp hằng ngày, thời gian của bối cảnh đại khái là từ năm 1995— năm 2003 trong một trấn nhỏ.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 4: Mở Miệng Nói Chuyện

Lâm Đông vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mơ, hoàn toàn không biết bây giờ là tình huống thế nào.

Giọng nói của đứa bé trai có chút dữ dằn nhưng lại mang theo chút vị sữa, nói: "Mày xuống coi."

Lâm Đông cũng muốn xuống giường, nhưng lại không dám xuống.

Đứa bé trai lại nói: "Tao bảo mày đi xuống."

Lâm Đông bị dọa không chỉ không dám đi xuống, trái lại lui về phía sau.

Đột nhiên đứa bé trai xông lên, hai tay nhỏ tính túm lấy cổ chân của Lâm Đông, kiên quyết kéo Lâm Đông xuống, dọa cho Lâm Đông nhanh chóng rút chân lại, nhưng vẫn bị đứa bé trai bắt được.

"Đi xuống!"

"..."

"Không cho mày ngủ giường của tao."

"..."

Đứa bé trai dùng sức mà kéo.

Lâm Đông dùng tay nhỏ liều mạng nắm lấy ga trải giường, nhưng bé quá nhỏ và gầy, không thể ngăn được đứa bé trai cao to mập

mập kia, lúc sắp bị rút khỏi giường, đột nhiên giọng Lâm Lệ Hoa vang lên: "Hạ Tiểu Xuyên! Con đang làm gì đó?"

Bị gọi tên, đứa bé trai lập tức thu tay lại.

Lâm Đông thừa cơ nhanh chóng bò lên giường, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa hỏi: "Mẹ, nó là ai vậy? Tại sao nó lại ngủ trên giường của con? Con kéo nó xuống giường mà kéo hoài không được."

Lâm Lệ Hoa nghiêm nghị nói: "Nó là em trai của con, con tức giận cái gì hả?"

"Con không có em trai."

"Sau này nó chính là em trai của con."

"Con không cần!"

Con không cần!

Lâm Đông nghe xong bị hoảng sợ, bé yên lặng đưa mắt nhìn sang Lâm Lệ Hoa, thấy sau lưng Lâm Lệ Hoa có một người đàn ông cao lớn, ngũ quan đoan chính, vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng hỏi: "Tiểu Xuyên, con đang gào cái gì đó?"

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào Lâm Đông nói: "Ba ba, nó ngủ trên giường của con!"

Đây là dưỡng Hạ Thanh Chương của Lâm Đông, Hạ Thanh Chương nghe vậy nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cứng cả người, trong ánh mắt tràn đầy bất an.

Hạ Thanh Chương nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Lâm Lệ Hoa: "Lệ Hoa, đứa nhỏ này là của nhà ai?"

Lâm Lệ Hoa trả lời: "Nhà họ Lâm, gọi Lâm Đông."

"Lâm Đông?" Hạ Thanh Chương cẩn thận suy nghĩ một chút, nhớ ra thân phận của Lâm Đông, trong nháy mắt nhíu mày lại, hỏi: "Sao nó lại ở đây?"

"Anh Hai đưa tới."

"Đưa tới đây làm gì?"

Cái vấn đề này... Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn Lâm Đông, đá vào mông Hạ Tiểu Xuyên một cước, bảo Hạ Tiểu Xuyên đừng hung dữ như vậy, ra ngoài chơi đi. Sau đó dịu dàng nói với Lâm Đông: "Lâm Đông con đi lấy quần áo, trước hết mặc quần áo, rồi chốc nữa cùng cô đi ra tiệm tạp hóa, được không?"

Lâm Đông gật đầu.

Người một nhà Lâm Lệ Hoa đi ra khỏi phòng phía tây, đóng cửa phòng lại, ngoài cửa truyền đến giọng Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương nói chuyện.

Tuy rằng âm thanh nhỏ, nhưng Lâm Đông vẫn nghe được trọng điểm.

"Để em nuôi? Dựa vào cái gì?"

"Bọn họ không muốn nuôi nó."

"Trên danh nghĩa, phải do bọn họ nuôi."

"Người thân ầm ĩ đến trên tòa, cha an tâm được sao?"

"Bản thân chúng ta cũng chẳng dư dả gì, làm sao có năng lực nuôi thêm một đứa chứ."

"..."

Cảnh tượng và cuộc đối thoại quen thuộc, trong chốc lát không biết lại muốn đem bé đưa đi đâu, dù sao thì từ sau khi ông qua đời, Lâm Đông đã quen, bé tự đến đầu giường tìm quần áo nhỏ của mình, lóng ngóng mặc vào.

Sau đó nằm úp sấp bên mạn giường, chờ chân nhỏ từ từ chạm đến mặt đất, sau khi vững vàng đứng trên mặt đất, khom lưng bắt đầu xỏ giày, ôm ba lô của mình vào trong ngực, đứng ở bên giường chờ Lâm Lệ Hoa, cuối cùng không nghi ngờ chút nào mà nghe được tiếng còi vĩa ngoài cửa.

"Bọn họ đang bắt nạt người khác!"

"Đây là lần cuối cùng."

"Cái gì mà lần cuối cùng, em đừng mù quáng, chúng ta làm gì có năng lực nuôi nó?"

"Anh không nuôi em nuôi!"

"Lâm Lệ Hoa!"

"Hạ Thanh Chương, anh đừng có quát em, chiều này không có tác dụng với em. Em nói em sẽ nuôi nó thì chắc chắn nuôi, không cần anh nhúng tay."

"..."

Rốt cục ngoài cửa cũng đã yên tĩnh, cửa phòng phía tây đột nhiên bị mở ra, Lâm Lệ Hoa đứng ở cửa, bình tĩnh mà nói: "Lâm Đông, đi, cùng cô đi tiệm tạp hóa."

Lâm Đông gật đầu.

Ra ngoài phòng nhìn thấy Hạ Thanh Chương đứng ở phòng khách.

Tức giận trên mặt Hạ Thanh Chương chưa kịp tan.

Lâm Đông nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sau khi ra sân nhìn thấy đầu nhỏ Hạ Tiểu Xuyên thò ra ở cửa ra vào.

Hạ Tiểu Xuyên hung hăng trừng Lâm Đông một cái.

Lâm Đông bị dọa ôm chặt ba lô nhanh chóng chạy theo sau Lâm Lệ Hoa.

Hạ Tiểu Xuyên nhấc chân muốn đuổi theo.

"Tiểu Xuyên!" Hạ Thanh Chương gọi Hạ Tiểu Xuyên lại.

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: "Nó ngủ giường của con."

Hạ Thanh Chương thở dài, nói: "Ngủ một chút không có chuyện gì đâu."

"Có chứ, không phải bạn bè của con, không được ngủ giường của con."

"Nó là em trai của con."

"Không phải."

"Là em trai của con, là em trai bên nhà ông ngoại của con. Đừng ồn ào, cẩn thận mẹ đánh con."

Sợ bị mẹ đánh, Hạ Tiểu Xuyên không đuổi theo Lâm Đông nữa.

Lâm Đông đi theo sau Lâm Lệ Hoa, bé cho rằng sau đó sẽ cùng Lâm Lệ Hoa ngồi trên xe công cộng hoặc là xe buýt, rồi lại đi đến một chỗ lạ xa xôi nào đó, nhưng lần này không phải.

Bé lại tới tiệm tạp hóa, ngồi trên ghế nhỏ ngày hôm qua, nhìn Lâm Lệ Hoa bận rộn, mãi cho đến giữa trưa, Lâm Lệ Hoa rảnh rồi, ngồi xổm bên cạnh bé, hỏi: "Tiểu Lâm Đông, con ôm ba lô làm gì?"

Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa lớn lên tuy rằng không xinh đẹp, cũng không dịu dàng, thậm chí còn khá dữ dằn, nhưng ngoài ông ra người đối xử với bé tốt nhất là cô, bởi vì cô là người thứ hai gấp đùi gà cho bé ăn, bé thích cô, không nỡ rời khỏi cô.

Nhưng mà không nỡ cũng vô dụng, bé là một đứa nhỏ, phải nghe lời người lớn.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Có phải là cảm thấy cô sẽ đưa con đi?"

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa cười, vươn tay xoa đầu Lâm Đông, thật sự không hiểu, đứa bé xinh xắn như vậy ngoan như vậy, cha mẹ nó phải nhẫn tâm tới cỡ nào mới cam lòng vứt bỏ nó, cô dịu dàng nói: "Sẽ không, cô sẽ không đưa con đi."

Lâm Đông sững sờ.

Lâm Lệ Hoa cầm lấy ba lô trong ngực Lâm Đông, nói: "Cô là cô của con, nhà của cô cũng là nhà của con, sau này con không phải đi đâu hết, cứ ở lại đây, không ai có thể đuổi con đi, nếu không cô liều mạng với người đó!"

Lâm Đông ngơ ngác nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười: "Hiểu không? Đây chính là nhà của con, cô là cô của con."

Lâm Lệ Hoa vươn tay sờ gương mặt non nớt dễ thương của Lâm Đông.

Tay cô hơi thô ráp, nhưng đặc biệt ấm áp, Lâm Đông không chớp mắt nhìn cô, trong mắt tất cả đều là cô, miệng nhỏ hơi hé ra, gọi một tiếng non nớt: "Cô."

Giọng nói yếu ớt, non nớt, đặc biệt êm tai.

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc một chút, cười đáp lại: "Ồi chào! Rất cực thì tiểu Đông Đông cũng chịu mở miệng nói chuyện, giọng nói thật là dễ nghe."

Lâm Đông cười, nụ cười đầu tiên.

Lâm Lệ Hoa dùng sức vò đầu Lâm Đông nói: "Sau này nói nhiều vào, đàn ông ấy mà, phải rộng rãi phóng khoáng vào."

"Dạ."

"Lại gọi cô nghe chút nào." Lâm Lệ Hoa nói.

Lâm Đông gọi: "Cô."

"Ồi chào! Cô đi nấu bữa trưa, con ở đây trông cửa tiệm nhé, có được không?"

"Dạ được."

"Buổi trưa ăn mì, làm cái trứng chần, được không?"

"Dạ."

Lâm Lệ Hoa cười đi ra sau tiệm tạp hóa nấu mì, chỉ chốc lát sau đã bưng hai bát mì trứng gà nóng hổi trứng ra đặt trên bàn cơm, cô cháu hai người vây quanh bàn nhỏ ăn cơm trưa.

Sau cơm trưa, hai người nghỉ ngơi bên trong tiệm tạp hóa, có hàng xóm cách vách đến nói chuyện phiếm với Lâm Lệ Hoa, Lâm Đông ngồi bên cạnh nghe, vẫn nhìn Lâm Lệ Hoa, tình cờ có khách tới mua đồ, bé là người đầu tiên đi ra lấy đồ và thu tiền, nhận tiền xong lại nhanh chóng chạy đến quầy hàng đưa cho Lâm Lệ Hoa, sau đó ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, quay ra ngoài tiệm tạp hóa, ngắm nhìn người đi đường, nghe bọn họ nói chút việc nhỏ, vô cùng chăm chú.

Hàng xóm không nhịn được hỏi: "Lệ Hoa, đứa nhỏ này bao lớn?"

Lâm Lệ Hoa nói: "Hơn năm tuổi một chút thì phải."

"Nhìn đáng vóc, chỉ cỡ bốn tuổi."

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông, chắc là trong vòng nửa năm sau khi cha qua đời, đứa nhỏ Lâm Đông này sẽ không thể nào ăn ngon ngủ yên được, cô trả lời một câu: "Chậm lớn."

"Là con của anh trai nào của cô?"

Lâm Lệ Hoa không nói Lâm Đông là nhặt được, mà nói: "Anh Tư của tôi, trong nhà nhiều con nít quá, không nuôi nổi, nên cho tôi nuôi."

"Lớn lên thật là dễ thương, thông minh lại chịu khó, nhìn đôi mắt giống như trái nho đen kìa, giống kiểu cái gì cũng đều hiểu, chỉ tiếc không nói lời nào cả."

"Sợ người lạ." Lâm Lệ Hoa nói.

"Đúng đúng đúng, sợ người lạ, từ từ rồi cũng cởi mở hơn."

"Ừ."

Lâm Lệ Hoa lại cùng hàng xóm trò chuyện trong chốc lát, vừa vặn nhà máy gạo đưa gạo đến, Lâm Lệ Hoa bắt đầu tính tiền, rồi đem gạo khiêng vào trong tiệm tạp hóa, không bao lâu lão Ngô ở đường lớn phía đông gọi điện thoại mua hai chai nước tương, một bịch bột giặt lớn, hỏi Lâm Lệ Hoa có tiện đường hay không, tiện đường thì mang tới giúp.

Vì vậy Lâm Lệ Hoa cúp điện thoại để cho Lâm Đông trông cửa tiệm, rồi đi mua nước tương và bột giặt, thuận tiện mua đồ ăn trở về, cũng mua kẹo sữa cho Lâm Đông, đây là thứ không có trong tiệm tạp hóa.

Lâm Lệ Hoa mở bịch lấy vài cái kẹo sữa bò nói: "Cầm ăn đi."

Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa, sau đó cẩn thận từng li từng tí mà thò tay nhón một cái.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Sao mà chỉ lấy một cái vậy, cầm hết đi."

Lâm Đông lắc đầu, chỉ lấy một cái.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Vậy được rồi, còn lại đặt ở trong ngăn kéo, nếu con muốn ăn thì lấy, được không?"

Lâm Đông gật đầu, trong lòng thích thú ngấm kẹo sữa trong tay, không nỡ ăn, cẩn thận để vào trong túi áo, thỉnh thoảng lại sờ một cái, sợ làm mất kẹo sữa được cho.

Cứ như vậy mãi cho đến buổi tối, tiệm tạp hóa không còn khách nữa, Lâm Lệ Hoa bắt đầu dọn quán, Lâm Đông lập tức chạy ra ngoài cửa tiệm, tìm những thứ mình có thể di chuyển được như chậu nhỏ, chổi nhỏ, ghế nhỏ các loại, bưng lên rồi đặt vào vị trí mà Lâm Lệ Hoa đã để vào ngày hôm qua một cách vô cùng chính xác, làm cho Lâm Lệ Hoa kinh ngạc cực kỳ.

Lâm Lệ Hoa gọi Lâm Đông lại, hỏi: "Làm sao con biết phải để chậu ở bên kia?"

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Nhìn cô để."

"Chuyện mà cô làm con đều nhớ kỹ hả?"

Lâm Đông gật đầu.

Nhóc con này quá thông minh luôn, Lâm Lệ Hoa thật lòng khen ngợi: "Giỏi quá!"

Miệng nhỏ của Lâm Đông mím mím, muốn đi bưng chậu lớn, Lâm Lệ Hoa vội vàng nói: "Ồi chao ôi chao ôi chao, cái này quá nặng, con không bê nổi không bê nổi, kiếm mấy cái nhỏ đi, kiếm mấy cái nhỏ đi."

Lâm Đông liền đi tìm mấy thứ nhỏ hơn.

Lâm Lệ Hoa rất vui mừng.

Đợi đến lúc Hạ Thanh Chương mang theo Hạ Tiểu Xuyên đến tìm Lâm Lệ Hoa, nhìn Lâm Lệ Hoa và Lâm Đông dưới ngọn đèn neon đang bận rộn bên trong tiệm tạp hóa, đặc biệt là Lâm Đông chân ngắn bước nhanh nhẹn, không hề giống đám anh em bị bà nhà họ Lâm chiều hư kia, y hít thở sâu một chút, đi tới chỗ cửa tiệm, bắt đầu dọn dẹp hàng hóa trong cửa tiệm.

"Đây là ai vậy? Làm gì đó?" Lâm Lệ Hoa oán trách Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương có chút lúng túng.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mẹ, con là Tiểu Xuyên mà."

Lâm Lệ Hoa tức giận nói: "Tiểu Xuyên là ai, không quen biết."

"Tiểu Xuyên là con trai của mẹ mà."

Lâm Lệ Hoa nhìn không được muốn cười, thừa dịp dọn ghế, đi vào bên trong tiệm tạp hóa.

Hạ Thanh Chương lập tức theo sau.

Lâm Đông đứng im ở cửa.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông sợ nhóc, yên lặng hơi di chuyển về phía góc tường.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mày không phải là em trai của tao!"

Lâm Đông không lên tiếng.

"Mày là ai?"

Lâm Đông sợ hãi nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên tức giận giậm chân: "Tại sao mày không nói chuyện!"

Lâm Đông trả lời: "Em tên là Lâm Đông."

"Tại sao mày lại tới nhà tao?"

"Em cũng không biết."

"Tại sao mày không biết?"

"Bởi vì em là trẻ con."

"Mày mấy tuổi?"

"Năm tuổi."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói tiếp: "Tao sắp được sáu tuổi, tao lớn hơn mày, mày phải gọi tao là anh trai."

Lâm Đông không lên tiếng.

"Mày phải gọi tao là anh trai!"

Lâm Đông vẫn không lên tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên tức giận, giậm chân một cái hơi vung tay, tay nhỏ đụng trúng cửa cái bóp, nhóc gào đau một tiếng, sau đó cảm giác đau đớn trên tay càng lúc càng nhiều, tay đau ruột xót, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, không chịu nổi loại đau đớn này, há mồm bắt đầu khóc oang oang, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Lâm Đông sợ hết hồn, vội vàng từ góc tường đi ra, móc ra một viên kẹo sữa từ trong túi, nắm ở trong tay nhỏ, có chút không nỡ cho người khác, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn đưa tới trước mặt Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên ngừng khóc, đôi mắt ngập nước chớp một cái, rút ra hai viên đậu nhỏ, hỏi: "Mày làm gì vậy?"

Lâm Đông yếu ớt nói: "Cho anh ăn kẹo, ăn kẹo sẽ hết đau."

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Tiểu Xuyên: Lừa người, ăn kẹo vẫn còn đau.

Lâm Đông:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 5: Nhớ Ba Mẹ

Hạ Tiểu Xuyên nhận kẹo sữa.

Lâm Đông thu tay về, không chớp mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên lột giấy bọc kẹo sữa ra, thả viên kẹo trắng nõn vào trong miệng, bé không nhin được nuốt nước miếng, giọng nói miễn cưỡng mang theo mong đợi hỏi: "Ngọt không?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu: "Ngọt."

Lâm Đông nở nụ cười, khoe miệng hiện lên hai cái đồng điều, như hai đóa hoa lê nhỏ đáng yêu thật dễ nhìn. Một màn này vừa vắn rơi vào trong mắt Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương hơi sững sờ, không phải là bởi vì đứa nhỏ Lâm Đông này cười rộ lên đặc biệt ấm áp, mà là bởi vì một đứa nhỏ lớn lên trong cực khổ cô đơn, lại có thể chịu chia sẻ với cùng người khác.

Thật sự rất hiếm có.

"Nó chỉ có một viên kẹo sữa mà thôi." Lâm Lệ Hoa nói.

Hạ Thanh Chương quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Tuy rằng Hạ Thanh Chương mới vừa chịu nhượng bộ Lâm Lệ Hoa, nhưng Lâm Lệ Hoa chưa hết khó chịu, tức giận nói: "Mặc kệ anh nói cái gì, dù sao thì em cũng quyết định nuôi Lâm Đông rồi."

Hạ Thanh Chương thở dài một tiếng.

Lâm Lệ Hoa không thèm để ý đến Hạ Thanh Chương, đi tới trước mặt Hạ Tiểu Xuyên, hỏi: "Tiểu Xuyên, vừa nãy con khóc cái

gì?"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nâng tay phải lên: "Tay con bị thương."

"Tại sao lại bị thương?"

"Con đập tay vào cửa."

Mẹ ruột Lâm Lệ Hoa mở miệng nói: "Ai biểu nghịch ngợm? Đáng đời!"

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Lâm Lệ Hoa cũng không thèm nhìn tới tay nhỏ của Hạ Tiểu Xuyên, bắt đầu đóng cửa tắt đèn, nhưng mà Hạ Tiểu Xuyên như thuốc cao bôi trên da chó, dán trên người Lâm Lệ Hoa, làm nũng nói tay mình rất đau, đặc biệt đau.

Lâm Lệ Hoa ngoài miệng mắng Hạ Tiểu Xuyên, tỏ vẻ ghét bỏ bộ dạng của con trai, nhưng không bao lâu lại khom lưng bế Hạ Tiểu Xuyên ôm vào trong ngực, vừa nhìn vừa đi về nhà.

"Mẹ, tay đau."

"Ai bảo con nghịch, đau chỗ nào?"

"Chỗ này đau."

"..."

Lâm Đông đi theo sau Lâm Lệ Hoa, vẻ mặt hâm mộ nhìn Hạ Tiểu Xuyên, yên lặng mà ở trong lòng cùng Hạ Tiểu Xuyên gọi "Mẹ", quay đầu đụng phải ánh mắt của Hạ Thanh Chương, bé nhanh chóng cúi đầu, nhìn gót chân Lâm Lệ Hoa, bám theo phía sau.

Sau khi về đến nhà, Lâm Lệ Hoa thả Hạ Tiểu Xuyên xuống rồi nói: "Tiểu Xuyên, chúng ta mới vừa thương lượng xong, sau này con sẽ ở cùng em trai một phòng, con không được bắt nạt em trai."

Hạ Tiểu Xuyên trịnh trọng gật đầu.

"Vậy được rồi, bây giờ mẹ đi trải giường chiếu cho hai đứa, buổi tối ngủ đàng hoàng chút."

"Vâng ạ!" Hạ Tiểu Xuyên đồng ý.

Lâm Lệ Hoa lưu loát đổi mới ga trải giường, lần lượt cho Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên tắm rửa, thay áo ngủ rồi thả lên giường.

Hạ Tiểu Xuyên mắt húng nói: "Mẹ, sao em mặc quần áo của con?"

"Vừa nãy con ăn của em một viên kẹo sữa."

"Cái đó, cái đó —— "

"Huề nhau." Lâm Lệ Hoa nói.

"Vậy được rồi."

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông mặc một cái áo ngủ màu trắng có điểm xuyết mấy ngôi sao nhỏ màu vàng, ngồi bên trong chăn, bộ dạng ngoan ngoãn dễ nhìn.

Hạ Tiểu Xuyên quay sang Lâm Lệ Hoa, nói: "Mẹ, con muốn đi tiểu."

"Thật nhiều chuyện!" Lâm Lệ Hoa đưa tay, xách Hạ Tiểu Xuyên kẹp dưới nách, mang đi ra ngoài rồi lại mang về, thả Hạ Tiểu Xuyên lên giường, dịu giọng hỏi: "Lâm Đông muốn đi tiểu không?"

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa ôm lấy Lâm Đông.

Lâm Đông cực kỳ vui vẻ, đã rất lâu không có ai ôm bé, sau khi đi tiểu bé ngồi lại giường, nhìn Lâm Lệ Hoa rời đi, trong lòng vẫn đang nhảy nhót, nhưng mà lúc này có người vỗ bả vai của bé.

Quay đầu nhìn lại, là Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên chọt Lâm Đông.

Lâm Đông căng cứng người.

"Mày đứng lên." Hạ Tiểu Xuyên hung dữ nói.

Lâm Đông hai tay chống giường, chậm rãi bò dậy.

Hạ Tiểu Xuyên chỉ mặt tường: "Đi vào trong đó."

Lâm Đông do dự một chút, đi vào phía vách tường.

"Đi nữa."

Lâm Đông lại đi.

"Đi nữa."

Lâm Đông kề sát mặt tường, hết chỗ đi.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới thoả mãn, ở trên giường dùng tay nhỏ vẽ một đường "phân cách" nói: "Đây là địa bàn của tao, mày không được vượt qua, nếu không tao đánh mày."

Lâm Đông chớp mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy mình nói không rõ ràng, quay người nằm úp sấp ở bên giường, lấy ra một nắm hòn bi từ tủ đầu giường, bày từng hòn một lên giường, làm thành một cái "đường phân cách", nói: "Từ chỗ đường này đến bên trong đều là địa bàn của tao, nếu mày dám vượt qua, tao đánh mày!"

Hạ Tiểu Xuyên nắm chặt quả đấm nhỏ vung vẩy trước mặt Lâm Đông.

Lâm Đông lập tức gật đầu.

"Được rồi, ngủ đi."

Hạ Tiểu Xuyên thở hắt một cái rồi nằm dài trên giường, chiếm hai phần ba giường ngủ, Lâm Đông từ từ ngồi chồm hổm xuống, ngồi vào góc giường, sát bên tường, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt nhìn một chuỗi hòn bi bày ra trên giường, cẩn thận từng li từng tí mà nằm xuống, sợ chạm phải mấy hòn bi.

Cũng may là bé vừa gầy vừa nhỏ, sau khi nằm xuống, vẫn không đụng tới đường phân cách kia. Cả một buổi tối bé dán sát vào tường mà ngủ, ngủ đặc biệt ngoan, mãi cho đến hừng đông, Lâm Lệ Hoa lại gọi hai đứa nhỏ ăn sáng, nhìn thấy chuỗi hòn bi bày chỉnh tề trên giường.

"Hạ Tiểu Xuyên!" Lâm Lệ Hoa gọi.

Hạ Tiểu Xuyên mơ màng từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Lâm Lệ Hoa chỉ vào hòn bi hỏi: "Đồng bi này là con bày ra hả?"

"Dạ đúng rồi."

"Bày ở đây làm gì?"

"Không để cho kẻ địch xâm chiếm địa bàn của ta!" Hạ Tiểu Xuyên xem đề tài chiến tranh quá nhiều.

Địch —— ta ——

Lâm Lệ Hoa co giật khóe miệng hai lần, quát mấy phát bằng tay vào mông Hạ Tiểu Xuyên: "Mẹ cho con gọi kẻ địch, mẹ cho con gọi kẻ địch này!"

Lâm Lệ Hoa đánh Hạ Tiểu Xuyên chưa bao giờ nường tay, "Ba ba" mấy phát trên cái mông Hạ Tiểu Xuyên, làm cho cái mông Hạ Tiểu Xuyên đỏ chót, Hạ Tiểu Xuyên xoa cái mông trụng Lâm Đông nói: "Đều tại mày!"

Lâm Đông cúi đầu không nói lời nào.

"Hừ!" Hạ Tiểu Xuyên hát đầu đi mắt.

Lâm Đông chậm rãi đi theo sau Hạ Tiểu Xuyên, học theo Hạ Tiểu Xuyên, bắt đầu đi rửa tay rửa mặt súc miệng, sau đó đi tới bàn cơm trong sân bắt đầu ăn điểm tâm.

Điểm tâm là Hạ Thanh Chương làm, bánh màn thầu đậu nhân trứng gà muối đơn giản cùng cháo gạo, có thể là bởi vì Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương câu thông có hiệu quả, cho nên bầu không khí trên bàn ăn đặc biệt hòa hợp.

Hạ Thanh Chương cố ý cười với Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa thì lột một cái trứng gà cho Lâm Đông, nói: "Lâm Đông, lần sau ăn trứng gà, tự mình lột, biết không?"

Lâm Đông gật đầu liên tục, nhận trứng gà luộc trắng noãn trơn bóng, trong lòng vui như nở hoa, cảm thấy thế giới thật là đẹp.

Bởi vì sáng sớm Hạ Tiểu Xuyên đã bị đòn, nên còn giận Lâm Đông, mấy lần âm thầm giẫm chân Lâm Đông, Lâm Đông đều không lên tiếng, lặng lẽ lùi chân lại.

Hạ Tiểu Xuyên với không tới, đành ngồi im.

Lâm Lệ Hoa không chú ý tới tâm tư nhỏ của mấy đứa nhỏ, cô vừa ăn cháo vừa cùng Hạ Thanh Chương nói chuyện nghiêm chỉnh: "Thanh Chương, lát nữa qua tiệm tạp hóa giúp em chuyển hai bao gạo."

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Được, hai ngày gần đây cửa tiệm buôn bán thế nào?"

"Không ra sao."

"Làm sao vậy?"

"Phía đầu cầu lớn mới mở một tiệm tạp hóa, hai ngày trước chạy qua chỗ em thăm dò xem ở đây em bán cái gì, dựa theo đó mà nhập hàng."

"Haiz, bây giờ càng ngày càng khó buôn bán."

Hạ Thanh Chương than thở một tiếng nhìn về phía Lâm Đông.

Ánh mắt Lâm Đông chạm phải ánh mắt Hạ Thanh Chương, nhanh chóng cúi đầu.

Hạ Thanh Chương cười, nói: "Ăn cơm đi."

Lâm Đông vui đầu ăn cơm.

Vì đến cửa tiệm, một nhà Lâm Lệ Hoa đều ăn cơm tương đối sớm, cho nên sau khi thu dọn xong tất cả, lúc cả nhà ra khỏi cửa, những người khác trên trấn nhỏ hoặc là mới làm cơm, hoặc là mới rời giường, toàn bộ trấn nhỏ bao phủ bởi hương khói.

Lâm Đông và một nhà Lâm Lệ Hoa đến tiệm tạp hóa, đặc biệt chịu khó giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bày đồ vật nhỏ ra ngoài cửa để bán, ngay cả Hạ Thanh Chương cũng phải khen ngợi Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên không cam lòng tụt lại phía sau cũng rất bận rộn, phá thành một núi.

"Tiểu Xuyên à." Lâm Lệ Hoa nói: "Con nhìn em trai mà học có được không?"

"Không học!" Hạ Tiểu Xuyên tức giận hất mặt nhỏ, chốc lát sau đi tới trước mặt Lâm Đông, tay nhỏ vươn tới đánh Lâm Đông một cái.

Lâm Đông bị đánh cũng không đánh lại, yên lặng đi ra ngoài quán.

Hạ Tiểu Xuyên đi theo ra ngoài quán, Lâm Đông lại đi vào trong tiệm.

Hạ Tiểu Xuyên lại đi vào trong tiệm.

Lâm Đông lại âm thầm đi vòng quanh mấy kệ hàng.

Hạ Tiểu Xuyên đánh không được, tức giận gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông dừng lại nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: "Mày phải gọi tao là anh trai!"

Lâm Đông không gọi.

"Mày phải gọi tao là anh trai!"

Lâm Đông không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên, nghe có khách muốn mua đường đỏ, bé cầm một túi đường đỏ đưa ra ngoài quán, nhận tiền đến quầy hàng, không nhìn thấy Lâm Lệ Hoa, sợ hãi đem tiền giao cho Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương không nhận lấy, điện thoại vang lên, hấn nhấc máy nghe, vừa mới nói hai câu, đã thay đổi sắc mặt.

Lâm Lệ Hoa mới từ trong kho đi ra vội vàng tiến lên hỏi: "Làm sao vậy?"

Hạ Thanh Chương cúp điện thoại, nhìn về phía Lâm Lệ Hoa: "Mẹ xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì?"

"Không biết, đã đưa đến bệnh viện."

Lâm Lệ Hoa kinh sợ, nhanh chóng hỏi: "Có nghiêm trọng không?"

"Anh cũng không biết, anh phải đi xem xem."

"Em đi chung với anh." Lâm Lệ Hoa lập tức nói.

"Còn bọn nhỏ thì sao? Cửa hàng thì làm sao bây giờ?"

"Trước hết tìm Lý Ngọc giúp đỡ trông một chút." Lâm Lệ Hoa vừa gõ tạp dề vừa nói: "Chúng ta đi xem xem, sau đó lại quay về, không sao."

Hạ Thanh Chương gật đầu.

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng tìm hàng xóm Lý Ngọc, nói rõ tình huống, rồi vội vã cùng Hạ Thanh Chương đi khỏi tiệm tạp hóa, hàng xóm Lý Ngọc nhanh chóng đi qua, nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên bước lên trước nhéo mặt nhóc một cái: "Tiểu Xuyên, gọi dì đi."

Hạ Tiểu Xuyên không thích Lý Ngọc, bởi vì Lý Ngọc cảm thấy nhóc dễ nhìn, rất thích ôm nhóc rồi sờ mặt, còn nói chờ nhóc lớn lên cho sẽ tìm cho nhóc một cô vợ thật xinh đẹp, nhóc không thích, nhìn thấy Lý Ngọc đến nhóc liền chạy.

Trong tiệm chỉ còn lại Lâm Đông.

Lý Ngọc hỏi: "Lâm Đông, con không đi chơi sao?"

Lâm Đông lắc đầu.

"Tại sao không đi vậy?"

"Con muốn giúp cô trông cửa hàng."

Lý Ngọc cho rằng đây là lời nói trẻ con của Lâm Đông, không thèm quản Lâm Đông, về nhà cầm len sợi ngồi ở trước quầy đan áo lông, vậy mà đúng là cô chỉ ngồi trước quầy đan áo lông, đứa nhỏ

Lâm Đông này không cần cô giúp đỡ bán đồ, bé biết đến toàn bộ giá cộng thêm vị trí của toàn bộ hàng hóa.

Lý Ngọc sợ tới mức nói không ra lời, cô nhớ là đứa nhỏ này mới đến trấn Cẩm Lí được ba, bốn ngày thôi mà, sao lại thông minh như vậy?

Lý Ngọc đánh giá đứa nhỏ từ trên xuống dưới, càng cảm thấy đứa nhỏ này vừa dễ nhìn lại thông minh, làm người ta thật yêu thích.

Lý Ngọc không nhịn được gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông quay đầu nhìn sang.

Lý Ngọc hỏi: "Con tới đây được mấy ngày rồi?"

"Dạ ba ngày."

"Nhớ ba mẹ không?"

Lâm Đông sửng sốt một chút, gật đầu một cái nói: "Dạ nhớ."

"Ba mẹ con đang ở đâu?"

"Con không biết." Đây là lần đầu tiên có người nói đến đề tài về ba mẹ với Lâm Đông, bé cũng muốn nói về ba mẹ mình, giống kiểu nếu bé nói thì ba mẹ sẽ thật sự tồn tại, bé nói tiếp: "Sau khi lớn lên, con sẽ biết ba mẹ ở đâu."

"Tại sao sau khi lớn lên con mới biết?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Bởi vì sau khi lớn lên, con có thể kiếm tiền, kiếm tiền ngồi tàu hỏa tìm ba mẹ, ông từng nói, con lớn rồi sẽ cao lên, cao rất cao, đi trên đường, cho dù có nhiều người vẫn có thể nhìn thấy con, ba mẹ của con có thể nhận ra con."

"Vậy à?" Phụ nữ trời sinh có bản năng của người mẹ, Lý Ngọc nghe đứa nhỏ nói chuyện đôi mắt cay cay, cười nói: "Đúng rồi, mau

mau lớn lên, lớn rồi sẽ có thể đi tìm ba mẹ."

Lâm Đông gật đầu liên tục, đôi mắt đặc biệt sáng ngời.

Lý Ngọc không kìm lòng được cảm thấy thương yêu Lâm Đông, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã tới giữa trưa, cô cười nói: "Con ở đây trông cửa hàng nhé, dì về nhà làm cơm cho các con ăn."

"Con cảm ơn dì."

"Thật ngoan."

Lý Ngọc làm xong cơm đem về, ở trên đường nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên, gọi nhóc về tiệm ăn cơm, nhưng mà chờ tới lúc cô về lại tiệm vẫn chưa thấy Hạ Tiểu Xuyên về, vì vậy lúc thu xếp bàn ăn nói: "Lâm Đông, con đi ra đầu đường gọi tiểu Xuyên về ăn cơm."

Lâm Đông đồng ý, chạy ra đầu đường, quay qua quay lại đều không nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên, bé gọi hai tiếng, chợt nghe tiếng Hạ Tiểu Xuyên: "Lâm Đông! Mau tới đây!"

Lâm Đông nghe tiếng chạy qua một cây cầu nhỏ, nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên đứng bên cạnh đầu cầu, Hạ Tiểu Xuyên đang lao vào đánh nhau với một đứa mập.

Lâm Đông sững sờ.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu lại, giòn giòn giã giã mà gọi: "Lâm Đông, mau tới đây giúp tao, tao đánh không lại nó!"

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Tiểu Xuyên: Nhanh lên qua đây giúp tao đánh nó!

Lâm Đông: Đánh nhau là không đúng.

Hạ Tiểu Xuyên:...

Tác giả: Bọn nhỏ chúng ta cũng có chuyện phải làm, rất bận đó, không rảnh đánh nhau.

Hạ Tiểu Xuyên:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 6: Vui Vẻ

"Được!"

Lâm Đông nhanh chóng đồng ý, xông lên kéo bé mập, nhưng bé quá nhỏ lại gầy, căn bản là không có tác dụng, nhìn thấy bé mập muốn lấy ưu thế về thể hình áp đảo Hạ Tiểu Xuyên, trong lòng bé quỳnh lên, chồm lên bám lấy cánh tay bé mập rồi cắn một phát.

"A!" Bé mập gào to một tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên bị dọa.

Lâm Đông càng sợ hãi, vội vàng nhả ra, lui về phía sau hai bước, còn chưa kịp đứng vững, bé mập bỏ Hạ Tiểu Xuyên sang một bên, đẩy bé té nhào xuống đất.

"Lâm Đông!"

Hạ Tiểu Xuyên nổi giận, xông lên ngồi trên người bé mập, trong miệng liên tục gào: "Không cho đánh em trai tao", toàn bộ hành động bộc lộ sự che chở Lâm Đông, về phần sự buồn bực hồi sáng sớm với Lâm Đông... đã tan biến lúc Lâm Đông che chở nhóc.

Sau đó đánh cho bé mập khóc luôn, bé mập ngồi dưới đất oa oa khóc lớn, chỉ vào Lâm Đông ngồi dưới đất cùng Hạ Tiểu Xuyên nói: "Bọn mày đánh tao, bọn mày dám hội đồng tao, tao nói cho mẹ tao biết, tao về nhà méc mẹ tao cho xem."

Lâm Đông: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Mang theo tiếng khóc lớn, bé mập đi mất, Lâm Đông hoảng sợ nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông yếu ớt nói: "Bạn ấy đi méc mẹ đó."

Hạ Tiểu Xuyên không thèm để ý nói: "Không có gì."

"Cô sẽ tức giận."

"Sẽ không, cô mày không ở nhà không biết được."

Lâm Đông cúi đầu không nói lời nào.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy trên trán Lâm Đông bị trầy miếng da, nhóc vươn tay chọc một cái, làm cho Lâm Đông "Á" một tiếng, nhóc nhanh chóng hỏi: "Tại sao lại bị trầy?"

Lâm Đông thò tay kiểm tra, đau đớn nhú lông mày nhỏ: "Em cũng không biết."

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: "Nhất định là vừa nãy lúc bị ngã xuống, Kỳ Kỳ đẩy, tao đi đánh nó, báo thù cho mày!" Kỳ Kỳ liền là tên đưa bé mập lúc nãy.

"Không được đi đánh nhau!" Lâm Đông nói.

"Tại sao?"

"Dì Lý nói về ăn cơm."

"Vậy, vậy ăn cơm xong rồi đánh!"

"..."

Hạ Tiểu Xuyên tự bò dậy, kéo Lâm Đông, nói: "Lâm Đông, sau này chúng ta là bạn bè, chịu không?"

Lâm Đông khó hiểu nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên giải thích: "Vừa nãy mày giúp tao, chúng ta sẽ là bạn bè, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Được, cứ quyết định như vậy đi!"

Hạ Tiểu Xuyên lôi Lâm Đông đi về tiệm tạp hóa, bộ dáng rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên trán Lâm Đông, có chút tức giận còn có chút lo lắng, sợ bị ba mẹ phát hiện.

Lâm Đông so với Hạ Tiểu Xuyên còn thấy lo lắng hơn, tuy rằng bé giúp đỡ Hạ Tiểu Xuyên, thế nhưng bé cần người, bé đã gây họa, nếu còn ở nhà chú thím là sẽ bị đòn, không biết lần này có bị ăn đòn không.

Bé thấp thỏm ở lại tiệm tạp hóa, thỉnh thoảng nhìn xung quanh trên đường.

Cuối cùng đã tới chạng vạng, tà dương chạm đến đường chân trời, ngay lúc vàng sáng mờ nhạt lan tỏa khắp trần nhà Cẩm Lí, Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương xuất hiện.

Cô!

Cô đã về!

Lâm Đông vui vẻ lại thấp thỏm.

Hạ Tiểu Xuyên đã vọt lên.

"Ba! Mẹ!"

"Ôi chào!" Hạ Thanh Chương lên tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên chạy thật nhanh đến, ôm lấy chân Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa nói: "Đi sang một bên, mệt chết đi được, ôm không nổi con."

Hạ Thanh Chương cười ôm Hạ Tiểu Xuyên vào trong ngực hôn một cái.

Lâm Đông đứng ở cửa tiệm tạp hóa hâm mộ nhìn Hạ Thanh Chương và Hạ Tiểu Xuyên, sau đó bất an nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lý Ngọc cũng từ quầy hàng đi ra đón.

Hạ Thanh Chương và Lâm Lệ Hoa đến hỏi: "Lý Ngọc cực khổ rồi."

Lý Ngọc cười nói: "Không cực không cực, đúng rồi, mẹ cô sao rồi?"

Lâm Lệ Hoa thở dài một tiếng nói: "Té, bị gãy xương, bây giờ còn đang ở trong bệnh viện đợi, ai, bình thường không chịu ngồi yên, bà trèo lên núi làm gì không biết, bây giờ tiêu tiền là việc nhỏ, chịu tội mới khổ kìa, lớn tuổi rồi nên tốc độ bình phục sẽ chậm hơn, thật là hết cách."

Lý Ngọc an ủi: "Không phải chuyện lớn là tốt rồi, hiện tại an tâm chăm sóc là được, đúng rồi, hai người ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, mọi người thì sao?"

"Buổi trưa ăn, buổi tối chưa ăn."

"Buổi trưa cô làm hả?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Ừ." Lý Ngọc cười nói: "Tùy tiện làm hai món thôi, cũng không ngon lắm."

"Vắt vả cho cô rồi." Lâm Lệ Hoa cảm kích nói: "Vừa giúp tôi trông cửa hàng, còn giúp tôi chăm sóc hai đứa."

Lý Ngọc cười nói: "Tôi không có giúp cô trông cửa hàng, đều là Lâm Đông trông."

"Lâm Đông?"

"Còn không phải sao? Đứa nhỏ này cái gì cũng biết, bột giặt, bàn chải, nước tương, dấm chua đều là nó bán, rất lợi hại nha, không cần tôi làm gì cả."

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương nghe vậy nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông vươn tay đưa cho Hạ Thanh Chương năm đồng.

Lúc này Hạ Thanh Chương mới nhớ tới tiền bán đường đỗ mà Lâm Đông bán hồi sáng sớm, lúc đó y nhận điện thoại, nên quên mất, không ngờ Lâm Đông còn nhớ, y bị đứa nhỏ này làm cho cảm động, nhận tiền rồi giải thích lý do cho Lâm Lệ Hoa.

Lúc Lâm Lệ Hoa vui mừng nở nụ cười, nhìn thấy trên trán Lâm Đông có một vết thương, nhanh chóng ngồi xổm xuống xem, hỏi: "Lâm Đông, con bị làm sao vậy?"

Lâm Đông nhớ tới chuyện mình cắn người gây họa, trong nháy mắt khẩn trương, sợ Lâm Lệ Hoa trách cứ bé.

Lâm Lệ Hoa lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông thò tay muốn sờ cái trán.

Lâm Lệ Hoa ngăn lại, hỏi: "Tại sao lại bị thương?"

"Đánh nhau với người ta." Lý Ngọc mở miệng nói.

Lâm Lệ Hoa không tin Lâm Đông sẽ đánh nhau, lập tức quay đầu tìm Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên bị dọa trốn sau Hạ Thanh Chương.

"Có phải là con đánh nhau với người ta không?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Hạ Tiểu Xuyên nằm nhoài trên đùi Hạ Thanh Chương, đề phòng nhìn Lâm Lệ Hoa, làm tư thế chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Mất thấy Hạ Tiểu Xuyên sắp bị đánh, Lý Ngọc nhanh chóng ngăn cản, kể lại chuyện đã xảy ra, đáng lẽ trán của Lâm Đông không bị thương nặng như vậy, do buổi trưa mẹ của Kỳ Kỳ mang Kỳ Kỳ đến giải thích một chút, tránh cho ảnh hưởng tình hàng xóm, đang nói chuyện với Lý Ngọc, ai ngờ Hạ Tiểu Xuyên lại cùng Kỳ Kỳ đánh nhau, Lâm Đông che chở cho Hạ Tiểu Xuyên, bị đẩy một cái, chỗ bị thương trên đầu lại đụng trúng kệ hàng, chảy máu luôn, cho nên mới bị nặng như vậy.

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông cực kỳ sợ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, sợ cô sẽ mắng bé giống như chú thím, bé theo bản năng lùi về phía sau.

Lâm Lệ Hoa đuổi tay bắt lấy bé.

Bé bị dọa cứng người, nhanh chóng dùng tay nhỏ che đầu, sợ bị đánh.

Thấy thế, Lâm Lệ Hoa cảm thấy đau lòng, nhẹ giọng nói: "Cô không đánh con, lại đây cô nhìn xem có đau hay không?"

Lâm Đông thả tay nhỏ xuống, ngơ ngác lắc đầu.

Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng hỏi: "Lúc chảy máu cũng không đau hả?"

Lâm Đông lắc đầu.

Lâm Lệ Hoa đau lòng nói: "Không có chuyện gì, nói đau cô cũng không trách con."

Lúc này Lâm Đông mới yếu ớt nói: "Lúc chảy máu có đau, bây giờ hết đau rồi."

"Con có khóc không?"

"Dạ không."

"Con ngoan lắm."

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông đến sát người, bật đèn lên, nhìn kỹ vết thương, lấy thuốc trị thương từ trong ngăn kéo, thoa lên vết thương của Lâm Đông, Lâm Lệ Hoa vuốt khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Được rồi, sẽ không lưu lại sẹo đâu."

Lâm Đông thò tay muốn sờ miệng vết thương.

Lâm Lệ Hoa ngăn cản nói: "Không được sờ."

Bé ngoan Lâm Đông gật đầu, không sờ nữa.

Từ trước tới nay Lâm Lệ Hoa chưa từng gặp qua đứa nhỏ nào ngoan lại khiến người ta thương như Lâm Đông, có lẽ do cùng là đứa nhỏ được nhất, cô luôn có một cảm giác thương yêu khó giải thích được với Lâm Đông, tuy rằng cô đi học không được bao lâu, cũng không hiểu cái gì là dịu dàng, cũng không biết làm thế nào để vỗ về nội tâm nhạy cảm của Lâm Đông, đành tùy theo bản năng chăm sóc Lâm Đông, trên đường về nhà, sợ Lâm Đông lại bị thương, bế Lâm Đông trên tay rồi đi về nhà.

Hạ Tiểu Xuyên nắm lấy vạt áo của Lâm Lệ Hoa nói chuyện với Lâm Đông: "Lâm Đông, mẹ anh ôm mày."

Lâm Đông không lên tiếng.

"Lâm Đông, gọi anh là anh trai."

Lâm Đông không gọi.

"Lâm Đông, tại sao mày không gọi anh trai?"

"Anh trai là người xấu, anh là người tốt."

"Tại sao vậy?" Lâm Lệ Hoa hiếu kỳ, hỏi: "Tại sao anh trai lại là người xấu?"

"Bởi vì anh trai đánh con."

Lâm Lệ Hoa nghĩ đến nhóm anh em họ của Lâm Đông, hỏi: "Các anh trai bên nhà các chú đều đánh con sao?"

"Dạ, còn mắng con nữa."

Cho nên không gọi Hạ Tiểu Xuyên là anh trai, như vậy thì Hạ Tiểu Xuyên sẽ không đánh bé, đây là logic của Lâm Đông, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương nghe xong im lặng, chốc lát sau, Lâm Lệ Hoa sờ khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông nói: "Được, vậy thì không gọi anh trai, sau này gọi là Tiểu Xuyên."

Lâm Đông gật đầu cười, hai cái đồng điệu nhỏ như hoa lê lại hiện ra, bị Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy, Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào Lâm Đông nói: "Mẹ, mẹ xem, lúc Lâm Đông cười lên khóe miệng mọc hoa kia."

"Đây không phải là hoa." Hạ Thanh Chương nói.

"Đó là đồng điệu."

"Là hoa."

"Đồng điệu."

Hai cha con tranh luận về đồng điệu chỉ xuất hiện khi Lâm Đông cười, khiến cho Lâm Lệ Hoa cũng hiếu kỳ nhìn thử, Lâm Đông xấu hổ rúc vào ngực Lâm Lệ Hoa, làm cho Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đều cười ha ha.

Đặc biệt là Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa không phải là phụ nữ dịu dàng, đáng vẻ cũng không quá đẹp, nói chuyện lại lớn tiếng, có lúc còn chửi bậy, lúc cười cũng là cười ha ha, cách xa ngàn mét vẫn có

thể nghe được, nhưng Lâm Đông cảm thấy được cô chính là người dịu dàng xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Lâm Đông dựa vào ngực Lâm Lệ Hoa, mãi cho đến nhà, sau khi tắm rửa sạch sẽ vào phòng ngủ phía tây, Hạ Tiểu Xuyên không bày mấy hòn bi ra nữa, nói với Lâm Đông: "Anh ngủ nửa giường lớn, mà ngủ nửa giường nhỏ, biết chưa?"

Lâm Đông gật đầu: "Biết rồi."

"Mày phải nghe lời anh, biết chưa?"

Lâm Đông lại gật đầu: "Biết rồi."

"Vậy lần sau Kỳ Kỳ đánh nhau với anh, mày lại can nó cho anh."

Lâm Đông từ chối luôn: "Cô nói không được can người."

"Được."

"Không được."

"Được."

"Không được."

Hạ Tiểu Xuyên vung tay hù dọa Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa đôi mắt chớp chớp không ngừng.

Hạ Tiểu Xuyên lại không đánh Lâm Đông, mà nghiêm mặt nói: "Mày phải nghe lời anh!"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy mày có chịu can Kỳ Kỳ không?"

"Không can."

"Hừ!" Hạ Tiểu Xuyên lại gom mấy hòn bi bày ở trên giường, nhưng mà hôm nay bày ở chính giữa, nắm quả đấm nhỏ, nói: "Nếu mày mà chiếm địa bàn của anh, anh đánh mày cho coi!"

Lâm Đông gật đầu, nhìn Hạ Tiểu Xuyên nằm ngủ say trên giường, bé cũng ngoan ngoãn nằm xuống, nhìn ánh đèn mờ mờ trên đỉnh đầu, ngọn đèn giống như một cái đuôi dài, tỏa ra ánh sáng nho nhỏ, giống như ánh sao xinh đẹp trên bầu trời.

Lâm Đông nhìn, bé không hiểu cái gì gọi thuộc về, thế nhưng lúc ẩn lúc hiện sinh ra một loại cảm giác "Nhà", nằm ở trên giường nhìn đèn, giống như lúc trước yên bình ngồi ngắm sao trong lòng ông, bé nhìn một chút rồi ngủ.

Sáng ngày thứ hai, tiết trời hơi lạnh, Lâm Lệ Hoa tìm quần áo tay dài cho Hạ Tiểu Xuyên và Lâm Đông mặc, mở ba lô của Lâm Đông, phát hiện bên trong ngoài vài bộ quần áo hè và đôi xăng đan cũ nát thì không còn gì.

Người nhà họ Lâm thật là... Lâm Lệ Hoa quay người mở tủ lấy quần áo của Hạ Tiểu Xuyên đưa cho Lâm Đông mặc, cũng may là Lâm Đông nhỏ hơn Hạ Tiểu Xuyên, có thể mặc lại quần áo năm ngoái của Hạ Tiểu Xuyên, như vậy tiết kiệm được một chút tiền.

Thật ra cô cũng không giàu có gì, Hạ Thanh Chương là thầy giáo dạy tiểu học ở trên trấn, tiền lương ít ỏi, cô mở tiệm tạp hóa, hai năm đầu còn kiếm được nhiều tiền, nhưng trên có già dưới có trẻ, cũng không tiết kiệm được bao nhiêu, hai năm gần đây tiệm tạp hóa buôn bán không tốt lắm, bây giờ mẹ chồng lại nằm viện, cô cũng chẳng dám mua quần áo mới cho mình.

Tuy vậy, lúc cho Lâm Đông mặc quần áo cũ của Hạ Tiểu Xuyên, cô vẫn tính mang theo Lâm Đông đi ra chợ mua một đôi giày, vì vậy nói: "Thanh Chương, sáng hôm nay anh không có lớp đúng không?"

Hạ Thanh Chương trả lời: "Không có."

"Giúp em trông cửa tiệm một lát, em đi mua cho Lâm Đông đôi giày."

"Con cũng đi." Hạ Tiểu Xuyên nói.

"Con đi cái gì mà đi, đi mở tiệm với ba con đi."

"Con muốn đi mà."

"Muốn ăn đòn đúng không?"

"..."

Lâm Lệ Hoa dắt Lâm Đông đi ra chợ của trấn nhỏ, trên đường gặp phải chú Lý, thím Vương, bà Trương, lão Ngô...Lâm Lệ Hoa chào hỏi từng người, cũng bảo Lâm Đông chào hỏi, đồng thời chỉ vào từng căn nhà nhỏ trong trấn nhỏ nói: "Đây là nhà bà Trương, đây là nhà lão Ngô, đây là nhà lão Uông..."

Lâm Đông gật đầu.

Trên đường tới chợ tình cờ gặp Khưu nhị gia (không biết dịch sao cho thuận nên để vậy), Lâm Lệ Hoa nhiệt tình chào hỏi, lúc thấy trong tay ông ta cầm hai bạch đường trắng và một bạch hồ tiêu, Lâm Lệ Hoa không vui, sau khi Khưu nhị gia đi, Lâm Lệ Hoa mới nói thầm: "Thứ gì không biết, còn nói là họ hàng, họ hàng mà không biết chiếu cố đến làm ăn của nhà mình lại đi tiệm tạp hóa khác mua đồ, thứ họ hàng chó má!"

Lâm Đông chớp mắt nhìn Lâm Lệ Hoa, quay đầu lại nhìn Khưu nhị gia, nhìn thấy đồ trong tay Khưu nhị gia, nhướng mày suy tư một chút, rồi lại nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vừa đúng lúc đến tiệm giày, cầm một đôi giày cho Lâm Đông thử, cuối cùng mua cho Lâm Đông hai đôi, Lâm Đông đã lâu không có mang giày mới, vui vẻ vô cùng, xỏ một đôi giày mới,

ôm đôi giày còn lại, trở lại tiệm tạp hóa nhận được sự hâm mộ từ Hạ Tiểu Xuyên.

"Cho anh một đôi để mang." Hạ Tiểu Xuyên nói.

Lâm Đông ôm giày không lên tiếng.

"Cho anh một đôi coi." Hạ Tiểu Xuyên nói lại.

Lâm Đông cúi đầu nhìn giày mới trên chân của mình, sau đó đem đôi giày trong ngực đưa cho Hạ Tiểu Xuyên.

"Tiểu Xuyên, chân con lớn hơn mang không vừa đâu." Lâm Lệ Hoa đứng ở quầy hàng nói.

"Không lớn đâu, con mang được."

"Được được được, con đúng là chưa tới phút cuối chưa chịu thôi."

Hạ Tiểu Xuyên đúng là mang không vừa giày của Lâm Đông, đành đem trả giày cho Lâm Đông.

Lâm Đông trân trọng đem giày bỏ vào trong hộp một lần nữa, cẩn thận đặt ở góc tường, đặc biệt quý trọng, làm cho Lâm Lệ Hoa muốn cười, cả nhà cô đều sống kiểu sơ sài, nhưng mà đứa nhỏ Lâm Đông này giống trời nhả nhận tình tể rồi, cho dù là làm chuyện gì, đều phải đầu vào đấy, y như một quý tộc nhỏ.

Lâm Lệ Hoa tưởng tượng phong phú tiếp tục nghĩ, có khi cha mẹ Lâm Đông có nhà đời đời làm quan hoặc là nhà khoa học gì đó, không nếu không thì đã không thông minh như vậy, tuy vậy, Lâm Lệ Hoa suy nghĩ linh tinh không được bao lâu, trước tiệm có một cái xe ba gác đỗ lại, đến giao hàng cho tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa chưa kịp đi ra, điện thoại vang lên, cô tiện tay nhận, sau khi cúp điện thoại, gọi: "Tiểu Xuyên!"

"Dạ?" Hạ Tiểu Xuyên từ ngoài quán chạy vào.

"Lão Ông cần hai bình dấm chua, con đi đưa qua đi, mẹ còn phải nhận hàng."

"Con không đi."

"Cô để con đi cho." Lâm Đông từ ghế nhỏ đứng lên nói.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông hỏi: "Con có biết nhà lão Ông ở đâu không?"

"Dạ ở bên cạnh cầu, cửa có hai con sư tử lớn."

"Làm sao con biết?" Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi.

"Cô có chỉ con rồi mà."

Lâm Lệ Hoa không nhớ mình có từng chỉ như vậy, nhưng mà đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là phải cho Hạ Tiểu Xuyên giao hàng mới được, để một mình Lâm Đông đi đưa dấm chua cô không yên lòng, vì vậy gọi: "Tiểu Xuyên, con đi cùng em con đi."

"Con không đi."

Lâm Lệ Hoa lập tức chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên nói: "Con lặp lại lần nữa thử xem."

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nói với Lâm Đông nói: "Đi nào!"

Lâm Đông ôm hai bình dấm chua đi ra khỏi tiệm tạp hóa.

Lâm Lệ Hoa đứng ở đầu đường nhìn, nói: "Lâm Đông, đưa xong rồi quay về, đừng ham chơi, đừng làm mất nhé."

"Dạ con biết rồi."

"Tiểu Xuyên, trông em con."

"Biết rồi mà."

Hạ Tiểu Xuyên túm áo Lâm Đông lôi đi, tới trước cửa nhà lão Ông, Hạ Tiểu Xuyên gõ ầm ầm, lớn tiếng gọi: "Ông Ông ơi! Ông Ông ơi!"

"Ai vậy?" Bên trong truyền đến một giọng nói già nua.

"Con là Tiểu Xuyên nè."

"A, Tiểu Xuyên à."

Cửa sân bị mở ra, một ông lão có mái tóc hoa râm xuất hiện, nhìn Hạ Tiểu Xuyên nở nụ cười, nhìn thấy Lâm Đông lại ngần ra.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 7: Khiến Cho Người Ta Vui Vẻ

Ở đâu ra một đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

Lúc trước lão Ông từng qua tiệm tạp hóa mua bột giặt hai lần, lúc đó Lâm Lệ Hoa đưa cho ông, ông không chú ý tới Lâm Đông, nhưng mà Lâm Đông lại chú ý đồng thời cũng biết ông, bắt chước Hạ Tiểu Xuyên gọi: "Con chào ông Ông."

Lão Ông hoàn hồn ừ một tiếng, quay sang Hạ Tiểu Xuyên, hỏi: "Tiểu Xuyên, đứa nhỏ này là con nhà ai?"

Hạ Tiểu Xuyên bước vào nhà nói: "Là em trai con ạ."

"Nói bậy, con lấy ở đâu ra đứa em trai này?"

"Là em trai con thật mà, là con của cậu Tư nhà con."

Lâm Lệ Hoa đã dặn Hạ Tiểu Xuyên như vậy, ai hỏi thì nói là con của cậu Tư, lão Ông từng thấy người nhà mẹ đẻ của Lâm Lệ Hoa, phần lớn đều bình thường, không ngờ có thể sinh ra một đứa nhỏ dễ thương như vậy, quan trọng nhất là ông thấy đứa nhỏ này cực kỳ quen mặt, giống như đã gặp nhau ở đâu đó.

Nhưng mà ông nhanh chóng xác định mình chưa từng gặp, cho nên cái loại "Quen mặt" có khả năng là một loại nhãn duyên, hợp "nhãn duyên" của lão Ông nên ông không nhịn được hỏi nhiều hai câu: "Là đến thăm người thân hả?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "Dạ không, sau này nó sẽ ở lại nhà con, trở thành em trai của con ạ."

Lão Ông nghi ngờ hỏi: "Tại sao vậy?"

"Bởi vì mẹ con nói, cậu Tư của con có quá nhiều con, không cần nó nữa, nên sau này nó là em trai của con."

Là như vậy à, lão Ông than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn Lâm Đông đặc biệt hiền lành, ôn hòa hỏi: "Đứa nhỏ, con tên là gì nào?"

Lâm Đông non nớt trả lời: "Con tên là Lâm Đông ạ."

"Mấy tuổi rồi?"

"Dạ năm tuổi."

"Con thật là dễ thương."

Lại được khen dễ thương, trước đây khi Lâm Đông ở nhà chú thím không có ai khen bé, cũng không có ai đối xử ôn hòa với bé như vậy, bé rất vui vẻ, sau khi vui vẻ đột nhiên nghĩ đến mục đích mình sang đây, liền vội vàng nói: "Ông Ông ơi, cô con bảo con mang dấm chua tới cho ông ạ."

Lão Ông hòa ái cười nói: "Ồi, cảm ơn con nhé, thật là có bản lĩnh, mau vào đây, ông lấy tiền đưa cho con."

"Ba đồng ạ."

"Ba đồng đúng không, được được được, ông đi lấy tiền cho con."

Lão Ông chậm rãi đi vào phòng khách lấy tiền.

Lâm Đông ôm hai bình dấm chua đi vào sân nhà lão Ông.

Sân nhà lão Ông không to lắm, một con đường nhỏ lát đá cuội thẳng tắp dẫn tới phòng khách một, hai bên trồng các loại hoa cỏ, thanh tĩnh lịch sự tao nhã, cách đó không xa còn nuôi một cái bể cá lớn, Hạ Tiểu Xuyên đang đứng bên cạnh tràn đầy phấn khởi mà xem cá.

Lâm Đông ôm hai bình dấm chua ngoan ngoãn đứng ở trong sân chờ lão Uông, dù sao cũng là con nít, không thể nào đứng yên một chỗ như người lớn, bé quay đầu xem cá, rồi lại nhìn hoa cỏ, cuối cùng ánh mắt rơi vào người một bà lão ở nhà chính.

Bà lão tóc hoa râm, ôm một con mèo nhỏ màu có bộ lông màu quít chín, ngồi trên xe lăn đang chuyên chú ngắm bức ảnh trong tay nhưng con mèo nhỏ không thành thật, móng vuốt nhỏ vung qua vung lại chộp tới chộp lui, hất rơi bức ảnh trong tay bà lão.

Bà lão khó khăn khom lưng nhặt bức ảnh nhưng với không tới.

Lâm Đông nhanh chóng chạy đến, đem thả hai bình dấm chua xuống đất, nhặt bức ảnh lên đưa cho bà lão.

Bà lão theo đường bức ảnh nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông non nớt nói: "Bà ơi, bức ảnh của bà đây ạ."

Bà lão nhìn chằm chằm Lâm Đông không lên tiếng.

Lâm Đông bị nhìn chăm chú cảm thấy xấu hổ, lại không biết phải nói gì, sợ hãi nói: "Con, con chỉ đến giao dấm chua thôi."

Bộ dạng mềm mềm, ngoan ngoãn.

Bà lão nở nụ cười.

Lão Uông mới từ phòng khách đi ra thấy cảnh này cực kỳ giật mình. Bận già của ông là bà Uông sinh bệnh đã lâu, càng bệnh càng hồ đồ, gần đây thường xuyên nhắc tới con trai cháu trai, nhưng mà con trai và cháu trai còn đang ở thành phố lớn đi làm và đi học, không có thời gian trở về, bà thì không quen sinh sống ở thành phố lớn.

Cho nên thường xuyên nhìn bức ảnh rồi buồn bã, đã lâu rồi không cười, ngày hôm nay nhìn thấy Lâm Đông lại cười.

Lão Ông vui vẻ đi tới, nói: "Nó gọi là Lâm Đông."

Lâm Đông gật đầu.

"Lâm Đông à." Bà Ông gọi một tiếng.

"Dạ." Lâm Đông dạ một tiếng, trả bức ảnh cho bà Ông, nói: "Bà ơi, bức ảnh của bà này."

Bà Ông cười nhận lấy, đôi mắt vẫn đục vào lúc này trở nên trong vắt, bà vươn tay xoa đầu Lâm Đông.

Cảm thấy bà Ông rất hiền lành nên Lâm Đông không phản kháng, cũng cười với bà Ông, hai cái đồng điều nhỏ ở khóe miệng lại xuất hiện, bộ dáng cực kỳ dễ chịu, bà Ông bật cười, nói: "Thật là ngoan."

Bà Ông nhận lại bức ảnh.

Lâm Đông hoàn thành nhiệm vụ thở hắt một cái, lần thứ hai nghĩ đến dấm chua của mình, nhanh chóng quay người đem hai bình dấm chua cầm lên, đưa cho lão Ông.

Lão Ông cười ha hả đưa cho Lâm Đông ba đồng.

Lâm Đông lấy được tiền thì muốn đi.

Lão Ông gọi bé lại: "Chờ một chút."

Lâm Đông quay đầu lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn lão Ông.

Lão Ông nhanh chóng đi vào phòng phía đông, lúc trở ra trong tay bưng một cái giỏ đan tre tinh xảo được làm bằng tay, bên trong cái giỏ là một bao kẹo sữa, đậu phộng, bánh quy và các đồ ăn vặt làm bằng sữa khác, lão Ông đưa hết cho Lâm Đông.

Lâm Đông từ chối ngay tắp lự: "Con không ăn đâu ạ."

Lão Ông hỏi: "Tại sao con lại không ăn?"

"Ông con nói, không được ăn đồ của người khác ạ."

Lão Ông hòa ái nở nụ cười, nói: "Ông không phải là người khác, ông là ông của con, ông cũng biết cô của con mà, cầm mà ăn đi."

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Vậy con chỉ lấy ba cái thôi ạ."

"Tại sao con chỉ lấy ba cái?"

"Cô một cái, Tiểu Xuyên một cái, con một cái ạ."

Lão Ông cười ha ha, nói: "Được, vậy con lấy ba cái đi."

Lâm Đông bước đến gần, chỉ lấy loại bánh quy được đóng gói nhỏ nhất, cầm ba cái, mấy cái khác không đụng vào, sau đó nói: "Ông Ông, bà Ông hẹn gặp lại ạ."

Nhìn thấy bà Ông không nở, lão Ông nhanh chóng nói: "Đông Đông con nhớ thường xuyên sang chơi với ông bà nhé."

Lâm Đông thành thật nói: "Con không thể thường xuyên qua chơi được ạ."

"Tại sao vậy?"

"Con còn phải giúp cô trông cửa tiệm với bán đồ nữa. Nếu mỗi ngày ông đều mua đồ, vậy thì con mới tới mỗi ngày được ạ."

Lão Ông nghe xong cười to, bà Ông hiếm thấy mở miệng: "Vậy chúng ta đều mua đồ mỗi ngày, mỗi ngày đều mua nhiều, có được hay không?"

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Ông bà phải mua ở cửa tiệm của cô con cơ ạ." Không được mua ở tiệm tạp hóa khác.

Lão Ông nói: "Được rồi, ông chỉ mua của nhà cô con."

Lâm Đông gật đầu, quay người gọi Hạ Tiểu Xuyên còn đang xem cá: "Tiểu Xuyên, đi về nhà."

Hạ Tiểu Xuyên chuyên tâm xem cá không nghe thấy.

Lâm Đông đi sang giặt áo Hạ Tiểu Xuyên: "Tiểu Xuyên, chúng ta phải về nhà."

Hạ Tiểu Xuyên không quay đầu lại nói: "Để anh nhìn một lát đã, lại đây, mày cũng nhìn mà xem, mấy con cá này vừa màu đỏ lại có màu vàng, thật là đẹp."

Hạ Tiểu Xuyên kéo Lâm Đông kéo đến cạnh hồ cá, chỉ cho Lâm Đông xem.

Lâm Đông cũng muốn chơi đùa, nhìn con cá chép màu đỏ bơi qua bơi lại, nhìn rất thích, nhưng bé luôn nhớ kỹ lời Lâm Lệ Hoa dặn, không thể ham chơi, nhanh chóng về tiệm tạp hóa, mà Hạ Tiểu Xuyên không muốn trở về, bé liền dùng bánh quy dỗ Hạ Tiểu Xuyên ra khỏi nhà Ông gia gia.

Hạ Tiểu Xuyên ăn bánh quy vị sữa, hỏi: "Mày lấy bánh quy ở đâu thế?"

Lâm Đông trả lời: "Ông Ông cho em."

"Sao ông Ông không cho anh?"

"Em không biết, ông Ông nói em dễ thương."

"Nói bậy! Anh dễ thương hơn mày."

"..."

Lâm Đông không thềm cãi nhau với Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên ăn xong bánh quy, lại xin Lâm Đông thềm.

Lâm xoay người sang một bên: "Không cho anh ăn nữa."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tại sao?"

Lâm Đông bảo vệ bánh quy nói: "Bởi vì cô còn chưa được ăn."

"Không phải mày có hai bịch sao? Anh chỉ ăn thêm một bịch thôi!"

Lâm Đông do dự một chút, vẫn đem một bịch còn lại cho Hạ Tiểu Xuyên, nói: "Anh chỉ được ăn cái này, không được ăn nữa, cô chưa có ăn nữa."

"Biết rồi."

Hạ Tiểu Xuyên nhận bánh quy rồi xé bịch ra.

Lâm Đông giương mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên ăn bánh quy, miệng bé mím lại, nuốt nước miếng, sau đó cúi đầu nhìn bịch bánh quy trong tay, một lát sau đem bánh quy cất vào bên trong túi áo, dùng tay nhỏ vỗ vỗ túi áo, bảo đảm sẽ không rơi ra, lúc này mới cùng Hạ Tiểu Xuyên đi về tiệm tạp hóa.

Vừa vào tiệm tạp hóa Lâm Đông nhanh chóng đem ba đồng giao cho Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Lâm Đông nhà chúng ta giỏi quá."

Lâm Đông miệng nhỏ mím mím, nhưng khóe miệng nhếch lên.

Lâm Lệ Hoa xoa xoa cái đầu nhỏ của bé nói: "Được rồi, con đi chơi đi."

Lâm Đông không nhúc nhích.

Lâm Lệ Hoa ngạc nhiên hỏi: "Làm sao vậy? Không muốn đi chơi hả?"

Lâm Đông móc bánh quy từ trong túi áo ra đưa cho Lâm Lệ Hoa, nói: "Con cho cô cái này."

"Ở đâu ra đây?"

"Ông Uông cho con ạ."

"Con mang về cho cô ăn phải không?"

"Dạ." Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa vươn tay ra nhận, đang chuẩn bị đưa lại cho Lâm Đông, tài xế xe ba gác gọi Lâm Lệ Hoa ra tính tiền, Lâm Lệ Hoa nhanh chóng trả lời, tiện tay đem bánh quy thả trên quầy, lại bắt đầu bận rộn.

Hết bận nhập hàng rồi lại bận làm cơm, mãi cho đến buổi chiều, Lâm Lệ Hoa mới rảnh rồi ngồi ở trước quầy nghỉ một lát, vừa vặn vào lúc này lão Uông đi tới.

"Chú Uông." Lâm Lệ Hoa đứng dậy chào hỏi.

Lão Uông nhìn thấy bánh quy trên quầy, cười nói: "Đứa nhỏ Lâm Đông này đúng là chăm về cho con ăn à?"

"Đúng ạ, buổi sáng con quá bận quên mất, cảm ơn chú Uông."

"Không cần khách sáo." Lão Uông cười nói: "Lâm Đông nhà con, đúng là không giống ai, chú cho nó một cái giỏ đồ ăn vặt nhưng nó không chịu lấy, cố tìm mấy cái bánh quy nhỏ nhất mà lấy, cầm ba cái, nói một cái cho Tiểu Xuyên ăn, một cái cho cô ăn, còn một cái mới cho mình ăn."

Lâm Lệ Hoa nghe Lâm Đông được khen thì rất vui, cũng cười rộ lên, lại nghe Hạ Tiểu Xuyên nói: "Bánh quy ăn ngon lắm ạ."

"Con ăn rồi hả?" Lâm Lệ Hoa quay đầu hỏi.

Da, con ăn hai cái."

"Con ăn hẳn hai cái?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Dạ, con ăn hai cái bánh quy." Hạ Tiểu Xuyên lấy cái ly trên quầy, uống hai ngụm nước, rồi lại chạy ra ngoài chơi.

Lâm Lệ Hoa nhìn cái bánh quy trên quầy, lại quay đầu nhìn về phía lão Ông, lão Ông cũng nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa suy nghĩ một lát, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông đang ngồi trên tảng đá ven đường, ngoan ngoãn nhìn một đám bạn nhỏ đang chơi điều hâu bắt gà con trong ánh nắng chiều, trong ánh mắt vừa mong ngóng lại sợ hãi, muốn tham gia nhưng lại sợ mình không hòa nhập được, làm cho mắt Lâm Lệ Hoa cay cay, cô và lão Ông nói vài câu xong rồi đi ra ngoài gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông lập tức nhìn sang, chạy tới: "Cô gọi con ạ."

"Con đang làm gì đó?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Con đang nhìn Tiểu Xuyên chơi đùa ạ." Lâm Đông yếu ớt nói.

"Tại sao con không chơi cùng mọi người?"

"Con không biết chơi ạ."

"Sao con lại không biết chơi, lúc con còn ở cùng với ông không chơi hay sao?"

"Dạ không ạ, mấy anh chị không chơi cùng với con."

"Vậy lát nữa cô nói Tiểu Xuyên dắt con theo chơi có được không?"

Trong ánh mắt Lâm Đông mang theo mong đợi, gật đầu.

Lâm Lệ Hoa cười, xé bịch đựng bánh, lấy bánh quy ra, nói: "Mở miệng nào, bánh quy này cho con ăn nhé."

"Cô cũng ăn cơ."

"Được, vậy chúng ta mỗi người một nửa, chịu không?"

"Dạ được."

Lâm Lệ Hoa đút một nửa bánh quy vào miệng Lâm Đông, miệng nhỏ bẹp bẹp mà nhai, lông mày cong cong, hai cái đồng điều bên khóe miệng cũng xuất hiện, Lâm Lệ Hoa lại đem nửa còn lại cho Lâm Đông ăn, ôm Lâm Đông nói: "Lâm Đông nè, con thật là lợi hại đó!"

Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Con biết không, ông Uông rất yêu thích con đó."

"Tại sao ông Uông lại yêu thích con ạ?"

"Ông nói con thật dễ thương."

"Con không có dễ thương bằng Tiểu Xuyên đâu."

"Ai nói với con như vậy?"

"Tiểu Xuyên nói ạ."

"... Nó đánh rắm thì có!" Nói xong câu này, Lâm Lệ Hoa cảm thấy lời nói của mình quá mức thô lỗ, lập tức đổi giọng: "Nó nói vậy, con đẹp hơn nó nhiều, có phải hôm nay con cũng chọc cười bà Uông không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Ừ, vậy là đúng rồi, ông Uông nói, bà Uông cũng đặc biệt yêu thích con, sau này bọn họ đều mua đồ cho từ chúng ta, mới vừa mua hết mấy trăm đồng đó, con thật là lợi hại nha."

Lâm Đông nghe không hiểu mấy trăm đồng là có ý gì, thế nhưng bé biết cô đang vui vẻ, cô vui vẻ thì bé cũng vui vẻ, hai cái đồng điều lại nở rộ.

Lâm Lệ Hoa vuốt đầu Lâm Đông, gọi Hạ Tiểu Xuyên, bắt Hạ Tiểu Xuyên mang theo Lâm Đông chơi đùa.

Hạ Tiểu Xuyên nhướn mày lên nói: "Nó không biết chơi."

Lâm Lệ Hoa cao giọng: "Em không biết chơi thì con không biết dạy em hả? Hôm nay con còn ăn sạch hết bánh quy của Lâm Đông đấy."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn Lâm Đông, nói: "Đi thôi, mang mày đi chơi."

Lâm Đông cười.

Hạ Tiểu Xuyên dắt tay Lâm Đông đi.

Lâm Lệ Hoa nhìn nở nụ cười, vừa quay đầu nhìn thấy Hạ Thanh Chương đã về.

"Chuyện gì thế?" Hạ Thanh Chương hỏi.

"Em bảo Tiểu Xuyên mang Lâm Đông đi chơi."

"Tiểu Xuyên chịu không?"

"Chịu chứ." Lâm Lệ Hoa đem chuyện ngày hôm nay nói cho Hạ Thanh Chương nghe.

Hạ Thanh Chương hơi giật mình.

Lâm Lệ Hoa nói: "Không chỉ có vậy, Lâm Đông đi một chuyến đến nhà chú Ông, chú Ông đến tiệm chúng ta bên mua bốn, năm trăm đồng tiền đồ đây."

"Mua nhiều như vậy hả?"

"Đúng rồi, bởi vì yêu thích Lâm Đông."

"Yêu thích Lâm Đông? Chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy là sao? Anh phải biết trấn nhỏ của chúng ta có một nửa là người già về hưu đấy, có tiền lắm."

Đang nói thì điện thoại vang lên, Lâm Lệ Hoa quay người đi nhận điện thoại, mới vừa nói hai câu, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 8: Hái Năm Mèo

"Làm sao vậy?" Hạ Thanh Chương hỏi.

Lâm Lệ Hoa không phản ứng với hắn, tiếp tục nghe điện thoại, không ngừng nói "Được, đi, có thể", chỉ chốc lát sau đã cúp điện thoại, nhìn Hạ Thanh Chương, trên mặt hiện lên ý cười.

Hạ Thanh Chương sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy?"

"Anh đoán xem." Nụ cười trên mặt Lâm Lệ Hoa không giảm.

Hạ Thanh Chương thở phào nhẹ nhõm, nói: "Có người mua đồ?"

"Đúng."

"Mua bao nhiêu tiền?"

"Một trăm đồng."

Hạ Thanh Chương nở nụ cười: "Một trăm đồng đã cao hứng như thế à?"

"Một trăm đồng tiền ít lắm hả? Bình thường một ngày chúng ta bán được bao nhiêu tiền chứ, lần này là nhờ vào Lâm Đông!"

Lại là Lâm Đông?

Hạ Thanh Chương khó hiểu nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa lại tiếp tục câu chuyện lúc nãy nói chưa xong, giải thích với Hạ Thanh Chương, kể chuyện hôm nay Lâm Đông qua nhà lão Ông đưa dấm chua, không chỉ chọc cười lão Ông, còn khiến

bà Uông bệnh đã lâu trở nên vui vẻ, hai ông bà già có lẽ là đã quá lâu không được nhìn thấy con trai và cháu trai, nên xem Lâm Đông đặc biệt thuận mắt, không chỉ cho Lâm Đông đồ ăn vặt ăn, còn đồng ý với Lâm Đông mỗi ngày sẽ đến tiệm tạp hóa mua đồ.

Cú điện thoại vừa rồi là do Trương Đại Trụ bạn đánh cờ của lão Uông gọi tới, nói là trong nhà vừa vặn dầu, muối, dấm chua đều hết, một lát nữa sẽ đến mua, cố ý nói rõ là do lão Uông giới thiệu tới, xét đến cùng cũng đều là vì Lâm Đông mà tới.

Hạ Thanh Chương nghiêm túc nghe, suy nghĩ một chút, bởi vì lão Uông từ sau khi về hưu, không có con cháu, trong lòng cảm thấy cô đơn, hiếm khi thấy một đứa trẻ dễ thương lại ngoan ngoãn như Lâm Đông, nên yêu thích hơn một chút.

Bản thân hẳn là người có học thức, nên hiểu rõ ràng ở điểm này.

Nhưng mà Lâm Lệ Hoa không có được đi học bao lâu, cô không hiểu chuyện cô đơn hay không cô đơn, chỉ biết là lão Uông nói cho cô nghe, Lâm Đông nói —— ông đến nhà cô của con mua đồ.

Đúng là một đứa nhỏ tri kỷ.

Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn ra ngoài quán, mặt trời đỏ chót treo ở chân trời, ánh sáng mờ nhạt nhuộm một mảng mây, làm cho trên không tỏa ra vàng sáng dịu dàng, thấm vào tiếng cười của bọn trẻ đang chơi ven đường, trong mắt của Lâm Lệ Hoa, đều là nụ cười thơ ngây tùy ý của đám trẻ.

Nhưng khi ánh mắt dừng trên người Lâm Đông, trong mắt của bé rõ ràng là có cười có ước mơ đấy, nhưng khi chơi lại cẩn thận từng li từng tí một, đuổi theo một đám trẻ con đang chạy, chạy tới chạy lui, nhưng không hòa nhập vào, giống như không hiểu được trò chơi của bọn nhỏ, tuy vậy vẫn có thể nhìn ra được một chút, bộ dạng của bé rất là rất vui vẻ, rất thích chạy theo sau những đứa trẻ khác, chỉ là không biết phải làm sao mới tốt.

Lâm Lệ Hoa xem mà đau lòng.

Đợi đến khi những đứa trẻ khác đều bị người nhà gọi đi, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên chơi chưa đã mới quay về.

Hạ Tiểu Xuyên nhào tới trên đùi Hạ Thanh Chương, đòi Hạ Thanh Chương ôm: "Ba ba, ôm con, ôm con một cái."

Hạ Thanh Chương cười ôm Hạ Tiểu Xuyên lên.

Lâm Đông chậm rãi đi tới, nhìn Hạ Tiểu Xuyên ngồi trong ngực Hạ Thanh Chương cười, bên trong nụ cười ngại ngùng mang theo ước ao.

Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông đôi mắt toả sáng nhìn Lâm Lệ Hoa: "Cô."

Lâm Lệ Hoa ngồi xổm ở cửa vẫy tay với Lâm Đông: "Lại đây."

Lâm Đông lập tức chạy tới.

Lâm Lệ Hoa ôm bé, vươn tay lau mồ hôi trên trán cho bé, hỏi: "Con có nóng hay không?"

"Dạ không nóng." Lâm Đông lắc đầu.

Lâm Lệ Hoa hỏi một lần nữa: "Không nóng thật không? Cái trán đều là mồ hôi."

Lâm Đông lúc này mới nói: "Dạ nóng."

"Nóng cũng đừng cởi quần áo, cảm lạnh sẽ sinh bệnh."

Lâm Đông gật đầu, nhìn Hạ Tiểu Xuyên đang quậy đòi cởi quần áo, bé im lặng không lên tiếng, thấy có người đến mua bột ngọt, bé lập tức quay đầu nói với Lâm Lệ Hoa: "Cô, để con đi lấy cho."

Lâm Lệ Hoa nói: "Đi đi."

Lâm Đông vui sướng chạy vào trong tiệm lấy bột ngọt đưa cho khách.

Lâm Lệ Hoa ở bên cạnh nhìn Lâm Đông, sau đó nói với Hạ Thanh Chương: "Thanh Chương, anh có cảm thấy Lâm Đông rất gầy không?"

Hạ Thanh Chương nghiêng đầu đánh giá Lâm Đông, gật đầu nói: "Nhỏ hơn nhiều so với những đứa trẻ khác, nếu không phải em nói nó đã hơn năm tuổi, anh còn tưởng rằng nó chỉ cỡ ba, bốn tuổi, anh nhớ lúc Tiểu Xuyên ba, bốn tuổi còn cao hơn một chút đấy."

Nghe Hạ Thanh Chương nói vậy, Lâm Lệ Hoa lập tức quyết định: "Em đi mua một con gà."

Hạ Thanh Chương không hiểu hỏi: "Làm sao lại muốn mua gà vậy?"

"Bồi bổ cho bọn nhỏ một chút."

"Tiểu Xuyên mà còn bổ nữa là thành đứa mập đấy." Hạ Thanh Chương chẳng thể ngờ, hiện giờ Hạ Tiểu Xuyên còn nhỏ mà mặt với cánh tay toàn là thịt.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Vậy thì bồi bổ cho Lâm Đông một chút, nó quá nhỏ lại gầy, quay đầu đi theo người ta đánh nhau, cũng chịu không nổi một đấm, ăn nhiều thiệt thòi."

Hạ Thanh Chương: "..."

Lâm Lệ Hoa nói mua gà liền mua gà, ra chợ mua gà về vừa đúng lúc bận đánh cờ của lão Uông là Trương Đại Trụ đến mua một trăm đồng tiền tạt hoá, Lâm Lệ Hoa để cho Hạ Thanh Chương hỗ trợ bán hàng, cô đi ra sau nấu cơm.

Lâm Đông lập tức chạy đến trước mặt Hạ Thanh Chương giúp đỡ.

Hạ Thanh Chương hỏi: "Lâm Đông, con làm gì đó?"

"Con giúp dựng lấy đường trắng." Nói xong liền chạy tới trước kệ hàng, kiễng bàn chân nhỏ lấy một bao đường trắng, đưa cho Hạ Thanh Chương: "Dựng, đây nè."

Hạ Thanh Chương vốn không thích Lâm Đông, thế nhưng hai ngày nay nhìn đứa nhỏ Lâm Đông này chịu khó lại hiểu chuyện, hẳn không chán ghét nổi nữa, nhận lấy đường trắng rồi tính sổ, Lâm Đông chụm hai chân, ngồi ở bên cạnh nhìn, lúc Trương Đại Trụ lấy tiền ra trả có chút bị già nên hồ đồ, nói: "Bảy cộng với sáu là bao nhiêu nhỉ?"

"Mười ba!" Lâm Đông trả lời.

Trương Đại Trụ vội vàng nói: "Đúng rồi, là mười ba."

Nói xong cùng Hạ Thanh Chương đồng thời nhìn về phía Lâm Đông đang nghiêm túc ngồi trước kệ hàng, không ngờ một đứa bé nhỏ như vậy lại tính sổ học nhanh như thế, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, khiến Lâm Đông bị dọa, bé tưởng mình xen vào chuyện của người lớn nên gây họa, khuôn mặt nhỏ bị dọa sợ, trong đôi mắt tràn đầy bất an, nhanh chóng cúi đầu, hai bàn tay đan lại với nhau.

Lâm Lệ Hoa đã nói qua với Hạ Thanh Chương quá trình sống của Lâm Đông ở nhà họ Lâm, tuy rằng có ông thương bé, thế nhưng chú thím thì tương đối hung dữ, sau khi ông qua đời, bé lại hay bị các chú các thím trách mắng liên tục hơn nửa năm trời, cho nên bị dọa cho sợ rồi.

Mặc dù Hạ Thanh Chương không chuyên về tâm lý, nhưng đã dạy tiểu học nhiều năm nên ít cũng có chút hiểu biết về tâm tư của trẻ con, lúc này không thể cũng không có lý do gì trách cứ Lâm Đông nên đành nói: "Đúng, Lâm Đông nói rất đúng!"

Lâm Đông vừa nghe, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương cũng nhìn Lâm Đông nở nụ cười, hỏi: "Con có biết về tính toán à?"

Lâm Đông nhìn chằm chằm Hạ Thanh Chương nhẹ nhàng gật đầu.

"Ai dạy con?"

"Ông dạy con ạ." Lâm Đông yếu ớt nói.

"Con đếm được tới số bao nhiêu rồi"

"Đếm tới..." Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Đếm tới một trăm lẻ chín ạ." Sau một trăm lẻ chín là một trăm mười, nhưng Lâm Đông bị nhầm lẫn vài lần, cho nên bé cho là mình là chỉ có thể đếm tới một lẻ chín.

Thật là lợi hại, Hạ Thanh Chương không thể không nói đứa nhỏ này thông minh hơn hẳn những đứa trẻ bình thường khác, y thật lòng khen: "Giỏi quá, Lâm Đông thật lợi hại!" Nói xong giơ một ngón cái với Lâm Đông.

Bất an trong mắt Lâm Đông biến mất hơn phân nửa, nhưng bé không dám nói lung tung nữa, đành hoàng trên ghế nhỏ trước kệ hàng.

Ngược lại là Trương Đại Trụ đã từng nghe lão Uông nói về Lâm Đông, lại thấy đứa nhỏ này nhanh chóng trả lời được câu sáu cộng bảy bằng mười ba, nên cười ha ha tiến lên, gọi một tiếng: "Đứa nhỏ."

Lâm Đông nhìn Trương Đại Trụ gọi: "Con chào ông."

"Ồi chao." Trương Đại Trụ bị một tiếng kêu mềm mại này làm cả người thoải mái, hỏi: "Con tên là Lâm Đông đúng không?"

"Dạ." Lâm Đông chân thành trả lời.

"Thật thông minh! Lần sau ông tới mua đồ, con tính sổ cho ông có được không?"

"Dạ được ạ." Lâm Đông ngoan ngoãn gật đầu.

Người lớn tuổi, đều đặc biệt yêu thích những đứa nhỏ hiểu chuyện lại ngoan ngoãn, đặc biệt là Lâm Đông còn dễ thương như thế này, Trương Đại Trụ rất vui vẻ, nên mua thêm một cái nồi cơm điện, sau đó quay sang Lâm Đông nói: "Lần sau ông lại trở lại mua đồ của nhà cô con nhé."

"Con chào ông ạ." Lâm Đông ngọt ngào nói.

Trương Đại Trụ cười rồi đi.

Hạ Thanh Chương nhìn Lâm Đông, cảm thấy đứa nhỏ này đã làm hấn thay đổi nhận thức về trẻ con.

Lâm Đông không biết Hạ Thanh Chương đang suy nghĩ gì, cũng không dám nhìn thẳng Hạ Thanh Chương đành nhanh chóng cúi đầu.

Hạ Thanh Chương không nhịn được khích lệ Lâm Đông một câu: "Con làm không sai đâu."

Lâm Đông chớp mắt, sau đó cúi đầu, đợi đến lúc Lâm Lệ Hoa dọn cơm ra, gọi bé ăn cơm, bé mới xách ghế đến cùng ba người nhà Lâm Lệ Hoa vây quanh bàn ăn cơm.

Lâm Lệ Hoa đem hai cái đùi gà chia cho Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên một người một cái, Hạ Tiểu Xuyên lấy đùi gà nhanh chóng gặm.

Lâm Đông ngẩng lên nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Ăn đi, không đủ thì gấp."

Lâm Đông gật đầu, vùi đầu ăn đùi gà.

Lâm Lệ Hoa gấp cho Hạ Thanh Chương một miếng thịt ức, nói: "Em có nấu một nồi canh, lát nữa anh mang đến bệnh viện cho mẹ uống nhé."

Hạ Thanh Chương gật đầu nói: "Ừ."

"Buổi tối không về đúng không?"

"Ừ, buổi tối phải chờ đổi giường cho mẹ, sáng sớm ngày mai lại về, nghe nói đêm nay sẽ mưa, em nhớ đóng cửa kỹ." Đã qua nhiều năm Hạ Thanh Chương vẫn luôn rất quan tâm đến Lâm Lệ Hoa, nói tiếp: "Buổi tối nhớ nhớ phích cắm TV ra, nếu không sẽ bị sét đánh, không an toàn, còn phải..."

"Được rồi, được rồi." Lâm Lệ Hoa cười nói: "Em sẽ sắp xếp tốt mà."

Hạ Thanh Chương mới không nói nữa.

Sau khi ăn cơm, Hạ Thanh Chương mang theo đồ ăn và quần áo nhảy lên chuyến xe cuối cùng đi vào thành phố của trấn nhỏ, Lâm Lệ Hoa mang theo Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên trông cửa hàng, lúc này trong tiệm cũng không có khách, Lâm Lệ Hoa liền đem sổ sách ra kiểm tra.

Lâm Đông ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh kệ hàng.

Không có người nào chơi với Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên liền quần lấy Lâm Đông: "Lâm Đông, chơi bắn bi với anh."

Lâm Đông nghiêm trang trả lời: "Em không biết chơi."

Hạ Tiểu Xuyên lại hỏi: "Chơi đua xe thì sao?"

"Em cũng không biết chơi."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi lại: "Chơi cờ nháy?"

"Em càng không biết chơi."

"Ây da, sao cái gì mà cũng nói không hết vậy." Hạ Tiểu Xuyên nhướn mày nhìn Lâm Đông, tỏ vẻ ghét bỏ nói: "Mày có phải trẻ con không vậy? Mấy thứ mà trẻ con chơi sao mày không biết gì hết vậy!"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Em có thể chơi cờ tướng, anh biết không?"

Hạ Tiểu Xuyên nghiêng đầu hỏi: "Cờ tướng là cái gì?"

Lâm Đông giải thích: "Chính là có xe, ngựa, pháo, sĩ, tướng."

"Anh không biết." lát sau còn nói: "Cờ tướng không phải là trò của trẻ con, mày đúng là chẳng biết gì cả."

Lâm Đông không nói.

Lại một lúc sau, Hạ Tiểu Xuyên lại hỏi: "Vậy mày biết chơi con quay không?"

Lâm Đông trả lời: "Em không biết, em chỉ biết ngâm thơ."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Anh cũng biết, song tiền minh nguyệt quang, mày biết câu tiếp theo là gì không?"

"Em biết." Lâm Đông thuận miệng đọc tiếp: "Nghị thị địa thượng sương."

Sau đó Hạ Tiểu Xuyên không đọc tiếp được, nhóc cũng không thể nói là mình không biết, vì vậy đứng dậy, chạy đến trước quầy nói: "Mẹ, mẹ xem Lâm Đông cái gì cũng không biết chơi."

Lâm Lệ Hoa mắt cũng không nhác mà nói: "Mẹ thấy em biết ngâm thơ, con thì không biết, ba của con là thầy giáo đó, có thấy mất mặt không hả?"

"Ba nói, con giống mẹ đó."

Lâm Lệ Hoa ngược mắt, dùng bút trong tay gõ trán Hạ Tiểu Xuyên một cái, sau đó nói: "Đi dạy em con cách chơi đi", sau đó lại cố gắng viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, Hạ Tiểu Xuyên nói: "Vậy con dạy em biết chơi bắn bi, bắt ve sầu, còn dạy em đi hái nấm mèo."

"Được đó, đi đi."

Lâm Lệ Hoa rất mong Hạ Tiểu Xuyên có thể nhường bớt chút hoạt bát cho Lâm Đông.

Hạ Tiểu Xuyên tìm được cảm giác khí phách khi làm "Thầy giáo" từ việc dạy Lâm Đông, bắt đầu nghiện, cả tối đều dạy Lâm Đông cách chơi bắn bi, sau khi về đến nhà lại tiếp tục chơi đùa, chơi thêm được một lúc, ngoài cửa sổ bắt đầu có sấm vang chớp giật.

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đều sợ sấm sét, cho nên sau khi Lâm Lệ Hoa thu dọn xong tất cả sau, đành dẫn hai đứa nhỏ sang phòng phía đông ngủ, vốn là tính chờ sấm sét xong thì mở ti vi, kết quả sau khi sấm sét tan thì bị cúp điện.

Lâm Lệ Hoa tắt một cây nến ở đầu giường, sau đó nói chuyện với Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên, thật ra là cùng Hạ Tiểu Xuyên nói chuyện, Lâm Đông nằm ngủ ở tận cùng bên trong ít nói hơn.

Lâm Lệ Hoa gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông ở trong bóng tối trả lời: "Dạ."

"Con chưa ngủ hả?"

"Dạ chưa."

"Lại đây ngủ ở giữa nhé, có được không?"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Không cho nó ngủ ở giữa, con muốn ngủ ở giữa cơ."

Lâm Lệ Hoa nói: "Con là anh, phải nhường cho em một chút chứ, bây giờ để em ngủ ở giữa, ngày mai tới lượt con được không?"

"Vậy được." Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nói Lâm Đông: "Ngày hôm nay mày ngủ ở giữa, ngày mai tới lượt anh."

"Dạ được."

Lâm Đông ngủ ở giữa Hạ Tiểu Xuyên với Lâm Lệ Hoa, Hạ Tiểu Xuyên không thành thật, thọt lét Lâm Đông làm cho Lâm Đông cười khanh khách không ngừng.

"Được rồi, Tiểu Xuyên, đừng có quậy." Lâm Lệ Hoa nghiêm nghị nói.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới thành thật lại, hai chân ngấn gác trên người Lâm Đông, Lâm Đông cũng không gạt ra.

Bên này Lâm Lệ Hoa vươn tay ôm cả hai đứa nhỏ vào trong lòng, cùng hai đứa bé tán gẫu, trò chuyện một chút tới việc Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đi đưa dấm chua, Lâm Lệ Hoa cường điệu khen ngợi Lâm Đông nói: "Tiểu Đông Đông, đặc biệt giỏi, ngày hôm nay không chỉ bán được bốn, năm trăm đồng tiền, còn tìm được khách hàng cho cô, đặc biệt lợi hại."

Lâm Đông nghênh khuôn mặt nhỏ nói: "Cô ời, sau này con sẽ làm cho người ta mua thật nhiều đồ hơn nữa."

Lâm Lệ Hoa cười, vuốt mặt Lâm Đông nói: "Được nhé, sau đó kiếm thêm nhiều tiền, mua quần áo mới, giày mới còn có sách vở mới cho tiểu Đông Đông của chúng ta, sau đó đi học mẫu giáo, rồi lên tiểu học, trung học, lên đại học, trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia."

Lâm Đông nghe không hiểu lắm, nhưng bé biết người nhiều mua đồ nhà cô là chuyện tốt.

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: "Mẹ, con cũng làm cho người ta mua nhiều đồ."

Lâm Lệ Hoa không chút lưu tình đả kích Hạ Tiểu Xuyên: "Con thì đẹp đi, bằng vào con mẹ mới không tin."

Hạ Tiểu Xuyên cực kỳ mạnh mẽ, hoàn toàn có thể đỡ được đả kích từ mẹ ruột, trả một câu: "Con không đẹp."

"Đẹp đi."

"Con không đẹp."

"Đẹp đi, bọn mẹ không chơi với con." Lâm Lệ Hoa cố ý ôm Lâm Đông chọc ghẹo Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên vúi cánh tay Lâm Lệ Hoa nói: "Mẹ, mẹ ôm con nữa."

"Không ôm con, còn lâu mới ôm con."

"Ôm con ôm con."

"Không ôm con, mẹ chỉ ôm em trai ngoan."

"Ôm con ôm con đi mà." Hạ Tiểu Xuyên cười túm tay Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười không chịu.

Lâm Đông nằm nhào trong ngực Lâm Lệ Hoa.

Cứ như vậy ôm một cái kéo một cái một lần lộn một hồi, Hạ Tiểu Xuyên và Lâm Lệ Hoa đều cười vui vẻ, Lâm Đông cũng vậy, ở trong bóng tối không cần câu nệ không cần cẩn thận từng li từng tí một,

hơn nữa còn cười thật sự vui vẻ, trong đôi mắt đen phản chiếu ánh sáng từ cây nến nhỏ, đặc biệt sáng ngời, bé nhìn Lâm Lệ Hoa, rồi quay đầu lại nhìn Hạ Tiểu Xuyên nghịch ngợm, trong cõi lòng đầy tối tăm chợt lóe lên chút ánh sáng, chỉ cần một chút như thế cũng làm cho bé cảm thấy bớt đi sự lạnh giá trong lòng.

Bé biết mình rất thích cô và cũng rất thích anh trai.

Bé với Hạ Tiểu Xuyên đùa giỡn hồi lâu, rồi cục buồn ngủ, đêm đó bé ngủ rất an ổn, không có ác mộng, cũng không nằm mơ, một giấc đến hừng đông.

Trận mưa lớn đêm qua cọ rửa trần Cẩm Lí đặc biệt sạch sẽ, không khí mát mẻ dị thường, Lâm Đông Hạ và Tiểu Xuyên mặc quần áo tử tế, đứng trong sân xem bầu trời xanh thẳm.

Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên gọi: "Mẹ!"

Lâm Lệ Hoa từ phòng bếp đi ra hỏi: "Cái gì vậy?"

"Con đi hái nấm mèo nha."

Trần Cẩm Lí có một xưởng gỗ buôn bán không tốt lắm, bên cạnh xưởng gỗ có rất nhiều cây lớn, mỗi lần sau cơn mưa, trên cây sẽ mọc lên rất nhiều nấm mèo, Hạ Thanh Chương mang Hạ Tiểu Xuyên hái được hai lần.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Con có biết chỗ không?"

"Con biết mà, ba đã dẫn con đi rồi."

"Vậy lát nữa ăn sáng xong thì đi hái, buổi trưa khỏi cần mua thức ăn."

"Dạ, con mang theo em đi cùng."

"Được, không được chạy lung tung, hái xong nấm mèo thì phải qua cửa tiệm tìm mẹ, biết không?"

"Dạ biết rồi."

Thật ra chạy lung tung cũng không có chuyện gì, trấn Cẩm Lí diện tích nhỏ, dân phong chất phác, "Anh trông nhà giúp tôi, tôi để ý trẻ con giúp anh" chuyện như vậy đều thành thói quen, mấy đứa nhỏ như Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ, đều đã chạy tới chạy lui trong trấn mà lớn, người lớn đều yên tâm.

Sau khi ăn sáng xong, Hạ Tiểu Xuyên dắt Lâm Đông đi về hướng xưởng gỗ, Lâm Lệ Hoa nhìn hai đứa nhỏ đi mất, xác định bên cạnh cũng không có gì nguy hiểm thì khóa cửa nhà đi ra tiệm.

Hạ Tiểu Xuyên bên này vừa đi vừa hứng thú hỏi: "Lâm Đông, mày ăn nắm mèo bao giờ chưa?"

Lâm Đông mang theo rổ nhỏ nói: "Em ăn rồi."

"Mày ăn ở đâu?"

"Em ăn ở nhà ông."

"Ông của mày là ông ngoại của tao." Hạ Tiểu Xuyên nhấn mạnh.

"Đúng rồi." Lâm Đông gật đầu.

Chốc lát sau, Hạ Tiểu Xuyên lại hỏi: "Vậy mày từng hái nắm mèo chưa?"

"Chưa bao giờ."

Hạ Tiểu Xuyên cực kỳ kiêu ngạo mà nói: "Anh từng hái rồi!"

Lâm Đông nhắc nhở: "Em biết mà, anh vừa nói lúc nãy rồi."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Vậy lát nữa anh dạy cho mày hái, chúng ta nhanh lên đi, nếu không bị người ta cướp hết, trong thì trưa nay chúng ta không được ăn nắm mèo đâu."

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên dắt Lâm Đông chạy, vừa mới chạy đến trước mấy cái cây, đột nhiên nghe thấy có người sau lưng gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông Hạ và Tiểu Xuyên đồng thời quay đầu lại nhìn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Tiểu Xuyên: Lâm Đông cái gì cũng không biết!

Lâm Đông: Còn anh cái gì cũng biết!

Hạ Tiểu Xuyên: Tất nhiên!

Lâm Đông: Anh còn biết khóc.

Hạ Tiểu Xuyên: Nói bậy, anh chưa bao giờ khóc! Anh là nam tử hán!

Lâm Đông:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 9: Chơi Cờ Tướng

Là Trương Đại Trụ.

Chính là ông lão đến tiệm tạp hóa mua một trăm đồng tiền tạp hoá ngày hôm qua, Lâm Đông lập tức nhận ra, có chút sợ hãi, nhỏ giọng gọi: "Ông Trương."

"Ôi chào! Đứa nhỏ con còn nhớ ông cơ à!" Trương Đại Trụ hòa ái cười hỏi: "Con cầm theo rổ nhỏ đi đâu vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Dạ con đi hái nấm mèo."

"Ở đây có nấm mèo sao?"

"Dạ có, Tiểu Xuyên và cô con nói có."

Bộ dáng nghiêm túc của Lâm Đông chọc cười Trương Đại Trụ, Trương Đại Trụ cười ha hả nói: "Tốt lắm, vậy con hái nhiều chút rồi cho ông ăn với, có được không?"

Lâm Đông nghiêm túc gật đầu.

"Thật ngoan." Trương Đại Trụ hiền lành nói: "Vậy con chú ý an toàn, về nhà sớm, ông đi tản bộ đây."

"Tạm biệt ông Trương."

Trương Đại Trụ đi.

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi vào rừng cây nhỏ rậm rạp, dựa theo mấy thân cây ướm tìm nấm mèo mới mọc, bé cảm thấy thật mới

mẻ, học theo Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu đi hái, hái một đóa bỏ vào trong rổ nhỏ, hái một đóa lại bỏ vào trong rổ nhỏ, không bao lâu sau đã hái được nửa rổ.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu đứng núi này trông núi nọ, nhìn loạn khắp nơi, chỉ vào mặt đất sau cơn mưa nói: "Lâm Đông, mày xem, có giun kìa!"

Lâm Đông liếc mắt nhìn, tiếp tục hái nấm mèo.

Hạ Tiểu Xuyên chốc lát sau lại nói: "Lâm Đông, con giun chui vào bùn rồi kìa."

Lâm Đông: "..."

Hạ Tiểu Xuyên lại nói: "Lâm Đông, mau nhìn kìa, chỗ kia có con ếch, sau lưng nó còn có một con ếch nhỏ màu xanh. Oa! Oa! Oa! Ai da, chúng nó bị anh hù chạy mất rồi!"

Lâm Đông: "..."

Hạ Tiểu Xuyên thấy Lâm Đông vẫn luôn nghiêm túc hái nấm mèo, nhóc cũng không chơi nữa, tiếp tục hái nấm mèo.

Chỉ chốc lát sau, trong rổ nhỏ đã đầy, hai đứa bé dùng một nhánh cây xuyên qua cái rổ nhỏ, bởi vì chiều cao của Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên có chút chênh lệch, cho nên cành cây bị nghiêng, rổ cũng bị lệch, nấm mèo cũng rớt xuống đất mất.

Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng nói: "Lâm Đông, mày nâng cao lên chút đi."

Lâm Đông cố hết sức đem tay nhỏ nâng lên một chút.

Kết quả nấm mèo trong rổ vẫn rơi mất.

Hạ Tiểu Xuyên nổi giận giương tay lên vươn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa chớp mắt lia lịa.

Hạ Tiểu Xuyên cũng không đánh Lâm Đông thật, tức giận nhắc nhở nhỏ đi ở phía trước, nhưng dù sao nhóc cũng chỉ là đứa nhỏ sáu tuổi, lực thăng bằng cũng không được tốt lắm, vì vậy cứ đi được hai bước, thì rớt mất hai cái nắm mèo.

Lâm Đông âm thầm ở phía sau nhặt lại, chờ lúc đến tiệm tạp hóa, phát hiện trong rổ nhỏ chỉ còn một nửa nắm mèo, nửa còn lại nửa ở trong ngực Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên trong nháy mắt vừa xấu hổ lại tức giận, sau đó nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông đi tới trước mặt Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cố ý liếc Hạ Tiểu Xuyên một cái rồi khen ngợi Lâm Đông.

Lâm Đông nhớ đến việc mình đã hứa với Trương Đại Trụ, ông từng nói nếu đã hứa thì phải làm cho trót, bé do dự một chút, lấy hết dũng khí đi đến trước mặt Lâm Lệ Hoa, nói: "Cô ơi, con có thể cho ông Trương một ít nắm mèo được không?"

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Ông Trương nào?"

Tay Lâm Đông chỉ hướng ngoài quán: "Chính là ông mua nồi cơm điện ngày hôm qua ạ, lúc nãy ông có xin con một ít ạ."

"Được, vậy con tự mang đi nhé, có được hay không?"

Không ngờ cô đồng ý nhanh như vậy, Lâm Đông miệng nhỏ mím mím, trong lòng rất vui vẻ, đem nắm mèo trong ngực đưa cho Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa múc một chậu nước ở sau tiệm tạp hóa, đem một rổ nắm mèo đều thả vào trong chậu nước rửa, Lâm Đông ngồi xổm ở bên cạnh nhìn, nhìn từng đoá từng đoá nắm mèo ở trong tay Lâm Lệ Hoa trở nên sạch sẽ đen bóng, trong lòng bé rất thích.

Đúng lúc này Hạ Thanh Chương trở về, Lâm Đông cùng Lâm Lệ Hoa đồng thời ngẩng đầu nhìn lại.

Thấy vẻ mặt Hạ Thanh Chương mệt mỏi, Lâm Lệ Hoa hỏi: "Làm sao vậy?"

Hạ Thanh Chương ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh Lâm Đông không nói lời nào.

Lâm Lệ Hoa dừng động tác trong tay hỏi: "Có phải là mẹ xảy ra chuyện gì hay không?"

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Đã khám ra bệnh rồi."

Lâm Lệ Hoa lại hỏi: "Bệnh gì?"

Hạ Thanh Chương có chút u sầu: "Có khối u."

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc nhảy dựng.

Hạ Thanh Chương nói: "Cũng may là khối u lành tính, nhưng mà phải tốn nhiều tiền."

Lâm Lệ Hoa không nói lời nào.

Lâm Đông cũng không dám nói lời nào, cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương im lặng một chút, nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Cần xài bao nhiêu tiền?"

Hạ Thanh Chương nói một con số, không nhiều, thế nhưng cũng không ít.

"Làm giải phẫu cắt đi thì không còn chuyện gì phải không?"

"Ừ."

Lâm Lệ Hoa cúi đầu rửa nắm mèo, một lát sau, nói: "Vậy thì cứ cất bỏ nó đi thôi, nếu không thì làm gì được, có bệnh thì phải trị, anh nói xem có đúng không?"

Hạ Thanh Chương không lên tiếng.

Trong tiệm chỉ còn tiếng Lâm Lệ Hoa rửa nắm mèo.

Qua một hồi lâu, Hạ Thanh Chương cảm thấy đề tài này quá nặng nề, nói sang chuyện khác: "Anh mới thấy trước cửa nhà Trương Đại Trụ thật là nhiều người."

Lâm Lệ Hoa trả lời: "Đúng rồi, đều đang chơi cờ đấy."

Hạ Thanh Chương thuận miệng tiếp một câu: "Nếu nhiều người như vậy cũng chơi cờ trước cửa nhà mình, tiệm này của mình cũng sẽ buôn bán tốt hơn, chỗ công cộng thì luôn tập trung nhiều người, dù sao cũng đông mà."

Lâm Lệ Hoa cười nói tiếp: "Bao nhiêu năm nay đều chơi cờ chơi mặt chược ở bên kia, mắc gì lại chuyển sang chỗ bên chúng ta, anh suy nghĩ nhiều quá."

Hạ Thanh Chương cười cho qua.

Lâm Đông lại nghe lọt vào tai, sau đó nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa vừa lúc rửa xong nắm mèo, nói: "Lâm Đông, đi lấy cái túi ni lông lại đây, bỏ nắm mèo vào cho ông Trương nào."

"Dạ!"

Bỏ nắm mèo vào túi xong, Lâm Lệ Hoa không yên lòng hỏi Lâm Đông: "Con biết nhà của ông Trương ở chỗ nào hả?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ biết."

"Ở chỗ nào?"

"Chỗ mà có thiệt là nhiều người chơi cờ ạ."

"Đúng rồi, thật ngoan." Lâm Lệ Hoa xoa đầu Lâm Đông nói: "Đi nhanh về nhanh, đừng có chạy lung tung, tuyệt đối đừng đánh nhau với mấy đứa nhỏ trên trấn, con đánh không lại bọn nó, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Đi nhanh rồi về nhé."

"Được."

Lâm Lệ Hoa tính để Hạ Tiểu Xuyên đi đưa nắm mèo với Lâm Đông, kết quả vừa quay đầu đã không tìm được Hạ Tiểu Xuyên, hình như là chạy đi chơi mất rồi, cô không thể làm gì khác hơn là dặn dò Lâm Đông không nên chạy lung tung, không nên đánh nhau.

Lâm Đông đều vâng lời, mang theo nắm mèo đi về phía nhà của Trương Đại Trụ, xa xa nhìn thấy trước cửa nhà Trương Đại Trụ cửa tụ tập một đám người, người lớn có trẻ nhỏ, nhóm người lớn thì vây quanh bàn xem cờ tướng, nhóm trẻ nhỏ thì đang chơi đánh con quay, chơi giả làm đầu gối không được nhúc nhích bên đồng cát, trong đó có cả Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy Lâm Đông, lớn tiếng gọi: "Lâm Đông, lại đây chơi."

Lâm Đông không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên chạy tới nói: "Lại đây, anh dạy cho mày chơi đầu gối."

Lâm Đông từ chối: "Em không chơi đâu."

"Tại sao?"

"Em tìm ông Trương, em phải đưa nắm mèo cho ông Trương."

Hạ Tiểu Xuyên vươn tay sờ sờ nắm mèo trong túi, nói: "Vây cũng được, mày đưa nắm mèo xong rồi, anh dạy mày cách chơi sau."

Lâm Đông gật đầu.

"Đi nhanh đi, anh chờ mày ở đây."

"Dạ."

Hạ Tiểu Xuyên bị các đồng bọn nhí lồi kéo chơi đùa.

Lâm Đông nhút nhát đi về phía nhóm người lớn, ngẩng đầu nhìn mặt mọi người, trong đó người không có Trương Đại Trụ, bé đành chen vào bên trong, nhìn thấy Trương Đại Trụ đang chơi cờ tướng.

Bé không gọi Trương Đại Trụ ngay, mà đợi đến khi Trương Đại Trụ hạ xong một ván, bé mới gọi: "Ông Trương ời."

Trương Đại Trụ nghe vậy nhìn chung quanh, lúc nhìn thấy Lâm Đông, trong nháy mắt nở nụ cười: "Tiểu Lâm Đông, con gọi ông làm gì vậy?"

Lâm Đông giơ túi trong tay ra nói: " Con tới đưa nắm mèo ạ."

Trương Đại Trụ sửng sốt, nhìn thấy nắm mèo ở bên trong túi ni lông trong suốt, trong lòng cảm thấy ấm áp, thật ra ông chỉ đùa với Lâm Đông mà thôi, ai ngờ đứa nhỏ này tưởng thật, đem nắm mèo tới cho mình.

Cứ tưởng đời này đã trải qua nhiều thăng trầm vui sướng, không ngờ vẫn bị một đứa nhỏ làm cho cảm động, ông có chút không thể tin được hỏi: "Con cho ông thật à?"

"Vâng ạ."

"Đều là do con hái phải không?"

"Con và Tiểu Xuyên cùng nhau hái, cô con rửa ạ."

"Ây da, cảm ơn con nhé."

Trương Đại Trụ vui vẻ không biết làm thế nào cho phải, dắt Lâm Đông vào trong nhà rồi mới nhận lấy nắm mèo, nhanh chóng đi lấy táo tây và kẹo đưa cho Lâm Đông ăn, Lâm Đông không chịu mà nói: "Ông Trương ơi, ông có thể đến chỗ tiệm của cô con đánh cờ không ạ?"

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì nếu ông chơi cờ ở tiệm của cô con, thì sẽ có thật nhiều người mua đồ của cô ạ."

Trương Đại Trụ cười ầm lên, đứa nhỏ này vừa có lòng tham lại có hiếu tâm, hỏi: "Con muốn cô của con kiếm nhiều tiền một chút đúng không?"

"Vâng ạ, kiếm được nhiều tiền, cô sẽ vui vẻ."

"Đúng là đứa trẻ ngoan." Trương Đại Trụ sờ sờ mái tóc mềm mại của Lâm Đông, nói: "Vậy con có biết đánh cờ không?"

"Con có biết ạ."

"Con biết đánh cờ thật à?" Trương Đại Trụ cực kỳ kinh ngạc.

Lâm Đông gật đầu.

"Con biết cách chơi không?"

"Mã đi hình chữ thiên, cũng đi được chữ điền. Xe thì đi đường thẳng, pháo trèo núi, sĩ đi đường chéo bảo vệ bên cạnh tướng, tiểu tốt một đi không trở lại, lão tướng trông coi hậu hoa viên."

Giọng nói Lâm Đông trong vắt, non nớt, không chỉ làm cho Trương Đại Trụ kinh ngạc, đến ngay những người khác cũng nhao nhao nhìn sang, không ngờ một đứa nhỏ như vậy là có thể đọc được bài vè của cờ tướng.

Trương Đại Trụ vui mừng hỏi: "Con biết đánh cờ thật à?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Con từng chơi cùng ai?"

"Cùng ông của con ạ." Mọi thứ Lâm Đông được học đều do Lâm lão gia tử dạy dỗ.

"Vậy bây giờ cùng ông chơi một ván cờ được không?"

"Bây giờ thì không được ạ." Lâm Đông nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì cô đã dặn con phải nhanh chóng quay về, con còn phải trông tiệm bán đồ ạ."

Trương Đại Trụ cười rộ lên: "Không cần trông cửa tiệm cũng không bán đồ, đánh ván cờ với ông nhé."

Lâm Đông kiên định nói: "Dạ không được, con phải trở về ạ."

Trương Đại Trụ cũng không muốn đi đến cửa tiệm của Lâm Lệ Hoa chơi cờ cho lắm, dù sao cũng đã chơi ở nhà mình lâu rồi, nhưng mà ông rất yêu thích đứa nhỏ Lâm Đông này, hơn nữa đứa nhỏ Lâm Đông này biết chơi cờ, chỉ là không biết trình độ như thế nào, cho dù bây giờ trình độ như thế nào, mới bây lớn đã hiểu nhiều như vậy, tiền đồ sau này không thể lường được.

Ông nói: "Đi, ông mang theo bàn cờ đi đến tiệm của cô con chơi một ván, nếu như con thắng, sau này ông đều ngồi ở tiệm của cô con chơi cờ, có được không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ được."

"Đi nào."

Trương Đại Trụ dắt Lâm Đông đi về tiệm tạp hóa của Lâm Lệ Hoa, phía sau đi theo một đám người xem náo nhiệt, biển người menh mông cuồn cuộn cứ vậy mà đi.

Hạ Thanh Chương đang cầm chổi quét đường lớn thấy cảnh này sợ hết hồn, nhanh chóng gọi Lâm Lệ Hoa.

Sau khi Lâm Lệ Hoa nhìn thấy, cũng cảm thấy sợ hãi, cái gì vậy nè?

Lâm Đông gây họa rồi à?

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 10: Bị Phạt

Lâm Lệ Hoa bị dọa không nhẹ.

Hạ Thanh Chương đầy nghi hoặc.

Lâm Đông nhìn thấy Lâm Lệ Hoa, trong nháy mắt đôi mắt đen bùng sáng lấp lánh, bé bước chân ngắn chạy nhanh tới, gọi: "Cô ời!"

Lâm Lệ Hoa nhỏ giọng hỏi: "Con đưa nắm mèo xong rồi sao?"

"Dạ." Lâm Đông gật đầu.

"Vậy ông Trương tới đây làm gì?"

"Chơi cờ tướng!"

"Chơi cờ tướng?"

"Dạ."

Lâm Lệ Hoa đột nhiên nghĩ đến lời Lâm Đông mới vừa nói, để mấy người Trương Đại Trụ đến đây chơi cờ tướng, cả kinh hỏi: "Là con nói ông Trương tới đây chơi cờ?"

Lâm Đông gật đầu.

"Con nói thế nào?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Con nói là, ông Trương ời ông có thể sang bên chỗ cô con chơi cờ được không ạ, sau đó con dẫn ông Trương lại đây."

"Ai cho con nói như vậy?" Lâm Lệ Hoa đột nhiên cất cao giọng chất vấn, Lâm Đông chỉ mới có năm tuổi, bé thì biết cái gì, nếu những câu này lọt vào tai người lớn, người ta sẽ cho là cô dạy mắt, chuyện này... Cái này có khác nào dùng trẻ con và nắm mèo đi lừa người ta chứ, Lâm Lệ Hoa chưa bao giờ làm chuyện loại này, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Trong nháy mắt Lâm Đông bị hù cho khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, mím chặt miệng nhỏ cúi đầu.

Lâm Lệ Hoa bị chọc tức, đi đến cạnh Trương Đại Trụ nói xin lỗi, đồng ngôn vô kỵ mong Trương Đại Trụ bỏ qua cho.

Trương Đại Trụ nói: "Không có chuyện gì, là do chú bằng lòng đến đây để chơi cờ tướng với Lâm Đông."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Lâm Đông chỉ là một đứa nhỏ, làm sao biết chơi cờ tướng chứ?"

Trương Đại Trụ nói: "Bé nói bé biết chơi đấy, nếu như bé thắng được chú, thì sau này khi cần gì chú lại đến nhà cháu mua, còn cùng mọi người chơi cờ trước nhà cháu nữa."

Lâm Lệ Hoa khách sáo nói: "Ồi, lời của con nít không thể tin, cờ tướng cao thâm như vậy, làm sao bé biết được chứ."

"Nếu không biết thì chú có thể dạy bé."

Trương Đại Trụ quyết tâm muốn chơi cờ tướng cùng Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa nói không lại.

Hạ Thanh Chương đứng bên cạnh nói: "Không phải cha chúng ta là cao thủ cờ tướng hay sao? Thi đấu cờ tướng giải nghiệp dư đã từng là quán quân còn gì."

Lâm Lệ Hoa nói: "Quán quân gì cái đó chứ, chẳng có mấy người tham gia thi đấu, cho dù là quán quân thì cũng chẳng nói lên được điều gì đâu."

"Nhưng ít ra cũng nói rõ được là Lâm Đông sẽ biết chơi cờ tướng."

"Anh —— "

"Được rồi, được rồi nào." Trương Đại Trụ cười đáp lời, sau đó quay sang Lâm Đông hỏi: "Tiểu Lâm Đông, đến chơi với ông một ván được không?"

Lâm Đông rũ đầu nhỏ không lên tiếng.

"Tiểu Lâm Đông." Trương Đại Trụ nhẹ giọng gọi: "Đến chơi cờ tướng với ông nào."

Lâm Đông ngược mặt lên nhìn Trương Đại Trụ, sau đó khiếp sợ nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa đang chẳng vui vẻ gì, cảm thấy Lâm Đông chỉ tìm việc mà chơi, nhưng mà Trương Đại Trụ đang chờ ở đây, cô không thể làm gì khác hơn là nói: "Con và ông Trương chơi đi."

Lâm Đông không lên tiếng, cũng không hề nhúc nhích.

Hạ Thanh Chương biết tâm tư đứa nhỏ Lâm Đông này miễn cảm và nhát gan, không được bạo dạn như Hạ Tiểu Xuyên, cho dù bị đánh thì sau đó vẫn cười vui vẻ nhảy nhót tưng bừng như thường, y xoa đầu Lâm Đông nói: "Đi đi, con chơi với Trương gia gia một ván đi, chơi xong thì không có chuyện gì đâu."

"Đúng, chơi xong thì không có chuyện gì đâu." Trương Đại Trụ quay đầu nói Lâm Lệ Hoa một câu: "Cháu có cần phải nghiêm khắc với con mình như thế không?"

Lâm Lệ Hoa không được tự nhiên cười cười.

Hạ Thanh Chương tiếp lời: "Chú Trương, Lâm Đông là trẻ con, chú nhớ nhường nó một chút nhé."

Trương Đại Trụ phóng khoáng nói: "Được, chú chấp một con xe được chưa."

"Được ạ."

Hạ Thanh Chương sắp xếp chỗ cho Trương Đại Trụ bày bàn cờ.

Lâm Lệ Hoa ngồi ở cửa tiệm nhìn Lâm Đông.

Lúc đầu Lâm Đông còn cẩn thận từng li từng tí để ý sắc mặt của Lâm Lệ Hoa, nhưng sau khi đi được ba nước bé đã tập trung vào ván cờ.

Lâm Lệ Hoa ngồi ở bên cạnh nhìn, cô cũng là do lão gia tử nuôi lớn, cô cũng biết lão gia tử thích chơi cờ tướng, hồi cô còn nhỏ cũng được lão gia tử dạy cách chơi, nhưng cô không có hứng thú với cờ tướng nên chỉ học được một ít, bây giờ nhìn Lâm Đông ngồi ngay ngắn trước bàn cờ, bàn tay nhỏ cầm quân cờ hạ xuống rất ra dáng, cô cảm thấy Lâm Đông có bản lĩnh hơn cô hồi xưa rất nhiều.

Chỉ là cô vẫn tức giận, tức giận vì Lâm Đông tự ý mời Trương Đại Trụ qua, tuy vậy điều này không làm trở ngại việc cô xem hai người cờ, càng xem càng cảm thấy mình xem thường Lâm Đông, tuy rằng Trương Đại Trụ chấp Lâm Đông một con "Xe", nhưng vẫn cảm giác được Lâm Đông đang kiểm soát ván cờ tốt hơn Trương Đại Trụ.

Mấy người hàng xóm đang vây xem cũng phát hiện, dồn dập nhỏ giọng nói:

"Ôi, đứa nhỏ này đúng là biết chơi cờ tướng đó."

"Đúng vậy, Trương lão đầu sắp thua rồi."

"Đúng rồi."

"Nhỏ như vậy đã biết chơi cờ tướng rồi."

"Lợi hại quá. Đứa nhỏ này hình như là cháu trai của chủ tiệm."

"Đi thêm ba bước nữa là Trương lão đầu chết rồi."

"Trời má, chỉ cần con mã nhảy một phát là chết luôn."

"..."

Lúc quần chúng vây xem đang thán phục xung quanh, Lâm Đông đánh thắng Trương Đại Trụ.

Lâm Lệ Hoa giật mình.

Hạ Thanh Chương không thể tin được.

Càng khó có thể tin chính là bản thân Trương Đại Trụ, tuy rằng ông giải nghệ giữa chừng, cũng chấp một con "Xe", thế nhưng năng lực chơi cờ của đứa nhỏ Lâm Đông không thể khinh thường được.

Trương Đại Trụ khiếp sợ nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông rũ đầu nhỏ không nói lời nào.

Trương Đại Trụ thua, lại rất vui vẻ, vò đầu Lâm Đông mấy cái, nói: "Con thật giỏi nha, đánh thắng được cả ông, lợi hại quá!"

Lâm Đông không nói lời nào.

"Làm sao vậy?"

Lâm Đông hơi nghiêng đầu liếc Lâm Lệ Hoa.

Trương Đại Trụ hiểu được, cười ha hả đứng lên nói với Lâm Lệ Hoa: "Đánh cược thua rồi, sau này chú sẽ sang chỗ tiệm cháu đánh cờ nhé."

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng giải thích: "Chú Trương, không phải như vậy, đứa nhỏ này —— "

"Đứa nhỏ này chú rất thích, cứ quyết định như vậy đi, đừng nói là con ghét bỏ bọn chú nhé."

"Không phải đâu chú Trương, con không có bảo bé—— "

"Không sao đâu." Trương Đại Trụ cười nói: "Vừa lúc thím Trương cũng ghét bỏ chú ồn ào, sau này bọn chú đều sang đây chơi cờ, chú về sửa lại bàn chơi cờ một chút, buổi chiều sẽ chuyển tới để chơi cờ với đứa nhỏ này."

Không chờ Lâm Lệ Hoa nói tiếp, Trương Đại Trụ quay sang nói chuyện với Lâm Đông, đồng thời kín đáo đưa cho Lâm Đông một đồng tiền, nói là sáng sớm hôm nay có đánh cược, ai thắng hẳn, hẳn sẽ đưa cho một đồng để hút thuốc, bây giờ cho Lâm Đông mua kẹo ăn, nói xong Trương Đại Trụ vui cười hớn hở mà đi.

Đoàn người vây xem tản đi, mấy người ở gần đây tiện đường ghé vào tiệm tạp hóa mua mì sợi gì gì đó, về nhà nấu ăn, Lâm Lệ Hoa tự tất nhiên phải chú ý buôn bán, chờ cô bận xong xuôi, quay đầu nhìn lại, Lâm Đông vẫn còn đứng ở ngoài quán, mở to mắt mong ngóng nhìn cô, cô vừa tức vừa đau lòng, chỉ vào chân tường nói: "Qua bên kia phạt đứng đi."

Lâm Đông nhìn chân tường, biết lúc Hạ Tiểu Xuyên phạm sai lầm cũng bị phạt như vậy, bé ngoan ngoãn đi tới chân tường, mắt nhìn thẳng đứng đối diện tường trắng, thân thể nhỏ bé đứng thẳng tắp.

Hạ Thanh Chương không nhìn nổi, nói: "Lệ Hoa, Lâm Đông nó —— "

"Anh đừng nói chuyện." Lâm Lệ Hoa tức giận nói.

Hạ Thanh Chương không thể làm gì khác hơn là tiếp tục quét đất, đang quét thì thấy Hạ Tiểu Xuyên trở lại.

Hạ Tiểu Xuyên gọi một tiếng ba, nhìn thấy Lâm Đông đứng ngay chân tường, nhóc vui vẻ, tiến đến trước mặt hỏi: "Lâm Đông, mày làm gì để bị phạt hả, ha ha ha, có phải là ăn trộm cái gì không?"

Lâm Đông vẫn cứ mắt nhìn thẳng.

"Cái mông có bị đánh đòn chưa?"

"..."

"Tại sao mày không nói chuyện vậy?"

"..."

"Hạ Tiểu Xuyên!" Lâm Lệ Hoa rống một tiếng: "Đi sang một bên!"

Hạ Tiểu Xuyên bị dọa nhanh chóng chạy ra khỏi quán, chạy đến bên cạnh Hạ Thanh Chương, nằm nhoài lên người Hạ Thanh Chương, nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông lên tiếng: "Dạ."

"Lại đây."

Lâm Đông lúc này mới chậm rãi đi sang bên Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa ngồi lên ghế nhỏ, hạ mắt nhìn Lâm Đông nho nhỏ, hỏi: "Con có biết tại sao mình bị phạt không?"

Lâm Đông yếu ớt nói: "Dạ biết."

"Nói cho cô nghe một chút."

"Bởi vì con làm cô tức giận."

"Tại sao cô lại tức giận?"

"Bởi vì con đi tìm ông Trương, bắt ông Trương tới chỗ này chơi cờ, cho nên cô tức giận." Mấy chuyện đối nhân xử thế gì đó Lâm Đông còn nhỏ không thể nào hiểu được, thế nhưng bé biết mình mang phiền phức đến cho cô.

"Vậy tại sao con lại muốn ông Trương đến chỗ này chơi cờ?"

"Bởi vì cô nói ông Trương tới chỗ này chơi cờ rất tốt."

"Đây là lời cô nói với con hả?" Lâm Lệ Hoa nghiêm nghị hỏi.

"Lệ Hoa, Lâm Đông còn nhỏ, không hiểu mấy thứ ân tình cong cong vẹo vẹo đâu." Hạ Thanh Chương ở ngoài quán xen vào một câu: "Hơn nữa, đây cũng không phải là chuyện lớn gì mà, đúng không?"

"Cha em chưa bao giờ cảm thấy chuyện của mấy đứa nhỏ là chuyện nhỏ." Lâm Lệ Hoa nói xong, nhìn về phía Lâm Đông nói: "Ngẩng đầu nhìn cô."

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ, đôi mắt trong suốt nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hỏi lại: "Những lời đó cô có nói với con hay không?"

Lâm Đông lí nhí trong miệng, hầu như không nghe được: "Dạ không phải, không phải nói với con."

Cái tính hay nổi nóng của Lâm Lệ Hoa chưa bao giờ sửa được, một khi nổi giận thì giọng cực kỳ lớn: "Vậy tại sao con lại bắt ông Trương tới chỗ này chơi cờ hả? Nếu để cho người khác biết, hoặc là ông Trương nghĩ nhiều, bọn họ sẽ không nói sau lưng con mà sẽ nói cô của con, nói cô của con làm người kém cỏi, nói cô không biết dạy dỗ con cho tốt, sau đó những người khác cũng chán ghét con, có biết hay không? Hả?"

Lâm Đông bị dọa giật cả mình.

Lâm Lệ Hoa bắt đầu dĩ thời dài, giọng nói nhỏ nhẹ hơn: "Lâm Đông, chúng ta không thể bắt người khác miễn cưỡng làm chuyện mà chúng ta muốn, như vậy là không đúng, chúng ta phải biết lễ phép, biết tôn trọng người khác, hiểu không?"

Lâm Đông gật đầu nói: "Dạ, con biết rồi."

Lâm Lệ Hoa lại hỏi: "Vậy con nói cho cô nghe, tại sao con phải làm như vậy?"

Lâm Đông ngây thơ đáp: "Bởi vì con muốn cô cười."

"Cái gì?"

"Bởi vì con muốn cô cười." Lâm Đông nói lại một lần nữa.

Bởi vì con muốn cô cười ——

Lâm Lệ Hoa nghe mà sửng sò.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 11: Cho Em Chơi Cùng

Từ nhỏ, Lâm Lệ Hoa đã lớn lên bên cạnh Lâm lão gia tử, bởi vì là nhật được, cho nên việc được coi trọng và thương yêu luôn có hạn, sau đó gả cho Hạ Thanh Chương rồi có Hạ Tiểu Xuyên, từ đó về sau, cô chỉ một lòng dốc sức với Hạ Thanh Chương và Hạ Tiểu Xuyên... Đã lâu không còn nhớ cảm giác được thương yêu được coi trọng là như thế nào, lúc này nghe Lâm Đông ngây thơ nói "Con muốn cô cười", chỉ là một câu nói đơn giản như vậy lại giống như một sức mạnh cực lớn xuyên thẳng vào ngực, cô cảm giác mắt cay cay.

Cô nhìn Lâm Đông, hỏi: "Tại sao lại muốn cô cười?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, như muốn tìm một từ tương đối chính xác, nhỏ nhẹ nói: "Cô cười rất đẹp ạ."

"Cô của con có xinh đẹp không?" Lâm Lệ Hoa chưa từng được ai khen xinh đẹp bao giờ.

"Rất xinh đẹp ạ."

"Thật không?"

"Dạ thật." Lâm Đông trịnh trọng gật đầu, ở trong lòng bé, cô là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này.

Lâm Lệ Hoa cảm thấy trong lòng ghen ngào, hỏi: "Vậy con còn muốn cô thế nào nữa?"

Lâm Đông nói: "Con muốn cô luôn khỏe mạnh, khỏe mạnh giống như ông vậy."

"Còn gì nữa không?"

"Muốn cô kiếm được nhiều tiền."

"Còn gì nữa không?"

Lâm Đông không nghĩ ra được, bé nghiêng đầu muốn nghĩ nhưng nghĩ không ra, lại không biết, lúc này viền mắt Lâm Lệ Hoa đã đỏ chót, ngoại trừ Hạ Tiểu Xuyên luôn ỷ lại vào mình, đây là lần đầu tiên Lâm Lệ Hoa được đối xử đơn thuần như thế này, cô không biết làm sao để đối mặt, một hồi lâu, mới hỏi: "Con luôn nghĩ cho cô nhưng vừa nãy cô hung dữ với con, con có giận cô không?"

Lâm Đông lắc đầu.

"Tại sao con không tức giận?"

"Bởi vì cô sẽ cho con ăn đùi gà."

"Cho con ăn đùi là chính là thương con sao?"

Lâm Đông lập tức gật đầu: "Dạ, bởi vì chú thím không cho con ăn đùi gà bao giờ, chỉ có ông và cô cho con."

Lâm Lệ Hoa không nhịn được nữa vươn tay lau nước mắt, ôm Lâm Đông đến trên đùi, nói: "Lâm Đông, vừa nãy cô có lỗi với con."

Lâm Đông khó hiểu mà nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vuốt khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông: "Sau này cô không hung dữ với con nữa, có được không?"

"Dạ được."

"Con cũng không cần phải bán đồ cho cô nữa, cứ lo chơi cho tốt đi."

"Nhưng con muốn giúp cô bán đồ cơ."

"Được, vậy khi nào con muốn thì bán, không muốn bán thì chơi với Tiểu Xuyên nhé."

"Dạ vâng."

"Mấy ngày nữa sẽ có lớp khai giảng, cô đưa con đi học được không?"

"Dạ được."

"Thật ngoan, đi chơi với Tiểu Xuyên đi, làm quen trấn nhỏ một chút."

"Dạ." Lâm Đông tuột khỏi chân Lâm Lệ Hoa, đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông duỗi tay nhỏ ra, đưa đồng tiền đến trước mặt Lâm Lệ Hoa, đây là tiền Lâm Đông chơi cờ tướng thắng, bé muốn đưa cho cô.

Nhưng mà Lâm Lệ Hoa làm sao chịu lấy, cô cười nói: "Cô không cần, con tự cầm đi, muốn mua cái gì thì mua cái đó."

Lâm Đông gật đầu nói: "Vậy con mua kẹo sữa cho Tiểu Xuyên ăn."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Không cho nó ăn, con mua cho mình ăn đi."

"Cho anh ăn nữa."

"Vậy được, mua hai cái, hai đứa mỗi người một cái."

"Dạ."

Lâm Đông cầm một đồng tiền cùng Hạ Tiểu Xuyên đi đến quầy bán quà vặt trên trần, lúc trở lại trong tay cầm bốn viên kẹo sữa, cho Lâm Lệ Hoa một cái, cho Hạ Thanh Chương một cái, Hạ Thanh Chương nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Cầm ăn đi."

Hạ Thanh Chương cười nhận lấy.

Nhìn Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên đều ăn kẹo sữa do mình mua, cả người Lâm Đông đều hoạt bát hẳn lên, thấy có khách đến mua tạp hoá bé vội vã chạy đi lấy, không cho Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương cơ hội tự làm.

Hạ Thanh Chương nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Nó thích bán tạp hoá, thì để nó bán tạp hoá đi, như vậy nó sẽ càng xem đây là nhà."

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Vậy anh đi lên trường nhé?"

Lâm Lệ Hoa gọi anh lại hỏi: "Khi nào thì mẹ giải phẫu?"

"Hai ngày nữa."

"Vậy được, để em chuẩn bị tiền."

"Ừ."

Lâm Lệ Hoa tiễn Hạ Thanh Chương tới cửa, túm năm tụm ba người từ trên trần đi tới, nói là đi tới nhà Trương Đại Trụ chơi cờ tướng, Trương Đại Trụ nói bạn già ngại ồn ào, nên để cho bạn bè đến bên chỗ của Lâm Lệ Hoa chơi.

Nghe vậy Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương đồng thời nhìn về phía Lâm Đông, Hạ Thanh Chương vẫn luôn ít lời nhìn Lâm Đông nói: "Tuy rằng cô con hung dữ với con, thế nhưng dưỡng muốn nói, điểm xuất phát của con không sai, rất tuyệt!"

Bị khen, Lâm Đông có chút ngượng ngùng.

Hạ Thanh Chương nói tiếp: "Sau này đây chính là nhà của con, con đừng khách sáo nhé."

Lâm Đông ngơ ngác nhìn Hạ Thanh Chương, sau đó vừa nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, trong lòng thấp thỏm bất an.

Lâm Lệ Hoa nói: "Ai bảo con lại giỏi như thế chứ? Bọn cô cũng rất thích con."

Lâm Đông vẫn cứ ngơ ngác.

"Làm sao vậy? Choáng váng?" Lâm Lệ Hoa nói.

Lâm Đông bắt động.

Lâm Lệ Hoa vấy tay với Lâm Đông nói: "Lại đây, cô ôm một cái."

Lâm Đông đi tới trước mặt Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa ôm lấy Lâm Đông rồi hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé, nói: "Cô và dượng đều nói, đây chính là nhà của con, đây chính là nhà con, biết chưa?"

Lâm Đông không nói lời nào.

"Biết chưa?" Lâm Lệ Hoa lại hỏi.

Lâm Đông nhẹ giọng dạ một câu, sau đó nằm nhoài lên bả vai Lâm Lệ Hoa, bé cũng không biết làm sao lại như vậy, chỉ là cảm thấy đặc biệt oan ức cũng rất khổ sở đồng thời cũng đặc biệt vui vẻ, cảm giác trong lòng rất ấm áp, giống như lúc được ông ôm, bé nằm nhoài lên bả vai Lâm Lệ Hoa, không nhịn được chảy nước mắt.

"Tại sao lại khóc nào." Lâm Lệ Hoa hỏi.

Lâm Đông vươn tay lau nước mắt, trong mắt lại không có đau buồn.

Lâm Lệ Hoa nói: "Đừng khóc, sau này phải trưởng thành thật tốt, phải thật cao nhé."

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu.

"Vậy giờ con đi chơi với mấy đứa bạn khác nhé?"

Lâm Đông không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa biết Lâm Đông cũng muốn chơi, vì vậy nói: "Đi đi, không có việc gì đâu, cùng nhau chơi đùa, con xem, Tiểu Xuyên cũng đang chơi đấy, nhanh đi."

"Dạ."

Lâm Đông rời khỏi lồng ngực Lâm Lệ Hoa, đứng ở cửa tiệm, nhìn những người bạn nhỏ đang cùng nhau chơi đùa "Một hai ba đầu gối không được nhúc nhích", bé nhìn một chốc, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi, bé muốn cùng bọn họ chơi đùa, không chỉ như lần trước chơi điều hâu bắt gà con chạy lung tung vui đùa một chút, mà là hòa vào trò chơi.

Nhưng bé không dám tiến lên gia nhập bọn họ, bé trù trù một hồi lâu, thật sự muốn chơi quá, bé quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, nhìn thấy cổ vũ trong mắt Lâm Lệ Hoa, cảm giác được tăng thêm sức mạnh, lần đầu tiên bé chủ động đi lại gần bạn nhỏ to cao nhất, lần đầu tiên chủ động mở miệng cùng người khác bắt chuyện, bởi vì nhất gan cho nên nói lắp ba lắp bắp: "Đại ca ca, có, có thể, cho em chơi, cho em chơi cùng được không?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 12: Chơi Đùa

Giọng Lâm Đông quá nhỏ, "Đại ca ca" không nghe thấy, vẫn cùng những người bạn nhỏ khác chạy chơi đùa như trước, Lâm Đông bị đả kích, bé đứng tại chỗ mờ mịt nhìn những người bạn nhỏ vui sướng chơi đùa, đã có lần thứ nhất, lần thứ hai cũng không còn khó như vậy, bé do dự chốc lát, lại một lần nữa tới gần "Đại ca ca", gọi: "Đại ca ca, đại ca ca."

Những người bạn nhỏ la hét không ngừng, "Đại ca ca" vẫn không nghe thấy.

Lâm Đông đuổi tới gọi: "Đại ca ca, đại ca ca."

Rốt cuộc "Đại ca ca" cũng dừng lại, kỳ thực thằng bé cũng không lớn, khoảng bảy, tám tuổi, tuy rằng mặt có chút bụ bẫm, thế nhưng đã có thể nhìn ra được, lớn lên cũng đẹp trai, ngày sau nhất định là một soái ca, nó cao hơn Lâm Đông rất nhiều, giờ khắc này hơi cúi đầu nhìn Lâm Đông hỏi: "Em nhỏ, em gọi anh hả?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Đại ca ca" đầy nghi hoặc: "Em gọi anh làm gì?"

Lâm Đông sốt sắng nên tay nhỏ vịn quần áo, nói lắp: "Đại ca ca, em cũng muốn chơi trò chơi, cho em, cho em chơi cùng được không ạ?"

"Đại ca ca" chưa từng thấy Lâm Đông, kinh ngạc hỏi: "Em là ai vậy?"

Lâm Đông tranh thủ thời gian tự tiến cử: "Em là Lâm Đông."

"Lâm Đông là ai? Con cái nhà ai thế?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời: "Em là đứa nhỏ nhà cô em."

"Cô em là ai? Anh không biết."

"Cô nó là mẹ em." Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên chạy tới, nói: "Hưng Hà, Lâm Đông là em trai em, em họ bên nhà cậu Tư, em trai em cực kỳ tốt lại đặc biệt ngoan, cho nó chơi cùng được không?"

Mục Hưng Hà nghe xong, đánh giá Lâm Đông.

Lâm Đông sốt sắng nhìn Mục Hưng Hà, đợi Mục Hưng Hà trả lời.

Mục Hưng Hà đột nhiên nở nụ cười, nụ cười đặc biệt trong sáng, nói: "Em trai, kêu một tiếng anh nữa xem nào."

Lâm Đông lập tức ngoan ngoãn gọi: "Anh ời."

Mục Hưng Hà cũng nói lời giữ lời, đồng ý: "Được, vậy thì cho em chơi cùng."

Lâm Đông rất vui vẻ, trái tim nhỏ bên trong giống như nở hoa, đặc biệt đẹp, đôi mắt đen sáng lấp lánh, cả người đặc biệt sống động đáng yêu.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên mở miệng nói: "Hưng Hà, em của em không biết chơi!"

Mục Hưng Hà nhìn phía Lâm Đông, hỏi: "Em không biết chơi thật à?"

Lâm Đông ủ rũ, hào quang vừa nãy trong nháy mắt không còn, đầu nhỏ hơi gục xuống không lên tiếng, cho là anh ấy không muốn dẫn bé chơi nữa, vậy mà đột nhiên nghe Mục Hưng Hà nói: "Không sao, anh dạy em."

Lâm Đông lập tức nhấc mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Mục Hưng Hà nói: "Anh dạy em, anh dạy cho em chơi, qua đây."

Lâm Đông gật đầu không ngừng, đi đến trước mặt Mục Hưng Hà, sau đó nghiêm túc nghe Mục Hưng Hà giảng giải quy tắc trò chơi, Lâm Đông biết chơi cờ tướng, phương diện số học và nghe lời đoán ý hết sức ưu tú, nhưng mà trò chơi thì mới lạ vô cùng, học một hồi lâu mới học được, lúc chơi vẫn còn gập ghềnh trúc trắc, mà này điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự vui vẻ của bé.

Chơi đến giờ ăn cơm buổi trưa, các đồng bọn nhỏ khác đều tản đi, bé và Hạ Tiểu Xuyên đầu đầu mồm mồm chạy về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa hỏi: "Chơi vui vẻ không?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu lớn tiếng nói: "Dạ vui."

Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn Lâm Đông: "Lâm Đông, còn con thì sao?"

Lâm Đông gật đầu, giọng nói nhỏ hơn: "Dạ vui."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Vui vẻ thì chiều chơi nữa."

Lâm Đông cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cô ơ, con có thể chơi nữa thật không?"

"Đương nhiên là có." Lâm Lệ Hoa xoa đầu Lâm Đông: "Sau này, con muốn chơi thì cứ chơi, chỉ cần không có nguy hiểm thì cứ chơi."

Ngoại trừ ông ra, Lâm Đông chưa bao giờ được đối xử ảm áp như vậy, bé ngoan ngoãn gật đầu nói: "Cô ơ, con còn muốn bán hàng ạ."

"Được, cho con bán hàng."

Lâm Đông nở nụ cười, khoe miệng hiện ra hai cái đồng điều, nghe thấy có người tới mua đồ, bé nhanh chóng chạy tới lấy đồ, sau khi làm xong ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế, bụng kêu ùng ục ùng ục.

"Lâm Đông, mày đói bụng à?" Hạ Tiểu Xuyên chạy tới hỏi.

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên cứ như đang tuyên bố sự kiện lớn trong lịch sử, nói: "Anh cũng đói bụng, ngày hôm nay anh muốn ăn một cái màn thầu lớn!"

Lâm Đông cũng muốn ăn một cái màn thầu lớn, nhưng bé không dám nói.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Lâm Lệ Hoa dựa theo thông lệ mấy ngày trước cho Lâm Đông nửa cái màn thầu, Lâm Đông kẹp khoai tây thái sợi chua ngọt vào rồi ăn, bởi vì ngày hôm nay lượng vận động lớn vô cùng, ăn xong nửa cái màn thầu lại thêm nửa bát cháo bé vẫn còn đói bụng, bé nhìn Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên, ba người đều đang nghiêm túc ăn cơm, không ai chú ý đến bé.

Bé nhìn về phía cái rá nhỏ bằng tre trên bàn cơm, bên trong rá nhỏ có một, hai, ba, bốn, bốn cái bánh màn thầu đã bẻ đôi, đôi mắt đen nhìn chằm chằm nửa cái màn thầu, kìm lòng không đặt liếm miệng nhỏ..... Bé ăn không no, bé còn muốn ăn, bé còn muốn ăn nửa cái màn thầu, ăn thêm nửa cái nữa là no, nhưng bé không dám ăn.

Bé đoan đoan chính chính ngồi, chịu đựng, chịu đựng hết nỗi không nhin được đem tay nhỏ đưa về phía rá nhỏ, còn chưa đưa đến, Lâm Lệ Hoa hô một tiếng "Thanh Chương", bé bị dọa nhanh chóng rút tay về, sau đó ngoan ngoãn ngồi, hơi cúi đầu, tim đập cực nhanh, quên luôn cả đói bụng.

Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên xuất hiện nửa màn thau.

Lâm Đông ngẩng đầu nhìn, thấy được Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Ăn đi, lần sau muốn ăn thì tự mình lấy, không có gì đâu, vươn tay là với tới rồi, biết không?"

Lâm Đông gật đầu nhận lấy, vui đầu ăn, bữa cơm này bé ăn đặc biệt no, đặc biệt thỏa mãn, bé chưa từng được chơi vui vẻ như vậy, ăn no như thế, sau khi ăn cơm xong, bé lập tức giúp đỡ Lâm Lệ Hoa thu dọn ghế, chịu khó đến mức Hạ Thanh Chương cũng cảm thấy không bằng.

Hạ Thanh Chương đi tới bên người Lâm Lệ Hoa lặng lẽ khích lệ Lâm Đông, nói: "Đứa nhỏ Lâm Đông này thật sự khiến cho người ta tìm không ra tật xấu."

Lâm Lệ Hoa hỏi ngược lại: "Trước kia không phải anh còn có ý kiến với nó à?"

Hạ Thanh Chương sờ mũi không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa bây giờ đối với Lâm Đông rất yêu thích, nói liên miên căn nhắc với Hạ Thanh Chương, ý tứ chính là Hạ Thanh Chương phải đối xử với Lâm Đông giống như đối xử Hạ Tiểu Xuyên, để cho Lâm Đông có một tuổi ấu thơ tốt đẹp, để cho Lâm Đông khỏe mạnh trưởng thành.

Hạ Thanh Chương gật đầu nghe.

Lâm Lệ Hoa căn nhắc xong, mở miệng gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông vội vàng từ phía cửa tiệm chạy đến bên cạnh Lâm Lệ Hoa: "Dạ."

"Con ăn no chưa?"

"Dạ rồi."

"Ăn no thì đi chơi đi, đi theo Tiểu Xuyên mà chơi." Hạ Tiểu Xuyên đã sớm chạy đi.

Lâm Đông trả lời: "Cô ơi, con không đi chơi đâu, con muốn trông cửa tiệm bán hàng."

"Không có gì đâu, đi chơi đi, cô ở chỗ này trông được rồi."

"Con không đi." Lâm Đông kiên trì nói: "Con giúp cô trông cửa tiệm."

Lâm Lệ Hoa bất đắc dĩ cười nói: "Được, theo ý con."

Lâm Đông ngoan ngoãn ngồi ở trong tiệm, kỳ thực bé cũng muốn đi đùa, nhưng nếu bé đi chơi, một mình cô làm sẽ rất mệt, mệt rồi sẽ bị bệnh giống như ông, bé không muốn cô sinh bệnh, cho nên cả một buổi chiều bé ở lại cửa tiệm bán hàng.

Tới gần chạng vạng, nhóm học sinh tiểu học mới vừa khai giảng đi đóng học phí cầm sách mới trở lại, trán nhỏ trong nháy mắt nóng nhiệt lên, Lâm Đông nhìn bọn học sinh lui tới trên đường, không nhìn được vui vẻ, vừa lúc đó bé thấy được anh trai Mục Hưng Hà buổi sáng dạy bé chơi.

Đại ca ca.

Đại ca ca!

Lâm Đông không có gọi thành tiếng, mà tự vui vẻ đứng lên nhìn theo Mục Hưng Hà, sau đó bé lại ngoan ngoãn ngồi xuống, ở trong lòng yên lặng niệm "Một, hai, ba, đầu gối không được nhúc nhích", sau đó thân thể của bé cứng cỏi không nhúc nhích, tự mình chơi đuổi bắt với bản thân rất vui vẻ.

A, chơi thật vui, bé còn muốn chơi nữa, muốn cùng bọn Đại ca ca chơi đùa.

Nhưng mà bé chơi quá tệ, bọn Đại ca ca chắc chắn không muốn chơi cùng bé, cho nên khi trong trấn nhỏ truyền đến tiếng cười cười nói nói, bé không dám tiến lên, chỉ đứng ở cửa hướng ra đường nhìn xung quanh.

"Lâm Đông!" Đúng lúc này, ngoài đường truyền đến giọng Mục Hưng Hà.

Mắt Lâm Đông ngay lập tức toả sáng.

Mục Hưng Hà mang theo một đám bạn nhỏ chạy tới, trong đó còn có Hạ Tiểu Xuyên.

"Lâm Đông!"

Lâm Đông nhanh chóng chạy đến, nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Đến chơi đuổi bắt đi."

Lâm Đông không chút nghĩ ngợi mà trả lời: "Được!"

Trả lời xong, bé nghĩ tới việc mình phải trông cửa tiệm, sau đó nói: "Em đi xin phép cô em đã."

"Đi đi."

Lâm Đông chạy vào tiệm tạp hóa, gọi: "Cô ơ."

Lâm Lệ Hoa đang tính sổ sách thấy được toàn bộ sự việc xảy ra ngoài quán, hỏi: "Hưng Hà tới tìm con chơi hả?"

Lâm Đông gật đầu, đôi mắt toả sáng.

"Vậy thì đi chơi đi."

Lâm Đông lập tức vui sướng chạy ra khỏi tiệm tạp hóa, cùng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên chơi cùng nhau, trong lòng bé thật cao hứng, lần đầu tiên có người tới tìm bé chơi đuổi bắt, so với buổi trưa

bé càng chơi đùa càng hăng say, không chỉ chơi "Một hai ba đầu gối không được nhúc nhích", còn chơi "Trốn tìm" cùng "Điều hâu bắt gà con".

Trước cửa tiệm tạp hóa đều là tiếng cười cười nói nói.

Trong lúc vô tình ánh tà dương chiếu xuống mặt đường trước cửa tiệm tạp hóa, giống như khoác trên người bọn nhỏ đang nô đùa một vầng sáng dịu dàng, Lâm Đông bên trong vầng sáng bước chân ngẩn chạy rồi cười khanh khách, quên luôn cả đông tây nam bắc, đột nhiên đụng vào người Mục Hưng Hà, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, Mục Hưng Hà ngã rầm trên mặt đất.

Lâm Đông quay đầu nhìn lại, bị làm cho khiếp sợ.

"Lâm Đông, mày đụng vào Hưng Hà rồi!"

"Lâm Đông! Mày làm gì vậy? Sao mày đụng vào Hưng Hà hả!"

"Hưng Hà ngã sắp xuống rồi!"

"Hưng Hà không đứng dậy nổi!"

"..."

Một đám trẻ con kêu ríu rít, nhanh chóng dìu Mục Hưng Hà.

"Lâm Đông!" Hạ Tiểu Xuyên hô một tiếng.

Lâm Đông nghe tiếng ngơ ngác quay sang nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên chạy tới đem Lâm Đông che chở ở phía sau, sau đó cùng Lâm Đông đang ló đầu nhìn Mục Hưng Hà.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 13: Muốn Đi Học

"Hưng Hà, Hưng Hà."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bị làm sao vậy?"

"..."

Nhóm người lớn nghe tin nhanh chóng chạy tới, vây quanh Mục Hưng Hà, mồm năm miệng mười nói liên tục, sau đó đem Mục Hưng Hà mang đi, để lại Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên cùng một đám bạn nhỏ.

Nhóm bạn nhỏ dồn dập chỉ trích Lâm Đông.

Hạ Tiểu Xuyên đứng ra nói: "Em trai tao không có cố ý!"

"Chắc chắn là nó cố ý!"

"Không phải! Còn nói nữa tao đánh mày!"

"Hừ!"

Hạ Tiểu Xuyên dắt Lâm Đông về tiệm tạp hóa.

Lâm Đông không nhúc nhích.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Sao lại không đi hả?"

Lâm Đông sợ hãi mà nói: "Em muốn đi xem Hưng Hà."

"Mày xô anh ấy ngã, anh ấy mà thấy lại đánh mày!"

"Em muốn đi xin lỗi, ông nói làm sai chuyện thì phải nói xin lỗi."

"Vậy đi thôi."

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi về phía nhà của Mục Hưng Hà, mới đến cửa nhà Mục Hưng Hà liền bị hai đại ca ca bảy, tám tuổi cản lại, nói là Lâm Đông đụng phải Mục Hưng Hà, sau này không chơi với Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên nữa.

Lâm Đông giải thích: "Em không có cố ý."

"Không phải cố ý cũng không được."

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên không nhìn được Mục Hưng Hà, hai đứa bé ủ rũ cúi đầu đi trên đường trần nhỏ, lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới trách Lâm Đông: "Sao mày không cẩn thận như vậy chứ?"

Lâm Đông cúi đầu không lên tiếng.

"Mày không biết nhìn đường à?"

"..."

"Ai da, sau này làm sao mày chơi cùng được nữa chứ!"

"..."

Hạ Tiểu Xuyên nói vài câu xong cũng quên mất, nhưng mà Lâm Đông lại nhớ, đều do bé, nếu bé cẩn thận một chút thì sẽ không đụng vào Mục Hưng Hà, cũng sẽ không liên lụy đến Hạ Tiểu Xuyên, đều là bé không tốt, bé cùng Hạ Tiểu Xuyên trở lại tiệm tạp hóa, đem việc này nói với Lâm Lệ Hoa, tuy rằng Lâm Lệ Hoa an ủi bé, nhưng mà bé vẫn rất khổ sở.

Sau này, không còn ai chịu chơi với bé nữa.

Bé cảm thấy buồn bã, sau khi ăn xong cơm tối, ngồi bên trong tiệm tạp hóa nhìn sao trên bầu trời, tình cờ gặp Trương Đại Trụ cùng lão Ông tới mua đồ, nói là ngày mai bắt đầu muốn chơi cờ trước cửa tiệm, hỏi bé có vui vẻ hay không, đương nhiên là bé vui vẻ, bởi vì cô cũng vui vẻ, nhưng cũng là chuyện bé làm sai hôm nay.

Bé làm Mục Hưng Hà té bể đầu, việc này bé vẫn luôn nhớ kỹ, lúc nằm dài trên giường bé đều nghĩ đến việc sau này không còn ai chịu chơi với bé nữa, bé nghĩ tới nghĩ lui rồi ngủ quên mất.

Sáng ngày thứ hai, bé và Hạ Tiểu Xuyên trên đường đi ra tiệm tạp hóa nhìn thấy một đám học sinh đi học, bên trong một đám học sinh có Mục Hưng Hà, mắt bé trong nháy mắt sáng lên, thiếu chút nữa đã gọi "Đại ca ca", nhưng nhìn thấy trên trán Mục Hưng Hà dán băng cá nhân bé lại không dám gọi, trông mong nhìn Mục Hưng Hà đi cùng bạn bè, bé ủ rũ cúi thấp đầu.

"Lâm Đông, Tiểu Xuyên!" Giọng Lâm Lệ Hoa truyền tới.

Lâm Đông ngẩng đầu nhìn qua.

Hạ Tiểu Xuyên lớn tiếng trả lời: "Dạ sao ạ?"

"Lại đây ăn tàu hũ này."

"Dạ."

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi ăn tàu hũ, sau khi ăn xong đi đến tiệm tạp hóa, cửa tiệm tạp hóa đã có người chơi cờ, mọi người la hét muốn Lâm Đông chơi cờ, đặc biệt là lão Ông gọi: "Đứa nhỏ, lại đây chơi cờ nào!"

Lâm Đông nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói đi đi, Lâm Đông mới cùng lão Ông chơi một ván, lão Ông chấp một con "Mã", Lâm Đông thế mà thắng, làm cho đoàn người vây xem hoan hô một trận.

Đây không phải là người bình thường thắng cờ, mà là đứa nhỏ năm, sáu tuổi thắng cờ đó, hơn nữa còn là lần thứ hai, ngoại trừ Lâm Đông được vang danh, thì tiệm tạp hóa của Lâm Lệ Hoa cũng được mang đến hiệu quả và lợi ích.

Lúc này có không ít người vào tiệm của Lâm Lệ Hoa mua rượu thuốc lá các loại, Lâm Lệ Hoa vui vẻ vô cùng, tình hình buôn bán so với lúc trước tăng rõ ràng, nhìn một đám người đang ở trước cửa chơi cờ, nháo nháo nhiệt nhiệt, cô càng yêu thương Lâm Đông hơn.

Nhưng Lâm Đông không biết điều này, bé đang đứng bên trong một đồng người lớn xem lão Uông cùng Trương Đại Trụ hạ cờ, vẻ mặt chăm chú rất đáng yêu, khiến cho quần chúng vây xem đưa tay nắn khuôn mặt nhỏ của bé, bé xấu hổ rời khỏi bàn cờ đi sang chỗ Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi bệnh viện thăm mẹ chồng làm giải phẫu, vì vậy nói: "Lâm Đông à, tiệm tạp hóa phải đóng cửa mấy tiếng, lát nữa con và Tiểu Xuyên đi sang nhà hàng xóm cạo cạo cơm nhé, bây giờ cô phải đi bệnh viện, không làm cơm cho các con ăn được."

Lâm Đông lập tức đồng ý: "Cô, để con nấu cơm cho ạ."

Lâm Lệ Hoa cười: "Con còn nhỏ, không cần làm cơm."

"Con có thể học mà."

"Lớn lên một chút rồi học, có được không?"

"Dạ được."

"Vậy con cùng Tiểu Xuyên đi sang nhà hàng xóm ăn bữa trưa, có được không?"

Lâm Đông bé ngoan gật đầu.

Lâm Lệ Hoa gọi Hạ Tiểu Xuyên tới, sau đó tạm thời đóng cửa tiệm tạp hóa, đưa Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đi sang nhà hàng xóm gửi nhờ, rồi vội vã đeo túi xách rời khỏi trấn nhỏ, kết quả nhà hàng xóm có việc gấp, cần phải xuống nông thôn, lại đem Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đưa sang nhà khác, đưa tới đưa lui, cuối cùng đưa đến nhà Mục Hưng Hà.

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên hai đứa bé đứng ở phòng khách nhà Mục Hưng Hà, sau đó em nhìn anh anh nhìn em.

Mặc dù Hạ Tiểu Xuyên là tiểu Ma vương, thế nhưng chỉ giới hạn trong cùng độ tuổi, nhóc đánh không lại Mục Hưng Hà, vì vậy nhỏ giọng hỏi: "Lâm Đông, nếu lát nữa Hưng Hà đánh chúng ta thì phải làm sao bây giờ?"

Lâm Đông bị giật mình.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Nếu anh ấy đánh mày, mày phải bỏ chạy biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Mày với anh cùng chạy, chúng ta chạy nhanh lên, trốn đi, làm cho anh ấy tìm không thấy là được."

Lâm Đông lại gật đầu lần nữa.

Sau đó hai đứa bé ngoan ngoãn ngồi ở trong nhà Mục Hưng Hà, cùng đợi Mục Hưng Hà tan học trở về, chờ đến lúc cổng vào đột nhiên vang lên, hai đứa bé đồng thời đứng dậy, tiếp đó nhìn thấy Mục Hưng Hà dán băng cá nhân xuất hiện.

Hạ Tiểu Xuyên trưng ra vẻ phòng bị.

Lâm Đông lại sợ hãi trong lòng.

Mục Hưng Hà thế mà nở nụ cười, cười đặc biệt sáng lạn, gọi: "Lâm Đông!"

Trong nháy mắt tim Lâm Đông đập nhanh, cực kỳ sợ hãi.

"Lâm Đông sao em lại tới đây?" Mục Hưng Hà hỏi.

"Em, em tới dùng cơm ạ." Lâm Đông sợ hãi trả lời.

"Sao lại tới nhà của anh ăn cơm vậy? Cô với dượng của em đâu?"

"Bọn họ bận rồi ạ."

"Há, vậy hai đứa ở nhà anh ăn cơm đi" Mục Hưng Hà nói rất nhanh, hoàn toàn không có chút tức giận nào.

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên hai mặt nhìn nhau.

Hạ Tiểu Xuyên mở miệng hỏi: "Hưng Hà, anh không trách em trai em xô ngã anh hả?"

Mục Hưng Hà vừa tháo cặp sách vừa nói: "Không trách đâu."

Lâm Đông vui vẻ trong lòng.

Hạ Tiểu Xuyên cũng hớn hờ hỏi: "Vậy sau này anh có dắt em trai em theo chơi được không?"

"Được chứ."

Lâm Đông càng vô cùng vui vẻ, bé không nhịn được bước tới một bước gọi: "Đại ca ca."

Mục Hưng Hà cười hỏi: "Nhóc con, làm gì đó?"

"Cho anh kẹo ăn nè."

Trước khi Lâm Lệ Hoa đi, đem mấy viên kẹo trong ngăn kéo đưa cho Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, sau khi Hạ Tiểu Xuyên ăn xong, lại lấy của Lâm Đông ăn, ăn hết chỉ còn lại một cái, Lâm Đông cảm thấy Mục Hưng Hà cực kỳ tốt bụng, liền đưa cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhìn kẹo sữa, trong lòng cũng ngọt ngào, nói: "Anh không ăn, em ăn đi."

"Em cũng không ăn, cho anh ăn mà." Lâm Đông kiên trì đưa cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhận lấy, xé giấy gói kẹo rồi ăn.

Trong nháy mắt Lâm Đông cảm thấy gánh nặng trên người biến mất, cả người đặc biệt thoải mái, không tự chủ mà thở ra một hơi, cùng Hạ Tiểu Xuyên đi theo sau Mục Hưng Hà, xem Mục Hưng Hà lấy sách giáo khoa ra làm bài tập, hai đứa bé ở bên cạnh xem.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Hưng Hà, anh đang viết gì thế?"

Mục Hưng Hà nói: "Anh đang viết văn ngắn."

"Viết văn ngắn về cái gì?"

"Lý tưởng của anh."

"Cái gì gọi là lý tưởng?"

"Chính là chuyện mà em muốn làm." Mục Hưng Hà hỏi Hạ Tiểu Xuyên: "Em muốn làm chuyện gì? Khi em lớn rồi muốn làm cái gì?"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức tỏ vẻ hùng tâm tráng chí trả lời: "Em muốn làm nhà khoa học!"

"Tại sao?"

"Bởi vì nhà khoa học đều ở trên trời!"

Mục Hưng Hà lại hỏi Lâm Đông: "Lâm Đông, em lớn rồi muốn làm cái gì?"

Lâm Đông sững sờ, bé trả lời không được, bé chưa bao giờ nghĩ sau này sẽ làm cái gì.

Mục Hưng Hà cho là bé nghe không hiểu, lại hỏi: "Sau này em lớn rồi em muốn làm gì?"

Lâm Đông trả lời: "Em không muốn làm gì cả, em chỉ muốn tìm ba mẹ của em thôi."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói tiếp: "Ba mẹ của mày đều không cần mày nữa, mày tìm bọn họ làm gì? Không cần tìm!"

Vừa nghe những lời này, Lâm Đông nhanh chóng giải thích, giọng nói đặc biệt gấp gáp: "Không phải, ông nói không phải là ba mẹ không thương em, là bọn họ làm mất em, chờ em lớn rồi, em có thể đi tìm bọn họ, bọn họ có thương em mà."

"Thương mày cái rắm!"

"Có thương em!"

"Thương mày cái rắm!"

"Có thương em!"

"..."

Trong tình huống bình thường Lâm Đông đều sẽ nhường, nhưng đề tài hôm nay bé vẫn cố chấp đối đầu với Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên chẳng kiên nhẫn được, thấy Lâm Đông chống đối mình, tức giận giậm chân.

"Được rồi, không cãi nữa, ăn cơm."

Mục Hưng Hà cắt ngang tranh luận của hai người, nhìn Lâm Đông bết miệng nhỏ đáng vẻ oan ức, thừa dịp mọi người không chú ý, cậu lặng lẽ nói với Lâm Đông: "Anh tin tưởng ba mẹ em rất thương em, chờ sau này em lớn rồi, anh giúp em tìm ba mẹ có được không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Cười một cái." Mục Hưng Hà nói.

Lâm Đông nở nụ cười, hai cái đồng điều ngay khóe miệng lại xuất hiện, đặc biệt đẹp.

Mục Hưng Hà xoa xoa đầu Lâm Đông nói: "Ăn cơm."

Lâm Đông mở to mắt nhìn Mục Hưng Hà, cảm giác Đại ca ca như đang tỏa sáng vậy, làm cho trong lòng bé cảm thấy thật ấm áp.

Lúc ăn cơm, người nhà họ Mục đều rất chăm sóc Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, không ngừng gấp thức ăn cho hai đứa. Hai đứa bé ăn rất no, sau khi ăn xong, Hạ Tiểu Xuyên nhìn Lâm Đông nói: "Lâm Đông, mày còn giận anh không?"

Lâm Đông trả lời: "Không giận."

"Vậy chúng ta vẫn là bạn tốt."

"Dạ."

Chỉ như vậy, hai đứa bé cãi nhau rồi lại nhanh chóng hòa thuận, sau đó đồng thời đưa Mục Hưng Hà đi học, nhìn một đám trẻ con vui vẻ rộn ràng đi học, đột nhiên trong đầu Lâm Đông xuất hiện một cái ý nghĩ —— bé cũng muốn đi học.

Nhưng mà cô không có tiền.

Không biết cô có cho bé đi học không, bé nghĩ chưa được bao lâu, đột nhiên nghe đến Hạ Tiểu Xuyên gào to: "A —— "

Lâm Đông bị dọa nhanh chóng nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

TIỆM TẬP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 14: Cẩn Người

Hạ Tiểu Xuyên quát to một tiếng: "Hồng rồi!"

Lâm Đông hỏi: "Làm sao vậy?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Hưng Hà không mang sách bài tập!"

Lâm Đông trong nháy mắt nhớ lại, lúc dì Mực gọi ăn cơm, Mực Hưng Hà đem bài tập bỏ lên ghế sa lon, đợi đến đi học, Mực Hưng Hà đeo cặp sách rồi đi, sách bài tập vẫn còn ở trên ghế sa lon.

Lâm Đông lập tức nói: "Vậy, vậy, vậy chúng ta giúp anh Hưng Hà cầm đi."

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu.

Lâm Đông bước chân ngẩn nhanh chóng chạy về nhà Mực Hưng Hà.

Hạ Tiểu Xuyên theo sau.

Hai đứa bé đến lấy sách bài tập xong, thở hồng hộc chạy đến tiểu học Cẩm Lý, tiểu học Cẩm Lý là kiểu giáo dục nửa khép kín, nghĩa là trong lúc lên lớp, không có tình huống đặc biệt không cho phép rời khỏi trường học, cho nên cửa trường tiểu học Cẩm Lý bị khóa lại.

Lâm Đông không có cách nào.

Thế nhưng Hạ Thanh Chương là giáo viên, Hạ Tiểu Xuyên có chút hiểu biết, nhóc mang theo Lâm Đông quẹo ra mặt sau của

trường học, tìm tới phòng học lớp hai, sau đó nhón bàn chân nhỏ vươn tới cửa sổ, nhìn thấy từng hàng học sinh, cũng nhìn thấy Mục Hưng Hà.

Hạ Tiểu Xuyên hô to một tiếng: "Hưng Hà."

Một đám học sinh và giáo viên nhìn sang.

Hạ Tiểu Xuyên bị dọa thụt đầu lại.

Lâm Đông cầm sách bài tập, khó khăn rướn tới trước cửa sổ, nói: "Anh Hưng Hà, sách bài tập của anh nè, anh quên mang theo."

Mục Hưng Hà tới nhận lấy sách bài tập, quay đầu mắng Hạ Tiểu Xuyên: "Ai cho em mang Đông Đông qua đây hả."

Hạ Tiểu Xuyên không lên tiếng.

Lâm Đông giải thích: "Bọn em cùng mang sách bài tập đến cho anh."

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông ôn hòa hơn rất nhiều, sờ sờ đầu nhỏ của Lâm Đông nói: "Cảm ơn Đông Đông, anh lấy được rồi, em nhanh đi về đi, chờ khi tan học tìm em chơi, có được không?"

"Dạ được."

"Vậy mau về nhà đi."

"Tạm biệt anh."

Nhìn Mục Hưng Hà trở lại bàn xong, Lâm Đông mới hạ chân đứng vững vàng, tuy vậy bé không đi ngay lập tức, mà đứng ở cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nghễnh lên, tuy rằng bởi vì nhỏ quá không nhìn thấy tình huống trong phòng học, thế nhưng bé có thể nghe thấy bên trong giáo viên nói ngày khai giảng thứ nhất, học bài thơ đầu tiên tên là "Phú đắc cổ nguyên thảo tổng biệt"(Cỏ trên thảo nguyên xưa đưa tiễn), thi nhân Bạch Cư Dị.

Tên bài thơ quá khó đọc, bé không nhớ được, thế nhưng bé nhớ được Bạch Cư Dị và bài thơ này.

Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo, tình thúy tiếp hoang thành.

Hựu tống vương tôn khứ, thê thê mẫn biệt tình.

Dịch lời Việt:

Cỏ trên cánh đồng bời bời

Mỗi năm một lần úa một lần tươi

Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết

Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở

Mùi thơm lan xa đến lối thành cũ

Màu biếc tươi thắm kẻ thành hoang

Lại đưa vương tôn ra đi

Rừng rã chứa chan tình ly biệt

Nguồn:

Bé từng học mấy bài thơ vỡ lòng, dường như có thiên phú với phương diện này, tuy rằng không hiểu bài thơ này có ý gì, thế nhưng mơ mơ hồ hồ cảm thấy được có chút không ổn, lại cảm thấy có chút ngóng trông.

"Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh..." Lâm Đông nhỏ giọng thầm thì.

Hạ Tiểu Xuyên đi bên cạnh hỏi: "Lâm Đông mày đang thăm cái gì đó hả?"

Lâm Đông trả lời: "Em đọc thơ."

"Thơ gì?"

"Thơ của Bạch Cư Dị." Lâm Đông đọc một lần bài thơ cho Hạ Tiểu Xuyên nghe.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Có ý nghĩa gì vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Em cũng không biết."

"Mày không biết mà còn đọc, mày có ngốc không đó?"

"Anh mới ngốc." Lâm Đông nhỏ giọng nói một câu.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức trừng mắt giơ nắm đấm: "Mày lặp lại lần nữa coi! Ai ngốc?"

Lâm Đông lập tức đổi giọng: "Em ngốc."

Hạ Tiểu Xuyên cao hứng nói: "Mày cũng không ngốc."

Lâm Đông hỏi: "Vậy ai ngốc?"

Hạ Tiểu Xuyên tiện tay chỉ tay vào cái cây bên cạnh, cười nói: "Cây ngốc."

Lâm Đông cùng nói: "Vậy nước cũng ngốc."

"Trời cũng ngốc!"

"Đất cũng ngốc!"

"Mảnh gỗ cũng ngốc!"

"..."

Hai người dọc theo đường đi nói cái này ngốc cái kia cũng ngốc, lúc sắp đến tiệm tạp hóa, nhìn thấy cửa tiệm đã mở, trước cửa xếp hai bàn cờ, có không ít người đang vây xem, Lâm Lệ Hoa vừa cắn hạt dưa vừa đứng ở cửa tán gẫu với người khác.

Cô trở lại! Lâm Đông sáng mắt lên.

"Mẹ!" Hạ Tiểu Xuyên gọi to một tiếng chạy tới.

Lâm Đông chạy theo, chạy đến cửa tiệm tạp hóa nhìn Lâm Lệ Hoa ôm lấy Hạ Tiểu Xuyên, bé còn đang ước ao thì một giây sau, bé cũng bị Lâm Lệ Hoa ôm, bé cực kỳ cao hứng.

Lâm Lệ Hoa thường xuyên lao động chân tay nên rất có sức, mỗi tay cô ôm một đứa nhỏ, cười hỏi: "Hai đứa đi đâu chơi vậy?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "Đi trường học ạ."

"Lâm Đông cũng đi sao?" Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Mắt Lâm Đông sáng ngời gật đầu.

"Đi trường học làm gì?"

Hạ Tiểu Xuyên thích nói tiếp lời: "Đưa sách bài tập cho anh Hưng Hà."

"Giỏi như vậy luôn hả?"

"Dạ, bọn con làm được đó."

"Lợi hại lợi hại!"

Hạ Tiểu Xuyên nở nụ cười, cười rất đáng yêu.

Lâm Đông cũng cười, cười rất ngại ngùng, lúc này chợt nghe có người gọi: "Bà chủ, lấy cho cái bật lửa nào.", bé lập tức nói: "Cô, để con đi lấy."

"Được, đi đi."

Lâm Lệ Hoa buông Lâm Đông ra, Lâm Đông lập tức bước chân ngấn vào tiệm tạp hóa, đập ghế nhỏ trèo lên lấy một cái bật lửa, nhanh chóng chạy ra ngoài quán, đưa cho khách hàng nói: "Năm xu tiền ạ."

Bên này khách hàng mới vừa đưa tiền, bên kia khách hàng liền gọi lấy bao thuốc lá, Lâm Đông bận không còn biết trời đâu đất đâu, Trương Đại Trụ còn đang chơi cờ, nói: "Lâm Lệ Hoa này, hay là tiệm tạp hóa này đừng gọi là tiệm tạp hóa Lệ Hoa, mà gọi là tiệm tạp hóa của nhóc con đi, để nhớ lại đúng hình tượng."

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông đang bôn ba qua lại trong và ngoài tiệm, cười nói: "Được, hai ngày nữa đi làm cái bảng hiệu mới, gọi là tiệm tạp hóa của nhóc con!"

Trương Đại Trụ cười.

Những người khác đồn dập nói tốt.

Lâm Đông đang bận bịu không biết mọi người vui mừng cái gì, dù vậy mọi người vui thì bé cũng vui vẻ, sau khi cười xong, bé chen chúc cùng nhóm người lớn xem người ta chơi cờ, nhìn một chút thì nghe Trương Đại Trụ gọi Hạ Thanh Chương, lúc này bé mới phát hiện dường như tan tầm trở về.

"Thầy giáo Hạ, bọn học sinh đều đã đi học rồi chứ?" Trương Đại Trụ hỏi.

Hạ Thanh Chương đáp: "Cũng hòm hòm rồi, chỉ là lớp vỡ lòng còn chưa đi."

"Khi nào thì lớp vỡ lòng khai giảng?"

"Lớp vỡ lòng khai giảng trễ một chút, tầm mười sáu thì phải."

"À, vậy hai đứa nhỏ nhà thầy cũng nên đi học lớp vỡ lòng rồi nhỉ?"

Nghe nói như thế, trong lòng Lâm Đông nhảy dựng lên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương chỉ cười cười, không hề trả lời mà đi vào tiệm tạp hóa, Lâm Đông quay đầu nhìn về phía tiệm tạp hóa, vừa lúc là thời gian ăn cơm tối.

"Lâm Đông, Tiểu Xuyên, ăn cơm." Lâm Lệ Hoa gọi một tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên nhanh như gió lôi Lâm Đông ngồi vào bàn cơm, tay cầm đũa gỗ bát cùng đĩa nhỏ, bị Hạ Thanh Chương trách một câu, liền học bộ dáng ngồi ngay ngắn ở trước bàn của Lâm Đông, nhìn Lâm Lệ Hoa bưng bát cháo tới.

Sau đó người một nhà ăn, trên bàn cơm Hạ Thanh Chương hỏi Lâm Lệ Hoa chuyện đi bệnh viện, Lâm Lệ Hoa trả lời từng cái, đại ý là giải phẫu rất thành công, phải chú ý chăm sóc sau giải phẫu, tạm thời vẫn còn nằm viện, ngoài ra tiền cũng tiêu khá khá rồi.

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Giải phẫu thành công là tốt rồi, ngày hôm nay trong trường học phát tiền thưởng học kỳ, lát nữa đưa cho em"

Lâm Lệ Hoa lập tức hỏi: "Nhiều hay ít?"

"Không bao nhiêu, vừa đủ tiền sinh hoạt phí."

"Vậy chuyện Tiểu Xuyên đi học vỡ lòng thì sao?"

"Để anh nghĩ biện pháp."

Lâm Lệ Hoa không lên tiếng.

Hạ Thanh Chương vui đầu tiếp tục ăn cơm.

Lâm Đông ăn bánh màn thầu, đôi mắt đen nhìn Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương, bé thật muốn giúp đỡ cô và dựng kiếm tiền, nhưng bé quá nhỏ, bé hy vọng mình lớn lên chỉ trong một giây đồng hồ, như vậy có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng giờ chỉ là một đứa nhỏ, bé thở dài một cái.

Một tiếng than thở này vừa phát ra, làm cho Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương sững sờ.

Hạ Thanh Chương hỏi: "Một tiếng thở dài vừa nãy là từ Lâm Đông phát ra hả?"

Lâm Lệ Hoa như phát hiện đại lục mới: "Không phải chứ, tiểu Lâm Đông, con thì có chuyện gì mà âu sầu than thở dữ vậy."

Nói xong hai người lớn cười to, nụ cười này khiến bầu không khí nghiêm nghị trên bàn cơm biến mất, cả nhà đều cười lớn thật vui vẻ, Hạ Tiểu Xuyên như bị khủng, thấy tất cả mọi người cười, nhóc cũng cười, cười đến mức run cả người, không cẩn thận làm rớt cái muối xuống đất, "Choang" một cái rớt bể.

Hạ Thanh Chương giơ tay tính đánh Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên bị dọa ôm đầu.

Lâm Đông sợ Hạ Thanh Chương thật sự đánh Hạ Tiểu Xuyên, cảm thấy căng thẳng, đột nhiên chỉ tay lên xà nhà: "Dựng! Nhìn kia, có máy bay!"

Tiệm tạp hóa trong nháy mắt yên tĩnh lại, Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà, lại một lần nữa cười ha ha, lần này là phình bụng cười to, cười làm cho Lâm Đông mất tự nhiên giật nhẹ miệng nhỏ, bộ dáng lúng túng lại đáng yêu.

Đáng yêu làm cho Lâm Lệ Hoa không nhin được đem Lâm Đông ôm vào trong ngực nói: "Đứa nhỏ này, sao con lại đáng yêu như vậy chứ."

Đứa nhỏ Lâm Đông bởi vì được cô ôm ấp, hai cái đồng điều nơi khóe miệng lại hiện lên, nhìn dượng cùng Tiểu Xuyên, trong lòng cảm thấy tràn đầy ấm áp, đây là lần đầu tiên có cảm giác này, cái cảm giác này làm cho bé hoạt bát hơn lúc bình thường rất nhiều.

Ăn xong cơm tối, trời vẫn sáng, bé cùng Hạ Tiểu Xuyên đi trên trần tản bộ, đụng phải đứa nhỏ mập Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đánh nhau lúc trước, Kỳ Kỳ vác cặp sách nhỏ mới tinh, cố ý chạy đến trước mặt Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, không hề báo trước mà bắt đầu khoe khoang: "Tiểu Xuyên, Lâm Đông, tao có cặp sách mới, bọn mày không có."

Hạ Tiểu Xuyên ra vẻ ghét bỏ mà nói: "Kỳ Kỳ, cặp sách mới xấu muốn chết! Xấu chết đi được! Cho tao tao cũng không thèm!"

Kỳ Kỳ bị ghen một chút, nó nói không lại Hạ Tiểu Xuyên, hằng ngày dưới mọi tình huống cũng đánh không lại Hạ Tiểu Xuyên, nó liền kiếm quả hồng mềm mà nắn, nói với Lâm Đông: "Lâm Đông, tao sắp đi học rồi, tao muốn đi học lớp vỡ lòng, mày không được đi học, tao đi học vỡ lòng sẽ thi được một trăm điểm, mày không được thi, giáo viên sẽ khen tao, sau đó tao còn muốn học trung học, tao muốn lên đại học, chờ tao lớn rồi, ta muốn làm nhà khoa học, nhà khoa học lớn đó."

Lâm Đông nhìn Kỳ Kỳ khoe khoang thì không thích, mở miệng nói: "Mày, mày mà nói nữa tao cắn mày á!"

Kỳ Kỳ còn nhớ chuyện lần trước bị Lâm Đông cắn, cắn rất đau, nó lập tức sợ hãi nói: "Mày dám cắn tao, tao liền nói cho mẹ tao biết."

"Vậy, vậy tao lại cắn mày."

Lâm Đông mới vừa nói xong, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Hỏi, kỹ năng của Lâm Đông là gì?

Hạ Tiểu Xuyên: Ngâm thơ.

Mục Hưng Hà: Bán tạp hoá.

Tác giả: Đông Đông, con cảm thấy kỹ năng của mình là gì?

Lâm Đông: Cẩn người.

Hạ Tiểu Xuyên:...

Mục Hưng Hà:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 15: Vô Đề

Ba người Lâm Đông quay đầu nhìn thấy Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà mới từ nhà hàng xóm đi ra, vốn là định tìm Lâm Đông chơi đùa, không ngờ ở trên đường tình cờ gặp Lâm Đông, hơn nữa còn là Lâm Đông "Hung dữ" như thế, cậu cười nói: "Đông Đông, em còn biết cần người hả?"

Lâm Đông ngượng ngùng cúi đầu.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lâm Đông biết cần người đó!"

Mục Hưng Hà nói: "Nhất định là em bắt nạt em ấy, em ấy mới cần."

"Em không có, là Kỳ Kỳ mà." Hạ Tiểu Xuyên đưa ngón tay chỉ Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ ôm cặp sách nói: "Tao không có, là mày bắt nạt Lâm Đông."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao mới không có, Lâm Đông là em trai tao."

"Lâm Đông là... là hàng xóm của tao."

"Lâm Đông không phải là hàng xóm của mày, mày đi đi."

"Tao không đi."

"Không đi tao đánh mày giờ."

Hạ Tiểu Xuyên vùng nắm đấm lên.

Kỳ Kỳ sợ, không dám nói, thế nhưng nó không chịu thua, phải mò lại chút vốn chứ, vì vậy liền đem mục tiêu chuyển hướng sang tiểu Lâm Đông nói: "Ngày mai tao sẽ báo danh đi học, lấy sách mới, mày không được học, mày cũng không có sách mới."

Nói xong Kỳ Kỳ ôm cặp sách chạy mất.

Hạ Tiểu Xuyên đuổi theo vài bước nhưng không đuổi kịp.

Lâm Đông cúi đầu không nói lời nào.

Mục Hưng Hà hỏi: "Đông Đông làm sao vậy?"

Lâm Đông nói: "Kỳ Kỳ nói em không được học."

"Em muốn đi học sao?"

"Dạ muốn."

"Vậy chắc chắn là được mà."

Lâm Đông khó hiểu mà nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Đứa nhỏ thích học đều có thể đi học."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức tiếp một câu: "Em cũng có thể đi học."

Mục Hưng Hà gật đầu: "Đúng."

Hạ Tiểu Xuyên nói tiếp: "Em cũng có thể thi được một trăm điểm!"

Một trăm điểm, Lâm Đông cảm thấy được một trăm điểm là thật là rất lợi hại, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đều có thể tùy tiện nói ra, bé không nói ra được, thế nhưng đối với "Một trăm điểm" lại sinh ra cảm giác khát khao cực kỳ, trong lòng càng muốn đi học, bé mở miệng hỏi: "Hưng Hà, anh cũng thi được một trăm điểm hả?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Ừ, anh thi được một trăm điểm."

Lâm Đông tỏ vẻ ước ao.

Mục Hưng Hà nói: "Đông Đông cũng sẽ thi được một trăm điểm."

Lâm Đông nghe xong nở nụ cười.

"Đi, đi chơi đi."

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà quay người sang phải, nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên ngồi chồm hổm trên mặt đất xem côn trùng, cậu giơ chân đá nhẹ vào mông Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đi, đi chơi."

Hạ Tiểu Xuyên tưởng Lâm Đông đá, đứng dậy muốn đánh Lâm Đông.

Mục Hưng Hà liền đá Hạ Tiểu Xuyên một cước nữa nói: "Em dám đánh Đông Đông xem."

Hạ Tiểu Xuyên tức giận chạy đi.

Mục Hưng Hà mang theo Lâm Đông cùng một đám bạn nhỏ chơi đến khi màn đêm buông xuống, người lớn đến la rầy mới chịu tản đi, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên theo chân Hạ Thanh Chương trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Đông không ngờ mình chơi một lát liền quên thời gian, trong lòng có chút bất an, vừa đến tiệm tạp hóa liền nhanh chóng giúp Lâm Lệ Hoa thu dọn đồ đạc.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Chơi vui không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Nhìn con nóng chảy mồ hôi kìa, lát nữa về nhà phải rửa ráy cho sạch sẽ."

Lâm Đông lại gật đầu.

Sau khi cùng Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương về nhà, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên cởi hết, đồng thời ngồi trong chậu tắm rửa, tắm xong lại lên giường nô đùa, Lâm Đông nô đùa cũng chỉ dám rón rén, Hạ Tiểu Xuyên lại không giống, lúc Hạ Tiểu Xuyên cao hứng âm thanh có thể lật tung mái ngói, vì vậy đem Lâm Lệ Hoa đưa tới.

"Hạ Tiểu Xuyên, con làm gì đó?" Lâm Lệ Hoa quát lớn.

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào Lâm Đông nói: "Là Lâm Đông gào đó."

"Còn dám nói dối."

Lâm Lệ Hoa tới vỗ một phát vào mông của Hạ Tiểu Xuyên nói: "Sau này còn nói dối thì giáo viên sẽ trị con!"

"Giáo viên trị không được con đâu!"

"Chuẩn bị sắp được đi học, xem giáo viên có trị được con hay không."

"Trị không được con, trị Lâm Đông ấy."

"Lâm Đông là bé ngoan, giáo viên sẽ thích." Lâm Lệ Hoa nói xong nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Lâm Đông, con có muốn đi học không?"

Lâm Đông lập tức gật đầu.

"Vậy cô cho con đi học lớp vỡ lòng nhé?"

Lâm Đông vội vội vã vã gật đầu, cực kỳ ngoan ngoãn.

"Vậy sau khi đi học, phải chăm chỉ đọc sách, biết không?"

Lâm Đông lần thứ hai gật đầu.

Lâm Lệ Hoa xoa đầu Lâm Đông.

Đôi mắt đen của Lâm Đông không hề chớp mà nhìn Lâm Lệ Hoa, bé còn tưởng mình không được học, bởi vì trước đây chú thím đã nói đi học rất đắt, cho nên ông chỉ dạy bé ngâm thơ đếm số.

Bé cho là cô cũng không cho bé đi học, nhưng mà cô lại dễ dàng để cho bé đi học, trong lòng bé tràn ngập các loại cảm xúc, bé không hiểu lắm các loại cảm xúc này, thế nhưng cảm thấy được trong lòng có chua ngọt còn có ấm áp, bé mở miệng nói: "Cô ơi, con sẽ học tập cho giỏi, sau này khi trở thành nhà khoa học, con sẽ mua thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon cho cô."

Lâm Lệ Hoa cười, ôm Lâm Đông nói: "Được đó, Lâm Đông của chúng ta lớn lên làm nhà khoa học, cô đã thỏa mãn, có được ăn ngon hay không ăn ngon đều được."

"Con mua cho cô ăn."

"Được được được, mua cho cô."

Hạ Tiểu Xuyên không cam lòng rút lại phía sau: "Con cũng mua."

Lâm Đông nói: "Em mua nhiều hơn."

Hạ Tiểu Xuyên: "Anh càng mua nhiều hơn."

Lâm Đông: "Em mua nhiều thiệt nhiều luôn."

Hạ Tiểu Xuyên: "Anh mua nhiều nhất!"

"..."

Lâm Lệ Hoa sắp bị Hạ Tiểu Xuyên ồn ào chết rồi, nói: "Được rồi, đừng ồn ào nữa, mau ngủ, ngày mai phải lên trường học báo danh, lấy sách mới, sau đó sẽ được đi học rồi."

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới chịu yên tĩnh.

Lâm Đông ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đêm đó bé ngủ đặc biệt yên ổn, sáng ngày thứ hai, Lâm Lệ Hoa không lập tức đi ra tiệm tạp hóa, mà cố ý cùng Hạ Thanh Chương mang theo Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi tiểu học Cẩm Lý báo danh lớp vỡ lòng.

Sân nhỏ trước cửa lớp vỡ lòng ngồi đầy phụ huynh cùng học sinh, ngoại trừ báo danh cho con mình, còn lại là vì tranh thủ miễn học phí, tiểu học Cẩm Lý có một quy định là mỗi năm học mỗi một khối, học sinh giỏi nhất sẽ được miễn toàn bộ học phí, như Mục Hưng Hà đi học không cần đóng tiền.

Lớp vỡ lòng cũng không ngoại lệ.

Bây giờ nhóm phụ huynh đang ngồi trong sân nhỏ đều dạy con mình ngâm thơ tính số học, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương dẫn Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên đi vào bên trong, bọn họ biết Hạ Tiểu Xuyên tương đối thích chơi, sẽ không hi vọng gì nhiều nên chỉ đi ngang qua, đóng học phí cầm sách mới là được rồi, vì vậy xếp hàng ở sau cùng, để cho con nhà mình ngâm thơ đáp số học cho vui.

Hạ Tiểu Xuyên đọc ba bài thơ, chưa gì đã sai hai bài, rất rõ ràng là không được gì, Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương sớm đã đoán được như vậy, cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Đến phiên Lâm Đông, cô giáo hỏi: "Trò Lâm Đông, con biết ngâm thơ không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Con thuộc được mấy bài?"

"Dạ con thuộc thật nhiều."

"Vậy con đọc cho cô nghe có được không?"

"Dạ được."

Lâm Đông lập tức đứng thẳng người, âm thanh lạnh lạnh vang lên:

"(Tảo phát bạch đế thành) – Lý Bạch

"Triều từ bạch đế thả vân gian,

"Thiên lý giang lăng nhất nhật hoàn.

"Lưỡng ngạn viên thanh đề bất trụ,

"Khinh chu dĩ quá vạn trọng sơn."

(Lời Việt:

Buổi sáng từ biệt thành Bạch Đế, ở trong làn mây rực rỡ,

Đi suốt một ngày, vượt qua ngàn dặm về tới Giang Lăng.

Hai bên bờ sông tiếng vượn kêu mãi không thôi,

Thuyền nhẹ đâu ngờ đã vượt qua muôn trùng núi non.

(Năm 759)

Bài thơ này được sử dụng làm bài đọc thêm trong chương trình SGK Văn học 10 giai đoạn 1990-2006.

Nguồn:)

Cô giáo cười gật đầu: "Ừ, không sai, còn biết tên bài thơ và tác giả, cực kỳ giỏi, còn bài khác không?"

Lâm Đông tiếp tục đọc:

"(Du tử ngâm) Mạnh Giao

"Từ mẫu thủ trung tuyền, du tử thân thương y.

"Lâm hành mật mật phùng, ý khùng trĩ trĩ quy.

"Thùy ngôn thôn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy."

(Lời Việt:

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,

Nay đang ở trên áo người đi xa.

Lúc mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng,

Có ý sợ con chậm trễ trở về.

Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác cổ,

Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Nguồn:)

Cô giáo nghe xong lại gật đầu: "Không sai, bài này cũng nhớ được, tiếp tục nào."

Lâm Đông từ trước đến giờ là đứa trẻ ngoan, người lớn bảo ngâm thơ, bé liền ngâm thơ, bài này nối tiếp bài kia, từ (Giang tuyết) rồi sang (Xuất tắc) rồi lại qua (Trì thượng), tiếp theo là (Tuyệt cú), đọc tới nỗi cô giáo trợn mắt há mồm, ngay cả Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa cũng kinh sợ, bọn họ chỉ biết là Lâm Đông tâm tư mẫn cảm và thông minh, lại không biết đứa nhỏ thông minh đến nước này.

Ở địa phương nhỏ như trấn Cẩm Lý, trong tình huống bình thường, có thể trước lúc nhập học vỡ lòng đọc được năm sáu bài thơ lại tính toán được trong vòng hai chữ số, về căn bản là có thể miễn học phí, Lâm Đông lần này đọc được tổng cộng mười hai bài thơ, trong toàn bộ khu vực xung quanh đều là giọng đọc lanh lảnh của bé, còn mang chút vị sữa, khiến cho học sinh cùng với phụ huynh trở mắt nhìn nhau.

"Đây là con cái nhà ai vậy?"

"Đầu óc quá thông minh rồi, tôi vừa dạy vừa đánh một muốn chết con tôi mới học được năm bài thôi, chừng này tới mười mấy bài lận đó?"

"Đứa bé này là thần đồng hả?"

"Có phải là dạy từ khi còn trong bụng mẹ không?"

"..."

Trong sân nhỏ vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Lâm Đông vẫn còn đang đọc, vừa đọc xong một bài thì nhìn giáo viên nói: "Con còn biết thơ của Bạch Cư Dị, nhưng mà con không nhớ được tên bài, tên bài thơ vừa dài vừa khó nhớ, con —— "

"Không cần đọc." Cô giáo nói thẳng.

Lâm Đông bị giọng điệu này dọa sợ.

Cô giáo vội vàng hạ giọng ôn nhu nói: "Trò Lâm Đông, ý của cô là không cần đọc nữa, con đã là người ngâm thơ giỏi nhất rồi."

Lâm Đông không biết giỏi nhất là có ích lợi gì, thế nhưng nghe được khen bé vui vẻ nhìn về phía Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương, thấy hai người vẻ mặt khiếp sợ, bé cũng kinh sợ, không biết mình làm sai chuyện gì, đột nhiên trở nên cẩn thận từng li từng tí một.

Cô giáo hỏi: "Con biết tính toán không?"

Giọng Lâm Đông nhỏ đi mấy phần: "Dạ biết."

"Không sao, nói lớn tiếng lên, con rất tuyệt, không cần sợ hãi, nào." Cô giáo xoa đầu Lâm Đông nói: "Cô hỏi con một cộng một là mấy?"

"Dạ hai."

"Hai cộng hai là?"

"Dạ bốn."

"Bốn cộng bốn thành?"

"Dạ tám."

"Bảy cộng tám là?"

"Dạ... Mười lăm."

"Mười lăm cộng mười bốn thì sao?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lúc này Lâm Lệ Hoa đã từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nói: "Không sao, con tính ra thì nói với cô đi."

Mười lăm cộng mười bốn có chút khó, Lâm Đông suy nghĩ một chút, sau đó cúi đầu, bắt đầu bẻ bẻ mấy ngón tay nhỏ, mười lăm cộng mười là hai mươi lăm, hai mươi lăm lại cộng bốn, Lâm Đông xòe bốn ngón tay, nhỏ giọng đếm: "Hai mươi sáu, hai mươi bảy, hai mươi tám, hai mươi chín."

Sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: "Dạ bằng hai mươi chín."

Hạ Thanh Chương thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên Lâm Lệ Hoa cảm thấy mắt có chút cay.

Cô giáo vui mừng nhìn Lâm Đông, sau đó quay sang nhìn học sinh cùng người nhà nói: "Các vị phụ huynh và học sinh, quán quân ngày hôm nay của chúng ta mọi người cũng nhìn thấy rồi, chính là bạn nhỏ Lâm Đông này."

Loại thi đấu nhỏ này tiến hành dưới sự chứng kiến của mọi người, các vị phụ huynh tâm phục khẩu phục đồng thời lại ước ao.

Lâm Đông thì mờ mịt, bé không biết "Quán quân" là có ý gì, nếu như đổi thành "Người đứng đầu" thì bé có thể nghe hiểu.

Đúng lúc này cô giáo cầm một đóa hoa đỏ thắm đưa cho Lâm Đông, lúc Lâm Đông đang nghe Lâm Lệ Hoa hướng dẫn, mới vừa nhận lấy đóa hoa đỏ thắm, đột nhiên nghe một tiếng "Oa", sau đó là một đứa nhỏ gào khóc.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 16: Cùng Bàn

Là ai khóc vậy?

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên thống nhất nương theo tiếng khóc quay lại, phát hiện lại là Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ ôm chân một người đàn ông oa oa khóc, vừa khóc vừa kêu: "Hoa đỏ, đó là hoa đỏ của con mà, con không có hoa."

Lâm Đông: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương: "..."

Vẫn là cô giáo có kinh nghiệm, nhanh chóng cầm một đóa hoa hồng nhỏ đưa cho Kỳ Kỳ, động viên hai câu, làm cho Kỳ Kỳ ngừng khóc, sau đó tiếp tục đi vào chương trình học, báo danh, nộp học phí, phát sách mới, sau đó cô giáo mở một cuộc họp với phụ huynh, đại ý là muốn phụ huynh coi trọng vấn đề giáo dục con trẻ, nói xong thì để phụ huynh đưa con mình về nhà, tuần tới chính thức lên lớp.

Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên theo Lâm Lệ Hoa về tiệm tạp hóa, tin tức Lâm Đông đọc mười hai bài thơ nên được miễn phí nhập học lan truyền khắp trấn Cẩm Lí.

"Lâm Đông thật sự đứng đầu à?"

"Ô, Lâm Đông còn có thể ngâm thơ à."

"Ai u, đây là lần thứ hai phố đông trấn Cẩm Lí chúng ta được miễn học phí đó!"

"Thứ nhất là ai?"

"Hưng Hà đấy."

"Thực sự là lợi hại, đứa nhỏ Lâm Đông này thật lợi hại, Lâm Lệ Hoa lại có thể nuôi được một đứa nhỏ như vậy."

"..."

Lâm Đông lập tức nổi tiếng tại trấn Cẩm Lí, không ít hàng xóm đều chạy tới xem Lâm Đông, làm Lâm Đông thấy thẹn thùng, xấu hổ núp sau kệ hàng không ra, chờ mọi người đều đi, bé mới đi ra khỏi đó, cùng Hạ Tiểu Xuyên ngồi xỏm ở ghế nhỏ đồng thời lật sách, vừa mở sách ra, Lâm Lệ Hoa vừa ứng phó với hàng xóm xong tươi cười mà vào.

"Lâm Đông à."

Lâm Đông ngẩng đầu lên nhìn Lâm Lệ Hoa: "Cô."

"Con và Tiểu Xuyên ở trong tiệm xem sách cho tốt, cô đi mua thịt cho các con ăn."

"Con muốn ăn móng giò!" Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói.

"Chỉ con biết ăn ngon!" Lâm Lệ Hoa chột cái trán Hạ Tiểu Xuyên một cái, quay sang nhìn Lâm Đông, hỏi: "Lâm Đông, con muốn ăn cái gì?"

Lâm Đông suy nghĩ một vòng, giá rẻ nhất, vì thế bé nói: "Dạ giá."

"Còn thịt thì sao?"

"Con ăn giá ạ."

"Không sao, ngày hôm nay con ngâm thơ được đứng thứ nhất, miễn học phí, chúng ta có tiền mua thịt ăn, nói đi, cô mua cho con."

Hạ Tiểu Xuyên ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Móng giò, móng giò, nói muốn ăn móng giò đi."

Lâm Đông liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên, sau đó nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa lập tức nói: "Không cho nói móng giò, nói cái khác."

Lâm Đông vừa nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Lâm Lệ Hoa nói: "Con đừng có nhìn Tiểu Xuyên, con muốn ăn gì thì nói ra."

Lâm Đông không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa thở dài một tiếng nói: "Nói cho cô nghe, con thích ăn gì nhất?"

"Dạ đùi gà." Đây đúng là món Lâm Đông thích ăn nhất.

"Được, cô mua cho con."

"Con cảm ơn cô."

"Ngoan, ở chỗ này trông tiệm, cô trở về sớm thôi."

Lâm Đông gật đầu.

Nhìn Lâm Lệ Hoa đi, Lâm Đông không chơi với Hạ Tiểu Xuyên, mà ngồi ở cửa tiệm tạp hóa trông hàng, gặp được người khen mình, bé liền xấu hổ chạy vào trong tiệm tạp hóa, mãi cho đến khi Lâm Lệ Hoa mua gà, thịt, cá, trứng trở về.

Lâm Lệ Hoa vừa về liền đi vào trong phòng bếp, làm một bàn đồ ăn đầy ụ, làm cho Hạ Thanh Chương vừa tan tâm về bị dọa giật mình.

Hạ Thanh Chương hỏi: "Em làm cái gì vậy?"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Thêm món ăn!"

"Tại sao?"

"Lâm Đông được miễn học phí, tổng cộng là hai trăm đồng, những thứ đồ này mới chỉ cần hai mươi đồng, còn lại ngày mai mua sách mới cho bọn trẻ đi."

Hạ Thanh Chương nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông ngoan ngoãn ngồi trước bàn cơm, dáng vẻ rất biết điều, vẫn tưởng đứa trẻ ngoan ngoãn về mặt suy nghĩ sẽ hơi kém với đứa trẻ hoạt bát, nhưng mà đứa nhỏ Lâm Đông này vẫn luôn làm cho y kinh ngạc, ánh mắt y nhìn Lâm Đông ngoài vui mừng còn có thưởng thức, nói tiếp: "Được, thêm món ăn thật tốt, ăn nhiều một chút, ăn no, mới có sức lực học tập cho giỏi, đúng hay không nào?"

Câu mà Hạ Thanh Chương nói sau cùng là nói với Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn Hạ Thanh Chương, trịnh trọng gật đầu.

"Tốt, ăn cơm đi." Hạ Thanh Chương nói.

Nghe xong Hạ Tiểu Xuyên trực tiếp bắt đầu vươn tay lượm móng giò mà gặm, Lâm Đông trước sau như một dùng đũa gấp đùi gà ăn, ăn nhả nhặn mà hơi lao lực, Hạ Thanh Chương không nhìn nổi, nói: "Đừng dùng đũa, học anh của con, lấy tay, ăn bằng tay không sao cả."

Lâm Đông nhìn Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng ăn xong nửa cái móng giò trong tay, bộ dáng ăn rất thoải mái, nhưng bé không thể ăn như vậy, ông nói dùng tay ăn cơm sẽ làm cho chú thím không vui, chú thím mất hứng, có khả năng cô và dượng cũng sẽ không thích, bé không muốn để cho cô chán ghét mình.

Cho nên bé tiếp tục dùng đũa gấp đùi gà ăn, tuy rằng hơi tốn sức, thể nhưng cuối cùng cũng gặm xong một cái đùi gà, lúc Lâm Lệ

Hoa cổ vũ liền gấp thêm một cái đùi gà nhỏ, vừa mới bưng chén nhỏ lên, ngoài quán truyền đến tiếng kêu.

"Mua đồ!"

Lâm Đông lập tức nói: "Con đi lấy!"

Không chờ Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương nói chuyện, bé bưng chén nhỏ chạy ra ngoài, vừa ra thì nhìn thấy Mục Hưng Hà.

"Đông Đông!"

"Hưng Hà!"

Lâm Đông nhìn thấy Mục Hưng Hà, hai mắt sáng lên.

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông nói: "Hôm nay đi học vỡ lòng em đứng nhất lớp hả?"

Lâm Đông gật đầu: "Em còn được nhận hoa!"

"Quá tuyệt vời!"

Lâm Đông cười vui vẻ.

"Sau này đi học, anh bảo kê em, ai cũng không bắt nạt em được."

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà xoa đầu Lâm Đông nói: "Đi, lấy chai nước tương cho anh đi."

"Nước tương hai đồng rưỡi."

"Anh có mang tiền."

Mục Hưng Hà đưa tiền, Lâm Đông mới đem chén nhỏ bỏ lên trên bàn, đi lấy nước tương giao cho Mục Hưng Hà, sau đó nói: "Hưng Hà, đùi gà ăn ngon lắm."

Mục Hưng Hà nói: "Ồ."

"Anh có ăn không?" Lâm Đông đem chén nhỏ đưa tới trước mặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: "Cho anh ăn thật à?"

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà cắn một một miếng nhỏ trên cái đùi gà.

Lâm Đông cũng không biết tại sao, chỉ là cảm thấy Hưng Hà chịu ăn đồ ăn của mình, bé sẽ đặc biệt vui vẻ, nhìn Mục Hưng Hà cầm nước tương đi, bé vui vẻ trở lại bàn cơm, đem phần đùi gà còn lại ăn xong, ông từng nói trẻ con không được kén ăn, cho nên bé cũng ăn rau dưa, chớp mắt đã ăn no, mới vừa ăn xong, ngoài quán lại có một đám lão nhân đến đánh cờ, đang bàn luận chuyện Lâm Đông được miễn học phí, làm cho tiệm tạp hóa của Lâm Lệ Hoa lại thoát được độ tồn tại, chuyện buôn bán tăng trên diện rộng so với trước đây.

Lâm Lệ Hoa vui vẻ không thôi, thừa dịp Hạ Thanh Chương không đi làm ngày ấy, mang theo Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi lên chợ mua bút chì, hộp bút, sách bài tập cùng cặp sách, làm cho Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên sướng đến phát rồ, hai đứa bé sửa soạn cả buổi trưa, lúc buổi tối Hạ Thanh Chương bắt đầu giao cho hai đứa nhỏ tự viết tên từng người, sau khi viết xong thì viết lại tiếp mười lần.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Lâm Đông, tên Lâm Đông chỉ có hai chữ, nhưng nhóc có tới tận ba chữ!

Tận ba chữ!

Nhóc mắt húng, nói: "Lâm Đông."

Lâm Đông nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Chúng ta đổi tên đi!"

Lâm Đông hỏi: "Tại sao?"

Hạ Tiểu Xuyên: "Tên anh khó viết quá, anh không muốn nó!"

Lâm Đông lập tức căng thẳng xoa tay nhỏ nói: "Không được! Không được không muốn nó, không muốn nó có nghĩa là anh đã chết rồi."

"Vì sao lại chết rồi?"

"Bởi vì, bởi vì ông nói, người đều có tên tuổi, quý mới không có tên, người nếu như không có tên sẽ thành quỷ, sẽ trở thành người chết! Anh chết rồi sẽ không nhìn thấy cô, không nhìn thấy dương, không nhìn thấy em, anh chỉ có một mình anh thôi."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức bị Lâm Đông dọa trợn to hai mắt, sau đó đành hoảng viết tên của mình mười lần, lặng thinh không đề cập tới chuyện đổi tên, hơn nữa còn đặc biệt quý trọng tên của chính mình, cùng Lâm Đông cùng nhau luyện viết, mãi cho đến ngày khai giảng, hai đứa không cần phải đối chiếu nữa, tự viết tên từng người lên một quyển ghép vắn, một quyển luyện tập. Trên nhãn vở là từng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo tên của mỗi người, hai người vác cặp sách nhỏ bắt đầu đi học.

Mới đi đến đường xi măng, nhìn thấy Mục Hưng Hà.

"Đông Đông!" Mục Hưng Hà gọi.

"Hưng Hà!"

"Đi, cùng nhau đi học nào."

"Được."

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông đi.

Hạ Tiểu Xuyên sau khi thấy lại gần nói: "Hưng Hà, anh cũng phải dắt em nữa."

"Đi sang một bên." Mục Hưng Hà trực tiếp từ chối.

Lâm Đông quay đầu nói: "Tiểu Xuyên em dắt anh."

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên cao hứng nắm tay nhỏ của Lâm Đông, vui mừng như vậy mà đi học, sau khi tách khỏi Mục Hưng Hà, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đi đến lớp vỡ lòng, nhìn thấy Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ nhìn thấy Lâm Đông liền gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông hỏi: "Làm gì?"

Kỳ Kỳ giọng điệu cực kỳ không tốt: "Không làm gì! Hừ!"

Lâm Đông: "..."

Hạ Tiểu Xuyên gọi: "Kỳ Kỳ!"

Kỳ Kỳ hỏi: "Làm gì?"

Hạ Tiểu Xuyên: "Không làm gì! Hừ!"

Kỳ Kỳ: "..."

Lâm Đông: "..."

Ba đứa nhỏ đang cầu véo, may bắt nạt nó, tao bắt nạt may thì giáo viên chủ nhiệm đến, sau khi đến, đầu tiên là để cho bốn mươi sáu đứa nhỏ dựa vào chiều cao mà xếp hàng.

Sau đó Lâm Đông đứng xếp đầu tiên, Hạ Tiểu Xuyên hơi cao gọi: "Lâm Đông lại đây, đứng bên này này!"

Lâm Đông thí diên thí diên chạy đến đứng bên cạnh Hạ Tiểu Xuyên, sau đó bị giáo viên chủ nhiệm tự mình búng ra, xách đến phía trước, bởi vì bé thấp nhất cả lớp nên phải đứng đầu, thấp thứ hai chính là Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ không chỉ thấp mà còn mập.

Vì vậy hai đứa bé bị giáo viên chủ nhiệm gọi vào phòng học cho ngồi ở hàng thứ nhất chính giữa, đồng thời nói: "Sau này các con sẽ là bạn cùng bàn nhé."

Kỳ Kỳ hỏi: "Cô ơi, cùng bàn là có ý gì?"

Vấn đề này... Giáo viên đáp: "Cùng bàn chính là ngồi cùng một cái bàn."

Sau khi giáo viên chủ nhiệm rời khỏi phòng học, Kỳ Kỳ nhìn về phía Lâm Đông nói: "Chúng ta sau này cùng ngồi chung một cái bàn."

Lâm Đông không lên tiếng.

Kỳ Kỳ còn nói: "Cặp sách mới của mày thật khó nhìn."

Lâm Đông vẫn không hé răng.

Kỳ Kỳ lôi cặp sách của mình từ trong học bàn ra khoe: "Của tao mới đẹp."

Lâm Đông vẫn cứ không để ý tới nó.

Kỳ Kỳ không có cách nào, nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đi vào kêu một tiếng: "Cô ơi!"

Giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Trò Tưởng Kỳ, có chuyện gì?"

Kỳ Kỳ duỗi tay chỉ vào Lâm Đông nói: "Cô ời, Lâm Đông nó không để ý tới con!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 17: Đồ Mách Lẻo

Kỳ Kỳ duỗi tay chỉ vào Lâm Đông nói: "Cô ời, Lâm Đông nó không để ý tới con!"

Giáo viên chủ nhiệm nghe vậy nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông sững sờ.

Giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Lâm Đông, sao con không để ý tới bạn Tường Kỳ vậy?"

Lâm Đông không nói lời nào.

Giáo viên chủ nhiệm ôn hòa hỏi: "Nói cho cô nghe có được không?"

Lâm Đông yếu ớt nói: "Con không muốn nói chuyện với nó ạ."

Giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Tại sao vậy?"

Lâm Đông lắp bắp nói: "Bởi vì, bởi vì nó đáng ghét."

Đối với đáp án này, giáo viên chủ nhiệm thật sự đau đầu, bây giờ cô đang phải sắp xếp chỗ ngồi cho một đám trẻ con, không có nhiều thời gian giáo dục Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ, nói vài câu mọi người phải hỗ trợ lẫn nhau yêu quý nhau gì gì đó, rồi lại đi sắp xếp chỗ ngồi cho mấy học sinh khác, để lại Kỳ Kỳ cùng Lâm Đông ngồi ở chỗ của từng người.

Kỳ Kỳ nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ lập tức nói: "Lâm Đông, cô giáo nói, mày phải nói chuyện với tao."

Lâm Đông nói: "Mày là đồ mách lẻo!"

Kỳ Kỳ phản bác: "Tao không phải."

"Mày đúng là vậy."

"Tao không phải."

Lâm Đông lại không để ý tới Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cảm thấy mình đuối lý, lần này không dám đi méc nữa, mà quay người chơi đùa với bạn nhỏ ngồi sau lưng, nhưng mà bạn nhỏ phía sau lại yêu thích Lâm Đông, bởi vì Lâm Đông không chỉ dễ thương, còn nhận được hoa đỏ ngày báo danh, với học sinh mà nói, tâm lý "Học giỏi" có thể làm cho một người sáng lấp lánh lung linh lên, cho nên tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với Lâm Đông, không thềm để ý đến Kỳ Kỳ.

Lâm Đông rất vui vẻ, lại có hai bạn nhỏ nữa chủ động nói chuyện cùng mình, trước đây chưa từng có chuyện như vậy, bé thật sự thật thích đi học, cho nên khi giáo viên chủ nhiệm đi vào phòng học, bắt đầu lên lớp bắt đầu dạy ghép vần "A O E", bé học đặc biệt nghiêm túc.

Từ hộp bút lấy bút chì ra, bắt chước theo cô giáo, tay nhỏ nắm chặt bút chì, từng nét từng nét mà viết, sau khi viết xong, giáo viên chủ nhiệm đi tới lối nhỏ giữa hai dãy bàn, vừa vặn nhìn thấy, ngay lập tức khen Lâm Đông, nói Lâm Đông viết cực kì đẹp.

Lâm Đông vui vẻ hai cái đồng điều lại hiện lên.

Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ lập tức đem sách bài tập giờ lên hỏi: "Cô ơi, con cũng viết xong rồi, cô nhìn xem có được không ạ? Nhìn xem có được không ạ?"

Giáo viên chủ nhiệm khen ngợi từng người, hai tiết học trôi qua nhanh chóng, lớp mẫu giáo được tan học, cô giáo giao bài tập về nhà, mỗi chữ ghép vần viết mười lần, buổi chiều lên lớp kiểm tra, sau đó giáo viên chủ nhiệm rời khỏi phòng học.

Bọn học sinh nhanh chóng ào ra khỏi phòng học.

Lâm Đông cũng bắt đầu thu thập cặp sách.

Hạ Tiểu Xuyên từ hàng thứ tư chạy tới nói: "Lâm Đông, tan học, đi, chúng ta đi về nhà!"

Lâm Đông đeo cặp sách cùng Hạ Tiểu Xuyên đi ra khỏi phòng học.

Kỳ Kỳ còn đang đóng nắp hộp bút, gọi: "Lâm Đông chờ tao nữa."

Nhưng Lâm Đông đã cùng Hạ Tiểu Xuyên đi mất.

Kỳ Kỳ đeo cặp sách chạy theo, thế nhưng nó quá mập, không đuổi kịp Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, lớn tiếng gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông nghe vậy quay đầu lại nhìn.

Kỳ Kỳ nói: "Chờ tao nữa."

Lâm Đông trực tiếp từ chối: "Tao không chờ mày đâu."

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi tiếp.

Kỳ Kỳ tức giận lắm bầm lều bầu: "Tao méc anh tao cho xem!"

Lâm Đông không để ý tới Kỳ Kỳ, cùng Hạ Tiểu Xuyên đi lẫn giữa những bạn khác, nhìn khuôn mặt mọi người đều tươi cười, nghe

tiếng cười của mọi người, bé cảm thấy trời thật xanh, mây thật trắng, tất cả đều thật tốt đẹp, tốt đẹp như kẹo bông rất ngọt mà cô từng mua, sau khi trở lại tiệm tạp hóa, bé vẫn ngồi ở cửa tiệm ngắm bầu trời xanh thẳm cùng những đám mây trắng như bông, mãi đến tận lúc Lâm Lệ Hoa gọi ăn cơm, bé mới không ngắm nữa, cùng người nhà ngồi vào trước bàn cơm.

Hạ Thanh Chương hỏi: "Lâm Đông, Tiểu Xuyên, các con đi học thế nào? Thích không?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời ngay: "Dạ thích, trong trường học có thật nhiều bạn nhỏ, cô giáo còn giao bài tập về nhà."

Hạ Thanh Chương hỏi: "Bài tập về nhà là cái gì?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "A O E viết mười lần ạ."

"Con viết chưa?"

"Dạ chưa, lát nữa con mới viết."

"Lâm Đông thì sao?" Hạ Thanh Chương chuyển hướng sang hỏi Lâm Đông.

Lâm Đông trả lời: "Con viết xong rồi ạ."

"Sao con lại viết xong nhanh như vậy?"

"Con viết xong từ lúc còn ở trường rồi ạ."

Hạ Thanh Chương lại hỏi: "Vậy con thích học không?"

Lâm Đông lập tức gật đầu.

"Được, vậy thì phải đi học cho tốt."

"Dạ, sau khi con tan học, về nhà chỉ bán đồ thôi ạ."

Hạ Thanh Chương nở nụ cười nói: "Được."

Lâm Lệ Hoa theo sát hỏi tiếp một câu: "Còn nữa, không được ở trong trường học đánh nhau với người khác, có chuyện gì thì đi nói với giáo viên, tuyệt đối không được đánh nhau, con đánh không lại người khác, biết không? Nói cho giáo viên biết là được."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

Lâm Đông ghi nhớ lời Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa nói, học tập cho giỏi, không đánh nhau với người khác, ở trong trường học rất thoải mái, không biết khoảng thời gian tự do sống thoải mái này đã bao lâu rồi không được trải qua: năm năm hay sáu năm hay là mấy năm trong đời, không cần luôn căng thẳng, cẩn thận từng li từng tí một, không cần lấy lòng người khác, bé cảm thấy rất vui sướng, nhưng mà nhân sinh con người ta thường không được như ý tám chín phần, nhân sinh nhỏ của bé cũng vậy, chính là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cứ thích chọc giận bé, nếu không phải đụng cánh tay bé, thì là dùng tẩy của bé, hoặc là vẽ vòng tròn trong sách của bé, Lâm Đông càng không để ý tới nó, nó càng là muốn nói chuyện với Lâm Đông, sau đó tức giận nói: "Tao méc anh trai tao cho xem!"

Lâm Đông trả lại một câu: "Đồ mách lẻo."

Kỳ Kỳ thực đồ mách lẻo chính là biệt hiệu của Kỳ Kỳ, câu cửa miệng của Kỳ Kỳ chính là "Tao nói cho ba tao biết", "Tao méc mẹ tao đó", "Tao méc anh tao cho xem", bây giờ lại có thêm câu "Tao méc cô cho coi".

Lại bị gọi là đồ mách lẻo, trong nháy mắt Kỳ Kỳ không dám nói nữa.

Nhưng đợi đến lúc tan học, Kỳ Kỳ thừa dịp Hạ Tiểu Xuyên đi vệ sinh, nó chạy đến trước mặt Lâm Đông đang chơi bập bênh, có vẻ như là đã nghĩ thông suốt, đột nhiên mở miệng nói: "Lâm Đông, tao không méc anh tao nữa."

Lâm Đông nói: "Ờ."

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Vậy chúng ta có thể làm bạn tốt không?"

Lâm Đông nói: "Không thể."

"Tại sao?"

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên nói, trước đây mày hay đánh nhau với anh ý, không làm bạn của tao được."

"Vậy sau này tao không đánh nhau với Tiểu Xuyên nữa, chúng ta có thể làm bạn tốt không?"

"Có thể."

Kỳ Kỳ cao hứng hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta là bạn tốt hả?"

"Không phải." Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên xuất hiện, nói với Kỳ Kỳ: "Lâm Đông không làm bạn với mày."

Kỳ Kỳ nói: "Lâm Đông mới vừa nói vậy mà."

"Lâm Đông nói không tính, tao nói mới tính."

"Mày có phải Lâm Đông đâu."

"Tao là anh của Lâm Đông."

Kỳ Kỳ tranh luận không lại Hạ Tiểu Xuyên, đành bước tới trước mặt Lâm Đông nói: "Lâm Đông, mày mới vừa nói chúng ta là bạn tốt đúng không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy chúng ta đều là bạn tốt có đúng không?"

"Đúng."

"Lâm Đông!" Hạ Tiểu Xuyên tức giận gọi.

Lâm Đông nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ nói sau này không đánh nhau với anh nữa."

"Hừ!"

Hạ Tiểu Xuyên tức giận xoay người rời đi, vừa mới quay người liền nghe thấy phía sau vang lên một tiếng "A" gấp gáp, nhóc quay đầu nhìn lại, Kỳ Kỳ bị cái bập bênh làm ngã xuống đất, không đợi nhóc kịp làm gì, đột nhiên một đứa nhỏ lớn hơn một chút kéo Lâm Đông từ cái bập bênh xuống, lớn tiếng hỏi: "Mày làm gì đó? Dám đánh em trai của tao? Muốn chết à!"

Lâm Đông sợ hãi.

Hạ Tiểu Xuyên vội chạy tới, chưa kịp qua, đột nhiên nhìn thấy Mục Hưng Hà không biết từ chỗ nào xông lại, đẩy thẳng nhóc kia ra, ôm Lâm Đông vào trong ngực, không nói hai lời, đập một phát lên người thẳng nhóc kia: "Tưởng Tiểu Quân, mày làm gì đó? Bắt nạt con nít hả!"

Tưởng Tiểu Quân tức giận: "Mục Hưng Hà, mày đá tao?"

Mục Hưng Hà vênh váo đắc ý nói: "Đá mày thì làm sao? Tao còn muốn đánh mày đấy."

"Mày đừng tưởng rằng mày học giỏi thì thầy giáo sẽ không phạt mày."

"Có bản lĩnh thì mày cũng học giỏi xem."

"Mày đừng có làm phiền tao."

"Cứ làm phiền mày đấy."

Nói xong Mục Hưng Hà xông lên đánh Tưởng Tiểu Quân, làm cho những người bạn nhỏ khác bị dọa sợ, nhanh chóng gào: "Cô ơi,

đánh nhau, đánh nhau! Có người đánh nhau!"

Kỳ Kỳ bị dọa không dám khóc.

Lâm Đông ngoảnh nhìn.

Hạ Tiểu Xuyên vút thêm một câu "Hưng Hà, em giúp anh" rồi xông lên giúp Mục Hưng Hà kéo Tưởng Tiểu Quân, sau đó ấn Tưởng Tiểu Quân trên mặt đất, lúc này cô giáo đến, đem Lâm Đông, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà cùng Hạ Tiểu Xuyên năm người dẫn hết tới phòng làm việc của giáo viên, sau đó hỏi thăm lý do về lần "Đánh nhau ầu đả" này.

Kết quả là Kỳ Kỳ bởi vì Lâm Đông đồng ý làm bạn tốt với mình, vui mừng tính đi đến bên Lâm Đông, kết quả bị cái bập bênh đang trên đà nâng lên đụng một cái, ngã xuống, Lâm Đông không vươn tay kéo được, làm cho anh họ của Kỳ Kỳ là Tưởng Tiểu Quân tưởng Lâm Đông đánh Kỳ Kỳ, vì vậy chạy qua tính giáo huấn Lâm Đông, vừa lúc bị Mục Hưng Hà mới từ nhà vệ sinh đi ra nhìn thấy.

Mục Hưng Hà ghét nhất là người khác bắt nạt đứa nhỏ Lâm Đông, lúc thường Hạ Tiểu Xuyên dám nói xấu một câu về Lâm Đông đã bị Mục Hưng Hà đập cho mấy phát, cho nên cậu thấy Tưởng Tiểu Quân kéo Lâm Đông một cái, trong nháy mắt nổi điên, bay tới đập Tưởng Tiểu Quân, cho nên cả quá trình của sự kiện này chính là như vậy.

Cô giáo giáo huấn cả năm người một trận, sau đó để cho bọn họ trở về phòng học, đợi đến lúc tan học buổi sáng, Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ ba người ai cũng không để ý tới ai, tự mình đi ra khỏi phòng học, đi tới cửa trường, liền thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chờ cửa trường học.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân hình như là cùng ai đó.

Ba người Lâm Đông sững sờ.

Mục Hưng Hà vẫy tay với Lâm Đông: "Đông Đông lại đây."

Tướng Tiểu Quân cũng vẫy tay với Kỳ Kỳ: "Kỳ Kỳ lại đây, Tiểu Xuyên cũng lại đây."

Ba người Lâm Đông thấp thỏm bất an đi tới trước mặt Mục Hưng Hà cùng Tướng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà cùng Tướng Tiểu Quân đồng thời nói: "Có chuyện nói với mấy đứa."

Nói xong Mục Hưng Hà mất hứng nhìn về phía Tướng Tiểu Quân.

Thái độ của Tướng Tiểu Quân lập tức mềm nhũn, nói: "Rồi, mà nói, mà nói, mà nói được chưa."

Mục Hưng Hà lúc này mới đưa mắt quét ba người Lâm Đông một vòng, sau đó thần thần bí bí nói: "Đông Đông, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, anh nói mấy đứa nghe cho kỹ, một lát nữa mấy đứa về nhà, không ai được nói với ba mẹ chuyện đánh nhau phải lên văn phòng, biết không?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 18: Trở Thành Bạn Tốt

Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ không hiểu ý của Mục Hưng Hà lắm, ngược lại Hạ Tiểu Xuyên kinh nghiệm phong phú đã "một châm thấy máu" mà vạch ra điểm mấu chốt: "Nếu ba mẹ mà biết sẽ tức giận, đánh chúng ta!"

Mục Hưng Hà nói: "Đúng!"

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: "Nhưng mà Lâm Đông không có ba mẹ."

"Vậy thì cũng đừng nói ba mẹ của em biết không?"

"Biết rồi." Hạ Tiểu Xuyên gật đầu.

Ánh mắt Mục Hưng Hà chuyển hướng sang Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ nói: "Hai đứa biết chưa?"

Kỳ Kỳ sợ bị ba mẹ đánh, lập tức gật đầu.

Lâm Đông không hiểu lắm, gật đầu chậm nửa nhịp.

Mục Hưng Hà lập tức yên tâm, vui vẻ, đi lên trước ôm lấy vai nhỏ của Lâm Đông, nói: "Được, cứ như vậy đi, ai cũng không được nói, đi, Đông Đông, cùng anh đi về nhà nào."

"Dạ." Lâm Đông ngoan ngoãn cùng Mục Hưng Hà đi.

Mục Hưng Hà hỏi: "Đông Đông, lát nữa đến nhà anh xem ti vi không?"

Lâm Đông trả lời: "Không được ạ."

"Tại sao?"

"Em còn phải về nhà trông cửa tiệm bán hàng nữa."

"Chỉ xem một tập "Tây Du ký" thôi, sau đó em lại về trông cửa tiệm là được mà."

"Vậy để em hỏi cô em trước, nếu cô cho em đi thì em sẽ đi, nếu cô em không cho em đi, vậy em ở nhà bán hàng."

"Được!"

Lâm Đông bị Mục Hưng Hà ôm lấy kéo đi ở phía trước.

Tưởng Tiểu Quân đi phía sau một chút.

Cuối cùng là Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ không thể nào quên được ngày hôm nay mình đạt được đột phá to lớn, không nhịn được nói với Hạ Tiểu Xuyên: "Tiểu Xuyên, bây giờ tao là bạn tốt của Lâm Đông."

Hạ Tiểu Xuyên trực tiếp trả về một câu: "Mày không phải."

Kỳ Kỳ kiên trì nói: "Phải, Lâm Đông nói phải rồi, lát nữa tao ăn cơm xong, tao sang nhà bọn mày chơi."

Hạ Tiểu Xuyên lần thứ hai từ chối: "Tao không chơi với mày."

"Tao cũng không chơi với mày, tao chơi với Lâm Đông."

"Lâm Đông nghe lời tao, sẽ không chơi với mày!"

Hạ Tiểu Xuyên ném lời từ chối, chạy nhanh hai bước cản Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông lại, nói: "Hưng Hà, buổi trưa ăn cơm xong, em cũng đi sang nhà anh xem ti vi nhé."

"Được!" Mục Hưng Hà sáng khoái đồng ý.

Hạ Tiểu Xuyên giống như vừa đánh thắng một trận, quay về phía sau hát cầm lên với Kỳ Kỳ, sau đó cùng Lâm Đông nói: "Lâm Đông, nắm tay anh nữa."

Lâm Đông vươn tay qua nắm tay Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nhỏ giọng nói: "Lát nữa về nhà, chúng ta đừng nói chuyện đánh nhau nha."

Lâm Đông nhanh chóng đồng ý.

Trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên lặng thinh không đề cập tới chuyện đánh nhau phải vào văn phòng nghe phê bình, ăn cơm xong, Lâm Đông cùng lão Uông đánh một ván cờ, sau đó bị Hạ Tiểu Xuyên kéo đến nhà Mục Hưng Hà xem tivi, nhìn thấy ba của Mục Hưng Hà, hai đứa bé đều bị dọa.

Bởi vì mặt của ba Mục tương đối góc cạnh, có thêm một chút nghiêm túc, so với hiệu trưởng còn đáng sợ hơn, hai đứa bé rón rén đi đến phòng ăn, ngồi vào ghế salon ở nhà Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà lập tức hỏi: "Đông Đông, Tiểu Xuyên hai đứa không có nói chuyện đánh nhau với ba mẹ chứ?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Không có."

Lâm Đông cũng gật đầu, sau đó bị loại tivi màu cực lớn nhà Mục Hưng Hà hấp dẫn, đây là lần đầu tiên bé thấy tivi màu lớn như vậy, nhà chú thím cũng có tivi màu, thế nhưng so với cái này bé hơn nhiều, mỗi lần anh chị xem tivi đều nhốt bé ở ngoài cửa, nói là nhiều người xem tivi phí điện, cho nên bé toàn là ngồi ở phòng khách nghe tivi.

Lúc này nhìn thấy Tôn Ngộ Không lớn như vậy, trong lòng bé khó nén vui sướng, xem đặc biệt chăm chú, nhưng mà Hạ Tiểu Xuyên không chăm chú xem, nhóc mới nhìn một chút liền nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đến, nói là tìm Mục Hưng Hà chơi.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ có "thù hận" với nhau, vừa thấy Kỳ Kỳ đến, liền chạy tới cửa ngăn Kỳ Kỳ lại, nói: "Không cho mày vào xem tivi."

Kỳ Kỳ nói: "Đây không phải là nhà của mày, là nhà của Hưng Hà mà."

"Hưng Hà không cho mày vào."

"Hưng Hà cho tao vào."

Kỳ Kỳ mấy lần thử nghĩ cách lách qua Hạ Tiểu Xuyên để vào phòng ăn, nhưng bởi vì nó mập, Hạ Tiểu Xuyên cũng mập nên không vào được, lúc này nó liền phát huy kỹ năng của mình, ủy khuất nói: "Tao méc mẹ tao cho xem!"

Hạ Tiểu Xuyên phồng mặt nhỏ, thở phì phò nói: "Mày là đồ mách lẻo! Mày chỉ biết đi méc! Đồ mách lẻo!"

Kỳ Kỳ phản bác: "Tao không phải đồ mách lẻo!"

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào Kỳ Kỳ nói: "Mày đúng là đồ mách lẻo, chuyện gì mày cũng nói cho mẹ mày cả, chuyện gì cũng nói cho ba mày, mày đúng là đồ mách lẻo!"

"Tao không có nói cho mẹ tao, chuyện ngày hôm nay Hưng Hà đánh nhau với anh của tao, tao không có nói cho mẹ tao, Hưng Hà bị phạt, tao cũng không có nói cho mẹ tao!"

Lời này thật vừa đúng lúc bị ba của Mục Hưng Hà là Mục Hoài An nghe được, Mục Hoài An đã từng đi lính hồi trẻ nên quản lý Mục Hưng Hà cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép Mục Hưng Hà coi rẻ kỷ luật, giờ lại nghe thấy Kỳ Kỳ nói bởi vì đánh nhau nên Hưng Hà bị phạt, ngay lập tức nổi giận, nhắc cái chổi phía sau cửa vọt vào phòng ăn hỏi: "Hưng Hà, hôm nay mày đánh nhau đúng không?"

Mục Hưng Hà thay đổi sắc mặt tại chỗ.

Một giây sau, cậu kéo Lâm Đông chạy ra khỏi phòng, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đều tròn tròn mắt, chạy theo sát như ong vỡ tổ, vừa lúc chặn đường đi của Mục Hoài An. Đợi đến lúc ông chạy ra sân, thì chỉ còn thấy Mục Hưng Hà kéo theo Lâm Đông chạy ở phía trước, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ chạy theo phía sau.

Năm cái đũa này... Mục Hoài An rống lên một tiếng, không chỉ không đem bọn họ trở về, trái lại chạy nhanh hơn, ông chỉ có thể ở phía sau gọi: "Mục Hưng Hà, mày trở lại cho tao!"

Mục Hưng Hà hoàn toàn không nghe, kéo Lâm Đông dùng hết sức lực mà chạy, chạy đến vườn rau xanh cạnh trấn nhỏ mới dừng lại, quay đầu lại nhìn ba người Tưởng Tiểu Quân cũng đuổi theo tới.

Mục Hưng Hà đi tới hỏi: "Ai cáo trạng hả?"

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào Kỳ Kỳ nói: "Nó."

Kỳ Kỳ nói: "Em không có."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Chính là mày, mày nói chứ ai, chú Mục mới nghe được, mày đúng là thằng ngốc!"

"Mày đúng là thằng ngốc!"

"Mày đúng là thằng ngốc!"

"..."

Tưởng Tiểu Quân ngồi lên tảng đá nói: "Tiêu rồi, mẹ tao chắc cũng biết, sau khi về nhà kiểu gì cũng bị đánh."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Cô không đánh người đâu."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Cô mày không đánh mày nhưng mà đánh anh."

"Vậy để em nói với cô, nói cô không đánh anh, đánh em được rồi."

"Mày có ngốc không vậy?"

"Mày mới ngốc!" Mục Hưng Hà đập một cước lên mông Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên run chân mém té xong lại đứng thẳng người, không dám nói Lâm Đông nữa.

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Đừng sợ, đợi người lớn nguôi giận rồi trở về, sau đó nhận sai thì sẽ không bị đánh."

"Tao nhận sai thì cũng phải chịu đòn." Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu.

Mục Hưng Hà không chút lưu tình vạch trần sự thực: "Đó là bởi vì mày học kém."

"Tao học cũng tạm được nhé." Tưởng Tiểu Quân nói: "Thầy giáo nói tao học tập có tiến bộ!"

Mục Hưng Hà không thêm đề ý chuyện Tưởng Tiểu Quân tiến bộ hay không tiến bộ, đâm thẳng vào chỗ đau của Tưởng Tiểu Quân: "Nếu mày học không kém thì sao toán học mới thi được có mười tám điểm hả?"

"Mày nói bậy, tao không có thi được mười tám điểm! Tao thi được hơn mười tám điểm!"

"Vậy mày nói xem mày thi được bao nhiêu điểm hả?"

"Mười chín điểm!"

"..." Mục Hưng Hà khinh thường nói: "Mày đã chín tuổi mà thi được có mười chín điểm, mắc cỡ chết người!"

Tưởng Tiểu Quân bị Mục Hưng Hà nói cho mất mặt, hỏi: "Mày thi được bao nhiêu điểm hả?"

"Tao thi được một trăm điểm! Lần nào tao thi cũng được một trăm điểm hết."

"Mày bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tao tám tuổi, không đúng, tao mới bảy tuổi rưỡi."

"Mày còn không lớn bằng tao, mày phải gọi tao là anh!"

"Cút!"

Mục Hưng Hà không để ý đến hai anh em Tưởng Tiểu Quân nữa mà mang theo Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên vào vườn rau bắt sâu, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ cũng đi bắt, Kỳ Kỳ muốn được người khác chú ý nên đến trước mặt Lâm Đông hỏi: "Lâm Đông, mày đang làm gì?"

Lâm Đông đáp: "Bắt sâu."

"Bắt sâu làm gì?"

"Xem nè, chơi đùa nữa."

Lâm Đông vừa đi vừa tiếp tục tìm sâu.

Kỳ Kỳ lại chạy đến trước mặt Lâm Đông nói: "Lâm Đông này, chúng ta cùng nhau tìm sâu nha?"

Không chờ Lâm Đông trả lời, cách đó không xa truyền đến một tiếng chó sủa, Lâm Đông nường theo tiếng quay đầu nhìn lại, liền

thấy một con chó cỏ tức giận chạy về phía này.

"Chạy mau, chó của nhà bà Uông đến." Tưởng Tiểu Quân hô một tiếng: "Nó thích cắn quần người ta nhất!"

Mục Hưng Hà lại kéo Lâm Đông bỏ chạy.

Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên chạy ngay sau đó.

Đưa mập Kỳ Kỳ đương nhiên là cuối cùng, nó xoay người bỏ chạy, kết quả vẫn là không chạy bằng con chó cỏ đen, chó cỏ đen cắn được ống quần của nó, không chỉ kéo quần nó xuống, còn kéo ngược cả nó lại, nó bị dọa oa oa khóc lớn.

Tưởng Tiểu Quân và Mục Hưng Hà quay đầu nhìn, nhanh chóng dừng lại, cầm cục đá dọa con chó, sau khi con chó chạy mất, nhanh chóng dìu Kỳ Kỳ đi, cái mông trắng phau phau của Kỳ Kỳ không bị thương chút nào, nhưng nó là đứa nhát gan nên vẫn gào khóc.

"Đừng khóc." Tưởng Tiểu Quân nói.

Mục Hưng Hà nói: "Mày đừng khóc nữa."

Hạ Tiểu Xuyên giẫm bàn chân nhỏ: "Sao mà mày khóc lắm thế!"

Lâm Đông đứng ở cạnh người Kỳ Kỳ, nhướn mày lên nhìn hai tay Kỳ Kỳ vẫn còn đang nắm lấy quần gào không ngừng, bé bước lên trước, kéo quần của Kỳ Kỳ lên, sau đó dùng tay nhỏ lau nước mắt cho Kỳ Kỳ, nhỏ nhẹ nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng sợ, con chó chạy mất rồi, mày đừng khóc nữa, con chó nó không có cắn được mày, mày cũng không đau, đúng không?"

Đau?

Đúng là không đau.

Kỳ Kỳ lập tức không khóc, chớp chớp mắt nhỏ hai lần, làm hai viên đậu rớt xuống, nhìn Lâm Đông, Lâm Đông còn nói: "Mày đừng

có khóc, tao mang mảy đi chơi nhá."

Kỳ Kỳ dùng tay nhỏ mập mập quẹt mũi một cái, lập tức đem nước mũi dán lên nửa khuôn mặt, Lâm Đông đang chờ người bị kinh sợ mở to hai mắt, nhưng nó hồn nhiên không biết, ủy khuất chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên nói: "Nó không cho mảy chơi với tao."

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên cho mà."

Kỳ Kỳ nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mảy đừng có khóc, tao để Lâm Đông mang theo mảy chơi."

Kỳ Kỳ lau nước mũi một cái, sau đó duỗi tay không về phía Lâm Đông nói: "Vậy chúng ta là bạn tốt?"

"Ừm."

"Chúng ta nắm chặt tay, nắm chặt tay liền là bạn tốt."

Lâm Đông do dự một chút, duỗi ra tay nhỏ nắm tay Kỳ Kỳ, nắm xong lặng lẽ đưa tay cọ cọ trên quần hai lần, cọ hết nước mũi của Kỳ Kỳ, như trút được gánh nặng nói: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Kỳ Kỳ gật đầu.

"Vậy chúng ta về nhà đi."

"Được."

Vừa dứt lời, trong trấn truyền đến tiếng kêu của nhóm người lớn:

"Tiểu Xuyên! Lâm Đông!"

"Hưng Hà!"

"Kỳ Kỳ!"

"Tiểu Quân!"

"..."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà trong nháy mắt kinh sợ, trong lòng đồng thời dâng lên một ý nghĩ —— tiêu rồi!

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn thấy bốn, năm người không rõ phạm vi kinh doanh của tiệm tạp hóa, tôi giải thích chỗ này một chút, phạm vi kinh doanh của tiệm tạp hóa đều là do thị trường tiêu thụ khổng chế, cho nên mỗi một nơi kinh doanh không giống nhau.

Liên quan đến việc tại sao trong tiệm tạp hóa của nhóc con không có văn phòng phẩm hay kẹo gì đấy, đây là vấn đề do sản phẩm và bảo đảm chất lượng, bởi vì kẹo nhanh chóng hết hạn, văn phòng phẩm như sách bài tập gì đấy dễ bị chuột cắn, cho nên cô của đứa nhỏ đã cân nhắc đến điểm ấy, thực ra mỗi tiệm tạp hóa của các địa phương đều không giống nhau đâu, nên càng không có đáp án tiêu chuẩn.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 19: Nửa Cái Màn Thầu

Note: Bắt đầu từ tháng 7, mình sẽ đẩy tốc độ lên 4 chương 1 tuần để các bạn tiện theo dõi hơn nha.

Năm người Lâm Đông, Mục Hưng Hà đồng thời quay đầu lại nhìn, không ngạc nhiên chút nào mà thấy được phụ huynh của từng người, hơn nữa mỗi phụ huynh đều nghiêm mặt, mấy đứa trẻ bị dọa, ba giây sau mới có âm thanh.

Tưởng Tiểu Quân mở miệng nói: "Ba tao đến."

Hạ Tiểu Xuyên cùng nói: "Mẹ em đến."

Kỳ Kỳ nói: "Mẹ em cũng tới."

Mục Hưng Hà nói: "Ba mẹ tao đều tới."

Rất rõ ràng là các phụ huynh có trao đổi tin tức với nhau, biết được chuyện bọn họ ở trường học đánh nhau rồi cùng vào văn phòng.

Tưởng Tiểu Quân hỏi Mục Hưng Hà: "Hưng Hà, chúng ta có chạy nữa không?"

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Ba mà cách mà gần như vậy, mà chạy lại ba mà không?"

"Không chạy nổi."

Đám con nít dù chạy nhanh cỡ nào cũng không chạy thoát khỏi mấy người lớn đang tuổi sung sức đâu.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa mặt mũi trắng bệch.

Mục Hưng Hà gọi: "Đông Đông."

Lâm Đông lập tức quay đầu nhìn về Mục Hưng Hà, ánh mắt trong suốt tràn đầy bất an.

Mục Hưng Hà hỏi: "Sợ sao?"

Lâm Đông gật đầu.

"Không phải sợ, nếu lát nữa cô em nói sẽ đánh em, vậy em nhớ khóc lớn, khóc lớn tiếng chút, anh đi cứu em, biết không?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, gật đầu: "Dạ biết."

"Ngoan."

Mục Hưng Hà vươn tay xoa đầu Lâm Đông.

Trái tim nhỏ của Lâm Đông nhảy bùm bụp, bé cùng với bốn người Mục Hưng Hà làm tốt công tác chuẩn bị chịu đòn, các phụ huynh cũng không để năm đứa nhỏ thất vọng, cần quát lớn thì quát lớn, cần nhéo lỗ tai thì nhéo lỗ tai, cần đánh đòn thì đánh đòn.

Sau một phút, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân bị phụ huynh của từng người mang đi, trước khi đi Mục Hưng Hà cố ý quay đầu lại nhìn Lâm Đông, không tiếng động mà nói: Khóc—— thật —— lớn ——

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà tới lúc không thấy nữa, mới quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nghiêm mặt nói: "Nghe nói hai đứa đều vào văn phòng lần lượt nghe phê bình?"

Lâm Đông Hạ Tiểu Xuyên gật đầu.

Lâm Lệ Hoa lại hỏi: "Cũng đánh nhau?"

Lâm Đông Hạ Tiểu Xuyên đồng thời: "Dạ."

Lâm Lệ Hoa hỏi lại: "Lý do là gì?"

Lâm Đông nuốt nước bọt, tổ chức ngôn ngữ một chút.

Hạ Tiểu Xuyên có năng lực ngôn ngữ mạnh hơn một chút trả lời trước: "Bởi vì bập bênh của Lâm Đông làm Kỳ Kỳ bị ngã, Tiểu Quân liền kéo Lâm Đông, sau đó Hưng Hà liền đánh Tiểu Quân, con giúp đỡ Hưng Hà đánh Tiểu Quân, sau đó...sau đó cô giáo thấy được, nên gọi chúng con lên văn phòng, là cái bập bênh làm Kỳ Kỳ ngã, không phải Lâm Đông làm."

Tuy rằng Hạ Tiểu Xuyên nói gấp gheh trặc trở, ngay cả chủ vị ngữ cũng không chia được, góc nhìn cũng hỗn loạn, thế nhưng làm mẹ ruột nên Lâm Lệ Hoa nghe hiểu, biết việc này chỉ là hiểu lầm, liền hỏi: "Vậy tại sao lúc tan học con không nói với mẹ?"

Hạ Tiểu Xuyên ăn ngay nói thật: "Sợ mẹ đánh con."

Lâm Lệ Hoa nổi điên, tên tiểu tử này cũng hiểu quá nhỉ, cô lập tức vén ống tay áo lên nói: "Lão nương xử con ngay luôn đây! Không lo đi học mà theo người ta đánh nhau, đi học mà toàn theo người ta đánh nhau hả!"

Lâm Lệ Hoa nhặt cành cây trên đất vụt vào người Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên co cẳng bỏ chạy, chạy hai bước quay đầu lại nói với Lâm Đông: "Lâm Đông, chạy đi, không muốn bị đánh thì chạy đi, chạy lẹ đi! Chạy thì đánh không tới đâu!"

Thấy Lâm Đông không chạy, tức giận giậm chân nhỏ chạy đi.

Trên đường chỉ còn lại một mình Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng mặt nhỏ, sợ hãi nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa ném cành cây đi, nói: "Đi, đi về nhà."

Lâm Đông lập tức bước chân nhỏ, ngoan ngoãn đi về tiệm tạp hóa, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Lâm Lệ Hoa một cái, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cho đến lúc về tới tiệm tạp hóa, bé khoanh tay lại, đi thẳng tới góc tường, quay mặt về phía vách tường, thân thể nhỏ nhỏ đứng thẳng tắp.

Lâm Lệ Hoa vốn đang tức giận, kết quả bị dáng dấp nghiêm chỉnh ngoan ngoãn của Lâm Đông chọc cười, cô mở miệng hỏi: "Lâm Đông, con làm gì đó?"

Lâm Đông gục đầu nhỏ nói: "Dạ phạt đứng."

"Ai bắt con chịu phạt hả?"

Lâm Đông quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa ngồi lên ghế nhỏ nói: "Lại đây."

Lâm Đông bé ngoan đi tới trước mặt Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông nói: "Bé ngoan, cô phải dạy dỗ Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên động một chút là đánh người, đây là việc làm không đúng, con lại không có làm sai chuyện gì."

"Nhưng mà Tiểu Xuyên giúp con."

"Con biết Tiểu Xuyên giúp con?"

"Dạ, cô ơ, con phạt đứng, cô đừng đánh Tiểu Xuyên, có được hay không?"

Đừng đánh Tiểu Xuyên, có được hay không —— âm thanh nhỏ nhỏ này mang theo chút vị sữa nhàn nhạt, non nớt đơn giản, mà

như là có một sức mạnh làm cho Lâm Lệ Hoa vừa ngạc nhiên lại đau lòng, hỏi: "Con thích người anh Tiểu Xuyên này sao?"

"Dạ thích."

"Sau này cũng sẽ thích sao?"

"Dạ."

"Nếu như Tiểu Xuyên cùng người khác đánh nhau thì phải làm sao bây giờ?"

"Con giúp đỡ Tiểu Xuyên." Lâm Đông thốt lên, sau đó cảm thấy mình nói không đúng, nhanh chóng đổi giọng nói: "Con méc giáo viên ạ."

Lâm Lệ Hoa xì một tiếng nở nụ cười.

Thấy Lâm Lệ Hoa nở nụ cười, Lâm Đông thả lỏng rất nhiều.

Lâm Lệ Hoa vuốt khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Con ngoan, con có thể cùng Tiểu Xuyên chơi đùa với người khác, nhưng con cũng phải học tập cho giỏi, học giỏi, sau này con có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình đi ra khỏi trấn nhỏ, làm nhà khoa học cũng được, làm chuyên gia hay làm lãnh đạo cũng xong, nhiều uy phong, khi đó chúng ta có thể nói cho người khác biết Lâm Đông của chúng ta cũng rất có tiền đồ, được không?"

"Dạ được."

"Nhất định phải học tập thật giỏi nhé."

Lâm Đông nghiêm túc gật đầu.

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười nói: "Đi, tìm Tiểu Xuyên về dùng cơm."

"Vậy cô đừng đánh Tiểu Xuyên nữa ạ."

"Được, không đánh thì không đánh, đi thôi, gọi nó về dùng cơm."

"Dạ."

Lâm Đông vui vẻ chạy ra khỏi tiệm tạp hóa, tìm Hạ Tiểu Xuyên trong trấn nhỏ, tìm Hạ Tiểu Xuyên khắp nơi, trong lúc tìm thì nhìn thấy Kỳ Kỳ đang bị phạt đứng trong sân, Tưởng Tiểu Quân là vùi đầu làm bài tập, ba mẹ bọn họ thì lại ngồi ở bên cạnh nhìn, mặc dù là bộ dạng dữ dằn, thế nhưng Lâm Đông mơ hồ cảm giác được ba mẹ bọn họ rất thương yêu bọn họ.

Bé yên lặng nghĩ ở trong lòng, có ba mẹ thật tốt.

Ba mẹ là người hiểu rõ nhất con mình trên đời này!

Nhưng bây giờ bé không có ba mẹ, nhưng cũng không sao bé có cô, cô đối với bé siêu siêu tốt, một trăm phần trăm tốt, bé đang nghĩ ngợi thì nghe thấy giọng của Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên đang chơi đùa với đám bạn nhỏ khác, bé đi lại nói cho Hạ Tiểu Xuyên biết chuyện sẽ không đánh nhóc nữa.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Thật không?"

Lâm Đông gật đầu: "Cô nói."

"Nếu vậy, chúng ta về nhà đi."

"Về nhà." Hạ Tiểu Xuyên dắt Lâm Đông đi được một chút rồi nói: "Đúng rồi, mày có chịu đòn không?"

"Không có."

"Hưng Hà bị đánh."

Lâm Đông mở to hai mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Ba của Hưng Hà thật đáng sợ, còn không cho Hưng Hà ăn cơm."

"Hưng Hà sẽ đói bụng."

"Đúng."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không biết, đi, chúng ta về nhà ăn cơm đã."

Trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa quả nhiên không đánh Hạ Tiểu Xuyên, chỉ là trách mắng Hạ Tiểu Xuyên một trận, sau đó người một nhà cùng nhau ăn cơm, sau khi tất cả mọi người ăn xong, Lâm Lệ Hoa phát hiện trong tay Lâm Đông còn nửa cái bánh màn thầu, nói: "Sao con không ăn vậy? Sắp đến giờ đi học rồi."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đúng vậy, sao mà ăn cơm chậm vậy hả!"

Lâm Đông không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa nói: "Được rồi, cầm đi, vừa đi vừa ăn, nếu không buổi chiều lên lớp đói bụng."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Đông cầm nửa cái màn thầu cùng Hạ Tiểu Xuyên đi học, đang trên đường đi học, Lâm Đông nhìn xung quanh, nhìn một hồi lâu, rốt cục nhìn thấy Mục Hưng Hà phía sau, hắn lập tức gọi: "Hưng Hà!"

Mục Hưng Hà chạy tới.

Lâm Đông lập tức đem nửa cái màn thầu trong tay đưa cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: "Làm gì đó?"

Giọng Lâm Đông giòn giã: "Cho anh ăn."

"Em biết anh không ăn cơm à?"

"Dạ, cho anh ăn."

Mục Hưng Hà hỏi: "Em ăn cơm chưa?"

"Dạ rồi."

"Ăn no chưa?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy nửa cái màn thầu này là em cố ý đem cho anh hả?"

"Dạ."

Mục Hưng Hà vô cùng vui vẻ, vươn tay lấy bánh màn thầu của Lâm Đông, xoa trán Đông trán, nói tiếng cảm ơn, dau đó cắn bánh màn thầu, cậu thật sự đói bụng, nhưng mà ba mẹ cậu cũng rất nhẫn tâm, biết cậu không sợ đánh không sợ dạy bảo, nên dùng chiêu đói bụng để giáo huấn cậu, cho cậu biết "khó khăn của nhân gian".

Lâm Đông đứng bên cạnh nhìn Mục Hưng Hà ăn bánh màn thầu của mình, hai cái đồng điều ở khóe miệng nổi lên, đang chuẩn bị chạy tới trường lại nghe thấy tiếng của Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân.

"Lâm Đông!" Kỳ Kỳ đeo cặp sách nhiệt tình chạy tới, hỏi: "Lâm Đông, mày có bị đánh không?"

"Không có, mày thì sao?" Lâm Đông hỏi.

"Tao cũng không bị, mẹ tao còn thương tao lắm." Chuyện gì Kỳ Kỳ đều cũng nói với Lâm Đông: "Tiểu Quân bị đánh, bởi vì sách bài tập toán học của anh ý toàn là dấu gạch chéo lớn, không chỉ không có điểm, còn không có ngôi sao năm cánh."(không hiểu lắm)

Lâm Đông không hiểu hỏi: "Tại sao là dấu gạch chéo lớn?"

Kỳ Kỳ trả lời: "Bởi vì anh ý viết sai hết, anh ý toàn viết tám cộng chín thành tám mươi chín! Cho nên bác của tao đánh anh ý, còn phạt anh ý chép phạt."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức tiếp lời, đầy vẻ khinh bỉ mà nói: "Ai nha, Tiểu Quân sao lại dốt nát như vậy, tám cộng chín phải bằng mười chứ! Đã lên lớp hai rồi mà điều này cũng không biết!"

Kỳ Kỳ tiếp lời: "Đúng! Mười cộng mười bằng mười một!"

Hạ Tiểu Xuyên tán đồng gật đầu: "Ừ!"

Lâm Đông đầy vẻ kinh ngạc.

Mục Hưng Hà nghe xong bị sặc bánh màn thầu

Tưởng Tiểu Quân lập tức cởi cặp sách xuống, móc ra một bình sữa bò đưa cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà sửng sờ.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Cho mày uống."

Mục Hưng Hà nói: "Tao không uống của mày."

"Vậy uống của em này." Kỳ Kỳ nói xong cũng cởi cặp sách, lấy ra một bình sữa chua, đưa cho Mục Hưng Hà nói: "Đây là em mang theo cho anh, mẹ em nói anh bị phạt không cho ăn cơm, cho nên em và Tiểu Quân đều mang theo bánh quy cùng sữa bò cho anh ăn."

Mục Hưng Hà nuốt bánh màn thầu.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Cho mày thì mày uống đi."

Kỳ Kỳ móc ra bánh quy nói: "Cho anh nè."

Mục Hưng Hà hỏi: "Hai người đều mang cho tao?"

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Kỳ Kỳ cũng gật đầu.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nhẹ nhàng cười một cái với Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cũng đói bụng, nửa cái màn thầu không đủ cho cậu ăn, cậu cũng không khách sáo, vuôn tay ra nhận lấy sữa chua và bánh quy của Kỳ Kỳ nói: "Vậy chúng ta cùng ăn đi."

Tưởng Tiểu Quân và Kỳ Kỳ đồng thời nói: "Được."

Hai bình sữa chua cùng hai bịch bánh quy, năm đứa nhỏ chia nhau ăn, chỉ có điều Mục Hưng Hà chia cho Lâm Đông nhiều nhất, tuy nhiên Lâm Đông không chú ý, bé vui vẻ cùng bốn người Mục Hưng Hà ngồi dưới đất cùng nhau ăn.

Kỳ Kỳ rảnh rỗi hỏi: "Lâm Đông, chúng ta là bạn tốt đi."

Lâm Đông thận trọng mà nói: "Ừ, chúng ta là bạn tốt!"

Đúng, là bạn tốt, bé cũng có bạn tốt, trong lòng Lâm Đông ngọt ngào vui sướng, so với ăn một viên kẹo còn ngọt hơn. Đang cùng bốn người Mục Hưng Hà ăn bánh quy, trong trấn đột nhiên truyền đến tiếng Hạ Thanh Chương quát lớn: "Năm cái đứa này, không lo đi học ngồi ở đằng kia làm gì?! Nhìn xem mấy giờ rồi hả!"

Lâm Đông, Mục Hưng Hà bọn họ nhanh chóng bò lên bỏ chạy, một hơi chạy đến trước cửa tiểu học Cẩm Lý thì thấy cửa lớn đã khóa.

Đã khóa...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 20: Học Đếm

Đã khóa...

Năm người Lâm Đông trợn mắt há hốc mồm đủ năm giây, sau đó, mày nhìn tao, tao nhìn mày, Kỳ Kỳ luôn đi học đúng giờ không hiểu hỏi: "Sao cổng trường lại bị khóa vậy?"

Tưởng Tiểu Quân trả lời: "Dốt nát, đi học trễ đó!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đi thôi."

"Đi chỗ nào?"

"Đi chơi, dù sao cũng không vào được, không vào lớp được thì đi chơi."

Lâm Đông nhanh chóng nói tiếp tra: "Tiểu Quân không được đâu."

Tưởng Tiểu Quân quay người hỏi Lâm Đông: "Tại sao?"

Lâm Đông nói thẳng: "Bởi vì buổi trưa anh mới bị đánh xong."

Tưởng Tiểu Quân đờ một giây, nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông dán sát vào người vào cổng trường, đôi mắt quét một vòng trong trường học, trường học hoàn toàn yên tĩnh, nhưng bên trong phòng học vẫn còn tiếng hò hét loạn xạ, không có giáo viên,

tình huống này là chuông dự bị vang trước chuông vào học vang sau, nói cách khác vẫn chưa có lên lớp, Lâm Đông lập tức quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, vẫn chưa lên lớp, chúng ta có thể gọi giáo viên mở cổng."

Mục Hưng Hà mở miệng từ chối: "Không được!"

Lâm Đông chớp mắt.

Mục Hưng Hà giải thích: "Đi vào sẽ bị phạt đứng! Đứng nghe giảng bài!"

Lâm Đông cúi đầu nghĩ, đứng nghe giảng bài mệt mỏi lắm.

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút nói: "Anh có biện pháp, đi!"

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Đi chỗ nào?"

Mục Hưng Hà nói: "Chui lỗ chó! Chui lỗ chó sẽ tới kịp!"

Mục Hưng Hà mang theo bốn người Lâm Đông vòng tới phía sau trường tiểu học Cẩm Lý, ở chỗ chân tường cỏ dại sum xuê tìm thấy một lỗ chó, cái lỗ tròn trịa trơn tru, vừa nhìn là biết thường xuyên có người chui, Mục Hưng Hà quỳ trên đất chui vào.

Tưởng Tiểu Quân tiếp phía sau, còn chưa kịp chui vào đã bị Mục Hưng Hà đẩy ra, Mục Hưng Hà hung ác nói "Ai cho mày vào trước ", sau đó gọi: "Đông Đông, lại đây, em vào trước đi."

Lâm Đông chui vào.

Tiếp theo là Tưởng Tiểu Quân.

Sau đó Hạ Tiểu Xuyên.

Cuối cùng là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ là đứa mập nhất trong số năm người, bò đến một nửa bị kẹt lại, chết sống không vào được, đúng lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, bốn người Lâm Đông đều gấp đến toát mồ hôi, Kỳ Kỳ trực tiếp khóc: "Em không chui vào được, oa a a a, em không chui được."

Lâm Đông nhanh chóng nói: "Đừng khóc, Kỳ Kỳ mà đừng khóc."

"Nhưng tao không vào được."

"Vậy mà khóc cũng có vào được đâu."

Kỳ Kỳ khóc lớn tiếng hơn.

Sau đó làm chú ý đến Hạ Thanh Chương mới vừa vào trường học nên đi qua đây, Hạ Thanh Chương chỉ vào năm đứa nhỏ giáo huấn một trận, sau đó đem năm đứa nhỏ đưa đến từng lớp, cố ý vận dụng thân phận liên quan để năm đứa nhỏ đứng nghe giảng bài trong lớp học, đồng thời lại vận dụng thân phận liên quan hi vọng giáo viên chủ nhiệm có thể thử kiểm tra tình huống học tập của lớp vỡ lòng, đặc biệt là ba người Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ.

Vì vậy khi tiết thứ hai bắt đầu, giáo viên chủ nhiệm lớp vỡ lòng liền để cho lần lượt từng học sinh đếm từ một đếm tới một trăm, nếu đếm đúng thì có thể tan học, đếm không đúng thì cứ tiếp tục đếm, mãi đến khi đếm được thì thôi.

Lâm Đông vốn biết đếm, cho nên một lần đã vượt qua, nhưng Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ không được, mỗi lần đếm tới ba mươi chín liền nhảy đến hai mươi, cho nên đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, phần lớn học sinh bao gồm cả Lâm Đông đều ra khỏi phòng học, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ vẫn còn đang ngồi đếm trên ghế.

Cuối cùng học sinh bên trong phòng học càng ngày càng ít, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ vẫn không chưa được đi ra, Lâm Đông ở

ngoài phòng học gấp đến đồ mồ hôi, hai người bọn họ vẫn đếm không đúng, cuối cùng cả Hạ Thanh Chương cũng đến đây.

Giáo viên chủ nhiệm ngồi ở trên ghế cạnh cửa gọi: "Hạ Tiểu Xuyên, lại đây, đếm lại một lần nữa xem có đếm đúng được hay không."

Hạ Tiểu Xuyên vội vã cuống cuống đi tới: "Một, hai ba, bốn năm, sáu... Bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín, bốn mươi chín, ba mươi..."

"Ba mươi?" Giáo viên chủ nhiệm hỏi.

"Không đúng, là tám mươi."

"Tám mươi?"

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông dùng hình dáng miệng nói cho Hạ Tiểu Xuyên: "Năm —— mươi —— "

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Bốn mươi chín, năm mươi, năm mươi một, năm mươi hai —— năm mươi chín, năm mươi chín —— "

"Sau năm mươi chín là gì?" Giáo viên chủ nhiệm hỏi.

Hạ Tiểu Xuyên lần thứ hai nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông chưa kịp mở miệng đã bị Hạ Thanh Chương ngăn lại, Hạ Thanh Chương lạnh lùng nhìn Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên dùng sức nhớ: "Sáu mươi!"

Giáo viên chủ nhiệm gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên gập ghềnh trắc trở cuối cùng cũng đếm đến một trăm.

Rốt cục đến phiên vị cuối cùng Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ một bên đếm một bên khóc, một bên khóc một bên đếm, cuối cùng sau sáu mươi chín không biết là bảy mươi, giáo viên chủ nhiệm cũng không làm khó nó nữa, thả nó đi, chỉ bắt nó khi về nhà phải tự đếm lại lần nữa, nó mới nước mũi nước mắt đi ra với Lâm Đông.

Lâm Đông vươn tay lau nước mắt nói cho nó rồi nói: "Mày đừng có khóc, mày đếm được tới sáu mươi chín rồi."

"Sau sáu mươi chín là bao nhiêu?"

"Là bảy mươi."

"Tại sao không phải là tám mươi?"

"Bởi vì qua sáu là bảy, không phải tám."

Kỳ Kỳ cùng nói: "Bảy rồi tiếp đến là tám."

Lâm Đông gật đầu: "Đúng rồi, lần sau mày cứ nhớ như vậy, thì sẽ không sai nữa."

"Được." Kỳ Kỳ đưa tay lau nước mắt.

Lâm Đông vỗ vỗ Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ không khóc nữa.

Hạ Thanh Chương sau khi thấy rất kinh ngạc, phát hiện đứa nhỏ Lâm Đông này thật sự cực kỳ thông minh, buổi tối lúc đi ngủ, y cố ý đến phòng phía tây của Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, cầm sách vở của Lâm Đông kiểm tra, lần thứ hai cảm thấy đứa nhỏ Lâm Đông đúng là học một hiểu một trăm, đầu óc cực kỳ linh hoạt, làm cho y kinh ngạc. Y trở lại phòng của mình, nói với Lâm Lệ Hoa đang trải giường chiếu: "Lệ Hoa, ngày hôm nay giáo viên chủ nhiệm lớp vỗ lòng tim anh nói chuyện này."

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Chuyện gì?"

"Nói về chuyện của Lâm Đông."

Lâm Lệ Hoa lập tức đình chỉ động tác, xoay người nhìn về phía Hạ Thanh Chương, hỏi: "Lâm Đông có chuyện gì? Nó lại gây sự hả?"

"Không có không có."

"Vậy là chuyện gì?"

"Giáo viên chủ nhiệm đề nghị đưa Lâm Đông lên lớp một hoặc là lớp hai."

"Tại sao?"

"Toàn bộ kiến thức của lớp học vỡ lòng nó đều biết."

"Đều biết?" Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi.

"Ừ." Hạ Thanh Chương nói: "Vừa nãy anh cũng đi kiểm tra một chút, đứa nhỏ này thật sự cái gì cũng biết, giáo viên chủ nhiệm nói, lần trước một phần bài học cô mới dạy được hai lần, đứa nhỏ Lâm Đông này đã thuộc rồi."

Lâm Lệ Hoa khiếp sợ không nói ra nói.

Hạ Thanh Chương nói tiếp: "Ý kiến của giáo viên chủ nhiệm là, Lâm Đông đã có nền tảng như thế này, có thể thử lên lớp một hoặc lớp hai, không nhất định phải học ở lớp vỡ lòng."

Lâm Lệ Hoa nửa ngày mới phản ứng được, nói: "Nhưng Lâm Đông còn nhỏ mà."

Hạ Thanh Chương hỏi ngược lại: "Em cảm thấy nó nhỏ à? Cái gì nó hiểu được không phải sao? Nó cũng sắp được sáu tuổi, muốn lên lớp một cũng được, cũng vừa vặn đấy, cho dù để cho nó cùng Mục Hưng Hà học chung một lớp hẳn là cũng theo kịp."

"Làm sao có khả năng? Cũng không phải chỉ hơn một tuổi, nếu có người bắt nạt Lâm Đông thì làm sao bây giờ?"

"Có Hưng Hà ở đó, ai dám bắt nạt nó giữa chốn đông người như vậy."

"Em muốn cho Lâm Đông và Tiểu Xuyên cùng chơi với nhau, có một tuổi ấu thơ thật đẹp."

"Em tưởng bọn nó không chơi với Hưng Hà à? Tuổi tác đều gần nhau nhau cả, em nghĩ cái gì vậy."

Lâm Lệ Hoa ngẫm lại cũng đúng, một đám nhóc này đều thích chơi cùng Mục Hưng Hà, bao gồm cả Hạ Tiểu Xuyên, tuổi tác cũng gần gần nhau, chỉ là Lâm Đông cũng còn quá nhỏ, Lâm Lệ Hoa không nhìn được nhìn về phía Hạ Thanh Chương hỏi: "Thanh Chương, anh nói xem tại sao Lâm Đông lại thông minh như vậy?"

"Di truyền đi."

"Ý của anh là nói cha mẹ của nó thông minh?"

"Không thì làm sao sinh ra đứa nhỏ thông minh như vậy chứ."

"Vậy tại sao cha mẹ của nó lại bỏ rơi nó như vậy chứ?"

"Có khả năng là vượt kế hoạch."

"Tại sao lại vượt kế hoạch chứ?" Lâm Lệ Hoa lập tức phản bác, nói: "Ngày đó em nghe ai đó có nói, để thông minh như Lâm Đông thì nhất định phải dưỡng thai thật tốt, nếu đã dưỡng thai thì cha mẹ phải đặc biệt yêu thương đứa trẻ đó, em cảm thấy giống như Lâm Đông đã từng nói, ba mẹ nó chắc để lạc mất nó mà thôi."

"Em nghĩ thật nhiều." Hạ Thanh Chương cười nói: "Em còn hiểu về dưỡng thai như vậy, sao lúc em có thai Tiểu Xuyên, sao không

dưỡng thai Tiểu Xuyên cho tốt, để giờ nhìn lại Tiểu Xuyên đếm tới một trăm cũng không đếm được kia kìa."

Lâm Lệ Hoa liếc xéo Hạ Thanh Chương một cái, sau đó đi sang phòng phía tây xem Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, hai đứa nhỏ cũng đã ngủ, cô đi lên trước nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Xuyên, Lâm Đông, có muốn dậy đi tiểu tiện hay không?"

Hạ Tiểu Xuyên không có động tĩnh.

Lâm Đông xoa xoa con mắt ngồi dậy, nói: "Cô ời, con muốn đi tiểu."

Lâm Lệ Hoa vươn tay ôm lấy Lâm Đông, lúc Lâm Đông đang đi tiểu, Lâm Lệ Hoa nhỏ giọng hỏi: "Lâm Đông, cho con lên lớp một học được không?"

"Dạ được."

"Con thích lớp một hơn hay lớp vỡ lòng hơn?"

"Dạ lớp một ạ."

"Tại sao vậy?"

Lâm Đông lim dim mà trả lời: "Nếu lên lớp một, con sẽ lớn thêm một chút, con lớn rồi có thể giúp cô bưng chậu lớn, giặt quần áo, nấu cơm."

Lâm Lệ Hoa đau lòng, hỏi: "Con rất muốn giúp cô hả?"

"Dạ."

"Con có thích cô không?"

"Dạ thích."

"Tại sao?"

"Bởi vì cô thương con."

Lâm Lệ Hoa nghe xong cảm thấy mềm nhũn cả lòng, không nhịn được dùng mặt cà cà khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, kỳ thực nhận nuôi bé hoàn toàn là vì Lâm lão gia tử, không thể nói là thích hay không, nhưng càng ở chung, cô càng thích đứa nhỏ Lâm Đông này, thật sự xem là con trai thứ hai của mình, cúi đầu nhìn Lâm Đông, phát hiện đứa nhỏ này đang ngủ trong ngực mình, cô cười ôm Lâm Đông thả lên giường, sau đó trở về phòng của mình.

Sáng tiếp theo là thứ bảy, tuy rằng không lên lớp, thế nhưng Lâm Đông vẫn tỉnh rất sớm như mọi ngày, lúc Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên vẫn còn đang ngủ, bé liền giúp Lâm Lệ Hoa mang bóp tiền đi đến tiệm tạp hóa, dọc theo đường đi tình cờ gặp lão Ông, bà Ông, Trương Đại Trụ chào hỏi bé, bé cũng lần lượt chào hỏi từng người, đặc biệt lễ phép.

Lão Ông cười nói: "Lâm Đông, lát nữa đánh ván cờ với ông nhé, nếu con thắng ông cho con một đồng."

Lâm Đông giơ ngón tay đồng ý.

Bà Ông thấy Lâm Đông nói chuyện với lão Ông, nhanh chóng xen mồm hỏi: "Lâm Đông ăn cơm chưa con?"

Lâm Đông trả lời: "Dạ chưa ạ."

"Vậy đến nhà bà ăn cơm được không?"

"Lát nữa con đi ăn tàu hũ với cô con rồi ạ."

"Ăn tàu hũ à?"

"Dạ, con thích ăn tàu hũ ạ."

"Vậy lần sau đến nhà bà Ông ăn cơm nhé?"

"Dạ."

Đám người lão Uông thấy Lâm Đông đều rất vui, Lâm Đông cũng vui vẻ, bé cũng thích đám người lão Uông, thích trấn Cẩm Lí, thích mọi người, cũng thích ăn tàu hũ, lúc bé và Lâm Lệ Hoa đang ăn tàu hũ, đột nhiên nhìn thấy một người quen thuộc —— chú Hai.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 21: Chú Hai

Là chú Hai.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông đờ ra, bé không biết chú Hai tới làm gì, thế nhưng bé cảm thấy bất an nên không nuốt nổi tàu hũ nữa, quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Làm sao lại không ăn nữa vậy?"

Lâm Đông khiếp sợ nhìn về phía ven đường.

Lâm Lệ Hoa thuận theo tầm mắt của Lâm Đông nhìn sang, nhìn thấy anh Hai nhà họ Lâm đã lâu không gặp, sắc mặt cô trầm xuống, tức giận hỏi: "Anh tới làm gì?"

Chú Hai cười híp mắt bước hai bước: "Thăm em mà."

"Không cần."

"Vậy anh đến thăm Lâm Đông."

Chú Hai chuyển hướng sang Lâm Đông, phát hiện đứa nhỏ này hình như tăng cân một chút, cũng cao thêm một chút, càng đẹp hơn, vừa định vươn tay vuốt mặt Lâm Đông, Lâm Đông nhanh chóng đứng dậy, đứng bên cạnh Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa nghiêng người che chở Lâm Đông, mắt húng đung lên, hỏi: "Rốt cuộc là anh tới để làm gì?"

"Thăm mọi người thôi."

"Nhìn rồi, có thể đi được chưa?"

"Lại có chuyện để nói nữa." Chú Hai mặt dày nói.

Lâm Lệ Hoa rất không vui hỏi: "Chuyện gì?"

Chú Hai nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa sợ ông anh Hai này của cô lại nói ra mấy thứ không được xuôi tai gì, làm tổn thương Lâm Đông, vì vậy xoa đầu Lâm Đông nói: "Lâm Đông, cửa tiệm mở rồi, con ra về trông cửa tiệm nhé?"

Lâm Đông gật đầu.

"Đi đi."

Lâm Đông mở miệng hỏi: "Vậy còn cô thì sao ạ?"

"Lát nữa cô trở lại ngay, con đi về trước đi."

"Dạ."

Lâm Đông lập tức cầm lấy bóp tiền của Lâm Lệ Hoa, nhanh chóng rời khỏi chú Hai, đi về tiệm tạp hóa. Hai cánh cửa gỗ của tiệm tạp hóa mở rộng, thế nhưng chậu lớn, mấy cái chổi chưa kịp bày ra, cô đã dẫn bé đi ăn tàu hũ, bé đi vào trong tiệm, đầu tiên là đi vào trong quầy hàng, nhón chân lên, cầm bóp tiền lẻ trong tay bỏ vào ngăn kéo trong quầy hàng, sau đó đi ra ngoài, lấy khay chứa hàng trước mặt chất một đống chậu lớn rồi chổi, hự hự kéo đến cửa tiệm.

Lôi với kéo hồi lâu, rốt cục đem đủ thứ chất đầy ngoài cửa giống như cô hay bày, bé mệt tới mức khuôn mặt nhỏ đỏ chót, tiếp theo lại chạy đến khu nhà nhỏ phía sau tiệm tạp hóa, múc nửa chậu nước, đầu tiên là rửa tay nhỏ, sau đó nhấc nửa chậu nước, lảo đảo bưng đến cửa tiệm, cho cô và mọi người lát nữa đến chơi cờ rửa tay, sau đó ngồi ở cửa tiệm tạp hóa chờ cô.

Đợi lâu cũng không thấy cô trở về, cũng không có ai tới mua đồ, bé ngẩng đầu nhỏ nhìn bầu trời, bầu trời xanh như vậy, đám mây trắng như vậy, đẹp như vậy, ông ở trên trời nhất định rất vui vẻ.

Ông ơi.

Bé hướng về phía bầu trời nở nụ cười, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình, vừa quay đầu là Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên bước nhanh chạy tới, hỏi: "Lâm Đông, cậu Hai đến làm gì thế?"

Lâm Đông trả lời: "Không biết."

"Có phải là đón mày về không?"

Lâm Đông sững sờ.

"Có phải không hả?"

"Em không biết."

Hạ Tiểu Xuyên giậm bàn chân nhỏ nói: "Vậy được rồi! Vừa nãy ba anh nói đúng rồi! Mày phải đi! Mày phải về nhà cậu Hai! Mày không được đi nhá, mày còn phải cùng chơi với anh."

Lâm Đông sững sờ một chút, thì ra, thì ra chú Hai tới đón bé đi, đúng, là tới đón bé, trước đây bé ở mấy ngày nhà bác cả, sau đó đi qua nhà chú Hai ở mấy ngày, tiếp đến lại đi qua nhà cô Ba mấy ngày, chỉ có thể ở mấy ngày, nếu ở lại quá lâu, tất cả mọi người đều sẽ chán ghét bé.

Có thể, có thể là cô cũng không thích bé.

Bé lại một lần nữa cúi đầu nhỏ, không nói một lời.

Hạ Tiểu Xuyên gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông không lên tiếng.

"Lâm Đông!"

Lâm Đông vẫn không hé răng.

"Tại sao mà lại không nói gì vậy?"

Lâm Đông vênh miệng nhỏ nhưng không khóc.

Hạ Tiểu Xuyên không hiểu tâm tư của Lâm Đông, ở bên cạnh lú ra lú rú nói chuyện Lâm Đông nói, không cho Lâm Đông đi, lúc ngẩng đầu nhìn thấy ba người Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ, nhóc nhanh chóng chạy lại nói với Mục Hưng Hà: "Hưng Hà, Lâm Đông phải đi."

Mục Hưng Hà hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Đi sang nhà cậu Hai của em."

"Tại sao?"

"Em cũng không biết."

Mục Hưng Hà đi nhanh đến bên cạnh Lâm Đông, hỏi: "Đông Đông, em phải đi hả?"

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ, bi thương nhìn về phía Mục Hưng Hà gật đầu.

"Tại sao?"

"Bởi vì em không có ba mẹ."

"Ba mẹ em đâu?"

"Em không biết."

Mục Hưng Hà cũng không biết nói gì.

Tưởng Tiểu Quân mở miệng hỏi: "Em không đi không được à?"

Lâm Đông thấp giọng nói: "Em là trẻ con, phải nghe lời người lớn."

Kỳ Kỳ bị chậm nửa nhịp nói: "Mày đừng có đi mà, chúng ta vừa mới trở thành bạn tốt thôi."

Lâm Đông liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ, lại cúi đầu lần nữa, ngoan ngoãn ngồi.

Kỳ Kỳ không có cách nào.

Tưởng Tiểu Quân không có cách nào.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn Lâm Đông.

Mục Hưng Hà nói: "Đông Đông, em đừng đi, ở nhà anh nè."

Lâm Đông ngược mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà hỏi: "Có thể không ạ?"

"Có thể chứ, buổi tối ngủ cùng anh, ban ngày chúng ta cùng đi học."

"Không được." Tưởng Tiểu Quân nói: "Lỡ ba mẹ mày không muốn thì sao?"

"Tại sao lại không muốn?"

"Bởi vì mẹ tao nói, nuôi trẻ con phải tốn nhiều tiền, kiếm tiền rất khó, không nuôi nổi."

"Tao kiếm tiền nuôi Đông Đông."

"Chúng ta vẫn là trẻ con, kiếm không được tiền!" Tưởng Tiểu Quân nghiêm túc nói: "Kiếm tiền rất cực khổ, rất cực khổ!"

Mục Hưng Hà trong nháy mắt ử rữ.

Tưởng Tiểu Quân cũng không nói nữa.

Hạ Tiểu Xuyên không nói một lời.

Kỳ Kỳ đột nhiên khở sở.

Lần đầu tiên cảm nhận được sự ly biệt tràn ngập khắp năm người, tuy rằng không hiểu "Không nữ" là loại tâm trạng gì, thế nhưng cũng đều chìm đắm trong đó, bốn người đều chau mày, vây quanh Lâm Đông đứng nhìn Lâm Đông, Lâm Đông khở sở mà gục đầu xuống, bỗng nhiên nghe thấy giọng của cô.

"Mấy đứa đứng thành một đồng ở đây làm gì vậy?"

Năm người Lâm Đông lập tức quay đầu nhìn sang.

Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng chạy lên nói: "Mẹ, mẹ đừng để Lâm Đông đi có được không? Đừng để cho Lâm Đông đi, để Lâm Đông ở lại nhà chúng ta làm em trai của con đi."

Lâm Lệ Hoa hỏi ngược lại: "Lâm Đông đi đâu hả?"

"Đi qua nhà cậu Hai ạ."

"Ai nói?"

"Ba nói." Hạ Tiểu Xuyên đưa ngón tay chỉ Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương liền vội vàng nói: "Anh không có nói."

"Ba có nói mà."

"Ba nói là "hình như"."

"Đó cũng là nói mà."

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương sờ mũi một cái nói: "Anh tưởng anh Hai tới đón Lâm Đông."

"Anh ta làm gì có lòng tốt như vậy chứ?"

"Đúng là không có lòng tốt."

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Hai mắt Lâm Đông đỏ ngầu, ánh mắt lo sợ nghi hoặc nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa đi lên trước, liếc mắt nhìn trang trí ngoài quán, chậu lớn, ghế nhỏ, cái chổi, dao thái rau đều được bày chỉnh tề, ngay cả nước rửa tay cũng được chuẩn bị sẵn, trong lòng ấm áp, lần thứ hai nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Những thứ này đều là con bày hả?"

Lâm Đông gật đầu.

"Giỏi quá."

Lâm Đông không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa đi lên trước, ôm Lâm Đông vào lòng, cười hỏi: "Có phải là nghe Tiểu Xuyên nói bậy, cho là cô không cần con nữa phải không?"

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Nói bậy!"

Lâm Đông nghi ngờ nhìn Lâm Lệ Hoa, không hiểu ý của Lâm Lệ Hoa là gì.

Lâm Lệ Hoa nói: "Chú Hai không phải tới đón con."

Lâm Đông hỏi: "Vậy chú ấy tới đây làm gì ạ?"

Lâm Lệ Hoa móc ra một quyển sổ hộ khẩu từ trong túi của tạp dề nói: "Chú Hai đến đưa hộ khẩu của con, chúng ta có thể đem tên của con viết lên sổ hộ khẩu của chúng ta, con sẽ chính thức trở thành người nhà chúng ta rồi."

Lâm Đông không hiểu lắm chuyện sổ hộ khẩu, thế nhưng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân hiểu, Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: "Anh và ba mẹ anh, người một nhà đều nằm trong một quyển sổ hộ khẩu, chung một sổ hộ khẩu chính là người một nhà."

Tưởng Tiểu Quân cũng nói tiếp: "Anh với ba mẹ anh cũng cùng một sổ hộ khẩu đó, có sổ hộ khẩu là có thể đi học lớp một rồi!"

Vừa nghe mấy cái này Lâm Đông vừa nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Nghe hiểu không?"

Lâm Đông có chút hiểu cũng có chút không hiểu.

Lâm Lệ Hoa nói: "Yên tâm, cô thề với con, cô ở chỗ nào, chỗ đó chính là nhà của con, cái gì mà bác cả, chú Hai, cô Ba đều cho bọn họ đi gặp quỷ đi! Sau này người nhà của con chỉ có cô, dượng của con cùng Tiểu Xuyên, có được hay không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ được."

Mục Hưng Hà vui vẻ hỏi: "Mẹ của Tiểu Xuyên, có phải Đông Đông không cần đi nữa không ạ?"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Đây chính là nhà của nó, nó đi chỗ nào nữa, chỗ nào cũng không đi."

"Quá tốt rồi! Đông Đông em không cần đi nữa!" Mục Hưng Hà nhanh chóng ôm lấy Lâm Đông tay.

Tường Tiểu Quân nói: "Sau này em chỉ cần ở lại trấn Cẩm Lí thôi."

Hạ Tiểu Xuyên chạy tới nói: "Mày vẫn là em trai của anh."

Kỳ Kỳ cũng chạy tới nói: "Chúng ta vẫn là bạn tốt đúng không?"

Lâm Đông gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, nằm úp sấp trên hòm cổ Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa cười vồ nhẹ phía sau lưng Lâm Đông, bỗng nhiên cảm giác hòm cổ nóng lên, sau đó nghe thấy tiếng khóc rúc rích như động vật nhỏ của Lâm Đông, đặc biệt nhỏ nhắn, đặc biệt nhỏ, dường như không dám khóc nhưng lại không nhịn được, trong lòng cô cảm thấy đau xót, đôi mắt cũng đỏ, nghĩ đến mấy người anh Hai quá đáng của cô.

Mấy người này sợ ngày nào đó cô đem Lâm Đông đưa trở về, anh cả hao tổn khí lực đem Lâm Đông trong hộ khẩu Lâm gia chuyển ra ngoài, cưỡng ép kín đáo quăng Lâm Đông sạch sành sanh, tốt xấu gì thì Lâm Đông cũng từng là niềm an ủi rất lớn của lão gia tử khi hấp hối cơ mà.

Đám người cận bã kia!

Lâm Lệ Hoa tức giận nghiến răng, nhìn ngoài quán sắp xếp tạp vật chỉnh tề và chậu nước, trong lòng vui vẻ, nói với Hạ Tiểu Xuyên: "Đi, sang một góc mà chơi, để mẹ rửa mặt cho em trai con."

"Con cũng muốn rửa mặt."

"Mặt con không bẩn, đi đi." Lâm Lệ Hoa nhìn Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, dẫn bọn họ đi sang một bên chơi đi, lát nữa để Lâm Đông đi tìm mấy đứa sau."

"Dạ được." Mục Hưng Hà mang theo mấy đứa trẻ đi ra ngoài.

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông đến sân sau, rửa mặt cho Lâm Đông.

Hạ Thanh Chương cũng tới đây, nhìn Lâm Đông mặt toàn nước mắt, ý cũng có chút khổ sở, hỏi: "Lâm Đông, lúc bình thường ông hay gọi con là gì?"

"Dạ Đông Đông ạ."

"Vậy sau này dưỡng và cô cũng gọi con như vậy được không?"

"Dạ được."

"Không được buồn nhé, sau này nếu có buồn thì nói với cô và dưỡng nhé."

Lâm Đông gật đầu.

"Đông Đông thật ngoan."

Hạ Thanh Chương vừa mới dứt lời, Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ đang chờ người đột nhiên vui cười hớn hở chạy tới, gọi Lâm Đông đi ra ngoài đá bóng, nhìn thấy trên mặt Lâm Đông có nước mắt, cực kỳ kinh ngạc, hỏi: "Lâm Đông, mày khóc hả?"

Kỳ Kỳ chạy tới hỏi: "Lâm Đông, tại sao mày khóc?"

Lâm Đông ngượng ngùng đem mặt chôn vào quần tây của Hạ Thanh Chương.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ như phát hiện đại lục mới, chen chúc muốn xem Lâm Đông khóc, dù sao trong tình huống bình thường Lâm Đông không có biểu tình gì.

Lâm Đông không cho Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ xem, vẫn luôn trốn tránh, ba đứa nhỏ chạy vòng quanh Hạ Thanh Chương, kết quả là Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ quá mức hưng phấn, không chú ý một cái, đồng thời ngã vào chậu giặt quần áo, ào một tiếng chậu nước tràn ra hết nửa.

Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương sợ hết hồn, nhanh chóng vớt người ra. Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ vừa được vớt ra oa một tiếng khóc lớn.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ vốn là muốn thừa cơ cười một chút Lâm Đông, kết quả ——

Hạ Tiểu Xuyên: Anh rơi xuống nước.

Kỳ Kỳ: Tao cũng rơi xuống nước.

Lâm Đông: Sau đó hai người đều khóc hết.

Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ:....

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 22: Trò Chơi Điện Tử

"Ôi, cả người đều ướt."

"Giày cũng bị nước vào."

"Mau về nhà thay đồ nhanh, nếu không lại ngã bệnh mất."

"Đi."

"..."

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương em một câu anh một câu mà nói, nhanh chóng đem Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ lôi ra khỏi tiệm tạp hóa, dặn dò Lâm Đông một tiếng, liền dẫn hai đứa nhỏ mau chóng đi mất, Lâm Đông đứng ở cửa tiệm, nhìn Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ từng đứa ngẩng đầu gào khóc, bé mím mím miệng nhỏ, quay đầu nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

"Sao Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ lại khóc vậy?" Mục Hưng Hà ôm một trái bóng da lại đây hỏi.

"Lúc đuổi theo em, không cẩn thận bị rơi vào chậu nước."

"Thật là ngốc." Mục Hưng Hà bình luận một câu, sau đó nói: "Đông Đông, đến, chúng ta đá bóng nào."

"Em không biết đá."

"Anh dạy cho em được mà."

"Vậy chờ cô em trở về đã, bây giờ em phải trông tiệm."

"Được. Anh chờ cùng em."

Mục Hưng Hà đi đến bên cạnh Lâm Đông, cùng Lâm Đông cùng nhau ngồi trên băng ghế dài trước cửa tiệm, đem bóng cho Lâm Đông cầm, Lâm Đông không biết chơi bóng, chỉ ôm bóng nhưng đã cảm thấy mới mẻ lại vui vẻ, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà nói: "Anh dạy em cách đá bóng nhé?"

Lâm Đông gật đầu.

"Tiểu Quân, đến, chúng ta làm cho Lâm Đông xem."

"Được thôi!"

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đá ở ven đường.

Lâm Đông ngồi ở cửa tiệm nhìn, chỉ chốc lát sau, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đến, Lâm Đông lập tức gọi: "Cô, đừng."

Lâm Lệ Hoa thấy đám người Mục Hưng Hà đang đá bóng, mà Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ đều chạy lên, liền nói với Lâm Đông: "Đông Đông, con cũng đi đá bóng đi."

Hai mắt Lâm Đông tỏa sáng, trong lòng cũng muốn đi.

"Đi đi, không sao đâu."

"Dạ."

Lâm Đông bước chân ngắn chạy đến chỗ Mục Hưng Hà đang chờ người, rồi lại chạy đến trước mặt quả bóng nhắc chân đá một cước, quả bóng chạy rất xa, Mục Hưng Hà nhanh chóng cản lại, không có ai nói bé đá không tốt, trái lại đuổi theo bé tranh bóng, loại tán thành vô hình này làm cho bé cực kỳ vui sướng, lá gan cũng lớn lên, lần thứ hai chạy theo bốn người Mục Hưng Hà cùng nhau cướp

bóng, chơi hơn một giờ mới trở lại tiệm tạp hóa, bắt đầu giúp Lâm Lệ Hoa bán hàng nhận điện thoại, thẳng tới giữa trưa.

Lâm Lệ Hoa gọi: "Đông Đông."

Đông Đông ——

Ông cũng từng gọi bé như vậy, Hưng Hà cũng sẽ gọi như thế, mỗi lần được gọi như vậy, bé đều đặc biệt vui vẻ, giờ khắc này cũng vậy, lông mày cong cong, khóe miệng khẽ nhếch, hai cái đồng điều sinh động lại xuất hiện.

Đẹp mắt như vậy, Lâm Lệ Hoa cảm thấy chói mắt, đứa nhỏ này thực sự là càng lớn càng đẹp, mập một chút còn đẹp hơn gầy, cô thật sự không có cách nào không thích đứa nhỏ này, trong lòng cảm thấy vui sướng, nói: "Không vội, tới dùng cơm nào."

Lâm Đông vang dội trả lời: "Dạ."

"Đúng là đứa trẻ ngoan!"

Đây là từ tốt, Lâm Đông ngại ngùng nở nụ cười, chạy vào sân sau, rửa sạch tay trong chậu nước, sau đó ngồi vào bàn cơm, cùng Hạ Tiểu Xuyên nhận bánh màn thầu từ Lâm Lệ Hoa rồi ăn, sau khi ăn được một lúc, Lâm Lệ Hoa mở miệng nói: "Đông Đông, thứ hai bắt đầu cho con đi vào lớp một học nhé?"

Lâm Đông sửng sốt một chút, gật đầu.

"Có chịu không?" Tuy rằng tối hôm qua Lâm Đông mơ mơ màng màng đồng ý, thế nhưng Lâm Lệ Hoa vẫn muốn hỏi lần nữa.

"Dạ chịu"

Chỉ cần có thể đi học, đối với Lâm Đông mà nói thì lớp mấy cũng được.

"Vậy được, chờ thứ hai khi đồn công an bắt đầu làm việc, con với dượng con đi một chuyến sang đó, thay đổi hộ khẩu trước, sau đó sẽ dượng con đi báo danh lớp một nhé." Lâm Lệ Hoa là người thô kệch, thế nhưng không biết tại sao, mỗi lần đối mặt với Lâm Đông ngoan ngoãn chẳng những không tức giận, mà nói chuyện cũng nhỏ lại, hỏi: "Có được không?"

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Hạ Thanh Chương nói: "Cứ quyết định như vậy đi."

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Lên lớp một trước đã, để nắm vững kiến thức căn bản, sau đó để nó và bọn Hưng Hà học chung một lớp, khỏi cô đơn."

"Được không vậy?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

Hạ Thanh Chương kiên định nói: "Sao lại không được? Mỗi ngày sau khi tan học, anh lại dạy dỗ nó thêm, lên lớp hai chắc chắn không thành vấn đề."

"Lúc đó rồi tính."

"Ừ."

"Buổi tối đi đón mẹ xuất viện thì sao đây? Một mình anh thì không được, còn có ba nữa..." Lời kể tiếp Lâm Lệ Hoa không nói ra.

Hạ Thanh Chương liếc mắt nhìn Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Lâm Lệ Hoa nói: "Chúng ta cùng đi, hay là, buổi tối liền để Đông Đông và Tiểu Xuyên đi sang nhà Lý Ngọc ngủ?"

"Nhà Lý Ngọc không được đâu, con của Lý Ngọc còn nhỏ, Đông Đông và Tiểu Xuyên sẽ quấy rầy em bé."

"Vậy nhà Kỳ Kỳ thì sao?"

"Tiểu Xuyên chắc chắn sẽ đánh nhau với Kỳ Kỳ nên không được."

"Vậy đi nhà Tiểu Quân?"

"Tiểu Quân không quản được Tiểu Xuyên, đi nhà Hưng Hà đi, Tiểu Xuyên sợ Hưng Hà."

"Vậy được, lúc chạng vạng em gặp mẹ Hưng Hà nói một chút."

"Ừ."

Lúc Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương thương lượng chuyện đem Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đưa đến nhà Mục Hưng Hà ngủ, hai đứa nhỏ Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên này đang nhỏ giọng thầm thì chuyện bán bí, căn bản không có biết người lớn đang nói cái gì, đợi đến lúc chạng vạng Lâm Lệ Hoa nói cho biết phải đi đón bà nội xuất viện, chăm sóc hai ông bà một buổi tối, Lâm Đông Hạ và Tiểu Xuyên đều sững sờ, đặc biệt là Hạ Tiểu Xuyên căn bản chưa từng rời khỏi ba mẹ, cho dù tới chỗ nào, không phải có ba thì là có mẹ bên cạnh.

Lần này cả ba mẹ đều đi qua nhà bà nội, nhóc không kịp thích ứng, giận dữ một hồi lâu, vẫn cứ bị Lâm Lệ Hoa cời đôi giày đế xuồng cao gót đuổi tới nhà Mục Hưng Hà, mới coi như xong việc, đi tới cửa nhà Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên vẫn đang trong bộ dạng khổ sở.

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên, anh đừng khóc, ngày mai cô sẽ trở lại thôi mà."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nghiêm túc nói: "Anh không khóc!"

"Anh sắp khóc."

"Anh sẽ không khóc!"

"Vây, vây, vây là tốt rồi."

Lâm Đông sợ Hạ Tiểu Xuyên khóc, kéo Hạ Tiểu Xuyên đến phòng của Mục Hưng Hà, cho là Mục Hưng Hà đang đọc sách, ai biết cậu đang cùng Tưởng Tiểu Quân ôm máy chơi điện tử cầm tay chơi trò chiến sĩ sấm sét, đánh bùm bùm, bé và Hạ Tiểu Xuyên tò mò đến gần, chơi vui cực kỳ, Hạ Tiểu Xuyên hâm mộ nói: "Hưng Hà, anh lấy đâu ra máy chơi điện tử này vậy?"

"Anh mua."

"Mua ở đâu vậy?"

"Trên chợ đó."

"Bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi đồng, anh lén lút mua, ba mẹ anh không biết đâu."

"Thật là đắt." Hạ Tiểu Xuyên quay đầu hỏi: "Lâm Đông, mày có bao nhiêu tiền?"

"Năm đồng."

"... Sao mày có ít vậy?"

Lâm Đông trả lời không được, mỗi lần bé cùng các ông chơi cờ, thắng có thể lấy một đồng, mỗi lần bé đưa cho cô, cô cũng không lấy, cho nên bé tự giữ lấy, nhét vào trong gối, chờ bé lớn rồi, cầm tiền ngồi tàu hỏa đi tìm ba mẹ, thế nhưng bé cũng chơi cờ thua các ông cũng nhiều, cho nên bé chỉ để dành được năm đồng, thấy Hạ Tiểu Xuyên xem chơi điện tử, bé cũng cùng xem.

"Chơi thật vui nha." Hạ Tiểu Xuyên hâm mộ xem xong một trận, không kịp chờ đợi nói: "Hưng Hà, cho em chơi một ván đi, có được không?"

"Không được." Mục Hưng Hà trực tiếp từ chối, sau đó đem máy chơi điện tử cho Lâm Đông nói: "Đông Đông, cho em chơi này."

Lâm Đông nói: "Em không biết chơi."

"Không có gì, anh dạy cho em."

"Vậy anh có thể dạy cho Tiểu Xuyên không? Tiểu Xuyên muốn chơi."

"Em không muốn chơi à?"

"Em cũng muốn, nhưng em muốn nhường cho Tiểu Xuyên chơi trước."

Mục Hưng Hà ghét bỏ nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên cao hứng nhìn Mục Hưng Hà.

Cuối cùng Mục Hưng Hà cũng dạy cho Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Đông còn có cả Kỳ Kỳ cũng vừa mới tới, vì vậy năm đứa nhỏ đều chơi máy chơi điện tử quên hết tất cả, không chỉ ở nhà Mục Hưng Hà ăn cơm tối, cơm nước xong còn muốn ở lại nhà Mục Hưng Hà ngủ.

Mục Hưng Hà giường là giường size lớn, năm đứa nhỏ ngủ cùng nhau cũng không có vấn đề gì, Mục Hoài An đành để cho mấy đứa nhỏ ngủ cùng nhau, không hề biết chuyện năm đứa nhỏ chơi điện tử, cửa phòng Mục Hưng Hà vừa đóng, năm đứa nhỏ nằm chen chúc trên giường, theo thứ tự là Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Mục Hưng Hà, Lâm Đông, Kỳ Kỳ, Mục Hưng Hà ở chính giữa cầm máy chơi điện tử, đầu của bốn người Lâm Đông đều hướng về màn hình nhỏ ở giữa, nhưng sát lại rồi vẫn không thấy rõ màn hình chỉ nhìn thấy bàn tay đang di chuyển..

Vì vậy mày chen đầu của tao, tao chen đầu mày, mày muốn chơi, tao cũng muốn chơi, tuy rằng Kỳ Kỳ nhát gan nhưng lại có thể bắt

nạt Lâm Đông, kết quả bị Mục Hưng Hà đập một cái vào mông:
"Tưởng Kỳ Kỳ, mày mà dám chen với Lâm Đông nữa, tao đánh cho mày khóc giời."

Kỳ Kỳ ủy khuất nói: "Nhưng em không nhìn thấy trò chơi."

Mục Hưng Hà vút một câu: "Không cho mày nhìn!"

"Em đi méc mẹ em cho xem"

"Mày đi đi, đừng có trở lại nhá."

Mục Hưng Hà nói cực kỳ tàn nhẫn, Kỳ Kỳ bó tay hết cách, nói:
"Em, em đi nói cho ba của anh biết, nói anh không học tập cho giỏi, dám chơi điện tử, để ba anh đánh mông anh, làm cho anh khóc nhè luôn."

"Đi đi."

"Bây giờ em đi."

"Đừng đi." Lâm Đông kéo Kỳ Kỳ nói: "Ba của Hưng Hà cũng sẽ đánh mày."

"Tại sao?"

"Bởi vì ba của Hưng Hà đánh người rất lợi hại, không cần thận đánh luôn mày."

"Vậy tao chạy đi."

"Mày trốn không thoát đâu."

"Tại sao?"

Lâm Đông cực kỳ thành thật mà nói: "Bởi vì mày mập, mày chạy không nổi!"

Kỳ Kỳ bị thuyết phục, nhưng nó muốn nhìn máy chơi điện tử, muốn chơi trò chơi cơ, vậy phải làm sao bây giờ? Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của ba Hưng Hà là Mục Hoài An, Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nói: "Gay go! Ba của Hưng Hà đến!"

"Ngủ nhanh lên!"

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lôi kéo chần, đắp kín cho năm người, đem máy chơi điện tử giấu đi mất, trong chần đen thui, không nhìn thấy trò chơi Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy ngứa ngáy, chuẩn bị hẹn trước: "Hưng Hà, lát nữa ba của anh đi, cho em chơi một lần nhé."

Kỳ Kỳ nằm bên cạnh Lâm Đông không chịu, nói: "Tiểu Xuyên, mày chơi ba lần rồi, đến phiên tao chơi."

"Không cho mày chơi."

"Không cho mày chơi thì có!"

Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ không chỉ nằm trong ổ chần ấm ỉ, mà còn nhào lên người Mục Hưng Hà muốn chiếm máy chơi điện tử, vốn là hai đứa này mập nhất trong năm người, kết quả hai đứa vừa xông vào cướp, trực tiếp gây họa tới ba người kia, chờ Mục Hoài An đẩy cửa bước vào, liền thấy trên giường đang đánh nhau, không đợi ông nhìn rõ ràng ai cùng ai đánh, đột nhiên Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ từ trên giường lăn xuống, đặt mông ngồi dưới đất, tiện thể máy chơi điện tử cũng rơi trên mặt đất, rút pin, thân máy cùng nắp phía sau chia lìa.

Mà Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân bị chèn ép ngồi ở trên giường, nhìn thấy mặt Mục Hoài An tối sầm lại, thân hình nhỏ của ba người đồng thời căng cứng, hoảng sợ nhìn Mục Hoài An, ở trong lòng rên lên—— tiêu rồi.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 23: Lớp Một

Tieu,

Tieu chắc rồi!

Bị người lớn phát hiện!

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ hay khóc nhè đều bị dọa không dám khóc, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Mục Hoài An, Mục Hoài An đầu tiên hỏi Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ: "Té đau không?"

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ lắc đầu, nhanh chóng bò dậy, cực kỳ linh hoạt bò đến trên giường, chen chúc ngồi chung với Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, sợ hãi nhìn chăm chăm Mục Hoài An.

Mục Hoài An xác định Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ không có chuyện gì xong, khom lưng nhặt máy chơi điện tử lên, nhìn qua, hỏi: "Đây là máy chơi điện tử của ai?"

Mục Hưng Hà không nói lời nào.

Mấy người Lâm Đông cũng không dám nói lời nào.

"Hưng Hà." Mục Hoài An lạnh lùng gọi.

Mục Hưng Hà sắc mặt nghiêm túc mà nhìn về phía Mục Hoài An.

Mục Hoài An lần thứ hai hỏi: "Máy chơi điện tử của ai?"

Mục Hưng Hà nhỏ giọng mà đáp: "Dạ của con."

"Từ đâu ra?"

"Dạ mua." Giọng Mục Hưng Hà lại nhỏ mấy phần.

"Ai mua?"

"Con mua."

"Tiền ở đâu ra?"

"Bà ngoại cho con ạ."

"Bao nhiêu tiền?"

"Dạ năm mươi đồng."

Năm mươi đồng tiền? Một đứa nhỏ chưa tới tám tuổi dám cầm năm mươi đồng lén lút đi mua máy chơi điện tử, lá gan lớn quá nhỉ, Mục Hoài An bắt đầu nóng nảy, cất cao âm thanh: "Xuống đây cho tao!"

Mục Hưng Hà sợ sệt: "Con không xuống, con xuống ba sẽ đánh con."

Mục Hoài An không hề bị lay động, nghiêm mặt hỏi: "Mày có xuống hay không hả?"

Mục Hưng Hà: "Con không xuống."

"Xuống hay không?"

Mục Hưng Hà đột nhiên từ trên giường lao xuống, vòng qua Mục Hoài An lớn tiếng gọi "Mẹ!", chạy nhanh như một làn khói ra ngoài.

Mục Hoài An xoay người đuổi theo.

Bốn đứa nhỏ Lâm Đông bị dọa từ trên giường leo xuống, đi chân đất chạy tới cửa, nhìn thấy Mục Hoài An lột quần Mục Hưng Hà,

"Bốp bốp" hai phát bằng bàn tay, sau đó kẹp ở dưới nách đi vào thư phòng.

Bốn đứa nhỏ bị dọa không nhẹ, chợt nghe Mục Hoài An nói một câu "Đều đi ngủ đi", bốn đứa nhỏ nhanh chóng chạy vào phòng, từng đứa bò lên trên giường, đang hoảng nằm ngay ngắn ở trên giường, cũng không ai dám hé răng, mãi đến tận lúc Mục Hưng Hà trở về.

"Hưng Hà." Bốn đứa nhỏ quay đầu đồng thời gọi.

Mục Hưng Hà xoa cái mông tức giận bò lên giường.

Lâm Đông lập tức nhích người sang bên cạnh một chút, Mục Hưng Hà chen vào chỗ trống, mắt hứng nói: "Máy chơi điện tử không còn."

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Bị ba mày tịch thu rồi hả?"

Mục Hưng Hà: "Ừ."

"Đều do Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ." Tưởng Tiểu Quân trợn mắt nhìn Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ tự biết mình sai rồi, yên tĩnh như gà mà nằm, một câu phản bác cũng không dám nói, nhìn rất ngoan.

Lâm Đông thì lại lo lắng nhìn Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, anh có đau không?"

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Đau cái gì?"

"Cái mông."

"Không đau." Mục Hưng Hà dễ dàng nói.

Lâm Đông nhướng mày lên nói: "Nhưng mà chú đánh nặng tay lắm mà."

"Không nặng." Mục Hưng Hà cười hắc hắc nói.

"Vậy anh có tức giận không?"

"Không tức giận."

"Tại sao?"

"Đó là ba của anh mà."

Lâm Đông không hiểu.

Mục Hưng Hà nói: "Ba đánh anh là vì tốt cho anh, đừng nhìn ba anh hung dữ như thế, thật ra ba anh hiểu anh nhất, trước đây lúc anh bị bệnh vào buổi tối, ba anh ôm anh đi thật xa để chữa bệnh đấy, ba anh cực kỳ thương anh."

"Ba em cũng thương em." Kỳ Kỳ chêm vào một câu.

Mục Hưng Hà lập tức hung dữ trả lại một câu: "Mày im miệng cho tao! Nếu không phải tại mày và Tiểu Xuyên, máy chơi điện tử của tao sẽ không bị mất, hai người bọn mày là kẻ phản bội!"

Kỳ Kỳ bị mắng nên đành hoảng lại.

Hạ Tiểu Xuyên thông minh không nói lời nào.

Tưởng Tiểu Quân tạm thời không chọc Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nằm ở trên giường, kéo Lâm Đông xích lại gần mình, năm người nằm thành một hàng nhìn trần nhà, nằm không bao lâu, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ thích nói chuyện liền không nhịn được, Hạ Tiểu Xuyên nói: "Hưng Hà."

"Mày cũng im miệng cho tao!"

Hạ Tiểu Xuyên nhỏ giọng nói: "Em không cố ý mà."

"Nếu không cố ý thì mày cướp là cái gì?"

"Kỳ Kỳ cũng cướp."

"Hai người bọn mày đều im miệng, Đông Đông em nói đi."

Đột nhiên bị điểm danh, Lâm Đông bối rối một chút, ngón tay chỉ ngoài cửa sổ nói: "Hưng Hà, Tiểu Xuyên, mọi người xem có sao ở trên trời."

"Chỗ nào?" Mục Hưng Hà hỏi.

"Trên trời, thật nhiều."

Lâm Đông xoay người nằm nghiêng trên giường, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Ở đằng kia, nhiều lắm."

Nghe vậy đám người Mục Hưng Hà cùng vươn mình nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, bầu trời đen như mực được điểm kín những chấm nhỏ, phát ra chút ánh sáng, cảm giác vừa yên tĩnh lại náo nhiệt, nhìn cực kỳ đẹp.

"Thật là thật nhiều sao quá." Kỳ Kỳ nói.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đúng là rất nhiều."

Mục Hưng Hà lần này không có mắng hai người bọn họ, mà cũng nhìn chăm chú.

Lâm Đông đưa ngón tay chỉ nói: "Đó là ông của em."

Bốn người Mục Hưng Hà sững sờ, đồng thời nhìn về phía Lâm Đông.

Kỳ Kỳ không hiểu hỏi: "Không phải ông của mày chết rồi à? Sao lại chạy lên trời rồi?"

Lâm Đông nói: "Người đã chết đều sẽ đi lên trời."

"Ai nói?"

"Ông em nói, ông em nói là người đã chết sẽ biến thành một vì sao trên trời, ở trên trời nhìn chúng ta."

"Thật à?" Mục Hưng Hà hỏi.

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu.

Mục Hưng Hà hỏi: "Vậy làm sao em biết ngôi sao nào là ông của em?"

Lâm Đông nghiêm túc trả lời: "Ngôi sao sáng nhất là ông của em."

Kỳ Kỳ lập tức nói tiếp: "Mày dựa vào cái gì mà nói đó là ông của mày, tao nói ngôi sao sáng nhất kia là ông của tao đó."

Tưởng Tiểu Quân liền nói: "Kỳ Kỳ, ông của chúng ta còn chưa chết."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Kỳ Kỳ cũng không biết nói tiếp thế nào, đành nói sang chuyện khác: "Lâm Đông, mày có nhớ ông của mày không?"

"Có chứ."

"Ông của mày đã ở trên trời, sao mày còn nhớ vậy?"

"Vì ông không nói chuyện cùng tao được nữa."

Kỳ Kỳ lại bị chặn lời, không lên tiếng nữa, nhìn bầu trời.

Lâm Đông cũng nhìn bầu trời.

Mục Hưng Hà nhìn bầu trời một chút, liền nhìn Lâm Đông, nói: "Không sao, ông của em có thể nhìn thấy em là được rồi, nếu em muốn nói chuyện, cùng anh nói là được!"

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà gật gật đầu.

Mục Hưng Hà kéo kéo chăn nói: "Đắp kín vào, nếu không sẽ bị bệnh."

Lâm Đông lại dịch sát lại cạnh Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Đông Đông, anh ôm em ngủ nhé?"

Lâm Đông nói: "Dạ."

Tướng Tiểu Quân nói: "Tao cũng ôm Lâm Đông."

Mục Hưng Hà đá hấn một cước: "Mày cút sang một bên, trên người mày thúi muốn chết."

"Tao tắm rửa rồi, tao không cút."

Tướng Tiểu Quân nhích về phía Lâm Đông

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ thích ồn ào, nhìn Tướng Tiểu Quân cùng Lâm Đông đều hướng về phía Mục Hưng Hà mà nhích, hai người bọn họ cũng bắt chước, bốn người bắt đầu chen Lâm Đông, Lâm Đông không chỉ không cảm thấy khó chịu khi bị chen, trái lại rất thích loại thân thiết vô cùng náo nhiệt này, mày chen tao tao chen mày, nhận ra được niềm vui trong đó, năm người như sâu lông ở trên giường lẩn tới lẩn lui, cười khanh khách không ngừng.

Đang cười, ngoài cửa truyền đến tiếng Mục Hoài An: "Có ngủ hay không hả?!"

Năm người bị dọa nhanh chóng im lặng, lập tức xoay người nằm lại đằng hoàng, quả thực như binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, sau đó cẩn thận lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, không thấy ngoài cửa có động tĩnh gì nữa, lại bắt đầu xột xoạt nô đùa, cuối cùng Mục Hoài An trực tiếp đi vào, đem năm hài tử dọa không dám nói tiếng nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, nhắm một hồi ngủ mất ba đứa.

Mục Hoài An đi ra.

Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà mở mắt ra, nhìn chung quanh một chút, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đều đang ngủ.

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Bọn tiểu Xuyên đều ngủ rồi."

Mục Hưng Hà cũng nhỏ giọng hỏi: "Sao em còn chưa ngủ?"

"Em muốn nhìn ông em, muốn cùng ông em nói chuyện."

"Vậy anh cùng em nhìn, nghe em nói."

"Được."

Lâm Đông nằm xích lên đầu giường, nhìn sao ngoài cửa sổ.

Mục Hưng Hà cũng nhìn sao ngoài cửa sổ, nghe giọng nói giòn tan mang theo ơ sữa của Lâm Đông, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lâm Đông, nhìn một chút thì bị buồn ngủ đột kích, nhanh chóng ngủ mất.

Lâm Đông nhìn lên một vì sao sáng nhất giữa bầu trời, nói tiếp: "Ông ơi, bây giờ con không ở nhà của chú nữa, con đang ở nhà của cô, cô rất thương con, dượng cũng vậy, Tiểu Xuyên cũng tốt, bọn họ cũng không đánh con, còn cho con đi học, hiện giờ con đang đi học lớp vỡ lòng."

"Cô giáo phát cho con một đóa hoa đỏ, đóa hoa đỏ lớn nhất cả lớp, cực kỳ đỏ cực kỳ đẹp, cô giữ lại, nói là làm kỷ niệm, con làm bài tập cô giáo cho được năm ngôi sao, mỗi ngày đều cho con, con có nhiều ngôi sao nhất cả lớp đó. Cô giáo cũng khen con thông minh, nói con rất lợi hại nữa.

"Còn có, cô có một tiệm tạp hóa, cô gọi nó là tiệm tạp hóa của nhóc con, cô nói nhóc con thứ nhất là Tiểu Xuyên, nhóc con thứ hai là con, con rất thích ở trong tiệm tạp hóa của nhóc con bán tạp hoá đưa tạp hoá, như vậy có thể giúp cô kiếm tiền, cô cũng được vui vẻ."

Lâm Đông vừa nói vừa cười, cười tới mức đôi mắt trong suốt hơi cong, hai cái đồng điều nơi khóe miệng hiện ra, bé nhìn xung quanh một chút, phát hiện Mục Hưng Hà cũng ngủ mất, vì vậy còn nói: "Ông ơi, ngày hôm nay cô còn nói, để thứ hai cho con bắt đầu đi học lớp một, đứa nhỏ học lớp một đã là lớn rồi, chờ con học lớp ba, con chính là một đứa nhỏ siêu lớn, con có thể lớn lên thật cao, con đi trên đường, ba mẹ của con có thể nhận ra con rồi."

Lâm Đông nói mãi cũng bắt đầu buồn ngủ, đôi mắt hơi díp lại, mí trên mí dưới bắt đầu đánh nhau, trong cái miệng nhỏ chỉ nói ra hai chữ "Ông ơi" liền nằm úp sấp trên giường ngủ mất.

Sáng ngày thứ hai, ánh nắng tươi sáng, côn trùng kêu vang, tiếng chim hót của trấn nhỏ Cẩm Lí truyền vào phòng Mục Hưng Hà, Lâm Đông là người đầu tiên tỉnh lại, phát hiện năm người bọn họ ngủ ngang dọc tứ tung, chân Hạ Tiểu Xuyên đạp vào mặt Kỳ Kỳ, tay của Kỳ Kỳ vỗ vào mặt Tưởng Tiểu Quân, cánh tay Tưởng Tiểu Quân gác lên trên đùi bé, đầu bé thì để cạnh đầu Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà là đứa ngủ bá đạo nhất trong năm người, một mình chiếm hai chỗ, Lâm Đông đẩy Tưởng Tiểu Quân ra, tự mình mặc quần áo, tự mình xỏ giày, sau đó chạy ra khỏi phòng Mục Hưng Hà, gặp phải Mục Hoài An vừa mới rời giường.

"Con chào chú." Lâm Đông cẩn thận từng li từng tí mà gọi..

"Ừ, sao con dậy sớm thế?" Mục Hoài An có ấn tượng rất tốt với Lâm Đông, trong đám nhỏ này, hẳn thích nhất Lâm Đông, tiếng nói chuyện không khô khan nhàn nhàn hơn rất nhiều.

Lâm Đông giòn tan mà trả lời: "Con muốn đi qua tiệm."

Mục Hoài An không hiểu hỏi: "Con đi sang tiệm làm gì?"

"Con muốn đi bán hàng."

"Con bán thứ gì? Con còn quá nhỏ, hơn nữa —— "

Mục Hoài An vẫn chưa nói hết, Lâm Đông đã chạy đi, hẳn cảm thấy thật mới mẻ, đứa bé nhỏ như vậy thật là hiểu biết, hẳn đi hai bước, ánh mắt dõi theo Lâm Đông, miễn cho Lâm Đông chạy lạc.

Lâm Đông chạy thẳng tắp về hướng tiệm tạp hóa, bé cũng đã quen việc vừa rời giường liền cùng cô đến tiệm tạp hóa, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, vậy mà chạy đến cửa tiệm tạp hóa, cửa không mở, cô vẫn chưa về, bé đứng ở cửa nhìn một chút, nghe thấy có người gọi hẳn, quay đầu nhìn lại là Mục Hoài An.

Mục Hoài An cười nói: "Một lát nữa cô của con mới trở về."

Lâm Đông cũng biết.

"Đi, đi với chú ra đầu đường mua bánh bao và bánh quẩy đi."
Mục Hoài An hướng Lâm Đông vươn tay.

Lâm Đông không dám nắm tay Mục Hoài An, bởi vì Mục Hoài An quá nghiêm túc, bé sợ, liền yên lặng đi cùng, bé vốn nhỏ gầy, nhìn như một cái nắm nhỏ đi theo sau Mục Hoài An, sau khi mua bánh quẩy cùng bánh bao trở về nhà họ Mục, liếc mắt một cái nhìn thấy Mục Hưng Hà đang đợi mắt từ trong phòng khách đi ra.

"Hưng Hà!" Lâm Đông cao hứng gọi.

Mục Hưng Hà mở mắt nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông cười chạy tới, đem bánh bao trong tay đưa cho Mục Hưng Hà nói: "Cho anh ăn bánh bao nè, em và chú Mục cùng đi mua ở đầu đường đó."

Mục Hưng Hà còn buồn ngủ mà cắn một cái, híp mắt đi ra nhà vệ sinh.

Lâm Đông cầm phần bánh bao còn lại đi gọi đám Hạ Tiểu Xuyên rời giường, đám người Hạ Tiểu Xuyên lúc đầu còn rầm rầm rì rì không dậy, không bao lâu sau đã sinh long hoạt hổ mà ăn xong điểm tâm, lúc ở trên đường chơi đùa, Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương trở lại.

"Cô ới!" Lâm Đông vui vẻ gọi: "Dượng ới!"

"Ba, mẹ!" Hạ Tiểu Xuyên chạy thật nhanh về phía Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương.

Lâm Đông cũng chạy theo, thế nhưng lúc đến trước mặt Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương, lại dừng lại, chỉ vui vẻ nhìn Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương, cuối cùng vẫn là Lâm Lệ Hoa mở miệng trước nói: "Đông Đông lại đây nào."

Lâm Đông học theo Hạ Tiểu Xuyên, vươn tay nhỏ tới bên Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười ôm Lâm Đông lên, một bên tán gẫu một bên đi về tiệm tạp hóa.

"Ăn cơm chưa?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Dạ ăn rồi." Lâm Đông đáp.

"Ăn cái gì?"

"Bánh bao, bánh quẩy và cháo ạ."

"Vậy tối hôm qua có nghịch ngợm hay không?"

"Dạ nghich."

"Nghich cái gì thế?"

"Chúng con cùng Hưng Hà cùng nhau chơi máy điện tử, chú Mục tức giận, đánh Hưng Hà, sau đó chúng con liền ngoan."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười.

Trong lòng Lâm Đông ấm áp.

Đi đến tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa thả Lâm Đông xuống, mở cửa tiệm tạp hóa xong liền nói với Lâm Đông: "Đông Đông, mới vừa nãy dựng của con tình cờ gặp người chuyên phụ trách chuyển hộ khẩu của đồn công an ở trên đường, đúng lúc có quan hệ tốt với dựng của con nên cho chúng ta đi cửa sau, lát nữa con và dựng cùng đi đem tên của con chuyển sang hộ khẩu nhà cô nhé, mất công sáng sớm ngày mai thứ hai các người lại đi muộn, có được không?"

Lâm Lệ Hoa nói một đống, Lâm Đông nghe không hiểu hết, thế nhưng cô nói thì chắc chắn là tốt, bé lập tức gật đầu, sau đó đi theo Hạ Thanh Chương đến đồn công an một chuyến, nửa tiếng sau, một quyển sổ hộ khẩu mới tinh được Hạ Thanh Chương cầm trên tay.

Hạ Thanh Chương đưa cho Lâm Đông nói: "Đến, tìm xem, tìm xem tên của con nào."

Lâm Đông nhận sổ hộ khẩu, chậm rãi mở ra, tờ thứ nhất là trang chủ hộ trên đó viết tên Hạ Thanh Chương, nhưng mà bé chỉ nhận biết được chữ "Hạ" cùng một vài chữ đơn giản khác, tờ thứ hai và thứ ba là trang thành viên của hộ khẩu, bé nhận ra chữ "Hạ" cùng chữ "Lâm", lúc lật tới trang thứ tư, bé nhận ra tên "Hạ Tiểu Xuyên", bởi vì lúc bé học viết tên của mình, cũng học xong tên của Hạ Tiểu Xuyên.

Nhìn thấy tên Hạ Tiểu Xuyên, trong lòng bé đập thành thịch, cảm giác tờ tiếp theo sẽ có tên của bé, từ từ lật tới trang thứ năm, thật sự

thấy được chữ "Lâm Đông", tên của bé để chung với người nhà của cô.

Bé không hiểu cái gì gọi là "thủ tục", thế nhưng bé có thể cảm thấy không còn sợ hãi hư trước đây, bé chỉ vào trang thứ năm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: "Dạ, đây là tên của con ạ."

Hạ Thanh Chương cười nói: "Đúng, thật thông minh. Ngày mai cầm cái sổ hộ khẩu này, dạ, mang con đi học lớp một."

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Thanh Chương xoa đầu Lâm Đông nói: "Đi thôi."

Lâm Đông cùng Hạ Thanh Chương đi về tiệm tạp hóa đến tiệm tạp hóa, lão Ông bắt lại Lâm Đông đánh cờ, đến bây giờ đám người lão Ông chơi cờ với Lâm Đông vẫn còn phải nhường Lâm Đông một con cờ, nếu không thì Lâm Đông không thắng được, kết cục tốt nhất chính là đánh hoà.

Dù vậy, đám người lão Ông vẫn thích cùng Lâm Đông chơi cờ, chỉ cần Lâm Đông thắng, hoặc là cho Lâm Đông một đồng tiền, hoặc là mua hàng của tiệm tạp hóa nhóc con, có thể nói là Lâm Đông mang đến không ít lợi nhuận cho tiệm tạp hóa..

Lúc này lão Ông cười nói cùng Lâm Đông: "Đứa nhỏ này, cố gắng xem bọn ông chơi cờ, chờ ngày nào đó ông không cần nhường một con cờ cho con nữa, mà con vẫn đánh thắng ông, ông liền cho con bao lì xì một trăm đồng!"

Hạ Thanh Chương cười nói: "Chú Ông à, chú giỡn gì vậy, Lâm Đông mới bao lớn chứ, làm sao mà thắng được chú chứ."

Lão Ông không đồng ý mà nói: "Cũng chưa chắc đâu, anh hùng xuất thiếu niên, cháu không biết chứ đứa nhỏ này tiến bộ rất nhanh, chỉ cần nó lại học thêm một chút, nói không chừng chú đây phải bỏ ra một trăm đồng làm tiền mừng tuổi cho nó đấy!"

Hạ Thanh Chương cười để Lâm Đông cùng lão Uông đánh ván kế tiếp, không bao lâu Lâm Đông liền thắng được một đồng, sau đó đưa cho Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa không muốn, bé liền tự mình lấy, quay đầu không nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên, biết bọn Hạ Tiểu Xuyên bởi vì bé đi lên đồn công an, cho nên chạy đi chơi, bé ngồi trên ghế nhỏ ở cửa tiệm, nghe mấy ông già chơi cờ tướng khoác lác về kí ức năm đó các loại, thấy người tới mua hàng, nhanh chóng chạy đi lấy, sau đó đem tiền giao cho Lâm Lệ Hoa.

Bé phát hiện sắc mặt của cô không dễ nhìn lắm, bé có chút không rõ, nhưng lại có một khách hàng đến mua dưa, lực chú ý của bé nhanh chóng bị dời đi, mà đúng là Lâm Lệ Hoa đang có tâm sự nặng nề, cô nói với Hạ Thanh Chương: "Cái nhà kia của chúng ta là do anh trả tiền đấy."

Hạ Thanh Chương nói: "Ừ."

"Thanh Chương, em nói anh nghe, nhà kia không thể để cho anh trai của anh chiếm được, nếu không thì một nhà bốn người chúng ta phải ở chỗ nào chứ?"

"Anh biết anh biết, tuy rằng anh của anh không tốt, nhưng chị dâu của anh là người hiểu biết."

"Vậy thì tốt."

"Thôi mà, em đừng lo lắng nữa, không phải em muốn đi mua thức ăn sao? Để anh trông tiệm cho."

"Được."

Có Hạ Thanh Chương bảo đảm, trong lòng Lâm Lệ Hoa cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cầm lấy cái làn đựng đồ ăn từ hậu viện xong liền gọi: "Đông Đông, đi, cùng cô đi mua thức ăn nào."

"Dạ."

Lâm Đông lập tức từ trên cái ghế tụt xuống, đem tay nhỏ giao cho Lâm Lệ Hoa, cùng Lâm Lệ Hoa đi tới chợ thực phẩm, tình cờ gặp người trấn trên, Lâm Đông đều sẽ ngại ngùng mà chào hỏi, người trên trấn cười tán gẫu với Lâm Lệ Hoa: "Lệ Hoa, đây chính là con gái của cô à? Áo bông nhỏ tri kỷ của cô?"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Đông Đông nhà tôi có khi còn tri kỷ hơn cả con gái đấy."

Mọi người đều cười lớn lên.

Lâm Lệ Hoa cũng cười, Lâm Lệ Hoa cười đặc biệt lớn, thế nhưng Lâm Đông nghe rất có cảm giác an toàn, cảm giác trời rất xanh, nước rất trong, không khí chung quanh đều rất ngọt, bé cùng Lâm Lệ Hoa đồng thời đến chợ thực phẩm mua đồ ăn, sau khi trở lại tiệm tạp hóa, không nhìn thấy đám con nít, liền chạy đến sân sau làm trợ thủ giúp Lâm Lệ Hoa rửa rau.

Lâm Lệ Hoa thật sự chưa từng thấy đứa nhỏ nào tri kỷ như thế, cả trái tim đều như hóa thành một vũng nước, chẳng trách lão gia tử thương nó như vậy, còn vì nó để lại không ít tiền, nhưng đáng tiếc đều bị đám chú thím tham lam kia chiếm mất, chuyện này không cần ai nói cô cũng biết, thế nhưng cô không có chứng cứ, cũng không muốn cùng những người kia tính toán, sống tốt cuộc sống của mình là được rồi.

Hiện tại rất tốt.

Đang nghĩ ngợi rất tốt, trong tiệm truyền đến tiếng khóc của Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Lệ Hoa cùng Lâm Đông nhanh chóng chạy ra xem, phát hiện Hạ Thanh Chương lột quần của Hạ Tiểu Xuyên xuống và đánh mông Hạ Tiểu Xuyên, làm cho Hạ Tiểu Xuyên đang bị đánh gào thảm thiết.

Lâm Lệ Hoa chạy tới trước ngăn cản, kết quả biết được bốn người Hạ Tiểu Xuyên, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ chạy đến bờ sông bắt cua đồng và tôm, Lâm Lệ Hoa từ ngăn cản

biến thành tham gia cùng Hạ Thanh Chương, vì vậy từ một nam đánh Hạ Tiểu Xuyên, biến thành tổ hợp nam nữ cùng đánh cái mông —— Hạ Tiểu Xuyên.

Sau khi đánh xong lại giáo huấn một trận, phạt Hạ Tiểu Xuyên đứng úp mặt vào tường, đem một bao cua đồng cùng tôm đem đi phóng sanh hết, sau đó ai cũng không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên.

Lâm Đông nhìn Hạ Tiểu Xuyên còn đứng ở góc tường, đi lên trước vươn tay lau nước mắt cho Hạ Tiểu Xuyên, nói: "Anh đừng khóc, đừng khóc cho anh khóc, nếu không đừng lại đánh anh."

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu trừng Lâm Đông một cái.

Lâm Đông nói: "Anh đừng khóc nữa, không khóc thì đừng sẽ không đánh, còn cho anh ăn cơm."

Hạ Tiểu Xuyên không khóc nữa.

Lâm Đông đi làm việc.

Lúc ăn cơm buổi trưa, từ trong miệng mọi người biết được Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đều bị đánh, lúc xế chiều Mục Hưng Hà đi sang nhà bà nội, Tưởng Tiểu Quân bị giam ở nhà làm bài tập ở nhà, cho nên Lâm Đông không thể chơi cùng mọi người, chỉ cùng Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ chơi.

Thế nhưng chơi với Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ quá mệt, một chốc cãi nhau một chốc đánh nhau một chốc lại hòa hảo, cuối cùng Lâm Đông cũng phải làm người phân xử kiêm giảng hòa, nhìn Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ làm ầm ĩ, chơi đến khi mặt trời sắp lặn, khí trời chuyển lạnh, tất cả nhanh chóng về nhà mặc thêm quần áo, Lâm Đông Hạ và Tiểu Xuyên cũng bị gọi về nhà mặc thêm quần áo.

Lâm Đông không có quần áo gì, hơn nữa bé lại nhỏ gầy, vừa vặn có thể mặc quần áo năm ngoái của Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Lệ Hoa cũng không mua thêm cho bé, lúc này Lâm Lệ Hoa đang cho bé

mặc áo khoác nhỏ của Hạ Tiểu Xuyên, nói: "Đông Đông, tạm thời con cứ mặc quần áo của Tiểu Xuyên, chờ cô kiếm được nhiều tiền, sẽ mua cho con quần áo mới."

Lâm Đông vui vẻ nói: "Con tự kiếm tiền mua quần áo, cũng cho mua cho cô nữa."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu hỏi: "Vậy mà có mua cho anh không?"

Lâm Đông gật đầu: "Có."

"Vậy mà phải mua cho anh hai cái."

"Được."

"Anh còn muốn giày."

"Ừ."

"Anh còn muốn —— "

"Đi đi." Lâm Lệ Hoa cắt ngang lời nói của Hạ Tiểu Xuyên: "Quần áo của mình thì tự kiếm tiền mà mua, đừng ỷ lại vào người khác."

"Lâm Đông không phải là người khác, là em trai của con."

Lâm Lệ Hoa chọt cái trán của Hạ Tiểu Xuyên một chút: "Bớt lảm nhảm, buổi tối đừng chơi nữa, tập viết chữ đi, ngày mai còn phải đi học, nếu đêm còn không xong, viết chính tả không được, chờ ba con trừng trị con đi!"

Hạ Tiểu Xuyên sợ.

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên, chúng ta đi viết chữ đi."

Bé ngoan Hạ Tiểu Xuyên gật đầu.

Hai đứa bé nằm úp sấp trên bàn nhỏ ở phòng khách đọc sách viết chữ, Lâm Đông ngồi thẳng tắp, Hạ Tiểu Xuyên thì một chốc dùng dao gọt bút chì, một lát lại dùng tẩy xóa chữ, một lát nữa lại xem sách của Lâm Đông, phát hiện sách của Lâm Đông không giống của mình, đến gần nói: "Lâm Đông, mày đang xem sách lớp một à?"

Lâm Đông: "Ừ."

"Thật nhiều chữ ghê, mày có biết không?"

"Không biết."

Hạ Tiểu Xuyên cười nhạo: "Đồ ngốc, không biết mà mày còn nhìn."

Lâm Đông nói: "Mặt trên có ghép vần, dượng đã dạy, em sẽ hợp lại."

"Anh cũng biết ghép chữ."

"Cái này ghép thế nào?" Lâm Đông chỉ cái "hua(hoa)".

Hạ Tiểu Xuyên liếc mắt nhìn nói: "Cái này là h—u—a—fa."

Lâm Đông sửa lại: "Không đúng, anh nói không đúng, đây là h—u—a—hua(hoa), không phải (fa)."

Hạ Tiểu Xuyên biện giải: "Làm sao lại không đúng? Tại sao không thể là (fa) hả? Tại sao cần phải là (hua)? Tại sao không thể h—u—a—qian(tiền), h—u—a—hou(sau) chứ?"

Lâm Đông nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Lâm Đông.

Hiện tại năng lực của Lâm Đông không giải thích được việc này, vì vậy nói: "Tiểu Xuyên, anh vẫn nên viết chính tả đi."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Được, mày đọc, anh viết chính tả."

Lâm Đông cầm sách, đọc từng con từng con chữ.

Lâm Đông đọc một cái, Hạ Tiểu Xuyên viết một cái.

Lâm Đông nói: "Anh viết sai rồi."

Hạ Tiểu Xuyên kiên trì nói: "Không sai."

"Sai rồi."

"Không sai."

Lâm Đông mở sách cho Hạ Tiểu Xuyên xem.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới lấy tẩy cao su xóa đi, tiếp tục viết chính xác, hai đứa bé cứ đọc sách viết chữ dưới đèn như vậy, mãi cho đến khi Lâm Lệ Hoa từ cửa tiệm trở về, cho bọn họ tắm rửa, cho bọn họ đi ngủ, cảm giác như vừa mới ngủ đã tới hừng đông, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên bị Lâm Lệ Hoa đánh thức.

"Nhanh lên nào, tới giờ đi học rồi." Lâm Lệ Hoa gọi.

Lâm Đông lập tức tỉnh.

Hạ Tiểu Xuyên râm rì tỉnh lại, râm rì mặc quần áo, ăn điểm tâm vẫn còn râm rì không muốn đi học, Lâm Đông đành phải kéo nhóc rời khỏi nhà, mới vừa đi tới đường liền gặp Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

"Đông Đông!" Mục Hưng Hà chạy tới hỏi: "Nghe nói ngày hôm nay em lên lớp một hả?"

"Dạ." Lâm Đông gật đầu.

"Không bằng em trực tiếp lên lớp hai cho rồi, học chung với anh và Tiểu Quân luôn."

"Dượng nói trước hết để em học lớp một đã, nếu em học giỏi, mới có để em lên học chung với các anh."

"Vậy em phải cố gắng lên, nhất định phải học tập thật giỏi, để cùng bọn anh học chung lớp hai."

"Dạ."

Mục Hưng Hà nói xong đem sữa bò trong tay đưa cho Lâm Đông uống.

Lâm Đông mới vừa ăn cơm no, nên không uống.

Tưởng Tiểu Quân đứng bên cạnh chú ý tới vẻ mặt của Hạ Tiểu Xuyên, hỏi: "Lâm Đông, Tiểu Xuyên làm sao vậy?"

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên ngủ không ngon, không muốn đi học."

"Sao mà giống Kỳ Kỳ quá vậy?"

"Kỳ Kỳ đâu rồi ạ?"

Lâm Đông vừa mới dứt lời, Kỳ Kỳ xuất hiện, là khóc lóc xuất hiện, đi theo phía sau người ba hung thần ác sát, ba của Kỳ Kỳ cầm cây chổi trong tay, chỉ vào Kỳ Kỳ nói: "Mày không đi học tao đập chết mày."

Kỳ Kỳ vừa đi trên đường vừa khóc lóc thảm thiết, quay đầu nhìn thấy đám người Lâm Đông lập tức ngừng khóc, Hạ Tiểu Xuyên hoạt bát lại rồi, lúc này cười nhạo Kỳ Kỳ: "Đồ mách lẻo khóc, thật mất mặt!"

Kỳ Kỳ cũng phải cần mặt mũi mà, lập tức dùng tay nhỏ không ngừng lau nước mắt, không thừa nhận: "Tao không khóc."

"Trên mặt đều là nước tiểu mèo, còn dám nói không khóc."

"Hừ!"

Kỳ Kỳ không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên, chạy lại cùng đi với Lâm Đông, cùng nhau đi về phía tiểu học Cẩm Lý, ba Kỳ Kỳ đứng ở trên đường nói: "Năm đứa không được la cà trên đường nghe chưa, hôm nay là thứ hai, còn phải chào cò đấy!"

Năm người Lâm Đông cùng nhau trả lời, sau đó chạy về trường tiểu học Cẩm Lý, vừa đúng lúc chạy đến trường Cẩm Lý, các giáo viên chủ nhiệm đang tổ chức cho học sinh tập trung ở sân thể dục lớn, bắt đầu xếp hàng chào cò.

Năm người Lâm Đông trở lại lớp của từng người, theo đại quân đi vào sân thể dục, ngồi trên bãi cỏ, nghe hiệu trưởng phát biểu, mất hơn nửa giờ, Lâm Đông mới cùng bạn học trở lại lớp học, mới vừa ngồi chưa được bao lâu thì Hạ Thanh Chương đến.

"Lâm Đông." Hạ Thanh Chương đứng ở cửa gọi.

Lâm Đông biết phải đi lớp một, bé đeo cặp sách nhỏ đi cùng Hạ Thanh Chương, đi vào văn phòng được giáo viên chủ nhiệm lớp một kiểm tra.

"Tám cộng tám bằng mấy?"

"Mười sáu ạ." Lâm Đông đáp.

"Đọc vài chữ cái nào."

Lâm Đông mở miệng đọc.

"Chữ gặp viết thế nào?"

"Hội (hội ngộ) ạ."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Hạ Thanh Chương, sau đó gật đầu, sau đó dẫn Lâm Đông đi lớp một, đứng trên bục giảng cạnh bàn lớn, giáo viên chủ nhiệm long trọng giới thiệu bạn học mới Lâm

Đông với mọi người, Lâm Đông phải đối mặt với nhiều người xa lạ như vậy trong một lúc, vô cùng câu nệ, còn có chút sợ sệt.

Nhưng học sinh lớp một cũng không có đáng sợ như bé tưởng tượng, ngược lại mọi người biết bé còn nhỏ, đối với bé đặc biệt chăm sóc, cô giáo còn đặc biệt cho bé lên bảng làm thử một bài tập, sau khi bé làm xong, ánh mắt bọn học sinh nhìn bé rõ ràng không giống như trước, đối với bé càng thêm thân thiện.

Bé vô cùng vui vẻ, sau khi trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa lo lắng hỏi: "Lớp một thế nào? Có người nào bắt nạt con không? Có người đánh con không?"

Lâm Đông lắc đầu.

Lâm Lệ Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Thanh Chương hỏi: "Cô giáo giảng bài trên lớp, con có hiểu không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy nói cho đừng nghe, ngày hôm nay cô giáo dạy gì trên lớp nào?"

Lâm Đông vừa nghĩ vừa nói, nói hoàn toàn chính xác.

Hạ Thanh Chương nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Là dạy mấy cái này à?"

Hạ Thanh Chương gật đầu: "Không sai."

Lâm Lệ Hoa vui vẻ, nâng khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông nói: "Tiểu Đông Đông, sao con lại như vậy thông minh chứ?"

Lâm Đông cười khanh khách.

Hạ Tiểu Xuyên lại gần nói: "Mẹ, con cũng thông minh, mẹ cũng khen con một cái."

Lâm Lệ Hoa bóp bóp thịt trên mặt Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đúng, con cũng thông minh!"

Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ.

Lâm Lệ Hoa thích đứa nhỏ có thành tích tốt, mỗi lần nhìn phụ huynh nhà người khác khoe khoang thành tích tốt của con mình, cô chỉ hận không thể đem sách xé ra đút cho Hạ Tiểu Xuyên ăn, tiêu hóa hết số tri thức khổng lồ tri thức, tan vào trong thân thể Hạ Tiểu Xuyên.

Nhưng mà hình như đứa nhỏ Hạ Tiểu Xuyên này đúng là giống cô, học tập không được tốt cho lắm, cô rất khổ não, không ngờ đứa nhỏ Lâm Đông này thành tích rất tốt, hơn nữa còn nhảy lớp, cô gặp ai cũng nói.

Vì vậy chuyện Lâm Đông nhảy lớp lên lớp một, toàn trấn đều biết, sáng sớm ngày kế tiếp, lão Uông và bà Uông còn cả Trương Đại Trụ đặc biệt đưa cho Lâm Đông văn phòng phẩm và đồ ăn vặt, Lâm Đông đặc biệt vui vẻ, cầm đồ ăn vặt đứng giữa đường chia cho bọn Mục Hưng Hà.

Năm người vẫn giống như trước đây, nhìn thấy đồ ăn liền không nhúc nhích nữa, sau năm phút đồng hồ vẫn còn đứng ở chỗ cũ, cuối cùng vẫn là hàng xóm trên trấn sau khi thấy thì nhắc nhở: "Cái đám nhóc này, nhìn xem mấy giờ rồi mà còn đứng kia ăn! Bị muộn rồi kìa!"

Năm người như vừa tỉnh giấc chiêm bao, nhanh chóng nhắc cặp sách lao nhanh, ngay trước khi cửa khóa, năm người chạy vào trường học, Lâm Đông hoảng quá không lựa đường theo sát Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ chạy vào lớp vỡ lòng, ngồi vào chỗ rồi mới đột nhiên ý thức được mình đi nhầm phòng học, sau khi bị các bạn cười

nhạo, bé đổ mặt đi ra khỏi lớp, sau đó đổ mặt chạy về phía lớp một, vừa vịn gập phải giáo viên ngữ văn.

"Lâm Đông." Giáo viên ngữ văn gọi.

"Con chào cô." Lâm Đông chạy lại nói.

Giáo viên ngữ văn cười hòa ái: "Không có chuyện gì, đừng nóng vội, mới vừa lên lớp thôi, đừng chạy, đi từ từ nào, tới kịp mà."

Rốt cuộc Lâm Đông cũng thả chậm bước chân lại, cùng giáo viên ngữ văn đi vào phòng học, ngồi vào bàn lấy ra sách ngữ văn bắt đầu lên lớp, nội dung một tiết này chính là giúp mẹ làm việc nhà, giúp mẹ giặt quần áo, giúp mẹ rửa rau, giúp mẹ chải đầu, Lâm Đông nghiêm túc nghe giáo viên ngữ văn giảng những nội dung này, tuy rằng bé còn chưa tìm được mẹ, thế nhưng bé có thể giúp cô giặt quần áo giúp cô chải đầu mà.

Bé học xong một tiết, lại tới tiết tiếp theo, sau đó vẫn còn hai tiết nữa, nhưng Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ học lớp võ lòng đã tan học, hai đứa nhỏ đến tìm Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lâm Đông, đi, đi về nhà nào."

Lâm Đông nói: "Em vẫn chưa tan học."

"Tại sao?"

Lâm Đông giải thích: "Bởi vì em học lớp một, bắt đầu từ hôm nay mỗi buổi sáng em đều phải học bốn tiết."

"Vậy mà không về nhà chung với bọn anh à?"

"Buổi chiều tan học có thể cùng nhau về nhà."

Hạ Tiểu Xuyên có chút mất mát.

Kỳ Kỳ nói: "Mày đừng học lớp một, trong sách lớp một có thật nhiều chữ, tao cũng không nhận ra, thật là khó, mày trở về lớp võ

lòng đi, chúng ta cùng nhau về nhà đi."

"Không được, tao đã báo danh rồi, bây giờ tao chính là học sinh lớp một."

Kỳ Kỳ không biết nên nói gì.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Vậy sau này mày không thể cùng bọn anh cùng nhau tan học về nhà à?"

Lâm Đông nói: "Buổi chiều có thể cùng nhau tan học về nhà."

"Vậy cũng tốt, anh và Kỳ Kỳ đi trước."

"Được."

Nhìn Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ rời đi, Lâm Đông quay người đi vào lớp, tiếp tục học tiết ba và tiết bốn, sau khi học xong tiết bốn, bé cảm thấy mình phải đi một người về nhà thì Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đến.

Mục Hưng Hà đeo cặp sách, nụ cười tươi rói mà đi tới, ôm lấy Lâm Đông nói: "Đi, cùng anh đi về nhà nào."

Lâm Đông cười nói: "Dạ."

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Ngày hôm nay em học cái gì thế?"

Lâm Đông trả lời: "Học thật nhiều thứ."

"Em có hiểu không?"

"Dạ có." Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Tiểu Quân, mày có tin hay không, bây giờ mà kiểm tra nội dung lớp hai, Đông Đông còn biết nhiều hơn mày."

"Không thể nào! Dạo này tao học tiến bộ lắm" Tưởng Tiểu Quân nói.

Mục Hưng Hà lập tức hỏi: "Mười hai cộng mười chín bằng bao nhiêu?"

Tưởng Tiểu Quân bí.

Mục Hưng Hà quay đầu hỏi Lâm Đông: "Đông Đông em nói."

Lâm Đông nghĩ một chút, trả lời: "Ba mươi mốt."

Mục Hưng Hà quay sang Tưởng Tiểu Quân hát cảm, hỏi: "Nghe chưa?"

Tưởng Tiểu Quân vò đầu hỏi Lâm Đông: "Lâm Đông, em tính thế nào mà nhanh như vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Em học tập cho giỏi đó."

"Đúng rồi! Nào giống mày lên lớp không mang theo đầu óc!" Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông đi ra ngoài trường học: "Đi, đi về nhà."

Tưởng Tiểu Quân ở phía sau gãi đầu cào tai, suy nghĩ xem thật sự là mình lên lớp không mang theo đầu óc sao? Hắn còn không bằng được Lâm Đông, này, này, này thật là mất mặt quá, ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Đông và Mục Hưng Hà đi xa, hắn nhanh chóng đuổi theo: "Hưng Hà, chờ tao nữa."

Mục Hưng Hà nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân đến, cố ý chơi xấu, kéo Lâm Đông chạy mất, không chờ Tưởng Tiểu Quân, đợi đến khi tới tiệm tạp hóa, Tưởng Tiểu Quân mới đuổi kịp Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông.

Lâm Đông quay đầu lại cười nhìn Tưởng Tiểu Quân, sau đó nhìn về phía tiệm tạp hóa, cửa tiệm tạp hóa vẫn có không ít người như cũ, tuy rằng vẫn rôm rả như thường, thế nhưng Lâm Đông vốn miễn cảm nhận ra bầu không khí không giống nhau, khuôn mặt nhỏ của bé ngưng lại, đi vào tiệm tạp hóa không nhìn thấy cô cùng Tiểu Xuyên, chỉ nhìn thấy dựng ngồi ở trước quầy, y ngắn gọn.

"Lâm Đông!" Kỳ Kỳ đứng trong đám người thấy được Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói: "Lâm Đông, cô của mày cùng dượng của mày cãi nhau rồi! Tranh cãi rất khốc liệt!"

Trong lòng Lâm Đông căng thẳng, hỏi: "Tại sao?"

Kỳ Kỳ nghiêm túc nói: "Tao cũng không biết, nhưng mà, người, người lớn nói, sau này bọn mày không có chỗ ngủ nữa!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 24: Con Là Nòng Nọc Nhỏ Ủ

Không có chỗ ngủ?

Lâm Đông không hiểu hỏi: "Tại sao không có chỗ ngủ?"

Kỳ Kỳ trả lời: "Tao cũng không biết."

"Vậy mày biết cô của tao ở đâu không?"

"Ở sân sau ý, tao cùng đi với mày."

"Được."

Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ nhấc bước chân xuyên qua đám người, vừa đi vào sân sau của tiệm tạp hóa đã nhìn thấy Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa đang nói chuyện với bốn, năm thím khác, không nhìn ra được tâm tình hiện tại, tầm mắt của bé hơi di chuyển, thấy được Hạ Tiểu Xuyên bên cạnh Lâm Lệ Hoa.

Cùng lúc đó, Hạ Tiểu Xuyên cũng nhìn thấy Lâm Đông, nhóc vội vã đi tới, mở miệng liền nói: "Lâm Đông, ba mẹ anh cãi nhau rồi!"

Lâm Đông gật gật đầu: "Ừ."

"Bác cả là người xấu!"

Lâm Đông còn chưa nói tiếp, Kỳ Kỳ giành trước hỏi: "Tại sao ông ấy lại là người xấu?"

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: "Bởi vì ông ấy thích bài bạc!"

"Đánh bài á?"

"Ừ."

"Thắng hay thua?"

"Thua, thua thật nhiều tiền, còn bắt ba tao trả, bắt ba tao bán nhà nữa."

"Đừng có để cho ba mày trả chứ!"

"Ba tao muốn trả!"

"Vậy ba mày cũng là người xấu!" Kỳ Kỳ kết luận.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức bảo vệ: "Ba tao không phải người xấu!"

Kỳ Kỳ giải thích: "Ba của mày là người xấu, ba mày muốn trả nợ giùm, bọn mày sẽ không có chỗ ngủ, nên ba mày là người xấu."

Hạ Tiểu Xuyên kiên trì nói: "Ba tao không phải là người xấu."

"Phải."

"Lại nói nữa tao đánh mày giờ."

Hạ Tiểu Xuyên vung quả đấm nhỏ với Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ lập tức sợ hãi, dịch hai bước đến bên cạnh Lâm Đông.

Hạ Tiểu Xuyên không phục hỏi: "Lâm Đông, mày nói xem, ba anh có phải là người xấu hay không?"

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Dượng không phải là người xấu, dượng là người tốt, hơn nữa dượng còn là thầy giáo siêu siêu tốt."

Hạ Tiểu Xuyên nặng nề gật đầu.

Nhưng mà ——

Có thể là bởi vì dưỡng là người tốt, cho nên người một nhà đều không có chỗ ngủ, bé quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa và mấy thím hàng xóm cùng nhau đi ra khỏi tiệm tạp hóa, bé nhanh chóng kéo căng quai đeo cặp sách, cất bước đuổi theo, nhìn mấy thím hàng xóm ai về nhà nấy, Lâm Lệ Hoa cũng không để ý đến dưỡng, Tiểu Xuyên cùng bé, mà là quay người đi về nhà, bé lập tức bước chân nhỏ theo sau, nhìn Lâm Lệ Hoa đi vào sân, đi vào phòng phía đông, nhìn Lâm Lệ Hoa vẫn mặc nguyên quần áo nằm trên giường.

Bé không dám lên tiếng, đứng ở cửa một lát, sau đó tháo cặp sách ra ngồi ở bậc cửa phòng, mở sách ngữ văn lớp một ra, dựa theo đánh dấu ghép vần đọc thầm bài học, đọc được một chút, Hạ Tiểu Xuyên chạy tới, lớn tiếng gọi: "Mẹ, Lâm Đông, ăn cơm, ba làm cơm xong rồi!"

Lâm Đông gấp sách ngữ văn lại, bỏ lại vào trong cặp, một lần nữa đeo trên người, nhìn Hạ Tiểu Xuyên, vừa nhìn về phía Lâm Lệ Hoa đang nằm ở trên giường, gọi: "Cô ời, ăn cơm."

"Không ăn." Giọng Lâm Lệ Hoa có chút khàn.

"Nhưng ba bảo gọi mẹ ăn." Hạ Tiểu Xuyên tiếp một câu.

Lâm Lệ Hoa lập tức lớn tiếng nói: "Không ăn! Bảo hần cút!"

Hạ Tiểu Xuyên sợ hết hồn.

Lâm Đông cũng giật mình.

Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng nói: "Đông Đông, các con đi ăn cơm, ăn xong cơm thì đi học, nghe lời, biết không?"

Lâm Đông nhẹ giọng nói: "Dạ biết."

"Đi thôi."

"Ừ."

Lâm Đông dắt Hạ Tiểu Xuyên đi ra tiệm tạp hóa ăn cơm, ăn chủ yếu là mì sợi, chính là mì sợi có sẵn trong cửa tiệm bỏ vào nước sôi luộc, cực kì đơn giản, Lâm Đông vui đầu ăn, Hạ Tiểu Xuyên thì lại bấu môi nói: "Khó ăn."

Mặt Hạ Thanh Chương trầm xuống, Hạ Tiểu Xuyên lập tức liền ăn, mì còn chưa có ăn xong, Hạ Thanh Chương liền đi nhà bếp múc thêm một chén mì sợi, rán hai cái trứng bưng về nhà, không bao lâu liền bưng y nguyên không thay đổi trở về, đem hai cái trứng cho Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên ăn.

Lâm Đông hỏi: "Cô không ăn ạ?"

Hạ Thanh Chương ừ một tiếng.

Lâm Đông không biết nói gì, ăn cơm xong, bé liền về đến nhà tìm cô, kết quả cửa phòng đóng chặt, bé dán người vào khe cửa nhìn vào phía trong, nhìn thấy cô vẫn ở trên giường ngủ, vì thế bé ngồi yên ở cửa lật sách ra xem, đọc tranh minh họa trong sách, đọc cách ghép vần, xem không hiểu thì chờ cô giáo giảng sau, chỉ ngồi một chỗ chờ tới khi Mục Hưng Hà đến tìm bé đi học, bé ghé miệng nhỏ vào khe cửa nhỏ giọng nói: "Cô ơi, con đi học đây."

Nói xong bé kê lỗ tai sát ở khe cửa để nghe tiếng, không nghe thấy cô đáp lời, bé liền dán vào khe cửa nói: "Cô ơi, con đi học, con đi học lớp một đây ạ."

Cuối cùng bên trong cũng truyền đến tiếng nói yếu ớt của Lâm Lệ Hoa: "Đi đi, ở trong trường học không được đánh nhau với người khác, biết không?"

Nghe được giọng của cô, trong lòng Lâm Đông bình yên lại, bé vui vẻ đồng ý một câu, đeo bọc sách cùng Mục Hưng Hà đi lên trường học, buổi chiều có hai tiết, một tiết là toán học, một tiết là âm nhạc, cô giáo dạy âm nhạc dạy một ca khúc nhi đồng "Lũ băng hoa",

bé học đặc biệt nghiêm túc, chuẩn bị về nhà sẽ hát cho cô nghe, kết quả sau khi tan học phải dọn vệ sinh, vì thế bé quên mất việc này, lúc trở lại tiệm tạp hóa hỏi Hạ Thanh Chương: "Dạ ơi cô ăn cơm chưa ạ?"

"Chưa ăn."

"Tại sao cô không ăn cơm ạ?"

"Nói không muốn ăn, ăn không ngon."

"Ăn không ngon ạ, vậy, vậy con đi xem cô."

"Đi đi."

Lâm Đông đeo cặp sách chạy về nhà, cửa phòng phía đông vẫn đóng chặt, bé suy nghĩ một chút chạy về phòng mình, tháo cặp sách nhỏ ra, bỏ ngay ngăn lên trên bàn, sau đó bò đến trên giường, kéo cái gối nhỏ của mình qua, mở dây kéo ra, lấy ra sáu đồng từ bên trong, không sai, chỉ có sáu đồng, là toàn bộ tiền tiết kiệm của bé.

Tay nhỏ của bé siết chặt sáu đồng, chạy ra khỏi nhà, chạy đến đầu đường lớn ở phố đông, tìm một vòng rồi cuộc tìm được ông chú bán lòng bò, nhưng mà ông chú bán rất ngon cho nên người xếp hàng chờ mua rất nhiều, bé có chút sợ chỗ đông người, nhưng vẫn nhút nhát đứng phía sau, lúc đến phiên mình nói: "Chú ơi, con mua sáu đồng ạ."

"Nhóc con à, sáu đồng được ít lắm."

"Nhưng mà con chỉ có sáu đồng thôi ạ."

Ông chú bán lòng bò cười lớn, nói: "Vậy chú cho con nhiều một chút nhé."

"Con cảm ơn chú."

Lâm Đông mang theo sáu đồng lòng bò, chạy thật nhanh về nhà, không chú ý một cái liềm bị ngã sắp xuống, bé nhanh chóng kiểm tra lòng bò, cũng may là không bị rơi ra, bé thở phào nhẹ nhõm, lập tức bò dậy, mới đi hai bước thì cảm thấy đầu gối có chút đau, bé méo miệng vì đau, muốn khóc, nhưng cố gắng nhịn một chút thì thấy không còn đau như thế nữa, bé lại tiếp tục chạy, chạy vào trong nhà, xông thẳng vào phòng phía đông, dùng sức đẩy cửa phòng nhưng đẩy không ra, bé lại cố gắng đẩy, vẫn đẩy không ra.

Bé nhớ là trong ngăn kéo ở phòng nhỏ có chìa khóa, lúc thường cô đều lấy chìa khóa mở cửa trong ngăn kéo, bé cũng lấy chìa khóa mò một hồi lâu mới mở được cửa ra, sau đó vui vẻ đi vào phòng, đi đến đầu giường Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa vừa lúc mở mắt ra, hỏi: "Là con tự mình mở cửa hả?"

Lâm Đông gật đầu.

"Làm sao con biết chìa khóa ở chỗ nào? Ngay cả dượng con cũng không biết."

"Con nhìn thấy cô để ạ."

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông, hỏi: "Tan học rồi à?"

"Dạ."

"Tiểu Xuyên đâu?"

"Tiểu Xuyên cùng dượng còn ở trong tiệm ạ."

Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã lặn, bầu trời đã tối, hỏi: "Con mới vừa tan học trở về sao?"

"Dạ."

"Tại sao lại về muộn như vậy?"

"Con quét sân, con còn mua lòng bò nữa ạ."

Lâm Đông vội vàng đem lòng bò đưa cho Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn, hỏi: "Dượng con bảo con mua à?"

"Không phải, con tự mua ạ."

"Con lấy tiền ở đâu ra?"

"Con chơi cờ thắng được ạ."

Lâm Lệ Hoa sững sờ, nhìn Lâm Đông, hỏi: "Tại sao con muốn đi mua lòng bò?"

Lâm Đông trả lời: "Bởi vì cô không có ăn cơm ạ."

"Vậy làm sao con biết cô thích ăn lòng bò?"

"Cô từng nói qua ạ."

Trong nháy mắt Lâm Lệ Hoa không biết nên nói cái gì, cô nhìn Lâm Đông, đứa nhỏ Lâm Đông này lớn lên rất đẹp, đôi mắt đẹp, mũi đẹp, miệng đẹp, gom lại một chỗ càng đẹp mắt, mùi dấm tám thôn xung quanh sẽ không đứa nhỏ nào đẹp như vậy, quan trọng nhất là hiểu chuyện, bởi vì ở nhà họ Lâm ăn quá nhiều khổ, cho nên đặc biệt hiểu chuyện.

Rất nhiều đứa nhỏ trưởng thành từ trong khổ nạn, trong nội tâm ít nhiều gì cũng sẽ có chút bóng tối, nhưng đứa nhỏ này vẫn cứ từ trong bóng tối nở ra đóa hoa làm ấm lòng người, chói mắt, thoải mái còn mê người, ai cũng không chống cự được sự thiện lương cùng ấm áp từ bé, Lâm Lệ Hoa không nhịn được đem Lâm Đông ôm vào trong lòng, ôm chặt, cảm xúc khổ sở khó giải thích chạm đến sự ấm áp làm nảy sinh cảm giác oan ức cùng chua xót.

Lâm Lệ Hoa không nhịn được sụt sịt mũi.

Lâm Đông nghe tiếng, bé không biết mấy chuyện đạo lý đối nhân xử thế của người lớn, cũng không nghĩ được phức tạp như thế, hỏi:

"Cô ơi, có phải cô nhớ ông không ạ?"

Lâm Lệ Hoa đáp: "Đúng vậy, cô nhớ ông của Đông Đông."

"Ông ở trên trời ạ, cô nhìn xem, vì sao kia chính là ông."

Lâm Lệ Hoa thả Lâm Đông ra, nhìn theo hướng Lâm Đông chỉ, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy bầu trời đầy sao, vừa thương cảm vừa ấm áp, sau đó nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông chớp đôi mắt sáng lấp lánh.

Lâm Lệ Hoa không nhịn được xoa khuôn mặt của Lâm Đông, trong lòng yêu thích vô cùng.

Lâm Đông giòn giã nói: "Cô ơi, cô đừng ngủ nữa, phải đi ăn cơm đi ạ, nếu không sẽ rất đói, đói bụng thật khó chịu."

Lâm Lệ Hoa sục sục mũi, ừ một tiếng, sau đó hỏi: "Đông Đông, cô hỏi con, sau này chúng ta chuyển tới ở sân sau tiệm tạp hóa, có được không?"

"Cô cũng ở phải không ạ?"

"Ừ."

"Vậy thì tốt ạ."

"Tốt như thế nào?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Có thể không cần đóng cửa tiệm, mỗi ngày đều bán hàng, mỗi ngày đều kiếm tiền, kiếm tiền nhiều thật nhiều là được rồi... có thể mua rất nhiều lòng bò."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười.

Lâm Đông cũng cười.

"Nói đúng rồi, chuyển tới tiệm tạp hóa có thể mỗi ngày bán tạp hoá, thật tốt."

Lâm Đông gật đầu.

"Đi, cô mang Đông Đông đi ăn nào."

"Dạ."

Lâm Lệ Hoa rời giường, ánh mắt thoáng nhìn lòng bàn tay nhỏ của Lâm Đông có chút hồng hồng, cô cầm lấy tay nhỏ của Lâm Đông nhìn một chút, hỏi: "Tay con làm sao vậy?"

Lâm Đông nói: "Lúc nãy con bị ngã ạ."

"Ngã ở chỗ nào?"

"Ngã ba phía trước ạ."

"Còn bị thương chỗ nào nữa không?"

"Chân của con ạ."

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng ôm lấy Lâm Đông, vén ống quần của bé lên, nhìn thấy đầu gối bên phải đã rách da, Lâm Lệ Hoa đau lòng khước mắt cay cay, không có ai đối xử với cô đơn thuần như thế cả.

Cái đứa nhỏ này.

Cô xoa đầu Lâm Đông đầu, đem Lâm Đông ôm ra khỏi phòng, xử lý vết thương cho Lâm Đông, sau đó dắt Lâm Đông đến nhà bếp, nấu hai món ăn, nấu bát cháo, mua hai cái màn thầu, Lâm Đông nói: "Con gọi Tiểu Xuyên cùng dượng đi ăn cơm."

Lâm Lệ Hoa nói: "Không gọi bọn họ."

"Con muốn gọi Tiểu Xuyên."

"Không gọi nó, chỉ hai chúng ta ăn, bọn họ ăn ở trong cửa tiệm."

"Dạ."

Lâm Đông cùng Lâm Lệ Hoa ngồi ở trong phòng khách ăn cơm tối, ăn đến lúc Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên trở lại, thấy hai người đang dùng cơm, hai cha con đầu tiên là cả kinh, sau đó phản ứng khác nhau.

Hạ Thanh Chương là vui mừng.

Hạ Tiểu Xuyên lại không cao hứng, đi tới trước mặt Lâm Đông nói: "Lâm Đông, sao mày không gọi anh ăn cơm cùng?"

Lâm Lệ Hoa tiếp lời: "Mẹ không cho gọi."

"Tại sao vậy ạ?"

"Nhìn hai người thấy phiền."

Hạ Tiểu Xuyên không nói được lời nào, nhìn Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương lấy cái ghế ngồi trước mặt Lâm Lệ Hoa, nói: "Lệ Hoa, xin lỗi, anh không ngờ anh trai anh lại vô liêm sỉ như thế, bất động sản đang làm thủ tục sang tên, anh ta lại dám sửa như vậy."

Lâm Lệ Hoa vẫn tự nhiên ăn cơm.

Hạ Thanh Chương còn nói: "Anh đã liên lạc với ba và chị dâu, bọn họ nói đem đất đai ở quê nhà cho chúng ta, bù đắp tổn thất của chúng ta."

Lâm Lệ Hoa vẫn không hé răng, chỉ lo ăn cơm.

Hạ Thanh Chương nói liên miên căn nhắc nhận sai, đúng là không phải do y sai, phòng này vốn là do lão gia tử nhà họ Hạ cho ông anh cả, phòng ở tiệm tạp hóa là cho Hạ Thanh Chương, thế

nhưng anh cả không làm chuyện đứng đắn, nên đem phòng này bán cho Hạ Thanh Chương, ngược lại bọn họ cũng không ở trấn Cẩm Lí, thế nhưng việc sang tên này, anh cả vẫn luôn tha đến kéo đi, kéo đến bây giờ vừa lúc ông ta nợ rất nhiều, lấy phòng để trả nợ, Hạ Thanh Chương chẳng khác nào vừa mất nhà vừa mất tiền.

Lâm Lệ Hoa trách y chỉ cần liên quan đến chuyện trong nhà, thì mềm như bún, bị anh trai y lừa gạt không chỉ một hai lần, lần trước nếu không phải cô ngăn cản, y đã đảm bảo cái gì đó cho anh y rồi, cho nên lần này cô không để ý tới y, mấy ngày kế tiếp, cô cũng mặc kệ Hạ Tiểu Xuyên, chỉ quan tâm chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của Lâm Đông.

Lâm Đông miễn cảm nhất, biết cô và dưỡng còn đang giận nhau, nhưng mà bé hi vọng cô, dưỡng cùng Tiểu Xuyên cũng có thể cao hứng. Sáng sớm ngày chủ nhật, khí trời đặc biệt ấm áp, bé ngồi ở cửa tiệm tắm nắng dưới ánh mặt trời, nhìn Mục Hưng Hà và Mục Hoài An mang theo một cái túi xách đi tới, bé lập tức gọi: "Hưng Hà, anh đi đâu thế?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Đi nhà tắm, em có đi không?"

"Em đi." Lâm Đông đáp.

"Vậy em tìm thêm một người lớn đi cùng nhé."

"Để em tìm cô em."

"Cô em không được, cô của em là nữ, em tìm dưỡng em đi."

"Dạ."

Cuộc nói chuyện của Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà bị Lâm Lệ Hoa nghe được, bây giờ trời có hơi lạnh, không thể tắm ở nhà, cô mở miệng hỏi: "Lâm Đông, con muốn đi nhà tắm hả?"

Lâm Đông gật gật đầu: "Dạ, con muốn đi."

Lâm Lệ Hoa nói: "Vậy con đi nói với dượng đi."

"Cô ơi, cô nói với dượng giúp con đi."

"Tự con nói đi."

"Cô giúp con đi mà."

Lâm Đông hiềm khi năn nỉ Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn về phía Hạ Thanh Chương đang ngồi trước quầy chấm bài tập, Hạ Thanh Chương đã muốn sớm lên tiếng, thế nhưng gần đây y bị Lâm Lệ Hoa bơ quá nhiều, không dám mở miệng, bây giờ đang chờ Lâm Lệ Hoa mở miệng.

Lâm Lệ Hoa nói: "Bây giờ anh mang Lâm Đông với Tiểu Xuyên đi nhà tắm rửa ráy đi."

Hạ Thanh Chương trong nháy mắt đáp: "Được."

Lâm Lệ Hoa liếc Hạ Thanh Chương một cái.

Hạ Thanh Chương nhanh chóng đến gần Lâm Lệ Hoa dò hỏi hạng mục cần chú ý khi đi tắm, Lâm Lệ Hoa sợ y mang theo hai đứa nhỏ không được, liền nhiều lời hai câu, thường xuyên qua lại, hai vợ chồng cũng hết giận dỗi..

Đứng ở cách đó không xa Lâm Đông nhìn cô cùng dượng cười hề hề, cười cực kỳ đáng yêu, Hạ Thanh Chương vừa quay đầu nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Đông, nói: "Lệ Hoa, em xem điệu cười xấu xa của nó kìa."

Lâm Lệ Hoa nhìn sang nói: "Nhóc con cười gì đấy?"

Lâm Đông cười khanh khách ra tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên đang gấp máy bay ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nói: "Lâm Đông, nhìn mày thật ngốc"

Lâm Đông nói: "Anh mới ngốc."

"Mày ngốc."

"Anh ngốc."

"Lại nói anh ngốc anh đánh mày giờ."

"Vậy anh cũng không được nói em ngốc."

"Được."

Lúc Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên cùng Hạ Thanh Chương đến nhà tắm, không chỉ nhìn thấy Mục Hưng Hà, còn nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân và Kỳ Kỳ, bốn người lớn mang theo năm đứa nhỏ, tổng cộng có chín người ở nhà tắm, bốn người lớn đang ngồi ở hồ tắm lớn, năm đứa nhỏ xài chung bể nhỏ

"Lo tắm rửa cho sạch sẽ, đừng có đánh nhau." Mục Hoài An nói một tiếng.

Năm người Lâm Đông cùng lên tiếng đồng ý, sau đó ngoan ngoãn ngồi trong bể tắm nhỏ, sau đó mày nhìn tao tao nhìn mày, Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên mở miệng nói một câu: "Kỳ Kỳ, mày thiệt là mập!"

Kỳ Kỳ lập tức phản bác: "Tao không phải mập."

"Vậy mày là cái gì?"

"Tao chỉ mũm mĩm."

"Mập cùng với mũm mĩm không phải giống nhau hả?"

"Không giống nhau, mẹ tao nói mập nói là heo, tao là người, tao là mũm mĩm."

"Heo còn gầy hơn mày, mày đúng là là mập."

"Mày mập."

"Mày mới mập."

"Mày mập thì có."

"..."

Hai người hắt nước về phía nhau, mày hắt tao một chút, tao cũng hắt lại mày, chơi tới nghiện, vì vậy năm người đều đứng ở trong bể nước nhỏ hắt nước nhau, ngay cả Lâm Đông cũng cùng chơi, bắt đầu là tiếng cười cười nói nói, tiếp đó chính là:

"Mày hắt nước vào mắt tao."

"Mày hắt nước vào miệng tao."

"Mày giẫm chân tao."

"..."

Sau đó đánh thành một đoàn, năm đứa nhỏ đều ngã nhào trong bể, đều uống một ngụm nước tắm, Mục Hưng Hà nhanh chóng ôm Lâm Đông, miễn cho Lâm Đông trượt chân, tiếp tục uống nước tắm.

Nhưng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên không may mắn như thế, uống một ngụm nước tắm xong, còn không đứng vững, liền bị trượt ngã, tiếp tục uống thêm hai ngụm, còn bị nước tắm làm cho sặc, bị sặc lại khóc lên.

Kết quả chính là mấy người lớn nhanh chóng chạy tới, xách năm đứa nhỏ ra, sau đó năm đứa nhỏ đưa mông trần đứng thành một hàng trong phòng tắm, chờ người lớn tắm xong, mới bắt đầu tắm cho bọn chúng, còn dám gây sự nữa, thì cái mông sẽ được nghênh đón một cái tát, bị đánh liền đang hoàng.

Vốn là năm đứa nhỏ còn đang ghi hận lẫn nhau, nhỏ giọng thăm thì, thậm chí âm thầm vẽ từng vòng nguyên rửa đối phương lần sau

đi tắm bị uống thêm hai ngụm nước tắm.

Nhưng đến khi ra khỏi nhà tắm liền hẹn nhau đi sang nhà Mục Hưng Hà làm bài tập, bởi vì sắp thi giữa học kỳ, ba của Tưởng Tiểu Quân muốn cho Mục Hưng Hà kèm cặp Tưởng Tiểu Quân một chút, Hạ Thanh Chương cùng ba của Kỳ Kỳ cũng muốn để cho Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ chơi nhiều với học sinh có thành tích ưu tú.

Mục Hoài An cũng không ngại, liền để năm đứa nhỏ cùng đi qua học.

Vì vậy sau khi đám người Lâm Đông về nhà uống ngụm nước xong, đều chạy đến nhà Mục Hưng Hà, ngồi cùng một chỗ đọc sách, Tưởng Tiểu Quân không hiểu liền hỏi, hỏi tới mức Mục Hưng Hà cũng không thềm trả lời nữa, trực tiếp để cho Tưởng Tiểu Quân ngồi chung cùng ba đứa khác xem cậu dạy.

Tưởng Tiểu Quân nghe như rơi vào trong sương mù.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên căn bản nghe không hiểu.

Chỉ có Lâm Đông có thể nghe rõ ràng, nghe đặc biệt nghiêm túc, còn cảm thấy sùng bái Mục Hưng Hà, cảm thấy Mục Hưng Hà thật là lợi hại, lợi hại giống như cô giáo vậy, nghe càng ngày càng nghiêm túc.

Tưởng Tiểu Quân lại hỏi: "Hưng Hà, hai cái này là chữ gì? Sao mà nhiều nét quá vậy?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Con nòng nọc."

Tưởng Tiểu Quân mê man hỏi: "Chúng ta từng học qua à?"

"Nòng nọc con đi tìm mẹ" – bài này mà chưa từng học qua à?!"

"Ở chỗ nào?"

"Trong sách!" Mục Hưng Hà gào to.

Tưởng Tiểu Quân bị Mục Hưng Hà gào giạt mình.

Mục Hưng Hà tức giận trở về phòng, tìm ra sách vở năm lớp một, ném tới trước mặt Tưởng Tiểu Quân nói: "Không phải là cái này à? Mà lên lớp làm gì thế hả?"

Tưởng Tiểu Quân không dám nói tiếp nữa.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ sợ Mục Hưng Hà.

Lâm Đông chớp đôi mắt long lanh nhìn Mục Hưng Hà, lại nhìn Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân mở sách ra, dựa theo Mục Hưng Hà dẫn dò đọc:

"Mùa xuân ấm áp đến, băng trong bể nước tan ra.Ếch mẹ ngủ một mùa đông, cũng đã tỉnh. Nàng từ trong động bò ra ngoài, ào một tiếng nhảy vào trong bể nước, sinh ra rất nhiều những quả trứng tròn tròn màu đen trên cỏ nước..."

"... Một con cá lớn bơi tới, nòng nọc con nhìn thấy trên đỉnh đầu có hai con mắt to, miệng vừa rộng lại lớn, bọn họ tưởng là mẹ đến, đuôi tới gọi mẹ: "Mẹ ơi! Mẹ ơi!"...

"... Con ếch nghe mà cười rộ lên, nàng nói: "Ôi! Thành nhỏ cóc, ta chính là mẹ của các con đây!"...Ếch mẹ ào một tiếng nhảy vào trong nước, cùng các con của nàng đi chơi mọi nơi."

Đây vốn là một chuyện xưa nhỏ, Tưởng Tiểu Quân đọc không có cảm giác gì, thế nhưng Lâm Đông lại nghe cực kỳ có cảm giác, bé về đến nhà liền tìm đến Lâm Lệ Hoa đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị dọn nhà hỏi: "Cô ơi, con là nòng nọc con ư?"

Lâm Lệ Hoa sửng sốt: "Cái gì nòng nọc con?"

Lâm Đông mở to hai mắt nói: "Chính là nòng nọc con đi tìm mẹ, chờ con lớn rồi, biến thành con ếch, mẹ con có thể nhận ra con đó, con là nòng nọc con đúng không ạ?"

Lâm Lệ Hoa không rõ.

Hạ Thanh Chương giải thích một lần cho Lâm Lệ Hoa nghe, Lâm Lệ Hoa mới nhớ tới bài học trước đây, có một bài là "Nòng nọc con tìm mẹ", đứa nhỏ Lâm Đông này mãi cảm lại đơn thuần, tuy thông minh nhưng vẫn ngây thơ hồn nhiên, không ngờ lại tự nghĩ mình là nòng nọc con, Lâm Lệ Hoa dở khóc dở cười.

Lâm Đông vẫn đang khát vọng nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa không biết phải trả lời như thế nào, quay đầu nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương trả lời: "Đúng, con là nòng nọc con."

"Vậy khi nào con mới biến thành con ếch ạ?"

"Ờ, chờ con lớn lên một chút nữa."

"Dạ, vậy con sẽ nhanh chóng lớn lên."

"Đúng, sau này ăn nhiều một chút."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Con muốn tìm mẹ con lắm hả?"

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa có chút mất mát, thế nhưng trong chớp mắt nói: "Được, vậy chúng ta cùng nhau tìm."

"Vậy mẹ con có tìm con không ạ?"

"Có chứ."

"Vậy tại sao mẹ con chưa tìm thấy con ạ?"

"Đó là bởi vì mẹ con chưa nhìn thấy con, chờ con có thể đứng ở nơi có thật là nhiều người, bọn họ có thể nhận ra con đã đến rồi."

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Vậy con lên truyền hình, bọn họ có thể nhìn thấy con."

Lâm Lệ Hoa cười rộ lên, nói: "Đúng, lên truyền hình thì nhân dân cả nước đều nhìn thấy con, có bản lĩnh thì con liền lên truyền hình, nhưng mà, trước mắt con phải thi giữa học kỳ đã, phải thi thật tốt nhé."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Tốt lắm, đi xem sách đi, chúng ta tranh thủ thi được thành tích tốt, nhận bông hoa đỏ thắm nhé."

"Cô ơi, lớp một không có hoa ạ."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Được, con thi tốt, cô dùng máy khâu làm cho con một cái khăn quàng đỏ siêu đẹp luôn, "

"Dạ, vậy trước tiên con giúp cô thu dọn đồ đạc đã ạ."

"Không cần con thu dọn."

Nhưng Lâm Đông vẫn giúp đỡ Lâm Lệ Hoa đóng gói hành lý, đóng gói đến tối, người một nhà cùng nhau ăn cơm, Hạ Thanh Chương cùng Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên nói chuyện thi giữa học kỳ, mười người đứng đầu trong kì thi toàn trường sẽ được phát thưởng, trong nhà chuyên môn để lại một mặt tường, chính là để dán bằng khen của đám trẻ con, so xem nhà ai được dán nhiều, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên chăm chú lắng nghe, buổi tối hôm đó đặc biệt ngoan ngoãn mà đọc sách.

Ngày thứ hai tới trường học chào cờ, chào cờ của trường xong, bắt đầu tới tiết sinh hoạt lớp, trong tiết sinh hoạt giáo viên chủ nhiệm

không chỉ nói chuyện thi giữa học kỳ mà còn nói tới cuộc thi văn nghệ vào tết nguyên đán.

Cuộc thi văn nghệ?

Lâm Đông không hiểu lắm, thế nhưng nghe giáo viên chủ nhiệm nói là thi đấu ca hát, hát tốt sẽ có phần thưởng còn có tiền thưởng, còn có thể vào trong thành phố hát còn có thể lên truyền hình, lên truyền hình thì ba mẹ của bé có thể tới tìm bé, trái tim nhỏ của bé đập ầm ầm.

Giáo viên chủ nhiệm cười nói: "Các bạn học, các con đi về hỏi phụ huynh của các con, có muốn cho các con báo danh tham gia hay không nhé?"

Giáo viên chủ nhiệm vừa mới dứt lời, thấy có học sinh trong phòng học giơ tay, tập trung nhìn lại, là Lâm Đông, giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Lâm Đông, trò có chuyện gì?"

Lâm Đông là lần đầu tiên chủ động như thế, sau khi bị điểm danh, sợ hãi mà đứng lên, vẫn không nói gì, khuôn mặt nhỏ bé xoạt một cái đỏ ửng.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 25: Thi Giữa Học Kỳ

Các giáo viên đều sẽ yêu thích những học sinh ngoan ngoãn mà thông minh, đặc biệt như Lâm Đông càng khiến người khác yêu mến, thấy khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông đỏ chót, giọng của giáo viên chủ nhiệm ôn hòa rất nhiều, hỏi: "Trò Lâm Đông, con có chuyện gì?"

Lâm Đông đỏ mặt nói: "Cô giáo ơi, con muốn đăng ký."

"Đăng ký ca hát à?"

"Dạ."

"Con biết ca hát không?"

"Con biết ạ."

"Tốt lắm, con về nhà nói một tiếng với phụ huynh trước, nếu như phụ huynh đồng ý, con sẽ đi đăng ký nhé?"

"Dạ."

"Con ngồi xuống đi."

Lâm Đông đỏ mặt ngồi xuống, một hồi lâu sau màu hồng trên mặt mới hết, đây là lần đầu tiên bé gan dạ như vậy, chủ động giơ tay nói chuyện, sau khi tan lớp trái tim nhỏ vẫn còn đập bùm bụp, nhưng mà bé phát hiện khi mình chủ động đi làm một việc gì đó, không có khó khăn không có đáng sợ như vậy, trái lại hơi hưng phấn chút đỉnh.

Mãi cho đến lúc tan học, chút hưng phấn trong lòng bé vẫn chưa tan, bé ra khỏi phòng học, phát hiện Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không tìm đến bé, bé chạy đến phòng học của lớp hai xem thử, nhìn thấy giáo viên dạy toán của bọn họ vẫn còn ở trên lớp, vì thế bé nhón bàn chân nhỏ, ghé vào cửa sổ nghe giảng bài.

Thầy giáo nhìn thấy bé cũng không nói gì, vẫn cứ dạy quá giờ thêm mười phút mới tan học, sau khi tan lớp Lâm Đông hỏi Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân: "Tại sao thầy giáo của hai anh lại dạy quá giờ thế ạ?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đây chính là nỗi khổ của lớp hai, mỗi giáo viên của lớp hai, lớp ba, lớp bốn, lớp năm đều sẽ dạy quá giờ!"

Lâm Đông cảm thấy không có gì.

Mục Hưng Hà cũng cảm thấy không có gì.

Tưởng Tiểu Quân cắn nhai liên miên mà nói đi học lớp vỡ lòng và lớp một là một chuyện hạnh phúc cỡ nào, Mục Hưng Hà không thèm nghe, quay đầu hỏi Lâm Đông: "Sao hôm nay em vui vẻ dữ vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Hôm nay em giờ tay phát biểu đó."

"Giờ tay trả lời vấn đề gì?"

"Không phải, em giờ tay để nói chuyện với cô giáo."

"Không phải đều là giờ tay phát biểu à? Có cái gì khác nhau đâu." Tưởng Tiểu Quân thuận miệng tiếp một câu, vừa mới dứt lời liền bị Mục Hưng Hà đẩy ra chỗ khác.

Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông nói: "Em giỏi quá!"

Lâm Đông nghe Mục Hưng Hà khen mình, hai cái đồng điều lại hiện lên, dọc theo đường đi đều thật vui vẻ, lúc trở lại tiệm tạp hóa

Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên đang dọn nhà, nhà trước đây không thể ở, người một nhà chỉ có thể ở lại hai gian nhà trệt trong sân sau tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương một phòng, Lâm Đông Hạ và Tiểu Xuyên một phòng, thấy tất cả mọi người đang bận, Lâm Đông bỏ cặp sách xuống giúp đỡ..

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Con đi chung với đám Hưng Hà về hả?"

"Dạ."

"Sau này cứ đi theo Hưng Hà nhé, miễn cho có người nhìn mặt mà bắt nạt con."

"Dạ."

"Tốt, đừng làm nữa, đi rửa tay, chúng ta ăn cơm trước đã."

"Dạ."

Ăn cơm xong, Lâm Lệ Hoa lén lút đem Lâm Đông kéo đến một bên, cho Lâm Đông mượn đồng tiền nói: "Ngày hôm qua con lấy tiền mua lòng bò cho cô, cô trả lại cho con."

"Con không lấy đâu."

"Cầm, còn lại bốn đồng là tiền cô đưa cho con để tiêu vặt, không nên cho Tiểu Xuyên biết, nếu không lại bị nó lừa đi mua đồ ăn, sau này con muốn ăn cái gì, mua ở quầy hàng trong trường học hay ngoài chợ nhé."

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa, đây là người đầu tiên trừ ông ra cho bé tiền tiêu vặt, bé cười vui vẻ, hai cái đồng điều lại nổi lên, nhìn rất đẹp, Lâm Lệ Hoa cũng vui vẻ, nắn khuôn mặt nhỏ của bé thân mật nói: "Cất nhanh lên, đừng để cho bọn Tiểu Xuyên nhìn thấy."

Lâm Đông gật đầu, sau đó nhìn Lâm Lệ Hoa nói: "Cô ơi, con muốn ca hát."

"Ca hát? Con hát cái gì?"

"Hát ở trường học ạ, cô giáo nói, nếu như con hát hay là có thể vào thành phố, có thể lên TV, như vậy ba mẹ của con có thể nhìn thấy con, tìm tới con."

Lâm Lệ Hoa nghe xong vui sướng hỏi: "Thật không?"

"Dạ, con đi đăng ký, cô giáo bảo con về hỏi cô xem có đồng ý cho con đi thi không ạ?"

"Đồng ý, đương nhiên là đồng ý rồi, phải hát thật hay, để được vào thành phố, cô cùng đi với con vào trong thành phố."

"Được rồi, chúng ta ăn cơm trước, buổi chiều cô bảo dượng của con đi đến trường học hỏi thời gian địa điểm của cuộc thi, được không?"

"Dạ."

Lúc xế chiều Lâm Đông từ trong miệng Hạ Thanh Chương biết được, hiện tại cuộc thi văn nghệ mới chỉ đến giai đoạn báo danh, hạng mục công việc cụ thể phải đợi thi giữa học kỳ xong mới biết, nhưng mà cũng gần giống với những gì giáo viên dự đoán, chính là hát tốt có thể đại diện cho tiểu học Cẩm Lý đi vào thành phố thi đấu trên TV.

Nhưng mà việc này không vội vã, cốt ruột chính là thi giữa học kỳ, bởi vì Lâm Đông là học sinh nháy lớp, tình huống tương đối đặc biệt, cho nên không thu học phí, của Lâm Đông, nếu như trong cuộc thi lần này Lâm Đông có thể chen vào top hai mươi người đứng đầu toàn trường, như vậy trường học sẽ cho Lâm Đông miễn học phí lớp một, bởi vì tiểu học Cẩm Lý từ trước đến giờ đều thích nhân tài.

"Thật à?" Lâm Lệ Hoa cao hứng hỏi.

Hạ Thanh Chương gật đầu.

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông, nhìn về phía Hạ Thanh Chương nói: "Đông Đông của chúng ta chắc chắn sẽ được, lớp vỡ lòng là đứng đầu toàn trường đấy."

Hạ Thanh Chương nói: "Lớp vỡ lòng không giống như lớp một đâu, lượng từ của lớp vỡ lòng khá ít, lớp một lại tăng nhanh hơn nhiều, hơn nữa còn có viết câu, những học sinh khác vừa khai giảng đã được học, so với bọn họ thì Đông Đông học trễ rồi."

Vừa nói như thế Lâm Lệ Hoa lo lắng nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông trả lời: "Cô ơi, con biết đặt câu."

Lâm Lệ Hoa cười, xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Được, không sao, thi không được hai mươi vị trí đầu, chúng ta liền nộp học phí, không có chuyện gì, không cần lo lắng."

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy chúng ta cứ cố gắng thi là được."

"Dạ."

Lâm Đông đồng ý xong, nhìn thấy có người tới mua đồ, nhanh chóng đi lấy, mặc dù nói cần ôn tập trước khi thi, nhưng bé vẫn giúp đỡ bán tạp hoá, cũng cùng bọn người Mục Hưng Hà chơi đùa cùng nhau, thỉnh thoảng lại chơi cờ với lão Ông, cứ như vậy đến ngày thi giữa học kỳ, sáng sớm Lâm Lệ Hoa nấu hai cái trứng gà trắng, cắt làm đôi, phối hợp với bánh quẩy đặt tại đĩa nhỏ, ngụ ý "100 điểm", để Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên ăn sạch, sau đó giúp hai đứa bé kiểm tra bút chì gọt sẵn chưa, có mang theo tẩy không, sau khi xác định đã chuẩn bị kỹ càng, mới để cho Hạ Thanh Chương mang theo năm đứa nhỏ đi lên trường học.

Sở dĩ để cho Hạ Thanh Chương mang theo, là sợ năm đứa nhỏ lại ở trên đường gặp được trò gì hay, liền quên thời gian đi học, dù vậy, năm đứa nhỏ tụ tập cùng một chỗ, vẫn tránh không được tám nhảm linh tinh.

Kỳ Kỳ mở miệng nói: "Lâm Đông, mẹ tao nói, hôm nay tao sẽ thi được một trăm điểm, mà thi không được."

Lâm Đông đáp: "Tao thi được."

"Mày thi không được, lớp một bài thi đặc biệt khó."

"Đó là tại mày học dốt!" Mục Hưng Hà trừng Kỳ Kỳ một cái.

Kỳ Kỳ không cam lòng mà nói: "Hưng Hà, sao mà anh lại nói đỡ cho Lâm Đông chứ?"

Mục Hưng Hà nói: "Bởi vì Lâm Đông rất đẹp."

"Em cũng đẹp mà."

"Nhưng mà mày mập á."

"Mập thì khó coi à?"

"Mập cũng đẹp mắt, nhưng tao không thích đứa mập."

Một câu xuyên tim, Kỳ Kỳ quay đầu nhìn Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tiểu Xuyên, mày có thích đứa mập không?"

Hạ Tiểu Xuyên: "Không thích."

Kỳ Kỳ nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Anh, anh cũng không thích đứa mập hả?"

Tưởng Tiểu Quân: "Ờ anh cũng không thích."

Kỳ Kỳ trong nháy mắt cảm thấy thế giới này đổi đũa mặt tràn đầy ác ý, cuộc đời của nó trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, không khỏi cảm thấy oan ức, muốn khóc, đúng lúc này, Lâm Đông nói: "Tao thích đũa mặt, tao thích mà."

Kỳ Kỳ lập tức nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Tao thích đũa mặt."

Kỳ Kỳ cười, hỏi: "Vậy mày cũng thích tao á."

Lâm Đông gật đầu: "Chúng ta là bạn tốt."

Kỳ Kỳ đắc ý, kéo tay Lâm Đông, trừng Mục Hưng Hà một cái, Mục Hưng Hà còn lâu mới để cho Kỳ Kỳ đắc ý, thừa dịp Kỳ Kỳ không chú ý tiến lên lột quần Kỳ Kỳ xuống, trong nháy mắt cái mông nhỏ trắng phau phau cùng với chym nhỏ của Kỳ Kỳ lộ ra, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên cười ha ha lên, Kỳ Kỳ dùng hai tay kéo quần gọi: "Thầy Hạ ơi, Hưng Hà xấu xa, Hưng Hà cởi quần của con."

Hạ Thanh Chương quay đầu lại nhìn năm đũa, trong nháy mắt năm đũa không nói lời nào, ngoan ngoãn cùng Hạ Thanh Chương đi đến trường học, vào cổng trường xong năm đũa nhỏ tách ra, Lâm Đông đi đến phòng học của lớp một, vừa ngồi vào chỗ ngồi được một lúc thì bắt đầu thi.

Môn thi rất đơn giản, chính là ngữ văn cùng số học, đến giữa trưa là thi xong, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên vừa đến nhà liền bị Lâm Lệ Hoa hỏi thăm xem thi như thế nào.

Hạ Tiểu Xuyên mở miệng nói: "Con thi khá tốt, con viết xong hết."

Hạ Thanh Chương đón đầu hỏi một câu: "Ba cộng bốn con viết bằng mấy?"

"Bảy."

"Con viết là sáu đó."

Hạ Tiểu Xuyên sợ ngây người.

Hạ Thanh Chương ném thêm một câu "Sơ ý chủ quan" sau đó đi ra sân sau của tiệm tạp hóa làm cỏ, Lâm Lệ Hoa hỏi Lâm Đông, Lâm Đông nhỏ giọng trả lời: "Bài thi con đều viết xong."

"Vậy con thế nào?"

"Con cũng không biết."

"Không sao không sao, thi không tốt, chúng ta lại học lại là được."

"Dạ."

Lâm Đông là lần đầu tiên đi thi, bé không có kinh nghiệm, cũng không rõ quy trình, điểm cũng không có ngay được, bé như thường lệ đi học trông cửa tiệm, mãi cho đến thứ hai, bé và bốn người Mục Hưng Hà cùng nhau đi học, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng mặc đồng phục học sinh, đặc biệt trang trọng.

Lâm Đông hỏi: "Tại sao hai anh đều mặc đồng phục học sinh vậy?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Bởi vì hôm nay là thứ hai, thi giữa học kỳ xong rồi, hiệu trưởng sẽ nhân buổi chào cờ mà phát thưởng cùng bằng khen, học sinh ưu tú từ lớp hai trở lên đều phải mặc đồng phục học sinh để lĩnh thưởng, Hưng Hà nhất định là đứng đầu toàn trường."

"A! Em không có mặc đồng phục học sinh." Kỳ Kỳ kêu một tiếng.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Kỳ Kỳ, mấy đứa không có đồng phục học sinh, hơn nữa mày cũng không lên đài lĩnh thưởng đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì mày học kém."

"..."

Kỳ Kỳ không thèm để ý tới anh của mình nữa, bé đi tới trước mặt Lâm Đông, cùng Lâm Đông nói chuyện, sau khi đến trường học, năm người Lâm Đông tự đến mình lớp xếp hàng, rồi chuyển ghế đến sân thể dục ngồi, bởi vì phải phát thưởng cho học sinh ưu tú, cho nên thời gian chào cờ hơi dài, mọi người đều ngồi nghe.

Lâm Đông quá nhỏ, bưng ghế của trường rất vất vả, bé đành lôi chân ghế, biến thành cái đuôi trong đội học sinh lớp một, nhìn qua... thật đáng thương, vừa vặn bị Mục Hưng Hà đang đi vào sân thể dục thấy được, Mục Hưng Hà nhanh chân chạy lên, nhắc ghế của Lâm Đông nói: "Đi, anh giúp em cầm."

"Cảm ơn anh Hưng Hà."

"Khỏi khách khí."

Mục Hưng Hà thả ghế của Lâm Đông xuống, rồi trở lại đội ngũ lớp hai, nhìn hiệu trưởng ở phía trên lên tiếng.

Đầu tiên hiệu trưởng tổng kết tình huống học tập của nửa học kỳ đầu, tình hình học tập cùng vệ sinh kỷ luật, sau đó chuyển tới kỳ thi giữa học kỳ, tiếp bắt đầu phát bằng khen phần thưởng toàn trường. Được gọi đầu tiên không phải lớp một, mà là năm lớp năm, lúc gọi đến năm lớp hai, Lâm Đông căng thẳng trong lòng, nghe đến tên của Mục Hưng Hà, trong nháy mắt bé không khấn trượng nữa, nhìn Mục Hưng Hà đứng lên giữa một đám bạn xung quanh, mặc đồng phục học sinh chạy lên đài lĩnh thưởng, bé và những người bạn nhỏ khác đồng thời vỗ tay, còn dùng sức hơn so với những người bạn nhỏ khác.

Hưng Hà,

Hưng Hà quá đẹp trai luôn!

Hưng Hà thật lợi hại!

Mục Hưng Hà vừa xuống đài lĩnh thưởng, hiệu trưởng liền bắt đầu đọc kết quả người đứng đầu thi giữa học kỳ của năm lớp một chính là ——

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 26: Ca Hát

Lâm Đông!

Lâm Đông?

Mục Hưng Hà vừa mới lên đài lĩnh thưởng nghe thấy tên này lập tức giật cả mình, Hạ Thanh Chương bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, học kỳ này Hạ Thanh Chương không làm giáo viên chủ nhiệm, thi giữa học kỳ y chỉ chấm bài thi không thống kê điểm, thêm nữa gần đây công việc dọn nhà quá nhiều, y cũng không biết tình huống thành tích của các ban, y từng âm thầm nghĩ là, nếu Lâm Đông có thể lấy được vị trí trong top hai mươi toàn trường, miễn học phí là được lắm rồi, không ngờ, không ngờ là đứng đầu toàn trường.

Đứng đầu toàn trường đó! Đúng là không kém ai mà!

Y quay đầu nhìn về phía sân tập, nhìn thấy Lâm Đông nho nhỏ đang được giáo viên chủ nhiệm cùng các bạn học đẩy ra, đứng lên từ trong đội ngũ, bởi vì quá nhỏ, đứng lên cũng không cao hơn những học sinh khác chút nào, đi ở giữa lối đi nhỏ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ chót, nhìn qua căng thẳng vô cùng.

Trên thực tế Lâm Đông đúng là căng thẳng, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên bé bị nhiều người chú ý như vậy, bé cẩn thận từng li từng tí mà đi về phía đài lĩnh thưởng, nhưng mà đài lĩnh thưởng thiết kế cực kỳ không hợp lý, bậc quá cao, chân ngắn của bé bước không lên, sững sờ tính leo lên, thân thể nho nhỏ, bộ dáng nỗ lực, làm cho một đám người cười đầy thiện ý, ngay cả hiệu trưởng đang cầm micro cũng không nhịn được cười vang, tự mình tiến đến nhắc Lâm Đông từ trên mặt đất lên.

Khuôn mặt Lâm Đông đỏ bừng phỉ phỉ bụi trong tay nhỏ, nhìn hiệu trưởng giòn tan mà nói: "Hiệu trưởng, cảm ơn thầy ạ."

Hiệu trưởng cười nói: "Trò Lâm Đông thi rất tốt."

Giờ thì ngay cả lỗ tai Lâm Đông cũng đỏ, không biết phải làm thế nào mới tốt, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà bên cạnh, Mục Hưng Hà giờ ngón tay cái với bé, trong lòng bé bình ổn trở lại, dựa theo dáng vẻ học sinh ưu tú khác, đi về phía hiệu trưởng, tiếp nhận phần thưởng và bằng khen mà hiệu trưởng trao cho, sau đó đứng ở bên cạnh Mục Hưng Hà, cùng đám người Mục Hưng Hà quay mặt về phía quốc kỳ, bắt đầu nghi thức kéo cờ trang nghiêm, cuối cùng trong tiếng biểu dương của hiệu trưởng, Lâm Đông trở lại phòng học, ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Bé không biết nên hình dung cảm giác lúc này như thế nào, chính là cảm thấy đặc biệt vui vẻ đặc biệt tốt đẹp, học sinh, bàn, ghế, ngay cả khăn lau bảng trong phòng học đều tươi vui sinh động, đặc biệt tốt đẹp, giống như khi ông còn sống, ông ôm bé đến ruộng cảm nhận từng cơn gió thơm ngọt.

Bé vui vẻ, bé rất vui vẻ, vẫn luôn kéo dài đến khi tan học, bé đeo cặp sách nhỏ đi tìm Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, kết quả giáo viên của bọn họ lại dạy quá giờ, lúc thường bé sẽ ghé người vào cửa sổ phòng học lớp hai chờ bọn họ, thuận tiện nghe giáo viên lên lớp, nhưng hôm nay bé không chờ được, bé chờ không kịp để về tiệm tạp hóa kể cho cô nghe việc bé thi đứng đầu toàn trường.

Nhưng bé phải nói một tiếng với Mục Hưng Hà đã, vì thế bé cởi cặp sách nhỏ, lấy giấy luyện viết cùng bút chì, ngồi chồm hổm trên mặt đất, muốn viết một câu —— em về nhà trước, nhưng chữ "Trước" viết như thế nào, chữ "Nhà" nhiều nét lắm, viết thật là chậm, vì thế bé nghiêm túc viết một câu như thế này trên giấy luyện viết:

—— Hưng Hà, em xian về jia, tìm gu gu.

Sau khi Mục Hưng Hà thấy, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhẩn nhẩn gật đầu với Lâm Đông, Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà cười hì hì, ngại ngùng đáng yêu, sau đó lại một lần nữa bé ngồi xồm xuống, dùng tẩy cao su xóa dòng chữ này đi, sau khi lau sạch thì còn có thể tận dụng để làm bài tập.

Lau xong câu này, bé cầm giấy luyện viết lên, miệng nhỏ thổi bay từng mảnh vụn, sau đó đem giấy luyện viết cất vào trong cặp sách, rời khỏi trường học, kiểm chế không được vui sướng trong lòng, bước chân ngắn chạy như bay, hộp bút trong cặp sách vang lên leng keng leng keng, bé không cảm thấy ồn ào, trái lại cảm thấy đây là âm thanh đẹp nhất trên thế giới.

Bé chạy một đường đến tiệm tạp hóa, muốn tự mình nói chuyện thì đứng đầu cho cô nghe, kết quả mới tiến vào đầu phố đông, tất cả mọi người đã biết hết.

"Nhóc con, thi đứng đầu nha."

"Tiểu Lâm Đông, nghe nói con được hạng nhất toàn trường, thật là lợi hại nha."

"Nhóc con, sao con lại thông minh như vậy chứ."

"Con à, con đi học như thế nào vậy? Dạy cho Nha Nha nhà chúng ta đi."

"..."

Lâm Đông ngượng ngùng từ đầu phố đông đi tới cửa tiệm tạp hóa, đám ông bà già chơi đánh cờ tán gẫu ở cửa tiệm tạp hóa còn nhiệt tình hơn so với những người hàng xóm kia, bé vừa vui vẻ lại then thùng, sau đó chạy đến sân sau tìm Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa đang thu dọn sân với Hạ Thanh Chương, quay đầu nhìn thấy Lâm Đông, vội vã bỏ cái chổi trong tay, nhanh chân đi lại, ngồi xồm trước mặt Lâm Đông nói: "Dượng con nói với cô, con thi đứng đầu toàn trường."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, cô giáo nói, con không cần nộp học phí, con còn có bằng khen, còn có vở mới, còn có còn có bút chì..."

Lâm Đông còn chưa nói hết, đã cởi cặp sách nhỏ ra, lấy ra từ bên trong một tấm bằng khen, một quyển vở mỏng, ba cây bút chì, đưa cho Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa nhìn thấy bằng khen mới tinh cùng phần thưởng, lại nhìn khuôn mặt đỏ chót của Lâm Đông, cô vươn tay lau mồ hôi trên trán Lâm Đông, thương cảm và kiêu ngạo mà nói: "Con ngoan, con giỏi quá, giỏi quá!"

Lâm Đông cao hứng nên đôi mắt sáng lấp lánh, trước đây trong mắt của bé cũng sáng đấy, thế nhưng vẫn còn nhiều bất an, lo sợ nghi hoặc cùng cẩn thận từng li từng tí một, nhưng bây giờ những thứ đó đã chậm rãi rút đi, càng ngày bé càng có bộ dạng của một đứa trẻ, trong lòng Lâm Lệ Hoa vui mừng, không nhịn được nâng khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông hôn hai lần, khiến cho Lâm Đông không biết làm sao, Hạ Thanh Chương đứng một bên nói: "Lệ Hoa, được rồi, em xem em dọa Lâm Đông sợ rồi kìa."

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cười với Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa lại một lần nữa không để ý hình tượng cười to lên, lớn tới nỗi đứng ngoài tiệm tạp hóa cũng nghe được, hấp dẫn Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đang trên đường tới đây, hai đứa bé vừa nhìn thấy Lâm Đông liền lớn tiếng gọi: "Lâm Đông!"

Lâm Đông quay đầu lại nhìn hai người.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đồng thời nói: "Mày đứng đầu toàn trường!"

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ hỏi: "Mày thi được bao nhiêu điểm?"

Lâm Đông trả lời: "Một trăm điểm."

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Ngữ văn cùng số học gộp lại hả?"

"Không phải, là ngữ văn một trăm điểm, số học một trăm điểm."

Kỳ Kỳ không còn lời nào để nói, thành tích cao nhất của nó là lúc nhập học lớp võ lòng đọc được bảy bài thơ, đếm tới số hai mươi, sau lần đó thành tích học thê thảm bị bại lộ, ở lớp võ lòng đứng song song với Hạ Tiểu Xuyên, nhưng hai người đều tự coi mình là học sinh ưu tú, kết quả bị Lâm Đông giết trong nháy mắt, cái này còn gì để nói nữa, đương nhiên là im lặng, nói cái khác, ánh mắt của nó bị phần thưởng cùng bằng khen của Lâm Đông hấp dẫn, tranh nhau xem với Hạ Tiểu Xuyên.

Lâm Lệ Hoa sợ Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên làm hư bằng khen, nhanh chóng lấy đi, cố ý đi nhà bếp làm hồ dán, đi tới tiệm tạp hóa, dán ở trên tường đối diện cửa lớn, như vậy khi người ta đi lui đi tới đều có thể nhìn thấy, sau đó nói với Lâm Đông nói: "Đông Đông, học tập cho giỏi, sau này chúng ta dán đầy bằng khen lên mặt tường này nhé."

Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

"Tốt, đi, cùng cô đi mua vải đỏ, làm cho con khăn quàng đỏ." Lâm Lệ Hoa vươn tay ra với Lâm Đông.

Lâm Đông cao hứng đem tay nhỏ đưa về phía Lâm Lệ Hoa, cùng nói: "Làm khăn quàng đỏ ạ."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Mẹ, con cũng muốn khăn quàng đỏ nữa."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Được, cũng làm cho con một cái khăn quàng đỏ."

Kỳ Kỳ cùng nói: "Mẹ tiểu Xuyên, cô của Lâm Đông, con cũng muốn khăn quàng đỏ ạ."

"Được được được, đều làm khăn quàng đỏ."

Lâm Lệ Hoa đi lên chợ mua một khối vải đỏ lớn, làm khăn quàng đỏ cho năm đứa nhỏ, năm đứa nhỏ đều thích cực kỳ, đặc biệt là Lâm Đông, mỗi lần Lâm Đông đi đưa mì sợi nước tương gì gì đó cho mấy nhà trên trấn, đều mang khăn quàng đỏ, toàn bộ người trên trấn đều biết Lâm Đông nhảy lớp lên lớp một lại thi được đứng đầu toàn trường, thật là lợi hại!

Đám người nam nữ già trẻ trấn Cẩm Lí đối với giáo dục đều cực kỳ coi trọng, nếu không thì cũng không có chế độ miễn học phí cho hạng đầu như vậy, điều này cũng làm cho nhóm phụ huynh càng coi trọng việc giáo dục bọn nhỏ, nếu như gặp được đứa nhỏ có thành tích ưu tú có năng khiếu đều đặc biệt yêu thích, Lâm Đông chỉ một trận chiến thành danh.

Căn cứ vào suy nghĩ "Mong con hóa rồng, vọng nữ thành phượng" cùng "Dính hỉ khí", lúc nhóm người trấn trên cần phải mua tạp hoá, theo bản năng mà đến tiệm tạp hóa của nhóc con mua, việc buôn bán bị những nhà tiệm tạp hóa khác cướp đi chậm rãi có xu thế trở về, nhiều đó đủ làm Lâm Lệ Hoa sướng đến phát rồ rồi, Hạ Thanh Chương cũng biết đây là công lao của Lâm Đông, cố ý đi chợ mua gà thịt cá trứng, thứ nhất là chúc mừng niềm vui được nhảy lớp, thứ hai là chúc mừng Lâm Đông thi đứng đầu, đồng thời cổ vũ Hạ Tiểu Xuyên học tập cho giỏi.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lần này thiếu chút nữa con thi được một trăm điểm."

Lâm Đông hỏi: "Vậy anh thi được bao nhiêu?"

"Anh thi ngữ văn được chín mươi điểm, số học thi được chín mươi hai điểm."

"Vậy anh rất lợi hại rồi."

"Ừ, mày cũng rất lợi hại, sau này anh cũng thi được một trăm điểm."

"Cố gắng lên!"

"Ừ."

Lâm Lệ Hoa bưng bát cháo tới, cười đưa cho mỗi người một bát, nhìn về phía Hạ Thanh Chương hỏi: "Thanh Chương, vậy Đông Đông của chúng ta có phải là lên lớp hai không?"

Hạ Thanh Chương suy nghĩ một chút, nói: "Đợi thêm thời gian nữa, chờ Lâm Đông nắm vững kiến thức căn bản đã rồi lại nhảy."

"Được, nghe lời anh."

Hạ Thanh Chương gật đầu, kế tiếp Hạ Thanh Chương lấy không ít sách cũ từ trường học, theo thứ tự là sách lớp một và sách lớp hai, bây giờ cả nhà bọn họ rời khỏi nhà cũ, vào ở trong sâu sau tiệm tạp hóa, gian phòng tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để ở, không cần rời khỏi tiệm tạp hóa nữa.

Buổi tối trước khi ngủ, y cầm sách vở đi đến gian phòng của Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên, cố gắng bổ túc cho Lâm Đông, để Hạ Tiểu Xuyên cùng nghe, mục đích chính là vì để cho Lâm Đông lên lớp hai, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân học chung một lớp, miễn cho bé quá nhỏ bị bắt nạt.

Năng lực học tập của Lâm Đông cực kỳ mạnh, liên tục làm cho Hạ Thanh Chương kinh ngạc, nhưng mà tuổi Lâm Đông còn nhỏ, y không dám tạo áp lực quá lớn, chỉ cần nắm chắc kiến thức căn bản là được, qua mấy ngày, Lâm Đông đã học xong toàn bộ kiến thức lớp một, sau khi tan học bé mới chạy đến trước cửa sổ phòng học của Mục Hưng Hà chờ Mục Hưng Hà tan học, những gì giáo viên nói bé đều có thể nghe hiểu.

Bé nghe say sưa ngon lành, mãi đến tận lúc Mục Hưng Hà ôm bé nói: "Đừng nằm sắp ở chỗ này, đi, chúng ta đi về nhà."

Lâm Đông mới để cho Mục Hưng Hà ôm đi.

Mục Hưng Hà hỏi: "Giáo viên nói gì em cũng hiểu à?"

"Dạ hiểu."

"Đông Đông thật thông minh, vậy chúng ta về nhà đá bóng đi."

"Dạ."

"Tiểu Quân cũng chơi nữa."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tất nhiên là cũng chơi rồi."

Kết quả ba người mới đi đến tiệm tạp hóa, liền thấy Lâm Lệ Hoa, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ hùng hùng hổ hổ chào đón, Hạ Tiểu Xuyên lớn tiếng gọi: "Lâm Đông, đi, về trường học nào! Cô giáo bảo mày về trường học!"

Lâm Đông vô cùng nghi hoặc.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Về trường học làm gì?"

Kỳ Kỳ đáp: "Về trường học đi hát!"

Tưởng Tiểu Quân lập tức hỏi: "Là thi đấu văn nghệ à?"

Kỳ Kỳ nói: "Đúng rồi, mẹ cũng đăng ký cho em, em và Tiểu Xuyên cùng đi trường học, em cũng phải hát, em muốn lên được giải thưởng em muốn lên truyền hình, anh, anh đi với bọn em đi."

"Được." Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, mày có đi hay không?"

"Đi, đương nhiên đi."

Vì vậy năm đứa nhỏ cùng Lâm Lệ Hoa đi đến phòng học văn nghệ của tiểu học Cẩm Lý, bên trong phòng học lớn đã ngồi không ít học sinh và phụ huynh tham gia thi đấu, không phải thí sinh dự thi và phụ huynh không được vào, cho nên Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chỉ có thể nằm nhoài trên cửa sổ xem, nhìn từng đứa từng đứa nhỏ đi lên trên bục giảng hát.

Có hát nhạc thiếu nhi, có hát bài hát được yêu thích, còn có đọc diễn cảm thơ ca, từng bóng dáng nhỏ nhỏ non nớt đáng yêu lại buồn cười, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nằm nhoài trước cửa sổ "Xoi mới bình phẩm".

Mục Hưng Hà nói: "Mày xem, giọng của thằng nhóc này lúc nói chuyện còn nhỏ hơn cả Đông Đông"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Hát hay mà."

Mục Hưng Hà: "Ha ha, sai nhạc."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Mục Hưng Hà: "Ha ha, thằng nhóc này quên lời."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Mục Hưng Hà: "Ha ha, cái đứa nhỏ này cũng quên lời, chuẩn bị khóc, khóc rồi khóc rồi kìa, ha ha."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Giọng Mục Hưng Hà bị giáo viên bên trong phòng học nghe được, cô liếc mắt một cái, trong nháy mắt Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đang hoảng ổn định mà xem và nghe mọi người thi đấu. Lúc Hạ Tiểu Xuyên lên hát, hai người nhin không được che miệng cười, bởi vì Hạ Tiểu Xuyên hát thật là —— thật là khó nghe, tông giọng chạy đến Thái bình dương luôn rồi, Hạ Tiểu Xuyên còn

cảm thấy hài lòng với chính mình, ngược lại là Kỳ Kỳ hát cũng không tệ lắm, giống các bạn nhỏ khác hát cũng được.

Đến phiên Lâm Đông hát, Tưởng Tiểu Quân mới chịu há mồm nói chuyện, Mục Hưng Hà lập tức nói: "Yên tĩnh, nghe hát!"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tao chưa kịp nói gì."

"Mày im miệng! Không cho nói không cho cười!"

Tưởng Tiểu Quân âm thầm "Xùy" một tiếng, thứ gì á, có thể cười người khác, lại không cho người khác cười Lâm Đông, cái tật xấu gì vậy không biết..

Mục Hưng Hà không để ý tới Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân đập Mục Hưng Hà một cái, Mục Hưng Hà lập tức đập Tưởng Tiểu Quân một cước, Tưởng Tiểu Quân lảo bẫm một câu "Mày giỏi mày giỏi lắm", sau đó cùng Mục Hưng Hà nằm nhàoai cửa sổ thượng, nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông đi lên bục giảng, có chút câu nệ, nhìn Lâm Lệ Hoa bên dưới bục giảng, vẫn có chút câu nệ.

Lão sư hỏi: "Trò nói cô nghe tên của trò là gì?"

Lúc này Lâm Lệ Hoa có chút hối hận, con của người khác sau khi đăng ký, liền bắt đầu chuẩn bị ca khúc, bởi vì trong nhà bận quá, nên cô quên mất việc này, vừa nãy nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lớp một, vội vã chạy tới, toàn là nghe người khác hát xong rồi mới bắt chước nghĩ ca khúc cho Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên Hạ Tiểu Xuyên hát nát bét, có lẽ Lâm Đông cũng vậy... Lâm Lệ Hoa nghĩ thầm, vậy kệ đi, lần này không được lên TV không tìm được mẹ, sau này sẽ có cơ hội khác, cô nhìn Lâm Đông chăm chú.

Lâm Đông ngẩng đầu lên, bắt chước những bạn học khác, giọng nói non non nho nhỏ, trả lời: "Con tên là Lâm Đông, năm nay con

sáu tuổi, con học lớp một, con, con, con đến từ tiểu học Cẩm Lý."

Lâm Lệ Hoa ở phía dưới vui mừng nở nụ cười.

Mấy người Mục Hưng Hà cũng cười.

Cô giáo lại hỏi: "Vậy ngày hôm nay con muốn hát bài gì?"

Lâm Đông trả lời: "Con muốn hát bài "Tống biệt"."

"Tống biệt"?" Cô giáo suy nghĩ một chút, cũng không biết đây là bài hát trẻ con nào, chỉ cho rằng sẽ là nhạc thiếu nhi giống như đa số các bài khác, ngay cả phụ huynh cũng không biết bài hát này, vì vậy cô giáo hỏi: "Con nói cho cô nghe, là ai dạy con bài hát này?"

Lâm Đông trả lời: "Không ai dạy con ạ."

Cô giáo nở nụ cười: "Vậy sao con lại biết?"

"Con học theo máy thu thanh của ông con ạ."

Cô giáo cười lên: "Thực sự là đứa nhỏ chăm học, vậy bây giờ con bắt đầu hát, hát cho cô và phụ huynh nghe, được không?"

Lâm Đông gật gật đầu: "Dạ được."

Cô giáo rời khỏi bục giảng.

Một mình Lâm Đông đứng trên bục giảng, thân hình gầy gò nhỏ nhỏ, đeo khăn quàng đỏ xinh xắn, mặc trên người là quần áo năm ngoái của Hạ Tiểu Xuyên, thế nhưng quần áo vẫn có chút dài và rộng, hai cái tay nhỏ bé chỉ lộ ra năm đầu ngón tay, nắm chặt để trước người, ánh mắt đảo qua Lâm Lệ Hoa rồi quét về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ngoài cửa sổ, Mục Hưng Hà làm một cái tư thế cổ vũ với bé..

Bé thở ra một hơi, hai tay nhỏ vẫn nắm chặt, thân hình nhỏ đứng thẳng tắp, ánh mắt nhìn phía trước, miệng nhỏ hơi mở ra, âm thanh

trong trẻo tinh khiết lập tức chảy ra ——

"Bên ngoài trạm nghỉ chân, cạnh con đường mòn nhỏ, cỏ thơm xanh thắm trải dài..."

Câu này vừa ra, cô giáo kinh sợ, nhanh chóng nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa ngẩn ra.

Trong nháy mắt Mục Hưng Hà Tưởng và Tiểu Quân ngoài cửa sổ mở to hai mắt.

Tiếng líu ra líu rú bên trong phòng học đột nhiên an tĩnh lại.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 27: Vô Đề

Tất cả mọi người sợ ngây người, chưa kịp phản ứng, toàn bộ đều đắm chìm trong tiếng ca non nớt, trong suốt của Lâm Đông, đây là một bài hát tiến đưa, ý từ sâu đậm thê lương da diết, làn điệu chậm rãi, được Lâm Đông hát, hát như muốn lưu luyến không rời, như lúc mặt trời sắp lặn, càng đẹp càng không nở.

Lâm Lệ Hoa đỏ cả mắt.

Mục Hưng Hà choáng váng.

Những người khác đều ngơ ngác mà nhìn chăm chú Lâm Đông.

Mới đầu Lâm Đông khá sợ sệt, sợ rằng mình hát không hay, sợ đến mức âm thanh có chút run rẩy, nhưng một khi đã hát lại cảm thấy không có gì đáng sợ, càng hát càng thả lỏng, đầu nhỏ hơi rung nhẹ cùng nhịp điệu, dáng dấp ngoan ngoãn đáng yêu, mặc dù có vài chữ hát không rõ lắm, thế nhưng không những không ảnh hưởng đến ca khúc, trái lại càng tô điểm thêm không ít, thân hình nho nhỏ thẳng tắp đứng trên bục giảng, tiếp tục cất tiếng hát:

"Bên ngoài trạm nghỉ chân, cạnh con đường mòn nhỏ, cỏ thơm xanh thắm trải dài.

"Gió đêm lướt nhẹ qua tán liễu như tiếng tiêu lúc có lúc không, tà dương nơi ngoài núi.

"Trời một bên, đất một bên, như tình tri giao chẳng còn bền chặt.

"Một bình rượu đục đã đủ vui mừng, đêm nay từ biệt giấc mộng lạnh..."

Tiếng hát trong trẻo theo kết thúc của ca khúc mà biến mất trong phòng học, Lâm Đông hát xong, ánh mắt của bé rơi vào học sinh và phụ huynh dưới đài, phát hiện trong phòng học thật im lặng, mọi người đều dùng một loại ánh mắt bé không thể nào hiểu được nhìn bé, bé lập tức bất an, tay nhỏ buông ra, âm thầm chà chà vạt áo, ánh mắt theo bản năng mà tìm kiếm Lâm Lệ Hoa, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa rồi, bé nhanh chóng xuống đài muốn đi lại chỗ Lâm Lệ Hoa.

"Chờ một chút." Cô giáo chậm nửa nhịp mà gọi: "Trò Lâm Đông chờ một chút."

Lâm Đông nhanh chóng dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía cô giáo, lại bắt đầu khẩn trương, cô giáo cười xoa xoa cái đầu nhỏ của bé nói: "Đừng khẩn trương, con hát rất tốt."

Lâm Đông chớp mắt hai lần, nhìn cô giáo.

Cô giáo cười lấy một đóa hoa nhỏ từ trên bục giảng đưa cho Lâm Đông nói: "Đây là phần thưởng của con, hát rất tốt, cực kỳ tốt."

Được khen ngợi mãi, Lâm Đông lập tức bình tĩnh lại, bé tiếp nhận đóa hoa nhỏ, lí nhí nói: "Con cảm ơn cô ạ."

Cô giáo nở nụ cười: "Không cần khách khí, con trở lại chỗ ngồi đi."

Lâm Đông cầm đóa hoa nhỏ đi đến bên cạnh Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vươn tay ôm Lâm Đông lên đùi mình ngồi.

Lâm Đông nhìn hai mắt đỏ ngầu của Lâm Lệ Hoa, không hiểu gọi: "Cô ơì."

Lâm Lệ Hoa lau mắt nói: "Cô không có chuyện gì, cô bị con làm cho cảm động thôi, con hát quá tốt, quá tốt luôn."

"Vậy cô đừng khóc mà."

"Được, cô không khóc." Bài hát "Tống biệt" này làm cô cảm thấy rất buồn, đặc biệt là do đứa nhỏ Lâm Đông này hát, học vắn của cô không tốt, không biết nên hình dung cảm giác về bài hát này như thế nào, chỉ biết mình đau lòng Lâm Đông cực kỳ đau lòng, trong lòng suy nghĩ muốn Lâm Đông cũng hoạt bát thoải mái như những hài tử khác, không nhịn được liền nói: "Con cười một cái với cô, cười một cái cô sẽ không khóc nữa."

Lâm Đông lập tức nở một nụ cười, nụ cười rất ngây thơ.

Lâm Lệ Hoa cũng cười, vươn tay nắn nắn khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nói: "Tiểu tử, con hát cực kỳ tốt, cực kỳ tốt đó."

"Dạ, ông cũng nói con hát rất hay."

Lâm Lệ Hoa dịu dàng nói: "Không sai, nếu như có thể vào trong thành phố hát, chúng ta càng phải hát tốt hơn nữa, biết không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ biết."

"Vậy trước hết chúng ta nghe người khác hát xong, nhìn xem có thể đi vào thành phố hay không nhé."

"Dạ."

Lâm Đông ngồi ở trong lòng ngực Lâm Lệ Hoa, trước tiên hướng ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn rồi mới nhìn về phía bục giảng, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, hai người đồng thời giơ ngón tay cái với bé, Mục Hưng Hà nói giơ ngón tay cái nghĩa là đặc biệt lợi hại.

Bé vô cùng vui vẻ, cười với Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, cười đến mức hai cái đồng điều như đang tỏa ra ánh sáng ấm áp vậy, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng đứng ngoài cửa sổ cười, lúc này Lâm Đông mới đưa mắt nhìn sang bục giảng, nghe các bạn học khác hát, mãi cho đến hơn một tiếng sau, cô giáo

và ban giám khảo tuyên bố danh sách được chọn, tên đầu tiên được gọi là Lâm Đông.

Lâm Đông lập tức quay đầu nói: "Cô ời, cô giáo gọi tên con."

Lâm Lệ Hoa cao hứng nói: "Ừ", con có thể đi vào trong thành phố thi hát."

"Vậy con có thể lên TV hát không ạ?"

"Có thể chứ."

Lâm Đông cười vui vẻ.

Lúc này Lâm Lệ Hoa rất là kích động, đặc biệt là lúc các phụ huynh khác vây xung quanh chúc mừng cô, cô cảm thấy đặc biệt tự hào, dắt Lâm Đông đi nhận phần thưởng, các bạn nhỏ mỗi người đều được một đóa hoa, Lâm Đông đặc biệt còn có thêm vở luyện viết, bút chì, tẩy cùng gọt bút chì.

Chỉ có một mình Lâm Đông được nhận, Lâm Lệ Hoa cảm giác mình cực kỳ có mặt mũi, cao hứng cùng với những phụ huynh khác đi về phía phố đông, Lâm Đông thì lại bị một đám bạn nhỏ vây quanh, bảo là muốn làm bạn bè.

"Lăn ra đi."

"Không được chen lấn với bạn thân Lâm Đông của tao."

"Không được kéo em trai tao, Lâm Đông là em trai tao."

"Cút ra chỗ khác."

"..."

Bốn người Mục Hưng Hà che chở Lâm Đông, năm người phí hết tất cả sức lực mới thoát khỏi đám bạn nhỏ khác, sau đó cùng nhau

chạy, vút một đám bạn nhỏ lại phía sau, năm người tao nhìn mày mày nhìn tao cười ha ha.

Sau khi cười xong, Lâm Đông phát hiện mình lạc mất cô rồi, nhanh chóng quay đầu lại xem, cô đang đi giữa đám người cũng nhìn về bên này, phát phát tay với bé nói: "Đông Đông, các con đi về trước đi, không được đánh nhau nha."

"Dạ." Lâm Đông lớn tiếng gọi: "Con đi về bán hàng ạ!"

"Không được bán hàng! Con đi chơi đi."

"Con bán hàng cơ!"

"Không được bán hàng!"

Nhưng Lâm Đông trở lại tiệm tạp hóa vẫn bắt đầu bán hàng, nhưng mà cũng chỉ ở lại tiệm tạp hóa được nửa tiếng, sau đó bị bốn người Mục Hưng Hà kéo đi ra đường đá bóng, đá đến lúc màn đêm buông xuống không còn nhìn thấy bóng, bé và Hạ Tiểu Xuyên mới quay về tiệm tạp hóa.

Ánh đèn bên trong tiệm tạp hóa sáng rõ, Hạ Thanh Chương đang đứng trước bàn cơm bày đĩa nói một tiếng "Ăn cơm", Lâm Đông lập tức đi bưng ghế nhỏ, bưng từng cái từng cái đặt trước bàn, sau đó kéo Hạ Tiểu Xuyên về phía sau đến bên cạnh giếng rửa tay nhỏ, cuối cùng ngoan ngoãn ngồi trước bàn cơm, mãi đến tận khi Lâm Lệ Hoa bưng bát cháo đến.

Hạ Thanh Chương nhận bát cháo hỏi: "Nghe nói, Kỳ Kỳ cũng đậu hả?"

Lâm Lệ Hoa vẫn chưa nói gì, Hạ Tiểu Xuyên nhanh nhẩu giành trước: "Nó đứng thứ năm ạ."

"Vậy còn con?" Hạ Thanh Chương hỏi.

"Con, con được một đóa hoa!"

Hạ Thanh Chương nói thẳng: "Chỉ cần là người đi tham gia đều được tặng hoa đúng không?"

Hạ Tiểu Xuyên không còn gì để nói, vào lúc này nhóc và Kỳ Kỳ có một cái thói quen giống nhau đó là nói lảng sang chuyện khác, nhìn về phía Lâm Lệ Hoa nói: "Mẹ, con muốn ăn một cái màn thầu lớn, Lâm Đông cũng phải ăn một cái màn thầu lớn!"

Lâm Lệ Hoa đưa bánh màn thầu cho Hạ Tiểu Xuyên cùng Lâm Đông, quay đầu nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương biết con mình vẫn còn rất ham chơi, tư chất cũng bình thường, y cũng không bắt buộc, không bắt Hạ Tiểu Xuyên phải giống Lâm Đông, y đều thuận theo tự nhiên, cũng không có xoắn xuýt với việc chuyện Hạ Tiểu Xuyên hát sai tông quá nghiêm trọng, mà hỏi Lâm Lệ Hoa: "Trường học có nói lúc nào sẽ đi vào thành phố hát không?"

"Tháng sau." Lâm Lệ Hoa nói: "Tháng sau em và Lâm Đông cùng đi vào thành phố."

Hạ Thanh Chương hỏi: "Số người tham gia có đông không?"

"Lượng người tham gia rất nhiều, nhưng mà sau khi sàng lọc tuyển chọn, toàn trường chỉ có năm người, thứ nhất là Đông Đông, thứ năm là Kỳ Kỳ."

Hạ Thanh Chương cười nói: "Ồ, đúng là có Kỳ Kỳ, đứa mập Kỳ Kỳ này cũng rất lợi hại ha."

Lâm Lệ Hoa vừa đưa đĩa rau cho Lâm Đông vừa nói: "Anh đừng gọi nó là đứa mập, trong mắt mẹ Kỳ Kỳ nó là mỹ nam tử đứng thứ hai toàn Trung Quốc đấy."

"Vậy mỹ nam tử đứng đầu là ai?"

"Ba của Kỳ Kỳ."

Lâm Đông phì cười, tiếng cười nhỏ mà yếu, thế nhưng mọi người đều nghe được.

Hạ Thanh Chương quay đầu xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, cười nói: "Nhóc con, con mà cũng hiểu thế nào là cười nhạo à."

Lâm Đông ngọt ngào nở nụ cười, có chút ngại ngùng có chút đáng yêu.

Hạ Thanh Chương nhìn về phía Lâm Lệ Hoa nói: "Lệ Hoa, em có phát hiện Đông Đông mập lên không?"

"Mập sao?" Lâm Lệ Hoa nhìn kỹ Lâm Đông.

"Mập, em sờ một cái xem, trên khuôn mặt nhỏ nhắn này có thịt."

Hạ Thanh Chương vẫn còn đang nắn khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa cũng tới nắn: "Đúng này, có chút thịt đấy."

Thấy ba mẹ đều nắn, làm sao Hạ Tiểu Xuyên có khả năng chỉ ngồi im mà nhìn chứ, nhóc duỗi tay nhỏ ra ngắt khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, cùng nói: "Ý, mập, tiểu Đông Đông mày ăn tới mức mập lên rồi."

Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa đang định dạy bảo Hạ Tiểu Xuyên một chút, không cho Hạ Tiểu Xuyên ngắt Lâm Đông, mắt công lại khóc, vậy mà Lâm Đông không thèm để ý đến việc người nhà nựng mình như thế, bé cũng duỗi tay nhỏ sờ mặt Hạ Tiểu Xuyên, phát ra tiếng cười khanh khách nói: "Tiểu Xuyên, anh cũng mập."

"Anh mập rất đẹp, đúng không?"

"Đúng, anh mập rất đẹp."

"Vậy mày cũng ăn cho mập thêm đi, mập mới đẹp."

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên rút tay về nói: "Hôm nay anh phải ăn một thêm bánh màn thầu, à hú hú hú! Anh phải ăn một cái, rồi lại ăn thêm nửa cái."

Lâm Đông cũng nói: "Em cũng ăn hết một cái, lại ăn thêm nửa cái."

Không đợi Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa ngăn cản, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đua nhau ăn cơm, quả nhiên là mỗi đứa ăn thêm nửa cái màn thầu, ăn tới mức bụng nhỏ tròn trịa, bị Lâm Lệ Hoa đuổi đến bên Mục Hưng Hà chơi, chơi đến tối mới trở về, Lâm Lệ Hoa bưng nước cho hai đứa bé rửa chân.

Lâm Đông nói: "Cô ơi, chờ con lớn rồi, con cũng rửa chân cho cô."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Được, cô chờ con rửa chân cho cô."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mẹ con cũng rửa chân cho mẹ."

Lâm Lệ Hoa cầm khăn để lau chân, lau kỹ chân của cả hai đứa, nói: "Được, mẹ chờ các con rửa chân cho mẹ, không được quên nhé, nhớ kỹ lời mình nói, quên sẽ là chó con đó."

Nói xong Lâm Lệ Hoa vươn tay gỡ bàn chân của Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, làm cho hai đứa nhỏ cười khanh khách không ngừng, cô mới nói một câu "Ngủ ngon nhé", sau đó bưng nước rửa chân đi, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên được ngủ ở phòng mới, làm sao có khả năng sẽ ngủ yên, đặc biệt là Hạ Tiểu Xuyên, ở trên giường lăn qua lăn lại, sau đó cùng Lâm Đông trò chuyện về phim "Tây Du ký".

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Lâm Đông, mày biết hát bài "Ngựa Bạch Long đi về phía tây, chở Đường Tam Tạng cùng ba đồ đệ" không?"

Lâm Đông trả lời: "Em biết."

"Vậy mày hát đi."

Lâm Đông hát lên.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Khi nào thì mày hát tiếp?"

Lâm Đông nói: "Lúc nào qua nhà Hưng Hà coi phim em sẽ hát tiếp."

"Sao mày lợi hại quá vậy?"

"Bởi vì em muốn lên truyền hình hát."

Ngay lập tức Hạ Tiểu Xuyên liền nói: "Vậy mày cũng mang anh lên truyền hình được không?"

"Được, nhưng anh lên truyền hình làm gì?"

"Anh biểu diễn công phu!"

"Anh biết công phu à?"

"Anh biết!"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức từ trên giường đứng lên, tìm cái chăn nhỏ khoác lên người, trong nháy mắt cảm giác mình như "Bạch Mi đại hiệp" trong "Anh hùng xạ điêu" khoác áo choàng hiệp khách, nhóc khả khả ha ha hai lần, hỏi: "Lâm Đông, nhìn anh đẹp trai không?"

Lâm Đông lập tức vỗ tay: "Đẹp trai"

"Vậy anh sẽ đánh ra giáng long thập cửu chương! Đánh cho kẻ địch rụng răng, thổ huyết!"

"Tiểu Xuyên, không đúng, đây là Giáng long thập bát chưởng của Quách Tĩnh."

"Mày mới không đúng, phải là thập cửu chưởng!" Hạ Tiểu Xuyên kiên định nói: "Lâm Đông, mày tránh xa một chút, nếu không anh sẽ đánh trúng mày"

Lâm Đông vò đầu, chẳng lẽ mình nhớ lộn?

Hạ Tiểu Xuyên một tay siết cổ áo choàng (chăn), một tay ở giữa không trung vung vẩy, sau đó miệng mạnh mẽ hô to "Giáng —— long —— thập —— cửu —— chưởng —— hây da!", bàn chân nhỏ bước về phía trước một bước, vừa vặn đạp phải chân, cả người lệch đi, "Ầm" một tiếng ngã xuống giường.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Tiểu Xuyên ngã trên giường, cho nên Lâm Đông không phản ứng gì, còn đang muốn xem Hạ Tiểu Xuyên biểu diễn tiếp.

Vậy mà sau khi Hạ Tiểu Xuyên ngồi dậy, móc ra một chiếc răng từ trong cái miệng nhỏ, đặt ở giữa hai người, hai người đồng thời sửng sốt, Hạ Tiểu Xuyên ngờ ngác nói: "Lâm Đông, răng anh rơi mất rồi, còn có máu, anh sắp chết, anh sắp chết, anh sắp chết..."

Ngay sau đó Hạ Tiểu Xuyên "Oa" một tiếng gào khóc, Lâm Đông sợ hãi, vội vàng từ trên giường trượt xuống dưới, không thềm đi giày, để trần bàn chân nhỏ chạy ra ngoài, kinh hoàng gọi: "Cô ời, cô ời, Tiểu Xuyên học máu, Tiểu Xuyên học máu!"

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đang đếm tiền ở quầy hàng, nghe vậy nhìn sang, hỏi: "Cái gì?"

"Tiểu Xuyên học máu!"

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương cả kinh: "Làm sao mà bị học máu?"

Lâm Đông mở to hai mắt, nghiêm túc nói: "Đánh giáng long thập cửu chương ạ!"

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra, tui chỉ viết tiểu phẩm văn ảm áp, nhóc đừng khóc ha ha ha ha.

Lâm Đông: Con không có khóc.

Hạ Tiểu Xuyên: Con cũng không có.

Lâm Đông: Anh có khóc.

Hạ Tiểu Xuyên: Trẻ con đều sẽ khóc.

Lâm Đông: Hưng Hà chưa từng khóc.

Mục Hưng Hà: Ở trong lòng Đông Đông mình là hoàn mỹ!
O(∩_∩)O ha ha ~

Lâm Đông:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 28: Điều Ước

Giáng long thập cửu chương?

Giáng long thập cửu chương là ai? Biệt hiệu của ai vậy?

Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương tưởng là người nào, nhanh chóng chạy vào gian nhà phía sân sau, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên ngồi ở trên giường gào khóc lớn, trong tay cầm một cái răng nhỏ, hai người nhanh chóng chạy lại, không phát hiện trên người Hạ Tiểu Xuyên có thương tích gì.

Lâm Lệ Hoa quay đầu hỏi Lâm Đông: "Người đâu?"

Lâm Đông vô cùng nghi hoặc.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Người giáng long thập cửu chương đâu?"

Lâm Đông nhanh chóng giải thích: "Giáng long thập cửu chương không phải là người ạ."

"Không phải là người, vậy đó là cái gì?"

"Là công phu!" Lâm Đông vừa nhớ lại lúc mình và bọn Hưng Hà cùng nhau xem phim võ hiệp, vừa sắp xếp ngôn ngữ, nghiêm túc giải thích: "Anh tiểu Xuyên luyện giáng long thập cửu chương, luyện, luyện, luyện quá sức, tẩu hỏa nhập ma, răng bị rụng, hộc máu, hộc máu ra..."

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương sửng sờ, giáng long thập cửu chương á? Giáng long thập bát chương chứ! Trong nháy mắt hai vợ chồng cười rộ lên.

Lâm Đông ngẩn ra, ngờ ngác nhìn hai vợ chồng họ.

Hạ Tiểu Xuyên cũng không khóc nữa, chớp đôi mắt long lanh nước nhìn về phía Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa thực sự bị Lâm Đông chọc cười đau cả bụng, đem Lâm Đông ôm vào trong lòng: "Đông Đông à, sao con lại đáng yêu như vậy, sao lại đáng yêu như vậy chứ? Ai nói với con cái từ "Tẩu hỏa nhập ma" này thế? Ai, ai dạy con thế?"

Lâm Đông hoàn toàn không biết chuyện này buồn cười ở chỗ nào, trả lời: "Con xem trên ti vi ạ."

Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương lại cười một trận, cười tới mức hai đứa bé ghen cả lời, lúc này Lâm Lệ Hoa mới lau chân nhỏ của Lâm Đông, sau đó kiểm tra răng của Hạ Tiểu Xuyên, nói cho hai đứa bé biết đây là thay răng sữa, là quá trình mà mỗi đứa nhỏ đều phải trải qua, có nghĩa là đã chậm rãi lớn rồi.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Vậy con sẽ không chết chứ ạ?"

Lâm Lệ Hoa nói: "Đương nhiên sẽ không chết, con xem lúc Tiểu Quân cùng Hưng Hà thay răng, không phải sống rất tốt à?"

Hạ Tiểu Xuyên sịt sịt mũi không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa đem răng của Hạ Tiểu Xuyên vớt xuống gầm giường.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức hỏi: "Tại sao lại đem răng của con vớt xuống gầm giường ạ."

Lâm Lệ Hoa nói: "Răng dưới rụng thì quăng lên cao, răng trên rụng thì vớt gầm giường."

"Tại sao vậy ạ?"

"Bởi vì rừng dưới quăng lên cao ngụ ý rằng mới thuận lợi mọc lên phía trên, rừng trên vút gằm giường là hi vọng rằng mới thuận mọc thẳng xuống dưới. Đông Đông, con cũng phải nhớ kỹ, sau này rừng dưới rụng thì quăng lên cao, rừng trên rụng thì vút gằm giường, như vậy hàm răng mới có thể khoẻ mạnh lớn lên, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên cũng gật đầu.

Lâm Lệ Hoa lại hỏi: "Rừng dưới rụng thì quăng ở đâu?"

Lâm Đông Hạ Tiểu Xuyên đồng thanh trả lời: "Trên cao ạ."

"Rừng trên rụng thì vút nơi nào?"

"Gằm giường ạ."

"Đúng, tốt rồi, không nên ồn ào, mau đi ngủ đi, Tiểu Xuyên không được thè lưỡi ra liếm lợi của con nghe chưa, nếu không răng mới sẽ không mọc được, có sẽ có lỗ thủng cho xem." Lâm Lệ Hoa nói xong nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương thở phào nhẹ nhõm, đắp chăn cho Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên rồi đi, bên trong gian phòng đen kịt chỉ còn lại Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Lâm Đông nói: "Dượng nói, không phải giáng long thập cửu chưởng, là Giáng long thập bát chưởng."

Hạ Tiểu Xuyên không lên tiếng.

Lâm Đông nghe thấy âm thanh chặc chặc, bé lập tức biết được, Hạ Tiểu Xuyên đang liếm lợi, bé lập tức nói: "Tiểu Xuyên, anh đừng liếm lợi nữa, cô nói rồi, anh sẽ có lỗ thủng mất."

"Nhưng mà anh muốn liếm."

"Vậy anh đừng có muốn liếm nữa."

"Anh vẫn muốn liếm."

"Không thể liếm, sẽ có lỗ thủng, sẽ trở nên xấu xí."

Sẽ xấu xí? Việc này làm Hạ Tiểu Xuyên sợ, Hạ Tiểu Xuyên không dám động đây nữa, qua được một lúc, Lâm Đông lại nghe thấy âm thanh, nói: "Tiểu Xuyên, anh lại liếm."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Anh không muốn liếm, là đầu lưỡi của anh tự liếm."

"Anh phải tự khống chế bản thân chứ!"

"Anh không khống chế được."

"Vậy anh muốn có lỗ thủng hả?"

"Không muốn, vậy phải làm sao bây giờ?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, dựa vào ánh đèn yếu ớt ở đầu giường, từ trên giường trượt xuống dưới, mang dép lê nhỏ, đi tới trước bàn nhỏ, nhón chân lên lấy cặp sách nhỏ của mình xuống, mở dây kéo, lấy ra một cái kẹo sữa bên trong, sau đó đem cặp sách nhỏ kéo lại, lần thứ hai nhón chân lên, để cặp sách nhỏ vào đúng vị trí ban đầu, đi đến trước giường nói: "Cho này."

"Cái gì thế?" Gian phòng quá tối, Hạ Tiểu Xuyên thấy không rõ lắm.

Lâm Đông nói: "Kẹo, kẹo trong cặp sách của em, anh ăn đường, cho đầu lưỡi ăn no, nó sẽ không liếm lợi của anh nữa, như vậy anh sẽ không có lỗ thủng."

"Có thật không?"

"Thật."

Hạ Tiểu Xuyên tin, xé vỏ kẹo rồi ăn.

Lâm Đông nghiêm túc nhìn, hỏi: "Đầu lưỡi còn liếm lợi nữa không?"

"Không liếm nữa."

Lâm Đông trong nháy mắt buông lỏng, một lần nữa bò lên giường, nói: "Chờ đầu lưỡi của anh ăn no rồi, chúng ta đi ngủ đi."

Hạ Tiểu Xuyên ngồi xuống, mút chụt chụt kẹo trong miệng, đầu lưỡi không còn thời gian liếm lợi nữa.

Lâm Đông ngồi cùng Hạ Tiểu Xuyên, không bao lâu sau, hai đứa bé ngồi ngủ quên mất, gật lên gật xuống cuối cùng nằm nhoài ra trên giường.

Sáng ngày thứ hai Hạ Tiểu Xuyên quên luôn việc này, kết quả bị đám Kỳ Kỳ nhắc nhở, Hạ Tiểu Xuyên lại muốn liếm lợi, lúc này Lâm Đông thay mặt cô, thời khắc giám sát Hạ Tiểu Xuyên, lúc đầu Hạ Tiểu Xuyên vẫn còn liếm, sau đó chơi hăng say quên luôn, Lâm Đông cảm thấy tối hôm qua Hạ Tiểu Xuyên bị chảy máu, xem như là bệnh nhân, cho nên ngày hôm nay bé cũng không để cho Hạ Tiểu Xuyên bán hàng, cũng không cho Hạ Tiểu Xuyên đi giao hàng, bé đặc biệt chịu khó chạy tới chạy lui trên trần.

Hết đưa miếng inox chùi nồi cho bác Lưu, lại đưa bột giặt cho bà Trương, lúc sau lại gọi lão Lý tới nhận điện thoại công cộng, trên đường trở về lại giúp Hứa đại gia chặn một đôi chim uyên ương đang chạy trốn, cả ngày người trần trên cứ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy thân hình nho nhỏ của Lâm Đông nhắc chân ngắn chạy tới chạy lui qua phố lớn ngõ nhỏ trong trần, mọi người đều yêu thích đứa nhỏ Lâm Đông này, dón dập chào hỏi thân thiện cùng Lâm Đông.

Lâm Đông vui vẻ lại ngượng ngùng mà đáp lại, sau đó ra sức làm việc hơn, không phải lúc nào bé cũng bận "Công tác", tình cờ nhìn

thấy mảnh giấy thông báo "Tìm đồ" trên cột điện, bé sẽ chạy đến trước mặt đọc một lần, tình huống thông thường là chỉ có thể nhận ra mấy chữ đơn giản như "Lớn", "Nhỏ", "Trắng" gì đó, không hiểu bé cũng không vội vã, chờ bé lên lớp hai là có thể biết được, bé đi đưa một bao muối xong, đang chạy về tiệm tạp hóa thì nhìn thấy Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cầm sào tre, mang theo rổ nhỏ, sốt ruột hỏi: "Đông Đông, em chạy đi đâu vậy? Anh tìm em khắp nơi cũng không thấy!"

Lâm Đông trả lời: "Em đi đưa muối cho bà Vũ, chân của bà Vũ bị đau, không cử động được."

"Đưa xong chưa?"

"Dạ đưa xong rồi."

"Dẫn em đi chơi nhé."

"Đi chỗ nào chơi ạ?"

"Đi hái táo."

"Đi hái ở đâu ạ?"

"Nhà của lão Trương – Trương Đại Trụ á."

Trong sân của Trương Đại Trụ trồng hai cây táo tàu, hàng năm đều kết được rất nhiều táo vừa lớn vừa tròn, hai vợ chồng Trương Đại Trụ cũng ăn không hết nhiều táo như vậy, liền để bọn trẻ con của phố đông đi vào vườn hái.

Năm nay lại để cho Mục Hưng Hà đi hái táo, Mục Hưng Hà nghĩ đến Lâm Đông đầu tiên, năm nay nhất định phải cho Lâm Đông ăn được mấy quả táo vừa tròn vừa ngọt, cho nên khi không tìm được Lâm Đông, cậu quyết không đi tới nhà Trương Đại Trụ hái táo, miễn cho những đứa khác chiếm tiện nghi.

"Đi, chúng ta đi hái táo, lượm xong chia cho em một nửa."

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông đi, Lâm Đông nhanh chóng nói: "Em chưa nói với cô em nữa."

"Anh nói với cô em rồi, đi."

"Vậy cũng được ạ."

Lâm Đông giúp đỡ Mục Hưng Hà cầm rổ nhỏ, đi về hướng nhà Trương Đại Trụ, còn chưa tới nhà Trương Đại Trụ đã thấy Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng với hai đứa nhỏ khác, tất cả mọi người đang chờ nhặt táo cả.

Mục Hưng Hà nhỏ giọng nói với Lâm Đông: "Một lát nữa em phải lượm nhanh lên, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

Bảy đứa nhỏ đi vào sân nhà Trương Đại Trụ, Lâm Đông ngẩng đầu nhìn lên, trên hai cây táo tàu cao vút có thật nhiều táo vừa tròn vừa to, đây là lần đầu tiên bé thấy, đặc biệt cao hứng, mang theo rổ nhỏ cùng bọn Hạ Tiểu Xuyên đứng dưới tán cây, Mục Hưng Hà cầm sào tre đập một cành cây, quả táo rơi như mưa xuống, bé cùng bọn Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng đi lượm, thả vào trong rổ của Mục Hưng Hà.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy Lâm Đông nhặt nhiều hơn mình, vội vã giậm chân gọi: "Lâm Đông, mày và anh là một nhà, mày phải lượm giúp anh chứ!"

Lâm Đông sững sờ, sau đó lượm lên bỏ vào trong rổ của Hạ Tiểu Xuyên, rồi lại lượm tiếp bỏ vào trong rổ của Mục Hưng Hà, ai cũng không thiệt thòi, nhưng táo chưa có đầy rổ lớn, tất cả mọi người lượm thật nhiều, Kỳ Kỳ mập nhặt được ít, nó rất gấp, liền nhìn chăm chăm vào sào tre của Mục Hưng Hà, xem Mục Hưng Hà đập chỗ nào, nó chạy chạy lại chỗ đó mà lượm, vốn là muốn lượm nhiều

chút, kết quả là vẫn chưa lượm được đã bị táo rơi "Bộp bộp" xuống đầu và người, đập cho nó khóc lớn, mang theo rổ nhỏ đi về phía cửa, vừa khóc vừa nói: "Tao phải nói cho mẹ tao, Hưng Hà không cho tao nhặt, Hưng Hà đánh tao."

Kỳ Kỳ hay khóc, cho nên không ai thèm để ý đến nó, nó liền mang theo rổ đứng ở cửa khóc, Lâm Đông quay đầu nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng về nhà, cũng đừng khóc, bằng không lượm được càng ít."

Kỳ Kỳ khóc lóc nói: "Tao lượm không lại bọn mày."

Lâm Đông nói: "Vậy, vậy mày khóc cũng vô dụng thôi."

Kỳ Kỳ vẫn cứ khóc lóc nói: "Mày chia cho tao một chút đi."

Lâm Đông cực kỳ thành thật trả lời: "Tao, tao không thể chia cho mày được."

Kỳ Kỳ khóc càng nhiều hơn hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì bởi vì tao phải giúp Hưng Hà lượm, tao còn phải giúp Tiểu Xuyên."

"Vậy sao mày không lượm giúp tao, chúng ta không phải là bạn tốt à?"

"Chúng ta là bạn tốt, vậy vậy vậy tại sao mày không giúp tao lượm?"

"Tao, tao ——" Trong nháy mắt Kỳ Kỳ bị chặn họng, một hồi lâu sau mới nói: "Tao lượm chậm."

"Vậy tao không nhặt cho mày, tự mày nhặt nhé, đừng khóc, được không?"

"Được, nhưng quả táo đập tao."

"Mày đi với tao, đi với tao thì táo sẽ không đập trúng mày."

"Được."

Kỳ Kỳ trở về trong đội ngũ một lần nữa, cùng Lâm Đông cùng nhau lượm táo, sau khi kết thúc Kỳ Kỳ lượm được ít nhất, Lâm Đông đem một ít táo lượm được cuối cùng cho Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy Lâm Đông cho nhóc cũng cho, Mục Hưng Hà cũng hót một vốc lớn cho Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân là anh họ ruột của Kỳ Kỳ, trực tiếp lấp đầy rổ nhỏ của Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cực kỳ cảm động, nói: "Chờ, chờ mẹ của tao làm bánh táo xong, tao sẽ đưa cho bọn mày ăn!"

Lâm Đông nói: "Được."

Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Dẹp đi, mày keo kiệt như vậy, giữ lại tự mình ăn đi."

Kỳ Kỳ phản bác: "Em không keo kiệt."

"Ai tin."

"Em sẽ không keo kiệt!"

"Đông Đông, về nhà." Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông đi.

Lâm Đông gọi: "Tiểu Xuyên, về nhà."

Vì vậy năm người lần lượt về nhà, lúc buổi tối Kỳ Kỳ thật sự cho Lâm Đông nửa nôi bánh táo, còn gọi Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đến nhà Lâm Đông ăn, năm người ngồi ở trên tầng đá đối diện tiệm tạp hóa, nhìn mặt trăng tròn tròn, ăn bánh táo mẹ Kỳ Kỳ làm, chỉ vào mặt trăng nói nhăng nói cuội.

Kỳ Kỳ nói: "Bên trong mặt trăng có thần tiên!"

Hạ Tiểu Xuyên nói tiếp: "Thần tiên có thể phù hộ người."

Mục Hưng Hà nói: "Mày phải ước nguyện, ước nguyện mới có thể phù hộ mày thực hiện."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Tao ước tao được làm nhà khoa học!"

Kỳ Kỳ nói: "Tao ước tao sẽ làm nhà khoa học lớn."

"Sao mày lại ước giống tao?"

"Tao với mày không giống nhau, mày là nhà khoa học, tao là nhà khoa học lớn."

"Vậy tao chính là nhà khoa học lớn lớn lớn."

"Tao là nhà khoa học siêu lớn lớn lớn lớn lớn!"

"..."

Lúc Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ tranh luận, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Lâm Đông ngẩng đầu nhìn mặt trăng.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Hưng Hà, mày có nguyện vọng gì?"

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, nói: "Nguyện vọng của tao là kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền!"

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Mày muốn nhiều tiền như vậy làm gì?"

Mục Hưng Hà không chút do dự mà trả lời: "Mua máy chơi điện tử! Mua đồ ăn cho Lâm Đông ăn! Sau đó cùng Lâm Đông vừa ăn vừa chơi điện tử!"

"..."

"Mày thì sao?"

"Tao muốn làm lính!"

"Vậy tao cũng nên tham gia quân ngũ nhờ?"

"Không phải mày muốn kiếm tiền à?"

"Tao vừa làm lính vừa kiếm tiền!"

Tướng Tiểu Quân không còn gì để nói với Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà quay đầu ôm Lâm Đông hỏi: "Tiểu Đông Đông, em ước cái gì thế?"

Lâm Đông nói: "Em ước tìm được ba mẹ của em."

Trong nháy mắt Mục Hưng Hà không biết nói gì.

Tướng Tiểu Quân nói: "Không phải là em sắp được lên TV à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Lên TV chắc chắn sẽ tìm được."

Lâm Đông gật đầu thật mạnh nói: "Dạ!"

"Phải hát cho thật tốt."

"Dạ."

Lúc đang trò chuyện, đột nhiên trong trần nhà truyền đến một câu "Đến giờ "Thiên long bát bộ" bắt đầu", trong nháy mắt năm đứa nhỏ nhảy từ trên tầng đá xuống, nói một tiếng với người lớn, sau đó cùng nhau chạy về nhà Mục Hưng Hà, rồi lại chen lên ghế salon của Mục Hưng Hà, mày chen tao tao chen mày.

Mục Hưng Hà kiên định che chở cho Lâm Đông, Lâm Đông ngồi chắc chắn bên người Mục Hưng Hà, Tiểu Xuyên mập cùng Kỳ Kỳ mập trở thành đối tượng bị Mục Hưng Hà và Tướng Tiểu Quân đè ép, thế nhưng hai người bất khuất kiên cường, bị chen xuống, lại bò

lên, cuối cùng nẵm đũa nhỏ chen chung một cái ghế salon, hết sức chuyên chú mà xem phim võ hiệp.

Một tập chiếu xong, phụ huynh ba nhà tới đón người, Hạ Thanh Chương một tay ôm một đũa, ôm Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên về nhà ngủ.

Sáng ngày tiếp theo là chủ nhật, Lâm Đông còn đang ngủ, điện thoại của tiệm tạp hóa liên vang lên, Lâm Lệ Hoa nhận cuộc gọi xong, nhanh chóng vào phòng gọi Lâm Đông rời giường.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 29: Hát Nhạc Thiếu Nhi

"Đồng Đồng, Đồng Đồng, rời giường, Đồng Đồng."

Lâm Đông nghe được tiếng gọi của cô, từ từ mở mắt nhìn thấy cô ngồi ở đầu giường, cô nở nụ cười ấm áp với bé, bé khàn khàn gọi một tiếng: "Cô ạ."

"Ồi chào, mau dậy nào." Lâm Lệ Hoa vươn tay đỡ Lâm Đông ngồi dậy.

Lâm Đông trả lời một tiếng: "Dạ."

"Chúng ta đi tới trường học nào."

"Dạ."

"Đi trường học thi hát nhé."

"Dạ."

Cái gì Lâm Đông cũng đều trả lời "Dạ", trên khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết vẻ buồn ngủ, có loại đáng yêu mơ hồ, thật ra bé chẳng hiểu Lâm Lệ Hoa nói gì, chỉ biết là phải rời giường, tay nhỏ cầm quần áo chuẩn bị tự mặc, Lâm Lệ Hoa cười nói: "Lại đây, cô mặc cho con."

"Con tự mặc được ạ."

"Không có sao, cô mặc cho con."

"Dạ."

Lâm Đông cũng không cố chấp, chui ra khỏi ổ chăn, trên người mặc áo ngủ màu trắng điểm tuyết vào ngôi sao nhỏ, nhào tới trong ngực Lâm Lệ Hoa, ngoan ngoãn để cho Lâm Lệ Hoa mặc quần áo, đã lâu lắm rồi không để cho ai mặc quần áo giúp, thật ra có người mặc quần áo cho mình rất thoải mái, đặc biệt là bây giờ khí trời càng ngày càng lạnh, quần áo dày, tay chân bé quá ngắn, mỗi lần mặc vào đều rất lao lực, mỗi lần bé đều mệt thở hồng hộc, hận rằng mình không thể lớn nhanh lên, giống như người lớn có thể thoải mái mặc quần áo.

Thế nhưng ngày hôm nay cũng không mệt, bởi vì cô mặc cho bé, mặc quần áo mang giày tử tế, trong lòng bé hơi nháy nhót, đứng ở trước giường, nhìn Hạ Tiểu Xuyên còn đang ngủ.

Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ, nói: "Cô ời, Tiểu Xuyên vẫn chưa tỉnh."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Không sao, cứ để cho nó ngủ."

"Anh không phải đi học sao ạ?"

"Con quên mất, hôm nay là chủ nhật, không phải lên lớp à?" Lâm Lệ Hoa vừa gấp chăn màn vừa nói.

Lâm Đông cúi đầu suy tư một chút, lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: "Cô ời, chủ nhật con cũng không lên lớp mà."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười, nói: "Đúng rồi, con cũng không lên lớp, con là đi tập hát, mới vừa nãy giáo viên dạy nhạc của trường học các con gọi điện thoại tới, nói để cho các con đi lên trường luyện hát một chút, dàn dựng và luyện tập tiết mục dàn dựng gì gì đó, như vậy lúc vào trong thành phố thi đấu, có thể lấy được thành tích tốt, có thể lấy được hoa đỏ."

Lâm Đông nghe xong lập tức nói: "Được, con đi luyện hát, con phải luyện thật tốt, con muốn hát thật hay."

"Giỏi quá! Đi, chúng ta đi ăn cơm."

"Dạ."

Lâm Đông cùng Lâm Lệ Hoa ra khỏi nhà ăn sáng, ăn xong, Lâm Lệ Hoa muốn đưa Lâm Đông đi học, kết quả có người đến mua đậu đỏ đậu xanh, việc này cần dùng cân và tính sổ sách, Hạ Thanh Chương đã đi sang nhà họ Hạ thăm bà nội của Tiểu Xuyên rồi, cô không đi được ngay.

Lâm Đông thường thấy tình cảnh này, rất hiểu ý của Lâm Lệ Hoa, giòn giã mà nói: "Cô ơi, con tự đi học được ạ."

Lâm Lệ Hoa quay đầu hỏi: "Con đi được không?"

"Dạ được, con hay tự đi một mình lúc tan học nhiều lần rồi ạ."

Lâm Lệ Hoa suy nghĩ một chút, trấn Cẩm Lí đều là người quen, lúc thường cuối tuần Lâm Đông hay chạy khắp nơi đưa tạp hoá, cũng không có chuyện gì, vì vậy liền nói: "Vậy con đi từ từ, lúc nào tới đoạn đất trồng rau, đừng ham chơi, cô nhìn con ở trên đường."

"Dạ."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa lại dặn dò: "Không nên chạy loạn, phải đi trường học, biết không?"

"Dạ biết."

Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ đi về hướng trường học.

Lúc này Lâm Lệ Hoa mới bắt đầu cân đậu đỏ, đậu xanh, múc dấm chua cho khách, rảnh rỗi đứng ở giữa đường nhìn về phía trường tiểu học Cẩm Lý, nhìn thấy Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ ngoan ngoãn đi tới, trong lòng cô cực kỳ vui mừng.

Trong lòng Lâm Đông cũng vui vẻ, sáng sớm không khí của trấn Cẩm Lí rất mới mẻ lại đặc biệt yên tĩnh, yên lặng có thể nghe thấy

tiếng lá cây rơi từ trên nhánh cây xuống, một mảnh lá cây rơi trên bả vai bé, gió nhẹ nhẹ nhàng thổi một hơi đem mảnh lá cây này rơi xuống, từ từ đáp đất, trôi về nơi thật xa, bé thấy mảnh lá cây này, tự nhủ nói: "Lá cây nhỏ này mới vừa nằm trên bả vai của tao đó."

Lá cây đương nhiên sẽ không trả lời bé, bé nhìn chăm chăm một lúc, nghe thấy giọng của cô truyền đến từ phía sau: "Đông Đông, làm sao vậy? Làm sao lại không đi?"

Bé quay đầu lại nói một câu: "Con đi đây ạ!"

Nói xong tay nhỏ nắm thật chặt quai đeo cặp sách, chạy đi, chạy về hướng trường học, đến trường học bé mờ mịt nhìn chung quanh, suy nghĩ một chút, đi thẳng tới văn phòng của giáo viên, kết quả văn phòng đóng cửa, bé liền chạy đến phòng văn nghệ lớn, rốt cục tìm thấy cô giáo dạy âm nhạc, cũng tìm được ba bạn nhỏ khác.

Không bao lâu Kỳ Kỳ cũng tới, mọi người nghe cô giáo hát trước, sau đó cùng nhau hát trên nền nhạc, Lâm Đông chỉ cần một chút là đã nắm được nhịp rồi, nhưng bọn Kỳ Kỳ vẫn sẽ phạm sai lầm, không có cách nào, cô giáo chỉ có thể để cho mọi người thử hát lại từng lần từng lần một, lợi dụng thời gian cuối tuần để luyện tập, cứ như vậy luyện tập một tháng, kỳ thực cũng chỉ là luyện tập năm, sáu buổi, rốt cục tới tới gian lên thành phố tham gia thi đấu.

Kỳ Kỳ cực kỳ yêu thích khoe khoang lập tức để cho toàn bộ dân cư của phố đông, phố tây, phố nam, phố bắc của trấn Cẩm Lí đều biết —— nó và Lâm Đông sẽ đi vào thành phố tham gia cuộc thi hát nhạc thiếu nhi.

Toàn bộ người của trấn nhỏ thấy bọn Lâm Đông đều sẽ hỏi việc này, ngay cả Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên đều bị hỏi, ba đứa nhỏ nhân lúc người lớn không chú ý, mỗi người đập mông Kỳ Kỳ một cái, đập cho Kỳ Kỳ nằm nhoài trên người Lâm Đông khóc lớn, còn chưa khóc xong đã bị Mục Hưng Hà lôi ra, vút nó nằm úp sấp trên tường mà tự khóc, khóc một lát lại tự động nín, cùng bốn người Lâm Đông chơi thành một tùm.

Mục Hưng Hà hỏi Lâm Đông: "Chừng nào thì em tham gia thi đấu?"

Lâm Đông trả lời: "Ngày mai ạ."

"Tự mình em đi à?"

"Tự em đi không tìm được đường, cô em dắt em đi."

"Tiểu Xuyên cũng đi sao?"

"Đúng rồi, em và ba mẹ cùng đi với Lâm Đông."

Lâm Đông cao hứng gật đầu, loại cảm giác được coi trọng này làm cho bé cảm thấy được trong lòng được lấp đầy, như đám mây mùa xuân, vừa mềm vừa ấm áp.

Mục Hưng Hà nói: "Tao cũng đi."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tao cũng vậy."

Vì vậy sáng ngày thứ hai, lúc một nhà Lâm Lệ Hoa cùng một nhà Kỳ Kỳ đi đến bến xe trong trấn, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng cùng đi, vẫn chưa đi đến bến xe, cha mẹ hai nhà mang theo cái chổi lại đây tóm người, cầm cái chổi đem Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đuổi một vòng, mới ngăn được Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đang muốn đuổi theo Lâm Đông đi, Lâm Đông cùng đám người Lâm Lệ Hoa lên xe xong, nằm nhoài trên cửa sổ xe, nói với Mục Hưng Hà ngoài cửa xe: "Hưng Hà, em đi hát về, sẽ mua đồ ăn ngon cho anh."

Mục Hưng Hà cười rộ lên, cười đặc biệt đẹp trai, hỏi: "Được đó, nói, em tính mua gì ngon cho anh ăn?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Em sẽ mua cho anh kẹo hồ lô!"

"Em có tiền à?"

"Em có tiền, em có mười hai đồng rưỡi lận!" Lâm Đông nghiêm túc vỗ túi.

"Được, chờ em trở về, anh dắt em đi chơi."

"Dạ, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Xe công cộng bắt đầu chạy, Lâm Đông nằm nhoài trên cửa sổ xe.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đuổi theo vài bước về phía trước, nhìn xe công cộng nghiêng ngả rồi đi, hai người lớn tiếng gọi: "Phải hát thật hay nhé!"

Lâm Đông không nhìn thấy Mục Hưng Hà, thế nhưng nghe được tiếng, vì vậy ở trong xe sảng khoái đáp lại một chữ: "Dạ."

Một tiếng "Dạ" giòn tan lại mang vị sữa, cực kỳ đột ngột đối với những người khác, hành khách trong xe dồn dập nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông tưởng giọng mình quá lớn quấy rầy người khác.

Cô giáo nói không thể lớn tiếng ồn ào ở nơi công cộng, bé ngượng ngùng nói: "Xin lỗi mọi người ạ." Sau đó nằm úp sấp trên bả vai Lâm Lệ Hoa, hơi quay đầu, lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh, cẩn thận từng li từng tí quan sát hành khách trên xe, nhìn thấy các hành khách nở nụ cười thân thiện, bé không sợ nữa, bắt đầu có chút ngượng ngùng, đem khuôn mặt nhỏ giấu trên bả vai Lâm Lệ Hoa, làm cho Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương cười rộ lên.

Lâm Lệ Hoa vươn tay đem Lâm Đông ôm vào trong ngực, không bao lâu Lâm Đông liền quên mất thẹn thùng, từ trong ngực Lâm Lệ Hoa chui ra, nhìn bên ngoài cửa sổ, nhìn bên ngoài cửa sổ chợt lóe lên cây lớn, phòng ở, đoàn người còn có từng con đường uốn lượn hoặc thẳng tắp, con đường kéo dài vô hạn, không biết đi đến đâu.

Thế nhưng bé biết bé sẽ đi thi hát, sẽ lên truyền hình, lên truyền hình liền có thể tìm được ba mẹ, trong lòng bé dâng lên một thứ giống như hưng phấn, trong sự hưng phấn đi đến đài truyền hình Cẩm Lâm, vừa đến đài truyền hình liền sợ hãi, thật nhiều phụ huynh thật nhiều bạn nhỏ, đám người Lâm Đông, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy mờ mịt.

Cô giáo dạy âm nhạc cố ý giải thích cho phụ huynh của các học sinh một chút, lần này cuộc thi hát nhạc thiếu nhi có hai mươi lăm trường học tham gia, tổng cộng có một trăm năm mươi học sinh, bởi vì có phân chia theo tốp ca, đơn ca, cho nên tổng cộng chương trình cũng có hơn ba mươi tiết mục, trong đó Kỳ Kỳ cùng hai bạn nhỏ khác là hát tốp ca, Lâm Đông cùng bạn nhỏ còn lại là đơn ca cùng múa đơn.

"Nhiều người như vậy à!" Mẹ Kỳ Kỳ lo lắng nói: "Vậy Kỳ Kỳ của chúng ta có thể được giải không? Mọi người hình như đều rất lợi hại."

Cô giáo dạy âm nhạc cười nói: "Nhìn qua lợi hại là một chuyện, sức cuốn hút lại là một chuyện, chỉ có kỹ xảo, không có tình cảm là chắc chắn không được."

"Ý là sao?" Mẹ Kỳ Kỳ không hiểu lắm.

Cô giáo dạy âm nhạc giải thích cho mọi người: "Ban giám khảo đã nói điểm tiêu chuẩn với tôi, tổng điểm là mười, có ba mục cho điểm tiêu chuẩn, thứ nhất là năng lực biểu diễn sáu điểm, cái này chủ yếu là hát đúng nhịp điệu, thử thách năng lực lĩnh ngộ cùng lực biểu hiện của bọn nhỏ, cũng chính là hát được ca khúc, lộ ra sức cuốn hút, điểm này có thể lấy được, cơ bản có thể lấy giải được rồi, còn lại là cách chọn ca khúc hai điểm cùng hai điểm sân khấu, nếu không có sai lầm gì thì cũng lấy được."

Nghe vậy mẹ Kỳ Kỳ nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông có chút khấn trương, tay nhỏ nắm vạt áo của Lâm Lệ Hoa.

Cô giáo dạy âm nhạc cười nói: "Đừng khấn trương, đừng khấn trương, đừng khấn trương, đi nào, chúng ta đi trang điểm, trang điểm nào."

"Còn phải trang điểm à?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Đúng vậy, không trang điểm làm sao lên truyền hình được? Chỉ là trang điểm đơn giản một chút thôi."

"..."

Bởi vì các bạn nhỏ dự thi đông đảo, nhân viên trang điểm của đài truyền hình không đủ, cho nên đã sớm báo cho mỗi trường học tự chuẩn bị trang điểm, đương nhiên cũng là vì bọn trẻ còn nhỏ, cho nên đối với việc trang điểm này, đài truyền hình cũng không quá lưu ý, cùng lắm chỉ là hình thức mà thôi, mọi người chỉ để ý đến vẻ chân thật của mỗi một đứa nhỏ.

Lâm Đông và năm người Kỳ Kỳ bị xách đến phòng trang điểm ồn ào, nhìn những người bạn nhỏ được trang điểm lộng lẫy, năm đứa nhỏ nhìn lẫn nhau, trong mắt có sự ghét bỏ lẫn nhau nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, Kỳ Kỳ lại nói thẳng: "Lâm Đông, sao mày vẫn mặc đồng phục học sinh vậy."

Lâm Đông thành thực trả lời: "Đây không phải là đồng phục học sinh của tao."

"Vậy là của ai?"

"Hưng Hà, của Hưng Hà năm ngoái, anh ấy không mặc, đưa cho tao mặc." Bởi vì lúc trước Lâm Đông nói đồng phục học sinh của Mục Hưng Hà nhìn rất đẹp, Mục Hưng Hà liền cởi đồng phục học sinh ra cho Lâm Đông mặc, kết quả là quá rộng, Mục Hưng Hà liền

đem đồng phục học sinh của mình năm ngoái cho Lâm Đông mặc, nhưng vẫn rộng.

Kỳ Kỳ nói thẳng: "Mày mặc như đi diễn kịch vậy!"

Lâm Đông mặc vậy cũng quen rồi, cũng không chú ý đến vấn đề rộng chật, nên nói: "Cô giáo nói mặc như vậy cũng được mà."

"Mày xem người ta đều mặc váy rất đẹp kia." Kỳ Kỳ chỉ vào một vòng học sinh nói: "Rất dễ nhìn, mày xem lại mày đi."

"Đó là nữ sinh." Lâm Đông vạch ra điểm mấu chốt.

Kỳ Kỳ nói: "Coi như đúng đi, nam sinh còn mặc âu phục nhỏ, âu phục nhỏ nhìn thật đẹp."

Lâm Đông nhướn mày lên nói: "Âu phục nhỏ rất đắt."

"Không phải mày có mười hai đồng rưỡi à?"

"Mười hai đồng rưỡi không mua được âu phục nhỏ."

"Vậy, vậy được rồi."

"Các con đừng nói nữa, đừng nói nữa, lại đây trang điểm nào." Cô giáo dạy âm nhạc cho bọn Lâm Đông ngồi vào trước kính trang điểm, lần lượt trang điểm cho đám Lâm Đông, Kỳ Kỳ.

Lâm Đông, Kỳ Kỳ trang điểm xong ra khỏi phòng, dọa cho đám người Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương sợ hết hồn, Hạ Tiểu Xuyên mở to hai mắt, sau đó bắt đầu cười ha hả, ôm chân Lâm Lệ Hoa nói: "Mẹ, mẹ xem kìa, mẹ xem mặt Lâm Đông biến thành đất khỉ rồi, nó còn thoa môi son! Kỳ Kỳ cũng vậy, ha ha ha."

Lâm Đông 囧.

Kỳ Kỳ không phản đối, cảm thấy mình rất đẹp.

Lâm Lệ Hoa ngồi xổm trước mặt Lâm Đông, nhìn lông mày nhỏ, khuôn mặt nhỏ trắng xinh, miệng nhỏ hồng hồng của Lâm Đông hoàn toàn biến dạng, biến thành lông mày rậm, mặt trắng bệch, môi đỏ thẫm, đúng là trông không khác gì cái mông lấm, khoe miệng Lâm Lệ Hoa giật một cái, nói với cô giáo: "Cô giáo, trang điểm thế này có quá đậm hay không?"

"Không đậm không đậm đâu, lát nữa ánh đèn chiếu vào là vừa vặn."

Lâm Lệ Hoa không cãi lại, mà là giải thích tình huống với cô giáo, không muốn để cho Lâm Đông trang điểm đậm như vậy, cô giáo cảm thấy chuyện này không có gì đáng kể, hát thật tốt mới là quan trọng nhất, cho nên liền để Lâm Lệ Hoa tự mình chỉnh sửa.

Lúc Lâm Lệ Hoa đi phòng vệ sinh, lén lút bế Lâm Đông vào phòng vệ sinh riêng, ngồi ở trên bồn cầu, dùng giấy vệ sinh lau một phần lông mày, trên mặt và môi của Lâm Đông cho nhạt bớt..

Lâm Đông nói: "Con không thể trang điểm đậm như vậy được, ba mẹ của con sẽ không nhận ra con."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Đúng vậy."

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Lau hết đi ạ."

"Vậy không được, cô giáo sẽ tức giận."

"Vậy cũng được rồi ạ."

Lâm Lệ Hoa xóa bớt không ít phần trang điểm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đông, thoát nhìn đặc biệt đẹp đẽ, Lâm Lệ Hoa càng ngày càng yêu thích Lâm Đông, khen ngợi từ tận đáy lòng: "Đông Đông của chúng ta thật là đẹp."

Lâm Đông rất thích được người khác khen, đặc biệt là cô và dượng khen, mỗi lần cô và dượng cười với bé, bé liền cảm thấy thế

giới này thật an toàn, giống như lúc trời mưa trong tay có dù vậy, trong lòng cảm thấy an tâm, bé cười với Lâm Lệ Hoa nở nụ cười, hai cái đồng điệu lại hiện lên.

Lâm Lệ Hoa nói: "Một lát nữa cô phải ngồi ở ghế khán giả, con và bọn Kỳ Kỳ sẽ ở phía sau đài cùng cô giáo, nghe lời cô giáo nói, hát thật hay, không cần khẩn trương, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Biết phải hát bài nào không?"

"Dạ biết." Lâm Đông đáp.

"Được, chúng ta đi."

"Dạ."

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông vào trong ngực, lén lút chuồn ra khỏi phòng vệ sinh, sau đó đem Lâm Đông giao cho cô giáo, cùng đám người Hạ Thanh Chương mang theo Hạ Tiểu Xuyên đi đến ghế khán giả, ngồi thấp thỏm bất an, xem người chủ trì đi lên vũ đài, bắt đầu mở màn cuộc thi văn nghệ thiếu nhi năm nay.

Lâm Lệ Hoa không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Thanh Chương, anh nói xem, hay là em đi ra hậu đài với Đông Đông đi, gan đứa nhỏ Đông Đông này hơi bé, em sợ —— "

Hạ Thanh Chương nói: "Phụ huynh của các học sinh khác đều ở đây, chỉ một mình em đi, không tốt lắm đâu."

"Nhưng mà Đông Đông không giống những đứa trẻ khác, nó nhút nhát lắm."

"Yên tâm, nó còn thông minh bình tĩnh hơn mấy đứa nhỏ khác, gan bé là do bị người lớn dọa, chỉ cần không có người dọa nó, nó vẫn khỏe."

"Nhưng mà —— "

"Anh nói với em rồi, lúc này, nói không chừng một đám trẻ con đều đang khẩn trương sợ sệt, chỉ có Lâm Đông không khẩn trương, nói không chừng nó còn đang an ủi Kỳ Kỳ đấy."

Sự thực đúng là như Hạ Thanh Chương từng nói, bởi vì quá nhiều người nên Kỳ Kỳ trở nên sợ sệt, Lâm Đông ở bên cạnh nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng khóc."

"Tao không khóc."

"Mày cũng đừng sợ."

"Tao sợ lắm." Kỳ Kỳ nói.

Lâm Đông nói: "Mày đừng sợ, mày hát hay hơn người khác nhiều."

"Có thật không?" Kỳ Kỳ hỏi.

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu: "Mày thực sự hát rất hay."

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ có lòng tin trở lại, sau đó hỏi: "Vậy mày sẽ cho tao ăn kẹo hồ lô hả?"

"Tao không có kẹo hồ lô."

"Mày nói mày phải mua kẹo hồ lô cho Hưng Hà, mày cũng mua cho tao sao?"

"Tao ——" Lâm Đông không muốn mua cho Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ còn nói: "Mày có mười hai đồng rưỡi lận."

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Vậy nếu mày hát tốt, hát hay, tao sẽ mua cho mày một chuối nhỏ."

Kỳ Kỳ nói: "Mày phải mua cho tao chuối lớn."

Lâm Đông không nỡ mà nói: "Chuối lớn rất đắt, mày cũng ăn không hết."

"Tao có thể ăn hết."

"Mày ăn không hết, tao từng thấy rồi." Lâm Đông nghiêm túc nói: "Cô giáo nói không được lãng phí lương thực."

Kỳ Kỳ do dự một chút, nói: "Vậy cũng được, vậy thì chuối nhỏ."

"Được, mày phải hát hay, hát êm tai chút."

"Được." Kỳ Kỳ đồng ý, qua chốc lát, dường như Kỳ Kỳ nghĩ đến cái gì, nói: "Lâm Đông, mày đừng nói cho Hưng Hà nhé, đừng nói với Hưng Hà là tao muốn kẹo hồ lô của mày, Hưng Hà mà biết sẽ đánh tao, còn đá mông tao, tao đánh không lại Hưng Hà."

Lâm Đông gật đầu đồng ý: "Được, tao không nói với Hưng Hà."

"Chúng ta ngoắc tay giữ bí mật."

Kỳ Kỳ duỗi ngón út ra.

Lâm Đông cũng vươn ngón út.

Hai ngón út một mập một nhỏ ngoắc vào nhau, Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ cùng nhau nói: "Ngoắc tay thắt cổ, một trăm năm không cho thay đổi."

Lâm Đông và Kỳ Kỳ mới ngoắc tay xong xuôi, cô giáo gọi Kỳ Kỳ cùng một đứa bé trai khác, bảo hai người chuẩn bị một chút trước khi lên sân khấu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn thấy có cô nương nói văn của tôi là thanh thủy, tôi đã nói ngay tại văn án rồi mà, đây là hệ văn hằng ngày ầm áp trường thành, lúc trước tôi viết truyện cường liệt thăng cấp lưu sảng, truyện báo thù, truyện đánh nhau, thế nhưng tôi không thể chỉ viết một loại chứ, cho nên đây là một lần thử nghiệm của tôi, mấy người đọc trước đây biết tôi có chuyện, hẳn là phải biết bộ này tôi viết trong tâm trạng chột dạ thấp thỏm bất an, một đường có thể viết đến đây, đều dựa cả vào bình luận ủng hộ của các đại mỹ nữ (cực kỳ thương các người!!) cho nên bộ này sẽ không giống các bộ trước đây xung đột gì lớn, nếu có, đó nhất định là xung đột tình cảm của nhân vật, đây là đầu mối để bọn nhỏ trưởng thành, mọi người nhìn làm rồi.

Tiểu kịch trường:

Mục Hưng Hà: Kỳ Kỳ, kẹo hồ lô của mày ở đâu ra?

Kỳ Kỳ: Lâm Đông cho ta.

Mục Hưng Hà: Không phải là đòi chứ?

Kỳ Kỳ: Không phải, anh hỏi, anh hỏi Lâm Đông, Lâm Đông chúng ta là bạn tốt có đúng không? Mày đừng nói cho Hưng Hà biết là tao đòi đó.

Lâm Đông:...

Mục Hưng Hà:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 30: Ba Mẹ

Khuôn mặt nhỏ của Kỳ Kỳ đờ luôn.

Lâm Đông đi đến bên cạnh.

Cô giáo vẫy tay với Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông nhẹ nhàng đẩy Kỳ Kỳ một chút, nhìn Kỳ Kỳ cùng cô giáo đi ra khỏi phòng chờ, bé tự mình ngồi trong phòng chờ một mình, trong phòng chờ có một bầy bạn nhỏ lú ra lú rú nói chuyện, bé không quen ai cả, cùng đi đợt này với bé có hai bạn học lớp ba, bé cũng không nói được mấy câu với người ta.

Lúc này bé có chút nhớ Hưng Hà, Tiểu Xuyên cùng Tiểu Quân. Nếu Hưng Hà, Tiểu Xuyên cùng Tiểu Quân ở đây, bé cũng có thể lú ra lú rú nói chuyện, bé còn có thể lấy kẹo trong túi cho Hưng Hà ăn, thật tốt, bây giờ Tiểu Xuyên đang làm khán giả, không biết Hưng Hà cùng Tiểu Quân đang làm gì.

Lâm Đông nghĩ đi nghĩ lại thì có một bạn nhỏ đi ra ngoài hát, bọn họ phải bốc thăm thứ tự biểu diễn, bé bắt được thăm thứ nhất từ dưới đếm lên, không sai, đúng là thứ nhất từ dưới đếm lên, cho nên toàn bộ các bạn nhỏ khác đều lên sân khấu trước bé, bé ngồi trên ghế nhỏ trong phòng chờ, vung vẩy chân nhỏ, thân thể nhỏ bé ưỡn thẳng tắp, hai cái tay nhỏ đặt trên đầu gối, chăm chú lắng nghe tiếng ca truyền đến từ sân khấu, cứ như vậy nghe một bài lại một bài, một bài lại một bài, rốt cuộc cũng tới Lâm Đông.

Đột nhiên cô giáo xuất hiện gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông nhanh chóng đứng lên.

"Đến lượt con lên sân khấu rồi, lại đây." Cô giáo vẫy tay với Lâm Đông.

Lâm Đông bước chân ngẩn chạy tới bên cạnh cô giáo.

Cô giáo xoa gáy đưa bé đến hậu trường, chỉ vào sân khấu và nói với bé cách lên sân khấu như thế nào, sau đó dựa theo lúc huấn luyện ở trường mà hát, cô giáo hỏi: "Con có hiểu không?"

"Dạ hiểu."

"Đừng khẩn trương, hát cho tốt, người dẫn chương trình hỏi gì thì con cứ trả lời cái đó, biết không?"

"Dạ biết."

"Cố gắng lên, cô tin tưởng con." Cô giáo sờ sờ đầu Lâm Đông.

Lâm Đông gật đầu.

Đúng lúc này người dẫn chương trình nói một câu: "Mọi người cùng nhau vỗ tay hoan nghênh vị bạn học cuối cùng Lâm Đông nào."

Lâm Đông lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía cô giáo: "Cô ơi, tên con được gọi rồi ạ."

Cô giáo nói: "Đi đi."

Lâm Đông nhấc chân ngẩn bước lên sân khấu, vừa đến trên sân khấu liền nhìn thấy bên dưới sân khấu một đám người mặt tối om om, trong nháy mắt bé trở nên khẩn trương, căng thẳng bước từng bước một, đúng lúc này nghe thấy giọng của Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ trong đám người.

"Lâm Đông! Cố lên! Không phải sợ!"

Trong đó còn có giọng của cô, Lâm Đông quét đôi mắt đen nhánh một vòng trong đám người, rốt cục tìm được Lâm Lệ Hoa Lâm Lệ Hoa nở nụ cười với bé, bé cũng cười cười, nhấc chân ngăn bước đến cạnh người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình cũng để cho Lâm Đông tự giới thiệu mình như các bạn nhỏ khác.

Lâm Đông cầm micro, âm thanh giòn giã nói: "Chú, chú, cô chú mạnh khỏe, con, con, con họ Lâm, tên con là Lâm Đông, năm nay con sáu tuổi, con đến từ lớp một của tiểu học Cẩm Lý, con thi hát ạ."

Người dẫn chương trình cười nói: "Sao mà nói lặp luôn rồi, không cần khấn trương đâu nào, nói một chút cho chú nghe, con muốn hát bài nào?"

Cảm giác căng thẳng của Lâm Đông tan bớt một chút, nói: "Con muốn hát bài "Lỗ băng hoa" ạ."

"Tại sao con lại hát bài "Lỗ băng hoa"?"

"Vì cô giáo không cho con hát "Tống biệt" ạ."

Lời nói này đúng là rất ngay thẳng, trong nháy mắt dưới sân khấu nổi lên một trận cười.

Người dẫn chương trình cũng cười.

Cô giáo đứng ở phía sau sân khấu cùng cười rộ lên.

Người dẫn chương trình lại hỏi: "Tại sao cô giáo không cho con hát "Tống biệt" vậy?"

Lâm Đông nói: "Bởi vì mỗi lần con hát cô đều sẽ khóc, cô là người lớn, không thể khóc suốt ngày ạ."

Dưới sân khấu lại vang lên một trận cười, con cái nhà ai vậy, nói chuyện vừa nghiêm trang lại khôi hài như vậy.

Hạ Thanh Chương cười tới mức hai vai run rẩy.

Lâm Lệ Hoa cười chảy nước mắt, Đông Đông nhà cô thật là đáng yêu.

Người dẫn chương trình cảm thấy Lâm Đông đúng là một bảo bối nhỏ, lại hỏi thêm mấy vấn đề, mặt không đổi chọc cho khán giả cười người ngã ngựa đổ.

Nhưng mà, dù sao thì đây cũng không phải là chương trình tạp kỹ, chỉ là chương trình thi đấu văn nghệ thiếu nhi, người dẫn chương trình vẫn phải khống chế chương trình, đem đề tài chuyển về hướng thi đấu, cuối cùng hỏi Lâm Đông tại sao muốn đi thi hát, Lâm Đông cầm micro trả lời: "Bởi vì con muốn tìm lại ba mẹ của con, bọn họ làm lạc mất con, không tìm được con, con, con được lên truyền hình, bọn họ có thể nhìn thấy con, sẽ đi tìm con."

Vừa nói xong, lại gây nên một trận rối loạn từng bừng dưới sân khấu, dù sao thì khán giả đang ngồi phía dưới đều có con trai có con gái, không chịu nổi kiểu này, ngược lại Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương hiểu rất rõ ràng, bọn họ biết Lâm Đông muốn tìm ba mẹ, chỉ là nghe Lâm Đông nói ra, không nhịn được cảm thấy mặn chát trong lòng.

Người dẫn chương trình suýt chút nữa không đáp được lời, bởi vì trong kịch bản không có viết chuyện này, hắn không thể đem chương trình chính thành nghệ thuật nhân sinh cảm động Trung Quốc, vẫn là lấy đề tài cuộc thi văn nghệ thiếu nhi làm chủ, vì thế hắn nói câu: "Như vậy, chúng ta phải hát thật hay, để ba mẹ con nghe được nhé?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Vậy con bắt đầu đi."

"Dạ."

Người dẫn chương trình quay người rời khỏi sân khấu.

Trên sân khấu to lớn chỉ có một mình Lâm Đông, ánh đèn sân khấu có chút mờ ảo, hai tay nhỏ bé của Lâm Đông cầm micro, bắt đầu nhẹ nhàng chậm rãi hát:

"Trên trời sao không nói lời nào, dưới đất bé con nhớ mẹ.

"Trên trời đôi mắt chớp chớp, lòng mẹ như đóng băng."

Giọng hát trong trẻo của Lâm Đông có một lực xuyên thấu non nớt, mang theo đầy đủ tình cảm chảy thẳng vào tai khán giả, làm cho một đám khán giả cảm thấy kinh ngạc, dù sao mấy đứa bé hát chủ yếu dùng sự hồn nhiên, ngây thơ đánh động lòng người, thực sự quá ít người được như Lâm Đông toả ra tình cảm nồng nàn, lúc này mọi người mới đột nhiên nhớ tới câu nói vừa nãy của Lâm Đông "Con muốn tìm ba mẹ của con", vậy đây chính là dùng tình đưa tình đi.

Bọn họ tin rằng, bé rất nhớ mẹ của mình.

Lúc này âm nhạc nổi lên, Lâm Đông canh cực kỳ chính xác âm nhạc mà hát lên:

"Trên trời sao không nói lời nào, dưới đất bé con nhớ mẹ.

"Trên trời đôi mắt chớp chớp, lòng mẹ như đóng băng.

"Quê hương vườn trà nở đầy hoa, lòng mẹ ở nơi vô tận

"Hàng đêm nhớ tới lời của mẹ, nước mắt ướt nhòe hoa tuyết.

"A... A..., a... A...

"Hàng đêm nhớ tới lời của mẹ, nước mắt ướt nhòe hoa tuyết."

(Mọi người hãy bỏ qua lời bài hát đi --)

Dưới sự chỉ đạo của cô giáo, Lâm Đông hát từng chữ, dáng vẻ và khí tức cực kỳ tốt, thêm vào chấp niệm của bản thân bé đối với ba mẹ, tuy rằng bài hát này không sánh được "Tổng biệt" bi thương, nhưng vẫn làm cho cô giáo phải khóc, dưới sân khấu một đám phụ huynh cũng nước mắt long lanh, nhìn thấy trong mắt Lâm Đông lóe lên lệ quang, trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp, tình cảm mãnh liệt nhất là Lâm Lệ Hoa.

Nước mắt Lâm Lệ Hoa không ngừng rơi.

Hạ Thanh Chương hơi nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng nói: "Thanh Chương."

Hạ Thanh Chương hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Lệ Hoa đột nhiên nói: "Em cũng muốn ba mẹ của em."

Hạ Thanh Chương biết Lâm Lệ Hoa cũng là được Lâm lão gia tử nhật được, khác với Lâm Đông ở chỗ, lúc Lâm lão gia tử nhật được Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa còn nằm trong tã lót, y cũng biết Lâm Lệ Hoa nói mấy chữ "Ba mẹ" không phải chỉ Lâm lão gia tử cùng Lâm lão thái thái, mà là ba mẹ thân sinh của mình.

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông nói tiếp: "Từ hồi rất nhỏ em đã biết mình là nhật được, mỗi ngày anh Hai và chị Ba đều vây quanh em mà gào, gào em là đồ nhật được, khi đó em nghĩ, có ba mẹ thật tốt, em cũng muốn có, thật ra em không cần ba mẹ làm bạn với em, em chỉ muốn biết bọn họ là ai, tại sao bọn họ không cần em nữa."

Vào thời khắc này Lâm Lệ Hoa không có hung hãn cùng thô lỗ như thường, mà là lệ rơi đầy mặt nhẹ giọng nói, Hạ Thanh Chương vươn tay nắm chặt tay của Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Kỳ thực, em cũng tìm bọn họ cả đời, bây giờ tuổi của em đã lớn như vậy, có lẽ bọn họ đã không còn ở trên thế

giới này. Thanh Chương, anh nói xem có phải bọn họ không cần em, cố ý vứt bỏ em không?"

"Không thể nào!" Hạ Thanh Chương lập tức phủ định: "Không thể, nhất định là lạc đường."

"Ừ, ừ, em cũng cho là như thế, bọn họ nhất định là yêu em, nhất định là yêu em, bọn họ có thể là ai đây?"

Hạ Thanh Chương nắm tay Lâm Lệ Hoa nói: "Bọn họ không phải là ai cả, bọn họ là ba mẹ của em, là ba mẹ của em."

Lâm Lệ Hoa sụt sịt mũi, vươn tay gạt nước mắt, nhìn về phía Hạ Thanh Chương nói: "Kỳ thực em rất hi vọng lần này Đông Đông có thể tìm được ba mẹ của nó, cho dù ba mẹ của nó không tốt, em cũng hi vọng nó có thể biết ba mẹ mình là ai."

"Anh cũng vậy."

"Nhưng nếu như không tìm được thì phải làm sao bây giờ?"

Hạ Thanh Chương im lặng một hồi, nói: "Không tìm được thì nuôi chứ sao."

"Ừ, nuôi."

Lâm Lệ Hoa lại vươn tay lau nước mắt, nhìn về phía Lâm Đông trên sân khấu, Lâm Đông đứng ở bên trong ánh đèn sân khấu, gầy gò, nhỏ nhỏ, nhưng có sức cuốn hút cực mạnh, không chỉ làm cho cô khóc, mà cũng làm cho những phụ huynh khác cũng khóc, mọi người nhìn Lâm Đông không chớp mắt.

Rốt cuộc thì Lâm Đông cũng hát xong, cầm micro đứng ở trên sân khấu, xung quanh đặc biệt yên tĩnh, khi những bạn nhỏ khác hát xong thì người dẫn chương trình đều sẽ lập tức xuất hiện, sao đến phiên bé lại không có người rồi, bé quay đầu nhìn chung quanh, rất

cục không nhin được gọi: "Anh dẫn chương trình ời, em hát xong, anh đang ở đâu vậy?"

Bầu không khí vốn đang thương cảm bị tan đi một chút, dưới đài lại ồn ào ền, một đám phụ huynh cầm giấy ăn vừa lau nước mắt vừa lớn tiếng cười, thật không ngờ mình bị một đứa bé chọc cho vừa khóc vừa cười, người dẫn chương trình mới hoàn hồn từ trong tiếng hát nhanh chóng vừa lau nước mắt vừa chạy tới: "Ồi chao ôi chao ôi chao, anh dẫn chương trình đến rồi đây, đến đây. Với lại phải gọi chú chứ, sao đột nhiên lại gọi là anh dẫn chương trình rồi, con cái nhà ai lại đáng yêu thế này."

Lúc này ánh đèn sáng lên, Lâm Đông nhớ kỹ lời cô giáo nói, hai tay đem micro đưa cho người dẫn chương trình, người dẫn chương trình vươn tay nhận lấy, không chờ hắt mở miệng lần nữa, Lâm Đông bước chân ngẩn chạy thích thích về phía hậu đài, bóng lưng nho nhỏ lại làm cho một đám phụ huynh cười ha ha, cảm thấy đứa nhỏ này thật là đáng yêu.

Mà Lâm Đông hoàn toàn không hiểu người lớn đều đang cười cái gì, bé nhanh chóng đến hậu đài tìm cô giáo, cô giáo giờ ngón tay cái với bé: "Hát rất tốt."

Bé vui vẻ khuôn mặt nhỏ ửng hồng, nói: "Cô ời, con muốn đi tìm cô của con."

"Đi đi."

Lâm Đông vừa định chạy tới khu ghế khán giả, Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương và Hạ Tiểu Xuyên xuất hiện.

"Lâm Đông."

"Đông Đông "

"..."

Người một nhà Lâm Lệ Hoa gọi.

Lâm Đông cao hứng gọi: "Cô ơi!"

Lâm Lệ Hoa khom lưng ôm Lâm Đông lên.

Lâm Đông nhanh chóng hỏi: "Cô ơi, có ghi con không ạ?"

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Cái gì?"

"TV có ghi hình con không? TV có ghi hình con không ạ?"

"A, vậy không gọi là TV ghi hình con được, kêu là máy quay ghi hình con." Lâm Lệ Hoa cười nói: "Ghi hình con, ghi hình rồi."

"Vậy con sẽ lên truyền hình chứ ạ?"

"Vậy thì không phải, chờ một thời gian nữa, đợi đến tết nguyên đán mới có thể lên truyền hình."

"Dạ, vậy chúng ta về nhà đi."

"Về nhà?" Cô giáo hỏi ngược lại: "Vẫn chưa lấy thưởng cơ mà, về nhà cái gì?"

Lâm Lệ Hoa sững sờ, hỏi ngược lại: "Có thể lấy thưởng á?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 31: Phần Thưởng

Ước nguyện ban đầu của Lâm Lệ Hoa rất đơn giản, chính là để Lâm Đông lên truyền hình hát, sau đó tìm được ba mẹ của Lâm Đông, đương nhiên nếu có thể lấy được phần thưởng thì không còn gì tốt hơn, nhưng sau khi đến đài truyền hình, nhìn thấy rất nhiều những người bạn nhỏ có thể hát còn có thể nhảy, ngay lập tức Lâm Lệ Hoa liền bỏ đi ý định này, lúc này lại bị cô giáo nhắc đến, Lâm Lệ Hoa không nhịn được hỏi lại: "Đúng là lấy được phần thưởng à?"

"Tôi cảm thấy được." Cô giáo nói.

"Cũng có nghĩa là có thể được hoặc có thể không?"

"Khả năng được là rất lớn."

"Như vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

"Cái gì cũng không cần làm, đến ghế khán giả nghe hát một chút, chờ kết quả là được rồi."

"Vậy được, vậy được, Đông Đông, đi, cùng cô ngồi xuống xem biểu diễn."

"Dạ!" Lâm Đông gật đầu.

Lâm Đông bị Lâm Lệ Hoa ôm ra khỏi hậu đài, đi đến ghế khán giả ngồi, nhìn trên sân khấu biểu diễn, biểu diễn là loại không nằm trong hạng mục thi đấu mà chỉ là biểu diễn giải trí, từng bạn nhỏ mặc đủ loại trang phục động vật, có lão hổ, có thỏ, có hồ ly, còn có mèo, biểu diễn liên khúc "Ốc loa nhỏ", "Hai con hổ" cùng "Bé thỏ ngoan", có bài Lâm Đông đã nghe qua, có bài lại chưa nghe.

Không cần biết có từng nghe qua hay không, đây cũng là lần đầu tiên bé ngồi xem biểu diễn ở khoảng cách gần như vậy, mới mẻ cực kỳ, đôi mắt đen sáng lấp lánh, quay đầu nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đang nương theo nhạc mà lắc lư thân mình, nhìn qua rất vui, bé cũng muốn lắc lư một cái, nhưng bé then thùng, không nhịn được ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn hai người Hạ Tiểu Xuyên đang lắc lư theo nhịp điệu, trong nháy mắt hiểu được, nói với Lâm Đông ở trong ngực mình: "Con cũng lắc lư theo đi."

Lâm Đông nói: "Con không biết ạ."

"Con biết mà, con xem Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ kia, con cũng lắc lư một cái." Lâm Lệ Hoa cổ vũ Lâm Đông.

"Con không biết đâu." Lâm Đông che miệng then thùng cười.

"Con biết, học một chút là được mà."

Lâm Đông do dự một chút, ngập ngừng nói: "Vậy, vậy con học theo Kỳ Kỳ ạ."

"Được."

Lâm Đông bắt chước động tác của Kỳ Kỳ lắc lư qua bên trái một chút, rồi lại lắc lư sang bên phải, càng lắc càng thoải mái, cuối cùng đồng thanh theo Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ hát lên theo trên sân khấu: "Chim én nhỏ mặc áo bông, hàng năm mùa xuân tới nơi này... Ta có một con lừa lông nhỏ nhưng xưa nay chưa từng cưỡi, có một ngày ta tâm huyết dâng trào... Dưới chân cầu lớn có một đám vịt đang bơi, mau tới mau tới số một số hai bốn, sáu bảy, tám, quạc quạc, thật nhiều thật nhiều ý a..."

Lúc còn học lớp vỡ lòng mấy bài này đều đã được học, ba đứa nhỏ hát cực kỳ nghiêm túc, sau khi liên khúc kết thúc, ba đứa nhỏ còn chưa thỏa mãn, Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nói với Lâm Lệ Hoa: "Mẹ, con biết hát hết đó."

Kỳ Kỳ nói tiếp: "Tao cũng biết hát, tao cũng hát được hết!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mày không có không có... Không có hát hay như Lâm Đông, Lâm Đông mày cũng hát hết đúng không?"

Lâm Đông gật đầu: "Ừ."

"Xem đi, Lâm Đông hát êm tai nhất!"

Kỳ Kỳ chịu phục Lâm Đông, cho nên không còn lời nào để nói, thế nhưng nó phải nói rõ một chút, nhìn Lâm Đông nói: "Lâm Đông, tao hát cũng dễ nghe!"

Lâm Đông nói: "Đúng."

"Lát nữa tao nhất định sẽ có thưởng!" Kỳ Kỳ kiên định nói.

"Chưa chắc mày đã đoạt giải." Lâm Đông ăn ngay nói thật.

"Tại sao?"

"Bởi vì có thật nhiều tiết mục hay hơn."

"Nhưng tao hát cũng dễ nghe mà, tao hát cũng hay, nhất định tao có thể đoạt giải. Mày có đoạt giải không?"

"Tao cũng không biết."

Hai đứa bé đang nói chuyện thì toàn bộ ánh đèn trên sân khấu sáng lên lần thứ hai, người dẫn chương trình cũng lên sân khấu lần nữa, cầm trong tay một danh sách nhỏ, có người theo sau lưng đẩy một loạt phần thưởng xuất hiện, phụ huynh của bọn nhỏ khẩn trương một chút, bởi vì mọi người đều biết kết quả thi đấu của cuộc thi văn nghệ lần này đã có.

Lâm Lệ Hoa không khỏi ngồi thẳng lại.

Hạ Thanh Chương cũng phấn khởi hẳn, nhìn thẳng tắp về phía sân khấu.

Lâm Đông cảm giác được sự biến hóa tâm tình của người lớn, bé cũng cùng người lớn nhìn về phía sân khấu, trên sân khấu người dẫn chương trình như ăn mì nóng nên đầu lười bị phồng vấy, nói chuyện đặc biệt nhanh, bé không hề nghe được người dẫn chương trình nói cái gì, cuối cùng bé cũng nghe rõ, người dẫn chương trình muốn bắt đầu trao giải, gọi đến tên ai thì lên sân khấu lĩnh thưởng, đầu tiên là giải ba có năm tên, sau khi gọi năm cái tên xong, năm học sinh lên sân khấu lĩnh thưởng, bên trong không có học sinh của tiểu học Cẩm Lý.

Kỳ Kỳ khổ sở mà nói: "Không có con, con không có đoạt giải."

Mẹ Kỳ Kỳ an ủi nói: "Không sao, tham dự là tốt rồi."

"Nhưng con muốn hoa đỏ." Kỳ Kỳ chuẩn bị khóc, nó chưa từng được nhận hoa đỏ, nó muốn.

Mẹ Kỳ Kỳ nói: "Chỉ cần tham dự là có hoa rồi."

"Có không ạ?"

"Có."

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ tiêu tan mọi khổ sở, chỉ cần có hoa đỏ là được ai biết lúc gọi tên giải nhì đột nhiên có tên "Trường Kỳ", Kỳ Kỳ mờ mịt, ba mẹ Kỳ Kỳ mở to hai mắt hỏi người bên cạnh: "Là gọi tên con trai của tôi à?"

Lâm Lệ Hoa cao hứng nói tiếp: "Đúng, đúng rồi, Kỳ Kỳ được giải nhì."

Ba mẹ Kỳ Kỳ vô cùng vui vẻ, vội vàng ôm Kỳ Kỳ đi ra bậc thang để Kỳ Kỳ lên sân khấu lĩnh thưởng, Kỳ Kỳ quay đầu nhỏ giọng gọi: "Lâm Đông, đi, chúng ta cùng đi lấy thưởng."

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Tao không có đoạt giải, tao không thể đi."

"Vậy chúng ta cùng lên nhận hoa!"

"Anh dẫn chương trình không gọi tên của tao, tao không thể đi lên."

"Vậy, vậy, vậy—— "

"Đừng có vậy, vậy gì nữa, nhanh đi lĩnh thưởng đi!" Tính tình Lâm Lệ Hoa nóng nảy, không nhịn được thúc Kỳ Kỳ một chút, thúc Kỳ Kỳ đi xong, cô có chút khẩn trương hỏi Hạ Thanh Chương: "Giải nhất chỉ có một tên, có phải là Đông Đông của chúng ta hay không?"

"Có thể." Hạ Thanh Chương nói.

Lâm Lệ Hoa lo lắng nói: "Nếu như không phải thì làm sao? Kỳ Kỳ cũng được giải nhì, Đông Đông mãi cảm như vậy có thể thương tâm hay không chứ?"

"Em cảm thấy thế nào?"

Hạ Thanh Chương ra hiệu cho Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông, bởi vì Kỳ Kỳ lấy giải nhì nên Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ vỗ tay, một chút cảm xúc căng thẳng thương cảm gì đó đều không có, bởi vì mục đích của bé chính là lên truyền hình, không để ý chuyện mình đoạt giải không đoạt giải.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Lệ Hoa thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến tiền thưởng của giải nhất là hai ngàn, hai ngàn đồng đó, so với một tháng lương của Hạ Thanh Chương còn nhiều hơn, vừa lúc có thể mua áo bông quần bông cho Lâm Đông, thật tốt mà, nếu như Lâm Đông lấy được giải nhất là tốt rồi, đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy người dẫn chương trình nói: "Giải nhất của cuộc thi văn nghệ thiếu nhi lần này là —— là —— "

Trong nháy mắt tim của Lâm Lệ Hoa như vọt lên tới cổ họng.

Hạ Thanh Chương cũng khấn trượng.

Những trường khác đều dựng thẳng tai nghiêm túc nghe.

Người dẫn chương trình cố ý tăng sự hồi hộp nên nói liên tục mấy cái "Là ——", sau đó mới nâng cao giọng hô: "Là —— học sinh Lâm Đông hát "Lỗ băng hoa"."

Lâm Lệ Hoa ngẩn ra.

Hạ Thanh Chương cũng sửng sờ.

Mẹ Kỳ Kỳ nhanh chóng đẩy Lâm Lệ Hoa: "Cô của Lâm Đông, cô của Lâm Đông, Lâm Đông nhà cô lại đứng thứ nhất kìa."

Lâm Lệ Hoa như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Mẹ Kỳ Kỳ nhanh chóng nói: "Còn không mau cho nó lên sân khấu lĩnh thưởng đi, chờ gì nữa."

"Được, được được được." Lâm Lệ Hoa chậm nửa nhịp mà nhìn về phía Lâm Đông trong ngực mình, kích động nói: "Đông Đông, con hát được giải nhất đó, có vui không?"

"Vui ạ."

"Lát nữa rồi chúng ta lại vui vẻ tiếp nhé, bây giờ con đi lên sân khấu nhận thưởng trước nha? Lên sân khấu giống như Kỳ Kỳ đó."

"Dạ."

"Đi đi."

Lâm Lệ Hoa xoa đầu Lâm Đông một chút, Lâm Đông đứng ở hành lang giữa những hàng ghế, như những người bạn nhỏ khác bước đi trong tiếng vỗ tay của các phụ huynh mà lên sân khấu, lúc

gặp phải bậc thang, phải nhấc chân ngắn rất cao mới xiêu xiêu vẹo vẹo bò được lên sân khấu, làm cho một đám phụ huynh cười ha hả, sau khi lên sân khấu, bé đi tới trước mặt người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình có ấn tượng rất sâu với Lâm Đông, không nhin được hỏi nhiều vài câu: "Trò Lâm Đông, con biết mình lên đây để làm gì không?"

Lâm Đông trả lời: "Dạ lấy thưởng ạ."

"Biết mình đứng thứ mấy không?"

"Dạ con đứng thứ nhất."

"Vậy con cảm thấy mình hát thế nào?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Con, con cảm thấy mình hát rất được ạ."

Giọng nói non nớt lại nói chuyện như người lớn, phối hợp với đôi mắt trong suốt, có một vẻ đẹp trời sinh. Lúc này bởi vì trang điểm đã lâu, trang điểm đã mờ gần hết, mọi người mới phát hiện đứa nhỏ Lâm Đông này lớn lên đặc biệt đẹp đẽ, tuy rằng đồng phục học sinh có chút rộng, nhưng nhìn vẫn rất được, người dẫn chương trình cũng bị Lâm Đông làm cho ngơ ngác, chậm nửa nhịp mới mời mọi người trao giải đi lên để trao giải cho Lâm Đông.

Sau khi Lâm Đông nhận được cúp, đầu tiên xem cúp là cái gì, là một con cá thủy tinh, cũng không biết có ý gì, tiếp theo đó người trao giải phát cho bé giấy chứng nhận, hoa đỏ, gói quà văn phòng phẩm lớn, bé suýt ôm không được, thế nhưng thật vui vẻ, bởi vì văn phòng phẩm có thể dùng chung với Hạ Tiểu Xuyên, không cần dùng tiền mua.

Bé nhìn gói quà văn phòng phẩm cười.

Người dẫn chương trình lại hỏi: "Con vui không?"

Lâm Đông nói: "Vui ạ."

"Vậy con có muốn nói gì không?"

Lâm Đông nhất thời không biết phải nói gì, đôi mắt đen láy nhìn người dẫn chương trình, người dẫn chương trình nói: "Không sao, nói cái gì cũng được, nói cái gì với người ngồi trước TV cũng được."

"Bây giờ con đang ở trong máy quay phim ạ?"

Lời nói này, một đám người lớn không nhịn được bật cười, người dẫn chương trình ghen một chút, nói: "Đúng, bây giờ con đang ở trong máy quay phim, con có lời gì muốn nói với những người ngồi trước TV không?"

"Dạ có."

"Vậy con nói đi."

"Dạ, con nói." Lâm Đông cũng không biết nên quay đến chỗ nào để có thể làm cho những người ngồi trước TV thấy rõ mình, bé mờ mịt chung quanh, chớ ngáp phải ruồi tìm được máy quay phim nói: "Ba mẹ ơi, hai người có nhìn thấy con không? Thấy được con thì đến nhà cô tìm con nhé."

Tiếng cười dưới sân khấu ngưng lại.

Lâm Lệ Hoa lệ tuôn từng dòng.

Vừa nãy người dẫn chương trình có tìm Hạ Thanh Chương để hỏi thăm tình hình một chút, cũng không nói là Lâm Đông được nhật, mà là văn nghệ hóa nói Lâm Đông bị lạc mất ba mẹ, nếu như ba mẹ nhìn thấy Lâm Đông trên TV, làm phiền đến tiệm tạp hóa của nhóc con ở trấn nhỏ Cẩm Lý tìm Lâm Đông.

Lời mà người dẫn chương trình nói chỉ có thể đến đây, dù sao hẳn cũng chỉ dẫn chương trình cuộc thi văn nghệ thiếu nhi, không

thể lạc đề quá xa, vì vậy một lát sau, khổng chế lại chương trình, tiến hành tổng kết cuộc thi văn nghệ thiếu nhi lần này, thế nhưng không ít phụ huynh lại nhớ kỹ chuyện này, thi đấu vừa kết thúc dồn dập tìm tới nhìn Lâm Đông, giống như kiểu ai cũng đều có họ hàng bạn bè bị lạc mắt con vậy, thế nhưng nhìn kỹ tướng mạo của Lâm Đông, đều cảm thấy họ hàng bạn gì của mình tuyệt đối không thể nào sinh được một đứa con trai đẹp mắt tới vậy.

Một phen dò hỏi kiểm tra cũng không có kết quả gì, mọi người dồn dập rời đi, Lâm Đông cũng chuẩn bị cùng cô về nhà, nhưng Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ trầm mê với việc kiểm tra phần thưởng của bé, vì thế bé đành để cho bọn họ xem phần thưởng.

Ba đứa nhỏ ngồi xổm trên đường kiểm tra, Kỳ Kỳ ước ao phần thưởng nhiều hơn mình của Lâm Đông, quay qua Hạ Tiểu Xuyên khoe khoang bút chì, tẩy, vở luyện viết của mình, còn có hai trăm đồng tiền thưởng.

"Hai trăm đồng có thể mua một phòng kẹo!" Kỳ Kỳ ôm văn phòng phẩm nói.

Lâm Đông nói: "Kỳ Kỳ, hai trăm đồng không mua được một phòng kẹo."

"Có thể."

"Không thể."

"Có thể!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lâm Đông có hai ngàn đồng lận!"

Kỳ Kỳ không biết hai ngàn là ý gì, hỏi: "Hai ngàn đồng là bao nhiêu tiền?"

Hạ Tiểu Xuyên khẳng định nói: "Hai ngàn đồng là một trăm lần hai trăm đồng, có thể mua một trăm phòng kẹo!"

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ cảm thấy mình bị nổ tung, khoe khoang không nổi nữa, quay đầu đi tìm ba mẹ, ba Kỳ Kỳ, mẹ Kỳ Kỳ cùng Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương mới từ tổ tiết mục lĩnh tiền thưởng, bốn người đều kích động không thôi, Lâm Lệ Hoa cầm một xấp tiền đi đến trước mặt Lâm Đông nói: "Nhìn này, xem con kiếm được nhiều tiền chưa này?"

Lâm Đông hay ở tiệm tạp hóa bán hàng, bé biết giá trị của tiền, nhìn thấy đồng tiền giấy toàn tờ một trăm đồng, thán phục: "Oa! Thật nhiều tiền quá!"

"Đúng vậy, thật nhiều." Lâm Lệ Hoa cố ý chuẩn bị mười đồng tiền cho Lâm Đông nói: "Cái này con tự cất nhé, tiền lớn để cô giữ giúp con, mấy ngày nữa mua cho con áo bông, quần bông, giày bông, còn lại nộp học phí lên đại học, có được không?"

"Dạ!" Lâm Đông lại nói: "Cũng mua quần áo cho cô nữa ạ."

"Con nói mua quần áo cho cô à?" Lâm Lệ Hoa ngạc nhiên hỏi.

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: "Mua quần áo xinh đẹp cho cô nữa ạ."

Lâm Lệ Hoa cao hứng ôm Lâm Đông, đúng là không uổng công, không uổng công thương đứa nhỏ này mà.

Mẹ Kỳ Kỳ ở bên cạnh khen Lâm Đông hiểu chuyện lại thông minh, Lâm Lệ Hoa nghe vui vẻ, cô thật sự kiêu ngạo vì Lâm Đông, cô thật không ngờ Lâm Đông lại ưu tú như vậy, xuất sắc như vậy, như người dẫn chương trình nói như vậy, bé là một đứa nhỏ rất tình cảm, trong tận đáy lòng có ánh sáng chói mắt nhất thuần túy nhất, cho nên cho dù khiến người ta khóc, vẫn khiến cho người cảm thấy được ấm áp.

Lâm Đông được giải nhất, có tài ắt có danh.

Lâm Lệ Hoa vui mừng ôm chặt Lâm Đông, cùng ba mẹ Kỳ Kỳ hợp lại muốn mời cô giáo ăn cơm, cô giáo cũng được thưởng, sao để cho người nhà Lâm Đông mời cơm được, lại nói cô còn phải trở về viết tổng kết, vì vậy việc này liền thôi.

Một nhà Lâm Lệ Hoa cùng một nhà Kỳ Kỳ có giao tình tương đối tốt, cho nên thừa dịp đến giờ cơm đi đến quán nhỏ gần đài truyền hình ăn trưa, món ăn đều là đồ ba đĩa nhỏ thích ăn, ba đĩa nhỏ ăn tới mức bụng tròn vo, cả người đều thư thái, lúc lên xe công cộng chỉ một phút sau đã có hai đĩa ngủ mất, Lâm Đông nằm nhoài cạnh cửa sổ xe mí mắt đánh nhau.

Mẹ Kỳ Kỳ nói: "Lệ Hoa, xem Lâm Đông nhà cô buồn ngủ rồi kìa."

Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn, lập tức đem Hạ Tiểu Xuyên trong ngực kín đáo đưa cho Hạ Thanh Chương, sau đó đem Lâm Đông ôm vào trong ngực, ôm Lâm Đông giỡn ngủ.

Ba đĩa nhỏ đưa nào cũng ngủ như heo, lúc xuống xe phải gọi mấy lần mới đánh thức được, Lâm Đông vươn tay xoa mắt, nắm vạt áo Lâm Lệ Hoa đi theo xuống xe, vừa xuống xe liền nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cách đó không xa, ánh mắt sáng lên, lớn tiếng gọi: "Hưng Hà! Tiểu Quân!"

Trước đây không có Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân không cảm thấy gì, hiện tại có Lâm Đông, một ngày không gặp, hai người sẽ nhớ, cho nên sau khi ăn cơm trưa xong, hai người cố ý đến bên xe bên này chơi bắn bi, vì muốn nhìn thấy Lâm Đông sớm hơn, nghe được tiếng gọi của Lâm Đông, hai người đồng thời quay đầu.

"Đông Đông!"

"Lâm Đông!"

Hai người đồng thời chạy về phía Lâm Đông, Mục Hưng Hà xông lên trước vọt tới trước mặt Lâm Đông tặng cho Lâm Đông một cái

ôm thật chặt, Lâm Đông cũng ôm Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông một lúc, sau đó mới thả Lâm Đông ra hỏi: "Sao đến bây giờ em mới về?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 32: Chờ Đợi

Sáng sớm Mục Hưng Hà dò hỏi ngày về của Lâm Đông, Lâm Đông kiên định nói hát xong sẽ trở lại, kết quả là hát xong ở lại đài truyền hình xem biểu diễn rồi lại ăn cơm trưa, không cẩn thận đã đến xế chiều, bé chân thành giải thích với Mục Hưng Hà: "Em ăn cơm trong thành phố, cùng cô dưỡng và ba mẹ của Kỳ Kỳ nữa."

Mục Hưng Hà hỏi: "Em ăn cái gì?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời: "Em ăn thịt gà, thịt bò còn có trứng gà."

"Ăn no chưa?"

"No rồi, em ăn nhiều lắm."

"Vậy em có lên truyền hình không?"

"Dạ có." Nhắc tới việc lên truyền hình Lâm Đông đột nhiên vui vẻ, không kịp chờ đợi muốn chia sẻ tin tức tốt cùng Mục Hưng Hà: "Em thi hát được giải nhất đó."

Mục Hưng Hà cực kỳ kinh ngạc: "Em được giải nhất á?"

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: "Dạ!"

"Đông Đông em thật là lợi hại." Mục Hưng Hà hỏi tiếp: "Vậy em tìm được ba mẹ em chưa?"

"Vẫn chưa ạ, phải đợi TV phát, chờ TV phát xong thì sẽ tìm được ạ."

"Giỏi quá!"

"Dạ."

"Đi, chúng ta đi chơi đi."

"Dạ!"

Mục Hưng Hà kéo tay Lâm Đông muốn đi chơi.

Kỳ Kỳ đuổi theo, đắc ý khoe khoang với đám Mục Hưng Hà về việc mình được giải nhì, còn nhận được rất nhiều phần thưởng, Hạ Tiểu Xuyên xông lên nói: "Kỳ Kỳ không nhiều phần thưởng như Lâm Đông!"

Kỳ Kỳ lại bị ghen, điều Hạ Tiểu Xuyên nói là sự thực, Kỳ Kỳ không có lời nào để nói, nuốt nước bọt không lên tiếng.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông hỏi: "Em được rất nhiều phần thưởng à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Lấy cho anh nhìn một chút."

"Dạ."

Lâm Đông cời cặp sách nhỏ, sau đó ngồi chồm hồm trên mặt đất đem phần thưởng trong cặp để dưới đất cho Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân xem, đặc biệt hào phóng mà phát bút bi bút chì cho Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ do dự hồi lâu, mới đặc biệt keo kiệt mà cho hai người một cục tẩy, đồng thời không cho Hạ Tiểu Xuyên, vì theo ý của Kỳ Kỳ thì Lâm Đông với Hạ Tiểu Xuyên là một, không cần nó cho.

Hạ Tiểu Xuyên muốn cướp bút chì của Kỳ Kỳ, Lâm Đông sợ hai người bọn họ đánh nhau, vội vàng đem phần thưởng của mình chia

cho Hạ Tiểu Xuyên, lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới hết tức giận, sau đó vừa thu dọn cặp sách, vừa nghe Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân bảo những trò sẽ chơi hôm nay, mãi đến tận lúc người lớn kêu, bọn họ mới đứng dậy cùng nhau đi về hướng trấn nhỏ, vừa đi vừa tán gẫu, cho tới cửa tiệm tạp hóa đều không nhớ về nhà.

Lúc này Kỳ Kỳ đột nhiên mở miệng hỏi một câu: "Lâm Đông, kẹo hồ lô của tao đâu?"

Lâm Đông sững sờ, quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Em quên mất à?"

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ tiếp lời trong nháy mắt: "Không sao, bây giờ chúng ta đi mua đi."

Lâm Đông vừa mới gật đầu, vừa nhìn về phía Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, bây giờ chúng ta đi mua, có được không?"

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Em muốn ăn kẹo hồ lô không?"

Lâm Đông: "Có, em muốn ăn."

"Được, vậy chúng ta đi tìm chỗ bán kẹo hồ lô."

"Đi!"

Lâm Đông quay đầu nói một tiếng với Lâm Lệ Hoa ở bên trong tiệm tạp hóa, sau đó theo đám người Mục Hưng Hà đi xuyên qua từng con phố ngõ hẻm dưới trời xanh mây trắng, tìm kẹo hồ lô ở khắp nơi, tìm một hồi năm đứa nhỏ bắt đầu phân tâm, lúc thì thi đấu đá cục đá dưới chân, lúc lại nhìn kiến trên đường, lát sau lại tìm chữ mình biết trong bảng quảng cáo ven đường, trong lúc nghịch ngợm Hạ Tiểu Xuyên lại đánh cho Kỳ Kỳ khóc, Hạ Tiểu Xuyên còn đẩy Lâm Đông một cái, bị Mục Hưng Hà đập một phát vào mông, bị đập

xong liền dàng hoàng, tiếp tục tản bộ, Lâm Đông cũng quên mất mục đích mua kẹo hồ lô của mình.

Mãi đến tận lúc nghe được một tiếng rao cao vút nơi đầu hẻm truyền đến "Kẹo—— hồ —— lô ——đây", năm đứa nhỏ nhanh chóng tìm theo âm thanh, mỗi người đều lấy một chuỗi kẹo hồ lô, Tưởng Tiểu Quân là người đầu tiên trả tiền, Lâm Đông thanh toán tiền của ba người, người bán kẹo hồ lô đòi tiền của Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nói: "Con không có tiền."

Người bán nói: "Không có tiền thì không thể ăn kẹo hồ lô."

Kỳ Kỳ quay đầu nhìn về phía Lâm Đông nói: "Lâm Đông, mày nói mày mua kẹo hồ lô cho tao mà."

Lâm Đông nói: "Tao chỉ mua cho mày chuỗi nhỏ, mày lại lấy chuỗi lớn."

"Chuỗi lớn không được sao?"

"Không được, đã nói là chuỗi nhỏ rồi."

Kỳ Kỳ quay đầu nhìn về phía bọn Mục Hưng Hà, bọn họ đều cầm chuỗi kẹo hồ lô lớn, nó cũng muốn ăn chuỗi lớn, không muốn đổi sang chuỗi nhỏ, tay nhỏ nắm thật chặt chuỗi kẹo hồ lô, không nỡ thả xuống, miệng nhỏ bắt đầu mếu, đang chuẩn bị khóc một trận, lừa Lâm Đông, kết quả không cẩn thận nhìn thấy Mục Hưng Hà đang trừng mình, nó bị dọa vội vàng đem chuỗi lớn trả cho người ta, đổi thành chuỗi nhỏ, vốn là còn có chút không tình nguyện, thế nhưng là lưỡi liếm sâu kẹo hồ lô một chút, mùi vị chua chua ngọt ngọt làm cho nó không còn tính toán chuyện chuỗi dài hay chuỗi ngắn nữa, cùng Lâm Đông đi về tiệm tạp hóa.

Vẫn chưa đi đến tiệm tạp hóa, Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào một con sông nhỏ trong suốt nói có cá, năm đứa nhỏ cùng nhau đi dọc bờ

sông tìm cá nhưng không tìm được, đổi thành ngồi ở bờ sông cùng nhau ăn kẹo hồ lô.

Mục Hưng Hà ngồi ở bên cạnh Lâm Đông hỏi: "Kẹo hồ lô ngọt không?"

Lâm Đông gật đầu: "Ngọt!"

"Vậy thì ăn hết nha."

"Dạ."

"Sau khi ăn hết rồi, lần sau đến lượt anh mua cho em."

Lâm Đông ăn tới nỗi miệng nhỏ hồng hồng, nở nụ cười ngọt ngào với Mục Hưng Hà, hai cái đồng điều còn rục rờ hơn bình thường hiện ra, bé gật đầu nói: "Dạ."

Kỳ Kỳ ở bên cạnh lập tức nói tiếp: "Hưng Hà, không cần anh mua, Lâm Đông có tiền, Lâm Đông có mười hai đồng rưỡi, Lâm Đông còn có hai ngàn đồng nữa, có thể mua một trăm căn nhà kẹo."

"Không mua được." Lâm Đông trả lời.

"Có thể."

"Không mua được."

"Có thể, không tin mày mua thử xem."

"Không thử."

"Vậy mày đưa tiền cho tao tao mua thử cho xem."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Hạ Tiểu Xuyên nghe không nổi nữa, mở miệng nói: "Kỳ Kỳ, mày có bị ngốc không vậy! Tiền của Lâm Đông đều đưa cho mẹ tao, tiền đã đưa cho mẹ tao đều không trở lại được!"

"Mày mới ngốc." Kỳ Kỳ phản bác một câu.

"Mày ngốc."

"Mày ngốc."

"Mày ngốc."

"..."

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ vốn là thiên địch, một lời không hợp sẽ đánh nhau, lúc này vì vấn đề "Có ngốc hay không" bắt đầu ôm nhau đấu vật, Lâm Đông sợ Hạ Tiểu Xuyên chịu thiệt lại sợ Kỳ Kỳ chịu đòn, nhanh chóng can ngăn.

Lâm Đông vừa lên, Mục Hưng Hà chắc chắn sẽ giúp Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân nhất định là che chở Kỳ Kỳ, vì vậy ba đứa nhỏ gia nhập, năm đứa nhỏ ôm nhau, không phân biệt được ai là địch ai là bạn, mày ngắt tao một chút tao túm mày một cái, lôi kéo một hồi không biết ai cười trước, không thèm tiếp tục chiến đấu nữa, đều ngồi trên bãi cỏ cười khanh khách, lúc này ánh nắng chiều đầy trời, chiếu cho sóng nước trên mặt sông lấp loáng, năm đứa nhỏ ngồi ở bờ sông, chỉ vào ánh sáng trong trẻo nói: "Nhìn kìa, sông đang nháy mắt."

"Đây không phải là sông đang nháy mắt, mặt trời đang hôn nước sông."

"Không phải, là vảy cá."

"Không phải, là hà bá."

"..."

"Tiểu Quân! Ăn cơm!"

"Hưng Hà! Ăn cơm!"

"Kỳ Kỳ, về nhà ăn cơm!"

"Tiểu Xuyên! Đông Đông!"

"..."

Lúc này trong trấn truyền đến tiếng gọi của người lớn, năm đứa nhỏ lập tức bò dậy, trả lời một tiếng rồi từng người chạy về hướng nhà mình, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đi, bên trong trấn gặp phải rất nhiều người quen, những người quen này đã từ trong miệng mẹ của Kỳ Kỳ biết chuyện Lâm Đông đoạt giải nhất được hai ngàn đồng, dồn dập khen ngợi Lâm Đông.

Lâm Đông rất vui vẻ, vui vẻ rất lâu, tới tận đêm khuya, bé nằm ở trong chăn ấm vô cùng, trong lòng suy nghĩ đến cô, dưỡng, Tiểu Xuyên, Hưng Hà, Tiểu Quân, Kỳ Kỳ, trong lúc vô tình bé có nhiều người thân cùng bạn bè như vậy, hơn nữa cô nói dịp nguyên đán, chương trình truyền hình có mặt bé sẽ được phát, lúc đó ba mẹ có thể nhìn thấy bé.

Bé sẽ có ba mẹ, sẽ có ba mẹ.

"Ba ơi, mẹ ơi." Bé yên lặng gọi ở trong lòng.

Sau khi gọi xong nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy ấm áp, sau đó bé mơ một giấc mơ, một giấc mơ đặc biệt đẹp, trong mơ ba mẹ nhìn thấy bé trong TV, sau đó tới trấn Cẩm Lý tìm bé, còn ôm bé hôn bé, bé không thấy rõ lắm hình dáng của ba mẹ, nhưng ba thật là cao to, mẹ thật là dịu dàng thật là dịu dàng, là dịu dàng nhất trên thế giới.

Bé nở nụ cười trong mơ, lúc tỉnh lại trời đã sáng choang, bé quay đầu nhìn Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên nằm úp sấp trên người bé mà ngủ, bé dùng lực đẩy Hạ Tiểu Xuyên ra, lấy tất từ tủ đầu giường ra mặc, đang mặc, ngoài cửa vang lên giọng Lâm Lệ Hoa: "Đông Đông tỉnh chưa?"

Lâm Đông non nớt đáp: "Dạ con tỉnh rồi ạ."

"Tốt lắm, cô đến mặc quần áo cho con."

Khí trời đã lạnh ba phần, Lâm Lệ Hoa lấy quần áo dày của Hạ Tiểu Xuyên từ tủ quần áo ra mặc cho Lâm Đông, sau khi mặc tử tế Lâm Đông liền ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, một bên bán tạp hoá một bên nhìn ra ngoài đường, mặc dù biết mình vẫn chưa lên truyền hình, ba mẹ còn chưa nhìn thấy, thế nhưng bé nằm mơ thấy ba mẹ sẽ từ đầu đường ở cửa trấn xuất hiện, bé liền hướng mắt về đầu đường nhỏ ở cửa trấn.

Mỗi ngày đều như thế mà trôi qua, rốt cục đến tết nguyên đán, tết nguyên đán học sinh trung tiểu học đều nghỉ ba ngày, một nhà Lâm Lệ Hoa cố ý ngồi canh trước máy truyền hình xem Lâm Đông, chờ thật lâu rốt cục đến lượt Lâm Đông, hơn nữa Lâm Đông lên kính rất nhiều, đài truyền hình cố ý để lại điện thoại, vì vậy sau khi chương trình phát sóng xong, mỗi ngày điện thoại của tiệm tạp hóa đều vang lên không ngừng.

Có khi là tìm con, có khi là hỏi tình huống của Lâm Đông, có người lại muốn nhận nuôi Lâm Đông, mỗi lần điện thoại vừa vang, Lâm Đông đều nhanh chóng chạy đến trước máy điện thoại nhìn Lâm Lệ Hoa hoặc là Hạ Thanh Chương nhận điện thoại, chờ điện thoại cúp máy, bé sẽ hỏi một câu: "Không phải ba ba mẹ của con ạ?"

Lâm Lệ Hoa hoặc là Hạ Thanh Chương lắc đầu, luôn nghĩ rằng trên mặt Lâm Đông sẽ hiện lên vẻ thất vọng, nhưng Lâm Đông lại không hề thất vọng, bé cảm thấy toàn bộ người trên thế giới đều có

thể nhìn thấy TV, cha mẹ bé sẽ tìm đến bé, chỉ là muộn một chút thôi.

Trong nháy mắt tết nguyên đán qua đi, mỗi lớp bắt đầu bước vào cuối học kỳ, Lâm Đông còn đang học lớp một, quen được không ít bạn nhỏ.

Thế nhưng vừa tan học bé vẫn chạy đi tìm Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, mười lần có bảy, tám lần thầy dạy số học của Mục Hưng Hà đều dạy quá giờ, bé chẳng cảm thấy lạ lẫm nữa, kiễng bàn chân nhỏ, nằm nhoài trước cửa sổ nghe thầy giáo số học giảng đề luyện thi, bé vẫn luôn im hơi lặng tiếng, đôi mắt trong suốt nhìn thầy giáo số học, cũng không quấy rối những bạn học khác, cho nên bất kể là thầy cô giáo khác hay là thầy giáo số học đều không đuổi bé đi, ngược lại rất nguyện ý để cho bé nghe, ngày hôm nay thầy giáo số học cũng vẫn kéo dài tiết, gõ lên bảng đen hỏi: "Bạn học nhỏ ngoài cửa sổ, con có biết đáp án của câu này không?"

Ánh mắt của các bạn học đều tập trung nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa nhanh chóng lui về phía sau, không chú ý ngã xuống đất, lại nghe thầy giáo gọi "Người bạn nhỏ", bé cảm thấy không để ý tới thầy giáo là hành vi không lễ phép, vì vậy bò lên gần cửa phòng học của lớp hai, thò đầu nhỏ nhìn về phía thầy giáo số học.

Thầy giáo số học hỏi: "Nghe lâu như vậy, con có biết đáp án là bao nhiêu không?"

Lâm Đông liếc mắt nhìn bảng đen, trên bảng đen viết "Năm nhân sáu", bé giấu tay nhỏ ra sau lưng, đếm sáu lần sau đó trả lời: "Là ba mươi ạ."

Thầy giáo số học nở nụ cười nói: "Trả lời đúng."

Lâm Đông thở phào nhẹ nhõm.

Thầy giáo sổ lại cười với Lâm Đông, nói thêm một chút, sau đó tan học, lúc cầm giáo án đi ra khỏi cửa, sờ đầu Lâm Đông một cái, Mục Hưng Hà vội vã chạy đến, hỏi: "Đông Đông, lúc này em có sợ không?"

Lâm Đông yếu ớt nói: "Dạ có."

"Em đừng sợ, thầy giáo nói em trả lời đúng."

"Dạ."

"Vậy chúng ta về nhà đi."

"Được."

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông đi ra khỏi trường học.

Tướng Tiểu Quân ở phía sau gọi: "Lâm Đông chờ anh."

Mục Hưng Hà quay đầu lại cười ha hả nói: "Không chờ mày, còn lâu mới chờ mày." Sau đó kéo Lâm Đông nhanh chân chạy đi.

Tướng Tiểu Quân ở phía sau.

Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông chạy ở mặt trước, chạy ra khỏi trường học, chạy qua ruộng đồng, chạy vào trấn nhỏ, hai người cười khanh khách không ngừng, lúc chạy tới gần tiệm tạp hóa, đột nhiên Hạ Tiểu Xuyên chạy từ tiệm tạp hóa đến, nhìn thấy Lâm Đông liền lớn tiếng gọi: "Lâm Đông, ba mẹ của mày đến! Tới tìm mày!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 33: Nắm Tay Em

Ba mẹ của mày đến tìm mày rồi!

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đều giật mình, đặc biệt là Lâm Đông, bé chần kinh tới mức không biết nói gì, Mục Hưng Hà mở miệng trước hỏi: "Tiểu Xuyên, mày nói thật à?"

Hạ Tiểu Xuyên nghiêm nghị trả lời: "Là thật đó!"

"Thật sự là ba mẹ của Đông Đông à?"

"Thật sự!"

"Bọn họ đang đâu?"

"Tại nhà em!"

"Đi, chúng ta đi nhìn."

"Được."

Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông nhanh chân chạy về tiệm tạp hóa.

Trong đầu Lâm Đông trống rỗng, lúc cùng Mục Hưng Hà chạy đến cửa tiệm tạp hóa, trái tim nhỏ đột nhiên nhảy dựng lên, ba mẹ — ba mẹ của mình đến, ba mẹ của mình thật sự tới à?

Bé vừa cao hứng vừa sợ.

Cao hứng vì cuối cùng thì mình cũng có thể nhìn thấy ba mẹ, sợ... bé cũng không biết mình sợ cái gì, hiện tại bé không hiểu nguyên nhân cảm thấy sợ là gì, trong lúc vô tình đã đứng ở cửa sau

tiệm tạp hóa, đầu tiên là nhìn thấy cô Lâm Lệ Hoa cùng dưỡng Hả Thanh Chương, hai người đang ở trong sân mỉm cười trò chuyện cùng một đôi vợ chồng, hai vợ chồng này ngũ quan đoan chính, lại có chút khéo léo, khi nói chuyện cũng là dịu dàng dề dề.

Lâm Đông nhìn chăm chăm, đây là ba mẹ của mình sao?

Đây là ba mẹ của mình à?

Một giây sau bé chạy đến trước mặt hai vợ chồng này, lấy hết dũng khí lớn mật hỏi: "Chú dì ơi, hai người, hai người là ba mẹ của con ư?"

Hai vợ chồng sửng sờ, giật mình nhìn Lâm Đông.

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông khát vọng nhìn hai vợ chồng.

Trong lòng hai vợ chồng mềm nhũn, còn chưa kịp mở lời Lâm Lệ Hoa vươn tay kéo Lâm Đông đến bên cạnh mình, nhỏ giọng nói: "Đông Đông, bọn họ không phải ba mẹ của con đâu."

Lâm Đông nghe nói quay đầu lại nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, sửng sốt một chút, liền đưa mắt nhìn sang hai vợ chồng, hai vợ chồng cười dịu dàng với Lâm Đông, sau đó nhìn về phía Lâm Lệ Hoa nói: "Bà chủ Lâm, lúc nhìn thấy Lâm Đông trên TV, bọn tôi rất yêu thích, nếu như hai người đồng ý, bọn tôi muốn nhận nuôi Lâm Đông."

Thì ra là nhận nuôi.

Lâm Đông có chút thất vọng, lại có chút sợ quay người nhìn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông nói: "Xin lỗi, Đông Đông của chúng tôi muốn tìm cha mẹ ruột, không tiện rồi."

Hai vợ chồng chưa từ bỏ ý định, nói: "Không sao, bọn tôi thật sự rất yêu thích Lâm Đông, bọn tôi cũng không có con trai, chỉ có một con gái, bọn tôi—— "

"Xin lỗi." Lâm Lệ Hoa trực tiếp từ chối.

"Vậy, vậy cũng tốt, vậy thì xin lỗi đã quấy rầy." Hai vợ chồng cảm thấy tiếc nuối.

"Không có gì."

"Vậy, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Hai vợ chồng này lưu luyến mà rời mắt khỏi Lâm Đông, cuối cùng để lại một ít đồ chơi trẻ em cho Lâm Đông, Lâm Đông ôm đồ chơi nhìn hai vợ chồng rời đi, nhìn bọn họ biến mất không còn tăm hơi, bé mới quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa sờ khuôn mặt nhỏ của bé nói: "Đông Đông, không sao đâu, người này không phải, có thể người tiếp theo sẽ đúng, chúng ta không cần vội vã."

Lâm Đông ngoan ngoãn gật đầu.

Bị ảnh hưởng bởi chương trình trên TV, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến tiệm tạp hóa gặp Lâm Đông, xem trên người Lâm Đông có bớt hay không, xem Lâm Đông có phải là đứa trẻ bị bọn họ bỏ rơi không, cũng có không thiếu người muốn nhận nuôi Lâm Đông.

Cứ như thế một ngày lại một ngày mà trôi qua, Lâm Đông còn chưa tìm được ba mẹ, tiểu học Cẩm Lí đã bước vào thi học kỳ, thi học kỳ thi mất hai ngày.

Hai ngày sau các lớp bắt đầu được nghỉ đông, phần lớn trẻ con đều thừa dịp nghỉ đông đi thăm người thân, bao gồm cả Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà, bọn họ đi nhà ông bà ngoại, đi nhà ông bà nội, toàn bộ trẻ con của trấn Cẩm Lí đều đi gần hết.

Mà Lâm Đông không có họ hàng, bé còn ở trong tiệm tạp hóa, mỗi ngày hào hứng cùng Lâm Lệ Hoa đợi ba mẹ tìm đến, nhưng mỗi một cặp vợ chồng đến tìm đều không phải ba mẹ của bé, cứ kéo dài như vậy đến khi trận tuyết rơi đầu tiên đến.

Lâm Lệ Hoa đi chợ mua cho Lâm Đông áo bông và ủng tuyết, vì ý nghĩa vui mừng mà còn cố ý mua một đôi ủng đỏ cho Lâm Đông, nói rằng mùa đông chơi tuyết là vừa vặn, sáng sớm Lâm Đông mang đôi ủng đỏ đi trong tuyết, cao hứng vô cùng.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Thích không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ thích."

Trong lòng Lâm Lệ Hoa cũng tràn đầy yêu thích: "Đông Đông mang ủng nhìn rất đẹp đó."

Lâm Đông cười hì hì.

Lâm Lệ Hoa sờ đầu Lâm Đông: "Hai ngày nay con tự chơi một mình nhé, chờ hai ngày nữa bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên trở về, lại chơi với con sau."

Lâm Đông gật đầu.

"Đông Đông ngoan nhất."

"Dạ."

"Lát nữa khả năng là có tuyết rơi, lúc con ra ngoài đừng quên đem theo dù nhé."

"Dạ."

Lâm Đông mang ủng đỏ ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, thân thể ưỡn lên thẳng tắp, hai chân chụm lại, hai tay nhỏ đặt ở trên đầu gối, ngoan ngoãn nhìn về phía tuyết trắng thật dày ngoài quán, tuyết thật

là đẹp mắt, trong lòng bé cao hứng vô cùng, chờ bọn Hưng Hà trở về có thể cùng nhau chơi tuyết rồi.

Bé thấy tuyết trắng, nhìn người đi đường tình cờ đi ngang qua, trong lòng cũng vui mừng, đúng lúc này nhìn thấy một người mẹ nắm tay con mình đi trong tuyết vui vẻ, đột nhiên bé nghĩ đến ba mẹ của mình, đã ba ngày, không có "Ba mẹ" tới cửa tìm bé, bé không nhìn được nhìn về phía đầu đường, lúc những nhóm "Ba mẹ" kia tới tìm bé, đều xuất hiện từ cái đầu đường kia.

Hiện tại đã ba ngày không có ai từ nơi ấy xuất hiện.

Bé không nhìn được đứng dậy từ trên băng ghế, mở chiếc dù hồng nhỏ ở ngoài quán, đạp tuyết trắng, đứng ở đầu đường, phóng tầm mắt tới xa xa, xa gần đều là một mảnh tuyết trắng mịn mù, không có ba, không có mẹ, bé vừa quay đầu, lại thấy được đôi mẹ con kia, đứa con trai nghịch ngợm chơi tuyết không muốn đi, người mẹ nói một câu "Không đi nữa thì sẽ không cần con nữa", đứa con trai nhanh chóng bỏ tuyết lại đuổi theo mẹ, cùng mẹ đi về nơi xa xa.

Lâm Đông cầm dù nhỏ nhìn theo, đang nhìn chột nghe tiếng cô gọi mình, bé quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đi sang bên này, bé im lặng không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa đi qua hỏi: "Đông Đông, sao con lại chạy đến đây?"

Lâm Đông hơi cúi đầu, không nói lời nào.

Lâm Lệ Hoa ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dễ nhìn của Lâm Đông, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông yếu ớt trả lời: "Con đợi ba mẹ của con ạ."

Lâm Lệ Hoa cảm thấy thương xót.

Giọng Lâm Đông nho nhỏ, có chút muốn khóc, nói: "Cô ơi, ba mẹ của con không cần con nữa."

"Làm sao lại không cần con được?"

Lâm Đông ủy khuất nói: "Bọn họ không tới tìm con, con đã lên cả truyền hình, bọn họ cũng không tới tìm con."

Giọng Lâm Lệ Hoa hơi khàn khàn, nói: "Có lẽ là không nhìn thấy."

Lâm Đông có chút giận hờn mà nói: "Nhìn thấy cũng sẽ không tới đâu, bọn họ không cần con nữa."

"Sẽ không đâu."

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Bọn họ không cần con nữa đâu."

Lâm Đông nói xong cảm thấy đặc biệt oan ức, từng giọt nước mắt rớt xuống "Bộp bộp", từng giọt một đều rơi vào trong lòng Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa đau lòng đem Lâm Đông ôm vào trong ngực, cô cho là Lâm Đông có thể tìm được cha mẹ, thế nhưng bây giờ nhìn lại, hình như đã hi vọng quá xa vời, giống như cô, cô vẫn luôn lừa gạt mình nói rằng thật ra cha mẹ cũng rất yêu cô.

Trên thế giới luôn có chuyện lạc đường, nhưng ở thời đại này, không bao giờ thiếu trẻ con, chỉ cần một lần vui vẻ chung giường thì đã có thể sáng tạo được một sinh mệnh nhỏ, việc không chấp nhận sinh mệnh nhỏ có lẽ vì kế hoạch hoá gia đình, cũng có lúc vì giới tính là nữ, cũng có khi vì tới quá mức bất ngờ, cũng có thể có thể bởi vì thị thị phi phi cùng bất đắc dĩ của bản thân người lớn, cho nên sinh mệnh nhỏ bị vứt bỏ.

Vứt bỏ nên từ bỏ sao?

Không phải, có thể sống sót là vì trời cao yêu mến, nên cẩn thận mà sống, thời khắc này, đột nhiên cô không muốn để cho Lâm Đông chấp nhất với cha mẹ nữa, Lâm Đông đã cố gắng hết sức, không tìm được thì sẽ không tìm được, nhưng dường như Lâm Đông không có cách nào buông bỏ được, cánh tay nhỏ ôm cổ của cô, khóc lớn tiếng, dùng khuôn mặt khóc tới mức đỏ chót cọ mặt của cô,

khóc tới mức không thể tự kiềm chế, đây là lần đầu tiên Lâm Lệ Hoa thấy Lâm Đông khóc thành như vậy, nhàn nhạt vị sữa, rất nhiều oan ức cùng bị thương.

Lâm Lệ Hoa ôm chặt bé, để cho bé khóc một hồi lâu, khi tiếng khóc dần dừng và không cọ mặt của cô nữa, cô mới buông bé ra, lau nước mắt giàn giụa của bé, nhẹ giọng nói: "Đông Đông, không khóc nữa, không phải ông của con đã nói chờ con cao lớn lên, thì có thể đi tìm ba mẹ sao?"

Lâm Đông vừa nấc vừa gật đầu.

Lâm Lệ Hoa xoa mặt Lâm Đông nói: "Vậy bây giờ chúng ta không tìm nữa, chờ lớn rồi lại tìm, có được hay không?"

Lâm Đông vừa nấc vừa hỏi: "Vậy, vậy con phải lớn bao nhiêu nữa ạ?"

"Đến khi lên đại học, có được hay không?" Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng hỏi.

"Khi đó con có thể đi tìm ba mẹ đúng không ạ?"

"Đúng vậy." Lâm Lệ Hoa kiên định nói.

Lâm Đông sụt sịt mũi: "Vậy con sẽ lớn lên rồi lại đi tìm ạ."

"Ừ." Lâm Lệ Hoa xoa mặt Lâm Đông nói: "Đừng khóc nữa, chúng ta lên đại học trước cũng không tìm ba mẹ, học tập cho giỏi đã, lớn lên thật cao đã, có được hay không?"

"Dạ được."

"Thật ngoan."

"Dạ." Lâm Đông lại nấc một cái.

"Không khóc không khóc nữa, chúng ta về nhà, cô làm vằn thắn cho con ăn, có được không?"

"Dạ được." Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa ôm lấy Lâm Đông đi về tiệm tạp hóa, trên đường gặp lão Ông, lão Ông nhìn thấy Lâm Đông liền nở nụ cười: "Tiểu Đông Đông."

Lâm Đông vừa nấc vừa gọi: "Ông Ông ạ."

"Ồi chao, làm sao vậy, khóc à?"

"Dạ." Lâm Đông rất chân thành thẳng thắn thừa nhận là mình khóc.

Lão Ông cũng không biết vì sao Lâm Đông khóc, chắc cũng chỉ là vì cãi nhau mấy chuyện vặt vãnh, vì vậy cười an ủi Lâm Đông: "Khóc cái gì chứ, không khóc nữa, học tập cho giỏi lại hát cho tốt, nhìn lúc con hát, rất giống với Nguyễn Tâm Bình, nếu không phải Nguyễn Tâm Bình không có con, ông đã nghĩ con là con trai của cô ấy đấy."

"Nguyễn Tâm Bình là ai ạ?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Một người ca sĩ tuổi còn trẻ, nhưng mà mấy năm trước đột nhiên không hát nữa, gần đây nghe nói ra nước ngoài rồi, nên không hát nữa. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà cô ấy hát thật là dễ nghe."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Chú Ông còn biết mấy tin tức giải trí bát quái nữa à."

Lão Ông cười nói: "Vừa nãy chú xem báo nhìn thấy, ha ha, mấy đứa nhỏ kia đều đi đâu rồi?"

"Đi nhà bà nội hết rồi ạ."

"Vậy chỉ có tiểu Đông Đông thôi à?"

"Còn không phải sao."

Lão Uông sờ đầu Lâm Đông nói: "Vậy tiểu Đông Đông chơi cờ với ông, nếu thắng ông cho con tiền mừng tuổi, có được không nào?"

Lâm Đông không nói lời nào, đột nhiên nghe có người gọi mình, quay đầu nhìn lại là Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà mặc áo lông màu xanh đậm, mặt tươi cười mà gọi Lâm Đông, nhanh chân chạy tới bên này, trượt chân thiếu chút nữa ngã sắp xuống, mà vẫn cứ tươi cười mà gọi: "Đông Đông!"

"Hưng Hà."

"Xuống đây đi, anh có mang quà cho em nè, xuống đây đi sang nhà anh chơi nào."

Lâm Đông nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Đi chơi với Hưng Hà đi."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Đông trượt từ trên người Lâm Lệ Hoa xuống dưới.

Mục Hưng Hà nắm tay bé đi vào trong nhà, còn chưa tới cửa nhà, nghe thấy Lâm Đông nấc một cái, cậu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hai mắt Lâm Đông đỏ ngầu, vội vàng hỏi: "Đông Đông, em khóc à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Tại sao em khóc?"

"Ba mẹ của em không cần em nữa."

Mục Hưng Hà sửng sốt một chút nói: "Không phải là không cần em đâu!"

"Vậy sao bọn họ không tới tìm em ạ?"

Mục Hưng Hà giải thích: "Chưa đến tìm em cũng không có nghĩa là không muốn em, người lớn rất bận, bọn họ phải làm cơm phải giặt quần áo còn phải kiếm tiền, bọn họ rất bận."

Lâm Đông hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, nói: "Chờ anh lớn rồi, chờ anh lớn rồi, chúng ta cùng nhau đi tìm, có được không?"

Lâm Đông bị thuyết phục, gật đầu: "Dạ được."

"Vậy em đừng khóc nữa."

"Dạ."

Mục Hưng Hà vươn tay lau nước mắt cho Lâm Đông, nói: "Nhìn em khóc đến đỏ cả mắt kìa, đặc biệt xấu, giống y như Trư Bát Giới vậy."

Lâm Đông nhỏ giọng phản bác: "Em không phải Trư Bát Giới đâu."

"Em giống mà, em mà khóc thì là Trư Bát Giới rồi! Sau này không cho khóc, biết không?"

"Dạ." Lâm Đông gật đầu.

"Đi, anh mang em đi chơi điện tử, chơi cực hay luôn." Mục Hưng Hà đưa tay ra nói: "Lại đây, anh nắm tay em."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 34: Đồng Điều

Lâm Đông vươn tay ra cho Mục Hưng Hà nắm.

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông đi trong tuyết, tuyết dày nên đường trơn, Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông không dám chạy, đi cẩn thận từng li từng tí, vừa đi Lâm Đông vừa nắc, Mục Hưng Hà hỏi: "Em khóc lâu rồi à?"

Lâm Đông trả lời một tiếng: "Dạ."

"Khóc có khó chịu không?" Mục Hưng Hà hỏi.

"Dạ có."

"Lần sau đừng khóc lâu như vậy nữa, nếu không lại bị nắc nữa."

"Dạ."

"Sau này đừng nghĩ tới ba mẹ nữa, chờ chúng ta lớn rồi lại đi tìm sau."

"Dạ."

"Thật ngoan, cho em ăn sô cô la này, cái này là dì anh mua cho anh, trước đây anh chưa từng ăn bao giờ, em ăn thử xem."

"Dạ."

Mục Hưng Hà móc ra một viên sô cô la từ trong túi áo cho Lâm Đông, Lâm Đông mở ra sau đó đưa cho Mục Hưng Hà một nửa,

Mục Hưng Hà nhận lấy lại nhường cho Lâm Đông ăn, Lâm Đông thả sô cô la vào trong miệng, vị chất tràn ngập cổ họng.

Mục Hưng Hà hỏi: "Ngọt không?"

Lâm Đông ăn ngay nói thật: "Có chút đắng ạ."

"Em đừng nhổ ra, ngọt ngay bây giờ đó."

Lâm Đông gật gật đầu, nhăn nhin một chút đắng, không bao lâu sau vị ngọt cùng vị sữa đang làm dịu khoang miệng, bé ngược mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói: "Ngọt rồi à ngọt không?"

"Dạ, rất ngọt."

"Vậy lại ăn thêm một viên."

"Dạ."

Hai người đứng ở trong tuyết mặt đối mặt lột sô cô la, mỗi người ăn một nửa, chờ vị đắng qua đi nhường chỗ cho vị ngọt, hai người đồng thời cười, sau đó đứng tại chỗ tiếp tục ăn sô cô la, sau khi ăn hết bốn viên, mới vừa ăn vừa đi về nhà Mục Hưng Hà, vừa đến nhà Mục Hưng Hà hai người dùng TV chơi "Super Mario", chơi một hồi Lâm Đông liền quên mất việc "Tìm ba mẹ", cùng Mục Hưng Hà chơi vui vẻ kích động cười to kêu to, vẫn chơi cho đến buổi trưa, lúc trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa đang ở cửa tiệm làm văn thẩn.

"Cô ơì." Lâm Đông gọi một tiếng.

Lâm Lệ Hoa nhìn thấy Lâm Đông liền cười: "Ôi chao, trở lại rồi à?"

"Dạ."

"Con chơi gì với Hưng Hà thế?"

"Chơi điện tử ạ."

"Con biết chơi cơ à?"

"Con biết ạ." Lâm Đông giải thích: "Hưng Hà dạy con, nên con biết."

"Vậy chơi vui không?"

"Vui ạ."

"Còn muốn ba mẹ không?"

"Dạ có." Lâm Đông gật đầu, sau đó nói một câu: "Hưng Hà nói, chờ con lớn rồi, cùng con đi tìm ba mẹ ạ."

"Vậy sao? Hưng Hà thật tốt."

"Dạ, Hưng Hà còn cho con ăn sô cô la nữa ạ." Lâm Đông đi đến trước mặt Lâm Lệ Hoa, nói: "Cô ơi, cô đang làm vằn thắn ạ?"

"Đúng rồi, lát nữa luộc vằn thắn cho con ăn nhé."

"Dạ, cô ơi, con cũng muốn giúp cô gói ạ."

"Được, con đi rửa tay trước đã."

"Dạ."

Lâm Đông lập tức chạy đến sân sau, rửa tay trong chậu nước ấm, sau đó chạy đến bên cạnh Lâm Lệ Hoa, cầm lấy vỏ vằn thắn, dựa theo những gì Lâm Lệ Hoa dạy, cẩn thận làm vằn thắn, tay Tiểu Lực không có lực, mấy cái vằn thắn gói được đều xấu, Lâm Lệ Hoa nhìn cười ha ha, nói Lâm Đông gói thật xấu xí, thế nhưng lúc nấu vằn thắn, lại cố ý nấu mấy cái Lâm Đông gói mà ăn, nói mấy cái Lâm Đông gói rất ngon.

Trong nháy mắt Lâm Đông vui vẻ, tay nhỏ cầm đũa, ngồi ở bên cạnh Lâm Lệ Hoa bẹp bẹp miệng ăn vắn thẩn.

"Ăn ngon không?" Lâm Lệ Hoa hỏi.

"Ăn ngon ạ."

"Ăn nhiều một chút."

"Dạ."

"Sau khi ăn xong thì đi tìm Hưng Hà chơi nhé."

"Con không tìm Hưng Hà chơi, con tìm Hưng Hà viết bài tập nghỉ đông ạ."

Kết quả mới vừa ăn xong vắn thẩn, Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ không đi khỏi tiệm tạp hóa được, có không ít người lại đây mua tạp hoá, bé thấy một mình Lâm Lệ Hoa bận đến bận đi, vừa trả lời giá cả, lại cân gạo, lát sau lại bán cái chổi, rồi lại quay sang bán câu đối, bé do dự một chút, đem cặp sách nhỏ bỏ lại trong phòng, giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bán hàng.

Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn lại, Lâm Đông tự mình lấy câu đối, trong lòng cô không khỏi mềm nhũn lại ảm áp, đứa nhỏ này thật là khiến người ta không có cách nào không yêu thích, cô không ngăn cản Lâm Đông, Lâm Đông rất chịu khó, việc lớn không giúp được, việc nhỏ lại làm ngay ngắn rõ ràng, mãi đến tận lúc Mục Hưng Hà lại đây gọi: "Đông Đông."

Lâm Đông gọi: "Hưng Hà."

"Không phải em tìm anh làm bài tập nghỉ đông sao?"

"Em không có thời gian."

"Em đang làm gì thế?"

"Em phải giúp cô em bán hàng á."

Mục Hưng Hà nhìn vào trong tiệm, quả nhiên khách hàng nhiều hơn gấp mấy lần lúc thường, cậu suy nghĩ một chút, nói: "Đông Đông, anh cũng giúp em, có được hay không?"

"Anh đâu biết phải bán thế nào đâu?"

"Em nói anh làm là được mà."

"VẬY CŨNG TỐT."

Mục Hưng Hà gia nhập với Lâm Đông, đồng thời giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bán tạp hoá, sắp tới cuối năm, một ít công nhân viên chức của trấn Cẩm Lí trở về, lượng người mua đồ dùng hàng ngày tăng nhanh, vốn là mấy tiệm tạp hóa chia đều việc buôn bán ở trấn Cẩm Lí, mà bởi vì tiệm tạp hóa nhóc con có Lâm Đông trấn tiệm, cho nên tiệm tạp hóa nhóc còn hầu như thu nạp hết khách hàng của trấn, cho nên khi dân làng làm việc bên ngoài trở về tăng nhanh, tiệm tạp hóa càng bận rộn hơn.

Lâm Lệ Hoa, Lâm Đông thêm cả Mục Hưng Hà đều không giúp được, cuối cùng Lâm Lệ Hoa không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Hạ Thanh Chương, giục hai cha con Hạ Thanh Chương nhanh chóng trở về, Hạ Thanh Chương trở lại, Hạ Thanh Chương vừa về đến, Lâm Lệ Hoa không để cho Lâm Đông làm việc nữa, bắt Lâm Đông phải đi theo Mục Hưng Hà chơi đùa.

Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là mang theo bài tập nghỉ đông đến nhà Mục Hưng Hà làm, làm xong thì lại chơi điện tử, dù vậy, hai người vẫn nhanh chóng làm xong bài tập nghỉ đông.

Lúc này Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên từ nhà họ hàng trở lại, phát hiện Lâm Đông, Mục Hưng Hà làm xong bài tập rồi, Tưởng Tiểu Quân dùng hai cây kẹo que đổi hai lần chép bài tập của Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng tính chép sách bài tập của Lâm Đông, kết quả phát hiện sách bài tập của Lâm Đông

khác của mình nghiêm trọng, Hạ Tiểu Xuyên quán lấy nhờ Lâm Đông làm giúp bài tập.

Lâm Đông vốn cũng muốn làm, thế nhưng sau khi bị Hạ Thanh Chương cấm chỉ, đành nhân lúc buổi tối nhìn Hạ Tiểu Xuyên làm, dạy Hạ Tiểu Xuyên làm, còn giảng bài cho Hạ Tiểu Xuyên, thành công giúp Hạ Tiểu Xuyên hoàn thành bài tập nghỉ đông sớm, hai người đồng thời vui đầu vào ăn tết trong sung sướng, mỗi ngày đều không cần đọc sách không cần viết chữ, mỗi ngày đều có thể chơi điện tử xem TV, người lớn cũng không nói gì, năm người Lâm Đông chơi đùa cực kỳ vui vẻ, mãi cho đến đêm ba mươi, Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương cố ý lì xì cho Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên mỗi người một phần tiền mừng tuổi.

Lâm Đông vui vẻ cất đi.

Hạ Tiểu Xuyên muốn mua đồ ăn.

Lâm Đông nói: "Không thể mua đồ ăn."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì khai giảng phải mua đồ mới."

"Em có đồ dùng học tập cũ, em không cần mua."

"Vậy cũng được. Anh không mua đồ ăn, anh muốn mua đồ dùng học tập."

Nghe vậy Hạ Thanh Chương không nhịn được hỏi Lâm Lệ Hoa: "Cho nên Đông Đông không còn tìm ba mẹ nữa à?"

Lâm Lệ Hoa lắc đầu.

"Gần đây cũng không có ai tìm đến ư?"

"Không có, có lẽ là hiệu quả của TV đã trôi qua, không có ai nữa."

"Không sao, chúng ta nuôi đi."

"Nuôi."

"Nhưng mà trong lòng nó nghĩ như thế nào?"

"Tất nhiên là trong lòng vẫn nhớ ba mẹ." Lâm Lệ Hoa than thở một tiếng nói: "Lúc cha em còn nuôi nó, đã nói với nó, chờ lúc nó lớn lên rồi, nó có thể tự đi tìm ba mẹ, cho nên nó vẫn luôn tin như vậy đấy."

"Vậy hãy để cho nó tin đi, lớn lên là tốt rồi."

"Ừ."

Hạ Thanh Chương gật đầu hỏi: "Đúng rồi, học phí khai giảng của Đông Đông cùng Tiểu Xuyên đã chuẩn bị xong chưa? Anh muốn để cho Đông Đông trực tiếp học lớp hai luôn, không cần học lớp một nữa, học phí phải chuẩn bị thêm hai mươi đồng."

"Chuẩn bị xong rồi, nhưng mà, không phải Đông Đông được miễn học phí à?"

"Có lẽ có thể, nhưng mà phải thi với Hưng Hà để cướp vị trí số một, Hưng Hà thông minh thế nào em cũng biết mà, có lẽ sau này học phí đều không thể miễn phí nữa rồi."

"Nói cái gì đó, làm sao mà Đông Đông của chúng ta lại không sánh được với Hưng Hà?" Lâm Lệ Hoa mất hứng nói: "Em cảm thấy lúc Đông Đông thi nhất định có thể vượt qua Hưng Hà."

Hạ Thanh Chương cười cười, không tranh luận với Lâm Lệ Hoa nữa, người một nhà ngồi trước TV xem đêm hội liên hoan mừng năm mới, nhiệt nhiệt nháo nháo mà ăn hạt dưa bánh quy, vui cười hớn hở mà trò chuyện, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đuổi bắt nhau, đuổi một hồi Hạ Tiểu Xuyên nhào tới trong ngực Hạ Thanh Chương, Lâm Lệ Hoa vươn tay ôm Lâm Đông vào trong ngực.

Người một nhà im lặng mà xem TV, Hạ Thanh Chương và Lâm Lệ Hoa thỉnh thoảng cười, Lâm Đông ngồi ở trong ngực Lâm Lệ Hoa nhìn cô nhìn dượng, cảm giác trong lòng đặc biệt ấm áp, nhìn Hạ Tiểu Xuyên dựa vào trong ngực Hạ Thanh Chương, bé cũng dựa vào trong ngực Lâm Lệ Hoa, nghe được tiếng tim Lâm Lệ Hoa đập bùm bụp, tiếng Lâm Lệ Hoa cười, tiếng cười nói vui vẻ trong TV còn có tiếng pháo trúc ngoài cửa sổ, bé chậm rãi rơi vào trong giấc mộng thơm ngọt.

Ngày tiếp theo mới vừa mở mắt liền thấy Mục Hưng Hà úp sấp trước cửa sổ, Mục Hưng Hà lập tức đưa cho Lâm Đông một cái bao đồ thắm.

Lâm Đông kinh ngạc hỏi: "Cái gì thế ạ?"

"Cho em tiền mừng tuổi, tiền lì xì!"

Lâm Đông lập tức mở ra xem, bên trong là tờ tiền một đồng mới tinh, một đồng cũng có thể mua một bao muối, đối với Lâm Đông mà nói là rất nhiều, Lâm Đông không từ chối, Hạ Tiểu Xuyên tỉnh lại, hỏi: "Hưng Hà, có tiền lì xì của em không?"

Mục Hưng Hà trực tiếp trả lời: "Không có!"

"Tại sao Lâm Đông có?"

"Bởi vì anh cao hứng." Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông nói: "Đông Đông, mau đứng lên, chúng ta đi sang nhà lão Uông, giúp lão Uông phát kẹo phát trứng gà."

"Tại sao phải phát kẹo ạ?" Hạ Tiểu Xuyên hỏi.

"Bởi vì cháu lớn của lão Uông sinh được một thằng cu mập mập!" Mục Hưng Hà nói: "Chúng ta phải đi phát kẹo phát trứng gà dính hỉ khí."

"Em cũng có thể đi sao?"

"Có thể chứ!"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức ngồi dậy nói: "Lâm Đông, chúng ta rời giường!"

"Được." Lâm Đông đồng ý.

Tiếp đó hai người đều mặc quần áo mới, ăn xong điểm tâm, vui sướng chạy về phía nhà của lão Uông, lão Uông ra cửa tản bộ, bà Uông vừa thấy Lâm Đông liền cười rộ lên, cười hòa ái, dắt Lâm Đông vào trong phòng khách, Mục Hưng Hà cùng Hạ Tiểu Xuyên đi theo vào, sau đó ba người chờ ở phòng khách, Hạ Tiểu Xuyên cùng Mục Hưng Hà tới chỗ này rất nhiều lần, Lâm Đông lại là lần đầu tiên ngồi trong phòng khách nhà bà Uông lòng hiếu kỳ làm cho bé giương đôi mắt đen láy nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy ghế sofa trong phòng khách, đồng hồ để bàn, TV, còn có áp phích quảng cáo danh nhân trên tường, có ba tấm áp phích, hai người đàn ông một người phụ nữ, Lâm Đông đảo qua hai người đàn ông, sau đó dừng lại trên hình của người phụ nữ có nụ cười như hoa.

Người phụ nữ rất đẹp, đôi mắt như có ánh sáng, khóe miệng khẽ mỉm cười hiện lên hai cái đồng điều nhạt, Lâm Đông kinh ngạc mà nhìn cô.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 35: Ở Trong Mơ

Hình như đã gặp người phụ nữ này ở đâu đó... Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ, ánh mắt trong suốt nhìn, nhìn tới mức quên hết tất cả, ngay cả khi Hạ Tiểu Xuyên gọi bé bé cũng không nghe thấy, mãi đến tận khi Hạ Tiểu Xuyên ghé sát vào lỗ tai bé hét một tiếng, bé mới xoa xoa tai nhỏ đang bị chấn động choáng váng, quay đầu nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Lâm Đông, mày đang nhìn cái gì thế?"

Lâm Đông chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp trong áp phích quảng cáo trên tường nói: "Nhìn cô ấy."

Hạ Tiểu Xuyên liếc mắt nhìn người phụ nữ trên áp phích quảng cáo, hỏi: "Nhìn cô ta làm gì?"

"Dung mạo của cô ấy giống mẹ."

"Giống mẹ ai cơ?"

"Giống mẹ em."

"Nhưng mày chưa từng thấy mặt mẹ mày cơ mà."

"Em nhìn qua rồi, ở trong mơ á."

Hạ Tiểu Xuyên nhắc nhở nói: "Ba anh nói trong mơ là giả!"

Lâm Đông nói: "Có thể là cô ấy giống mẹ em."

Đúng lúc này, Mục Hưng Hà đã sớm nghe lọt vào tai cuộc đối thoại của Lâm Đông, mang theo rổ kẹo đi tới lảng lảng mà nhìn người phụ nữ trong áp phích quảng cáo, quay đầu nhìn Lâm Đông, sau đó nói: "Mẹ của Đông Đông thật là đẹp."

Được Hưng Hà thừa nhận, Lâm Đông gật đầu thật mạnh, đồng điệu nơi khóe miệng liền hiện lên, phảng phất như thể người Mục Hưng Hà khen đúng là mẹ của bé, trong lòng bé rất là vui vẻ, vui vẻ nhìn Mục Hưng Hà, đôi mắt sáng lấp lánh.

Mục Hưng Hà mở miệng lần nữa nói: "Vây lát nữa rồi trở lại thăm mẹ em, giờ chúng ta phải đi trên trấn đưa kẹo và trứng gà đồ trước đây, có được hay không?"

Lâm Đông đáp ứng: "Dạ được."

"Đi, trước tiên chúng ta đưa cho nhà lão Trương."

"Dạ."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên đi tới nhà lão Trương, sau đó qua nhà thím Lý, rồi tới nhà bà nội của Kỳ Kỳ, vừa mới đưa xong toàn bộ kẹo và trứng gà đồ, Mục Hoài An tìm Mục Hưng Hà đi thăm họ hàng, lúc này Mục Hưng Hà mới đem rổ nhỏ vẫn luôn mang theo giao cho Lâm Đông.

Lâm Đông ôm rổ nhỏ cùng Hạ Tiểu Xuyên đi về nhà lão Ông, chưa tới cửa nhà lão Ông, hai đứa bé đã bị người tuyết được đắp ven đường hấp dẫn, nhưng mà rổ nhỏ chưa trả cho bà Ông nữa, vì vậy Lâm Đông để Hạ Tiểu Xuyên ở bên này chơi đùa, một mình bé mang theo rổ nhỏ đi đến nhà lão Ông.

Đi vào khu nhà nhỏ của lão Ông, mở miệng gọi: "Bà Ông ơi."

Trong sân không có ai theo tiếng.

"Bà Ông ơi."

Vẫn không có người nào trả lời.

Lâm Đông mang theo rổ đứng ở trong sân, bé tính chờ một lát đi, vì vậy đứng ở trong sân đợi ước chừng ba phút, vẫn không thấy lão Ông và bà Ông đâu cả, bé nhìn chung quanh, không nhìn được liền đưa mắt nhìn về phía phòng khách, tìm lòng không dặng nhắc chân nhỏ, đi tới phòng khách.

Không được sự đồng ý của chủ nhà thì không nên vào phòng khách nhà người khác, Lâm Đông tự động đứng ở cửa phòng khách, ngẩng khuôn mặt nhỏ lần thứ hai thấy người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo, vừa nhìn thấy cô, bé liền cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng, giống như đã biết cô ấy cực kỳ lâu trước đây, bé đứng yên nhìn, không biết đã qua bao lâu, cho đến lúc lão Ông trở về.

"Tiểu Đông Đông."

Lâm Đông lập tức quay đầu nhìn.

Lưng lão Ông hơi còng, cười đi tới, nói: "Vừa nãy ông đi tản bộ một vòng, con ở đây nhìn cái gì thế?"

Lâm Đông chỉ vào áp phích quảng cáo trên tường.

Lão Ông thuận theo tay nhỏ của bé nhìn, cười hỏi: "Con có biết đó là ai không?"

Lâm Đông lắc đầu: "Dạ không biết."

"Cô ấy tên là Nguyễn Tâm Bình, đã từng là một vị ca sĩ rất nổi tiếng."

Lâm Đông non nớt hỏi: "Ông ơi, ca sĩ là gì ạ?"

Lão Ông giải thích đơn giản: "Ca sĩ chính là người hát rất êm tai, có khi hát còn hay hơn cả ca sĩ, là đại ca sĩ."

"Cô ấy hát rất êm tai ạ?"

"Rất êm tai, tiếng trời."

Lúc lão Ông nhắc tới "Tiếng trời", trong giọng nói mang theo một chút đáng tiếc, Lâm Đông không hiểu ý của "Tiếng trời" là gì, nhưng bé cảm thấy được đây là một từ rất tốt đẹp, lại một lần đưa ánh mắt về phía người phụ nữ trên áp phích quảng cáo, trong ánh mắt có chút mê mẩn.

Lão Ông thấy thế hỏi: "Cô ấy có đẹp không?"

Lâm Đông gật đầu: "Rất đẹp ạ." Đặc biệt đẹp, cô ấy và cô của bé giống nhau, là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới.

"Tiểu Đông Đông thích cô ấy sao?"

"Dạ thích ạ."

"Vậy ông lấy áp phích quảng cáo của cô ấy đưa cho con được không?"

Lâm Đông chưa bao giờ tự nhiên nhận cũng không dám nhận thứ mà người khác cho mình, nhưng lần này bé không chút do dự mà gật đầu: "Dạ được."

Hiếm thấy Lâm Đông có sự yêu thích đồng thời nguyện ý nói ra yêu cầu, lão Ông lập tức cười ha hả đem áp phích quảng cáo trên tường lấy xuống, cuộn thành ống đưa cho Lâm Đông.

Lâm Đông cao hứng nhận lấy, sau khi nói tiếng cảm ơn xong, liền ôm áp phích quảng cáo hào hứng chạy về tiệm tạp hóa, còn chưa chạy vào tiệm tạp hóa đã bắt đầu gọi: "Cô ơi! Cô ơi!"

Lâm Lệ Hoa tưởng là xảy ra chuyện gì, nhanh chóng cùng Hạ Thanh Chương từ phía sau đi ra, hỏi: "Đông Đông, làm sao vậy?"

Lâm Đông cầm áp phích quảng cáo trong tay đưa cho Lâm Lệ Hoa: "Cô ơi, cô xem này."

Lâm Lệ Hoa mở ra nhìn, là một người phụ nữ trên áp phích quảng cáo, dung mạo rất đẹp đẽ, nghi hoặc hỏi: "Đây là ai?"

Lâm Đông nói: "Đây là mẹ con ạ!"

Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương đều sửng sờ, đây có thể là mẹ của Đông Đông á?

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Mẹ con?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Làm sao con biết là mẹ của con?"

"Con từng gặp mẹ trong mơ rồi ạ!"

Nghe vậy Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương nhìn áp phích quảng cáo, nhìn thấy ba chữ "Nguyễn Tâm Bình", y có biết Nguyễn Tâm Bình, gia cảnh Nguyễn Tâm Bình sung túc, lúc còn vị thành niên đã nổi tiếng nhờ các ca khúc dân tộc, có lẽ chí hướng không ở đây, nên không thừa dịp đang nổi tiếng mà ra album hoặc là lên truyền hình các loại.

Sau đó đột nhiên Nguyễn Tâm Bình không hát nữa, mãi cho tới bây giờ cũng không hát, nghe đâu các đài truyền hình lớn cũng có gửi lời mời, nhưng cô cũng không hát, cũng không biết là nguyên nhân gì, có lẽ là do trong nhà không thiếu tiền đi, cho nên hiện tại rất nhiều người không biết cô ấy, thế nhưng lão Uông làm công việc liên quan đến âm nhạc trước khi về hưu nên có biết Nguyễn Tâm Bình.

Hạ Thanh Chương biết tấm áp phích hẳn là lão Uông cho Lâm Đông, chỉ là Lâm Đông nói Nguyễn Tâm Bình là mẹ trong mơ của bé... Hạ Thanh Chương hơi suy nghĩ, đây đại khái là vì đứa nhỏ

quá nhớ mẹ, cho nên mới đem tất cả hình tượng tốt đẹp của mẹ dờn đến lên người Nguyễn Tâm Bình, dù sao theo ý biết, Nguyễn Tâm Bình không kết hôn cũng không có con.

Cho nên lúc Lâm Lệ Hoa nhỏ giọng nói Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình có một chút giống nhau, y nhanh chóng gạt đi, nhưng mà Hạ Thanh Chương cũng không đành lòng đả kích Lâm Đông, nên đem nan đề đẩy cho Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông.

Đôi mắt Lâm Đông sáng lấp lánh mà nhìn Lâm Lệ Hoa, như là đang chờ mong cái gì đó.

Lâm Lệ Hoa còn chưa mở lời, Hạ Tiểu Xuyên từ bên ngoài chạy tới, kiễng bàn chân nhỏ, liếc mắt nhìn áp phích quảng cáo, mở miệng nói: "Lâm Đông, đây không phải là mẹ của mày, cô ấy là đại minh tinh."

Lâm Đông nói: "Cô ấy là mẹ em."

"Không phải!"

"Phải."

"Không phải!"

"Phải."

Hạ Tiểu Xuyên vung quả đấm nhỏ nói: "Còn nói nữa anh đánh mày giò!"

Lâm Đông không sợ bị đánh, thế nhưng sợ Hạ Tiểu Xuyên xé mất áp phích quảng cáo, vươn tay lấy lại áp phích trong tay Lâm Lệ Hoa, không để ý Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương gọi mình, ôm lấy chạy về sân sau, chạy vào trong phòng.

Hạ Tiểu Xuyên đuổi theo Lâm Đông đến phòng, nhìn Lâm Đông mở tủ, muốn đem áp phích quảng cáo bỏ vào trong, nhóc đi lên nói: "Lâm Đông, đây không phải là mẹ của mày đâu."

Lâm Đông nghiêng đầu nói: "Đây là mẹ của em."

"Nhưng mà không phải."

"Phải mà."

Hai đứa bé đang tranh luận, Mục Hưng Hà tới đây, Hạ Tiểu Xuyên không dám nói nữa, Mục Hưng Hà chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiểu Xuyên, mày mà còn bắt nạt Đông Đông, sau này đừng có mơ mà chơi với tao nữa."

Hạ Tiểu Xuyên sợ rồi, có chút ủy khuất nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông ôm áp phích quảng cáo không lên tiếng, chốc lát sau, từ trong túi quần móc ra một khối bánh quy đưa cho Hạ Tiểu Xuyên, nói: "Cho anh ăn nè."

Hạ Tiểu Xuyên không dám nhận, quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên, mà nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nói với Hạ Tiểu Xuyên: "Tiểu Xuyên, cho anh ăn, anh ăn xong rồi, đừng nói cô ấy không phải là mẹ em nữa, có được không?"

Hạ Tiểu Xuyên thấy Mục Hưng Hà không có ý muốn đánh nhóc, nhìn bánh quy rồi nhìn áp phích quảng cáo, sau đó sáng khoái đồng ý với Lâm Đông: "Được."

Lâm Đông nói tiếp: "Vậy em bỏ cô ấy trong tủ, anh đừng đụng vào, có được không?"

"Được." Hạ Tiểu Xuyên lại nhanh chóng đồng ý.

Trong nháy mắt Lâm Đông thở phào nhẹ nhõm, tay nhỏ đang cẩn thận đem áp phích quảng cáo bỏ vào tủ, Mục Hưng Hà liền nói: "Đông Đông, tại sao em không đem áp phích quảng cáo dán trên tường? Dán lên rồi có thể thấy được mỗi ngày."

Lâm Đông trả lời: "Em dán không tới."

Mục Hưng Hà nói: "Để anh giúp em."

Hạ Tiểu Xuyên cùng nói: "Anh cũng giúp mày."

Lâm Đông nhìn Hạ Tiểu Xuyên: "Vậy anh đừng có xé xuống đấy."

"Anh không xé đâu."

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên lấy từ trong phòng Lâm Lệ Hoa một chút hồ dán còn dư lại khi dán câu đối dịp năm mới, bôi phía sau áp phích quảng cáo, ba đứa nhỏ cời giầy ra đứng ở trên giường, đem áp phích quảng cáo dán lên tường, dán xiêu xiêu vẹo vẹo, thế nhưng dán xong ba đứa nhỏ đều có cảm giác cực kỳ thành công mà nhìn áp phích quảng cáo, đặc biệt là Lâm Đông, Lâm Đông cảm thấy trong lòng cực kỳ sáng sủa.

Mục Hưng Hà nói: "Tốt rồi."

Lâm Đông tâm tình khoái trá theo sát nói: "Tốt."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn chằm chằm áp phích quảng cáo đột ngột xuất hiện trong phòng, hỏi: "Lâm Đông, sau này mỗi ngày mày đều nhìn à?"

"Không phải." Lâm Đông nói: "Chờ em lớn rồi, em muốn đi tìm cô ấy."

"Mày biết người ta ở chỗ nào à?" Hạ Tiểu Xuyên hỏi.

"Em biết." Lâm Đông đáp.

"Ở chỗ nào?"

"Ông Uông nói cô ấy ở đế đô."

Hạ Tiểu Xuyên thuận miệng liền hỏi: "Đế đô là ở chỗ nào?"

Mục Hưng Hà giải thích: "Đế đô là nơi hoàng đế ở."

"Hoàng đế ở á!" Hạ Tiểu Xuyên mở to hai mắt nói: "Vậy thì rất xa đó, hình như tới mười vạn tám ngàn dặm!"

Lâm Đông sáng khoái nói tiếp: "Không sao, em ngồi tàu hỏa đi."

Hạ Tiểu Xuyên rất hiện thực mà nói: "Nhưng ngồi tàu hỏa tốn tiền đó, mà không có tiền."

"Em có tiền."

"Tiền của mà không đủ."

Lâm Đông lập tức nói: "Không sao, em có thể tự kiếm tiền."

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: "Mày kiếm tiền cũng không thể đi, mày không biết chữ, mày không ngồi tàu hỏa được!"

Lâm Đông nói: "Em sẽ học tập cho giỏi! Em biết chữ Hán, em còn biết thêm tiếng anh là đi được."

Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Đông Đông, anh đi tìm chung với em."

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: "Lâm Đông, anh cũng đi chung với mày."

Lâm Đông nói: "Được."

Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ nói: "Ba người chúng ta cùng đi tìm mẹ của Lâm Đông, còn có Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ cũng cùng đi."

Lâm Đông nở nụ cười, cười tới mức lông mày cong cong, đồng điệu nhỏ nhỏ ở khóe miệng hiện ra.

Mục Hưng Hà nói: "Nhưng mà, trước mắt chúng ta cũng phải học tập cho giỏi."

Lâm Đông gật đầu: "Em phải học tập thật giỏi, kiếm được tiền, ngồi tàu hỏa tìm ba mẹ."

Mục Hưng Hà nói: "Đúng."

"Khai giảng em sẽ lên lớp hai."

"Tốt, cùng một lớp với anh."

Lâm Đông gật đầu, đột nhiên bé có mục tiêu mới đối với cuộc sống, nơi sâu thẳm ở đáy lòng chậm rãi mở rộng, đáy lòng chậm rãi trở nên sáng ngời, bé cảm thấy tương lai đặc biệt tốt đẹp, tốt đẹp tới trình độ nào, bé cũng không hình dung được, có lẽ giống như trên trời, có đám mây mềm mại, có hương hoa, có chim hót, còn có thật nhiều thật nhiều chú thím ông bà đáng yêu, đều đặc biệt hòa ái.

Bé cùng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên song song ngồi ở mạn giường, đang thỏa sức tưởng tượng tương lai, cảm thấy được cuộc sống sinh hoạt cực kỳ tươi đẹp, bỗng nhiên nghe thấy bên trong tiệm tạp hóa truyền đến một trận ồn ào.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 36: Ngã Bệnh

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Hạ Tiểu Xuyên lập tức ngừng nói chuyện, dựng thẳng lỗ tai lắng nghe âm thanh truyền đến từ tiệm tạp hóa, nhưng nghe không rõ lắm, chỉ là cảm giác tình huống không tốt lắm, khuôn mặt nhỏ của ba đứa nhỏ ngưng lại.

Lâm Đông là người đầu tiên trượt xuống khỏi giường, Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên cùng xuống dưới, ba đứa nhỏ nhanh chóng mang giày nhỏ chạy vào tiệm tạp hóa, mới chạy ra cửa phòng liền nghe được giọng nói ồn ào của người lớn.

"Thanh Chương, mày nuôi đứa trẻ họ Lâm được, lại không nuôi họ Hạ hay sao?"

"..."

"Đừng có ồn ào, Lệ Hoa ngã xuống rồi kia."

"Đưa đi bệnh viện nhanh lên, tôi đi gọi xe."

"Lệ Hoa, Lệ Hoa!"

"..."

Ba người Lâm Đông nhanh chóng chạy tới bên đoàn người, đẩy đoàn người ra liền thấy Hạ Thanh Chương bế Lâm Lệ Hoa lên, vội vàng vàng đi đến ven đường, không kịp nói gì đã bế Lâm Lệ Hoa chui vào trong xe hơi nhỏ.

"Cô ời!"

"Mẹ!"

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đuổi theo, nhưng cửa xe vừa đóng, Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa liền đi, Lâm Đông còn chưa kịp biết rõ tình huống, Hạ Tiểu Xuyên bên cạnh bị dọa sợ, "Oa" một tiếng khóc lên, lớn tiếng gọi ba mẹ, hàng xóm nhanh chóng động viên Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Từ những lời tán gẫu của bọn họ Lâm Đông hiểu được đầu đuôi câu chuyện, mừng một đầu năm nay, bác cả của Hạ Tiểu Xuyên biết được Hạ Thanh Chương nuôi Lâm Đông từ miệng của ông nội Hạ Tiểu Xuyên, nên bây giờ cố ý chạy tới muốn Hạ Thanh Chương cũng nuôi luôn con của ông ta, nuôi họ Lâm còn không bằng nuôi họ Hạ còn hữu dụng hơn.

Tất nhiên là Lâm Lệ Hoa không muốn, sau vài câu sau liền cùng bác cả của Hạ Tiểu Xuyên cãi nhau ầm ĩ lên, đột nhiên thân thể không khỏe dần dần ngã xuống đất, hàng xóm nhanh chóng gọi người gọi xe, Hạ Thanh Chương nhanh chóng đưa Lâm Lệ Hoa đi bệnh viện.

Lâm Đông quay đầu tìm bác cả của Hạ Tiểu Xuyên nhưng không tìm được người, liền hỏi mấy người lớn: "Vậy, vậy, vậy cô của con sao rồi ạ? Cô của con đi bệnh viện nào thế ạ?"

"Không biết." Hàng xóm trả lời.

"Vậy giờ cô của con, cô của con ở đâu ạ?"

Lâm Đông muốn khóc, nhưng mấy người lớn đều đắm chìm trong chuyện đột ngột vừa xảy ra, không hề để ý đến bé, bé mờ mịt nhìn, trong lòng đều nghĩ đến cô, cô bị ngã xuống đất, cô có chết hay không, có thể chết hay không, bé nhỏ giọng gọi cô, muốn đi tìm cô, bị Mục Hưng Hà kéo lại.

"Đông Đông."

Lâm Đông quay đầu nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Cô của em vào bệnh viện rồi."

Đôi mắt Lâm Đông đỏ lên: "Em muốn đi tìm cô."

Mục Hưng Hà nói: "Em không tìm được đâu."

"Nhưng cô sẽ chết mất."

"Không đâu, bọn họ nói cô của em bị đau bụng thôi, đi bệnh viện sẽ không sao nữa."

"Em muốn đi thăm cô."

"Em mà đi thăm cô, cửa tiệm nhà em phải làm sao bây giờ? Em xem Tiểu Xuyên còn đang khóc kia kìa."

Lâm Đông nhìn tiệm tạp hóa, lại nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông nói: "Anh giúp em trông tiệm, chúng ta cùng nhau chờ cô và dựng cửa em trở về, có được hay không?"

"Đạ được."

Hai đứa bé nắm tay nhau đi đến bên cạnh Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Đông vươn tay lau nước mắt cho Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên khóc lóc nói: "Lâm Đông, mẹ anh bị ngã."

Lâm Đông nói: "Cô bị đau bụng, dựng đưa cô đến bệnh viện, cô sẽ nhanh chóng tốt lên thôi."

"Là như vậy à?"

"Là như vậy đó, nào, chúng ta ở nhà chờ, chờ cô cùng dựng trở về."

"Được."

Lâm Đông dắt Hạ Tiểu Xuyên cùng Mục Hưng Hà đồng thời trở lại tiệm tạp hóa, một đám hàng xóm tới an ủi một hồi lâu, sau đó mới dần dập tắt đi, bên trong tiệm tạp hóa chỉ còn lại ba đứa nhỏ Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên, chỉ chốc lát sau Mục Hoài An lại tới gọi Mục Hưng Hà, bảo Mục Hưng Hà về nhà gặp họ hàng.

Mục Hưng Hà nói với Lâm Đông: "Đông Đông, anh về nhà trước, lát nữa tới tìm em."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Em không nên chạy lung tung, phải ở yên trong nhà, biết không?"

"Dạ biết."

"Anh đi đây."

"Dạ."

Lần này bên trong tiệm tạp hóa chỉ còn Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, hai đứa bé ngồi trên ghế nhỏ ở tiệm tạp hóa, nhìn bên ngoài tiệm tạp hóa, lúc này đang là thời gian ăn tết, các hộ gia đình đều hoan hoan hỉ hỉ ăn tết, thậm chí người thân cùng tiếp đón họ hàng khá là bận rộn, cũng không có ai đến mua tạp hoá, bọn nhỏ đành nhìn con đường vắng vẻ ngoài cửa.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nói: "Lâm Đông, bác cả của anh là đồ bại hoại!"

Lâm Đông đáp: "Đúng!"

"Chờ anh lớn rồi, anh sẽ đánh ông ta! Không cho ông ta bắt nạt ba mẹ của anh nữa!"

"Em giúp anh!"

"Được, chúng ta đánh ông ta thành đầu heo."

"Đánh ông ta thành đầu trâu!"

"Đầu chó!"

"Đầu ngựa!"

Hai người đang mắng bồng nhiên ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức bay đầy trên phố, người trên trấn đều đang nấu ăn, Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn về phía Lâm Đông hỏi: "Lâm Đông, mày đói không?"

Lâm Đông trả lời: "Em không đói."

"Anh đói."

"Em tìm đồ ăn cho anh nhé."

"Anh với em cùng đi."

Hai đứa bé xách ghế nhỏ thả lại gần bàn bếp, sau đó đồng thời đập lên băng ghế nhìn xung quanh bàn bếp, nhìn xung quanh nửa ngày tìm được một cái trứng gà, hai người cũng không biết nấu.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Chúng ta đi sang nhà thím Lý ăn đi!"

Lâm Đông nói: "Không được."

"Tại sao?"

"Chúng ta đi ăn cơm, sẽ không có ai trông tiệm bán đồ."

Hạ Tiểu Xuyên nhướng mày lên hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Anh đi ăn cơm, em trông tiệm."

"Không được, anh là anh trai, chúng ta phải cùng đi."

"Vậy anh không đói bụng sao?"

"Đói bụng." Hạ Tiểu Xuyên suy nghĩ một chút, nói: "Vậy chúng ta ăn mì ăn liền đi."

"Được."

"Nhưng anh không pha mì đâu."

"Em làm cho, hai người chúng ta ăn một gói!"

"Chúng ta ăn hai gói đi."

Lâm Đông cực kỳ từng trải mà nói: "Không thể ăn nhiều như vậy, phải để dành bán lấy tiền đó."

"Vậy cũng được."

Lâm Đông đứng dậy đi đến trước kệ hàng, kiễng bàn chân nhỏ cầm một gói mì ăn liền, chạy thịch thịch đến nhà bếp cầm một cái tô để dưới đất, dùng miệng nhỏ cắn một góc gói rồi xé ra, nhổ mảnh vụn trong miệng ra, sau đó thả vắt mì vào trong tô, đồng thời cùng Hạ Tiểu Xuyên cắn gói gia vị, cắn tới nỗi cả miệng toàn là vị muối, cuối cùng đổ gói gia vị đã cắn vào trong tô, nhưng không có nước sôi thì phải làm sao bây giờ?

Lâm Đông nói: "Cô nói, trẻ con không được đụng vào nước sôi!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Vậy làm sao mà ăn?"

"Dùng, dùng nước ấm pha đi."

"Nước ấm ở đâu ra?"

"Trên bếp có."

Lâm Đông lập tức đứng dậy đến trước mặt bếp, dùng sức nhấc ấm nước xuống, gọi "Tiểu Xuyên anh tránh ra, không thì anh sẽ bị

nóng mất", sau đó đổ nước tràn đầy một tô, hai đứa bé cực kỳ có cảm giác thành công mà nói: "Tốt rồi!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Trên kia còn có trứng gà!"

"Đập ra thả vào bên trong!"

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên đập trứng gà còn dính mảnh vụn của vỏ vào trong tô, Lâm Đông úp lên tô một cái đĩa nhỏ, sau đó hai đứa bé mỗi người tự mình cầm một đôi đũa ngồi xỏm trước mặt cái tô mà nhìn.

Hạ Tiểu Xuyên không ngừng hỏi: "Xong chưa?"

Lâm Đông đáp: "Chưa đâu."

"Có thể ăn chưa?"

"Chưa được."

"Sao lại chậm như vậy?"

"Phải pha cho nở ra mới có thể ăn."

"Nhanh một chút đi."

Bị Hạ Tiểu Xuyên giục giã, Lâm Đông vươn hai tay nhỏ xốc đĩa nhỏ lên, sau đó đồng thời "Oa" một tiếng, cũng không thèm để ý về ngoài khó coi cỡ nào, bụng đói cồn cào nên bọn trẻ không có cách nào bưng cái tô còn nóng trên bàn, vì vậy liền ngồi chồm hổm trên mặt đất mà ăn.

"Pha mì nở ra nha!" Hạ Tiểu Xuyên nói.

"Ừ."

"Ăn thật ngon."

"Ăn no chúng ta sẽ không đói bụng nữa."

"Ừ."

Hai đứa bé đem một tô mì ăn sạch sau đó tô không còn nóng nữa, Lâm Đông bưng tô đổ phần nước ấm còn lại đi, sau đó đến bên cạnh giếng bắt chước Lâm Lệ Hoa rửa chén, đĩa, cuối cùng đập lên ghế nhỏ cầm chén cùng đĩa đặt ở trên bàn bếp, vừa ra khỏi cửa nhìn thấy Mục Hưng Hà mang theo hộp cơm tới đây.

"Đông Đông, tới dùng cơm!"

Hạ Tiểu Xuyên mở miệng trước nói: "Hưng Hà, bọn em ăn rồi."

Mục Hưng Hà buồn bực hỏi: "Ăn cái gì?"

"Pha mì ăn liền."

"Ai pha?"

"Em và Lâm Đông pha."

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông nói: "Đông Đông em thật giỏi!"

Lâm Đông hé miệng cười.

Hạ Tiểu Xuyên nói tiếp: "Em cũng giỏi mà."

Mục Hưng Hà qua loa mà ừ một tiếng, hỏi: "Đông Đông, em ăn mì tôm rồi, còn muốn ăn thịt gà không?"

"Ăn." Lâm Đông gật đầu, bé thích ăn thịt gà nhất.

"Em cũng ăn."

Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên lại cùng Mục Hưng Hà ngồi ở trên bàn cơm nhỏ ăn thịt gà, thịt bò cùng bánh mìn thau, lúc ăn được một nửa, các nhà hàng xóm đều bưng cơm nước lại đây cho Lâm Đông

và Hạ Tiểu Xuyên ăn, kết quả nhìn thấy Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đang cơm nhà Mục Hưng Hà, hàng xóm cười cười, an ủi Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên hai câu, nói một ít chuyện cần chú ý với hai đứa nhỏ rồi từng người lại về tiếp đãi họ hàng của mình.

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên ăn no, cùng Mục Hưng Hà ngồi ở trong tiệm tạp hóa chơi bắn bi, chơi một lát Mục Hưng Hà phải về nhà gặp họ hàng nên lại đi, Hạ Tiểu Xuyên ở nhà không nổi liền chạy ra đường chơi, Lâm Đông chuyển cái ghế nhỏ ra ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, một bên bán tạp hoá một bên chờ cô trở về, thỉnh thoảng có hàng xóm lại đây hỏi thăm.

"Lâm Đông, cô của con trở về chưa?"

Lâm Đông trả lời: "Dạ chưa."

"Đứa nhỏ, dượng của con có gọi điện thoại về không?"

Lâm Đông trả lời: "Dạ không."

"Đứa nhỏ, con có đói bụng không? Tới nhà của dì ăn cơm nhé?"

"Con không đói bụng, con không muốn ăn cơm ạ."

"Đứa nhỏ, đi chơi đi, thím trông tiệm giúp con."

"Con tự trông được ạ."

"..."

Lâm Đông kiên định ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, ngồi hồi lâu, không nhìn được lại nghĩ tới cô, cô bị ngã xuống đất, ngã xuống đất chắc chắn rất đau, trong lòng bé không nhìn được khổ sở, nhớ cô.

Đúng lúc này, điện thoại trên quầy hàng vang lên, bé nhanh chóng đứng dậy, xách ghế nhỏ đi đến trước quầy, tay nhỏ vịn quầy hàng, bàn chân nhỏ đạp lên băng ghế, duỗi tay cầm điện thoại lên đặt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: "Alo, xin chào, ai thế ạ?"

"Đông Đông à?"

Lâm Đông lập tức nghe được giọng Hạ Thanh Chương, lớn tiếng gọi: "Dượng!"

"Ừ, là dượng, con và Tiểu Xuyên có khỏe không?"

"Dạ khỏe."

"Ăn cơm chưa?"

"Dạ ăn rồi ạ."

"Ăn ở đâu?"

"Hưng Hà đưa cơm tới ạ."

"Tiểu Xuyên đâu rồi?"

"Ở trên đường chơi với Nhị Hổ ạ."

"Sao con không đi?"

Lâm Đông giòn giã đáp: "Con trông tiệm, chờ cô ạ."

Nghe vậy trong lòng Hạ Thanh Chương ấm áp, nói: "Cô của con không có chuyện gì đâu."

Vừa nghe cô không có chuyện gì, Lâm Đông vui vẻ, hỏi: "Vậy khi nào thì cô về ạ?"

"Trước tiên phải nằm viện đã, nằm khoảng một tuần là có thể trở lại."

Một tuần à, chính là bảy ngày lận, thật là lâu, Lâm Đông yên lặng tính toán thời gian ở trong lòng, tiếng của Hạ Thanh Chương lại vang lên: "Đông Đông, con và Tiểu Xuyên không nên chạy lung

tung, có việc gì thì tìm ba của Hưng Hà hoặc tìm lão Uông còn không thì tìm hàng xóm nhé, biết không?"

Lâm Đông dùng hai tay nhỏ nắm chặt điện thoại, nói: "Dạ."

Hạ Thanh Chương lại nói: "Ngoan, một lát dưỡng sẽ về."

Lâm Đông ngoan ngoãn đồng ý.

Cúp điện thoại xong Lâm Đông vui vẻ, gặp được hàng xóm hỏi thăm tình hình của cô, bé thành thật trả lời, cũng không biết cô gặp vấn đề gì, có nghiêm trọng hay không, ngồi ở cửa tiệm tạp hóa lòng tràn đầy vui vẻ đợi dưỡng trở về, chờ một hồi nghe được đối thoại của hàng xóm cách đó không xa.

"Lâm Lệ Hoa thế nào rồi?"

"Nghe nói phải nằm viện một tuần."

"Nghiêm trọng như thế à! Bệnh gì?"

"Không biết, chỉ thấy phải nằm một tuần thì thật nghiêm trọng."

"Đúng vậy! Cãi được hai câu với bác cả của Tiểu Xuyên thì sắc mặt liền thay đổi, ôi, bác cả của Tiểu Xuyên thật là quá đáng."

"Cũng may lần này Hạ Thanh Chương cứng rắn, nếu không thì khổ cho Lâm Lệ Hoa rồi."

"Chứ gì nữa, cũng không biết lần này cần xài bao nhiêu tiền, ôi, nhà bọn họ nghèo lắm, người một nhà đều phải vào tiệm tạp hóa ở."

"..."

Lâm Đông nghe người lớn những câu nói này, trong lòng đặc biệt khó chịu, bé lập tức nhấc mông khỏi băng ghế, chạy vào trong phòng, bò lên trên giường, kéo cái gối nhỏ của mình lại, ôm vào trong ngực, sau đó từ trên giường cẩn thận bò xuống dưới, ngẩng

khuôn mặt nhỏ nhìn áp phích quảng cáo trên tường, nói: "Mẹ trong mơ ời, cô của con ngã bệnh, con phải đưa cái này cho cô của con."

Nói xong bé ôm cái gối nhỏ mà Lâm Lệ Hoa may cho mình chạy ra khỏi phòng, một lần nữa ngồi trước cửa tiệm tạp hóa, ngồi ngoan ngoãn, trong lúc có người đến mua mấy thứ như hạt tiêu gì gì đó, bé cũng ôm gối mà lầy, người khác hỏi bé ôm gối đầu làm gì, bé kiên trì không nói, ngay cả Hạ Tiểu Xuyên hỏi bé cũng không nói, cũng không nói mình để gì bên trong gối, tiếp tục ôm gối nhỏ ngoan ngoãn ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, thỉnh thoảng nhìn xung quanh đường, cuối cùng cũng nhìn thấy Hạ Thanh Chương xuất hiện.

Bé lập tức tụt xuống, đôi mắt đen nhánh nhìn Hạ Thanh Chương mỗi một trở về, trong lúc nhất thời bé và Hạ Tiểu Xuyên cũng không dám mở miệng nói chuyện, cùng Hạ Thanh Chương đi vào nhà bếp, nhìn Hạ Thanh Chương uống nước.

Cuối cùng là Hạ Tiểu Xuyên không nhịn được hỏi: "Ba ời, mẹ con đâu? Sao mẹ vẫn còn chưa trở về?"

Hạ Thanh Chương trả lời: "Mẹ con đang nằm ở bệnh viện."

"Tại sao phải ở bệnh viện ạ?"

"Ngã bệnh."

"Bệnh gì ạ?"

"Nói thì con cũng không hiểu, lát nữa ba còn phải đi bệnh viện, con ngoan ngoãn ở nhà, biết không? Buổi tối thì đi sang nhà Hưng Hà mà ngủ, không thì qua nhà của Tiểu Quân cũng được."

Hạ Tiểu Xuyên hồ đồ.

Lâm Đông ôm gối đuổi theo Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương đến quầy hàng, bé cũng ôm gối đến quầy hàng, Hạ Thanh Chương đến phòng ngủ, bé cũng ôm gối đến phòng ngủ, thấy Hạ

Thanh Chương đang sắp xếp quần áo không để ý tới mình, rồi cuộc bé không nhìn được mở miệng gọi: "Dượng ơi."

Hạ Thanh Chương quay đầu lại nhìn Lâm Đông, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông đem gối ở trong ngực đưa về phía Hạ Thanh Chương, nói: "Cho dượng ạ."

Hạ Thanh Chương buồn bực nhìn gối nhỏ không biết có ý gì.

Lâm Đông nói: "Cô, trong này là tiền, cho cô chữa bệnh ạ."

Hạ Thanh Chương hơi ngần ra.

Lâm Đông nói: "Bây giờ con không ngồi tàu hỏa tìm ba mẹ nữa, cho cô chữa bệnh trước, cô khỏe rồi, con lại tích góp tiền sau ạ."

Hạ Thanh Chương không nhúc nhích.

Lâm Đông tưởng là người lớn không tin lời bé nói, bé duỗi tay nhỏ, kéo hai cái dây một chút lộ ra tiền giấy bên trong, bé với tay nhỏ vào moi tiền ra, bên trong có năm mươi, hai mươi, mười đồng, nhiều nhất là năm xu một đồng, còn có một đồng hai xu, tay nhỏ của Lâm Đông cầm không hết, tiền xu "Coong" một tiếng rơi trên mặt đất, Lâm Đông nhanh chóng ngồi chồm hồm xuống, một tay chống gối, một tay nhặt tiền xu, nhưng tay quá nhỏ, nắm không hết.

Hạ Thanh Chương đang sắp xếp quần áo thấy cảnh này, đôi mắt nóng lên.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 37: Đánh

Cuối cùng Lâm Đông cũng nhặt được đồng cuối cùng, lập tức ôm gối đứng lên, giương tay nhỏ lên, đưa cho Hạ Thanh Chương.

Đứa nhỏ này quá tri kỷ quá hiểu chuyện, Hạ Thanh Chương nhìn mà trong lòng chua chua.

Lâm Đông non nớt nói: "Dượng, con cho nè."

Hạ Thanh Chương vươn tay ra nhận lấy.

Lâm Đông nhanh chóng cúi đầu luồn tay nhỏ vào bên trong gối nhỏ móc tiền ra, móc ra một đồng đặt ở trong tay Hạ Thanh Chương, móc một cái, lại thả một cái, từng cái từng cái mà thả, một xu cũng không buông tha, cuối cùng bên trong gối trống trơn, rốt cuộc cũng không lấy ra tiền nữa, bé mới nhìn Hạ Thanh Chương nói: "Hết rồi ạ."

Hạ Thanh Chương hỏi: "Đều cho dượng à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Đều cho cô của con chữa bệnh ư?"

"Dạ."

"Con không cần một xu nào sao?"

"Dạ không cần, con muốn cô nhanh chóng khỏe lại ạ."

Hạ Thanh Chương không nhin được ngồi xuống, nhìn thẳng Lâm Đông, nhìn vào đôi mắt trong suốt sáng ngời của Lâm Đông, đột nhiên y cảm thấy lúc đầu mình không thích Lâm Đông là một tội ác, không sai, như Lâm Đông là một đứa trẻ có nội tâm tinh khiết thiện lành ấm áp, rất đáng giá để cho tất cả mọi người đều yêu thích, y biết nội tâm Lâm Đông mẫn cảm, cho nên y tạm thời cầm tiền của Lâm Đông, nhẹ giọng nói: "Đông Đông, đừng cảm ơn con, chẳng mấy chốc cô của con sẽ tốt lên thôi."

Lâm Đông gật đầu.

"Thật ngoan."

Hạ Thanh Chương vươn tay xoa đầu Lâm Đông, Lâm Đông ngược mắt nói: "Dượng, con muốn đi thăm cô ạ."

Hạ Thanh Chương nói: "Hôm nay con không thể đi được."

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì cô còn nằm trên giường, không có cách nào chăm sóc con được."

Lâm Đông nhanh chóng nói: "Con chăm sóc cô cho ạ."

Hạ Thanh Chương nở nụ cười, vuốt mái tóc mềm mại của Lâm Đông, mỗi khi nói chuyện với Lâm Đông y đều cảm thấy lòng không nặng nề mà ôn hòa nhiều hơn, nói: "Không được, bệnh viện nhiều người phức tạp, một đứa bé như con thật là không tiện, để bệnh viện nuôi cô của con mấy ngày, lại trở về, được không?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút gật đầu.

"Vậy mấy ngày nay buổi tối con cùng Tiểu Xuyên sang ngủ ở nhà Tiểu Quân nhé?"

"Con không ngủ ở nhà Tiểu Quân đâu, con ngủ ở nhà của Hưng Hà cơ."

"Ồ đúng rồi, hai đứa Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đều đi theo ba mẹ về nông thôn ăn tết, vậy con ngủ ở nhà Hưng Hà đi, đừng đi nói một tiếng với ba mẹ của Hưng Hà, các con đừng nghịch ngợm quá, biết không?"

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Thanh Chương tiếp tục đứng lên, thu dọn quần áo cùng tiền tài, sau đó cùng Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên nói một chút việc cần chú ý, đóng tiệm tạp hóa tầm một tuần, mang theo Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên tới nhà của Mục Hưng Hà, nói với vợ chồng Mục Hoài An về tình hình của Lâm Lệ Hoa, nhờ hai người chăm sóc Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên hai ngày, sau đó mang hành lý đi bệnh viện.

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên ở nhà Mục Hưng Hà, cùng nhau ăn cơm, ngủ, học, xem ti vi, giằng co hai ngày, một nhà Mục Hưng Hà muốn đi nơi khác chúc tết, Mục Hoài An liền đem hai người Lâm Đông đưa đến nhà lão Uông ở, hai ngày sau lão Uông cần đi tham gia tụ họp thường niên với mấy ông bà già khác, hai người Lâm Đông liền chạy đến nhà Trương Đại Trụ ngủ một buổi tối.

Qua bốn, năm nhà rồi, một nhà Mục Hưng Hà mới đi chúc tết về, Mục Hoài An và Mục Hưng Hà chạy mấy nhà mới tìm được hai người Lâm Đông, Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông hỏi: "Sao em lại chạy qua nhà thím Lý vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Bởi vì hôm nay lão Trương muốn đi vào thành phố, không có thời gian làm cơm cho bọn em ăn."

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Có phải là cô của em cũng ở trong thành phố không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Vậy cô của em sắp trở về chưa?"

"Sắp rồi ạ, mỗi ngày dưỡng đều trở về thăm em cùng Tiểu Xuyên, dưỡng nói hai ngày nữa là cô có thể trở lại."

"Vậy cô của em bị bệnh gì?"

"Dưỡng nói là viêm ruột thừa, cấp tính."

"Viêm ruột thừa là có ý gì?" Mục Hưng Hà không hiểu.

Lâm Đông lắc đầu nói: "Em cũng không biết."

Mục Hoài An bên cạnh nói: "Là một loại bệnh."

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà không hỏi lại nữa.

Mục Hoài An mang theo ba đứa trẻ về nhà, để ba đứa rửa sạch tay chân xong, liền giục bọn trẻ chui vào trong chăn, không cho bọn họ nô đùa, bắt bọn họ mau ngủ, sau đó trở lại phòng khách nói với mẹ Hưng Hà về tình hình của Lâm Lệ Hoa.

"Lệ Hoa thế nào rồi?" Mẹ Hưng Hà hỏi.

"Còn ở bệnh viện." Mục Hoài An đáp.

"Vậy Lâm Lệ Hoa bị bệnh gì?"

"Lâm Đông nói là viêm ruột thừa cấp tính."

"A, vậy cần phải mổ à?"

"Ừ, mổ rồi dùng chỉ khâu lại."

"Đúng là chịu tội mà, nghe nói còn không ăn được gì, rất đau."

"Ừ, đúng là chịu tội."

"Ai, Lâm Đông và Tiểu Xuyên đã ngủ chưa?"

"Còn ở trên giường, chắc cũng sắp ngủ rồi."

"..."

Trên thực tế ba đứa Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên và Mục Hưng Hà đều chưa ngủ, đang nằm ở trên giường lắng nghe người lớn nói chuyện, sau khi nghe xong, ba đứa nhỏ hai mặt nhìn nhau, Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Mồ là có ý gì?"

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa, bản thân bé tự não bổ ý tứ của từ "Mồ", bé cảm thấy là rất đau, mồ sẽ bị đau nhiều lắm, cô phải chịu đau nhiều lắm, trong lòng bé không nhịn được khổ sở, khổ sở nên không muốn nói chuyện với người khác, nằm ở trên giường nhìn xà nhà, nghĩ đến cô, suy nghĩ hồi lâu.

"Đông Đông." Mục Hưng Hà gọi.

Lâm Đông trả lời: "Dạ."

"Sao em không nhắm mắt ngủ đi?"

"Em nghĩ về cô em."

"Hai ngày nữa cô của em sẽ trở lại."

"Nhưng cô phải mồ, mồ rất đau."

"Không đau, có gây mê." Mục Hưng Hà nói.

"Gây mê là cái gì?"

"Gây mê chính là chính là..." Mục Hưng Hà chỉ biết từ gây mê thông qua mấy lời nói chuyện của người khác, bảo cậu giải thích thì cậu cũng không hiểu rõ, vì vậy vừa nghĩ vừa giải thích với Lâm Đông: "Thì là thuốc không làm đau người ta, cô của em dùng, thì sẽ không đau!"

"Có thật không? Thật sự là cô em sẽ không đau à?"

"Thật sự, hơn nữa chẳng mấy chốc cô của em sẽ khỏe, anh sẽ không lừa gạt em." Mục Hưng Hà thề son sắt mà nói: "Sau này anh cũng sẽ không lừa gạt em!"

Lâm Đông lập tức tin, trong nháy mắt trong lòng không còn khó chịu như vậy nữa, cùng Mục Hưng Hà nằm lỳ ở trên giường ngắm sao ngoài cửa sổ, thế nhưng trên bầu trời tối đen như mực không có một ngôi sao nhỏ nào, Mục Hưng Hà nói: "Hôm nay trên trời không có sao."

Lâm Đông nói: "Dạ, bởi vì trời lạnh."

"Trời lạnh thì không có sao à?"

"Dạ, trời lạnh, sao cũng sợ lạnh, sợ lạnh thì về nhà ngủ, không ra ngoài."

Mục Hưng Hà quay đầu hỏi: "Vậy em có lạnh không?"

Lâm Đông nói: "Em không lạnh."

"Lát nữa em sẽ lạnh đó, nào, ngủ chung một chăn với anh này."

"Dạ."

Lâm Đông chui vào ổ chăn của Mục Hưng Hà, hai đứa bé nằm sát cùng nhau ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn trời đêm, nhìn một chút hai người ngủ quên trên giường, ngày tiếp theo vừa rạng sáng, ba đứa nhỏ còn chưa thức dậy, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân ở nông

thôn ăn tết trở lại, đi đến trước giường ba người, đồng thời lớn tiếng mà gọi: "Hưng Hà! Lâm Đông! Tiểu Xuyên!"

Ba người Lâm Đông bị giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Kỳ Kỳ trong nháy mắt sợ ngây người.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Kỳ Kỳ, sao mà mày mập nữa vậy?"

Kỳ Kỳ đúng là mập, khuôn mặt nhỏ toàn thịt lại càng núng nính thịt, Kỳ Kỳ rất thành thực mà trả lời: "Tao ăn nhiều lắm." "

"Mày ăn cái gì?"

"Thịt, thật nhiều thịt, còn có thật nhiều bánh ngọt, ăn thật ngon."

Kỳ Kỳ vừa mới dứt lời, nhìn thấy Lâm Đông vuốt mắt bò ra từ trong chăn, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo non nớt nhìn đẹp cực kỳ, Kỳ Kỳ đã lâu chưa thấy Lâm Đông, nó cao hứng gọi một tiếng "Lâm Đông", lập tức nhào tới ôm lấy Lâm Đông, vừa mới ôm liền bị Mục Hưng Hà gỡ ra, nó quay đầu nhìn Mục Hưng Hà nhanh chóng đắp chăn cho Lâm Đông mất công ngã bệnh, nó không ôm Lâm Đông nữa, mà là dựa vào bên giường nói: "Lâm Đông, mày tỉnh rồi à?"

"Ừ." Lâm Đông ồm ồm giọng ừ một tiếng.

"Vậy sao mày không rời giường đi? Rời giường chúng ta đi chơi nào!"

"Tao không tự mặc quần áo dày được, tao phải nhờ dì Mục mặc cho tao."

Kỳ Kỳ chủ động nói: "Tao mặc cho mày."

"Quần áo quá dày, mày mặc không được."

"Vậy cũng được, tao đi gọi mẹ Hưng Hà giúp mày."

Kỳ Kỳ nói xong đi ra ngoài gọi mẹ Hưng Hà, chỉ chốc lát sau mẹ Mực đi vào giúp Lâm Đông mặc quần áo, sờ cánh tay nhỏ của Lâm Đông nói: "Ý, tiểu Lâm Đông lại thêm thịt à?"

Lâm Đông gật đầu: "Mỗi ngày con đều ăn được nhiều ạ."

"Thêm thịt à? Con sờ một cái." Mực Hưng Hà vươn tay ra sờ.

Sau khi Hạ Tiểu Xuyên thấy cũng vươn tay ra sờ.

"Tao cũng sờ." Kỳ Kỳ cũng đi tới.

Tưởng Tiểu Quân cũng sờ.

Bốn đứa nhỏ đều thật vui vẻ đi sờ cánh tay vẫn còn rất nhỏ của Lâm Đông, Lâm Đông không chỉ không ghét, trái lại rất vui vẻ mà duỗi cánh tay nhỏ ra cho bọn họ sờ, mặc quần áo vào sau đó nói: "Cô cũng nói con có thịt."

"Có thịt nhìn rất tốt." Kỳ Kỳ nói.

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ cho là Lâm Đông tán đồng với lời của nó, cho nên đặc biệt vui vẻ, nó và Tưởng Tiểu Quân đã lâu không gặp đám người Lâm Đông, cảm giác đặc biệt vui vẻ, cùng ba người Lâm Đông chơi đùa, chơi đến lúc chạng vạng, các nhà gọi bọn trẻ về nhà chuẩn bị ăn cơm, Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên cùng Mực Hưng Hà đến nhà Mực Hưng Hà ăn cơm tối, ăn xong cơm tối, ba người ngồi ở trước máy truyền hình xem TV, xem được một chút thì Hạ Thanh Chương tới đây.

"Dượng!"

"Ba!"

Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời gọi.

Hạ Thanh Chương đáp một tiếng rồi tán gẫu cùng Mục Hoài An, Lâm Đông đứng ở bên chân Hạ Thanh Chương, lo lắng túm vạt áo của Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương cúi đầu hỏi: "Đông Đông, làm sao vậy?"

Lâm Đông nhanh chóng lặp lại một câu mà mỗi lần đều hỏi: "Cô của con về chưa ạ?"

"Về rồi." Hạ Thanh Chương nói.

"Ở đâu ạ?"

"Ở nhà."

"Con đi tìm cô!"

"Đi đi."

Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà nói một câu "Hưng Hà, em đi tìm cô em", sau đó bước chân ngắn chạy thật nhanh về tiệm tạp hóa, lúc này ánh nắng chiều đầy trời, nhuộm đỏ nửa bầu trời, phủ lên toàn bộ trần Cẩm Lí, Lâm Đông chạy bên trong đó, đã bảy, tám ngày bé không nhìn thấy cô, trong lòng tràn đầy hưng phấn, một khắc không ngừng mà chạy vào tiệm tạp hóa, chạy vào sân sau, vừa chạy vừa gọi: "Cô ơi, cô ơi!"

"Đông Đông." Bên trong gian phòng truyền tới một giọng nói yếu ớt: "Ở đây này."

Lâm Đông nghe tiếng chạy vào gian phòng, liếc mắt một cái nhìn thấy cô nằm ở trên giường, lúc này liền ngây dại, trong ấn tượng của bé da cô hơi đen, thể nhưng thân thể rắn chắc, tràn ngập sức sống, có thể che hết một mảnh trời trên đầu bé, chưa bao giờ nghĩ rằng sắc mặt tái của cô tái nhợt, gầy còn tiều tụy như thế này, phảng phất như bé không biết cô.

"Đông Đông." Lâm Lệ Hoa gọi.

Lâm Đông ngơ ngác nhìn Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vô lực nở nụ cười, nói: "Làm sao vậy, không biết cô rồi à?"

Lâm Đông không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chăm Lâm Lệ Hoa.

"Lại đây nào, để cô nhìn con"

Lâm Đông bước chậm rãi đi tới bên người Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa vươn tay xoa khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nhiệt độ và giọng nói quen thuộc, Lâm Đông tìm lại được người cô đã từng biết, đây là cô của bé, cô của bé ngã bệnh, cô của bé gầy, đều do bác cả của Tiểu Xuyên, bé thật là khổ sở, không khổng chế được mà bấu môi, nước mắt rớt xuống lộp bộp lộp bộp, phát ra tiếng hu hu.

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy, tại sao khóc?"

Lâm Đông cứ khóc, miệng không rõ mà nói: "Con, con đánh ông ta!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 38: Không Được Cười

Lâm Lệ Hoa nghe hiểu lời Lâm Đông nói, thế nhưng không hiểu vì sao Lâm Đông lại đột nhiên nói một câu như vậy, kinh ngạc hỏi: "Con muốn đánh ai?"

Lâm Đông khóc lóc nói: "Đánh bác cả ạ."

"Đánh bác cả cái gì?"

"Đánh bác cả của Tiểu Xuyên, con đánh ông ta!"

Lâm Lệ Hoa mơ hồ hỏi: "Đánh ông ta làm gì?"

Lâm Đông vừa khóc vừa tức giận nói: "Ông ra làm cô ngã bệnh, con đánh ông ta!"

Thì ra là như vậy, Lâm Lệ Hoa nghe xong trong lòng mềm nhũn, mềm thành một đám kẹo bông màu trắng, ngọt lại có chút chát, bàn tay cô mang chút lực, vỗ về gáy của Lâm Đông rồi thuận thế đẩy Lâm Đông vào ngực mình.

Chỉ chốc lát sau liền nghe tiếng Lâm Đông khóc, nhất định là đứa nhỏ này bị dáng vẻ hiện tại của cô dọa, trong lòng trong mắt cô đều cảm thấy cay cay, cũng rất vui vẻ, đứa nhỏ này vừa mềm mại vừa ấm áp lại thiện lương, làm sao mà cứ làm cho người ta thích như vậy, cô đau lòng vuốt ve đầu nhỏ của Lâm Đông, nói: "Không khóc không khóc, nam tử hán đại trượng phu, không thể đáng yêu như thế."

Lâm Đông khóc lóc nói: "Con không phải là nam tử hán đại trượng phu."

"Vậy con là gì?"

"Con là trẻ con ạ."

Lâm Lệ Hoa "Xì" một tiếng nở nụ cười, nói: "Được được được, con là trẻ con, trẻ con cũng đừng khóc."

"Dạ."

Lâm Đông vươn tay lau nước mắt, đứng thẳng người.

Lâm Lệ Hoa móc ra một cuộn tiền từ dưới gối đầu, có năm mươi, hai mươi, mười đồng, còn có tiền xu một xu năm xu, đây chính là tiền của Lâm Đông, cô hỏi: "Là con đưa cho cô à?"

"Dạ, để chữa bệnh cho cô ạ."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười: "Cô khỏi bệnh rồi, trả lại cho con."

Lâm Đông lại lau nước mắt: "Con không cần, cho cô mua thịt ăn, cô ăn cho mập mập, cô sẽ khỏe hơn."

"Cô tốt hơn rồi."

"Không có, cô gầy đi rồi."

"Vậy con không cần tiền à?"

"Không ạ."

"Không phải là con tích góp tiền ngồi tàu hỏa tìm ba mẹ sao? Không tìm nữa à?"

Lâm Đông không chút do dự mà trả lời: "Tìm ạ, nhưng trước tiên để cho cô, sau này con lại tích góp tiền, chờ con lớn rồi, con đi làm công, con sẽ kiếm được thật nhiều tiền, sau đó con ngồi tàu hỏa con còn đi máy bay, lại tìm sau."

Nghe Lâm Đông nói những từ trẻ con như thế, ánh mắt Lâm Lệ Hoa càng dịu dàng hơn, nắm tay nhỏ có chút thịt của Lâm Đông, nhẹ nhàng nắn nắn, bản thân cô cực kỳ thô ráp, có lúc cũng lòng dạ hẹp hòi, đều giống như những người khác cho là nuôi trẻ con không thể nuôi không, ít nhất phải có tác dụng với mình, nhưng đối diện với nội tâm tinh khiết của Lâm Đông đều ích kỷ không nổi, cô nguyện ý nuôi Lâm Đông, dù cho sau này Lâm Đông sẽ rời khỏi cô, cô cũng nguyện ý, cô nhìn Lâm Đông nói: "Cầm đi, cô cho con."

Lâm Đông nghe nói liền ngoan ngoãn duỗi tay nhỏ nhận lấy.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Cầm cho chắc, con muốn mua cái gì thì mua cái đó, tự mình tiêu, chớ bị bọn Tiểu Xuyên lừa mất."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa vươn tay sờ khuôn mặt nhỏ trắng nõn mịn màng của Lâm Đông, sâu xa mà gọi: "Đông Đông à."

Lâm Đông ngược mắt nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vuốt ve khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Đông Đông à, trưởng thành cho tốt, muốn tìm mẹ thì đi tìm mẹ, cô ủng hộ con tìm, giúp đỡ con tìm, không tìm được thì ở lại đây với cô, cô vẫn luôn ở đây chờ, được không?"

Lâm Đông chớp đôi mắt đen nhánh nhìn Lâm Lệ Hoa, trong ánh mắt như là có chấm hỏi nhỏ, gật đầu nói: "Dạ."

"Vậy không khóc nữa, được không?"

Ngón tay cái của Lâm Lệ Hoa có vết chai, nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt của Lâm Đông, bé không những không cảm thấy đau, trái lại cảm thấy đặc biệt yên ổn, bé lập tức ngừng khóc, ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ."

"Cát tiền này đi, không nên để cho Tiểu Xuyên thấy được, con tự tiêu nhé, biết không?"

"Dạ." Lâm Đông đem tiền cát vào túi áo của mình, dùng tay nhỏ vỗ vỗ, xác thực nó đang hoàng nằm bên trong túi áo, bé mới yên tâm.

Lúc này Lâm Lệ Hoa mới mở miệng hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Xuyên đâu?"

"Cùng dựng ở nhà Mục Hưng Hà ạ."

Lâm Đông vừa mới dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng Hạ Tiểu Xuyên: "Mẹ! Mẹ ơi!" Sau đó Hạ Tiểu Xuyên hấp ta hấp tấp chạy vào, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đầu tiên là sững sờ, tuy rằng không giống Lâm Đông miễn cảm đến rơi lệ, thế nhưng cũng khó chịu như nhau, ủ rũ mà nằm nhoài trước giường Lâm Lệ Hoa không muốn đi.

Lâm Lệ Hoa cũng vươn tay ôm Hạ Tiểu Xuyên, lúc này Mục Hưng Hà từ phía sau Hạ Thanh Chương đi ra, ngữ điệu mười phần giống người lớn thay mặt ba mẹ hỏi thăm Lâm Lệ Hoa, sau đó nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Đông Đông, tối hôm nay em không đi sang nhà anh ngủ sao?"

Lâm Đông nói: "Không đi nữa, cô của em đã trở lại, em và Tiểu Xuyên phải ngủ trong nhà."

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Sau này không ngủ ở nhà anh nữa à?"

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà không cam lòng mà nói: "Cô trở về vẫn đi sang nhà anh được mà."

Lâm Đông nói: "Không được, cô em ngã bệnh, em phải ở nhà chăm sóc cô em."

Mục Hưng Hà suy tư một chút, nói: "Vậy em và anh cùng nhau làm."

Lâm Đông nói: "Dạ."

"Em cũng chăm sóc mẹ em." Hạ Tiểu Xuyên cùng nói.

Nhưng mà Hạ Tiểu Xuyên cũng không thể nào luôn luôn ở bên cạnh Lâm Lệ Hoa được, bên ngoài hơi hơi có chút gió thổi cỏ lay là lực chú ý của nhóc liền bị hấp dẫn, ngược lại là Lâm Đông vẫn luôn ở bên cạnh Lâm Lệ Hoa, rót nước cho Lâm Lệ Hoa uống, lấy bánh quy cho Lâm Lệ Hoa ăn, lấy khăn cho Lâm Lệ Hoa lau mặt, tới lúc gần khai giảng, bé cầm sách bài tập đi đến gian phòng của Lâm Lệ Hoa, nằm nhoài trên ghế nhỏ, tay nhỏ nắm chặt bút chì, từng nét từng nét mà viết chữ Hán, viết xong, còn đưa cho Lâm Lệ Hoa xem.

Tuy rằng trình độ văn hóa của Lâm Lệ Hoa thấp, thế nhưng sách bài tập của học sinh tiểu học vẫn có thể xem hiểu, mỗi khi giao cho Lâm Đông viết chính tả ghép vần những chữ lạ, Lâm Đông vẫn có thể làm đúng, điều này làm cho tâm tình của cô thập phần vui vẻ, thân thể cũng dần dần tốt lên.

Nhanh chóng đến thời điểm khai giảng của học sinh tiểu học, Lâm Lệ Hoa đã có thể xuống giường đồng thời tự do hoạt động, bắt đầu giúp Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên kiểm tra bài tập nghỉ đông, đột nhiên nhìn thấy bài viết văn tiêu đề (—— của em), Lâm Đông điền bên trong "——" là "Cô", cả bài viết văn là viết như thế này:

"Cô của em là quan thiên hạ tốt nhất, cô lớn lên rất đẹp, nói chuyện rất ting, cô gọi em là Đông Đông, mỗi ngày ăn fan, cô đều sẽ cho em ăn jia kê, buổi tối còn gei gai chần cho em.

"Cô là quan thiên hạ tốt nhất.

"Em rất yêu cô của em."

Chữ Hán kèm ghép vần viết rất đoan đoan chính chính, Lâm Lệ Hoa xem mà trong lòng ầm ập dễ chịu, cô cũng tự biết mình, dung mạo của cô không đẹp, nói chuyện cũng thô lỗ còn dễ tức giận, nào có tốt như vậy, đứa nhỏ này thật là... Cô quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông đang nhìn đề toán học của Hạ Tiểu Xuyên, hỏi: "Năm cộng với sáu bằng năm mươi sáu?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đúng vậy!"

Lâm Đông hỏi: "Anh chắc chắn chứ?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu: "Anh chắc chắn!"

Lâm Đông nghiêm túc nhìn Hạ Tiểu Xuyên: "Nhưng đáp án này không đúng."

"Làm sao không đúng?"

Lâm Đông cầm lấy tay nhỏ Hạ Tiểu Xuyên mà đếm từng ngón từng ngón tay một, hỏi: "Anh xem lại xem, năm cộng sáu bằng bao nhiêu?"

Hạ Tiểu Xuyên cực kỳ kinh ngạc: "Mười một, không ngờ lại bằng mười một!"

"Đúng vậy, chính xác là mười một."

Hạ Tiểu Xuyên lại đếm một lần nữa.

Lâm Đông dùng tẩy xóa đi đáp án sai, để Hạ Tiểu Xuyên viết lại, sau đó quay đầu nhìn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa không kiểm tra được chút sai sót nào của Lâm Đông, nói: "Hoàn toàn đúng."

Lâm Đông thật cao hứng, bé cực kỳ thích được khác khen ngợi, trong lòng vô cùng vui vẻ: "Cô ơi, con tự mình sắp xếp cặp sách nhé."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Sắp xếp đi, thế nhưng đừng bỏ sách lớp một vào."

"Tại sao ạ?"

Lâm Lệ Hoa kiên nhẫn giải thích: "Bởi vì sách lớp một đã học xong, không cần học nữa, năm nay dựng cho con nhảy lên lớp hai."

Lâm Đông suy nghĩ một chút, hỏi: "Con và Hưng Hà sẽ học chung một lớp ạ?"

"Đúng, con có thích cùng Hưng Hà học chung một lớp không?"

"Con thích ạ."

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Vậy ngày mai cô dẫn con đi báo danh lớp hai được không?"

Lâm Đông hỏi: "Cô muốn đến trường học ạ?"

Lâm Lệ Hoa gật đầu: "Ừ", sáng mai dựng của con phải đi lên trường học, không có cách nào đi nộp học phí cho các con, để con và Tiểu Xuyên cầm học phí, cô cũng không yên lòng, cho nên cô đi cùng các con. Không tốt sao?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút hỏi: "Vậy thì ai trông tiệm ạ?"

Còn nhớ tới cửa hàng đấy, Lâm Lệ Hoa cười rộ lên nói: "Nộp tiền xong cô sẽ quay lại ngay, không làm lỡ việc trông tiệm."

"Vậy cũng được ạ."

Sáng thứ hai là ngày tựu trường của tiểu học Cẩm Lý, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đều dậy rất sớm, đeo cặp sách nhỏ trên lưng, Lâm Đông đứng ở trong phòng nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên trong áp phích quảng cáo trên tường, yên lặng mà nói ở trong lòng: "Mẹ trong mơ ời, con đi học đây ạ, bệnh của cô đã khá hơn rồi, con

sẽ cùng cô đi lên trường học, năm nay con lên lớp hai rồi, được học chung một lớp cùng Hưng Hà, con lên lớp hai, con cũng sắp là đứa trẻ lớn rồi, chờ con trở thành người lớn con sẽ rất lợi hại, con có thể làm công kiếm tiền cho cô, còn có thể tìm mẹ."

Đúng lúc này Lâm Lệ Hoa gọi một câu, Lâm Đông vẫy tay với áp phích quảng cáo trên tường, sau đó đeo cặp sách bước chân ngắn, đi ra tiệm tạp hóa với Lâm Lệ Hoa, vừa ra khỏi tiệm tạp hóa lại thấy Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng ba của Tưởng Tiểu Quân.

"Đông Đông!" Mục Hưng Hà gọi.

"Hưng Hà!" Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ chạy đến trước mặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà vui vẻ nói: "Cô em nói, hôm nay em sẽ lên lớp hai à?"

Lâm Đông nói: "Dạ!"

Mục Hưng Hà hỏi "Chúng ta sẽ được học chung một lớp, có đúng không?"

"Đúng ạ."

"Quá tốt rồi! Vậy chúng ta nhanh đến trường học báo danh đi."

Lâm Đông nhìn phía sau Mục Hưng Hà một chút, hỏi: "Chỉ một mình anh lên trường học sao? Ba của anh không đi cùng anh à?"

Mục Hưng Hà nói: "Không cần ông ấy đi, anh toàn tự đi một mình, anh cũng tự báo danh đi học."

"Vậy học phí của anh thì phải làm sao bây giờ? Sẽ làm mất đó."

"Anh không cần nộp học phí, anh tự mình đi báo danh là được rồi."

Lúc này Lâm Đông mới nhớ tới, mỗi lần kiểm tra Mục Hưng Hà đều đứng đầu, không cần nộp học phí, vì thế bé nói: "Anh thật là lợi hại."

"Em cũng sẽ thật là lợi hại!"

"Dạ, vậy chúng ta đi."

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông.

Tưởng Tiểu Quân đuổi tới.

Hạ Tiểu Xuyên chạy tới hỏi: "Kỳ Kỳ đâu? Kỳ Kỳ không đi học sao?"

Tưởng Tiểu Quân trả lời nói: "Kỳ Kỳ còn đang ở nhà khóc đấy."

Hạ Tiểu Xuyên không hiểu hỏi: "Tại sao khóc?"

"Bởi vì bài tập nghỉ đông không làm xong, cô giáo không cho báo danh, cho nên ở nhà làm tiếp bài tập, vừa làm vừa khóc."

"Vậy phải làm tới khi nào?"

"Không biết, tối hôm qua mới bắt đầu làm thôi."

Lâm Đông không nhịn được nói: "Kỳ Kỳ thật đáng thương."

Hạ Tiểu Xuyên không hề cảm thấy Kỳ Kỳ đáng thương chút nào, mà kiêu ngạo nói: "Em đã sớm viết xong, hơn nữa toàn bộ đều đúng!"

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Làm sao mà biết toàn bộ đều đúng?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "Lâm Đông nói với em như vậy."

Lời mà Lâm Đông và Mục Hưng Hà nói chính là đáp án tiêu chuẩn trong lòng Tưởng Tiểu Quân và Hạ Tiểu Xuyên, cho nên

Tưởng Tiểu Quân không còn lời nào để nói, ngược lại nhìn về phía Lâm Đông, một tay Lâm Đông nắm tay Lâm Lệ Hoa, một tay nắm tay Mục Hưng Hà, vừa nói chuyện vừa đi về tiểu học Cẩm Lý.

Học kỳ mới, không khí mới, phần lớn bạn nhỏ đều vui vẻ cùng phụ huynh chạy nhanh đến lớp học của mình, sau khi Lâm Lệ Hoa đóng học phí cho Hạ Tiểu Xuyên xong, liền bắt đầu xử lý chuyện của Lâm Đông, bởi vì Lâm Đông là nhảy lớp, tình huống nhập học không giống những học sinh khác, cho nên phải đi một chuyến đến văn phòng trường học. Lâm Lệ Hoa dắt Lâm Đông đến nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm năm lớp hai, giáo viên chủ nhiệm lớp hai đã sớm biết tình hình của Lâm Đông, không nói hai lời làm thủ tục báo danh thêm cho Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa hỏi học phí lớp hai.

Giáo viên chủ nhiệm lớp hai nói: "Không cần học phí."

Lâm Đông và Lâm Lệ Hoa đồng thời giật mình.

Giáo viên chủ nhiệm nói: "Học kỳ trước Lâm Đông thi học kỳ đều được một trăm điểm, dựa theo quy định của trường học, vẫn là miễn phí."

Lâm Đông nghe xong cực kỳ cao hứng, trong lòng nghĩ có thể tiết kiệm tiền cho cô.

Lâm Lệ Hoa vừa mừng vừa sợ ngổ ý cảm ơn với giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm nói vài câu cùng Lâm Lệ Hoa, sau đó bảo Lâm Lệ Hoa trở về trước, Lâm Đông giao cho hấn là được, có vấn đề gì hấn sẽ chờ Hạ Thanh Chương rảnh rồi rồi nói cùng Hạ Thanh Chương nói, nhưng Lâm Lệ Hoa không yên lòng, lúc Lâm Đông cùng giáo viên chủ nhiệm đi vào phòng học, cô lặng lẽ đứng ở trước cửa sổ phòng học nhìn, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình.

Phần lớn học sinh lớp hai đều khoảng chín tuổi, Mục Hưng Hà nhỏ nhất cũng tám tuổi, nhưng Lâm Đông chỉ có sáu tuổi, vốn đã nhỏ hơn bình thường, vừa vào tiểu học càng nhỏ hơn, đứng trên bục giảng câu nệ tự giới thiệu mình xong, giáo viên chủ nhiệm tạm thời để bé ngồi vào chỗ đặc biệt trên bục giảng, trước tiên là hộp lớp, hộp lớp xong sẽ sắp xếp bàn, vì vậy Lâm Đông có chút ngượng ngùng đi đến chỗ ngồi đặc biệt trên bục giảng.

Nhưng bàn ghế đặc biệt lại quá cao, bé nhấc cái mông nhỏ ngồi không tới, vì vậy xoay người, nằm nhoài trên băng ghế, nhấc chân gác lên băng ghế để lấy đà, nhưng diện tích của mặt ghế quá nhỏ, bé vẫn không lên được.

Lâm Lệ Hoa ở bên ngoài nhìn mà sốt ruột.

Giáo viên chủ nhiệm đang viết bảng đen không nhìn thấy.

Các học sinh trong phòng học ồn ào cười to.

Lâm Đông liều hết sức lực mà bò, đúng lúc này, Mục Hưng Hà lao ra, ôm lấy Lâm Đông, ôm Lâm Đông lên băng ghế ngồi xong, sau đó lớn tiếng nói với học sinh trong lớp: "Không được cười! Ai cười tao đánh người đó!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 39: Lấy Sách

Mục Hưng Hà thành tích ưu tú, luôn lấy việc học tập làm chủ, trong mắt bọn nhỏ thành tích tốt lại được thầy giáo yêu thích thì có thể ra lệnh cho cả lớp, huống hồ Mục Hưng Hà còn biết đánh nhau, từng lén giáo viên chủ nhiệm đánh vài lần, ngay cả tên lớp trưởng mập cũng sợ Mục Hưng Hà, cho nên Mục Hưng Hà giận dữ, bọn học sinh đều sợ, trong nháy mắt phòng học yên tĩnh lại.

Giáo viên chủ nhiệm nghe tiếng quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Mục Hưng Hà chỉ vào tất cả bạn học, tức giận nói: "Bọn họ cười Lâm Đông ạ! Cười Lâm Đông không bò được lên ghế."

"Ai cười?" Giáo viên chủ nhiệm cất cao giọng hỏi.

Bên trong phòng học nghe được cả tiếng kim rơi.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn kỹ Lâm Đông cùng ghế ngồi của Lâm Đông, đúng là vừa nãy mình cân nhắc không chu đáo, vì vậy để Lâm Đông ngồi đằng hoàng tử tể lên ghế trước. Sau đó dùng việc cười nhạo bạn làm vấn đề bắt đầu răn đe, giảng về kỷ luật giảng về việc giúp đỡ giảng về đoàn kết hữu ái.

Lâm Lệ Hoa đứng ngoài cửa sổ nhìn phía Lâm Đông, thấy dưới sự trợ giúp của Mục Hưng Hà cùng giáo viên chủ nhiệm, tâm tình của Lâm Đông ổn định, cô yên tâm rất nhiều, nghĩ thầm may là có Hưng Hà, có Hưng Hà ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt Lâm Đông, cô lại nhìn thêm một lúc, sau đó quay người đến trước cửa sổ lớp vỡ lòng nhìn Hạ Tiểu Xuyên, cuối cùng trở về tiệm tạp hóa, tạm thời không có khách, cô đi tới sân sau vào phòng của bọn nhỏ tính gấp

chăn cho Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên, kết quả phát hiện chăn đã được gấp kỹ.

Nhưng mà chăn màn được gấp xiêu xiêu vẹo vẹo, góc chăn rõ ràng được chải chuốt tỉ mỉ, thế nhưng một bên viền lại vênh lên tràn đầy tính trẻ con, Tiểu Xuyên chắc chắn sẽ không gấp chăn, đó chính là Đông Đông, sao đứa nhỏ này lại như vậy tri kỷ thế chứ... Lâm Lệ Hoa không nhịn được cười ra tiếng, tiến lên xếp lại ngay ngắn một lần nữa, lúc đứng dậy nhìn thấy áp phích quảng cáo dán trên tường, người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo là ——

Là Nguyễn Tâm Bình.

Thật là xinh đẹp, có một đôi mắt rất đẹp, cũng có đồng điệu rất xinh, chẳng trách Lâm Đông lại nói cô ấy là mẹ của bé, nhìn qua cũng có chút giống, nhưng mà Nguyễn Tâm Bình không kết hôn thì làm sao sẽ sinh con chứ, Lâm Lệ Hoa không nhịn được liền nghĩ tới Lâm Đông, Lâm Đông vì tìm mẹ mà muốn hát, thi đấu cũng tham gia, đến cuối cùng lại là dùng làn trúc để lấy nước, công dã tràng.

Ai, thôi, không tìm được thì không tìm được, hát hiếc gì đó coi như là kinh nghiệm cuộc sống đi, không nói những cái khác, Lâm Đông có hai ngàn đồng tiền tiền thưởng, còn có lần này lại miễn học phí, gom được không ít tiền, cô quay đầu nhìn về phía sân, cỏ dại nơi góc sân đã vút bỏ bề ngoài khô vàng, mọc ra mầm non xanh nhạt, mùa xuân đến, cũng nên mua quần áo mới cho Lâm Đông, không thể cứ để cho bé mặc quần áo cũ của Tiểu Xuyên được, tâm tư rơi vào người Lâm Đông, Lâm Lệ Hoa không nhịn được liếc mắt nhìn đồng hồ nhỏ, còn một khoảng thời gian mới tới giờ tan học, cũng không biết Lâm Đông ở lớp hai như thế nào, đang làm gì.

Lúc này Lâm Đông đang xếp hàng đứng ở cửa phòng học lớp hai, bởi vì cái đầu thấp, cho nên tự động đứng ở phía trước, nhưng Mục Hưng Hà muốn cùng Lâm Đông đứng chung một chỗ, đứng ở phía sau hạ giọng gọi: "Đông Đông, Đông Đông."

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà thấp giọng nói: "Lại đây đứng với anh, cùng đứng với anh này."

Lâm Đông nhỏ giọng trả lời: "Em không thể đi được."

"Tại sao?"

"Em thấp mà, kiểu gì thầy giáo cũng bắt em về lại."

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Vậy em cứ đứng ở số một đi, có người bắt nạt em, gọi bọn anh."

Lâm Đông gật đầu, dựa theo yêu cầu của giáo viên chủ nhiệm đi vào phòng học đầu tiên, sau đó ngồi vào hàng thứ nhất ở giữa, ngoại trừ chỗ ngồi đặc biệt ở bục giảng tương đối cao ra, những bàn ghế khác cũng giống như của lớp một, chỉ là so với lớp ba, bốn, năm thì ghế ngắn đi một nửa hai bên trái phải, chính là vì chăm sóc những người chân ngắn như Lâm Đông, cho nên Lâm Đông không có chướng ngại mà ngồi vào hàng thứ nhất, sau đó lẳng lặng mà nhìn những học sinh khác nối đuôi nhau tiến vào phòng học, ngồi ở vị trí mà thầy giáo chỉ định.

Bé không nhận được cảm khái, học sinh lớp hai thật cao, thật nhiều người cao hơn cả Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, cũng là trẻ con sắp lớn, trong lòng bé xuất hiện một loại cảm giác xa lạ, mãi đến tận lúc Mục Hưng Hà xuất hiện, Mục Hưng Hà đang cùng bạn cùng bàn trò chuyện, lúc đi qua bên cạnh bé, cố ý sờ sờ đầu của bé, Tưởng Tiểu Quân cũng nhẹ nhàng sờ sờ tóc của bé, xoa đi bất an của bé.

Bé mím miệng nhỏ, lộ ra hai cái đồng điều nhạt, bé tiếp tục ngồi thẳng tắp, cánh tay nhỏ để sau lưng, nhìn các bạn học lục tục vào chỗ, giáo viên chủ nhiệm xuất hiện, sau đó bắt đầu phát sách mới, giáo viên chủ nhiệm dựa theo họ tên phát sách, lúc phát đến Lâm Đông, bởi vì sách quá nhiều nên thiếu chút nữa Lâm Đông ôm

không nổi, ngữ văn, toán học, mỹ thuật, âm nhạc, đạo đức, bé đem sách đặt trên bàn học, đầu tiên lật môn ngữ văn mình thích nhất, mở đầu chính là bài "Mùa xuân đến", bé đọc thầm lên:

"Mùa xuân đến! Mùa xuân đến!

"Mấy đứa nhỏ chúng ta, cởi áo bông, lại đi ra khỏi nhà, chạy về phía ruộng đồng, đi tìm mùa xuân.

"Mùa xuân như một cô gái nhỏ thẹn thùng, che che giấu giấu..."

Lúc Lâm Đông nhìn thấy câu thứ ba liền sửng sốt, bởi vì bé không biết bốn chữ "Thẹn thùng" cùng "Che giấu" này, từng chữ trong sách vở năm lớp một đều có ghép vần, cho dù không biết bé cũng có thể tự ghép lại được, nhưng ở đây không có, bé cũng không nhận ra được thì phải làm sao bây giờ? Tuy rằng chỉ phía dưới bốn chữ này có chú thích ghép vần, nhưng mà, còn thật nhiều chữ lạ bé không biết, vậy phải làm sao bây giờ?

Bé không nhịn được nhìn quanh bốn phía xem sách giáo khoa của những bạn học khác, sách của mọi người đều giống nhau, trong sách có thật nhiều chữ bé không biết thì phải làm sao bây giờ, trong lòng bé thấp thỏm, mãi cho đến lúc phân phát sách mới xong xuôi, thầy giáo tuyên bố tan học, lúc bé đem sách vở để vào trong cặp sách vẫn còn nhớ việc này, Mục Hưng Hà hỏi tình hình, bé nói: "Trong sách có thật nhiều chữ em không nhận ra."

Không chờ Mục Hưng Hà trả lời, Tưởng Tiểu Quân mở miệng trước nói: "Anh cũng không biết."

"Có thật nhiều chữ anh cũng không biết sao?"

"Đúng vậy."

"Vì sao không có ghép vần cơ chứ? Em có đọc được cũng không nhận ra chữ."

Tưởng Tiểu Quân lập tức tiếp một câu: "Có ghép vần anh cũng không biết."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Lâm Đông nói: "Tiểu Quân, mày như vậy không được, mày phải học tập cho giỏi."

Tưởng Tiểu Quân gật đầu: "Ừ", tao quyết định học kỳ này học tập cho giỏi, hiện tại thật nhiều chữ tao không biết, chờ tao học tốt, tao sẽ biết."

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu: "Đúng, em cũng phải học thật chăm."

Mục Hưng Hà ôm bả vai Lâm Đông, vừa đi vừa nói: "Không sai, không biết chữ nào, chúng ta có thể hỏi thầy giáo, chúng ta cũng có thể tự tra từ điển Tân Hoa."

"Từ điển Tân Hoa là cái gì?" Bây giờ Lâm Đông còn chưa từng tiếp xúc với từ điển.

"Một quyển sách, sách cực kỳ cực kỳ dày, tất cả chữ của Trung quốc đều có ở bên trong, bên trong có ghép vần có giải thích, em dùng chữ tra một cái liền biết."

"Nhưng em không có từ điển Tân Hoa."

"Anh có, anh cho em dùng."

"Vậy anh xài cái gì?"

Mục Hưng Hà thuận miệng trả lời: "Hai chúng ta cùng dùng chung, được không?"

"Dạ được, như vậy em có thể biết được rất nhiều chữ."

Có từ điển Tân Hoa là có thể nhận biết rất nhiều chữ, Lâm Đông yên tâm, cảm giác thấp thỏm mới vừa rồi bị cảm giác mới lạ cùng vui sướng lần thứ hai lấp lại, bé vòng tay nhỏ ra phía sau, mò vào cặp sách nặng trình trịch sờ viền sách vở.

Bé có sách mới, đây là một chuyện đáng giá vui về cỡ nào chứ, một ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên đeo cặp sách nhỏ từ trong lớp vỡ lòng đi ra, bé lập tức gọi: "Tiểu Xuyên!"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức cao hứng chạy tới nói: "Lâm Đông, anh có sách mới, mày có không?"

Lâm Đông trả lời: "Có."

"Anh cũng có, anh kiểm tra còn được hoa hồng nhỏ."

"Thật là lợi hại."

"Ừ, chúng ta trở về khoe với mẹ đi."

"Được." Lâm Đông nắm tay Hạ Tiểu Xuyên, theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, không nhìn thấy Kỳ Kỳ, tò mò hỏi: "Kỳ Kỳ đâu? Chưa có đi học sao?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "Chưa có tới."

Lâm Đông ngạc nhiên hỏi: "Tại sao chưa có tới?"

"Nó chưa hoàn thành bài tập nghỉ đông mà."

"Cô giáo nghiêm khắc vậy à?"

Hạ Tiểu Xuyên mở to hai mắt, như có chuyện lạ nói: "Đặc biệt nghiêm khắc, làm không xong bài tập nghỉ đông thì sẽ không cho báo danh không cho phát sách mới, khi nào làm xong mới được."

"Vậy Kỳ Kỳ còn chưa làm xong à?"

"Anh cũng không biết."

Kỳ Kỳ là bạn tốt của Lâm Đông, Lâm Đông có chút lo lắng cho Kỳ Kỳ, quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, chúng ta đi thăm Kỳ Kỳ đi."

Mục Hưng Hà nói: "Được, chúng ta đi thăm nó."

"Ừ."

Bốn đứa nhỏ Lâm Đông đi trong trấn Cẩm Lí, đi đến phố đông lớn, đầu tiên đi đến nhà Kỳ Kỳ thăm Kỳ Kỳ, vừa vào sân nhà Kỳ Kỳ liền nhìn thấy trong sân có một cái bàn nhỏ hình vuông, trên bàn nhỏ hình vuông là sách vở, giấy luyện tập, bút chì, tẩy, mà Kỳ Kỳ đang nằm nhoài trên bàn —— gấp thuyền giấy, gấp xong một cái thuyền giấy, lại gấp thêm một cái thuyền giấy, gấp xong liền đùa với con chó bên cạnh chân, chơi đặc biệt vui sướng.

"Kỳ Kỳ!" Hạ Tiểu Xuyên gọi một tiếng.

Kỳ Kỳ ngẩng đầu nhìn lên.

Lâm Đông đi tới trước bàn vuông, hỏi: "Kỳ Kỳ, mày làm xong bài tập nghỉ đông chưa?"

Kỳ Kỳ trả lời: "Vẫn chưa xong."

"Vậy mà mày còn chơi hả?" Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Nghỉ đông mày làm gì, không làm bài tập à? Mày không tính đi học sao?"

Kỳ Kỳ bị hỏi chợt dạ, bởi vì nghỉ đông nó quên mất mình là học sinh, lúc này ngồi thẳng người, yếu ớt nói: "Em chỉ chơi có một chút."

"Mày còn không thấy ngại mà chơi một chút à?" Hạ Tiểu Xuyên nói tiếp, tháo cặp sách nhỏ xuống, đặt trên bàn vuông, móc ra sách mới cùng hoa hồng nhỏ nói: "Tao lấy sách mới, còn cả hoa hồng nhỏ

rồi đây này, mày còn ở chỗ này chơi? Mày mà không làm xong bài tập nghỉ đông, cô giáo sẽ không cần mày nữa đâu!"

Kỳ Kỳ sửng sốt một chút, nhìn tất cả mọi người đều đeo khăn quàng đỏ, nó không có thứ gì, trong lòng có chút ước ao.

Hạ Tiểu Xuyên tiếp tục trình trọng nói: "Chúng tao đều lấy sách mới rồi, ngày mai chúng tao sẽ cùng nhau đi học, mày vẫn không được đi!"

Kỳ Kỳ bị dọa khuôn mặt nhỏ tái nhợt, hỏi: "Hưng Hà, anh lấy sách mới chưa?"

Mục Hưng Hà nói: "Rồi."

Kỳ Kỳ lại nhìn phía Tưởng Tiểu Quân: "Anh, anh thì sao?"

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Kỳ Kỳ vừa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Tao cũng lấy rồi, mày làm nhanh lên, không thì mày không được đi học đâu, mày còn bao nhiêu bài tập nghỉ đông chưa làm?"

Kỳ Kỳ lật lật bài tập nghỉ đông, phát hiện còn năm trang chưa làm, nó cuống lên, không nhịn được hỏi: "Tao làm không xong bài tập nghỉ đông thì tao không thể đi học sao?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu nói: "Đúng, cô giáo nói, học sinh làm không xong thì cô cũng không cần, lớp chúng ta chỉ có một mình mày không làm xong, buổi chiều mà còn làm không xong, không được đi học."

Kỳ Kỳ sợ, ngẩng khuôn mặt nhỏ toàn thẹn nói: "Nhưng tao làm chưa xong, buổi chiều tao cũng làm không xong được."

Hạ Tiểu Xuyên thúc giục: "Mày nhanh chóng làm đi."

"Tao nhanh chóng làm cũng làm không xong." Tâm hồn nhỏ bé của Kỳ Kỳ ý thức được tình thế cực kỳ nghiêm trọng, dần dần có chút không chịu nổi, nói: "Tao làm không xong thì phải làm sao bây giờ? Mọi người giúp tao một chút đi."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao không giúp! Chuyện của mày thì tự mày làm."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tự mày làm đi."

Mục Hưng Hà gật đầu, biểu thị đồng ý quan điểm của Tưởng Tiểu Quân.

Lâm Đông không nói gì, ý là không giúp.

Không có ai giúp Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ không chịu nổi, "Oa" một tiếng khóc lên, vừa khóc vừa gào "Mình phải làm sao bây giờ, ai giúp tao một chút đi, còn tới năm trang, tao làm không xong mà, ai giúp tao một chút đi mà, hu hu hu hu", gào khóc một lúc, thấy bốn người Lâm Đông thật sự không giúp nó, nó quyết định dựa vào chính mình, vươn tay nhỏ vớt thuyền giấy, cầm lấy bút chì, mở bài tập nghỉ đông ra, vừa viết vừa khóc, vừa khóc vừa kêu: "Mình viết không xong, mình không được đi học, mình viết không xong, hu hu u u u.."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Lâm Đông nhướng mày lên, nhìn Kỳ Kỳ nước mắt nước mũi đầy mặt, đáng thương cực kỳ, không nhịn được gọi một tiếng: "Kỳ Kỳ."

Kỳ Kỳ ngưng tiếng khóc trong nháy mắt, trong đôi mắt đầy nước mắt, hỏi: "Lâm Đông, mày làm giúp tao hả?"

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Tao không giúp mày làm đâu, nếu mày không biết cái gì, tao có thể dạy mày."

Kỳ Kỳ nghe xong, lại "Oa" một tiếng, khóc lớn tiếng hơn.

Lâm Đông: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

—— tiểu kịch trường ——

Lâm Đông: Kỳ Kỳ, làm bài tập nghỉ đông.

Kỳ Kỳ: Mới nghỉ, không làm.

Lâm Đông: Kỳ Kỳ, mày làm bài tập nghỉ đông chưa?

Kỳ Kỳ: Khuya tao về nhà viết.

Nửa tháng sau ——

Kỳ Kỳ: Bài tập nghỉ đông của tao còn chưa làm, Lâm Đông mày giúp tao một chút, hu hu 555555

Lâm Đông:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 40: Tự Học

Kỳ Kỳ lại lớn giọng mà khóc lóc, vừa khóc vừa làm, vừa làm vừa quét mũi, hình ảnh này làm cho bốn người Lâm Đông trợn mắt ngoác mồm, ba Kỳ Kỳ nghe tin mà đến lén lút cười, sau đó bảo bốn người về nhà trước, không cần phải để ý đến Kỳ Kỳ.

Vì vậy bốn người Lâm Đông theo tiếng Kỳ Kỳ khóc mà rời đi, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, nói mãi đến tận đầu phố, từng người đi về nhà của mình, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên còn chưa đi đến tiệm tạp hóa, liền thấy ở trước cửa tiệm có các ông, các bác, các chú đang chơi cờ tướng, còn có Lâm Lệ Hoa cầm chổi lớn quét cửa tiệm tạp hóa.

"Cô ơi!"

"Mẹ!"

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đồng thời chạy về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vừa thấy hai đứa bé liền cười.

Hạ Tiểu Xuyên nhào tới ôm lấy Lâm Lệ Hoa chân.

Lâm Đông chạy theo, nhưng không phải ôm chân Lâm Lệ Hoa, mà là duỗi tay nhỏ nắm góc áo Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa cúi đầu hỏi hai đứa bé: "Lấy sách chưa?"

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên trằm miệng một lời mà nói: "Dạ rồi."

Hạ Tiểu Xuyên nói tiếp: "Con lấy ba quyển sách, giống như học kỳ trước ạ."

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông hỏi: "Đông Đông, con lấy được mấy quyển sách?"

Lâm Đông duỗi một cái tay nhỏ: "Năm quyển ạ."

"Gồm những quyển nào?"

"Ngữ văn, toán học, mỹ thuật, âm nhạc, tư tưởng đạo đức ạ."

Lâm Lệ Hoa nhìn cặp sách nhỏ phình ra của Lâm Đông nói: "Nặng không? Nhanh chóng cất cặp sách vào phòng đi."

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Con cũng cất cặp vào phòng."

Lâm Lệ Hoa sờ đầu Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đi đi."

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đeo cặp sách nhỏ chạy vào sân sau, vừa vào phòng Hạ Tiểu Xuyên liền đem sách vở đổ ra, nằm lỳ ở trên giường lật sách nhìn tranh minh họa bên trong, sách vở của lớp vỡ lòng và lớp một đều là tranh minh họa nhiều chữ ít, mà hình vẽ còn rất đẹp, Hạ Tiểu Xuyên xem say sưa ngon lành, không chỉ xem sách của mình, còn phải xem của Lâm Đông.

Lâm Đông cẩn thận tháo cặp sách xuống, để trên giường rồi xem sách cùng với Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Sách của mày thật là nhiều chữ!"

Lâm Đông: "Ừ, còn không có ghép vần."

"Còn không có ghép vần á?"

"Không có, anh xem."

Ánh mắt Hạ Tiểu Xuyên chuyển từ tranh minh họa qua chữ Hán, phát hiện quả nhiên không còn ghép vắn, trong nháy mắt cảm thấy con đường đi học khó như lên trời, đối với lớp hai không hứng thú chút nào, tiếp tục xem tranh minh họa, vừa nhìn vừa cùng Lâm Đông thảo luận, từ buổi sáng thảo luận đến buổi trưa, càng thảo luận càng say mê, Hạ Tiểu Xuyên không cẩn thận làm rơi một quyển sách, nhóc lập tức ngồi xổm xuống nhặt, đang nhặt Kỳ Kỳ hấp ta hấp tấp chạy vào, vào cửa liền gọi: "Lâm Đông, Tiểu Xuyên, nhìn này, tao cũng lấy sách mới rồi!"

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đồng thời quay đầu nhìn về phía Kỳ Kỳ, quả nhiên nhìn thấy Kỳ Kỳ đang ôm ba quyển sách mới trong ngực, hai đứa bé giật mình hỏi: "Mày làm xong bài tập nghỉ đông rồi á?"

Kỳ Kỳ cây ngay không sợ chết đứng trả lời: "Xong rồi!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Mày làm như thế nào mà nhanh vậy?"

Kỳ Kỳ nói: "Tao không kịp uống trà, tao cứ làm rồi làm rồi làm, làm tới mức tay tao mỏi hết luôn, ba tao đi xe đạp chở tao tới trường học, cô giáo nói tao làm cực kỳ tốt, cô giáo khen tao quá trời, bọn mày xem, tao còn có hoa hồng nhỏ!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao cũng có."

Kỳ Kỳ liền nói: "Cô giáo còn khen tao!"

Cô giáo không hề khen một mình Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên không thể nói dối, mà cũng không muốn bại bởi Kỳ Kỳ, ngay lập tức nhóc liền nói: "Cô giáo khen Lâm Đông, Lâm Đông kiểm tra đứng đầu, được miễn học phí!"

Kỳ Kỳ không thể nào sánh bằng, nó khác với Lâm Đông, nó và Hạ Tiểu Xuyên thì bằng nhau, nhìn thấy sách vở của Hạ Tiểu Xuyên trên giường bị bẩn, sau đó thả sách vở của mình lên trên giường

nói: "Sách của mày thật bẩn, sách của tao cực kỳ sạch sẽ, mày xem."

Lần này Hạ Tiểu Xuyên không có cách nào.

Kỳ Kỳ đắc ý mà nằm lỳ ở trên giường lật sách mới của mình.

Hạ Tiểu Xuyên thấy đúng là sách của mình bị bẩn nhanh chóng lấy tẩy để tẩy bìa sách, bàn tay nhỏ tẩy rất dùng sức, nhưng càng lau càng không sạch, Hạ Tiểu Xuyên luống cuống mà nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ đặc biệt kiêu ngạo mà nói: "Sách của tao là mới nhất, đẹp mắt nhất."

Hạ Tiểu Xuyên cúi đầu nhìn sách đã bị bẩn của mình.

Lâm Đông cũng không có cách nào.

Hạ Tiểu Xuyên khổ sở mà chạy ra khỏi phòng đi tìm mẹ, lúc quay lại, ôm lấy sách nói: "Mẹ nói, Hưng Hà dùng báo để bao bìa sách, tao cũng đi nhờ Hưng Hà bao giùm, bọc sách xong sẽ không còn bị bẩn nữa, Lâm Đông, đi, chúng ta cùng làm."

Kỳ Kỳ nhanh chóng ôm lấy sách: "Tao cũng đi!"

Lâm Đông cũng không muốn bìa sách bị bẩn, vội vàng đem sách nhét vào trong cặp sách, đeo cặp sách nhỏ cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ chạy đến nhà Mục Hưng Hà, lúc chạy đến phòng của Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đang cắt báo để bao sách mới, Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ nhanh chóng chạy tới nói: "Hưng Hà, bao bìa sách cho bọn em."

Mục Hưng Hà nói: "Tụi mày tự mà bao."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Em không biết bao, anh phải giúp em bao."

Mục Hưng Hà không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên, xoay người nhìn thấy Lâm Đông, lập tức gọi: "Đông Đông, lại đây, anh bao bì sách cho em."

Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ đi tới nói: "Dạ."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn Mục Hưng Hà lại nhìn Lâm Đông, nhìn Mục Hưng Hà nhận lấy cặp sách của Lâm Đông, bắt đầu trò chuyện, nhóc không có cách nào, sau đó cùng Kỳ Kỳ đồng thời đẩy Tưởng Tiểu Quân, bắt Tưởng Tiểu Quân giúp bọn họ bao bì sách, năm đứa nhỏ bắt đầu tập trung, lúc thì dùng dao rọc giấy, lúc lại lấy báo, lúc sau thì lấy sách vở, rồi lại dùng bút sáp màu viết tên sách.

"Sách mỹ thuật của em còn chưa có bao."

"Còn báo không?"

"Đông Đông, đem sách âm nhạc của em tới đây, đều bao hết."

"Tên sách của em để em tự viết, chữ ngữ văn viết như thế nào?"

"Ai viết tên sách cho tao nữa?"

"Tao bao xong hết sách rồi!"

"..."

Năm đứa nhỏ làm như đang chế tạo dụng cụ bằng phế liệu vậy, làm cho phòng của Mục Hưng Hà trở nên bừa bộn hết sức, đâu đâu cũng có vụn giấy, bút cùng sách vở, thế nhưng năm đứa nhỏ đều đặc biệt vui vẻ, líu ra líu rú nói không ngừng, thẳng tới giữa trưa, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào của người lớn:

"Hưng Hà, bao bì sách xong chưa? Ra ăn cơm."

"Tiểu Quân! Vẫn chưa chịu về nhà à?"

"Kỳ Kỳ! Mà có ăn cơm hay không hả?"

"Tiểu Xuyên, Đông Đông! Về nhà ăn cơm!"

"..."

Phụ huynh của bốn nhà gọi liên tục, năm đứa nhỏ cùng nhau đáp một tiếng, sau đó đứa thì đứng dậy từ dưới đất, đứa thì nhấc mông khỏi ghế, bắt đầu gom sách vở của mình, sau đó nhanh chóng chạy về nhà mình, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ đều đối, nhanh chóng chạy đi, Lâm Đông lại không có chạy ngay, bé ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt giấy vụn ném vào trong thùng rác, vứt một cái rồi lại nhặt một cái.

Mục Hưng Hà nói: "Không cần nhặt, buổi chiều anh sẽ bắt bọn Tiểu Quân nhặt sau."

Lâm Đông nói: "Bọn họ không nhặt đâu."

"Bọn nó không nhặt, anh đánh bọn nó!"

"..."

Sau khi Lâm Đông nghe Mục Hưng Hà nói, đứng dậy, đeo cặp sách nhỏ ra cửa, chạy về tiệm tạp hóa trong tiếng gọi của Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa cười hỏi: "Bìa sách bao xong hết chưa?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ rồi, Hưng Hà bao cho con, còn viết tên sách cho con nữa."

"Tốt lắm, ăn cơm trước đã."

"Dượng về chưa ạ?"

"Vừa về xong."

"Con đi bưng ghế lấy đĩa ạ."

"Giỏi."

Lâm Đông vội vàng đem cặp sách đưa về phòng, đến rửa tay nhỏ trong sân, tốc độ cực nhanh chạy đến nhà bếp, cầm đĩa bưng ghế, người một nhà ngồi cùng một chỗ ăn cơm, trên bàn cơm Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương nói đến việc Lâm Đông được miễn học phí.

Hạ Thanh Chương kinh ngạc hỏi: "Lại được miễn?"

Lâm Lệ Hoa cười gật đầu: "Bởi vì học kỳ trước thi đứng đầu toàn trường, cho nên được miễn."

Hạ Thanh Chương nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông đang vui đầu ăn bánh màn thầu.

Hạ Thanh Chương gấp một đĩa thịt cho Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng mặt nhìn Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương nói chuyện mang theo kỳ vọng rất lớn: "Học tập cho giỏi, sau đó thành trụ cột của quốc gia."

Lâm Đông lập tức gật đầu.

Hạ Thanh Chương cười nói: "Ăn nhiều một chút, mập lên một chút."

Lâm Đông gật đầu lần thứ hai, bởi vì được dượng coi trọng cùng khích lệ mà trong lòng vui vẻ, đặc biệt nghe lời mà ăn thật nhiều, sau khi ăn xong giúp đỡ Lâm Lệ Hoa dọn dẹp bát đĩa, lại được cô và dượng khen ngợi lần nữa, sự vui sướng trong lòng không che giấu được, cả buổi tối đều cực kỳ vui vẻ, trong lòng cũng tràn đầy ngóng trông đối sinh hoạt trong tương lai.

Buổi tối lúc ngủ, Hạ Tiểu Xuyên đã ngủ rồi, bé còn nằm ở trên giường ngủ không được, bởi vì mình được lên lớp hai mà cao hứng.

Bé không nhìn được bò dậy, trượt xuống giường, chạy đến chỗ cặp sách, lấy sách vở ra, sửa sang lại một lần nữa, bỏ vào lần thứ hai, sau đó mới bò lên giường, không ngủ ngay lập tức mà ngồi trên giường nhìn áp phích quảng cáo trên tường.

Nhìn người phụ nữ cười tươi như hoa trong áp phích quảng cáo, nháy mắt liên cảm thấy trong lòng thật mềm mại và ấm áp, chắc chắn là vì bé luôn mơ thấy được cô ấy, bé không nhìn được muốn nói hai câu với cô ấy, lẩm bẩm ở trong lòng: "Mẹ trong mơ ơi, ngày hôm nay con được lấy sách mới, Hưng Hà còn bọc bìa sách cho con nữa, bọc bìa sách thì sách sẽ không bị cũ, bây giờ cô và dượng luôn khen con, cô khỏi bệnh rồi, còn lên cân, cô dượng rất tốt với con, con rất thích cô cũng thích dượng còn thích cả Tiểu Xuyên và Hưng Hà nữa, cô cho con thật nhiều tiền, đều để bên trong gối đầu của con hết."

Nghĩ đến gối, Lâm Đông liền ôm lấy gối, sau đó đôi mắt đen bóng trong suốt nhìn chằm chằm người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo, bé chậm rãi đứng lên, đứng ở cuối giường, tay nhỏ chống lên tường, kiễng bàn chân nhỏ, ngẩng khuôn mặt nhỏ, chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn một cái trên mặt người phụ nữ sau đó mới trở lại ổ chăn của mình, nằm xuống một lần nữa, đợi tiếng của cô truyền đến từ bên cách vách.

"Đông Đông, đã ngủ chưa?" Lâm Lệ Hoa ở cách vách hỏi, nếu như Lâm Đông không trả lời cô sẽ tới tắt đèn.

Lâm Đông đáp một tiếng, vươn tay ấn tắt đèn ở đầu giường, lúc này mới nhắm mắt lại tiến vào trong mộng thơm ngọt, ngày tiếp theo trời còn mờ tối liền nghe thấy tiếng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân truyền đến từ bên ngoài.

"Đông Đông! Rời giường đi học!"

"Lâm Đông! Lâm Đông!"

"Đông Đông! Đông Đông!"

"..."

Lâm Đông mơ mơ màng màng tỉnh lại, bốn phía đen thui lụi, bé tưởng mình nằm mơ, kết quả vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, bé trượt từ trên giường xuống dưới, mặc quần áo ngủ đứng cửa, phát hiện ánh sao lộng lẫy trong sân, thời gian này mà phải đi học à?

"Đông Đông!"

Lâm Đông đáp lại một tiếng.

Giọng Mục Hưng Hà lại truyền đến lần thứ hai: "Dậy đi học!"

Lâm Đông hỏi: "Trời còn chưa sáng mà, làm sao mà đi học được?"

Mục Hưng Hà nói: "Lên tự học sớm á!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 41: Nghe Thấy

Tự học buổi sáng?

Lâm Đông thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này, lên lớp hai sẽ bắt đầu tự học sớm, bé lập tức trả lời một tiếng “Dạ”, quay người tính đi vào phòng, lúc này tiếng của Lâm Lệ Hoa từ căn phòng cách vách truyền đến.

Lâm Lệ Hoa gọi: “Đông Đông, Đông Đông à, là con sao?”

Lâm Đông dừng bước chân lại: “Dạ cô, là con Đông Đông.”

“Con đang làm gì đấy?”

Lâm Đông giòn giã trả lời: “Cô ời, con phải đi học.”

“Đến trường làm gì?”

“Lên tự học sớm ạ.”

“Không nên đi.”

“Tại sao ạ?”

Lúc này cửa phòng cách vách bị mở ra, Lâm Lệ Hoa mặc áo ngủ đi ra, nhìn thấy Lâm Đông mặc quần áo ngủ bàn chân nhỏ để trần, nhanh chóng đi tới bế Lâm Đông lên, vươn tay nắm tay nhỏ của Lâm Đông, lại sờ bàn chân nhỏ của Lâm Đông, lạnh lẽo, nghiêm túc hỏi: “Làm sao không mang giày đã xuống giường? Nhỡ bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Đông đã có thể phân biệt được sự quan tâm của cô, giọng nói vui vẻ: “Con quên mất ạ.”

“Lần sau nhớ mang giày vào, không thì sẽ sinh bệnh.”

“Dạ.”

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông vào phòng, nhét vào trong chăn.

Lâm Đông mở miệng nói: “Cô ơi, con muốn lên trường tự học sớm.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Con không cần đi.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì con còn nhỏ, ngày hôm qua dượng của con đã nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm, tạm thời không cho con lên tự học sớm, sang năm lớn một chút rồi lên.”

“Nhưng Hưng Hà và Tiểu Quân đều đi.”

“Con cũng muốn đi à?”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh, bé thích học, đi học có thể học được nhiều tri thức mới mẻ, đi học cho giỏi có thể làm cho cô và dượng cao hứng, còn có thể kiếm tiền, bé thích nhất chính là đi học.

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Con không muốn ngủ nữa à? Không mệt ư?”

Lâm Đông gật đầu: “Con muốn cùng Hưng Hà đi lên tự học sớm.”

Lâm Lệ Hoa nhìn chăm chăm Lâm Đông.

Lâm Đông ngồi trong ổ chăn, bên trong ánh mắt trong suốt mang theo mong đợi.

Lâm Lệ Hoa lại hỏi một lần: “Thật muốn đi?”

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa hỏi lần nữa: “Thật muốn đi?”

Lâm Đông lại gật đầu.

Lâm Lệ Hoa suy tư một chút, nói: “Vậy thì đi thử xem, nếu không muốn đi tự học sớm, chúng ta sẽ không đi nữa.”

“Ừ.”

Lâm Đông nở nụ cười, hai cái đồng điều nơi khóe miệng hiện ra, như nụ hoa nhỏ sáng ngời, cực kỳ đẹp, làm cho Lâm Lệ Hoa nhìn mà tâm tình sung sướng, Lâm Lệ Hoa nói một tiếng “Được”, sau đó ôm Lâm Đông vào phòng, nhanh chóng mặc quần áo cho Lâm Đông, hỏi: “Có đói bụng không?”

Lâm Đông lắc đầu đáp: “Không đói bụng ạ.”

Những đứa nhỏ đi tự học sớm đều không ăn cơm, kết thúc tự học buổi sáng mới về nhà ăn cơm, Lâm Lệ Hoa sợ Lâm Đông đói bụng, nhét vào trong cặp sách nhỏ của Lâm Đông một túi bánh quy, nói cho bé biết đói bụng có thể ăn lót dạ, sau khi xong tự học buổi sáng thì về dùng cơm, Lâm Đông gật đầu, đeo cặp sách nhỏ sau lưng dưới giúp đỡ của Lâm Lệ Hoa, đẩy cửa tiệm tạp hóa, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đeo cặp sách nhỏ đứng ở cửa.

Trong tay Mục Hưng Hà cầm một cái đèn pin cầm tay, nhìn thấy Lâm Đông lại đây, đem đèn pin chiếu vào dưới chân Lâm Đông, sau đó gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông đi nhanh lên đến cạnh Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông nói: “Chúng ta đi.”

Lâm Đông vẫy tay với Lâm Lệ Hoa nói tạm biệt.

Lâm Lệ Hoa đứng ở cửa nhìn ba đứa nhỏ cầm đèn pin cầm tay, đi dưới bầu trời mờ mịt, trong lòng có chút không yên, nhẹ giọng nói: “Hưng Hà, các con không được chơi đùa ở trên đường, nhanh đi trường học, biết không?”

Mục Hưng Hà quay đầu lại nói: “Thím Hạ, con biết rồi ạ.”

Lâm Lệ Hoa còn nói: “Đông Đông, theo sát Hưng Hà cùng Tiểu Quân, đừng có chạy lung tung, trời tối bước cẩn thận chút, đừng để bị ngã nhé.”

Lâm Đông quay đầu lại nói: “Cô ơi, con biết rồi, cô đi ngủ đi ạ.”

Lâm Lệ Hoa không lập tức trở về ngủ mà đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn theo ánh đèn pin trong tay Mục Hưng Hà, mãi đến tận khi ánh đèn đi đến đúng trường tiểu học Cẩm Lý, cô mới quay người đóng cửa tiệm tạp hóa lại, một lần nữa trở lại sân sau, đắp lại chăn cho Hạ Tiểu Xuyên đang ngủ, sau đó trở về phòng, thấp giọng cùng Hạ Thanh Chương oán giận việc Lâm Đông nhỏ như vậy đã phải đi tự học buổi sáng, trường học không biết thông cảm cho trẻ con.

Hạ Thanh Chương nhắm mắt lại nói: “Này thì tính là gì, khi còn bé trường học của anh cũng cách khá xa, từ năm giờ đã phải đi lên trường học tự học buổi sáng.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Khi đó anh bao lớn, Đông Đông mới bao lớn chứ?”

“Khi đó anh cũng chỉ sáu, bảy tuổi thôi.”

Lâm Lệ Hoa không nói, kỳ thực khi còn bé cô cũng là bắt kể đêm ngày đi lên tự học sớm.

Hạ Thanh Chương nắm tay Lâm Lệ Hoa nói: “Được rồi, cũng không phải một mình nó đi học, không phải mọi người đều đi học như thế hay sao? Lại nói, có Hưng Hà và Tiểu Quân ở đây, mỗi

ngày cùng bọn Hưng Hà chạy tới chạy lui, nói không chừng có thể rắn chắc hơn đấy, em đừng lo lắng, ngủ thêm một lúc đi.”

Lâm Lệ Hoa suy nghĩ đúng là như vậy, liền không nghĩ tới Lâm Đông nữa, Lâm Đông vào lúc này vẫn chưa đi tới trường học, đi cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân trong đêm đen, bởi vì có Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân làm bạn nên không cảm thấy sợ lắm, mắt chỉ nhìn chăm chăm cột sáng dưới chân.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em buồn ngủ không?”

Lâm Đông: “Em không buồn ngủ.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Lát nữa tới trường học em sẽ buồn ngủ.”

Lâm Đông nói: “Em không buồn ngủ, tới trường học em muốn đọc sách.”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Em biết hết chữ à?”

“Em không biết, nhưng thầy sẽ dạy mà.”

“Tự học buổi sáng thầy giáo sẽ không dạy, chưa chắc thầy sẽ đến lớp nữa cơ, đều là tự chúng ta đọc bài khoá.”

Lâm Đông không biết nói gì, bởi vì có thật nhiều chữ bé không nhận ra.

Lúc này Mục Hưng Hà mở miệng nói: “Không sao, anh biết, lát nữa anh dạy cho em.”

Lâm Đông cười với Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân đi theo phía sau, ba người đi tới trường học cửa, kết quả trường học còn chưa mở cửa, ba đứa nhỏ đứng ở cửa trường học chờ, nhìn ánh trăng nhìn những ngôi sao, nghe tiếng dế kêu, xung quanh yên tĩnh cực kỳ, ba đứa nhỏ cũng không vội vã, ngồi ở cửa lớn, cầm đèn pin chiếu vào

sách, rồi lại chiếu đến phòng học, lúc sau lại dựa vào âm thanh tìm đề, thú vị vô cùng.

Mãi đến tận lúc bốn phía xuất hiện tiếng nói chuyện của những bạn nhỏ khác, ba người Lâm Đông ngưng tìm đề, Lâm Đông cũng biết có những người bạn nhỏ khác đến đi học, chỉ sau năm phút, cửa trường học bị vây không ít học sinh tiểu học, lúc này người bảo vệ mới đúng giờ xuất hiện mở cửa, một đám học sinh tiểu học như ong vỡ tổ mà tràn vào trường học, trong đó bao gồm cả Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân sợ Lâm Đông quá nhỏ bị chen chúc, cùng nhau dắt Lâm Đông chạy vào trường học rồi chạy vào lớp, là nhóm đầu tiên bước vào trong phòng, khoảng chừng năm phút sau bên trong phòng học ngồi đầy học sinh, mọi người đều cực kỳ tự giác lấy sách ngữ văn ra bắt đầu đọc:

“Mùa xuân đến! Mùa xuân đến!”

“Mấy đứa nhỏ chúng ta, cởi áo bông, lại đi ra khỏi nhà, chạy về phía ruộng đồng, đi tìm mùa xuân.

“Mùa xuân như một cô gái nhỏ thẹn thùng, che che giấu giấu...”

Lâm Đông bắt đầu cũng cùng đọc hai câu, đọc một chút liền gặp chữ lạ, đang lo lắng, đột nhiên bạn cùng bàn rời đi, Mục Hưng Hà ngồi ở bên cạnh bé, bé cao hứng gọi: “Hưng Hà!”

Mục Hưng Hà cười rộ lên, lộ ra một hàm răng trắng, nói: “Anh đến dạy em biết chữ.”

Lâm Đông cao hứng nói: “Cám ơn anh.”

“Đừng khách sáo với anh, nào, mở sách ra đi.”

Lâm Đông mở sách ra, cùng Mục Hưng Hà dùng chung một quyển sách, tay Mục Hưng Hà cầm bút chì đem tắt cả các chữ mà

Lâm Đông cảm thấy lạ viết phiên âm và âm điệu trên đầu mỗi chữ, Lâm Đông đã gặp qua là không quên được, cho nên việc ghép vần chữ Hán không làm khó được bé.

Chỉ sau năm phút đồng hồ, một bài khoá đã đọc xong, trong tiếng đọc sách lạnh lạnh cũng có tiếng đọc non nớt của bé, đọc tới chữ cuối cùng, bé không cần nhìn sách giáo khoa nữa, cùng mọi người đọc thuộc lòng:

“Cỏ nhỏ từ lòng đất nhô đầu ra, đó là lông mày của mùa xuân nhỉ?

“Đóa hoa dại nở hoa thật sớm, một đóa hai đóa, đó là đôi mắt của mùa xuân đúng không?

“Cây cối nhô ra chồi non, đó là nốt nhạc của mùa xuân...”

Lâm Đông cứ đọc như vậy từng chút một, tiếng chuông tan học vang lên, bọn học sinh hoan hô, mọi người nhanh chóng chen chúc chạy ra khỏi phòng học về nhà ăn cơm, Lâm Đông cũng cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân ra khỏi phòng học, nhìn thấy bên trong luống hoa của vườn trường có cỏ nhỏ thò đầu ra, hoa dại bên trong luống hoa hé ra đóa hoa bé nhỏ, cây cối bên cạnh nhô ra chồi non, đây không phải là lông mày, đôi mắt và nốt nhạc của mùa xuân hay sao?

Điều này nói rõ mùa xuân đến rồi!

Trong sách cùng hiện thực tương xứng làm cho Lâm Đông cảm thấy mới mẻ vui sướng, bé chủ động kéo Mục Hưng Hà cùng Mục Hưng Hà nói về hoa cỏ cây cối, Mục Hưng Hà gật đầu: “Ừ, mùa xuân đến, anh cũng đói bụng.”

Lâm Đông hỏi: “Anh rất đói hả?”

Mục Hưng Hà gật đầu, vóc dáng của cậu cao hơn so với Lâm Đông, lượng hoạt động cũng lớn, ăn nhiều hơn mà cũng nhanh đói

bụng hơn Lâm Đông.

“Em có bánh quy cho anh ăn nè.”

“Ở đâu?”

“Trong cặp sách.” Lâm Đông vỗ vỗ cặp sách nhỏ của mình, hỏi: “Anh ăn không?”

Mục Hưng Hà nói: “Ăn.”

“Được!”

Lâm Đông móc ra một túi bánh quy từ cặp sách nhỏ đưa hết cho Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà mở túi bánh quy, đem bánh quy chia ra làm hai, cho Lâm Đông một nửa, Lâm Đông nhận lấy liền bẻ một nửa cho Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân sửng sờ.

Lâm Đông nói: “Tiểu Quân, cho anh ăn nè.”

Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Lâm Đông cho là Tưởng Tiểu Quân còn muốn ăn của Mục Hưng Hà, nhanh chóng nói: “Hưng Hà rất đói, phải ăn nhiều một chút, không thể chia cho anh, em không đói lắm, em chia cho anh một nửa, nè.

Tưởng Tiểu Quân cảm thấy ấm áp, vươn tay nhận lấy bánh quy mà Lâm Đông đưa tới, nói cảm ơn.

Lâm Đông nhẹ nhàng nở nụ cười, đồng điệu ở khóe miệng lại lộ ra, ngoan ngoãn dễ nhìn, bé cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân rời khỏi trường học, chỉ vào một mảnh cỏ nhỏ màu xanh nơi góc tường nói: “Hưng Hà, Tiểu Quân, các anh xem, bên này có thật nhiều lông mày của mùa xuân này!”

Tưởng Tiểu Quân cùng nói: “Đúng rồi, thật nhiều lông mày của mùa xuân!”

Mục Hưng Hà duỗi cánh tay ôm Lâm Đông nói: “Đúng, là lông mày của mùa xuân, chúng ta đều tìm hết mùa xuân rồi, nên trở về nhà ăn cơm thôi?”

Lâm Đông gật đầu, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi lẫn bên trong một đám học sinh tiểu học, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng một người phụ nữ.

“Tri Nhiên.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân vẫn bước về phía trước.

Lâm Đông đột nhiên dừng bước, theo bản năng mà quay đầu lại.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 42: Đẩy

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi thẳng về phía trước.

Lâm Đông đột nhiên dừng bước, theo bản năng mà quay đầu lại, ánh mắt lướt qua từng bầy từng bầy học sinh sau đó rơi vào một chiếc xe ô tô màu đen, cửa kính của xe ô tô từ từ nâng lên, nhìn không rõ người ở bên trong, nhưng có thể nhìn thấy trên thân xe dán nhân vật trong phim hoạt hình “Gấu Pooh cùng những người bạn, Winnie -the – Pooh, chú hổ Tigger và heo con Piglet, Lâm Đông si ngốc nhìn, trong tiếng kính hô của bọn nhỏ, nhìn chiếc xe ô tô màu đen chạy xa.

“Đông Đông.”

Không nghe thấy tiếng Mục Hưng Hà gọi, Đông Đông ngơ ngác nhìn, bên tai là tiếng gọi “Tri Nhiên” vừa này, giống y như tiếng gọi trong mơ.

Mục Hưng Hà đi qua hỏi: “Đông Đông, em đang làm gì đó?”

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: “Em đang nhìn cái gì?”

Lâm Đông nói: “Em đang nhìn xe.”

“Xe có cái hay mà xem? Nhà anh cũng có.”

“Người trên xe gọi em.”

“Gọi em cái gì?”

“Em không biết.”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Vậy làm sao em biết là gọi em?”

Lâm Đông không nói, bé cũng không biết vì sao mà biết được, bé cũng hình dung không ra, nhìn chiếc ô tô dán đầy hình hoạt hình biến mất, trong lòng bé cảm thấy mù mịt, còn có chút sa sút, bé bị Mục Hưng Hà dắt tay đi về tiệm tạp hóa, trên đường đi không nhìn được quay đầu lại nhìn, thế nhưng phía sau cái gì cũng không có, tiếng gọi kia cũng không có, bé hơi cúi đầu, đột nhiên nghe thấy có người gọi “Đông Đông”, ngẩng đầu nhìn lên là Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa không yên lòng lần đầu tiên Lâm Đông đi tự học sớm, canh thời gian, biết đã đến lúc kết thúc giờ tự học buổi sáng, lập tức bảo Hạ Thanh Chương cùng Hạ Tiểu Xuyên trông tiệm tạp hóa, cô nhanh chóng tới đón Lâm Đông.

“Đông Đông.”

“Cô ơì.”

Lâm Lệ Hoa đi tới.

Lâm Đông tiến lên đón.

Lâm Lệ Hoa khom lưng bế Lâm Đông lên, sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, hỏi: “Lên tự học sớm có mệt hay không?”

Lâm Đông lắc đầu: “Không mệt ạ.”

“Đi học làm gì?”

“Tập đọc ạ, con thuộc hết rồi.”

“Vậy ư?” Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: “Đọc cái gì?”

Lâm Đông đáp: “Bài “Tìm mùa xuân” ạ.”

“Đọc cho cô nghe một chút nào.”

Lâm Lệ Hoa nghe Lâm Đông đọc thuộc lòng, mang theo Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân đi về phố đông, tuy rằng cô cũng không biết bài “Tìm mùa xuân” này, thế nhưng khi nghe Lâm Đông đọc thuộc lòng cô tựa hồ cảm nhận được không khí mùa xuân, cảm thấy Lâm Đông đọc thuộc lòng cực kỳ tốt, không nhịn được liền khích lệ, Lâm Đông rất thích được người lớn khen ngợi, đặc biệt là cô cùng dượng khen mình.

Trong nháy mắt bé quên mất phút mơ màng ở cửa trường học, trong lòng vui sướng, dựa vào ngực Lâm Lệ Hoa đi đến tiệm tạp hóa, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng chạy tới nói: “Lâm Đông, mày lên tự học sớm à?”

Lâm Đông gật đầu.

“Mày dậy rất sớm rất sớm hả?”

“Ừ, trời chưa sáng em đã thức dậy đi lên trường rồi.”

“Đi lên trường cùng Hưng Hà và Tiểu Quân đọc sách à?”

“Ừ.”

“Thật là khổ cực!”

Trong nháy mắt Hạ Tiểu Xuyên không có hứng thú gì với lớp hai, nhóc vẫn thích ngủ nướng hơn, không muốn cùng Lâm Đông trò chuyện về điều này nữa, ngược lại lôi kéo Lâm Đông đi ăn điểm tâm.

Lâm Đông quay đầu cùng Mục Hưng Hà nói tạm biệt.

Mục Hưng Hà nói: “Ăn xong điểm tâm anh tìm em đi học.”

Lâm Đông nói: “Dạ.”

Mục Hưng Hà về nhà.

Lâm Đông cùng người một nhà ngồi trước bàn ăn cơm, món ăn thập phần đơn giản, cháo gạo kê, dưa muối, mận thầu, từ khi bà nội của Hạ Tiểu Xuyên sinh bệnh, nhà bị bác cả của Hạ Tiểu Xuyên bán mất, rồi lại tới Lâm Lệ Hoa bị viêm ruột thừa cấp tính, sinh hoạt trong nhà Lâm Lệ Hoa giảm xuống không ít.

Nhưng hai vợ chồng cũng không hạ tiêu chuẩn với phương diện ẩm thực của Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên, mỗi sáng sớm đều có trứng gà, mỗi tuần cũng sẽ làm ba, năm lần thịt cá, ngày hôm nay cũng giống như vậy, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên cầm lấy trứng gà luộc, đập bộp bộp trên bàn hai lần cho nứt, đặt trong tay nhỏ lăn hai lần, sau đó bắt đầu lột vỏ trứng gà.

Hạ Tiểu Xuyên lột trứng gà như bị móng gà bới vậy, Lâm Đông lại hoàn chỉnh mà lột xong một cái trứng gà, bóng loáng như mới, Lâm Đông vươn tay đem trứng gà đưa cho Lâm Lệ Hoa: “Cô ơi, cho cô ăn.”

Mỗi lần nhìn thấy trên bàn chỉ có hai cái trứng gà, Lâm Đông thường sẽ đem một cái trong đó lột thật đẹp rồi cho Lâm Lệ Hoa ăn, bé cảm thấy trứng gà là một món ăn cực kỳ tốt, ăn có thể làm cho thân thể khỏe mạnh, bé hi vọng thân thể của cô khỏe mạnh, mỗi lần đều sẽ đưa cho Lâm Lệ Hoa ăn.

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Cô không ăn, Lâm Đông ăn đi.”

Lâm Đông vẫn cứ giơ trứng gà nói: “Cô ăn cơ.”

“Vậy Đông Đông cùng cô ăn nhé.”

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa đem trứng gà chia ra làm hai, đưa phần nhiều hơn cho Lâm Đông, Lâm Đông cao hứng nhận lấy rồi ăn, sau đó bắt đầu

ăn điểm tâm, đang ăn điểm tâm, đột nhiên nghe được giọng một đứa nhỏ.

“Chú, thím.”

Người một nhà nghe tiếng ngược mắt lên nhìn, nhìn thấy một thằng nhóc hơi mập đi vào cửa, thằng nhóc khoảng chừng mười tuổi, có chút giống Hạ Tiểu Xuyên, nhưng lại không được đẹp trai như Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Đông nghĩ ở trong lòng chẳng lẽ là con trai của bác cả Tiểu Xuyên – Đại Tiêu.

Đúng như dự đoán, Hạ Thanh Chương ngạc nhiên lên tiếng: “Đại Tiêu.”

Đại Tiêu gọi: “Chú.”

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: “Sao con lại ở đây?”

Đại Tiêu trả lời: “Cha con đưa con tới đây.”

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Cha con đâu?”

Đại Tiêu trả lời: “Cha con đi rồi.”

“Đi đâu vậy?”

“Con không biết.”

“Vậy con tới đây làm gì?”

“Cha con để cho con tới đây ở rồi đi học, còn bảo con ở chỗ này ăn cơm.”

Lâm Lệ Hoa nhíu mày, trong lòng kìm nén sự khó chịu, quay đầu nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương cũng nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, lông mày cùng nhẹ nhàng nhíu lại.

Một lát sau, hai người lại đồng thời nhìn về phía Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên, để cho Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên trở về phòng, bọn họ ở lại xử lý, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên nghe lời mà trở về phòng, vừa đến phòng Hạ Tiểu Xuyên liền nói với Lâm Đông: “Đại Tiêu cũng là tên bại hoại!”

Lâm Đông hỏi: “Anh ta bại hoại thể nào?”

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: “Lúc anh còn ở nhà bà nội, anh ta cướp bóng cao su, còn đánh anh, đá anh, anh ta còn lấy pháo đốt cho bóng đá nhỏ của người khác.”

Lâm Đông sợ hãi than: “Sao anh ta lại bại hoại như vậy chứ?”

Hạ Tiểu Xuyên: “Anh ta cực kỳ bại hoại, chúng ta không cần để ý đến anh ta, không chơi chung với anh ta.”

“Được.”

Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên mới vừa nói xong, Đại Tiêu tới đây, gọi: “Tiểu Xuyên.”

Hạ Tiểu Xuyên không để ý tới hắn.

Đại Tiêu nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: “Mày là đứa được thím nhặt được hả?”

Hạ Tiểu Xuyên giành nói trước: “Nó không phải nhặt được, nó là con của cậu Tư nhà tao!” Tuy rằng người toàn trấn đều biết Lâm Đông là nhặt được, mọi người cũng không có ghét bỏ, trái lại bởi vì Lâm Đông chăm chỉ hiếu học lại hiểu chuyện nên đặc biệt yêu thích bé, Hạ Tiểu Xuyên còn được Lâm Lệ Hoa đặc biệt dặn dò, gặp ai nói Lâm Đông là nhặt được, nhóc phải nói cho người khác biết Lâm Đông là bên nhà cậu Tư.

“Nói vậy, nó là đứa do thím nhặt được, không ai thêm.”

“Không phải!” Hạ Tiểu Xuyên lớn tiếng nói.

Đại Tiêu sừng sộ lên, làm ra vẻ muốn đánh Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên biết mình đánh không lại Đại Tiêu, nhóc cũng không đánh với Đại Tiêu, kéo Lâm Đông nhỏ giọng nói một câu “Lâm Đông, chúng ta đi học đi, không chơi với anh ta”, sau đó liền kéo Lâm Đông ra khỏi phòng, Lâm Đông mang theo sách vở còn chưa kịp đeo lên vai đã bị Đại Tiêu va vào một phát.

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Đại Tiêu.

Đại Tiêu trừng mắt với Lâm Đông.

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: “Đại Tiêu, anh mà còn dám đánh Lâm Đông, em sẽ méc ba em?”

Đại Tiêu nói: “Mày giỏi thì méc đi!”

Hạ Tiểu Xuyên kéo Lâm Đông đi ra khỏi phòng không tìm được Hạ Thanh Chương, gặp được Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, vì vậy bốn người đồng thời tìm Mục Hưng Hà đi học, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên cho là Đại Tiêu chỉ đến tiệm tạp hóa chơi một chút, lập tức sẽ đi.

Không ngờ tới lúc bọn họ tan học Đại Tiêu vẫn chưa đi, Đại Tiêu ở lại tiệm tạp hóa, buổi tối tan học, Đại Tiêu vẫn còn ở lại, đồng thời cực kỳ phách lối đối với bọn họ.

Hạ Tiểu Xuyên không cao hứng, chạy đến trước mặt Hạ Thanh Chương hỏi: “Ba, tại sao Đại Tiêu không trở về nhà đi, anh ta không phải đi học à? Sao còn ở lại nhà mình làm gì chứ?”

Hạ Thanh Chương nói: “Ba mẹ nó cãi nhau, mẹ nó bỏ nhà đi rồi, cho nên trước hết để cho nó ở lại nhà chúng ta hai ngày nữa.”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Hai ngày nữa sẽ đi ạ?”

Hạ Thanh Chương gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên yên tâm, rủ Lâm Đông cùng đi chơi, Lâm Đông không đi chơi, bởi vì Lâm Lệ Hoa đi chợ mua thức ăn, bé muốn ở tiệm tạp hóa giúp đỡ Hạ Thanh Chương trông tiệm tạp hóa, cho nên để cho một mình Hạ Tiểu Xuyên đi chơi, Đại Tiêu không chịu cô đơn, cùng Hạ Tiểu Xuyên đi ra ngoài, không đầy một lúc chạy trở lại, nhìn thấy Lâm Đông đang lấy mì ăn liền cho người ta, hắn cũng tiến đến trước mặt Lâm Đông nhìn đông nhìn tây.

Lâm Đông không thích Đại Tiêu, cũng không muốn để ý đến hắn, bán tạp hoá xong, liền tránh Đại Tiêu đi ra cửa tiệm tạp hóa, đứng ở cửa tiệm tạp hóa, nhìn thấy có khách đến mua tạp hoá, bé nhanh chóng đi bán hàng, bán dầu, muối, nước tương, bột ngọt...v.v, lúc đầu Đại Tiêu còn theo bé, sau đó phát hiện phía sau không có ai, quay đầu thấy Đại Tiêu đứng trước kệ hàng, nhìn tạp hoá khắp nơi, trong tiệm tạp hóa không có kẹo, bánh trái gì cả, thứ duy nhất có thể ăn được bất cứ lúc nào là mì ăn liền cũng đã bán hết hồi trưa, ngày mai mới có hàng về.

Cho nên Lâm Đông không sợ Đại Tiêu ăn mất thứ gì, nhưng Đại Tiêu không tìm được đồ ăn, ánh mắt liền chuyển hướng đến tay Lâm Đông, Lâm Đông không để ý tới hắn, lấy bao muối nhỏ cho một khách hàng, nhận lấy năm xu, vẫn chưa đi đến quầy hàng, đột nhiên Đại Tiêu cản ở trước mặt bé nói: “Cho tao.”

Lâm Đông biết hắn đòi tiền, nói: “Không cho.”

“Không cho thì tao cướp.”

Lâm Đông nhanh chóng nắm chặt tiền trong tay, hơi sốt sắng, dựng đi nhà vệ sinh, trong nhà chỉ có một mình bé, Đại Tiêu đã mười tuổi, cao hơn bé còn khỏe hơn bé, bé đánh không lại, hơn nữa cô kiếm tiền rất khổ cực, không thể để cho Đại Tiêu cướp mất tiền, bé mở miệng nói: “Đây là tiền của cô!”

Đại Tiêu nói: “Là tiền của thím, cũng là tiền của tao, sau này tao sẽ ở đây.”

Lâm Đông nghiêm mặt nói: “Vậy anh không thể cướp.”

Đại Tiêu nói: “Mày không đưa cho tao thì tao cướp.”

Lâm Đông giải thích: “Đây không là của em, anh muốn là đòi tiền, anh có thể tìm cô và dượng mà xin, cướp tiền là không đúng.”

“Mày đưa cho tao.”

Lâm Đông phát hiện không câu thông được với Đại Tiêu, tay nhỏ của bé siết chặt năm xu, nhanh chóng chạy ra khỏi quầy hàng, chạy thẳng đến bên ngoài tiệm tạp hóa, chạy đến bên ngoài phát hiện Đại Tiêu không đuổi theo, quay đầu nhìn lại, Đại Tiêu kiễng chân với lấy hộp tiền lẻ trên quầy, Lâm Đông nhanh chóng chạy về gọi: “Đại Tiêu, không được lấy!”

Đại Tiêu căn bản không nghe.

Lâm Đông vươn tay tóm tay hắn: “Không được lấy tiền này.”

Đại Tiêu hất Lâm Đông ra: “Cút sang một bên.”

Lâm Đông lôi kéo không tha, hai đứa bé đang tranh chấp, Hạ Thanh Chương đi nhà vệ sinh trở về hét lớn một tiếng: “Làm gì đó hả?!”

Lâm Đông nhanh chóng buông ra tay nhỏ.

Đại Tiêu chỉ vào Lâm Đông thuận miệng nói: “Nó đánh con.”

Lâm Đông kinh ngạc nhìn Đại Tiêu một cái, dường như không thể tin được là Đại Tiêu sẽ nói dối tự nhiên như vậy, sau đó nhìn phía Hạ Thanh Chương, thành thực mà nói: “Dượng, con không có đánh anh ta, là anh ta muốn lấy tiền lẻ trong hộp.”

Đại Tiêu lớn tiếng mà nói: “Tao không có lấy tiền, mày muốn đánh tao thì có.”

Lâm Đông giải thích với Hạ Thanh Chương: “Dượng, con không có đánh anh ta đâu.”

“Có.”

“Không có.”

“Có.” Giọng Đại Tiêu dễ dàng lấn át giọng Lâm Đông.

“Được rồi, Đại Tiêu không được lấy tiền ở đây.” Đối với tính cách của Lâm Đông, Hạ Thanh Chương hiểu rất rõ, y nhìn Đại Tiêu bằng ánh mắt mang theo ý không thích rõ ràng, nhưng không tiện nói gì, không thể làm gì khác hơn là nói: “Đều đến một góc mà chơi đi.”

Lâm Đông không lên tiếng nữa.

Đại Tiêu cũng không lên tiếng.

Hai đứa bé đồng thời đi ra khỏi quầy hàng, lúc đi tới cửa tiệm tạp hóa, nhìn thấy không ít bạn nhỏ đang chơi đùa, Đại Tiêu đột nhiên vươn tay đẩy Lâm Đông một cái, làm cho Lâm Đông không hề đề phòng lão đảo hai bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lâm Đông vươn hai tay nhỏ đỡ vách tường, ngẩng đầu nhìn thấy Đại Tiêu quay đầu lại đắc ý lè lưỡi với bé, sau đó quay đầu chạy vào trong đám bạn nhỏ tính chơi đùa, mới chạy vào đột nhiên liền bị người đẩy ngã xuống đất, Lâm Đông sợ hết hồn, định thần nhìn lại, là Mục Hưng Hà.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 43: Lòng Mẹ

Mục Hưng Hà không chịu được việc người khác bắt nạt Lâm Đông, một chút xíu cũng không được, sau khi tan học chơi đùa với đám Hạ Tiểu Xuyên, trong lòng suy nghĩ cách rủ Lâm Đông cùng nhau chơi, cho nên liền mang theo những người bạn nhỏ chạy đến tiệm tạp hóa, không ngờ chưa tới tiệm tạp hóa liền nhìn thấy Đại Tiêu đột nhiên đẩy Lâm Đông, lại dám đẩy Lâm Đông, còn thiếu chút nữa là Lâm Đông bị đẩy ngã rồi, cậu không nói hai lời, đi lên “Báo thù”, dùng sức đẩy một cái làm cho Đại Tiêu ngã xuống đất.

Đại Tiêu đặt mông ngồi dưới đất, kinh ngạc nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà tức giận chỉ vào hắn hỏi: “Ai cho mày đẩy Lâm Đông hả?”

Đại Tiêu ở nhà hoành hành quen rồi, nào chịu được việc bắt nạt này, phỉ mông một cái đứng lên phách lối nói: “Tao muốn đẩy thì đẩy đấy.”

“Tao thấy mày là muốn ăn đòn thì có.”

“Đến xem!” Đại Tiêu ai cũng không sợ, hướng hồ là thằng nhóc nhỏ hơn hắn.

“Đến thì đến!”

Mục Hưng Hà vừa dứt lời, nhanh chóng lao về phía Đại Tiêu, Đại Tiêu lớn hơn Mục Hưng Hà hai tuổi, cũng lớn hơn khỏe hơn Mục Hưng Hà, nhưng là không thông minh được bằng Mục Hưng Hà, lúc đánh nhau Mục Hưng Hà chưa bao giờ chỉ dùng sức mạnh.

Đại Tiêu ước lượng thân hình, tính tự mình quật ngã Mục Hưng Hà, kết quả còn chưa kịp làm gì, lúc hắn cảm giác mình sắp bị ngã xuống lần nữa, Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ toàn bộ vây lại đây.

Cùng lúc đó Lâm Lệ Hoa mang theo cái làn đựng đồ ăn trở về, nhìn thấy một đám Mục Hưng Hà đang chen chúc đánh nhau với Đại Tiêu, nhanh chóng chạy lại gỡ hai đứa Đại Tiêu cùng Mục Hưng Hà ra, vừa mới tách ra xong, Đại Tiêu bị thiệt thòi muốn lấy cớ cây đánh Mục Hưng Hà, kết quả bị Lâm Lệ Hoa cản lại, quở trách mắng cho hắn một trận, hắn không những không phục, trái lại chỉ vào Lâm Đông nói: “Thím, thím là đồ bất công, cha con nói nó là đứa không ai muốn, nó không phải họ Hạ, con mới là họ Hạ, nó là một đứa con hoang!”

“Im miệng!” Mục Hưng Hà cùng Lâm Lệ Hoa đồng thời quát lớn.

Cả vẻ mặt và giọng nói của Lâm Lệ Hoa đều nghiêm túc mà quát lớn: “Tại sao con dám nói chuyện như thế hả?! Ai dạy con?!”

Đại Tiêu bị quát cho sững sờ, vừa khóc vừa chạy vào tiệm tạp hóa, đi tìm Hạ Thanh Chương.

Mục Hưng Hà cùng Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà cùng Lâm Lệ Hoa cười, nụ cười có chút lúng túng cùng không tự nhiên, đây là lần đầu tiên Lâm Lệ Hoa thấy Lâm Đông cười như thế, làm cho cô cực kỳ đau lòng, nhưng khi cô vươn tay ra với Lâm Đông, lúc Lâm Đông nắm chặt tay cô, hai cái đồng điều hiện lên, trong lòng cô cảm thấy mềm mại cùng áy náy, về đến nhà liền đem những gì Đại Tiêu nói cho Hạ Thanh Chương nghe, đồng thời bảo Hạ Thanh Chương gọi điện thoại kêu người đưa Đại Tiêu đi, nhưng nhà của Đại Tiêu không có ai nhận điện thoại.

Cuối cùng, Hạ Thanh Chương không có cách nào khác đành gọi điện thoại tới nhà bà nội của Tiểu Xuyên, bà nội của Tiểu Xuyên mới vừa đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe xong, nói là ngày mai cha của Đại Tiêu cũng không đến đón Đại Tiêu đâu, thôi thì trước hết đưa đến nơi của bà đi, lúc này Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương mới coi như thôi, buổi tối lúc ăn cơm, đều cho ba đứa đồ ăn giống nhau, Đại Tiêu nhanh chóng ăn hết.

Lúc ngủ, Lâm Lệ Hoa sợ Đại Tiêu bắt nạt Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên, cô không để cho Đại Tiêu cùng Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên ngủ chung, mà để cho Đại Tiêu ngủ cạnh Hạ Thanh Chương, cứ tạm tạm như vậy một buổi tối, hi vọng ngày hôm sau bác cả của Tiểu Xuyên bộc phát lương tâm có thể tới đón Đại Tiêu, cô chờ rồi chờ rồi chờ.

Đợi đến buổi chiều mà bác cả của Tiểu Xuyên vẫn không thấy cái bóng, Lâm Lệ Hoa âm thầm quyết định ngày mai bắt Hạ Thanh Chương đem Đại Tiêu đến nhà ông bà nội, vào lúc này Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên tan học trở về.

Trên mặt hai đứa bé đều mang hưng phấn khác nhau.

“Cô ơi!”

“Mẹ!”

Lâm Lệ Hoa tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Vui vẻ như vậy.”

Hạ Tiểu Xuyên không kịp chờ đợi gỡ cặp sách ra.

Lâm Đông cùng cởi cặp sách.

Hạ Tiểu Xuyên móc ra một đóa hoa đỏ từ trong cặp, một quyển sách luyện tập, một quyển tô chữ cùng hai cái bút chì, nói: “Mẹ, mẹ xem, đây là phần thưởng mà cô giáo phát cho con đó! Con còn có bằng khen nữa!”

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: “Con còn có bằng khen ư?”

“Dạ!” Hạ Tiểu Xuyên kiêu ngạo cực kỳ.

“Lấy ra cho mẹ xem một chút.”

Hạ Tiểu Xuyên bày ra bằng khen.

Lâm Lệ Hoa vừa nhìn, phía trên viết rõ ràng là “Thưởng khuyến khích”, trái lại trên bằng khen của Lâm Đông, viết rõ ràng giữa ô trống “Người đứng đầu”, nhưng Lâm Lệ Hoa cũng không có chê trách Hạ Tiểu Xuyên, lấy hồ dán đem bằng khen của hai đứa bé đều dán lên trên tường của tiệm tạp hóa.

Hiện tại trên tường có hai tấm bằng khen, một của Lâm Đông và một của Hạ Tiểu Xuyên, hai chữ thiếp vàng “Bằng khen” sáng lấp lánh trên tường, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên cảm thấy rất đắc ý, Lâm Đông càng vui vẻ, ôm vở ghi, bút chì, quyển tô chữ, quyển luyện tập cùng tẩy, chia cho Hạ Tiểu Xuyên một nửa.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Anh không muốn, anh không muốn lấy vở cùng bút chì của mày.”

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Tại sao không muốn?”

“Bởi vì viết chữ mệt mỏi quá, anh không muốn viết chữ!”

“...”

“Tự mày dùng đi, anh không muốn.”

“Vậy, vậy cũng tốt, chờ lúc nào anh muốn viết lại dùng.”

“Ừ.”

Lâm Đông ôm phần thưởng nhận được, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo, mềm mại mà mở miệng nói: “Mẹ trong mơ ời, nhìn này, con có thật nhiều phần thưởng, cô nói con thật là

lợi hại, con sẽ cất nó trong tủ, sau đó cùng dùng chung với Tiểu Xuyên, không cần tốn tiền nữa.”

“Đúng!” Hạ Tiểu Xuyên cũng nhìn về phía người phụ nữ trên áp phích quảng cáo, hiện tại nhóc đã chịu tiếp thu chuyện người phụ nữ xinh đẹp này là mẹ trong mơ của Lâm Đông, bởi vì không chấp nhận thì sẽ bị Mục Hưng Hà đánh, nhóc nói tiếp: “Mẹ trong mơ của Lâm Đông ơi, bọn con sẽ tiết kiệm thật nhiều tiền, tiết kiệm thật nhiều tiền rồi dùng toàn bộ để mua đồ ăn.”

“Không thể dùng toàn bộ để mua đồ ăn.” Lâm Đông nói.

“Có thể.” Hạ Tiểu Xuyên giống Kỳ Kỳ ở chỗ, “Ăn” là điều quan trọng nhất.

“Anh không muốn mua quần áo à?”

“Anh không mặc quần áo.”

“Anh muốn để trần cái mông hả?”

Hạ Tiểu Xuyên suy nghĩ một chút, để trần cái mông rất mất mặt, nói: “Vậy thì một nửa mua đồ ăn, một nửa mua quần áo.”

Lâm Đông gật đầu, lại nói mấy câu với áp phích quảng cáo, sau đó đem phần thưởng nhận được mà đặt chĩnh tề vào trong ngăn kéo trên bàn, hoàn toàn không có chú ý tới Đại Tiêu đứng ngoài cửa liên tục nhìn chằm chằm vào bọn họ, nắm tay nhau đi tìm Mục Hưng Hà chơi, chơi khoảng chừng một tiếng rồi trở về, hai người vừa vào phòng liền sững sờ, Đại Tiêu đang ngồi ở trên giường lớn của bọn họ gấp máy bay cùng thuyền giấy, hơn nữa còn dùng quyền luyện tập và quyền tô chữ của bọn họ mà gấp.

Hạ Tiểu Xuyên quát to một tiếng: “Đại Tiêu!”

Đại Tiêu giương mắt liếc Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên một cái, vươn tay ném một quyền luyện tập mới tinh xuống đất, hấn nhảy

xuống giường, dùng chân đạp, đồng thời một tấm áp phích từ trên giường rơi xuống, đó là áp phích quảng cáo của Nguyễn Tâm Bình.

Lâm Đông kinh sợ.

Đại Tiêu còn muốn nhấc chân giẫm, Lâm Đông xông lên: “Không được giẫm mẹ của tao!”

“Tao cứ giẫm đây!”

Ngay lúc chân của Đại Tiêu hạ xuống, Lâm Đông đem Đại Tiêu đẩy ra, mắt thấy Đại Tiêu muốn đánh Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên nhào tới giúp đỡ Lâm Đông, nhưng rốt cuộc là Đại Tiêu đứa nhỏ mười tuổi vừa cao vừa khỏe, hai đứa nhỏ chỉ tầm sáu tuổi như Hạ Tiểu Xuyên và Lâm Đông gộp lại cũng đánh không lại, bị đẩy ngã xuống đất, biết mình không được, Hạ Tiểu Xuyên nói với Lâm Đông nói một câu “Anh đi tìm Hưng Hà”, lập tức bỏ dậy thật nhanh chạy tới nhà Mục Hưng Hà, thở hồng hộc chạy đến phòng Mục Hưng Hà lớn tiếng nói: “Hưng Hà, Đại Tiêu muốn đánh Lâm Đông!”

Mục Hưng Hà đang chơi cờ cá ngựa cùng Tưởng Tiểu Quân, nghe nói lập tức bỏ lại cờ cá ngựa, chạy đi, Tưởng Tiểu Quân đuổi theo phía sau.

Ba đứa nhỏ chạy vào sân sau tiệm tạp hóa, vọt vào phòng của Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không nói hai lời lao về phía Đại Tiêu, hai người hợp lực đè Đại Tiêu xuống, lột quần của Đại Tiêu, dùng hết sức mà đá mông của Đại Tiêu, lúc đầu Đại Tiêu còn giãy dụa, cuối cùng bị khí thế của Mục Hưng Hà dọa sợ, rốt cuộc không kềm được oa một tiếng khóc lên, quay về phía cửa phòng lớn tiếng gọi: “Chú, thím...”

Mục Hưng Hà lập tức quay đầu nói với Hạ Tiểu Xuyên: “Tiểu Xuyên, đóng cửa lại! Không nên để cho người lớn nghe được.”

“Được!” Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng bò lên, “Rầm” một tiếng đóng hết cửa phòng, dựa lưng vào trên cửa phòng, khuôn mặt nhỏ

căng ra nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà biết Đại Tiêu muốn ỷ vào tiệm tạp hóa không muốn đi, hiện tại phải đuổi hấn đi, hỏi: “Mày có trở về nhà mày hay không?”

Đại Tiêu khóc lóc nói: “Không trở về.”

Mục Hưng Hà vung lòng bàn tay lên, hỏi: “Có trở về nhà hay không?”

Đại Tiêu không tin Mục Hưng Hà dám đánh hấn, vẫn nói: “Không trở về.”

“Chát” một tiếng, Mục Hưng Hà cho Đại Tiêu một cái tát, Đại Tiêu không ngờ Mục Hưng Hà dám đánh mình, khóc lớn tiếng hơn, Mục Hưng Hà nghiêm mặt gào lên: “Có trở về nhà hay không? Có trở về nhà hay không hả?”

Đại Tiêu sợ Mục Hưng Hà tiếp tục đánh, đối mặt với một đứa nhỏ hơn mình nhưng khí thế mạnh mẽ như Mục Hưng Hà, hấn sợ, hấn kinh hãi, khóc lóc nói: “Tao về nhà.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Mày về nhà bằng cách nào?”

Đại Tiêu nói: “Tao gọi điện thoại cho cha tao.”

“Nói chuyện phải giữ lời.”

“Nói chuyện giữ lời.”

Mục Hưng Hà lúc này mới thả Đại Tiêu ra, mới vừa được thả Đại Tiêu liền muốn “Báo thù”, cậu một cái dùng sức đè Đại Tiêu xuống lần nữa, lần này sau gáy của Đại Tiêu bị đập trên đất, tuy là không có chuyện gì, nhưng sau gáy bị đau, đau tới mức hấn gào thét lên, lần này rốt cục làm Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương chú ý tới,

hai người tưởng Lâm Đông Hạ Tiểu Xuyên bị đánh, nhanh chóng chạy tới gõ cửa.

Bốn người Lâm Đông sững sờ, nhanh chóng thả Đại Tiêu ra.

“Đông Đông, Tiểu Xuyên.” Lâm Lệ Hoa ở ngoài cửa lo lắng gọi: “Mở cửa ra nào.”

Hạ Tiểu Xuyên quay người mở cửa phòng ra.

Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương tiến vào thấy Đại Tiêu nằm trên đất khóc lớn, trái lại bốn người Lâm Đông chấp tay nhỏ ra sau lưng đứng thành một hàng, Lâm Lệ Hoa thấy Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên không có bị thương, âm thầm thở phào, cùng Hạ Thanh Chương kiểm tra Đại Tiêu, nhìn Đại Tiêu khóc, cô không có tiến lên, sau một phút Hạ Thanh Chương mới kéo Đại Tiêu dậy, Đại Tiêu đứng lên liền nói: “Chú, con phải về nhà, con phải về nhà.”

Lâm Lệ Hoa giả vờ hỏi: “Làm sao mà về nhà? Cha mẹ con đều không ở nhà mà.”

“Con gọi điện thoại cho cha con.”

“Con có số điện thoại của cha con không?”

“Có.”

Lâm Lệ Hoa không kịp chờ đợi tiếp một câu: “Vậy nhanh chóng gọi đi, để cho cha con tới đón con, đứa nhỏ này không ở cạnh cha mẹ thì không được.”

Đại Tiêu khóc thương tâm.

Lâm Lệ Hoa quay đầu mắng Hạ Tiểu Xuyên, chỉ mắng Hạ Tiểu Xuyên, đồng thời đá mông Hạ Tiểu Xuyên một chút, Hạ Tiểu Xuyên thường bị mắng như vậy, một chút cảm giác đều không có.

Lâm Lệ Hoa cũng không thật sự muốn đánh Hạ Tiểu Xuyên, chỉ giáo huấn Hạ Tiểu Xuyên vài câu rồi thôi, dụ dỗ Đại Tiêu ra ngoài phòng, đi gọi điện thoại cho cha của Đại Tiêu, tiếng khóc của Đại Tiêu càng đi càng xa, bốn người Lâm Đông cũng thanh tĩnh lại, nhìn trên đất tàn tạ một mảnh, Mục Hưng Hà trước tiên nhặt áp phích quảng cáo của Tâm Bình dưới đất lên.

Mặc dù áp phích quảng cáo không bị xé rách, thế nhưng ở góc bị rách một chút, khuôn mặt cũng có hai cái vết chân, Mục Hưng Hà cầm nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cảm thấy không chấp nhận được.

Mục Hưng Hà nói: “Đi đến nhà anh đi.”

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cầm áp phích quảng cáo nói: “Đến nhà anh, nhà anh có băng keo trong suốt, còn có tẩy cực kỳ tốt có thể tẩy rất sạch sẽ, đi nhà anh nhé?”

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Em cũng đi!”

Mục Hưng Hà nói: “Mày đừng đi, buổi tối Lâm Đông ngủ lại nhà tao.”

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: “Em cũng ngủ ở nhà anh.”

“Hôm nay Tiểu Quân cũng ngủ ở nhà tao rồi, không đủ chỗ đâu.”

“Đủ mà, lần trước năm người chúng ta đều ngủ cùng một chỗ đó.”

Hạ Tiểu Xuyên kiên trì muốn đi theo Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Hưng Hà, mang Tiểu Xuyên đi cùng đi, không cho Đại Tiêu bắt nạt Tiểu Xuyên.”

Mục Hưng Hà nói: “Vây cũng được.”

Vì vậy Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên nói một tiếng với Lâm Lệ Hoa rồi đi đến nhà Mục Hưng Hà, đến nhà Mục Hưng Hà xong Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân chơi cờ cá ngựa, Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà quỳ gối trước bàn nhỏ dùng băng keo trong suốt dán áp phích quảng cáo.

Lâm Đông không ngừng mà nói: “Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng.” Thật sự sợ áp phích quảng cáo hỏng.

“Được, được mà.”

“Dạ.” Lâm Đông dùng tay nhỏ cẩn thận đỡ lấy áp phích quảng cáo, đem góc bị xé rách dán lại thật đẹp bằng băng keo trong suốt.

Hai đứa bé cẩn thận như đối xử với thánh vật vậy, tuy rằng không thể khôi phục bộ dáng ban đầu, nhưng vẫn rất đẹp, Lâm Đông hết sức hài lòng, mẹ trong mơ xuất hiện thật rõ ràng.

Mục Hưng Hà hỏi: “Được chưa?”

Lâm Đông gật đầu: “Được rồi ạ.”

“Vây ngày mai đem nó dán cho thật cao, nhờ ba của anh hoặc cô của em giúp đỡ dán, ai cũng không đụng tới nó được, chịu không?”

“Dạ.”

“Thật ngoan.”

Mục Hưng Hà vươn tay sờ mái tóc mềm mại của Lâm Đông, Lâm Đông thích nhất là được bốn người sờ tóc của bé, một là ông, một là cô, một là dượng còn một là Hưng Hà, hiện tại ông đã biến thành

sao trên trời, chỉ còn lại ba người, cô, dượng cùng Hưng Hà, bé thích nhất.

Bé lộ ra hai cái đồng điều, ôm áp phích quảng cáo, ở trong lòng yên lặng nói chuyện với người phụ nữ trong áp phích quảng cáo về việc bé yêu thích cô, bé yêu thích dượng, yêu thích Hưng Hà, yêu thích Tiểu Xuyên, yêu thích trấn Cẩm Lí, đang yên lặng nói, phòng khách truyền đến giọng của Mục Hoài An: “Tiểu Lâm Đông, mau tới đây, TV đang phát lại chương trình thi đấu ca nhạc hồi tết nguyên đán này, mau đến xem nào, Hưng Hà cũng sang đây xem.”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà vừa nghe, nhanh chóng chạy đến phòng khách, sau đó nhìn thấy bên trong TV màu có một người mặc cậu bé mặc đồng phục học sinh hơi rộng, hai cái tay nhỏ bé cầm micro, hát:

“Trên trời sao không nói lời nào, dưới đất bé con nhớ mẹ.

“Trên trời đôi mắt chớp chớp, lòng mẹ như đóng băng.

“Quê hương vườn trà nở đầy hoa, lòng mẹ ở nơi vô tận

“ ... ”

Lòng mẹ nơi chân trời xa xăm... Lúc trước khi Lâm Đông hát không biết câu nói này là có ý gì, cũng không biết cái gì gọi là “Chân trời xa xăm”, chỉ là đem sự nhung nhớ mẹ gửi gắm vào bên trong mỗi ca từ, có thể là bởi vì lên lớp hai, đột nhiên hiểu được rõ ràng ý nghĩa của những lời này, không biết là vì làn điệu quá cảm động, hay là bản thân hát quá tốt, bé ôm áp phích quảng cáo xem TV, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên giọt nước mắt bé nhỏ, nghe “Lỡ băng hoa”.

Giọng hát rất có lực xuyên thấu thấm qua TV làm cho một số khán giả ngồi trước TV cảm thấy chua xót... Đồng thời rơi vào một căn phòng trong một khách sạn cao cấp nơi chân trời xa xăm, một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi bên ban công nghe đến một câu

“Lòng mẹ nơi chân trời xa xăm”, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, rót cục không nhịn được nắm chén nước, từ ban công đứng dậy đi đến trước TV, ngay khoảnh khắc nhìn thấy màn hình TV, chén nước trong tay rơi xuống đất “Choang” một tiếng.

“Chị Tâm Bình!” Người phụ nữ trong phòng vệ sinh hoang mang đi ra.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 44: Bảo Bối

Nguyễn Tâm Bình ngơ ngác đứng ở trước TV, nhìn chăm chăm vào cậu bé trong TV, cậu bé mặc đồng phục học sinh rộng thùng thình, đôi mắt sáng ngời như sao trên trời, khéo léo hát nhạc thiếu nhi, đứng thẳng tắp mà hát giống như trước đây, âm thanh non nớt, giống như trước đây... Tri Nhiên, con trai cô, bảo bối của cô, cơ thể cô hơi run, dưới chân mềm nhũn ngã xuống đất, ngã vào mảnh vỡ của ly nước trên sàn, chân tứa máu tươi.

“Chị Tâm Bình!”

Nguyễn Tâm Bình cố nhin đau đớn, ngón tay run rẩy chỉ vào màn hình TV.

“Chị Tâm Bình.”

Nguyễn Tâm Bình rút cục quay lại, cả người run rẩy kịch liệt, ngay cả giọng nói cũng run: “Tâm Ninh.”

Nguyễn Tâm Ninh vội vã đỡ Nguyễn Tâm Bình nói: “Chị, em đây.”

Nguyễn Tâm Bình khóc lóc nói: “Tri Nhiên, là Tri Nhiên, Tri Nhiên nó vẫn còn ở đó.”

Nguyễn Tâm Ninh liếc mắt nhìn màn hình TV, trong nháy mắt đôi mắt đỏ lên nói: “Chị, dung mạo đứa nhỏ này rất giống Tri Nhiên, nhưng Tri Nhiên nó —— “

Nguyễn Tâm Bình vội vàng cắt ngang lời Nguyễn Tâm Ninh, kích động nói: “Tri Nhiên nó ở đó, nó chính là Tri Nhiên, Tri Nhiên cũng đang tìm chị, nó cũng nhớ chị, chị cũng luôn nhớ kỹ về nó, Tâm

Ninh, chị rất nhớ Tri Nhiên của chị, chị rất nhớ nó, rất nhớ rất rất nhớ.”

Nghe vậy, nước mắt của Nguyễn Tâm Ninh rơi xuống, nói: “Dạ, em biết, em biết mà.”

“Chúng ta đi tìm nó, hiện tại đi tìm nó, có được không?”

Nguyễn Tâm Ninh không chậm trễ chút nào mà nói: “Được.”

“Hiện tại liền đi.”

“Được.”

Nguyễn Tâm Bình run rẩy không ngừng, quay đầu nhìn về phía màn hình TV, nước mắt không ngừng rơi xuống, cùng lúc đó, Lâm Đông đang xem TV, nước mắt đọng trong mắt càng lúc càng nhiều, cuối cùng từ trong ánh mắt đẹp để lặn xuống, vừa lúc bị Mục Hưng Hà nhìn thấy.

Mục Hưng Hà nhìn TV, lại nhìn Lâm Đông, gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông ôm áp phích quảng cáo nhìn về phía Mục Hưng Hà, vươn tay lau mắt.

Mục Hưng Hà ngẩn người, sau đó hỏi: “Em muốn chơi trò chơi à?”

Lâm Đông không nói gì.

Mục Hưng Hà dụ dỗ nói: “Anh lấy máy chơi điện tử cho em chơi, cho em chơi máy bay sấm sét, cho em chơi xếp hình, đều cho em chơi.”

Lâm Đông gật đầu.

“Vậy đi thôi, chúng ta không xem TV nữa.” Xem TV làm cho Lâm Đông khóc.

Lâm Đông gật đầu lần thứ hai: “Dạ.”

“Đi nào.”

Mục Hưng Hà kéo tay Lâm Đông, đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại sau đó lén lén lút lút lấy máy điện tử ra, đưa cho Lâm Đông chơi, không thèm hỏi đến Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân, mãi đến tận lúc Mục Hoài An nhắc nhở bốn đứa nhỏ đi ngủ, Lâm Đông và Mục Hưng Hà mới ngừng chơi, vừa quay đầu phát hiện Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đều đang ngủ.

Trời xuân se lạnh, đặc biệt là buổi tối cảm giác lạnh lẽo càng nhiều hơn, Mục Hưng Hà vươn tay kéo chăn đắp cho Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân, sau đó xoay người lại, nhét nhét góc chăn cho Lâm Đông, nói: “Đắp kín vào, chúng ta cũng ngủ.”

Lâm Đông cũng nhét nhét góc chăn cho Mục Hưng Hà, nói: “Anh cũng đắp kín.”

Mục Hưng Hà nở nụ cười, nói: “Chúng ta đều đắp kín.”

Lâm Đông cũng ngọt ngào nở nụ cười: “Dạ.”

“Vậy anh tắt đèn.”

“Anh tắt đi.”

Mục Hưng Hà vươn tay nhấn tắt đèn ở đầu giường, trong nháy mắt bên trong phòng trở nên tối om, Mục Hưng Hà chui vào chăn một lần nữa, ôm Lâm Đông, đột nhiên nghĩ đến cái gì, kêu một tiếng.

Lâm Đông hỏi: “Anh kêu cái gì thế?”

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: “Áp phích quảng cáo của mẹ trong mơ của em để đâu rồi?”

Lâm Đông nói: “Em giấu rồi!”

“Giấu chỗ nào rồi?”

“Giấu trong tủ.”

“Không thể giấu trong tủ!”

“Tại sao?”

“Trong tủ có chuột! Chuột sẽ cắn giấy!”

Mục Hưng Hà nói xong liền bò dậy, bật đèn cho sáng, dựa theo lời của Lâm Đông mà tìm được áp phích quảng cáo của Nguyễn Tâm Bình trong tủ, sau khi thương lượng một phen, cất ở trong giường, hai người đồng thời bảo vệ, như vậy sẽ không bị người cướp mất, cũng sẽ không bị chuột cắn.

Mục Hưng Hà chui vào chăn một lần nữa.

Lâm Đông lập tức ôm cậu nói: “Anh lạnh không, em ôm anh cho ấm nè.”

Mục Hưng Hà cười hắc hắc, cũng ôm Lâm Đông, hai đứa bé ôm tới khi trên người đều nóng hổi mới tách ra, Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo thật là mẹ của em sao?”

Lâm Đông nói: “Đó là mẹ trong mơ của em.”

Mục Hưng Hà lại hỏi: “Tại sao lại gọi là mẹ trong mơ?”

Lâm Đông trả lời: “Khi nào em mơ đều sẽ gặp mẹ.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Mơ thấy cô ấy làm gì?”

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời: “Mơ thấy mẹ ôm em, hôn em, còn gọi em là bảo bối, mỗi ngày đều hôn em ôm em, còn nói chuyện thật nhiều với em, còn đút em ăn cơm, còn muốn em gọi mẹ.”

“Cô ấy tốt vậy à?”

“Dạ, mẹ cực kỳ tốt, đặc biệt dịu dàng”

Mục Hưng Hà ngẫm lại dáng vẻ của Nguyễn Tâm Bình, nói: “Anh cũng cảm thấy vậy.”

Được Mục Hưng Hà tán thành, Lâm Đông cười vui vẻ.

Mục Hưng Hà còn nói: “Vậy sau này ai cũng không được động vào cô ấy, chúng ta cùng nhau bảo vệ cô ấy.”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Nếu Đại Tiêu dám động, chúng ta liền đánh nó.”

“Em đánh không lại anh ta.”

“Chúng ta cùng nhau đánh.”

“Được, em cần anh ta!” Lâm Đông nói.

“Được.”

“Em cần cho anh ta khóc luôn.”

“Đúng vậy, cần cho nó khóc luôn, để cho nó không dám làm mấy chuyện xấu nữa.”

“Đúng.”

“... ”

Hai đứa bé nằm trong chăn nói không ngừng, mãi đến tận lúc mí trên mí dưới đánh nhau mới đồng thời tiến vào trong mộng thơm ngọt, ngày tiếp theo trời còn chưa sáng Mục Hoài An đã gọi Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lên tự học sớm.

Ba đứa nhỏ đáp một tiếng sau đó đều bò dậy, mơ mơ màng màng mặc quần áo xỏ giày, Mục Hưng Hà mặc trước, đôi mắt còn chưa mở ra được giúp Lâm Đông mặc đồng phục học sinh, sau đó ba đứa nhỏ đều không rửa mặt, nói với Mục Hoài An một câu “Chú Mục, chúng con đi học”, đeo cặp sách nhỏ đi ra sân.

Ngoài sân đen kịt, gió lạnh thổi tới, nhất thời thổi tan cơn buồn ngủ của ba đứa nhỏ, ba đứa đồng thời mở mắt ra, phấn chấn lên, đỉnh đầu có ánh sao, góc tường có tiếng dế kêu, bước đi tới trường.

Mục Hưng Hà đột nhiên nói: “Xong, quên mang đèn pin cầm tay.”

Tướng Tiểu Quân hỏi: “Trở về lấy?”

Mục Hưng Hà nói: “Ba mẹ tao khóa cửa rồi chắc luôn.”

Lâm Đông nói tiếp: “Vậy thì không cầm, để chú thím ngủ, chúng ta đi thôi, có mặt trăng soi đường, có thể nhìn thấy mà.”

“Được, vậy chúng ta nắm tay nhau, đừng để bị ngã.”

“Được.”

“Đông Đông đứng ở giữa, chúng ta dắt Đông Đông.”

Vì vậy Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ, tay trái bị Mục Hưng Hà nắm, tay phải bị Tướng Tiểu Quân cầm, ba đứa nhỏ vừa đi vừa nói chuyện, đi qua qua tiệm tạp hóa nghe thấy tiếng Lâm Lệ Hoa.

“Đông Đông, là Đông Đông sao?”

Lâm Đông dừng lại trả lời: “Cô ơ, là con ạ.”

Cửa tiệm tạp hóa mở ra, Lâm Lệ Hoa mặc áo ngủ đi ra, kiểm tra quần áo của Lâm Đông một chút, nhét một bịch bánh mì vào cặp sách nhỏ của Lâm Đông rồi dặn: “Tan học trở lại ăn cơm, đừng chơi đùa ở trên đường nhé.”

Lâm Đông ngoan ngoãn gật đầu: “Cô ời, Tiểu Xuyên còn ngủ ở nhà Hưng Hà ạ.”

“Cô biết rồi, trời sáng rồi cô đi tìm nó sau.” Lâm Lệ Hoa vươn tay sờ đầu Lâm Đông.

Lâm Đông nở nụ cười.

Lâm Lệ Hoa còn nói: “Đi đi, đi học cho giỏi, lại học thuộc lòng bài học nhé.”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

Lâm Lệ Hoa nhìn Lâm Đông rời đi, đứng ở cửa nói thêm một câu: “Tan học phải trở lại ăn cơm nhé, không nên đánh nhau với người ta, có người bắt nạt thì con phải nói cho giáo viên và cô nhé.”

“Dạ” Lâm Đông trả lời.

“Đúng rồi, không mang đèn pin cầm tay à!”

“Không mang cũng nhìn thấy được, cô về đi ngủ đi ạ.”

Lâm Lệ Hoa đứng cửa nhìn thấy dáng dấp nho nhỏ của Lâm Đông, như một tiểu đại nhân vẫy tay với cô để cho cô về đi ngủ, trong lòng cô ấm áp dễ chịu, quyết định bắt đầu từ ngày mai mỗi sáng sớm phải cho Lâm Đông uống một chén sữa bò nóng.

Lâm Đông không biết Lâm Lệ Hoa nghĩ gì, bé đi cùng Mục Hưng Hà bởi vì cô cố ý ra nhìn bé mà vui vẻ, thế nhưng vui vẻ còn chưa được bao lâu đã bị một câu nói của Tưởng Tiểu Quân làm cho ghen lại.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đại Tiêu vẫn còn ở nhà em à?”

Lâm Đông gật đầu.

“Hôm nay nó có đi không?”

“Em cũng không biết.”

“Không phải nói là gọi điện thoại cho cha của nó rồi sao?”

“Em cũng không biết.”

Lâm Đông đúng là không biết, sau tiết tự học buổi sáng, Lâm Đông trở lại tiệm tạp hóa lại thấy được Đại Tiêu, còn có Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng chạy tới nói: “Lâm Đông, chúng ta không chơi với anh ta.”

Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: “Cha anh ta không tới đón anh ta.”

Lâm Đông kinh ngạc hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Mẹ của anh ta tới đón.”

“Mẹ đến à?”

Hạ Tiểu Xuyên nghiêm túc nói: “Ừ, ba anh nói, mẹ tới đón càng tốt.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ba anh nói mẹ của anh ta tốt hơn ba của anh ta nhiều, không phải bại hoại, sau này anh ta có thể từ bại hoại biến thành trượng tốt!”

Lâm Đông nghe xong nhìn về phía Đại Tiêu, bởi vì tối hôm qua Đại Tiêu bị Mục Hưng Hà tàn nhẫn đánh một trận, cho nên hiện tại tuy rằng trong lòng tức giận bất bình, muốn đánh cho Lâm Đông một trận, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích, thế nhưng hấn sợ Mục Hưng Hà đánh hấn, cho nên không dám động thủ, thế nhưng thỉnh thoảng trừng Lâm Đông, dùng ánh mắt uy hiếp.

Lâm Đông không thích Đại Tiêu, còn có chút chán ghét, bé không để ý tới Đại Tiêu, nhưng vẫn giám thị Đại Tiêu, phòng ngừa Đại Tiêu lấy trộm hàng, lấy trộm tiền, trong lòng suy nghĩ Đại Tiêu thật đáng ghét, buổi trưa tan học bé đề phòng, buổi chiều tan học cũng đề phòng, sợ Đại Tiêu làm tổn hại lợi ích của cô, cứ đề phòng như vậy đến chạng vạng, rốt cuộc mẹ của Đại Tiêu cũng tới.

Mẹ của Đại Tiêu gầy gò cao cao, cũng có chút giống nhau lại có chút nghiêm túc, Đại Tiêu vừa nhìn thấy lập tức gọi: “Mẹ.”

Nhìn thấy Đại Tiêu, vẻ mặt nghiêm túc của mẹ Đại Tiêu tự nhiên chuyển thành dịu dàng.

Đại Tiêu nhìn thấy mẹ đột nhiên mếu, nhanh chân chạy đến bên cạnh, ôm eo của mẹ, cả khuôn mặt chôn trong ngực mẹ rồi khóc oa oa.

Mẹ Đại Tiêu dịu dàng nở nụ cười, tay sờ tóc Đại Tiêu hỏi: “Làm sao vậy, thấy mẹ rồi mà còn khóc cái gì nào?”

Đại Tiêu không trả lời, vẫn dán trên người mẹ mà khóc.

Mẹ Đại Tiêu không ghét bỏ cả người bẩn thỉu của Đại Tiêu chút nào, cũng không cảm thấy Đại Tiêu lớn như vậy còn khóc nhè là mất mặt, vẫn luôn ôm Đại Tiêu đến cạnh Lâm Lệ Hoa, Lâm Đông đứng ở một bên, nhìn Đại Tiêu cùng mẹ Đại Tiêu không chớp mắt, đặc biệt là mẹ của Đại Tiêu, trong lòng lặng lẽ nghĩ, Đại Tiêu phiền phức như vậy, tại sao cô ấy không đáng ghét Đại Tiêu, hình như còn rất thích Đại Tiêu nữa.

Những người mẹ trên khắp thiên hạ đều sẽ không ghét bỏ con trai mình ư?

Bé cứ nhìn chăm chăm mẹ Đại Tiêu như vậy, cảm thấy mẹ của Đại Tiêu thật tốt, trong chớp mắt không ghét Đại Tiêu nữa, nhìn Đại Tiêu nắm tay mẹ rồi đi, bé đứng ở tiệm tạp hóa, tay nhỏ vịn khung

cửa nhìn bóng lưng của bọn họ, mãi đến tận khi bọn họ biến mất, bé vẫn còn đứng ở cửa.

“Đông Đông.” Lúc này Lâm Lệ Hoa gọi một tiếng.

Lâm Đông quay đầu lại: “Cô.”

“Ăn cơm nào.”

“Dạ.”

Lâm Đông vội vàng chạy vào, giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bưng ghế cầm chén đĩa, ăn xong cơm lại giúp đỡ Lâm Lệ Hoa dọn dẹp bàn, Lâm Lệ Hoa cười nói: “Đông Đông, không phải làm, đi chơi đi.”

“Con qua nhà Hưng Hà chơi ạ.”

“Đi đi.”

Lâm Đông muốn tìm Hạ Tiểu Xuyên, kết quả Hạ Tiểu Xuyên không biết chạy đi đâu, bé đành tự mình đi đến nhà Mục Hưng Hà, vừa vặn thấy Mục Hưng Hà đang dùng cơm, người nhà họ Mục mời bé ăn cơm, bé nói: “Con ăn rồi ạ.”

Mục Hoài An rất thích đứa nhỏ ưu tú, đặc biệt thích Lâm Đông, đối xử với Lâm Đông cũng khác những đứa trẻ khác, ôn hòa hỏi: “Con ăn cái gì rồi?”

Lâm Đông trả lời: “Dạ ăn thịt gà, khoai tây, bánh màn thầu, muối đậu.”

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon ạ.”

“Ăn no chưa?”

“Ăn no rồi ạ.”

“Hay là ở nhà chú ăn thêm đi, nhìn này, nhà chú nấu thịt kho tàu cùng cá đây.”

“Con không ăn đâu, con tới lấy áp phích quảng cáo ạ.”

“Lấy áp phích quảng cáo gì?”

“Áp phích quảng cáo của con ạ.”

Bởi vì Đại Tiêu còn ở đó, bé sợ Đại Tiêu phá hoại áp phích quảng cáo của mình, cho nên đợi đến khi Đại Tiêu đi bé mới tới lấy áp phích quảng cáo.

“Đi lấy đi.” Mục Hoài An nói: “Hưng Hà, đi lấy giúp Lâm Đông.”

“Con tự lấy được ạ.” Lâm Đông được người lớn cho phép, bước chân ngẩn chạy vào phòng Mục Hưng Hà, cầm áp phích quảng cáo được cuộn trên giường lên, mở ra nhìn, phát hiện không bị hư hỏng gì, bé lại cuộn lại lần nữa, vừa quay đầu nhìn thấy Mục Hưng Hà chạy vào.

Mục Hưng Hà nói: “Đông Đông, em chờ anh một chút, anh ăn cơm xong sẽ đi về nhà với em, giúp em dán áp phích quảng cáo.”

Lâm Đông gật đầu nói được, sau đó liền ngoan ngoãn ôm áp phích quảng cáo ngồi ở trên ghế salon nhà Mục Hưng Hà, được mời nhiều lần cũng không ăn cơm nhà Mục Hưng Hà, mãi đến tận lúc Mục Hưng Hà ăn xong, bé mang theo Mục Hưng Hà quay về tiệm tạp hóa, tìm hồ dán để dán áp phích quảng cáo một lần nữa, muốn dán lên chỗ cao nhất, nhưng chiều cao bị hạn chế, dán không cao được, không thể làm gì khác hơn là nhờ Lâm Lệ Hoa giúp đỡ, Lâm Lệ Hoa biết tình cảm của Lâm Đông với áp phích quảng cáo, dựa theo yêu cầu của Lâm Đông, đem áp phích quảng cáo dán rất cao, hỏi: “Đông Đông, như vậy được không?”

Lâm Đông hài lòng gật đầu.

Buổi tối khi ngồi dưới ánh đèn đọc sách, Lâm Đông vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy áp phích quảng cáo, bé vô cùng vui vẻ, sau khi Hạ Tiểu Xuyên ngủ, bé nhấc gối đầu lên mở dây kéo ra, đổ ra toàn bộ tiền bên trong, có tờ năm mươi, hai mươi, mười đồng còn có một xu, hai xu, bé đếm từng cái một, có tiền mừng tuổi, có tiền chơi cờ mà lão Uông và lão Trương cho bé, có tiền tiêu vặt mà cô và dượng cho bé, tổng cộng là một trăm sáu mươi sáu đồng rưỡi.

Thật là nhiều, bé có thể làm rất nhiều chuyện.

Bé từ từ đem tiền chia làm hai phần, một phần cho mẹ, một phần cho cô, nhưng còn lại năm xu thì phải làm sao bây giờ? Bé quay đầu nhìn Hạ Tiểu Xuyên đang ngủ giống heo nhỏ, lấy quyển luyện tập viết một câu “gei Tiểu Xuyên”, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, liền bổ thêm một câu “Cùng Hưng Hà, gei Tiểu Xuyên 2 xu, gei Hưng Hà 3 xu”(Gei = cho, nhỏ quá nên toàn viết sai chính tả), sau đó đem một trăm sáu mươi sáu đồng rưỡi chia làm ba phần kẹp ở trong quyển luyện tập mới tinh, rồi lại đem quyển luyện tập cất vào trong gối, tay nhỏ kéo dây kéo lại, lúc này mới thở phào một hơi, cảm giác như mình vừa làm xong một sự kiện hùng vĩ, thoải mái cực kỳ.

Ngẩng đầu nhìn áp phích quảng cáo một cái, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trên áp phích quảng cáo, bé đứng trên giường, đi đến dưới áp phích quảng cáo, lúc trước áp phích quảng cáo dán thấp, bé nhón chân lên chu miệng nhỏ là có thể hôn được mẹ trong mơ, nhưng bây giờ áp phích quảng cáo dán cao, bé thử mấy lần đều không hôn được, ngẩng đầu cả cổ.

Cuối cùng, miệng nhỏ hôn một cái vào tay mình, nhón chân lên dùng tay nhỏ chạm lên khuôn mặt của mẹ trong mơ, sau đó cảm thấy an tâm, an tâm xong thì trở lại đầu giường, chui vào trong chăn, duỗi tay nhỏ nhấn tắt đèn lớn, còn lại một cái đèn bàn nhỏ ở góc tường phát ra ánh sáng đom đóm, chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của bé.

Đêm cứ như vậy sâu hơn, thế giới rơi vào trong yên tĩnh, Nguyễn Tâm Bình vẫn cứ ngồi ở trên xe hơi, không buồn ngủ chút nào nhìn ngoài cửa sổ.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 45: Chơi Xuân

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng ngày càng sẫm, sẫm từ nơi xa chuyển thành màu nhạt, lúc này phương đông xa xôi xuất hiện màu trắng sáng, ông mặt trời chậm rãi lộ đầu ra, ánh sáng màu đỏ chiếu vào bên trong tiểu học Cẩm Lý, lớp hai tiểu học Cẩm Lý Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân mới vừa kết thúc tự học buổi sáng, ba đứa nhỏ đeo cặp sách nhỏ vui sướng đi trên đường nhỏ dạt dào màu xanh biếc.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em có tham gia chơi xuân không?”

Lâm Đông trả lời: “Em cũng không biết.”

“Sao em lại không biết?”

“Em phải hỏi cô của em đã.”

“Chắc chắn cô của em sẽ cho em đi.”

“Dạ, cô rất tốt với em.”

“Đúng, vậy em trở về hỏi cô em nhé.”

“Dạ.”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi về hướng phố đông, trong lòng suy nghĩ đến chuyện đi chơi xuân, ngày hôm nay lúc tự học buổi sáng giáo viên chủ nhiệm đến xem lớp, cố ý nói chuyện đi chơi xuân, tiểu học Cẩm Lý nổi danh là trường tốt xa gần, không chỉ coi trọng giáo dục dự thi, còn rất coi trọng niềm vui của

học học sinh, hàng năm đầu xuân đều sẽ tổ chức một cuộc chơi xuân, đều đến dưới chân núi Cẩm Lý ca hát ngâm thơ chơi đùa thưởng thức xuân sắc, mọi người thật vui vẻ.

Tuần trước là học sinh lớp một đi, tuần này đến phiên lớp hai đi, mọi người đều tự nguyện tham gia, tham gia cũng cần tự mang bữa trưa hoặc là tiền mua cơm, Lâm Đông muốn đi, bé muốn cùng Hưng Hà và Tiểu Quân đi đến núi nhỏ Cẩm Lý, muốn nhìn cỏ nhỏ xanh xanh, muốn nhìn cây lớn nhú mầm non, muốn nhìn cá bơi tự do tự tại trong sông, còn muốn ngồi trên đường nhỏ xem người đi đường lui tới...

Cô nói, có chuyện gì thì nói trực tiếp với cô, chuyện tốt cô đều sẽ đồng ý, Lâm Đông cũng không biết chơi xuân có phải là chuyện tốt hay không, thế nhưng bé thật trực tiếp nói cùng Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: “Đông Đông đi chơi xuân?”

Lâm Đông gật đầu.

“Đây là chuyện tốt đó.”

Lâm Đông nở nụ cười.

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Khi nào con sẽ tham gia chơi xuân?”

Lâm Đông trả lời: “Ngày mai ạ.”

“Ngày mai mấy giờ đi?”

“Bảy giờ rưỡi ạ.”

“Sớm như vậy sao?”

“Dạ, thầy giáo nói, ngày mai không lên tự học sớm, bọn con đi đến núi nhỏ Cẩm Lý.”

“Được, sáng mai cô chuẩn bị hộp cơm cho con, có được không?”

“Dạ được.”

Lâm Đông vô cùng vui vẻ, bé không ngờ cô ủng hộ mình như thế, bé cảm thấy cuộc sống thật là đẹp, giống như khi bé muốn ăn kẹo thì có thể ăn được kẹo luôn vậy, bé vui vẻ cả một ngày.

Sáng hôm sau, vẫn chưa tới bảy giờ Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đã đến tìm Lâm Đông, Lâm Đông đang cùng Lâm Lệ Hoa sắp xếp cặp sách nhỏ, ngoại trừ mang theo sách ngữ văn, sách mỹ thuật, quyển luyện tập và văn phòng phẩm, còn mang khăn mặt, hộp cơm, bình giữ ấm, sữa bò..v..v, Lâm Lệ Hoa cố ý đưa thêm cho Lâm Đông đùi gà chiên cùng bánh khoai tím, cho dù nguội cũng ăn được, Lâm Đông buộc chặt khăn quàng đỏ, thật cao hứng theo sát Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân trước đến tiểu học Cẩm Lý tập hợp, sau đó sẽ cùng những người bạn nhỏ khác xếp hàng, cùng giáo viên chủ nhiệm đi khỏi tiểu học Cẩm Lý.

Lâm Đông thấp nhất lớp, cho nên đứng đầu đội ngũ, theo sát giáo viên chủ nhiệm, người khác đều là sai bước, bé dùng chân ngăn mà chạy, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nhìn bé đeo cặp sách rất vất vả, cũng cau mày lại, trong đầu Tưởng Tiểu Quân mới dâng lên suy nghĩ giúp Lâm Đông xách bớt đồ, Mục Hưng Hà đã giúp Lâm Đông tháo cặp sách trên người vác lên người mình.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn Lâm Đông một cái, Lâm Đông nhanh chóng vươn tay tóm cặp sách của mình lại, dáng dấp vô cùng khả ái, giáo viên chủ nhiệm luôn luôn nghiêm túc không nhin được cười nói: “Để trò ấy mang giúp con đi, con cũng sẽ đi nhanh hơn chút.”

Lâm Đông nói: “Thầy ơi, con tự mang cũng có thể đi nhanh ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm cười nói: “Phải không?”

“Dạ phải.”

Lâm Đông mạnh mẽ giữ lại cặp sách, đeo trên vai nhỏ, tốc độ không giảm mà theo sát giáo viên chủ nhiệm, giáo viên chủ nhiệm

càng yêu thích Lâm Đông, không chỉ vì Lâm Đông dễ thương học giỏi, hơn nữa Lâm Đông có một loại khí chất ôn hòa thông suốt, bé muốn đeo cặp sách, giáo viên chủ nhiệm cũng không ép, mang theo một đám trẻ con đi đến dưới chân núi nhỏ Cẩm Lý.

Lâm Đông mệt đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, nhìn hoa dại đầy khắp núi theo gió xuân bay vào tay mình, bé liền vui vẻ, cảm giác y như bên trong sách giáo khoa đã nói—— tìm được mùa xuân.

Bé cùng các bạn học ngồi ở trên bãi cỏ, nghe hương hoa hương cỏ, hưởng thụ gió xuân, nghe giáo viên chủ nhiệm kể chuyện về mùa xuân, sau đó lại cùng các bạn học hát nhạc thiếu nhi, hát rất nhiều rất nhiều nhạc thiếu nhi.

Ví dụ như “Mùa xuân ở nơi nào”, hoặc là “Đọc sách lang”, rồi tới “Ốc giác nhỏ”, còn cả “Đếm vịt”, Lâm Đông đều sẽ hát, hơn nữa còn được giáo viên chủ nhiệm chỉ điểm, đứng ở trên bãi cỏ hát một bài “Tiểu Yến tử”, đặc biệt hợp với tình hình, nhận được những tràng vỗ tay từ các bạn học, bé vui vẻ ngồi trên bãi cỏ, Hưng Hà cùng Tiểu Quân bên cạnh, nghe thầy giáo kể chuyện về én nhỏ bay về phía nam rồi bay trở về, vừa vặn có một con chim én nhỏ nhẹ nhàng bay qua bãi cỏ, thật là xinh.

Bé vô cùng vui vẻ, trái tim như đang bay lượn ở trên trời lại lướt qua những đám mây mỏng manh, đặc biệt tốt đẹp, bé quay đầu nhìn Hưng Hà và Tiểu Quân cùng những bạn học khác, tất cả mọi người đang nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài, bé cũng chuyên tâm nghe, chỉ chốc lát sau, thầy giáo đã kể chuyện xong, để cho mọi người ngồi tại chỗ vẽ vờ, vẽ cái gì đều được, Lâm Đông vẽ một đám mây trắng, phía dưới mây trắng là bãi cỏ, trên bãi cỏ có sáu người ngồi.

Mục Hưng Hà lại gần hỏi: “Đông Đông, em vẽ cái gì?”

Lâm Đông nói: “Em vẽ gia đình.”

“Gia đình ai?”

“Gia đình của em.”

“Sao gia đình của em lại có sáu người?”

“Thì là có sáu người mà.”

“Có ai mà sáu người?”

Lâm Đông xòe bàn tay đếm cho Mục Hưng Hà xem: “Đây là cô, đây là dượng, đây là Tiểu Xuyên, đây là em, đây là ba, đây là mẹ, sáu người nè.”

“Vậy anh đâu?” Mục Hưng Hà hỏi.

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Anh cũng muốn trở thành người nhà của em à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy em cũng vẽ thêm anh vào nha?”

“Được.” Mục Hưng Hà cao hứng nói: “Vẽ nhanh lên, vẽ thêm anh vào đi, vẽ xong cho anh xem.”

“Em sẽ vẽ anh đẹp hơn cả Tiểu Xuyên.”

“Nhất định phải đẹp hơn Tiểu Xuyên.”

Tưởng Tiểu Quân lại gần nói: “Cũng phải vẽ cả anh!”

Lâm Đông gật đầu nói: “Vậy em cũng vẽ Kỳ Kỳ vào.”

Vì vậy trên một tờ giấy có chín người chen chúc, thiếu chút nữa đã vẽ không đủ, nhưng nhìn vẫn đặc biệt ấm áp, giống cảm giác mà Lâm Đông mang lại cho người khác, thầy giáo khích lệ Lâm Đông vẽ thật ấm áp, Lâm Đông vô cùng vui vẻ, lấy một tên gọi cho tác phẩm hội họa của mình—— “ta de gia -Gia đình của tôi”, có chữ không

biết viết hoặc là nhất thời không nhớ ra được chữ, nên bé dùng ghép vần thay thế.

Sau khi kết thúc giờ vẽ, giáo viên chủ nhiệm tập hợp các bạn học nói, mang cơm thì ngồi ăn cơm trên bãi cỏ, không mang thì có thể đến ki ốt bên cạnh mua đồ, sau đó ngồi ăn ở trên bãi cỏ, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đều mang hộp cơm, vừa nghe nói có thể ăn cơm, vội vàng mở cặp sách nhỏ ra, cầm sữa bò, ly nước cùng hộp cơm, sốt ruột hỏi lẫn nhau mang theo cơm gì.

Lâm Đông nói: “Em có đùi gà chiên, sáng sớm cô chiên cho em?”

Mục Hưng Hà nói: “Cho anh ăn.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Anh cũng ăn.”

“Tiểu Quân, mày đi sang một bên, mày ăn rồi thì Đông Đông ăn cái gì?”

“Không phải mày cũng ăn của Lâm Đông à? Tại sao tao không thể ăn?”

“Tao ăn ít.”

“Tao cũng ít ăn.”

“Mày đi sang một bên đi.”

“...”

Lúc Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đấu võ mồm, Lâm Đông mở hộp cơm ra, nhưng hộp cơm chỉ có một tầng, một nửa là cơm tẻ một nửa là bánh khoai tím, như vậy đùi gà chiên đâu? Lâm Đông nói thəm một câu “Đùi gà của mình đâu”, sau đó bắt đầu lục cặp sách nhỏ, cùng lúc đó, Lâm Lệ Hoa đi vào nhà bếp chuẩn bị làm bữa trưa, đang mở vòi nước rửa tay, thoáng nhìn thấy trên tấm thớt

có thứ gì đó, định thần nhìn lại là tầng hai của hộp cơm, bên trong chứa một cái đùi gà chiên, nửa cái trứng gà luộc còn có củ cải khô.

Nguy rồi! Lâm Lệ Hoa thầm kêu không ổn, sáng sớm đã chuẩn bị tốt cho Lâm Đông, kết quả bởi vì Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân giục, cô sốt ruột nên bỏ thiếu, phải làm sao đây?

Lâm Lệ Hoa vội vàng gói đùi gà, bỏ vào hộp giữ ấm rồi đổ đầy một chén nước nóng, sau đó dắt xe đạp trong sân ra ngoài tiệm tạp hóa nói với Hạ Thanh Chương một tiếng là đi núi nhỏ Cẩm Lý đưa đồ ăn cho Lâm Đông.

Hạ Thanh Chương nói một tiếng được, Hạ Tiểu Xuyên lại không muốn, gào thét nhóc cũng muốn đi, Lâm Lệ Hoa không có cách nào đành ôm Hạ Tiểu Xuyên lên phía trước, sau đó leo lên xe đạp, chạy tới núi nhỏ Cẩm Lý, trong lòng suy nghĩ Lâm Đông chỉ mang theo cơm tẻ cùng khoai tím, có lẽ sẽ bị các bạn học ghét bỏ mất.

Trên thực tế thì không phải, Lâm Đông giải thích với Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân là do cô bận nên quên mất, bởi vì mỗi ngày cô đều có rất nhiều việc, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân liền đem thịt vo viên, củ cải vo viên, xúc xích trong hộp cơm của mình gấp cho Lâm Đông ăn, những bạn học khác cũng rất thích Lâm Đông, cũng gấp đồ ăn của mình cho Lâm Đông ăn.

Trong lòng Lâm Đông cảm thấy đầy ắp, còn là vật gì, chính bé cũng không biết, nhưng bé chắc chắn đây là đồ tốt, bé không biết nên đáp lễ như thế nào cho người khác, liền đem nước nóng bên trong bình giữ ấm của mình, rót cho các bạn học uống nói: “Cô mình nói, uống nước nóng thân thể sẽ tốt, uống nước nóng sẽ không bị bệnh.”

Đám Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đều uống, Lâm Đông vui vẻ, đồng điệu ở khóe miệng hiện lên, phối hợp với cảnh xuân nhìn rất đẹp, bé cầm lấy muống nhỏ, múc một muống cơm tẻ, nói: “Ăn thật ngon!”

Mục Hưng Hà nói: “Cho anh nếm thử.”

“Cho anh nè.”

“Ăn thật ngon.”

“Dạ.”

“...”

Một đám nhỏ ngồi trên bãi cỏ, trên mặt tràn đầy nụ cười vô tư, vừa ăn vừa nói chuyện, bốn phía tràn ngập bầu không khí sung sướng, Lâm Đông đang ăn bánh khoai thì một đứa bé trai chạy tới nói: “Lâm Đông, mình có thể ăn thêm một miếng bánh khoai của bạn không?”

“Có thể chứ.”

Lâm Đông đưa hộp cơm nhỏ tới trước mặt bạn nhỏ.

Bạn nhỏ dùng cái nĩa cắm một cái, cắn một cái, không nhịn được khen ngợi: “Lâm Đông, mẹ bạn làm cơm ăn ngon thật.”

Lâm Đông lập tức nói: “Không phải mẹ mình làm.”

Bé trai kia hỏi: “Vậy thì ai làm?”

Lâm Đông đáp: “Cô của mình làm.”

“Tại sao lại là cô của bạn làm, không phải mẹ bạn làm, đồ ăn của mình đều là do mẹ mình làm.”

“Bởi vì mẹ của mình không ở đây.”

“Vậy mẹ bạn ở đâu?”

“Mẹ mình ở đế đô.”

“Đế đô là chỗ nào?”

“Đế đô là nơi ở của hoàng đế.”

“A, thật là xa.”

“Ừ, chờ mình lớn rồi, mình sẽ đi tìm mẹ.”

“Ừ, lớn rồi đi chỗ nào cũng được hết á.”

“Đúng rồi.”

Nói chuyện với bé trai kia về mẹ mình, trong lòng Lâm Đông càng vui sướng hơn, đem hộp cơm nhỏ đặt chung một chỗ với Mực Hưng Hà và Tường Tiểu Quân, một đám bạn nhỏ ăn say sưa ngon lành, hoàn toàn không có chú ý tới cách đó không xa có một chiếc xe ô tô màu đen ngừng lại, cũng không có chú ý có người gọi một câu “Tri Nhiên”.

“Tri Nhiên.”

Lâm Đông nghe mà sửng sờ, sau đó theo bản năng mà quay đầu lại nhìn.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 46: Mẹ Đừng Khóc

Lâm Đông nghe mà sửng sờ, sau đó theo bản năng quay đầu nhìn lại, đầu tiên nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen, tiếp nhìn thấy hai người phụ nữ đứng cạnh xe, một người phụ nữ dung mạo rất trẻ rất dễ nhìn, vừa nhìn liền làm cho bé cảm thấy rất ấm áp, một người phụ nữ khác...

... Một người phụ nữ khác là người mẹ thường xuyên xuất hiện trong mơ, mặc quần áo màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa, đuôi tóc hơi quăn, vừa cao quý lại hơi đứng tuổi, là dáng vẻ của mẹ trong mơ, mẹ ở trong mơ ôm bé sẽ hôn bé sẽ cười với bé.

Nhưng vào lúc này người phụ nữ này lại nhìn bé khóc, đôi mắt đẹp để đồ ngẫu, trong lòng bé có chút vui vẻ cũng có chút khó chịu, lúc này những người bạn nhỏ đều đang say sưa ăn ngon lành, bé cũng không biết tại sao mình lại muốn đứng lên, đồng thời bé cũng chậm rãi mà đứng lên, di chuyển người nhìn người phụ nữ trên đường.

Người phụ nữ nhìn rõ ràng dáng dấp của Lâm Đông, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không thể tin được mà gọi một tiếng: “Tri Nhiên.”

Tri Nhiên —— cái tên này thật quen thuộc, Lâm Đông cảm thấy mình giống như đang ở trong mơ, mẹ trong mơ cũng gọi bé như thế, bé không tự chủ được bước chân gần đi tới trước mặt người phụ nữ, vừa mới nhắc chân, đột nhiên người phụ nữ lập tức nhào tới, ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm lấy bé, dùng sức rất mạnh, làm cho bé cảm thấy khó thở.

Sau đó liền buông bé ra, ngón tay mảnh khảnh run run nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, khi ngón tay chạm làn da non nớt của Lâm Đông trong nháy mắt, nước mắt óng ánh lập tức như từng hạt châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống.

Cô kinh hỉ và kích động gọi: “Tri Nhiên, Tri Nhiên, là con, thật sự là con, Tri Nhiên của mẹ, con trai của mẹ, thật sự là con, Tri Nhiên.”

Người phụ nữ khóc không ra hình thù gì, hai tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt của Lâm Đông, làm cho Lâm Đông bị dọa, bé ngơ ngác nhìn cô.

Người phụ nữ khi thì khóc khi lại cười mà xoa mặt Lâm Đông rồi vuốt ve tay Lâm Đông, làm giáo viên chủ nhiệm cùng những học sinh khác chú ý, tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này.

“Chị Tâm Bình.” Nguyễn Tâm Ninh đỏ mắt vội vàng nói: “Chị dọa Tri Nhiên rồi.”

Nguyễn Tâm Bình không quan tâm, ngẩng đầu nói: “Tri Nhiên, mẹ là mẹ đây, mẹ là mẹ của con đây.”

Mẹ? Lâm Đông luôn luôn muốn tìm mẹ, đặc biệt đặc biệt muốn tìm mẹ, nhưng khi thật sự có người nói là mẹ của mình, bé lại có cảm giác mình đang ở trong mơ, ngơ ngác nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình nắm tay nhỏ của Lâm Đông đặt trên miệng hôn hôn rồi nói: “Tri Nhiên, con có nhớ mẹ không? Bảo bối, còn nhớ mẹ không?”

Trong đầu Lâm Đông ầm ầm ầm.

Nguyễn Tâm Bình không buông tha mà hôn cái trán, đôi mắt, mũi, khuôn mặt của Lâm Đông không ngừng mà hỏi: “Tri Nhiên, con quên mất mẹ rồi sao? Không phải là con nói yêu mẹ nhất sao? Tri Nhiên, có phải là con trách mẹ làm mất con không? Xin lỗi, mẹ có lỗi với con, bảo bối, mẹ có lỗi với con.”

“Chị Tâm Bình.” Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng ngồi xuống đỡ Nguyễn Tâm Bình: “Chị Tâm Bình, chị đừng như vậy, làm Tri Nhiên sợ mất.”

Dường như Nguyễn Tâm Bình không nhìn thấy người khác, trong mắt chỉ có Lâm Đông, không ngừng rơi lệ, cả người run run rẩy rẩy, chỉ chú ý vuốt ve khuôn mặt, tay nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông nghi hoặc lại lưu luyến mà nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Giáo viên chủ nhiệm rốt cục đi tới, lớn tiếng hỏi: “Các người là ai? Đang làm gì?”

Nguyễn Tâm Bình không để ý đến bất kỳ ai.

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng đứng lên giải thích tình huống với giáo viên chủ nhiệm, giáo viên chủ nhiệm không tin, muốn Nguyễn Tâm Bình thả ra Lâm Đông, nếu không hẳn sẽ báo cho cảnh sát.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân mới vừa lấy lại tinh thần, lập tức bò lên gọi một tiếng “Đông Đông”, hai người đồng thời chạy về phía Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình, muốn giải cứu Lâm Đông, vậy mà khi đi tới trước mặt Lâm Đông, mới đụng tới Lâm Đông, bị Nguyễn Tâm Bình dùng sức đẩy ra, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân không đứng vững, đặt mông ngồi dưới đất, nhất thời sững sờ.

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông vào trong ngực, tức giận lớn tiếng với Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân: “Đều tránh ra, ai cũng không cho chạm vào con trai của tôi, ai cũng không cho chạm.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cả kinh.

Giáo viên chủ nhiệm cũng sững sờ, này, người này xảy ra chuyện gì, hẳn tiến lên một bước, vẫn chưa đụng tới Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình đã hét lên một tiếng “Tránh ra”, ôm Lâm Đông hốt hoảng lui về phía sau.

“Chị Tâm Bình!” Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng chạy tới, vội vàng nói: “Chị Tâm Bình, Tri Nhiên đã tìm được, tìm được, chị bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, không ai cướp Tri Nhiên, không có ai cướp được đâu, chị yên tâm, bình tĩnh một chút.”

Nguyễn Tâm Ninh càng nói càng ôn hòa, có ý muốn dụ dỗ Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình dần dần có chút nghe lời, nhưng khi Nguyễn Tâm Ninh đi đến bên cạnh, cô như chim sợ cành cong, đẩy Nguyễn Tâm Ninh ra, hai tay ôm thật chặt Lâm Đông lần thứ hai, một mặt phòng bị chú ý bốn phía, ấn đầu Lâm Đông vào trong ngực của mình, không ngừng nói: “Tri Nhiên, không phải sợ, không phải sợ, mẹ bảo vệ con, mẹ bảo vệ con, mẹ sẽ không để cho con bị ôm đi nữa, sẽ không, không phải sợ.”

Nói xong Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông muốn đi.

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng gọi: “Chị Tâm Bình!”

“Cô không được đến đây!” Nguyễn Tâm Bình lớn tiếng quát mắng: “Không được tới!”

“Chị, em là Tâm Ninh đây, em là Tâm Ninh mà.”

“Không được tới, ai cũng không được tới!”

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông đi về phía xe ô tô, đi với tốc độ cực nhanh.

Nguyễn Tâm Ninh cất bước đuổi theo.

Vừa vặn lúc này Lâm Lệ Hoa và Hạ Tiểu Xuyên đến, Lâm Lệ Hoa nhìn thấy Lâm Đông bị một người phụ nữ ôm, nghi ngờ trong lòng, nhìn kỹ thấy người phụ nữ kia mặc đồ rất cao cấp, nhưng trạng thái tinh thần không đúng.

Chắc là lừa bán trẻ con? Trong lòng cô cả kinh, lập tức xuống khỏi xe, ôm Hạ Tiểu Xuyên xuống dưới, không kịp chống xe đạp, ném xe đạp qua một bên “loảng xoảng”, lớn tiếng gọi: “Đông Đông!”

Lâm Đông theo tiếng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, gọi: “Cô ời.”

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng chạy lại gần Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm chặt Lâm Đông, không cho phép bất cứ người nào tới gần, Lâm Lệ Hoa vừa chạm tới Lâm Đông, cô lập tức phần nộ, làm Lâm Lệ Hoa cũng sợ hết hồn, Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng ngăn cản đám người Lâm Lệ Hoa, nói: “Không nên ép cô ấy, giao cho tôi, giao cho tôi.”

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh, lo lắng nói: “Nhưng Đông Đông của tôi ở trong tay cô ấy.”

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng nói: “Cô yên tâm, cô ấy sẽ không làm bị thương bất cứ ai, càng không làm bị thương Tri Nhiên.”

Lâm Lệ Hoa nghi hoặc lại tức giận hỏi: “Các người là ai?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Tôi là dì của Tri Nhiên, cô ấy là mẹ của Tri Nhiên.”

“Tri Nhiên là ai?”

“Chính là Đông Đông trong miệng cô.”

Tri Nhiên là Đông Đông?

Lâm Lệ Hoa sửng sò, cô quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, đột nhiên nhận ra Nguyễn Tâm Bình, bởi vì trong phòng Lâm Đông có một tấm áp phích, bé đặc biệt đặc biệt xem áp phích quảng cáo như bảo bối, người phụ nữ trên áp phích quảng cáo chính là Nguyễn Tâm Bình.

Lâm Đông luôn khờ dại nói, đó là mẹ trong mơ của bé, cô và Hạ Thanh Chương vẫn cho là bởi vì Nguyễn Tâm Bình quá hoàn mỹ, nên trở thành hình tượng người mẹ tốt đẹp trong lòng Lâm Đông, cho nên Lâm Đông mới gọi Nguyễn Tâm Bình là mẹ trong mơ, bây giờ nhìn lại cũng không phải như vậy... Lẽ nào Nguyễn Tâm Bình thật sự là mẹ ruột của Lâm Đông ư? Bởi vì là mẹ ruột, dù cho lúc còn rất nhỏ đã rời xa, thế nhưng mẹ con đồng lòng, máu mủ tình thâm, Lâm Đông vẫn mơ hồ nhớ kỹ đường nét của mẹ, cho nên nói, Nguyễn Tâm Bình thật sự là mẹ của Lâm Đông?

Lâm Lệ Hoa kinh sợ.

Giáo viên chủ nhiệm thấy Lâm Lệ Hoa không nhúc nhích, hấn cũng không nhúc nhích.

Nhưng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lo lắng cho Lâm Đông, cố gắng âm thầm nhích tới bên người Nguyễn Tâm Bình, nỗ lực cứu Lâm Đông, sau khi Nguyễn Tâm Bình thấy, nhanh chóng hô một tiếng: “Hai đứa đừng nhúc nhích! Chớ chọc đến cô ấy!”

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân sợ hết hồn, nhanh chóng đứng im.

Nguyễn Tâm Bình tiếp tục nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm thật chặt Lâm Đông như ôm trân bảo, vừa có người tới gần, cô lập tức giật mình một cái, như là gặp phải quân địch, sau đó ôm Lâm Đông đi đến xe, nhưng cửa xe đóng chặt, cô không mở ra, cô dang tay che chở cho Lâm Đông, đề phòng bốn phía.

Nguyễn Tâm Bình nhìn mà khóe mắt cay cay, khẽ gọi một tiếng: “Chị Tâm Bình.”

Ánh mắt của Nguyễn Tâm Bình chỉ rơi vào người Lâm Đông, con trai của cô, bảo bối của cô, thật sự là bảo bối của cô, nước mắt của cô rơi xuống.

Nguyễn Tâm Ninh ở bên cạnh gọi: “Chị Tâm Bình, chị thả Tri Nhiên ra trước đi.”

Nguyễn Tâm Bình kiên định nói: “Không thả!”

Nguyễn Tâm Ninh chậm rãi dây dưa, giọng nói mềm mại: “Chị thả nó ra trước đã, Tri Nhiên nó đói bụng, chị xem các bạn nhỏ khác đều đã cơm nước xong, nó vẫn chưa ăn xong.”

Nguyễn Tâm Bình nghe vậy sửng sò, nhìn Lâm Đông, giọng nói dịu dàng như nước hỏi: “Tri Nhiên, nói cho mẹ nghe nào, con đói bụng không?”

Lâm Đông nghe nói gật gật đầu.

“Vậy mẹ dẫn con đi ăn cơm nhé?”

Lâm Đông liền gật gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, bên trong mang theo nước mắt.

Lâm Đông ngơ ngác nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông, đột nhiên quay người đi ra ngoài đường.

“Chị Tâm Bình!”

“Đông Đông!”

“Lâm Đông!”

Một đám người lên tiếng gọi, hoàn toàn không biết Nguyễn Tâm Bình này muốn đi nơi nào, mọi người vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đặc biệt là Lâm Lệ Hoa, cô muốn ôm Lâm Đông về, hỏi rõ chân tướng của chuyện này, nhưng đoán không được tình huống của Nguyễn Tâm Bình như thế nào, sợ Nguyễn Tâm Bình làm Lâm Đông bị

thương, trong lòng lo lắng không nguôi, không thể làm gì khác hơn là gọi: “Đông Đông, Đông Đông!”

Lâm Đông nghe nói quay đầu lại.

Lâm Lệ Hoa gọi: “Đông Đông, trở về! Mau trở lại!”

Lâm Đông nhìn Lâm Lệ Hoa, lúc này mới lấy lại tinh thần, hình như không phải là ở trong mơ, nhìn Lâm Lệ Hoa, lại nhìn thầy giáo, các bạn, rồi quay người nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, mọi người đều đang lo lắng, đặc biệt là Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: “Đông Đông, nói cho cô ấy biết, con muốn xuống dưới, con vẫn chưa cơm nước xong.”

Ánh mắt Lâm Đông rơi vào mặt Nguyễn Tâm Bình, nhìn chăm chăm Nguyễn Tâm Bình, giống y như trong áp phích quảng cáo, đột nhiên duỗi tay nhỏ sờ lên gương mặt xinh đẹp của Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình cả kinh, trong phút chốc dừng bước chân lại, lảng lảng mà nhìn Lâm Đông, nước mắt nóng bỏng lại một lần nữa lăn dài trên má.

Mấy người Lâm Lệ Hoa đang đuổi theo Nguyễn Tâm Bình cũng dừng bước chân, ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông không hề nhớ được những chuyện lúc trước, ngay cả dáng vẻ của người ông bé yêu nhất cũng đã quên.

Có thể là do giấc mơ vẫn luôn nhắc nhở bé, ở trên thế giới này có một người phụ nữ vô cùng yêu bé, hình như ngay cả tay nhỏ của bé cũng có ký ức, như những lần cực kỳ lâu trước đây, nhẹ nhàng xoa xoa mặt Nguyễn Tâm Bình, sau đó chậm rãi sờ tới đôi mắt đẹp đẽ của Nguyễn Tâm Bình, đôi mắt đẹp đẽ nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt lại rơi xuống, rơi xuống trũng tay nhỏ của bé, khá là nóng.

Bé ngỡ ngác nhìn Nguyễn Tâm Bình, bé biết gào khóc là bởi vì thương tâm khổ sở, bé không muốn mẹ trong mơ thương tâm khổ sở, lại không hy vọng cô cũng thương tâm khổ sở, bởi vì hai người thương tâm khổ sở, bé cũng sẽ thương tâm khổ sở, bé lau nước mắt cho Nguyễn Tâm Bình, giòn giã mà nói: “Mẹ trong mơ ời, mẹ đừng khóc, đừng khóc, mẹ mà khóc, con cũng muốn khóc theo.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 47: Hai Tuổi

Lâm Đông nói xong đôi mắt liền đỏ, đôi mắt sáng lấp lánh đang rơm rớm nước, Nguyễn Tâm Bình ngẩn ra, ánh mắt từ từ tỉnh táo lại, nhanh chóng vươn tay lau nước mắt cho Lâm Đông, dịu dàng mở miệng nói: “Không khóc, bảo bối không khóc.”

Lâm Đông nói: “Mẹ cũng không khóc.”

“Được, mẹ không khóc, chúng ta đều không khóc.”

“Dạ, vậy mẹ thả con xuống dưới đi.”

“Con muốn xuống dưới sao?”

“Dạ.”

“Được rồi, mẹ thả con xuống dưới.”

“Dạ.”

Nguyễn Tâm Bình từ từ buông Lâm Đông ra, sau đó nắm tay nhỏ của Lâm Đông, Lâm Đông cũng nguyện ý để cho Nguyễn Tâm Bình nắm, ngược lại là Lâm Lệ Hoa lo lắng muốn xông lên trước đoạt lại Lâm Đông, kết quả bị Nguyễn Tâm Ninh ngăn cản, Nguyễn Tâm Ninh cầu xin Lâm Lệ Hoa: “Em cầu xin chị, làm ơn để cho chị em một chút thời gian, để chị ấy ổn định lại đã, chị ấy sẽ không làm Tri Nhiên bị thương, hãy cứ để cho chị ấy nắm tay Tri Nhiên, có được hay không?”

Lâm Lệ Hoa dừng một chút, vẫn đề phòng.

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Bọn em thật sự là người thân của Tri Nhiên.”

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh, trong ánh mắt vẫn mang theo nghi ngờ, tuy rằng cô hi vọng Đông Đông tìm được mẹ, cũng cảm thấy Nguyễn Tâm Bình giống mẹ của Đông Đông mẹ, thế nhưng “Giống” không có nghĩa là “Đúng”, cô có trách nhiệm với Đông Đông.

Nguyễn Tâm Ninh thấy thế, nhanh chóng nói: “Bọn em có thể chứng minh cho chị xem.”

Lâm Lệ Hoa không nói gì.

Nguyễn Tâm Ninh lấy ra chứng minh thư từ túi xách bên người đưa cho Lâm Lệ Hoa tỏ rõ thân phận của mình, bảo đảm mình không phải là bọn người xấu buôn người, thậm chí nguyện ý đem giấy chứng nhận giao cho Lâm Lệ Hoa, bởi vì cô tin tưởng rằng người chịu để cho Tri Nhiên lên sân khấu ca hát tìm mẹ nhất định là người lương thiện.

Sau đấy Nguyễn Tâm Ninh lấy ra một bức ảnh đưa cho Lâm Lệ Hoa xem, bức ảnh nhìn rất đẹp và ấm áp hảo, một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp ôm một đứa nhỏ đáng yêu ngồi trên sân cỏ xanh mướt, tuy rằng đứa nhỏ bụ bẫm, thế nhưng Lâm Lệ Hoa chỉ cần liếc mắt đã nhận ra đứa nhỏ chính là Lâm Đông, mà người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp trong bức ảnh là Nguyễn Tâm Bình.

Lâm Lệ Hoa khiếp sợ nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh.

Nguyễn Tâm nói thêm: “Em còn có thứ khác chứng minh Lâm Đông chính là Tri Nhiên.”

“Chứng cứ gì?”

“Sau lưng Tri Nhiên có một vết bớt nhỏ hình trăng lưỡi liềm.”

Lâm Lệ Hoa cả kinh, nhớ mình đã từng trêu chọc Lâm Đông, “Bớt ở eo, cưỡi ngựa đeo đao”, sau này nhất định là nhân vật lớn.

Nguyễn Tâm Ninh nói tiếp: “Nếu như chị không tin, em còn có
_____”

Lâm Lệ Hoa cắt ngang: “Về nhà nói, nơi này đều là bạn học của Đông Đông, không tốt lắm.”

Nguyễn Tâm Ninh nghe nói trong lòng ảm áp, lúc này gật đầu, không nhin được nói một câu: “Cảm ơn chị.”

Lâm Lệ Hoa không có biểu hiện gì, ngược lại nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cô ời.”

Lâm Lệ Hoa nhẹ giọng nói: “Dắt cô ấy về nhà với chúng ta nhé.”

Lâm Đông gật đầu, nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình nói: “Chúng ta cùng nhau về nhà.”

Lúc này trạng thái tinh thần của Nguyễn Tâm Bình khá ổn, nói: “Được.”

Lâm Lệ Hoa nói với giáo viên chủ nhiệm lớp hai một tiếng, đem Lâm Đông mang về tiệm tạp hóa, sau khi trở lại tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa đóng cửa tiệm trước, sau đó mới nhìn Nguyễn Tâm Ninh cùng Nguyễn Tâm Bình đang ôm Lâm Đông, cường điệu nhìn về phía Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình lập tức ôm Lâm Đông chặt thêm mấy phần, Lâm Lệ Hoa bất đắc dĩ nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh.

Nguyễn Tâm Ninh chân thành mà nói: “Chúng em thật sự là người thân của Tri Nhiên.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Tại sao tôi phải tin tưởng cô?” Chỉ dựa vào một tấm hình cùng mấy câu nói, Lâm Lệ Hoa vẫn không yên lòng.

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng nói: “Em có đĩa video, nhà chị có đầu DVD không?”

Lâm Lệ Hoa gật đầu: “Có.”

Nguyễn Tâm Ninh rất có lễ phép mà nói: “Cho em mượn dùng một chút được không?”

Lâm Lệ Hoa mang theo đám người Nguyễn Tâm Ninh vào phòng ở sân sau tiệm tạp hóa, vừa vặn Hạ Thanh Chương cũng quay về rồi, vì vậy bốn người lớn hai đứa bé chen chúc trong một căn phòng xem đĩa video, đĩa video hẳn là đã được cắt ghép khá đơn giản, xuất hiện đầu tiên là một người phụ nữ mang bụng bầu và một người đàn ông anh tuấn, Lâm Lệ Hoa liếc mắt đã nhận ra người phụ nữ mang bụng bầu là Nguyễn Tâm Bình.

Trạng thái tinh thần của Nguyễn Tâm Bình hoàn toàn khác bây giờ, tuy rằng đang mang thai, nhưng trừ cái bụng lớn ra, vóc người và tướng mạo vẫn là cấp bậc nữ thần, ăn mặc rất đơn giản mà thoải mái, nhìn qua có chút đẹp để lại có chút đáng yêu, quan trọng nhất là cô cho người khác cảm giác ấm áp như gió xuân tháng ba, có chút... Có chút giống như Lâm Đông.

Sau đó, bên trong màn hình chiếu đến cảnh Nguyễn Tâm Bình xoa bụng mỉm cười nói: “Tiểu bảo bối của mẹ, viết chữ quá mệt mỏi, mẹ cảm thấy lưng biếng, không muốn viết nhật ký về con nữa, nên cùng ba của con quay video cho con xem, con đã ở trong bụng của mẹ sáu tháng rồi, bây giờ nhìn bụng của mẹ rất lớn đó, có lẽ sau này con phải giảm béo rồi, ba con đã bắt đầu đọc thơ Đường cho con nghe, mẹ cũng đi học một khóa dưỡng thai, con đều nghe được đúng không? Học cũng được phải không nào?”

Giọng của Nguyễn Tâm Bình dịu dàng êm tai, ghi chép cẩn thận mười tháng mang thai từng li từng tí, mãi đến tận khi Tri Nhiên sinh ra, rốt cuộc Tri Nhiên bắt đầu xuất hiện ở trong màn hình, là một bé con tròn tròn đỏ ngầu nhiều nếp nhăn, sau đó từ từ thoát khỏi màu đỏ, lộ ra bộ dáng nhỏ nhắn non nớt.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Mẹ! Là Lâm Đông! Nhìn kìa, là Lâm Đông!”

Lâm Lệ Hoa cả kinh.

Hạ Thanh Chương cũng sửng sò, thực sự là Lâm Đông, tuy là mập hơn và nhỏ hơn Lâm Đông bây giờ một chút, nhưng những thứ khác giống nhau như đúc.

Lâm Đông cũng nhìn đứa nhỏ trong TV, bé ngơ ngác nhìn, đứa nhỏ trong TV đặc biệt đẹp đẽ, béo trắng, là bé sao? Bé chớp đôi mắt hai lần, tiếp tục xem.

Bé con vừa thông minh vừa đáng yêu, từ lúc lật mình học ngồi học bò đến học đi, đều có Nguyễn Tâm Bình ở bên cạnh. Mẹ con hai người nhìn rất đẹp, một khi cười rộ lên thì khoe miệng đều sẽ hiện ra hai cái đồng điệu, nhìn rất thoải mái.

Lâm Đông và đám người Lâm Lệ Hoa bất tri bất giác thấy được bé con học nói học đi, đi lảo đảo, cực kỳ đáng yêu, bước trên sân cỏ vùng cánh tay nhỏ gọi: “Mẹ, ôm một cái, mẹ, ôm một cái.”

Nguyễn Tâm Bình nhắc người cười ôm bé, sau khi ôm bé lên, mặt kề sát ở khuôn mặt nhỏ của bé, không nhịn được hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé, hỏi: “Bảo bối, yêu mẹ không nào?”

Bé bi bô mà trả lời: “Yêu.”

“Chỗ nào yêu mẹ?”

Bé dùng cánh tay toàn thịt chỉ bụng nói: “Bụng bụng yêu mẹ.”

“Còn gì nữa không?”

“Chân chân yêu mẹ.” Đá chân ngấn một chút.

“Còn gì nữa không?”

“Tay tay yêu mẹ.” Tay nhỏ đặt ở trên mặt Nguyễn Tâm Bình.

“Còn gì nữa không?”

“Tiểu Tâm Tâm yêu mẹ.” Tay nhỏ chỉ vị trí trong lòng.

“Thực sự là bảo bối tốt của mẹ.” Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, dùng chiếc mũi xinh đẹp cọ khuôn mặt nhỏ của bé, nói: “Chúng ta đã nói rồi đó, tiểu Tâm Tâm của Tri Nhiên yêu mẹ, cả đời không thể quên nha.”

Bé gật gật đầu nhỏ: “Dạ, tiểu Tâm Tâm yêu mẹ.”

“Tiểu Tâm Tâm của mẹ cũng yêu Tri Nhiên.”

Bé nở nụ cười, cười rộ lên đặc biệt ấm áp.

Nguyễn Tâm Bình cao hứng hôn bé.

Bé ôm cánh tay của Nguyễn Tâm Bình mà cười khanh khách, tiếng cười lanh lảnh dễ nghe, đột nhiên TV xuất hiện màu đen, Lâm Đông và Lâm Lệ Hoa đột nhiên tỉnh lại.

Lâm Lệ Hoa quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh, Nguyễn Tâm Ninh mở miệng nói: “Ba ngày sau Tri Nhiên bị mất tích.”

Lâm Lệ Hoa giật mình hỏi: “Làm sao lại bị mất tích?”

Nguyễn Tâm Ninh im lặng một chút nói: “Bị người khác ôm đi.”

“Ai ôm đi?”

“Bọn buôn người.”

Lâm Lệ Hoa nghe nói hoảng sợ.

Hạ Thanh Chương cũng sửng sốt một chút, theo bản năng mà xoa đầu Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên mờ mịt nhìn Nguyễn Tâm Ninh.

Nguyễn Tâm Ninh liếc mắt nhìn Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông, bắt đầu kể rõ cho Lâm Lệ Hoa nghe, Nguyễn Tâm Bình rất yêu rất yêu Lâm Đông, từ sau khi Lâm Đông sinh ra, Nguyễn Tâm Bình chưa từng rời khỏi Lâm Đông, mãi cho đến khi Lâm Đông hai tuổi.

Ngày đó là thứ tư, cô ấy mang theo Lâm Đông đến công viên chơi đá bóng, Lâm Đông đá bóng vào bên trong luống hoa, Lâm Đông tìm không được, bảo mẫu về nhà lấy bình sữa, cho nên Nguyễn Tâm Bình tự mình đến luống hoa tìm, cô ấy tìm được rất nhanh, nhưng ai biết vừa quay đầu lại không còn nhìn thấy Lâm Đông nữa, cô ấy hoảng hốt, lập tức tìm kiếm khắp nơi.

Sau đó vận dụng quan hệ tìm tới bộ phận quản lý, thấy một người đàn ông ôm Lâm Đông đi, trong khoảng thời gian đó đã bị mất tích ba đứa nhỏ, có bé trai cũng có bé gái, mỗi bé đều có dung mạo xinh đẹp, không biết muốn bán tới chỗ nào, cảnh sát lập tức xuất lực đuổi theo bọn họ.

Đuổi tới ba tháng, cuối cùng cũng tìm được hành tung của đám người bắt cóc kia, có thể là vì hoảng đảo tẩu nên lúc đi ngang qua đường núi giáp biển, đột nhiên xe bị cháy, cả người và xe đều rơi vào trong biển, đợi đến khi cảnh sát nghĩ được biện pháp cứu viện, chỉ vớt được một cái khung xe, tài xế, giày, cặp sách, bình sữa..v.. của bọn nhỏ, sau khi kiểm tra thì xác định, bốn đứa nhỏ đều ở trên xe, cho nên... Tri Nhiên cũng chính là...

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Bọn em đều cho là Tri Nhiên đã mất, chỉ còn chị của em là kiên định cho rằng Tri Nhiên vẫn còn sống, đồng thời không ngừng tìm kiếm, càng tìm càng không tìm được, càng không tìm được chị ấy càng khó chịu, dần dần tinh thần hoảng hốt, lúc tốt lúc không, trị liệu trong nước và nước ngoài đều không hữu dụng, vẫn luôn uống thuốc nhưng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất chính là

ôm con của người khác gọi tên Tri Nhiên, bọn em thật sự cho là Tri Nhiên đã mất, không ngờ nhìn thấy Tri Nhiên trong TV, em không thể tin được, là chị của em kiên trì muốn tới tìm, thật không ngờ...”

Nguyễn Tâm Ninh nhìn về phía Lâm Đông, không nói tiếp.

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông đang nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông, trạng thái so với vừa nãy tốt hơn rất nhiều, như người bình thường, cô vươn tay sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, Lâm Đông hỏi: “Mẹ đúng là mẹ của con sao?”

Đôi mắt của Nguyễn Tâm Bình lại đỏ: “Đúng vậy, mẹ là mẹ của con.”

“Mẹ đừng khóc.”

“Được, mẹ không khóc, mẹ không khóc.” Nguyễn Tâm Bình cố gắng lau nước mắt.

Lâm Lệ Hoa ở bên cạnh nhìn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hạ Thanh Chương vỗ về Hạ Tiểu Xuyên, để Hạ Tiểu Xuyên dựa vào mình, dường như sợ Hạ Tiểu Xuyên cũng bị bắt cóc mất, Hạ Tiểu Xuyên nghe không hiểu những gì Nguyễn Tâm Ninh nói, thế nhưng nhóc hiểu rõ một chút, là Lâm Đông tìm được mẹ, nhóc cao hứng hỏi: “Lâm Đông, cô ấy đúng là mẹ của mày à?”

Lâm Đông gật đầu: “Ừ.”

“Không phải là mẹ trong mơ nữa chứ?”

“Là mẹ trong mơ cũng là mẹ thật sự đó.”

“Quá tốt rồi, mày vui vẻ không?”

“Em vui vẻ.” Lâm Đông rất vui vẻ, bé ngồi trong lòng Nguyễn Tâm Bình, có một loại cảm giác ấm áp quen thuộc, bé không hiểu cái gì

gọi là “Yên ổn”, bé chỉ biết là không cần sợ hãi như trước, dù cho tâm tình của mẹ không ổn định, bé cũng cảm thấy không sợ.

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: “Chúc mừng mày đã tìm được mẹ.”

“Ừ.”

Lâm Đông cười vui vẻ một chút, đột nhiên nghĩ đến chuyện Nguyễn Tâm Ninh mới vừa nói, còn có ba bạn nhỏ khác cũng bị bắt cóc mất, vì vậy hỏi Nguyễn Tâm Ninh: “Những bạn nhỏ khác đâu ạ?”

Nguyễn Tâm Ninh sửng sò, sau đó hỏi: “Tri Nhiên, là ai mang con trốn ra được?”

Tất nhiên là Lâm Đông không nhớ rõ ai dẫn bé trốn ra được.

Nguyễn Tâm Ninh không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nhớ lại cuộc nói chuyện của mình và Lâm lão gia tử, nói: “Cha tôi nói, hình như Đông Đông tự mình lách theo khe hở của một chiếc xe nhỏ leo xuống, lúc leo xuống còn té lộn mèo một cái, sau khi bò dậy liền chạy giữa đường, vừa chạy vừa gọi ba mẹ, sau đó đụng vào cha tôi, cha tôi cho là —— “

Lâm Lệ Hoa còn chưa nói hết, đột nhiên Nguyễn Tâm Bình đau lòng gào lên một tiếng, ôm chặt Lâm Đông, không ngừng mà gọi Tri Nhiên Tri Nhiên, Lâm Lệ Hoa sợ hết hồn, Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng động viên: “Chị Tâm Bình, chị, không có chuyện gì, không có chuyện gì, bây giờ Tri Nhiên đang ở đây này, chị nhìn thử xem, chị xem, Tri Nhiên đang ở trong lòng của chị mà.”

Nguyễn Tâm Bình nghe vậy nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nháy mắt nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình gọi: “Mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình ôm chặt Lâm Đông khóc lên.

Lâm Đông vòng tay nhỏ ôm cổ Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Ninh ở bên cạnh nhìn đến rơi lệ.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương thở dài một tiếng, sau đó nói: “Từ từ đi, việc này không thể gấp.”

Lâm Lệ Hoa gật đầu.

Nguyễn Tâm Ninh nhìn về phía Lâm Lệ Hoa nói: “Chị, có thể ra chỗ khác nói chuyện không?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 48: Trị Liệu

Nguyễn Tâm Ninh nhìn về phía Lâm Lệ Hoa nói: “Chị Lâm, có thể nói chuyện riêng không?”

Lâm Lệ Hoa nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hạ Thanh Chương, ánh mắt chuyển hướng sang Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông đang được Nguyễn Tâm Bình ôm trong ngực, gật đầu cùng Nguyễn Tâm Ninh đi ra khỏi phòng, đi đến cửa sau, Nguyễn Tâm Ninh mới mở miệng nói, nói: “Chị Lâm, có thể nhờ chị một chuyện được không?”

Lâm Lệ Hoa hỏi ngược lại: “Chuyện gì?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Làm ơn đừng nói chuyện Tri Nhiên chịu khổ trước mặt chị của em.”

Không có người mẹ nào muốn nghe chuyện con mình phải chịu khổ, Nguyễn Tâm Bình không nghe được, Lâm Lệ Hoa cũng không nghe được, Lâm Lệ Hoa hiểu rõ gật đầu.

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Cảm ơn chị Lâm.”

“Không có gì, tôi cũng làm mẹ mà.”

“Vẫn phải cảm ơn chị.”

Nguyễn Tâm Ninh nói xong đột nhiên quỳ xuống trước Lâm Lệ Hoa. Lâm Lệ Hoa giật mình, nhanh chóng kéo Nguyễn Tâm Ninh lên, nói: “Cô làm cái gì vậy?”

Nguyễn Tâm Ninh đỏ mắt nói: “Chị Lâm, cảm ơn chị đã cứu mạng Tri Nhiên, cảm ơn chị đã cứu mạng chị của em.”

“Nói cái gì đó, mau đứng lên.” Lâm Lệ Hoa dùng sức kéo Nguyễn TâmNinh.

Nguyễn Tâm Ninh quỳ trên mặt đất nói: “Nếu như không phải nhờ chị, có lẽ chị của em không chịu nổi, em cảm ơn chị, thật sự cảm ơn chị...”

Xưa nay Lâm Lệ Hoa chưa từng bị người ta đối xử như thế này, càng lúc càng hoảng hốt: “Mau đứng lên, mau đứng lên, để cho người ta nhìn thấy thì còn gì mà nói chứ, hơn nữa, cũng không phải tôi cứu, là cha của tôi cứu, lên, mau đứng lên.”

Lâm Lệ Hoa mạnh mẽ kéo Nguyễn Tâm Ninh đứng lên.

Lúc này Nguyễn Tâm Ninh mới ngừng khóc.

Lâm Lệ Hoa lấy một cái khăn mặt mới trên đây đưa cho Nguyễn Tâm Ninh, nói một hồi, để cho Nguyễn Tâm Ninh ở lại hai ngày, thuận tiện nói cho Nguyễn Tâm Ninh nghe tình hình sinh hoạt mấy năm qua của Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Ninh nghe mà nước mắt tuôn không ngừng, hỏi: “Lâm lão gia tử đã qua đời năm ngoái rồi ư?”

Lâm Lệ Hoa cảm khái một tiếng: “Đúng vậy, đã qua đời rồi, dù sao thì tuổi cũng đã lớn. Năm đó lúc bị Đông Đông đụng vào ở trên chợ, thì có chút nghễnh ngãng lại hoa mắt, người vẫn cho rằng Đông Đông nghịch ngợm trộm đi chơi, nên bị lạc mất ba mẹ, cho nên lúc đó ôm Đông Đông đi tìm chiếc xe có ba mẹ kia.

“Kết quả làm dọ chạy mất chiếc xe, đuổi theo không kịp, người không thể làm gì khác hơn là mang theo Đông Đông đến đồn công an ở chợ, nói Đông Đông bị lạc mất ba mẹ, đợi một tuần cũng không có ai đến nhận Đông Đông, đồn công an cũng không thể nuôi Đông Đông mãi được, cho nên người liền mang theo Đông Đông về nhà.

“Lúc đó người nói, một già một trẻ, con nói chuyện ông nghe không hiểu, lời ông nói con cũng không hiểu, từ từ rồi thành như vậy đấy, cha tôi gọi điện thoại nói với tôi, sau khi có Đông Đông ông rất vui vẻ. Cũng nhờ Đông Đông vẫn luôn đi cùng người đến điểm cuối của sinh mệnh, người mới không còn cô đơn nữa.”

Nguyễn Tâm Ninh nghe xong cảm động nói: “Lâm lão gia tử là người tốt.”

“Đúng vậy.” Lâm Lệ Hoa ngược mắt, ánh mắt xuyên qua sân cửa sau, nhìn thấy cây xanh tươi tốt xanh um, đột nhiên cô có chút nhớ cha, nhưng cũng không chế được rất nhanh, nói: “Nhưng mà, về ba bạn nhỏ mà cô nói, tôi cũng không biết.”

Lực chú ý của Nguyễn Tâm Ninh bị dời tới ba bạn nhỏ kia, hỏi: “Lâm lão gia tử cũng không đề cập tới những bạn nhỏ khác ư?”

Lâm Lệ Hoa lắc đầu nói: “Không có, người vẫn cho là bên trong cái xe kia là ba mẹ của Đông Đông.”

“Vậy, đoạn thời gian đó có ai nhặt được trẻ con hoặc là nhận nuôi trẻ con không?”

“Có lẽ là có, thế nhưng không biết có phải là liên quan tới cùng một bọn buôn người đó hay không.”

Nguyễn Tâm Ninh suy nghĩ một chút, nói: “Vậy khi nào quay về em sẽ điều tra thêm.”

“Điều tra thêm?” Lâm Lệ Hoa nghi hoặc mà hỏi: “Cô là?”

“Em là người viết tin tức.” Nguyễn Tâm Ninh nói.

“Ồ.” Lâm Lệ Hoa nở nụ cười: “Chẳng trách Đông Đông học tập tốt như vậy, cả mẹ ruột và dì ruột đều là người có ăn học cả.”

Nguyễn Tâm Ninh cười tiếp lời: “Em không phải là dì ruột của bé.”

Lâm Lệ Hoa giật mình hỏi: “Vậy cô là?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em là dì có họ hàng hơi xa một chút, chị Tâm Bình là con gái một, đã nổi danh kiếm tiền từ rất sớm, hỗ trợ cho em và anh trai của em từ cấp ba lên đại học, nếu không nhờ có chị Tâm Bình, có lẽ em và anh của em còn đang ở quê nhà chăn dê cắt cỏ heo đấy.”

Lâm Lệ Hoa cảm khái một câu: “Cô ấy thật tốt, cô cũng là người biết tri ân báo đáp, lòng dạ cũng tốt.”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em không được tâm tính lương thiện như chị Tâm Bình đâu, từ nhỏ đến lớn chị Tâm Bình đều rất tốt, tâm địa tốt thiện lương sống rất tình cảm, cho nên khi Tri Nhiên mất rồi, sự đả kích đối với chị ấy mới lớn như vậy, người khác khuyên chị ấy sinh thêm một đứa, nói là sinh thêm một đứa có thể quên được Tri Nhiên, chị ấy cảm thấy làm như vậy là có lỗi với Tri Nhiên, vẫn luôn đắm đầu vào ngõ cụt, cho nên bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng.”

Lâm Lệ Hoa khuyên lơn: “Bây giờ tìm được, chậm rãi sẽ tốt hơn.”

Nguyễn Tâm Ninh gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chúng ta quay lại thôi, quay lại nhìn cô ấy.”

“Được, cũng tới giờ uống thuốc của chị ấy rồi.”

Lâm Lệ Hoa trôi chảy tiếp một câu: “Uống thuốc à, trong phòng bếp nước nóng, để tôi đi lấy.”

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng nói: “Không cần không cần, chị Lâm, em tự mình làm em tự mình làm là được rồi, chị Lâm, chị Lâm.”

Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Lệ Hoa đến nhà bếp lấy nước, sau đó cầm thuốc cùng đi vào phòng, Hạ Thanh Chương, Hạ Tiểu Xuyên, Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông vẫn đang ngồi bên trong, Lâm Đông vẫn ngồi ở trong lòng Nguyễn Tâm Bình.

Lâm Lệ Hoa nhìn nói: “Đông Đông, đi ra nào, để mẹ con uống thuốc.”

Lâm Đông mới đáp một tiếng, đột nhiên Nguyễn Tâm Bình ôm chặt Lâm Đông, làm cho Lâm Lệ Hoa cùng Lâm Đông sợ hết hồn, không chờ Nguyễn Tâm Ninh nói chuyện, Lâm Lệ Hoa đành để Lâm Đông ngồi yên, Nguyễn Tâm Bình mới bình tĩnh trở lại, nhận lấy thuốc mà Nguyễn Tâm Ninh đưa tới, bị Lâm Đông nhìn chăm chú mà uống.

Sau đó Nguyễn Tâm Bình tiếp tục ôm Lâm Đông, cũng không đi đâu cả, cứ ôm Lâm Đông, nhìn Lâm Đông, sợ Lâm Đông lại đột nhiên biến mất, từ giữa trưa ôm đến buổi chiều, về mặt châm rã tình tảo lại, lúc Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân tìm Lâm Đông đi chơi, cô cố ý thả Lâm Đông ra, đứng ở bên cạnh xem Lâm Đông cùng đám Mục Hưng Hà chơi đùa.

Mục Hưng Hà nhỏ giọng gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà, nhỏ giọng hỏi: “Sao ạ?”

Mục Hưng Hà hỏi: “Người phụ nữ xinh đẹp kia là ai thế?”

Lâm Đông trả lời: “Là mẹ em đó, anh không nhận ra sao? Là mẹ trong mơ của em.”

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, nghĩ tới áp phích quảng cáo, sau khi kinh hỉ lại hỏi: “Buổi trưa hôm nay ở dưới chân núi, sao cô ấy ôm em không tha vậy? Thoạt nhìn thật là dọa người.”

Lâm Đông vội vàng giải thích: “Mẹ em không dọa người, mẹ cực kỳ tốt, bởi vì mẹ ngã bệnh, cho nên mới dọa người, mẹ em vốn

không có dọa người.”

“Cô ấy bị bệnh gì?”

“Em không biết, thế nhưng mẹ phải nhìn em thì mới tốt lên được.”

“Vậy em không thể chơi cùng với anh à?”

“Có thể, mẹ em cực kỳ tốt, mẹ để cho em chơi với mọi người.”

Mục Hưng Hà nghe được câu này liền an tâm, nói: “Vậy chúng ta đi ra đường chơi đi.”

“Được.” Lâm Đông vui sướng đáp ứng.

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông đi ra đường, một chiếc xe đạp chạy nhanh qua, Nguyễn Tâm Bình quát to một tiếng “Tri Nhiên”, nhanh chóng chạy đến, ôm Lâm Đông vào trong ngực, cô lại bị xe đạp va vào một phát, cô hồn nhiên không biết mà chỉ sờ khuôn mặt nhỏ và thân thể của Lâm Đông hỏi: “Tri Nhiên, có đụng vào con không? Có bị thương ở đâu không? Có đau hay không?”

Người đi xe đạp liên tục nói xin lỗi.

Mục Hưng Hà sửng sờ.

Lâm Đông kinh ngạc mà nhìn Nguyễn Tâm Bình, vừa khiếp sợ lại cực kỳ ấm áp, từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng ánh mắt thân thiết như thế mà nhìn bé, còn cản xe cho bé, bé không hiểu hai chữ “Tình mẹ”, thế nhưng bé biết chữ “Mẹ”, vào lúc này bé mới tỉnh táo mà biết được, người phụ nữ trước mặt này là mẹ của bé, bé mới đột nhiên có cảm giác thân thiết, mẹ và ông không giống nhau, cũng không giống như cô.

Chữ “Mẹ” này gọi một tiếng làm cho trong lòng cảm thấy ấm áp, làm cho bé không còn sợ hãi bóng tối, bé nhìn chăm chú vào mẹ, bị

Nguyễn Tâm Ninh kéo về tiệm tạp hóa, sự ấm áp vẫn luôn tràn đầy trong lòng, làm cho cả một buổi tối bé đều hưng phấn như đang mong chờ ngày lễ tết đến.

Bé thật muốn nói cho mọi người, bé có mẹ, mẹ của bé rất xinh đẹp, đặc biệt dịu dàng, đặc biệt thương bé, bé có mẹ, mẹ và bé cùng nhau ăn cơm, mọi người đều cẩn thận chăm sóc Nguyễn Tâm Bình phát bệnh bất cứ lúc nào, nhưng bé lại cảm thấy mẹ của bé là tốt nhất, bởi vì mẹ không ngừng gấp rau cho bé, bé cũng gấp cho mẹ, cũng gấp rau cho cô.

“Được rồi, con tự ăn đi.” Lâm Lệ Hoa cười nói: “Đũa còn chưa sử dụng thành thạo, không cần gấp rau cho người khác nữa.”

Lâm Đông cười hì hì, nói: “Dạ.”

Lâm Lệ Hoa nhìn Nguyễn Tâm Bình nói: “Đông Đông rất ngoan ngoan.”

Nguyễn Tâm Bình lúc này rất bình thường, dịu dàng cười nói: “Là chị giáo dục tốt.”

“Không phải đâu, đều là nuôi thả cả.”

“Cám ơn.”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Không nên khách sáo, lát nữa ăn cơm xong, cô mang Đông Đông đi ngủ đi, ở trong phòng của Đông Đông là được.”

Nguyễn Tâm Bình lại nói cảm ơn.

Ăn cơm xong, Lâm Lệ Hoa đun nước nóng, Nguyễn Tâm Ninh bưng nước nóng, Nguyễn Tâm Bình rửa mặt, rửa tay, rửa chân nhỏ cho Lâm Đông, nắm bàn chân nhỏ đầy thịt của Lâm Đông trong lòng bàn tay, nói: “Chân của Tri Nhiên nhà chúng ta đã lớn vậy rồi ư?”

Lâm Đông gật đầu: “Bởi vì con sắp được bảy tuổi rồi ạ.”

“Ai nói, con mới sáu tuổi thôi.”

“Con mới sáu tuổi ạ?” Lâm Đông mở to hai mắt, dáng dấp khả ái hỏi.

Nguyễn Tâm Ninh nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Bình cười theo: “Đúng vậy, mới sáu tuổi thôi đó.”

Lâm Đông ồ một tiếng nói: “Vậy con còn nhỏ hơn cả Kỳ Kỳ.”

“Kỳ Kỳ là ai?”

“Bạn tốt của con ạ.”

“Con còn có bạn tốt à?”

“Dạ, con có ba người bạn tốt, Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân.”

Nguyễn Tâm Ninh cười hỏi: “Tiểu Xuyên không phải bạn của con sao?”

Lâm Đông lắc đầu nói: “Tiểu Xuyên là người nhà của con.”

“Vậy dì là gì của con?”

Lâm Đông đặt tay nhỏ ở bên miệng nói: “Dì cũng là người nhà của con ạ.”

“Vậy con gọi dì là gì?”

“Dì ạ.”

“Mẹ thì sao?” Nguyễn Tâm Bình hỏi.

“Mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười, chà bàn chân nhỏ cho Lâm Đông, ôm lên trên giường, nhìn thấy áp phích quảng cáo của mình dán ở trên tường, từ trong miệng Lâm Lệ Hoa cô đã biết được lai lịch của áp phích quảng cáo, nhưng vẫn muốn hỏi Lâm Đông, vì vậy cô ôm Lâm Đông nằm ở trên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn vào khuôn mặt dễ nhìn của Lâm Đông, nghe Lâm Đông nói về lai lịch của áp phích quảng cáo, cực kỳ điềm tĩnh.

Nguyễn Tâm Ninh chưa từng thấy Nguyễn Tâm Bình như vậy ba bốn năm nay, không nhìn được cảm thấy mũi cay cay, thế nhưng trong lòng vui mừng, nằm nghiêng nhìn Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình thủ thủ với nhau, cảm giác được trạng thái của Nguyễn Tâm Bình càng ngày càng tốt, cô cũng có thể an tâm ngủ, sau khi nhìn Lâm Đông và Nguyễn Tâm Bình ngủ say, cô cúi người hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nắm tay nhỏ của Lâm Đông rồi cũng rơi vào trong mơ thơm ngọt.

Nhưng mà giấc mơ còn chưa bắt đầu, đột nhiên nghe được một tiếng thét, cô ngồi dậy như phản xạ có điều kiện, ngồi dậy cùng lúc với cô là Lâm Đông, Lâm Đông nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình vẫn còn đang gào thét trong mơ: “Tri Nhiên, Tri Nhiên, không được bế nó đi, Tri Nhiên! Tri Nhiên!”

“Mẹ!”

“Chị Tâm Bình!”

Lâm Đông và Nguyễn Tâm Ninh gọi liên tục, cuối cùng đánh thức được Nguyễn Tâm Bình, nhưng mà sau khi tỉnh lại Nguyễn Tâm Bình cũng chưa tỉnh táo, kéo Nguyễn Tâm Ninh khóc lóc nói: “Tâm Ninh, Tâm Ninh, chúng ta đi tìm Tri Nhiên, đi tìm Tri Nhiên, Tri Nhiên nó nhớ chị, nó nhớ mẹ, Tâm Ninh, chúng ta đi tìm Tri Nhiên, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Nguyễn Tâm Ninh không ngừng động viên nói: “Được được được, chị Tâm Bình, chị đừng có gấp, chị quên mất sao? Chúng ta

đã tìm được Tri Nhiên, chị xem Tri Nhiên đang ở đây này, ở đây này.”

Nguyễn Tâm Bình quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị dọa, ngơ ngác nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông: “Tri Nhiên, Tri Nhiên của mẹ.”

Lâm Đông bình tĩnh lại, gọi: “Mẹ, mẹ ời, mẹ gặp ác mộng ư?”

Nguyễn Tâm Bình trả lời: “Ừ, đúng vậy, mẹ gặp ác mộng.”

Nhưng Nguyễn Tâm Ninh biết, Nguyễn Tâm Bình không chỉ là nằm mơ, mà trạng thái tinh thần cũng chưa đúng, cô nhìn hai người Lâm Đông và Nguyễn Tâm Bình, lại một lần nữa mẹ con hai người ngủ, nhưng ngủ không được bao lâu, Nguyễn Tâm Bình tỉnh lại lần nữa tìm Tri Nhiên, ngay cả một nhà Lâm Lệ Hoa cũng bị đánh thức.

Nguyễn Tâm Ninh xin lỗi một nhà Lâm Lệ Hoa, sáng hôm sau là thứ bảy, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đều không cần lên lớp, cùng nhau ở bên cạnh Nguyễn Tâm Bình, trạng thái của Nguyễn Tâm Bình không sai, Nguyễn Tâm Ninh biết đây là thời điểm tốt, cô đến trước mặt Lâm Lệ Hoa nói muốn mang Nguyễn Tâm Bình quay về chữa bệnh.

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Quay về đâu?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Về nhà, để đó.”

Trong lòng Lâm Lệ Hoa lộ bộ, không nhịn được hỏi: “Vậy Đông Đông thì sao?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em muốn dẫn bé theo, có bé ở đó, bệnh của chị em nhất định có thể khôi phục rất nhanh.”

“Nhưng chị cô như vậy, làm sao chăm sóc Đông Đông được.”
Lâm Lệ Hoa lập tức không nỡ: “Đông Đông còn nhỏ như vậy, nó còn

muốn đi học đấy.”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em sẽ chăm sóc bé, bảo mẫu trong nhà cũng sẽ hỗ trợ chăm sóc.”

“Bảo mẫu có thể tin được không?”

“Tin được, vẫn luôn chăm sóc chị của em ở nhà họ Nguyễn, sau đó lại đến nhà họ Bùi chăm sóc Tri Nhiên.”

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Nhà họ Bùi? Là nhà của ai vậy?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em quên mất, Tri Nhiên họ Bùi, Bùi Tri Nhiên, ba bé là Bùi Thức Vi.”

Lâm Lệ Hoa hỏi tiếp: “Vậy ba của nó đâu? Không nghe cô đề cập tới, là người đàn ông rất dễ nhìn trong video à?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Không phải, người đàn ông trong video là anh ruột của em, cũng chính là em họ bên nội của chị Tâm Bình.”

Lâm Lệ Hoa nghi hoặc mà hỏi: “Vậy ba của Đông Đông đâu?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 49: Đợi Em Trở Về

Lâm Lệ Hoa nghi hoặc hỏi: “Vậy ba của Đông Đông đâu?”

Nguyễn Tâm Ninh trả lời: “Có lẽ anh ấy đang ở Thượng Hải.”

“Có lẽ?”

“Đúng, cũng có thể là ở nước ngoài.”

“Cũng có thể? Cậu ta không phải người đế đô sao?”

“Là người đế đô, cũng là người làm ăn, cho nên không có chỗ ở cố định.”

“Không có chỗ ở cố định? Tại sao cậu ta không ở cùng mẹ của Đông Đông?”

“Bởi vì bọn họ muốn ly hôn.”

Lâm Lệ Hoa cảm thấy kì lạ, với địa vị, thân phận, tướng mạo của Nguyễn Tâm Ninh, đàn ông yêu cô còn không kịp nữa là, sao bây giờ lại muốn ly hôn, không lẽ ba của Đông Đông Bùi Thức Vi ghét bỏ bệnh tình của Nguyễn Tâm Bình, cho nên —— Lâm Lệ Hoa dùng một ánh mắt phức tạp nhìn về phía Nguyễn Tâm Ninh.

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng giải thích với Lâm Lệ Hoa, người muốn ly hôn không phải Bùi Thức Vi, mà là Nguyễn Tâm Bình, gia cảnh Nguyễn Tâm Bình sung túc, sinh hoạt trôi chảy, từ sinh ra đến lúc kết hôn khó khăn lớn nhất từng gặp phải chính là đi thi không tốt, cô cho rằng khi mình sinh Tri Nhiên cũng sẽ như vậy, không ngờ trời cao giáng cho cô một đòn thật mạnh —— Tri Nhiên bị bắt cóc.

Cô không thể nào chịu đựng được, ngày ấy sau khi xác định được xe của bọn buôn người đã chìm vào biển rộng, cô cảm thấy muốn điên lên, bệnh nặng một hồi, sau khi lành bệnh nhìn từng cọng cây ngọn cỏ trong nhà đều sẽ nhớ đến Tri Nhiên, cô bắt đầu áy náy tự trách, là cô làm mất Tri Nhiên, dù cho tất cả mọi người khuyên cô, khuyên cô hãy quên đi, cô cũng không ngừng tự trách.

Bởi vì đối với cô mà nói, quên mất Tri Nhiên là một tội ác, làm sao cô có thể quên đi bảo bối của mình, làm sao có thể chứ?

Không quản Bùi Thức Vi an ủi ra sao, cô đều không cảm giác được, thậm chí nhìn thấy Bùi Thức Vi sẽ điên cuồng nhớ đến Tri Nhiên, bởi vì Tri Nhiên rất giống Bùi Thức Vi, cô biết đời này mình sẽ không thể nào vực dậy được nữa, cho nên cô đưa ra ý định ly hôn với Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi vẫn luôn không đồng ý, cô áy náy, nhớ nhung càng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức vừa thấy Bùi Thức Vi sẽ mất đi không chế.

Rốt cục Bùi Thức Vi cũng phải thỏa hiệp, ly thân mà không ly hôn, từng người tự điều chỉnh, hy vọng có thể từ từ khá lên.

Nguyễn Tâm Ninh thở dài một tiếng.

Lâm Lệ Hoa cũng than thở một tiếng, hỏi: “VẬY BA CỦA ĐÔNG ĐÔNG BIẾT MẸ CỦA ĐÔNG ĐÔNG NHƯ VẬY PHẢI KHÔNG?”

Nguyễn Tâm Ninh gật đầu: “BIẾT.”

“CÓ HAY ĐẾN THĂM MẸ ĐÔNG ĐÔNG KHÔNG?”

“KHÔNG THƯỜNG XUYÊN LẮM.”

“TẠI SAO?”

“CHỊ CỦA EM KHÔNG MUỐN ĐỂ CHO ANH RỂ NHÌN THẤY SỰ THẢM HẠI CỦA MÌNH, CHO NÊN KHÔNG CHO. HƠN NỮA TÌNH HÌNH CỦA ANH RỂ CŨNG KHÔNG TIỆN LẮM.”

“Anh rể cô bị làm sao?”

“Anh rể cũng đau khổ không kém gì chị của em, sau khi ly thân với chị em, tinh thần sa sút thật lâu, lúc lái xe còn xảy ra sự cố, tuy rằng không có nguy hiểm tính mạng, thế nhưng chân bị thương, có chút thọt chân, hơn nữa chị của em vừa thấy anh rể liền không kìm chế được nổi lòng, cho nên anh rể đành đưa tiền cho chị em tìm thầy thuốc. Lần trước em nghe nói, anh rể còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý, em nghĩ, có lẽ anh rể cũng không cách nào đối mặt với chị của em, đây cũng là lý do tại sao, bên trong video chỉ có Tri Nhiên mà không có anh rể, bởi vì video là do em cắt nối biên tập.”

Sau khi nghe xong Lâm Lệ Hoa trầm mặc thật lâu.

Thấy thế, Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng lạc quan nói: “Dù sao thì bây giờ cũng đã tốt rồi, Tri Nhiên quay về, tất cả đều sẽ tốt hơn thôi.”

Lâm Lệ Hoa nghe xong tạm thời không để ý đến những chuyện bi thảm lúc này, cười nói: “Đúng.”

Nguyễn Tâm Ninh nở nụ cười.

Lâm Lệ Hoa hỏi: “Vậy cô đã thông báo cho anh rể của cô chưa?”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em còn chưa kịp nói.”

“Vậy cô nhanh chóng nói cho cậu ta biết đi, để cho cậu ta gặp Đông Đông và chị của cô.”

“Hôm nay em sẽ nói cho anh rể biết, thế nhưng chắc phải một thời gian ngắn mới cho gặp chị của em được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bây giờ bệnh tình của chị em rất nghiêm trọng.” Nguyễn Tâm Ninh nhíu lông mày, nói: “Tối hôm qua, rõ ràng Tri Nhiên ở

ngay bên cạnh, chị ấy lại không hề biết, cho nên em tính chờ đến khi bệnh tình của chị ấy thuyên chuyển một chút, thì mới để cho anh về đến.”

“Cũng được.” Lâm Lệ Hoa nói.

“Cho nên ——” Nguyễn Tâm Ninh rốt cục quay lại chủ đề của mình.

Lâm Lệ Hoa nghiêm túc hẳn lên.

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em muốn mang theo Tri Nhiên quay về đế đô.”

Lâm Lệ Hoa không nở chút nào, cô rất yêu thích Lâm Đông, nói thật cô thương Lâm Đông hơn Hạ Tiểu Xuyên nhiều, đã sớm coi Lâm Đông như con trai của mình, cũng đã sớm quyết định nuôi dưỡng Lâm Đông thành người.

Nhưng bây giờ mẹ ruột của Lâm Đông đến, mẹ ruột còn ngã bệnh, cần Lâm Đông phối hợp trị liệu, cô... Cô suy nghĩ một chút, hỏi: “Đông Đông còn quay lại không?”

Nguyễn Tâm Ninh không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa cũng hiểu, đế đô là dưới chân thiên tử, ăn, mặc, ở, đi lại là thuộc loại tốt nhất toàn quốc, trấn Cẩm Lý không sánh được, đứa nhỏ ưu tú như Lâm Đông sinh sống ở đế đô, cô cười có chút chua xót, nói: “Vậy, vậy có thể để cho Đông Đông gọi điện thoại về thường xuyên không? Nó nhớ được số điện thoại của tiệm tạp hóa.”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Đương nhiên là được rồi.”

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười, cười có chút không tự nhiên.

Nguyễn Tâm Ninh rất cảm kích tấm chân tình của Lâm Lệ Hoa đối với Tri Nhiên, mở miệng nói: “Chị Lâm, cảm ơn chị.”

“Vậy khi nào thì mọi người định đi?”

“Cành nhanh càng tốt, nếu như có thể em tính chiều nay đi, như vậy có thể bắt kịp chuyến bay tối, sáng sớm ngày mai đến để đồ.”

“Nhanh như vậy ư.” Lâm Lệ Hoa khó có thể tiếp nhận, chốc lát sau nói: “Vậy tôi đi xem Đông Đông.”

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Em cũng đi.”

Lâm Lệ Hoa và Nguyễn Tâm Ninh đi vào tiệm tạp hóa, liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Đông, Lâm Đông đang đứng trước cửa tiệm tạp hóa, tay nhỏ nắm tay Nguyễn Tâm Bình chào hỏi với mọi người qua lại trên đường, nói cho người khác biết Nguyễn Tâm Bình là mẹ của bé, cực kỳ vui vẻ, mà Nguyễn Tâm Bình cũng mang vẻ mặt bình yên, giống như chưa từng bị bệnh, nhưng Lâm Lệ Hoa đã chứng kiến bộ dạng lúc phát bệnh của Nguyễn Tâm Bình, vừa đáng sợ vừa đáng thương, làm cho người khác đau lòng.

Nguyễn Tâm Bình càng cần Lâm Đông hơn cô.

Lâm Lệ Hoa không nhịn được quay đầu nhìn Nguyễn Tâm Ninh nói: “Cô nói với Đông Đông trước đi, nói không được thì để tôi nói.”

Nguyễn Tâm Ninh gật đầu.

Hai người cùng nhau đi đến trước mặt Lâm Đông.

Lâm Đông thấy hai người, nhanh chóng gọi: “Cô, dì.”

Lâm Lệ Hoa xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông nở nụ cười, hai cái đồng điệu rất đẹp, bé chưa từng được vui vẻ như vậy, chẳng những có mẹ, còn có dì, cảm giác có rất nhiều người thương mình thật hạnh phúc, hai cái đồng điệu chưa hề biến mất lúc tán gẫu cùng dì, khi dì hỏi bé có chịu ở chung một chỗ

với mẹ của mình hay không, bé lớn tiếng nói chịu, nhưng lúc dì nói muốn rời khỏi trấn Cẩm Lý đi đế đô, bé do dự.

Đi đế đô bé sẽ không còn được thấy cô, bé quay đầu nhìn về phía cô, nói: “Cô ơi, cô có đi đế đô không ạ?”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Cô không đi.”

“Tiểu Xuyên đi không ạ?”

“Tiểu Xuyên cũng không đi, chỉ có một mình con đi thôi.”

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông chớp hai lần, nhìn Lâm Lệ Hoa, lại nhìn Nguyễn Tâm Ninh, cuối cùng rơi vào Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình mong đợi nhìn bé, bé nhìn về phía Lâm Lệ Hoa hỏi: “Tại sao chỉ có một mình con đi ạ? Con không muốn đi, con muốn mẹ con cùng ở đây cơ.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Không được.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì ——” Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn Nguyễn Tâm Bình, sau đó nhỏ giọng nói với Lâm Đông: “Bởi vì thân thể mẹ con không tốt, cần phải về đế đô để điều trị, bác sĩ trong trấn nhỏ trị không được, lúc mẹ con điều trị, con không muốn chăm sóc mẹ sao?”

“Con muốn chứ ạ.”

“Vậy con phải cùng mẹ con về đế đô.”

“Nhưng con luyến tiếc cô mà.”

Lâm Lệ Hoa nghe mà lòng mềm nhũn, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi, đành phải nói: “Không sao, sau khi mẹ con chữa trị xong, con còn có thể trở về mà.”

“Thật sự có thể trở về sao ạ?”

“Có thể chứ.” Lâm Lệ Hoa lại hỏi: “Vậy con có chịu đi để đồ không?”

“Con đi thì mẹ con có khỏe lại không ạ?”

Lâm Lệ Hoa gật đầu.

Lâm Đông lập tức nói: “Vậy con đi, chờ mẹ tốt hơn, con sẽ trở về đi học.”

“Được.” Lâm Lệ Hoa cố ý bỏ qua một chút mất mát trong lòng, kiên cường chống đỡ mỉm cười với Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh, lúc quay đầu yên lặng lau mắt, nói: “Không nói nữa, ăn cơm trước đi.”

Ăn xong cơm, Lâm Lệ Hoa bắt đầu giúp Lâm Đông thu thập hành lý, đột nhiên phát hiện Lâm Đông vẫn luôn mặc quần áo cũ của Hạ Tiểu Xuyên, quần áo mới không có nhiều, kỳ thực tổng cộng cũng không có bao nhiêu quần áo, cô ngượng ngùng nói với Nguyễn Tâm Ninh: “Hay là chỉ mang hai cái mới này thôi, còn lại...”

Nguyễn Tâm Ninh biết tình huống gia đình và lòng tốt của Lâm Lệ Hoa, có thể làm cho Tri Nhiên khỏe mạnh như thế đã rất dụng tâm, cô cũng không muốn Lâm Lệ Hoa thương tâm, nói: “Không sao, mang đi, em cảm thấy đều rất đẹp.”

“Vậy, vậy thì mang hai cái đi.”

“Được.”

Lâm Lệ Hoa cứ tiếp tục thu dọn, đang thu dọn Hạ Tiểu Xuyên mang theo Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đến tìm Lâm Đông chơi, vừa vào cửa nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đang bận rộn, Hạ Tiểu Xuyên chạy tới nhìn một chút, hỏi: “Mẹ, mẹ xếp quần áo của Lâm Đông làm gì ạ?”

Lâm Lệ Hoa thuận miệng nói: “Bởi vì Đông Đông phải về nhà.”

“Về nhà gì cơ ạ?”

“Về nhà của Đông Đông ở đế đô đó.”

Hạ Tiểu Xuyên sửng sốt.

Mục Hưng Hà sửng sờ.

Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ mờ mịt.

Hạ Tiểu Xuyên mở miệng trước nói: “Mẹ, nhà Lâm Đông không ở đế đô, nhà nó ở chỗ này, nhà nó cũng là nhà của con mà.”

Lâm Lệ Hoa liếc Hạ Tiểu Xuyên một cái nói: “Nói bậy, nhà của Đông Đông ở đế đô.”

“Vậy, vậy Đông Đông phải đi đế đô sao?”

“Ừ.”

Mục Hưng Hà bên cạnh có chút hoảng loạn, cậu quay đầu nhìn về phía Lâm Đông bên cạnh, đi tới trước mặt Lâm Đông, hỏi: “Đông Đông, em phải đi đế đô sao?”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Em đi đế đô làm gì?”

“Em đi đế đô chăm sóc mẹ em.”

Mục Hưng Hà nhướn mày lên nói: “Em nhỏ như vậy làm sao chăm sóc mẹ được? Em chăm sóc mình còn chưa xong nữa là.”

“Nhưng mẹ em ngã bệnh.”

“Ngã bệnh có thể tìm bác sĩ Uông.”

Bác sĩ Uông là bác sĩ nhi đồng nổi tiếng ở trấn Cẩm Lý, Mục Hưng Hà, Lâm Đông và mấy đứa nhỏ khác đều từng được tiêm vắc xin phòng bệnh, tiêm cho bọn họ gào khóc lớn, trong lòng Mục Hưng Hà, bác sĩ Uông là bác sĩ rất lợi hại.

Lâm Đông nói: “Bác sĩ Uông không trị hết cho mẹ em nên phải về để đồ.”

Mục Hưng Hà bị ghen một chút, sau đó nói: “Em không quay về nữa à?”

Lâm Đông nói: “Có chứ.”

Mục Hưng Hà vui vẻ: “Thật sao?”

Lâm Đông gật đầu: “Thật mà.”

“Vậy lúc nào thì em trở về?”

“Em cũng không biết.”

Kỳ Kỳ nghe vậy, chen qua hỏi: “Lâm Đông, vậy mày không phải đi học sao?”

Lâm Đông nói: “Khi nào trở về thì tao lại học.”

“Nhưng như vậy mày sẽ học không đủ bài, không đủ thì mày sẽ quên mất kiến thức trong sách giáo khoa, thành tích của mày sẽ kém đi, cô giáo không thích mày nữa đâu.”

“Còn lâu, tao sẽ tìm Hưng Hà dạy bù cho tao.”

Mục Hưng Hà nói: “Được, anh dạy bù cho em.”

Kỳ Kỳ kiên định nói: “Học bù cũng không đủ.”

Lâm Đông nói: “Có thể.”

“Không đủ.”

“Có thể.”

“Không đủ.”

“Có thể.”

Hai đứa bé tranh luận ngay tại chỗ, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cũng gia nhập vào trong đó, năm đứa nhỏ tranh cãi ngất trời, Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh đang mỉm cười bên cạnh, không có bộ dáng phiền chán, cô cũng yên tâm, nhưng cũng không để năm đứa nhỏ ồn ào mãi như thế, vì vậy nói: “Được rồi, đừng ở trong phòng âm ỉ, đi ra sân chơi đi, Đông Đông đừng có chạy lung tung, mẹ con ở đây này.”

Lâm Đông ngoan ngoãn nói: “Con biết rồi ạ.”

“Đi chơi đi.”

“Dạ.”

Lâm Đông lại nói một tiếng cùng Nguyễn Tâm Bình, sau đó ở trong sân chơi đánh con quay cùng Mục Hưng Hà, chơi mệt mỏi, năm đứa nhỏ ngồi trên luống hoa nhỏ trong sân, mỗi người ôm một quả táo tây gặm.

Hạ Tiểu Xuyên lại chạy đến trước mặt Kỳ Kỳ nói: “Kỳ Kỳ, mày ăn táo tây nhà tao đó.”

Kỳ Kỳ nói: “Là Lâm Đông cho tao mà.”

“Của Lâm Đông cũng là của tao, sau này mày có táo tây cũng phải mang cho tao ăn.”

“Tao không mang cho mày ăn đâu.”

“Vậy mày trả táo tây cho tao.”

Hạ Tiểu Xuyên xòe tay ra trước mặt Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn táo tây trong tay, vừa tròn lại đỏ, nó không nở, nhưng lại sợ Hạ Tiểu Xuyên đánh nó vì vậy nói: “Vậy cũng được, khi nào tao có táo tây thì mang cho mày ăn.”

“Cũng mang cho Lâm Đông ăn nữa.”

“Được.”

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới an ổn mà ngồi lại lên luống hoa.

Năm đứa nhỏ ngồi song song mà gặm, Hạ Tiểu Xuyên nói: “Oa, táo tây ăn ngon thật.”

Kỳ Kỳ đồng ý: “Ừ, ăn thật ngon, Lâm Đông, để đồ có táo tây không?”

Lâm Đông đáp: “Tao cũng không biết.”

Mục Hưng Hà nói: “Có.”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Vậy có ngon bằng táo tây trong trấn nhỏ của chúng ta không?”

Lâm Đông nói: “Tao không biết.”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Để đồ có châu chấu không?”

Lâm Đông: “...”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Để đồ có sâu kẹo hồ lô không?”

Lâm Đông: “...”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Để đồ chắc chắn không có tôm hùm đất!”

Lâm Đông: "...”

“Đế đô cũng không có quả táo, táo rất rất ngọt như nhà lão Ông.”

“ ... ”

“Đế đô cũng không có kẹo sữa thiệt là ngọt.”

“ ... ”

“Đế đô càng không có tiệm tạp hóa.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 50: Đưa Tiễn

Lâm Đông nghe nói gật đầu thật mạnh, nhanh chóng nói: “Chờ em trở lại, chúng ta có thể cùng nhau bắt châu chấu, tôm hùm đất, còn hái táo nữa!”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng.”

Lâm Đông mở to hai mắt, nghiêm túc nói: “Bắt thật nhiều, hái thật nhiều, để đưa cho lão Uông và lão Trương ăn!”

“Không sai.”

Lâm Đông nở nụ cười.

Mục Hưng Hà cũng vui vẻ.

Kỳ Kỳ cầm táo tây trượt xuống khỏi luống hoa, đi tới trước mặt Lâm Đông nói: “Lâm Đông, vậy lúc nào thì mày trở về?”

Lâm Đông trả lời: “Mẹ tao khỏi bệnh rồi tao sẽ trở lại.”

“Khi nào thì bệnh của mẹ mày sẽ tốt?”

“Rất nhanh thôi.”

“Một ngày có được không?”

“Không nhanh vậy đâu.”

“Ba ngày thì sao?”

“Cũng không được.”

“Vậy một trăm ngày có thể không?”

Trong lòng Lâm Đông, “Một trăm” là một con số thật lớn, cho nên “Một trăm ngày” cũng là cực kỳ lâu, lâu tới mức bé sẽ quên mất, mẹ của bé là người dịu dàng lương thiện, ông trời cũng sẽ yêu mẹ cho nên bé cho là mẹ sẽ không cần điều trị lâu như vậy, lúc này gật đầu nói: “Có thể, mẹ tao điều trị không tới một trăm ngày đâu.”

“Vậy chúng ta có thể nhanh chóng gặp mặt đúng không?”

“Đúng thế.”

“Quá tốt rồi.”

Kỳ Kỳ hỏi xong, liền ngồi trở lại luống hoa ăn táo tây, ăn được một lát, lại bắt đầu tìm Lâm Đông tán gẫu, tìm Hạ Tiểu Xuyên tán gẫu, tìm Tưởng Tiểu Quân tán gẫu, tìm Mục Hưng Hà tán gẫu, năm đứa nhỏ tụ lại nói chuyện rôm rả, như năm trăm con vịt cạc cạc không ngừng, chưa được năm phút đồng hồ đã xảy ra cãi vã, thực sự là “Mèo chê chó lấm lông” không chịu nổi mà.

Lâm Lệ Hoa sợ năm đứa nhỏ làm ồn ỹ đến Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh, đặc biệt là Nguyễn Tâm Bình, có ý muốn ngăn cản một chút, quay đầu nhìn lại hai chị em hoàn toàn không có dấu hiệu phiền lòng, vẫn luôn mỉm cười nhìn năm đứa nhỏ cãi vã.

Năm đứa nhỏ ồn ào một hồi Tưởng Tiểu Quân không cẩn thận đẩy Kỳ Kỳ một cái, Kỳ Kỳ sững sờ, “Oa” một tiếng khóc lóc nói “Anh đánh em, em méc mẹ em cho xem”, sau đó Kỳ Kỳ khóc khóc chạy đi.

Nguyễn Tâm Bình ngăn ra, cảm giác như một giây sau sẽ trở nên không bình thường, Lâm Lệ Hoa nhanh chóng giải thích: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, mấy đứa nhỏ đều là như vậy, Kỳ Kỳ khóc xong lại tốt, không có chuyện gì, cô xem bọn Đông Đông đều không thèm để ý kia kìa.”

Lâm Lệ Hoa vươn tay chỉ đám Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Bình quay đầu nhìn về phía bọn Lâm Đông và Mục Hưng Hà, quả nhiên nhìn thấy bốn đứa nhỏ hoàn toàn không thèm để ý đến Kỳ Kỳ, tiếp tục tụ lại cùng nhau chơi đùa.

Lâm Lệ Hoa còn nói: “Một lát nữa Kỳ Kỳ cũng sẽ trở lại.”

Nguyễn Tâm Bình đợi một lúc, quả nhiên Kỳ Kỳ trở lại, Kỳ Kỳ không khóc nữa, trong miệng ngậm lấy ống hút, một đầu khác cắm ở trong hộp sữa chua, nó đặc ý chạy đến trước mặt đám Lâm Đông, mở miệng nói: “Tao đang uống sữa chua.”

Lâm Đông nói: “Tao biết.”

“Sữa chua uống rất ngon, bọn mày đều không có, nhà tao có thật nhiều sữa chua.”

Lâm Đông không lên tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên khinh thường nói một câu: “Đồ mách lẻo!”

Kỳ Kỳ nhanh chóng giải thích: “Tao không có mách lẻo!”

“Vậy mày khóc lóc chạy về nhà làm cái gì?”

“Tao lấy sữa chua uống.”

“Ai thèm tin mày chứ?”

“Tao không có mách lẻo mà!” Kỳ Kỳ nói xong nhìn về phía Lâm Đông hỏi: “Lâm Đông, chúng ta là bạn tốt, mày tin tao đúng không?”

Lâm Đông gật đầu: “Tao tin mày.”

Kỳ Kỳ nói: “Mấy người xem, Lâm Đông tin tao.”

Hạ Tiểu Xuyên giẫm bàn chân nhỏ, hậm hực nói: “Lâm Đông, mày đừng có tin nó, nó chính là đồ mách lẻo! Cái gì nó cũng đi méc hết, nói anh đánh nó, nói Tiểu Quân đánh nó, còn nói Hưng Hà đánh nó.”

Lâm Đông nói tiếp: “Đó là trước đây, đã lâu lắm rồi Kỳ Kỳ không có méc nữa.”

Kỳ Kỳ gật đầu cật lực.

Hạ Tiểu Xuyên thấy Mục Hưng Hà không nói lời nào, nhóc cũng không có gì để nói.

Kỳ Kỳ đưa sữa chua tới bên miệng Lâm Đông nói: “Lâm Đông, mày uống sữa chua không?”

Lâm Đông nói: “Tao uống.”

“Vậy cho mày uống, cũng cho Hưng Hà uống, cho Tiểu Xuyên uống, cho Tiểu Quân uống, có được hay không?”

Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, nói: “Bọn mày đều uống, vậy tao không còn để uống.”

“Không phải mày nói nhà mày rất nhiều à?”

Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, nói: “Vậy tao lấy cho bọn mày.”

“Mẹ mày chịu không?”

“Chịu.”

Kỳ Kỳ lập tức chạy về nhà, ôm bốn hộp sữa chua lại đây cho bốn người Lâm Đông uống, làm cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ăn không nổi bữa trưa, thế nhưng Kỳ Kỳ mập cùng Tiểu Xuyên mập lại không như thế, hai đứa bé vẫn ăn cơm trưa như cũ, hơn nữa là ăn ở tiệm tạp hóa, trẻ con quá đông, Lâm

Lệ Hoa không thể làm gì khác hơn là lấy một cái bàn nhỏ cho mấy đứa nhỏ ngồi, để năm đứa nhỏ tụ tập ăn chung với nhau..

Bởi vì là cơm chia tay, cho nên Lâm Lệ Hoa làm tương đối phong phú, gà thịt cá trứng đều có, còn có mì trộn mà Lâm Đông đặc biệt thích ăn, lúc này ngoại trừ cá, cái khác tùy ý để cho bọn nhỏ trộn, vì vậy năm đứa nhỏ gấp thịt, gà, trứng rau vào trong bát, nắm chặt đũa dùng sức trộn mì, thi đấu trộn mì.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Tao có thể trộn đều, tao trộn ăn ngon nhất!”

Kỳ Kỳ nói: “Tao ăn ngon nhất.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Tao trộn đẹp mắt nhất!”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Bọn mày trộn xong chưa rơi hết ra ngoài rồi kìa.”

Mục Hưng Hà nhìn lướt qua bát của Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ và Tưởng Tiểu Quân, nói: “Bọn mày trộn thật là khó nhìn!”

Bốn đứa nhỏ đồng thời quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, phát hiện Lâm Đông đã trộn xong, nguyên liệu đầy đủ, màu xanh của rau dưa, trứng gà vàng óng, nước sốt thịt màu nâu, củ cải sợi màu trắng, màu sắc phối hợp đẹp để lại dễ nhìn, khiến người ta nhìn vào đã muốn ăn, bốn đứa nhỏ không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn mì trộn của mình.

Không so sánh thì không phát hiện, càng không thấy tổn thương, bốn đứa nhỏ phát hiện của Lâm Đông gọi là mì trộn, của mình thì chỉ có thể là —— thức ăn cho heo.

Hạ Tiểu Xuyên kinh ngạc hỏi: “Lâm Đông, mày tự trộn đấy à?”

Lâm Đông gật đầu: “Đúng rồi.”

“Thật là đẹp mắt.” Hạ Tiểu Xuyên có chút ghét bỏ mì của mình, vì vậy đem mì của mình giao cho Lâm Đông nói: “Lâm Đông mày cũng trộn cho anh đẹp mắt như vậy được không?”

“Không được.” Lâm Đông trực tiếp từ chối.

“Tại sao?”

“Vì cô giáo đã nói, chuyện của mình thì tự mình làm.”

“Vậy mày dạy cho anh nhé?”

Cái này có thể, Lâm Đông cười gật đầu: “Được.”

Mục Hưng Hà mở miệng nói: “Anh cũng học.”

Kỳ Kỳ và Tưởng Tiểu Quân cũng muốn học.

Lâm Đông rất nghiêm túc mà nói cho bốn người biết phải thêm gia vị trước tiên, trộn xong lại bỏ thêm gà, trứng, rau là được rồi, chờ bốn người Mục Hưng Hà trộn cho giống Lâm Đông xong, năm đứa nhỏ tranh nhau dùng một tay bưng bát một tay cầm đũa ăn tới tấp, ăn sạch hết một bàn đồ ăn, ăn tới mức bụng nhỏ phình ra, sau đó bị Lâm Đông lôi kéo, tất cả mọi người cùng nhau thu dọn bát đũa và bàn, cuối cùng lại chơi đùa trong tầm mắt của Nguyễn Tâm Bình, chơi cho đến xế chiều.

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tri Nhiên.”

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Nguyễn Tâm Bình, cười gọi: “Mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Dì con nói chúng ta cần phải đi rồi.”

Cần phải đi?

Lâm Đông sững sờ, sau đó nhìn thấy Nguyễn Tâm Ninh chạy chiếc xe ô tô màu đen đến cửa tiệm tạp hóa, Hạ Thanh Chương, Lâm Lệ Hoa mang theo ba lô của bé, cặp sách nhỏ, bình giữ ấm còn có một chút hoa quả..v..v..đi ra từ trong tiệm tạp hóa, đem những thứ đồ này để vào cốp xe, đóng cốp lại.

Nguyễn Tâm Ninh ra khỏi ghế lái, nói: “Chị Tâm Bình, Tri Nhiên, chúng ta đi thôi.”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu, vươn tay với Lâm Đông: “Tri Nhiên, chúng ta đi thôi.”

Lâm Đông sững sờ một chút.

Bốn đứa nhỏ Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tường Tiểu Quân ngẩn ngơ.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Kỳ Kỳ hỏi: “Lâm Đông, em phải đi à?”

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ cũng không nỡ xa Lâm Đông, hỏi: “Sao mà không ở thêm hai ngày?”

Lâm Đông trả lời: “Bởi vì dì và mẹ của tao phải đi.”

“Vậy mà nói với bọn họ ở thêm hai ngày đi.”

“Nhưng mẹ tao phải trị bệnh, cô nói không nên làm lỡ.”

Kỳ Kỳ không nói thêm được gì.

Trầm mặc một hồi lâu đột nhiên Mục Hưng Hà mở miệng nói: “Em chờ một chút, anh có đồ cho em.”

Câu nói này của Mục Hưng Hà dường như đã nhắc nhở bọn Hạ Tiểu Xuyên, tất cả mọi người dồn dập chạy về nhà, không đến hai phút đã hồng hộc chạy về.

Mục Hưng Hà đưa máy điện tử cầm tay mình thích nhất đưa cho Lâm Đông, nói cho Lâm Đông biết nếu dùng hết pin rồi thì phải mua pin. Hạ Tiểu Xuyên đưa viên bi mà mình thích nhất, Kỳ Kỳ đưa một túi kẹo sữa thỏ trắng lớn, Tưởng Tiểu Quân đưa thẻ trò chơi nhận được khi mua đồ ăn vặt, Lâm Đông nhận hết từng cái.

Mục Hưng Hà nói: “Em phải nhanh chóng trở về nhé.”

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ nói: “Trở về rồi chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

Lâm Đông gật đầu.

Không chỉ bốn người Mục Hưng Hà tặng đồ cho Lâm Đông, ngay cả mấy người lão Uông, bà Uông, Trương Đại Trụ cũng đều đến tặng đồ.

Trần Cẩm Lý rất nhỏ, giữa các nhà cũng không có bí mật gì, sau khi Lâm Đông tìm được mẹ, người toàn trấn đều biết đến Nguyễn Tâm Bình, một bên thán phục, một bên đồng tình, một mặt lại cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao Lâm Đông xinh xắn như vậy, ưu tú như vậy, đều khiến người ta không nỡ, cho nên rất nhiều người lại đây tặng quà cho Lâm Đông, Lâm Đông nhận lấy từng món, không ngừng nói mình sẽ quay lại rất nhanh, sau đó cùng Nguyễn Tâm Bình ngồi vào xe ô tô nhỏ, ghé lên cửa sổ xe vẫy tay với đám người Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương, Mục Hưng Hà.

“Đông Đông à.” Lâm Lệ Hoa ghen ngào gọi một tiếng.

Lâm Đông nói: “Cô ơi, mấy ngày nữa con sẽ trở lại ạ.”

Lâm Lệ Hoa nuốt nước mắt nói: “Được.”

Lâm Đông lại nói với đồng bọn: “Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Tiểu Quân, Kỳ Kỳ, mấy ngày nữa em sẽ trở lại.”

Các đồng bọn đồng thời nói: “Nhanh trở về đó.”

Lâm Đông nói: “Được.”

Lâm Lệ Hoa đứng ở bên cạnh xe dẫn dò Nguyễn Tâm Ninh lần nữa: “Tâm Ninh à, lái xe chú ý an toàn, đến để đồ phải gọi điện thoại báo bình an, có chuyện gì thì gọi điện thoại đến tiệm tạp hóa nhé? Không nên khách sáo.”

Nguyễn Tâm Ninh cười nói: “Chị Lâm, em sẽ, mọi người làm việc đi, bọn em đi đây.”

“Ôi chào.”

Nguyễn Tâm Ninh chậm rãi quay kính cửa sổ lên, chậm rãi khởi động xe ô tô nhỏ, xe ô tô nhỏ chậm rãi đi về phía trước, chậm rãi kéo dài khoảng cách với đám người Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa cả ngày đều không nở rời xa Lâm Đông, lúc này đến cuối đường càng thêm không nở, cô cất bước đuổi theo, Hạ Thanh Chương đi theo bên cạnh.

Bốn người Mục Hưng Hà đi theo sau lưng, vốn đều hoan hoan hỉ hỉ tạm biệt, chờ Lâm Đông trở về, nhưng khi phải thật sự chia ly, bọn họ không thể nào vui mừng nổi.

Sáu người đi theo xe ô tô nhỏ đến đầu đường, xe ô tô nhỏ tiến vào đường lớn, rút cục tăng tốc độ, chạy nhanh về hướng rừng cây xanh um phía xa, không biết tại sao, thấy cảnh này Lâm Lệ Hoa đột nhiên nghĩ đến năm ngoái khi Lâm Đông đứng trên bục giảng trong phòng văn nghệ ở tiểu học Cẩm Lý hát “Tống biệt”, bên tai cũng nhớ lại tiếng hát lạnh lạnh của Lâm Đông:

“Bên ngoài trạm nghỉ chân, cạnh con đường mòn nhỏ, cỏ thơm xanh thắm trải dài.

“Gió đêm lướt nhẹ qua tán liễu như tiếng tiêu lúc có lúc không, tà dương nơi ngoài núi.

“Trời một bên, đất một bên, như tình tri giao chẳng còn bền chặt.

“Một bình rượu đục đã đủ vui mừng, đêm nay từ biệt giấc mộng lạnh...”

“...”

Trong đầu Lâm Lệ Hoa lúc này đều là hình ảnh của Lâm Đông: nhát gan, ngoan ngoãn, ấm lòng, mỉm cười... Mỗi một loại đều sinh động như vậy, nhưng từ hôm nay sẽ không còn thấy được nữa, để đó, nơi xa xôi như vậy, con trai nhỏ Đông Đông của cô, rốt cuộc cô không nhịn được vươn tay lau nước mắt.

Mục Hưng Hà cũng không nhịn được lớn tiếng gọi: “Đông Đông! Đông Đông!”

Kỳ Kỳ cùng gọi: “Mày phải nhanh chóng trở về nhé!”

Sau đó bốn đứa nhỏ cùng gọi: “Đông Đông, phải nhanh chóng quay lại nhé!”

Cách cửa kính xe Lâm Đông không nghe thấy, thế nhưng bé nhìn được, từ lúc ngồi trên xe ô tô nhỏ, bé vẫn luôn ghé sát vào cửa kính xe nhìn cô, nhìn dượng, nhìn Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân.

Vừa nãy bé cũng nhìn thấy cô đang gạt lệ, cũng nhìn thấy bọn Hưng Hà há mồm đang gọi bé, trong lòng bé chua chua, muốn khóc, không bao lâu, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, bé khịt khịt mũi, duỗi hai tay nhỏ mới mọc thêm được ít thịt lau mắt, tay nhỏ dính nước mắt quệt lên quần áo hai lần, sau đó lại ghé vào cửa kính xe tiếp tục ngóng nhìn cô, nhìn dượng, nhìn Hưng Hà, nhìn Tiểu Xuyên, nhìn Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 51: Đã Nói Một Trăm Ngày Rồi Mà

Không còn nhìn thấy đám người Lâm Lệ Hoa nữa, Lâm Đông ghé người lên cửa sổ xe, hai tay nhỏ bé quệt tới quệt lui lau nước mắt, nghiêng đầu xoay vành mắt đổ qua tứ phía, nhưng có đổi góc độ thế nào cũng không nhìn thấy được bọn họ nữa.

Đám người Lâm Lệ Hoa cũng không nhìn thấy Lâm Đông, sáu người đứng yên lặng tại chỗ, một hồi lâu sau Kỳ Kỳ mở miệng nói: "Anh ơi, Lâm Đông đi rồi."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đi rồi."

Đi rồi,

Lâm Đông đi mất rồi,

Trong lòng Lâm Lệ Hoa lạnh lẽo, cảm thấy màu xanh biếc dạt dào của mùa xuân mấy ngày trước cũng không còn ý nghĩa gì nữa, không nhìn thấy Lâm Đông, cô quay đầu đi về tiệm tạp hóa, cửa tiệm tạp hóa có mấy ông già tụ tập chơi cờ tướng như thường lệ, mấy ông già thấy Lâm Lệ Hoa trở về, dồn dập dò hỏi đứa nhỏ đã đi chưa.

Lâm Lệ Hoa cười nói "Đi rồi", vừa quay đầu nụ cười có chút đắng, sau đó phờ phạc đi đến sân sau, ngồi trên luống hoa, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn hai gian phòng nhỏ ở sân sau, một gian là phòng của cô và Hạ Thanh Chương, một gian là phòng của Đông Đông cùng Tiểu Xuyên, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Lâm Đông nho nhỏ chạy loanh quanh ở tiệm tạp hóa, nhưng sau hôm nay không còn thấy nữa, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Thật không nổi, Lâm Lệ Hoa kinh ngạc nghĩ.

Hạ Thanh Chương từ bên ngoài trở về, gọi một tiếng: "Lệ Hoa."

Lâm Lệ Hoa không lên tiếng.

Hạ Thanh Chương nói: "Bên trong quây một cái túi đen."

Lâm Lệ Hoa vô lực "Ồ" một tiếng.

"Bên trong có một phong thư cùng tiền."

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Hạ Thanh Chương, thấy Hạ Thanh Chương xách trong tay một cái túi màu đen, cái túi phình ra, cô nghi hoặc hỏi: "Thư với tiền gì vậy?"

Hạ Thanh Chương đi tới trước mặt Lâm Lệ Hoa, đem thư giao cho Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa vươn tay nhận lấy, nhìn kiểu chữ xinh xắn, theo bản năng nghĩ đến Nguyễn Tâm Bình, sau khi đọc được hai câu, quả nhiên là Nguyễn Tâm Bình, là lúc Nguyễn Tâm Bình tỉnh táo mà viết, chân thành cảm ơn Lâm lão gia tử cùng Lâm Lệ Hoa đã cứu mạng cùng nuôi dưỡng Lâm Đông, vì phòng ngừa Lâm Lệ Hoa từ chối, cô mới âm thầm để lại một số tiền lớn, cũng để lại số điện thoại cùng địa chỉ nơi ở, biểu thị nếu như sau này Lâm Lệ Hoa có yêu cầu gì, có thể đến để tìm Đông Đông cùng người nhà họ Bùi.

Lâm Lệ Hoa ngẩn người, nhìn cái túi phình ra trong tay Hạ Thanh Chương, nói: "Đều là tiền à?"

Hạ Thanh Chương gật đầu.

"Nhiều như vậy?"

"Chúng ta không thể lấy được, em nuôi Đông Đông không phải là vì những thứ này."

"Đúng, anh tính giữ lại đó, đợi đến khi bọn họ quay lại thì trả lại cho bọn họ."

Lâm Lệ Hoa gật đầu, bọn họ là người bình thường, là dân chúng phổ thông ở nơi nhỏ, bọn họ đều thích tiền, nhưng trong lòng bọn họ đều có một cái cán cân rõ ràng, cân nhắc thị phi ân tình bốn phía, tự có một sổ quy tắc sinh hoạt của mình, tuyệt không tham lam.

Cho nên không muốn lấy tiền này của Nguyễn Tâm Bình, sau này vẫn phải trả lại cho Lâm Đông, đều là của Lâm Đông, cho nên hai người lập tức đi lên ngân hàng của trấn nhỏ, dùng hộ khẩu của Lâm Đông mở một tài khoản, bỏ tất cả tiền vào đó.

Ra khỏi ngân hàng cũng ngay lúc ngân hàng bắt đầu nghỉ làm việc, bởi vì bên cạnh không có Lâm Đông nên Lâm Lệ Hoa có chút khổ sở.

Hạ Thanh Chương thấy thế, nói: "Đông Đông tìm được mẹ là chuyện tốt mà."

Lâm Lệ Hoa sững sờ, cảm giác khổ sở bất lực trong lòng từ từ rút dần, thở một hơi thật dài, nói: "Đúng vậy, tìm được mẹ là chuyện tốt, chuyện tốt."

Hạ Thanh Chương nói tiếp: "Đúng vậy, đừng khổ sở nữa."

"Đúng, cần phải vui vẻ, cần phải vui vẻ, cần phải vui vẻ mới đúng, đúng, không nên khổ sở, em đi làm việc đi giặt quần áo đây."

"Đã chạng vạng tối rồi còn giặt quần áo gì chứ."

"VẬY EM LÀM CƠM ĐI."

"VẬY ANH ĐẾN TRÔNG CỬA HÀNG."

Lúc thường mặc kệ là Lâm Lệ Hoa giặt quần áo hay là làm cơm, Lâm Đông vẫn luôn bước chân ngắn đến giúp đỡ, giúp đỡ cô giặt

quần áo, giúp đỡ cô rửa cải xanh, Lâm Đông vừa đi, rõ ràng là chuyện tốt, đột nhiên cô lại cảm thấy không quen, khi làm cơm một mình nước mắt không nhịn được rơi xuống. Làm cơm không ngon, cô cũng không muốn ăn, ra ngồi canh trước máy điện thoại, trong lòng tính toán xem ba người Lâm Đông đến chỗ nào rồi, xe dừng ở chỗ nào, từ chỗ nào đi máy bay, có phải ngồi trên máy bay chờ hay không, nhắc tới cả một buổi tối.

Mãi cho đến sáng hôm sau, Hạ Thanh Chương dậy sớm mở cửa tiệm tạp hóa mới nhận được điện thoại của Nguyễn Tâm Ninh, báo cho ba người Lâm Lệ Hoa biết Lâm Đông đã đến đế đô rồi.

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng hỏi: "Là Đông Đông gọi điện thoại tới à?"

"Không phải, là Nguyễn Tâm Ninh gọi."

"Đông Đông đâu?"

"Nói là ở sân bay chờ máy bay, rồi ngồi bốn, năm tiếng máy bay, ba, bốn tiếng ô tô, quá mệt mỏi, còn chưa tới nhà đã ngủ mất, lúc Nguyễn Tâm Ninh gọi điện thoại tới nó vẫn còn đang ngủ."

"Cũng phải, quá cực khổ, vậy Nguyễn Tâm Ninh có nói khi nào Đông Đông trở về không?"

Hạ Thanh Chương hỏi ngược lại: "Trở về làm gì?"

Lâm Lệ Hoa bị hỏi sửng sò.

Hạ Thanh Chương nói: "Cơ bản là sẽ không trở về, Đông Đông là người đế đô, bên kia là quê hương của nó, ba mẹ ông bà tất cả người thân đều ở bên kia, ở đế đô chính là dưới chân thiên tử, có cái gì không tốt hơn của chúng ta ở đây chứ, trở về làm gì?"

"Nhưng Đông Đông muốn trở về mà."

"Chỉ là nhất thời."

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng biện giải: "Sao lại là nhất thời chứ? Không phải nói "mẹ nhớ con cả đời, con nhớ mẹ một chốc", nhưng Đông Đông không giống như vậy, Đông Đông vẫn muốn mẹ, Đông Đông là đứa nhỏ rất tình cảm."

"Vậy em là mẹ của Đông Đông à?"

"Em là cô của nó."

"Cô có thể sánh được với mẹ sao?"

"Làm sao có khả năng so sánh được?" Lâm Lệ Hoa nói: "Mẹ là mẹ, cô là cô, ở trong lòng Đông Đông em là người cô độc nhất vô nhị, không tin anh nhìn văn mà Đông Đông viết xem, đều nói như vậy đó."

Lâm Lệ Hoa không vui khi người khác nói Lâm Đông không để ý đến cô.

Hạ Thanh Chương có chút ngượng ngùng, tuy rằng hằng ngày Lâm Lệ Hoa luôn cầu thả gào gào thét thét, thế nhưng trong lòng thiện lương, còn có chút đơn thuần, cô luôn tin tưởng Lâm Đông sẽ trở về, vậy thì tin tưởng đi, y ôm lấy vai Lâm Lệ Hoa nói: "Rồi, rồi, rồi, em là người cô độc nhất vô nhị."

Lúc này Lâm Lệ Hoa mới vui vẻ trở lại, sau đó Lâm Lệ Hoa tự tính thời gian.

Một ngày,

Hai ngày,

Ba ngày,

...

Mười ngày,

...

Một tháng,

Hai tháng,

Ba tháng, nhà hàng xóm bên cạnh tiệm tạp hóa bán đi cũng đã sửa chữa xong rồi, Lâm Đông vẫn chưa về, lúc đầu Lâm Lệ Hoa vẫn còn nhận được hai cuộc điện thoại của Lâm Đông, bây giờ không nhận được nữa, cô bắt đầu cảm thấy có lẽ Lâm Đông thật sự không trở lại nữa, dù sao để đô mới là nhà của Lâm Đông, trong lòng cô có chút mất mát, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên tan học trở lại.

"Mẹ!"

Hạ Tiểu Xuyên đi theo phía sau Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân, bốn đứa nhỏ đồng thời chạy lại bên cạnh Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa buồn bực hỏi: "Làm gì vậy?"

Mục Hưng Hà vội vàng hỏi: "Thím Hạ, Đông Đông trở về chưa ạ?"

Lâm Lệ Hoa đáp: "Chưa về."

"Sao em ấy vẫn chưa về chứ?"

Lâm Lệ Hoa cũng không rõ.

Kỳ Kỳ giành nói trước: "Lâm Đông nói không tới một trăm ngày sẽ trở về, bây giờ đã chín mươi tám ngày, sắp đến một trăm ngày rồi mà nó vẫn chưa trở lại!"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Không phải là chưa tới một trăm ngày sao?"

Mục Hưng Hà nói: "Đúng, còn chưa tới một trăm ngày đâu, nói không chừng ngày mai Đông Đông sẽ trở lại."

Lâm Lệ Hoa không tiếp lời.

Hạ Tiểu Xuyên hưng phấn tiếp lời: "Đúng, nói không chừng ngày mai Lâm Đông sẽ trở lại, Lâm Đông sẽ không nói láo."

Kỳ Kỳ cùng phụ họa: "Đúng, Lâm Đông không nói láo, là học sinh ba tốt."

Tưởng Tiểu Quân cùng nói: "Vậy ngày mai nó sẽ trở lại thôi."

Tưởng Tiểu Quân vừa dứt lời, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ đều cao hứng, không chờ Lâm Lệ Hoa mở miệng nói Mục Hưng Hà đã đeo bọc sách bỏ chạy về nhà, ôm một cái hộp giấy bự, bên trong hộp giấy có rất nhiều hộp giấy nhỏ khác nhau chạy đến tiệm tạp hóa.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Hưng Hà, trong hộp giấy của con đựng gì thế?"

Mục Hưng Hà cao hứng nói: "Châu châu, tôm hùm đất, quả táo, kẹo ạ."

"Đựng mấy thứ này để làm gì?"

"Cho Đông Đông, con đã hứa cho Đông Đông ạ."

Mục Hưng Hà đã hứa với Lâm Đông sẽ bắt châu châu, tôm hùm đất, đi hái táo, mua xôi kẹo hồ lô cùng kẹo sữa, ở tiệm tạp hóa chờ Lâm Đông trở về.

Lâm Lệ Hoa im lặng một lúc

Mục Hưng Hà nở nụ cười sáng lạn nói: "Thím ơi, con để mấy thứ này ở đây nhé, ngày mai con đến đây chờ Đông Đông."

Lâm Lệ Hoa đang suy nghĩ có nên nói cho Mục Hưng Hà biết Lâm Đông sẽ không trở lại nữa hay không, nhưng Mục Hưng Hà đã chạy đi, cô thở dài một tiếng, nghĩ mấy đứa trẻ này hay quên lắm, chắc là ngày mai sẽ quên mất thôi.

Vậy mà sáng sớm hôm sau, lúc bọn nhỏ đều đã đi học, Mục Hưng Hà đặc biệt chạy đến tiệm tạp hóa hỏi: "Thím Hạ, Đông Đông trở về chưa ạ?"

Lâm Lệ Hoa đáp: "Chưa."

"Dạ, vậy con đi học đây."

Buổi trưa tan học, Mục Hưng Hà ăn xong cơm trưa, cũng không ngủ trưa, chạy đến sân sau tiệm tạp hóa, trong ngực ôm một cái hộp giấy bọc ngồi trên luống hoa, vẽ mặt mong đợi nhìn cửa tiệm tạp hóa, dường như một giây sau Lâm Đông sẽ trở về vậy.

Đợi đến buổi trưa phải đi học, cậu cũng không nhụt chí, kiểm tra một chút xem châu chấu cùng tôm hùm đất còn sống hay không, quả táo có bị hỏng hay không, kẹo sữa có bị chảy hay không, sau khi xác định tất cả đều không việc gì, cậu đeo cặp sách cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân vừa mới vừa rời giường đi học.

Buổi chiều sau khi tan học, bốn đứa nhỏ cùng nhau ngồi trên luống hoa, đồng thời nhìn ra ngoài tiệm tạp hóa, trên mặt đều là lo lắng cùng hưng phấn, hưng phấn như sắp được ăn tết vậy.

Kỳ Kỳ nhìn Mục Hưng Hà ôm hộp giấy bọc, nói: "Tao cũng chuẩn bị quà cho Lâm Đông."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Mày chuẩn bị cái gì?"

Kỳ Kỳ kiêu ngạo mà nói: "Bóng nảy cao su!"

"Là quả bóng nảy mà mày chơi sắp nát đó hả?"

"Không phải, là quả mới, rất đẹp, Lâm Đông là bạn thân của tao, tao phải cho nó quả đẹp nhất."

"Cho tao nhìn một chút."

"Không cho, cho mày xem, mày cướp mất."

"Tao không cướp."

"Vậy cho mày nhìn một cái."

"Được."

Hạ Tiểu Xuyên đến bên cạnh Kỳ Kỳ coi, không chỉ có Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ chuẩn bị quà, Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân cũng chuẩn bị, bốn đứa nhỏ nháy nhót mà chờ, đợi đến khi tà dương đỏ rực nửa bầu trời, cửa tiệm tạp hóa vẫn không có hình bóng Lâm Đông, mấy ông già chơi cờ tướng cũng đã hạ xong ván cuối cùng về nhà rồi.

Đột nhiên bốn đứa nhỏ có chút sốt ruột, bỗng nghe tiếng ô tô trước cửa tiệm tạp hóa, bốn đứa nhỏ đồng thời vui vẻ.

"Đông Đông trở lại!"

"Lâm Đông trở lại!"

"..."

Bốn đứa nhỏ hoan hoan hỉ hỉ chạy ra ngoài tiệm tạp hóa, kết quả nhìn thấy không phải xe ô tô màu đen nhỏ, mà một chiếc xe tải, lúc xe tải gào thét rời đi, trên mặt bốn đứa nhỏ có chút âm u khác nhau.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Không phải Lâm Đông."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Trời sắp tối rồi."

Kỳ Kỳ nói: "Lâm Đông sẽ không trở lại."

Mục Hưng Hà đột nhiên gào một câu: "Đông Đông sẽ trở về!"

Kỳ Kỳ bị sợ hết hồn, không dám lên tiếng nữa, yên lặng nhích về phía Tường Tiểu Quân.

Tường Tiểu Quân liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên thấy Kỳ Kỳ bị quất, liền đang hoàng không lên tiếng, cùng Mục Hưng Hà chạy ra cuối đường lớn nhìn thử lần cuối, trong ánh nắng chiều đầy trời nhìn thấy mặt trời ngả về phía tây, lại tới khi ánh chiều mờ nhạt cuối cùng rơi vào đường chân trời, toàn bộ trần Cẩm Lý bị hoàng hôn bao phủ, từng nhà sáng lên ánh đèn màu trắng, xa xa có tiếng chó sủa truyền đến, đám bạn nhỏ đang nô đùa thanh bị tiếng gọi của người lớn phá tan.

"XX! Ăn cơm!"

"XXX! Về ăn cơm ngay!"

"XX! Vẫn chưa đói à? Không đói bụng thì đừng trở lại!"

"..."

Sau những tiếng kêu này, người lớn của đám Mục Hưng Hà cũng lên tiếng.

"Hưng Hà! Hưng Hà! Ăn cơm!"

"Kỳ Kỳ! Kỳ Kỳ! Trời tối rồi! Còn không biết về nhà à?"

"Tiểu Quân! Tiểu Quân! Về nhà!"

"Tiểu Xuyên! Tiểu Xuyên!"

"..."

Kỳ Kỳ, Tường Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên đồng thời đáp lại một tiếng, sau đó đồng thời nhìn về phía Mục Hưng Hà, khuôn mặt non

nốt dễ nhìn của Mục Hưng Hà ngâm giữa trời chiều nhìn không rõ, nhưng đôi mắt đen bóng lại đặc biệt rõ ràng, lóe lên sự quật cường.

"Hưng Hà." Tưởng Tiểu Quân gọi một tiếng.

Mục Hưng Hà đứng yên.

Mục Hưng Hà không nhúc nhích, Tưởng Tiểu Quân cũng không trở về nhà ăn cơm, nhỏ giọng khuyên bảo: "Hưng Hà, về nhà ăn cơm đi."

Mục Hưng Hà vẫn không động đậy.

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cùng nhau khuyên, Mục Hưng Hà không để ý tới ai, ba người Kỳ Kỳ đồng thời đứng bên cạnh Mục Hưng Hà, cuối cùng vẫn là Mục Hoài An lại đây kéo Mục Hưng Hà về nhà ăn cơm.

Bốn đứa nhỏ không đợi được Lâm Đông trở về đúng hẹn, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên đều cho rằng Lâm Đông sẽ không trở lại nữa, nhưng Mục Hưng Hà lại không hề từ bỏ.

Ngày hôm sau trời còn mờ tối, Mục Hưng Hà thừa dịp lên tự học sớm, gõ cửa tiệm tạp hóa, không gọi Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương tỉnh giấc được, cậu vòng ra sân sau, dùng sức bò lên trên một cành cây hòe, lớn tiếng gọi Lâm Lệ Hoa, cuối cùng cũng đánh thức Lâm Lệ Hoa, hỏi xem Lâm Đông trở về chưa.

Biết Lâm Đông chưa trở về, Mục Hưng Hà từ từ trượt từ trên cây xuống, đeo cặp sách đi lên trường học tự học sớm.

Tự học buổi sáng vừa xong, cậu đeo cặp sách chạy về tiệm tạp hóa, vẫn không nhìn thấy Lâm Đông, nghĩ Lâm Đông chắc là không về sớm như vậy, vì vậy về nhà ăn điểm tâm, ăn xong điểm tâm, lại phải đi học, cậu lại đeo cặp sách chạy tới tiệm tạp hóa lần thứ hai vẫn không nhìn thấy Lâm Đông.

Một trăm ngày,

Một trăm ngày, Đông Đông đã nói rằng không tới một trăm ngày sẽ trở lại, nhưng lại chưa trở về, lần này Mục Hưng Hà cảm thấy mát mát, cậu đeo cặp sách, gục đầu nhỏ đi ra khỏi tiệm tạp hóa chậm rãi đi tới tiểu học Cẩm Lý, tình cảnh này rơi vào trong mắt Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa không khỏi nhớ đến Lâm Đông, mấy người Lâm Đông đã rất lâu không gọi điện thoại cho cô, cũng không biết bọn họ ở để đồ ra sao.

Lâm Lệ Hoa có chút lo lắng, cất bước đi vào sân sau tiệm tạp hóa, nhìn thấy trên luống hoa có để một hộp giấy, bên trong hộp giấy nhảy ra một con châu chấu, không đợi cô chạy lại bắt, châu chấu nhảy ba cái đã khuất sau bụi hoa, cô cũng không đi xem nữa, quay người tiến vào phòng của Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên đã đi học, trên giường ngủ lưng ta lưng tung, cô tính đi gấp chăn, trong đầu không khỏi nhớ tới Lâm Đông, mỗi ngày tự học buổi sáng trở về đều sẽ gấp chăn, chồng lên xiêu xiêu vẹo vẹo, tràn ngập tính trẻ con, nhưng nhìn hết sức ấm áp, Đông Đông... Lâm Lệ Hoa đi tới trước giường, nhìn thấy gối nhỏ của Lâm Đông, cô vươn tay ấy tới, lấy quyển luyện tập bên trong ra.

Hơn ba tháng trước, Lâm Đông đi vội vàng không mang đi tiền bên trong gối, tổng cộng một trăm sáu mươi sáu đồng rưỡi, chia làm phần, kẹp chỉnh tề trong quyển luyện tập, Lâm Lệ Hoa lại mở quyển luyện tập ra một lần nữa, nhìn hàng chữ có nét trẻ con nhưng ngay ngắn --gei cô.

Gei cô -- Lâm Lệ Hoa vuốt ve mấy chữ bằng bút chì này, mũi cay cay, đôi mắt cùng nóng lên.

Đông Đông à.

Lâm Lệ Hoa gọi một tiếng ở trong lòng, không nhìn được ôm cả quyển luyện tập và gối vào trong ngực, thật sự rất nhớ rất nhớ Đông Đông, nhớ dáng vẻ ấm áp của Đông Đông, nhớ dáng vẻ hiền

chuyện của Đông Đông, nhớ nụ cười của Đông Đông, nhớ tiếng gọi cô của Đông Đông.

"Cô ơi!"

Dường như Lâm Lệ Hoa nghe được tiếng Đông Đông gọi mình, cô nở nụ cười đấng chất, Đông Đông sẽ không trở lại, bây giờ Đông Đông cần phải ở để đồ sống rất thoải mái, nụ cười khổ sở chưa kịp thu lại, lại nghe được một tiếng: "Cô ơi!"

Nghe được tiếng gọi này Lâm Lệ Hoa ngẩn ra, trong nháy mắt tập trung lắng nghe.

"Cô ơi! Cô ơi!"

Tiếng gọi non nớt này truyền đến từ phía xa, là, là, là Đông Đông, là Đông Đông trở lại!

Đông Đông!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 52: GẶP NHAU

Lâm Lệ Hoa lập tức đứng dậy, tiện tay ném gối lên trên giường, vội vội vàng vàng mà chạy ra khỏi phòng, mặc kệ dưới chân bị vấp một chút, nhanh chóng chạy theo tiếng gọi, liếc mắt một cái nhìn thấy một đứa bé trai dễ nhìn sáng sủa đứng trước cửa, đứa nhỏ mặc quần áo phong cách tây, thở hồng hộc nở nụ cười với cô, hai cái đồng điệu ở khóe miệng hiện ra, không phải Đông Đông thì là ai chứ?

Đông Đông.

Đôi mắt Lâm Lệ Hoa đỏ lên, khẽ run gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông cười gọi: “Cô ơi.”

“Đông Đông.”

“Cô ơi.”

Lâm Lệ Hoa bước nhanh về phía trước, ngồi chồm hồm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông hôn một cái, sau đó mới nhanh chóng vươn tay sờ vai nhỏ, cánh tay nhỏ, bàn tay nhỏ của Lâm Đông, tìm được hơi ấm quen thuộc, mới cao hứng mà nói: “Thực sự là Đông Đông à, Đông Đông con trở lại rồi ư?”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Quá tốt rồi!”

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông vào trong ngực, thật sự là cô rất nhớ Lâm Đông.

Lâm Đông cũng vươn tay ôm lấy cổ của Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa từ từ bình tĩnh lại, lúc này mới thả ra Lâm Đông, hỏi: “Đông Đông, con đi cùng ai vậy?”

Lâm Đông trả lời: “Con đi cùng mẹ và dì ạ.”

“Vậy hai người đó đâu rồi?”

“Ở phía sau ạ, vừa nãy kẹt xe, nên con xuống xe trước, con chạy tới đây.”

“Đi, chúng ta đi xem nào.”

“Dạ.”

Lâm Lệ Hoa bế Lâm Đông lên.

Lâm Đông nhanh chóng nói: “Cô ơi, cô đừng bế con.”

Lâm Lệ Hoa nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

“Dì nói con mập lên rồi, lại nặng nữa. Cô bế con sẽ mệt, con tự đi được mà.”

Đúng rồi, đây chính là Đông Đông, đây chính là Đông Đông luôn biết săn sóc, Lâm Lệ Hoa xoa khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông nói: “Không mệt, cô rất khỏe, bế hai Đông Đông cũng không sao, nhìn cô bế rất thoải mái này, đúng hay không?”

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông đi ra ngoài tiệm tạp hóa.

Lâm Đông duỗi tay nhỏ ôm cổ Lâm Lệ Hoa, ngồi trên cánh tay Lâm Lệ Hoa, ngửi mùi vị quen thuộc trên người Lâm Lệ Hoa, trong lòng có một loại cảm giác không nói ra được cùng cảm giác hạnh phúc, đôi mắt trong suốt nhìn ngó xung quanh tiệm tạp hóa, nhìn

thấy dầu, muối, dấm chua quen thuộc, còn có bằng khen của bé và Hạ Tiểu Xuyên được dán trên tường, bé vô cùng vui vẻ, không nhịn được nghiêng đầu dựa vào bả vai Lâm Lệ Hoa, vừa ra khỏi tiệm tạp hóa, liền chỉ về chiếc xe ô tô màu đen ở đằng trước nói: “Cô ơi, mẹ và dì đến rồi.”

Lâm Lệ Hoa ôm Lâm Đông đứng chờ tại chỗ.

Chiếc xe ô tô màu đen nhỏ chậm rãi dừng bên cạnh Lâm Lệ Hoa, cửa xe mở ra, Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh đi ra.

Lâm Đông lập tức gọi: “Mẹ, dì.”

Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Ninh cười đến cạnh Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cố ý nhìn Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình mặc một chiếc váy ngắn nhạt màu, đầm tĩnh dịu dàng, sắc mặt tốt hơn so với lần trước rất nhiều, Lâm Lệ Hoa cảm khái ở trong lòng, chẳng trách có thể sinh ra đứa nhỏ đẹp như Đông Đông vậy, Nguyễn Tâm Bình thật sự là quá đẹp, trước khi Lâm Lệ Hoa cất bước, Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh đi tới trước một bước, cực kỳ cung kính mà gọi: “Chị Lâm.”

Lâm Lệ Hoa vui vẻ lại có chúc mừng ngừng bắt chuyện: “Nào, mau vào đây ngồi.”

Hai người Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Lệ Hoa đi vào tiệm tạp hóa, thấy tiệm tạp hóa trong ngoài đều yên tĩnh, Nguyễn Tâm Bình không nhịn được hỏi: “Tiểu Xuyên đâu rồi?”

Lâm Lệ Hoa trả lời: “Đi học rồi.”

“Ba của Tiểu Xuyên cũng đi lên trường rồi à?”

“Ừ, anh ấy có lớp buổi sáng.”

“Khi nào thì đến thời điểm tan học?”

“Đám con nít đều đúng mười một giờ bốn mươi lăm phút thì tan học, ba của Tiểu Xuyên không có lớp thì về sớm hơn.”

“Về sớm thì có thể giúp chị trông cửa hàng một chút, chia sẻ một chút khổ cực.”

“Thật ra cũng không khổ cực lắm.”

Lâm Lệ Hoa hàn huyên cùng Nguyễn Tâm Bình mấy câu hằng ngày, phát hiện Nguyễn Tâm Bình thật sự tốt hơn rất nhiều, rất tinh táo thông suốt, cô không nhịn được nói thêm vài câu với Nguyễn Tâm Bình, dò hỏi Nguyễn Tâm Bình tình hình sinh hoạt ba tháng nay của Lâm Đông cùng với hành trình từ bên này đến đế đô, Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh nói rõ cho Lâm Lệ Hoa nghe, các cô mang theo Lâm Đông rời khỏi trấn Cẩm Lý, Lâm Đông yên lặng chảy nước mắt hồi lâu, dọc theo đường đi không ngừng dùng tay nhỏ lau nước mắt.

Sau khi đến đế đô, Nguyễn Tâm Bình lập tức tiến hành điều trị, ngoại trừ dùng thuốc để điều trị bên ngoài, còn có điều trị tâm lý, lại có Lâm Đông làm bạn, bệnh tình của Nguyễn Tâm Bình chuyển cực nhanh, thế nhưng băng dày ba thước không phải do cái lạnh tạo nên trong một ngày, Nguyễn Tâm Bình vẫn cần phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, Nguyễn Tâm Bình cân nhắc đến cạnh biển, nước ngoài, chỉ là không cân nhắc đến trấn Cẩm Lý.

Lúc đó Lâm Đông chủ động nói một câu “Mẹ, chúng ta đi đến chỗ của cô đi”, Nguyễn Tâm Bình dịu dàng từ chối, Lâm Đông không tiếp tục nói nữa, buổi tối hôm đó liền núp trong ổ chăn âm thầm khóc, đợi đến khi Nguyễn Tâm Bình phát hiện ra, bé đã ôm các máy chơi điện tử, viên bi, thẻ trò chơi, bịch kẹo sữa thỏ trắng vừa khóc vừa ngủ, gối ướt một mảng lớn, Nguyễn Tâm Bình cực kỳ đau lòng, sáng hôm sau nói với Lâm Đông là đi đến trấn Cẩm Lý dưỡng bệnh, hai mắt Lâm Đông phát sáng trong nháy mắt.

Từ ngày đó trở đi, Lâm Đông dùng ngón tay đếm ngày, bởi vì bé đã hứa với bọn Hưng Hà sẽ trở về trong vòng một trăm ngày, không thể về trễ, rốt cuộc cũng đã trở lại, Lâm Đông cao hứng, Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Lâm Đông hỏi: “Tri Nhiên, con vui vẻ không?”

Lâm Đông gật đầu: “Vui về ạ.”

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười.

Lâm Lệ Hoa giật mình hỏi: “Cô muốn ở lại trấn Cẩm Lý ư?”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ở nơi nào?”

Nguyễn Tâm Bình nói tiếp: “Sẽ ở sát vách.”

Lâm Lệ Hoa sửng sốt một chút, hai gia đình trái phải tiệm tạp hóa, một nhà là Lý Ngọc, một nhà khác bốn, năm năm trước có buôn bán trái cây, sau này làm ăn rất lớn, nên chuyển nhà sang nơi khác, chưa từng trở về, gần đây vẫn luôn lấp đặt thiết bị, Lâm Lệ Hoa cho là hàng xóm sắp quay về ở, lẽ nào... Lâm Lệ Hoa giật mình nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, vươn tay chỉ sang cách vách, hỏi: “Đừng nói là mọi người sẽ ở bên này nhé?”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu.

Lâm Lệ Hoa giật cả mình: “Vậy là mọi người đang tu sửa lại trong mấy ngày qua à?”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu nói: “Bởi vì sợ làm phiền đến chị, cho nên không nói với mọi người, trực tiếp thuê người tu sửa, cũng tranh thủ dọn dẹp đơn giản một chút.”

“Vậy sau này mọi người sẽ ở đây?”

“Đúng vậy.”

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, nở nụ cười ấm áp với Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa vui vẻ hỏi: “Đông Đông, sau này con sẽ ở lại trấn nhỏ à?”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Không trở về để đô nữa?”

“Mẹ nói, nghỉ hè bọn con trở lại ạ.”

“Quá tốt rồi.”

Lâm Lệ Hoa cười xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn cô cười, bé cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng, bé thích mẹ cười, thích cô cười, bởi vì khi mẹ cùng cô nở nụ cười thế giới đều trở nên ấm áp, kì diệu như thể được sống trong đám mây bông bồng bềnh vậy, bé đang cười đột nhiên nhớ tới, nói: “Cô ơi, con mua quần áo cho cô.”

Lâm Lệ Hoa sửng sốt: “Con mua cho cô quần áo?”

Lâm Đông gật đầu, trượt xuống khỏi người Lâm Lệ Hoa, nắm tay Lâm Lệ Hoa nói: “Dạ, con mua quần áo còn mua giày cho cô nữa, đều ở trên xe.”

Lâm Lệ Hoa bán tín bán nghi.

Lâm Đông cao hứng nhờ Nguyễn Tâm Ninh mở cốp sau, xách ra ba cái va ly bằng da to nhỏ không đều từ bên trong, một bọc quần áo rồi một bọc giày, để vào trong tiệm tạp hóa, Lâm Đông nhanh chóng xách ra năm cái bọc đưa cho Lâm Lệ Hoa nói: “Cô ơi, cho cô nè, còn có dư nữa ạ.”

Lâm Lệ Hoa khó hiểu mà nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Chị Lâm, là Tri Nhiên muốn mua cho chị, Tri Nhiên nói chị hay mua quần áo cho nó và Tiểu Xuyên, không mua quần áo cho mình.”

Lâm Lệ Hoa nghe nói xong không biết nên có cảm giác gì, có ngọt có chua có ấm, càng nhiều hơn chính là cảm động, nhưng khi nhìn đóng gói xa hoa liền biết quần áo này có giá trị không nhỏ, cô liên tục từ chối, cuối cùng vẫn là không thắng được Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh, không thể làm gì khác hơn là trong lòng kích động nhận lấy, sau đó muốn đi làm cơm cho ba người Lâm Đông ăn.

Vừa lúc Lâm Đông cũng nhớ nhà nên không ăn cơm ngon, cho nên Nguyễn Tâm Bình cũng không từ chối, ba người cùng Lâm Lệ Hoa ngồi chung một chỗ, ăn xong điểm tâm, trên trán cũng náo nhiệt lên, mấy ông già chơi cờ tướng cũng lục tục xuất hiện, nhìn thấy Lâm Đông xuất hiện, dồn dập nở nụ cười hòa ái mà bắt chuyện:

“Ôi, đứa nhỏ trở lại này!”

“Ừa, đây không phải là Đông Đông sao? Đông Đông trở lại rồi.”

“Đông Đông trở về rồi có đi nữa không?”

“Đứa nhỏ! Đứa nhỏ này! Con về rồi à.”

“Đứa nhỏ, đứa nhỏ họ Lâm, có nhớ bà không, bà rất nhớ rất nhớ con đó.”

“... ”

Một đám người cực kỳ cao hứng, Lâm Đông vui vẻ nên hai cái đồng điều không biến mất nổi, có người đến mua tạp hoá, bé đặc biệt nhiệt tình lấy cho người ta, Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh đứng bên cạnh liếc nhìn nhau nở nụ cười, cảm thấy tới nơi này

đúng là quyết định chính xác, trong lòng cũng thả lỏng không ít, Nguyễn Tâm Ninh nói: “Chị Tâm Bình, vậy chị ở lại đây chơi nhé, em đi sắp xếp hành lý một chút.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Hai chị em mình cùng đi.”

“Cứ để cho Tri Nhiên ở chỗ này chơi là được.”

“Được.”

Trải qua hơn ba tháng điều trị, Nguyễn Tâm Bình đã không còn nhìn chằm chằm Lâm Đông giống trước nữa, chậm rãi cho Lâm Đông thời gian tự do càng ngày càng dài, lúc này cô cùng Nguyễn Tâm Ninh kéo va ly đi sang cách vách, mới đi hai bước, nghe tiếng Lâm Đông gọi: “Mẹ, dì, hai người đi đâu vậy ạ?”

Nguyễn Tâm Bình trả lời: “Đi cách vách.”

“Cũng kéo rương nhỏ của con sang cách vách luôn ạ?”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng hỏi: “Đúng rồi, làm sao vậy, con không muốn kéo đến cách vách à?”

“Dạ, bên trong có quà con tặng cho Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân, lát nữa con tính đưa cho bọn họ.”

“Vậy được, cái va ly này bọn mẹ không mang theo, để ở chỗ này, con tự trông nhé.”

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh nói một tiếng với Lâm Lệ Hoa, sau đó kéo va ly lớn đi sang cách vách, còn Lâm Đông thì ở lại cùng Lâm Lệ Hoa trông tiệm tạp hóa, nhìn Lâm Đông đi tới đi lui trong cửa hàng giống như trước, cảm giác này thật tốt, Lâm Lệ Hoa đứng ở trước quầy hỏi sinh hoạt của Lâm Đông tại đế đô, Lâm Đông nói từng cái một cho Lâm Lệ Hoa nghe.

Nói được một lát, có khách đến mua dấm chua, Lâm Lệ Hoa đi làm, Lâm Đông cảm thấy va ly hành lý của mình có chút vướng víu, vì vậy tay nhỏ nắm lấy thanh kéo va ly, kéo va ly hành lý vào sân sau tiệm tạp hóa, kéo hự hự gập ghềnh trắc trở một hồi tới luống hoa, nhìn thấy trên luống hoa có một hộp giấy lớn.

Bé thả va ly hành lý, tò mò ló đầu vào trong hộp giấy nhìn một cái, trông thấy bên trong có tôm hùm đất đang bò, bên cạnh còn có xôi kẹo hồ lô cùng kẹo sữa, bé nhớ lại lúc Hưng Hà nói bắt châu chấu, tôm hùm đất, hái táo, mua xôi kẹo hồ lô cùng kẹo sữa chờ bé tại tiệm tạp hóa.

Nhưng châu chấu đâu mất rồi?

Lâm Đông lật qua lật lại mấy cái hộp nhỏ bên trong hộp giấy lớn, đều không có châu chấu, chắc là chạy mất rồi, bé đi vào trong bụi cỏ đại tìm khắp nơi cũng không có châu chấu, thôi, chờ Hưng Hà trở về, bé và Hưng Hà cùng nhau đi bắt châu chấu, vì thế bé bỏ lại va ly hành lý, ôm lấy hộp giấy, đi tới tiệm tạp hóa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía đồng hồ trên vách tường.

Kỳ thực bé không biết coi đồng hồ, thế nhưng bé biết đến cái kim ngắn nhất kia gọi là kim giờ, kim giờ chỉ đến số mấy thì là mấy giờ, bây giờ sắp chỉ đến mười hai, như vậy thì là hơn mười một giờ, hơn mười một giờ là thời gian tiểu học Cẩm Lý tan học, trong lòng bé nhất thời vui vẻ, ôm hộp giấy nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, nói: “Cô ơi, sắp tan học rồi, con đi ra ngoài chờ Hưng Hà cùng Tiểu Xuyên.”

“Được, đừng chạy xa.”

“Dạ, con cũng đi nói một tiếng với mẹ và dì con.”

“Đi đi.”

Lâm Đông ôm hộp giấy, đứng ở cửa nhà mình nói một tiếng với Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh, sau đó ôm hộp giấy đi ra đường, ngồi ở trên một khối đá lớn, cảm thấy hưng phấn chờ bọn

Hưng Hà và Tiểu Xuyên, không nhin được liếc mắt nhìn tôm hùm đất còn đang bò vui vẻ bên trong hộp giấy bên, không có chết, bé càng vui vẻ hơn.

Bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía tiểu học Cẩm Lý, rừng cây xum xuê ở tiểu học Cẩm Lý như ẩn như hiện, có một loại cảm giác thần bí làm người ta trông ngóng. Bé muốn chạy đến tiểu học Cẩm Lý tìm bọn Hưng Hà, nhưng bé lại sợ mẹ không thấy mình sẽ sốt ruột, cho nên bé đành mím môi ngừng chân, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

Gió nhẹ nhàng thổi một hơi, hương cỏ xanh bao bọc quanh cây xanh lan tới chóp mũi của Lâm Đông, Lâm Đông hít một hơi ngửi được hương hoa, ngẩng đầu nhìn lên, một chú chim không biết tên đứng ở trên nhánh cây kêu ríu rít với bé, bé chớp đôi mắt sáng lóng lánh hỏi: “Chim nhỏ ời, mày nhận ra tao à?”

Chim nhỏ líu lo hai tiếng.

Lâm Đông còn nói: “Trước đây mỗi ngày tao đều đi qua nơi này á, tao đi học.”

Chim nhỏ líu lo.

Lâm Đông còn nói: “Ngày mai tao muốn tiếp tục đi học từ nơi này! Mày sẽ nhìn thấy tao mỗi ngày, còn có thể nhìn thấy Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân, còn có rất nhiều rất nhiều bạn nhỏ khác, bọn Hưng Hà sắp tan học rồi đó!”

Chim nhỏ líu lo hai tiếng, giương cánh, vỗ vỗ hai lần rồi bay mất, Lâm Đông tiếp tục ôm hộp giấy ngồi chờ, chợt nghe phương xa truyền đến tiếng chuông tan học keng keng keng.

Tan học!

Bé ngồi không yên, ôm hộp giấy đứng dậy, đôi mắt đen láy không hề chớp nhìn chằm chằm tiểu học Cẩm Lý như ẩn như hiện, nhìn

thấy trước cửa tiểu học Cẩm Lý đột nhiên tuôn ra không ít học sinh, đúng là tan học, bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên sắp về rồi.

Lâm Đông ôm chặt hộp giấy, nhìn về phía trước, trong lòng suy nghĩ thầy giáo lớp hai thích dạy quá giờ, nên về tới trước hẳn là Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, tiếp đến mới là Hưng Hà cùng Tiểu Quân, đang tự hỏi, phương xa xuất hiện một cái điểm đen nhỏ, sau điểm đen nhỏ lại có thêm ba điểm đen nhỏ, cơ hồ là trong nháy mắt bé liền nhận ra bốn cái điểm đen.

Là bọn Hưng Hà.

“Hưng Hà!” Lâm Đông lớn tiếng gọi.

Bốn điểm đen đồng thời đứng im, tiếp liền truyền tới một trận âm thanh vang động trời xanh: “Đông Đông!”

“Hưng Hà!”

“Đông Đông!”

Lâm Đông chạy về phía trước hai bước, phát hiện hộp giấy quá vướng, bé chạy không nhanh, vì vậy thả hộp giấy dưới đất, một lần nữa gọi một tiếng “Hưng Hà”, sau đó chạy thẳng tới, mà lúc này bốn người Mục Hưng Hà cũng là vọt trước đây sau chạy về phía Lâm Đông, cuối cùng Mục Hưng Hà xông lên trước, vọt tới trước mặt Lâm Đông ôm chặt lấy Lâm Đông.

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng nhào tới, bốn đứa nhỏ đem Lâm Đông vây nhốt chính giữa, Lâm Đông không cảm thấy bị chen như vậy khó chịu chút nào, trái lại vui vẻ cười không ngừng, tay nhỏ cố gắng sờ cả bốn người.

Năm đứa nhỏ ôm đủ một phút mới buông ra, sau đó Mục Hưng Hà vui vẻ hỏi: “Đông Đông, em về từ khi nào vậy?”

Lâm Đông nói: “Em về từ sáng sớm.”

“Một mình em trở về sao?”

“Không phải, mẹ em cùng dì cũng quay về rồi.”

“Em có đi nữa không?”

“Không đi.”

“Quá tốt rồi, đi, chúng ta về nhà.”

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông đi về phía trước.

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ ríu ra ríu rít hỏi chuyện Lâm Đông, vui vẻ vô cùng, cũng không để ý Lâm Đông trở về trước một trăm ngày hay là sau một trăm ngày, chỉ cần Lâm Đông trở về là được rồi.

Năm đứa nhỏ thật cao hứng đi về phố đông, đi tới một nửa Lâm Đông mới đột nhiên nhớ tới hộp giấy quên lấy, nhanh chóng chạy về, ôm hộp giấy cùng bốn người Mục Hưng Hà đi đến tiệm tạp hóa, vừa đến tiệm tạp hóa Lâm Đông liền mở va ly hành lý của mình ra, bên trong toàn là đồ chơi, đồ chơi gì à: súng bắn nước, yo yo, bóng nảy cao su, người máy... tràn đầy một va ly, Lâm Đông đều đưa cho bốn người Mục Hưng Hà, bốn người thương lượng.

“Đông Đông, cái này cho anh, chúng ta cùng nhau chơi.”

Lâm Đông nói: “Được.”

“Lâm Đông, anh muốn cái này.”

Lâm Đông nói: “Được.”

“Lâm Đông, cái này tao muốn hai cái.”

Lâm Đông nói: “Được.”

“...”

Năm đứa nhỏ đứng ở sân sau tiệm tạp hóa líu ra líu rú nói không ngừng, ngay cả Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh cũng nghe được, hai người nhìn nhau nở nụ cười cũng không để ý đến đám Lâm Đông nữa, cả buổi trưa năm đứa nhỏ đều tụm lại chơi đồ chơi với nhau, tuần sau Lâm Đông mới đi tiểu học Cẩm Lý báo danh, cho nên buổi chiều không cần lên trường, làm cho bọn Mục Hưng Hà cũng không muốn đi học, đặc biệt là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ rất kiêu ngạo mà nói với ba Kỳ rằng buổi chiều nó không đi học, nó muốn ở lại chơi đùa cùng bạn tốt nhất của nó là Lâm Đông, kết quả ba Kỳ dùng đế giày quất một cái vào mông của nó, nó hết kiêu ngạo cũng không dám đắc ý nữa, gào khóc đi học.

Buổi chiều vừa tan học, năm đứa nhỏ liền tụ lại cùng nhau, ăn chung uống chung chơi chung, buổi tối còn muốn ngủ chung trên giường của Hạ Tiểu Xuyên, các phụ huynh nghĩ ngày mai là cuối tuần, cũng không quản bọn họ.

Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh quá mệt mỏi, nên để cho Lâm Đông ngủ một đêm ở tiệm tạp hóa, ngày mai lại sắp xếp sau, vì vậy năm đứa nhỏ quây trên giường của Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Thanh Chương ở phòng bên quát một tiếng im lặng.

Năm đứa nhỏ lập tức cầm khẩu, sau đó ngồi chung một chỗ lôi đồ ăn vặt ra ăn, xé lung ta lung tung, rơi vụn bánh quy trên nệm, Lâm Đông nói: “Xé cẩn thận một chút, xé cẩn thận một chút, không nên làm dơ giường, làm dơ thì khỏi có chỗ ngủ đó.”

Vừa mới dứt lời, Kỳ Kỳ xé một bịch bánh tôm cái “roẹt”, bánh tôm rơi đầy trên chăn, năm đứa nhỏ vừa nhặt vừa ăn, vừa ăn vừa chơi, không thèm để ý đến thời gian, Hạ Thanh Chương giục mãi cũng vô dụng, cuối cùng Lâm Lệ Hoa lớn tiếng hỏi: “Đều đã ngủ chưa?”

Năm đứa nhỏ lập tức cầm khẩu, đồng thời vênh tai lắng nghe, nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh bị mở.

Mục Hưng Hà cảnh giác nói: “Cô của em đến.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Nằm xuống nhanh lên, nếu không mẹ tao mà biết sẽ ăn đòn mất.”

Kỳ Kỳ nói: “Nhanh lên.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Nhanh lên, giả bộ ngủ! Không thể để cho người lớn phát hiện chúng ta đang giả bộ ngủ, nếu không người lớn sẽ đánh mình!”

Năm đứa nhỏ chui vào chăn ngay lúc Lâm Lệ Hoa đẩy cửa phòng ra, đồng thời nhắm mắt lại giả bộ ngủ, thậm chí Hạ Tiểu Xuyên còn ngáy lên.

Năm đứa nhỏ nghĩ mình rất thông minh giấu được người lớn nên mừng thầm trong lòng, lại không biết Lâm Lệ Hoa đã sớm nhìn thấy đám lông mi rung rung của bọn nhỏ, chỉ có điều Lâm Lệ Hoa không tính vạch mặt, nhìn trên đất trên giường toàn là rác, cô bất đắc dĩ bật cười, lúc di chuyển ánh mắt thấy một bàn chân nhỏ đầy thịt, đây là bàn chân nhỏ của Lâm Đông, cô chưa kịp mở miệng, bàn chân nhỏ “Vèo” một cái rút vào trong chăn, trong chăn truyền đến tiếng ngáy vang trời.

Lâm Lệ Hoa: “...”

Cuối cùng Lâm Lệ Hoa không lật tẩy trò vặt của bọn nhỏ, chỉ dọn dẹp lại giường chiếu và mặt đất một chút, nhét nhét chăn cho bọn nhỏ rồi liền rời khỏi phòng.

Phát hiện bên ngoài không có âm thanh, năm đứa nhỏ híp mắt chung quanh nhìn, xác định trong phòng không còn ai, đồng thời mở mắt ra, Hạ Tiểu Xuyên nói: “Mẹ tao không phát hiện chúng ta giả bộ ngủ.”

Kỳ Kỳ nói: “Bởi vì tao giả vờ giỏi.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Là tao giả vờ tốt nhất, tao còn ngáy nữa!”

Kỳ Kỳ nói: “Lâm Đông cũng ngáy, Lâm Đông ngáy giỏi hơn mày nhiều.”

Lâm Đông gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì nói: “Ây da, em quên mất.” Nói xong Lâm Đông vội vàng trượt từ trên giường xuống dưới.

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: “Đông Đông, em đi đâu đó?”

Lâm Đông trả lời: “Em đi tìm mẹ em.”

“Tìm mẹ em làm gì?”

“Em muốn hôn mẹ trước khi đi ngủ.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 53: Lời Mời

Ở độ ba tháng, mỗi ngày Lâm Đông đều ở bên cạnh mẹ, dưỡng thành thói quen trước khi ngủ sẽ hôn mẹ một cái, như vậy mẹ có thể an tâm mà ngủ, nhưng hôm nay chơi quá sức, thiếu chút nữa quên.

Bé mang chiếc giày nhỏ, chạy ra khỏi phòng, lên tiếng chào hỏi Lâm Lệ Hoa một chút, vội vàng chạy ra khỏi tiệm tạp hóa, trực tiếp quẹo vào sân cách vách, chạy vào phòng khách, nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình đang uống thuốc.

Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc hỏi: “Bảo bối, sao con quay lại thế?”

Lâm Đông nói: “Mẹ, con quên hôn mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình ngẩn ra, trong nháy mắt ánh mắt trở nên mềm mại.

Lâm Đông chạy thịch thịch đến trước mặt Nguyễn Tâm Bình, bò lên trên ghế salon, tay nhỏ vịn cánh tay Nguyễn Tâm Bình, chu cái miệng nhỏ nhắn “chụt” một cái lên mặt của Nguyễn Tâm Bình, sau đó nói câu “Mẹ ngủ ngon, tạm biệt mẹ”, sau đó trong tiếng dận dò của dì và mẹ lại một lần trở lại tiệm tạp hóa, chui vào chần.

Mục Hưng Hà lập tức lại gần hỏi: “Hôn mẹ em rồi hả?”

Lâm Đông nói: “Dạ, em còn nói chúc ngủ ngon với mẹ em nữa.”

REPORT THIS AD

Kỳ Kỳ hỏi: “Lâm Đông, mày nói chúc ngủ ngon với mẹ mày như thế nào.”

Lâm Đông trả lời: “Tao nói ‘Mẹ ngủ ngon, tạm biệt mẹ’.”

Kỳ Kỳ không thêm suy nghĩ mà hỏi: “Tại sao mày không nói ba ngủ ngon?”

“Mẹ tao là mẹ tao, không phải ba tao, tao không thể nói ba ngủ ngon.”

“Vậy ba mày đâu? Mày có ba không?”

“Tao có!” Kỳ thực đối với việc sinh ra ở đế đô Lâm Đông không có chút ấn tượng nào, có ấn tượng với mẹ cũng là bởi vì nhiều lần xuất hiện ở trong mơ, cho nên vẫn luôn gọi mẹ, nhưng ba chỉ là một hình ảnh mơ mơ hồ hồ, mãi đến tận khi bé đến đế đô, dì lén lút cho bé xem video, bé mới biết ba có tồn tại, giờ khắc này trả lời: “Ba tao cực kỳ thương tao!”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Vậy ba mày đâu?”

“Đi làm ăn rồi.”

“Tại sao không trở về tới thăm mày với mẹ của mày?”

“Dì tao nói, bởi vì ba ta đi biển, không có tín hiệu, cho nên ba còn chưa biết tao đã trở về, chờ ba tao biết sẽ đến.”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Vậy khi nào thì ba mày biết mà đến?”

Hạ Tiểu Xuyên không nhịn được nói: “Kỳ Kỳ, mày có bị ngốc không vậy? Đã nói là đi biển, đương nhiên là khi nào trở về mới biết chứ.”

REPORT THIS AD

Kỳ Kỳ không nghe giải thích, chỉ nhớ kỹ hai chữ “bị ngốc” mà Hạ Tiểu Xuyên nói, lập tức phản bác: “Mày mới là kẻ ngốc!”

“Mày là kẻ ngốc.”

“Mày ý.”

“Mày thì có.”

“Mày ý mày ý mày ý.”

“Mày thì có mày thì có mày thì có.”

“ ... ”

Hai đứa bé cách Lâm Đông và Mục Hưng Hà mà âm ỉ, đồng thời duỗi bàn chân nhỏ vun qua người Lâm Đông và Mục Hưng Hà mà so chiều, sợ bị thương tới người vô tội, Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông qua nằm gần Tường Tiểu Quân mà ngủ, để Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên ngủ cùng nhau rồi thuận tiện đánh nhau, kết quả đến khi hai người thật sự nằm cùng một chỗ lại dừng đánh, bắt đầu tung chứng cứ cho đối phương để chứng tỏ “Tao không phải người ngốc”.

“Tao đã đọc thuộc lòng “trước giường ánh trăng sáng” của Lý Bạch, tao không phải người ngốc.”

“Tao cũng đã đọc thuộc lòng “đất trắng ngõ như sương”, tao cũng không phải kẻ ngốc.”

“Tao biết bắt tôm hùm, tao không phải người ngốc..”

REPORT THIS AD

“Ta biết phân biệt cá chép cá mè, tao không phải kẻ ngốc.”

“ ... ”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân không để ý tới Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, kết quả Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên tự ầm ỉ lên rồi kéo cả Lâm Đông vào, tất nhiên Mục Hưng Hà muốn chen vào, một khi Mục Hưng Hà chen vào, sẽ đem mấy chuyện xấu của Tưởng Tiểu Quân lôi ra, bắt Tưởng Tiểu Quân cõng nôi.

Vì vậy năm đứa nhỏ bắt đầu làm rùm beng ở trên giường, đánh nhau rồi cười như điên, mày đập một cái vào mông tao, tao đè mày một cái, như mấy con chuột đi đào hang vậy, tiếng thùng thùng thùng vang lên không ngừng trong phòng, mãi đến tận khi Hạ Thanh Chương lạnh mặt xuất hiện, năm đứa nhỏ đồng thời giả bộ ngủ, Hạ Thanh Chương ngồi trong phòng trông coi, năm đứa nhỏ giả bộ một chút ngủ thật mất ba.

Lúc này Hạ Thanh Chương mới tắt đèn rồi đi.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà cùng mở mắt ra, hai đứa bé nháy mắt đồng thời nhìn về phía Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân, xác định bọn họ đều đang ngủ, Mục Hưng Hà nhỏ giọng hỏi: “Đông Đông, sao em chưa ngủ?”

Lâm Đông nói: Em mới vừa nhìn thấy ông của em.”

“Ông của em?”

Lâm Đông gật đầu, chỉ tay ra cửa sổ, nói: “Anh xem, thật nhiều sao.”

Chuyện ông của Lâm Đông qua đời sau đó biến thành sao trên trời Mục Hưng Hà còn nhớ, cậu lập tức nói tiếp: “Ngôi sao sáng nhất kia là ông của em.”

REPORT THIS AD

“Đúng ạ.”

“Vậy em muốn nói chuyện với ông của em à?”

“Dạ, đã một trăm ngày rồi em không nói chuyện với ông.”

“Sao lâu vậy rồi em mới nói chuyện cùng ông? Để đó không có sao à?”

“Có, thế nhưng mỗi ngày em và mẹ đều ngủ sớm, lúc đó ngôi sao sáng nhất còn chưa xuất hiện, em và mẹ đang ngủ, cho nên em không nói chuyện với ông nhiều được.”

Mục Hưng Hà không hiểu hỏi: “Vậy tại sao hai người ngủ sớm như vậy?”

Lâm Đông nghiêm túc trả lời: “Bởi vì bác sĩ nói, mẹ em phải ngủ sớm dậy sớm.”

“Em nghe lời của bác sĩ.”

“Dạ, em và mẹ đều nghe lời của bác sĩ, như vậy thân thể mới tốt được.”

“Mẹ em đã khỏe chưa?”

“Chưa khỏe hết, bác sĩ nói nuôi cho khỏe là được.”

“Ừ, mẹ em sẽ sớm khỏe lại hết thôi.”

“Dạ.”

REPORT THIS AD

Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông nói chuyện một lát, rồi để cho Lâm Đông nói chuyện với ông, Lâm Đông nằm sát mép giường, từ cửa sổ nhìn thấy một vùng sao trời.

Tìm trong vùng sao trời một ngôi sao sáng nhất, trong nháy mắt bé nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm ngôi sao, sau khi gọi mấy tiếng ông ơi, mới bắt đầu chậm rãi kể chuyện với ngôi sao: “Ông ơi, con đã tìm được mẹ rồi, mẹ của con rất xinh đẹp, con

còn có ba nữa, ba của con đang đi biển, chờ ba trở về, ba sẽ đến gặp con, bọn họ rất thương con, bây giờ có thật là nhiều người thương con, mẹ, dì, cô, dượng, Hưng Hà, Tiểu Xuyên còn có thật nhiều thật là nhiều người khác nữa, con thật vui vẻ.

“Ông ơi, ông ở trên trời thế nào? Trên trời có phải là rất lớn không ạ?”

“Ông ơi, mùa xuân rồi ông đừng mặc dày quá, nếu không thì ông không cởi quần áo ra được đâu, mặc quá dày con cũng cởi không được, nhưng mà sang năm con có thể cởi ra rồi, ông ơi ông có nhớ con không? Con rất nhớ ông, hôm trước con nằm mơ thấy ông, mơ thấy ánh mắt của ông tốt lên rồi, xem báo cũng không cần đeo kiếng lão nữa, con vui lắm, ông ở trên trời tốt nhé, con phải đi ngủ rồi, ông ngủ ngon.”

Nói xong với bầu trời, Lâm Đông quay đầu lại nói với Mục Hưng Hà: “Hưng Hà, em nói xong rồi, chúng ta đi ngủ đi, khi nào thức dậy chúng ta đi bắt châu chấu, bắt châu chấu xong mọi người đến xem nhà mới của em, nhà mới của em đẹp lắm đó.”

Mục Hưng Hà xoay người, nằm ở trên giường nói: “Được, sáng sớm mai chúng ta dậy sớm một chút đi bắt châu chấu.”

Lâm Đông cũng vươn mình nằm trên giường, nói: “Dạ, ngủ thôi.”

REPORT THIS AD

“Ngủ.”

Hai người nhắm mắt lại, không bao lâu sau thì ngủ, lúc bắt đầu ngủ còn đang hoảng, đến khi ngủ tới nửa đêm năm đứa nhỏ xoay vòng còn đạp chân, cũng may nửa đêm Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đi sang hai, ba lần nhét chân cho bọn nhỏ, cho nên sáng hôm sau khi tỉnh dậy cả năm đứa đều nhảy nhót tưng bừng, thừa dịp sương mù dày đặc đi ra bãi cỏ bắt châu chấu, bắt xong châu chấu thì thả vào trong hộp giấy, sau đó Lâm Đông bắt đầu giúp đỡ

Lâm Lệ Hoa lấy một ít hàng hóa bên trong tiệm tạp hóa bày ra bên ngoài để bán.

Bốn đứa Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên nhìn thấy Lâm Đông chịu khó như thế, cũng đều tiến lên giúp đỡ bày hàng, Lâm Đông vui vẻ nhìn, vừa quay đầu nhìn thấy Nguyễn Tâm Ninh đi ra từ cách vách, Lâm Đông lập tức gọi: “Dì.”

Nguyễn Tâm Ninh hỏi: “Tri Nhiên, sao con dậy sớm quá vậy?”

“Con đi bắt châu chấu ạ.”

“Bắt châu chấu thì phải dậy sớm thế à?”

“Dạ, dậy sớm còn sương mù, châu chấu không bay được, nếu không thì bọn con bắt không được.”

“Ồ, Tri Nhiên hiểu biết thật nhiều nha.”

Lâm Đông nghe vậy có chút thẹn thùng, hơi cúi đầu, lòng bàn tay nhỏ chà chà quần áo, sau đó ngẩng mặt lên hỏi: “Mẹ con thức chưa ạ?”

Nguyễn Tâm Ninh không xác định mà nói: “Chắc là thức rồi đó.”

REPORT THIS AD

“Con đi xem mẹ.”

“Đi đi.”

Lâm Đông lập tức nói tạm biệt với đám Mục Hưng Hà, sau đó chạy vào khu nhà nhỏ cách vách, từ hôm nay đây chính là nhà của bé, bố cục sân cũng na ná như nhà của Mục Hưng Hà, thế nhưng những chi tiết nhỏ được Nguyễn Tâm Ninh chỉnh lý lại nhìn rất an nhàn, bé rất thích, bước chân ngẩn chạy vào phòng khách, đột nhiên dừng chân lại, sau đó nhón từng bước nhỏ đi về phía phòng ngủ, đến cửa phòng ngủ tay nhỏ vịn khung cửa, đứng ở cạnh cửa,

sau đó dùng ngón tay út nhẹ nhàng chọt cửa phòng, cửa phòng không tiếng động mở ra một cái khe.

Bé ghé sát khe cửa nhìn vào bên trong phòng ngủ, nếu như mẹ còn đang ngủ, bé sẽ để mẹ ngủ thêm một lát, bởi vì bác sĩ nói không thể quá nhiều giấc ngủ của mẹ, nếu như mẹ tỉnh rồi, bé sẽ đi vào.

“Tri Nhiên, là Tri Nhiên đó à?”

“Mẹ, là con ạ.”

“Mau tới đây cho mẹ nhìn cái nào.”

Lâm Đông đẩy cửa phòng ra, phòng ngủ bị rọi sáng, bé vui vẻ đi đến đầu giường.

Nguyễn Tâm Bình vươn tay nâng mặt của bé lên rồi hôn một cái, dịu dàng nói: “Bảo bối, chào buổi sáng.”

Lâm Đông vui mừng, đồng điệu ở khóe miệng hiện ra: “Mẹ, chào buổi sáng.”

REPORT THIS AD

“Còn rất sớm đó.”

“Dạ, con đi bắt châu chấu, rồi phụ cô mở tiệm.”

“Con giỏi quá.”

Nguyễn Tâm Bình nói chuyện rất tình cảm, giọng nói thì dịu dàng, cô rất thích khen Lâm Đông, sự khen ngợi của cô như một luồng suối ấm áp thơm ngọt làm ướn lòng Lâm Đông, mỗi lần như vậy bé đều cảm thấy rất ngọt, giờ khắc này cũng vậy.

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng hỏi: “Con đói bụng chưa?”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ rồi.”

“Vậy mẹ làm bánh mì cho con ăn nhé?”

“Cũng cho bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên ăn được không ạ?” Lâm Đông hỏi.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Con muốn cho bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên ăn sao?”

Lâm Đông ngược mắt nhìn sắc mặt Nguyễn Tâm Bình, không đợi bé tỉ mỉ quan sát, Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nói ngay lập tức: “Bảo bối, không sao, con cứ nói thật, không cần nhìn sắc mặt của mẹ, trong lòng con nghĩ gì thì nói cho mẹ nghe cái đó, được không?”

Lâm Đông đấu tranh nội tâm một hồi, nói: “Con từng ăn qua cơm mà mẹ của Hưng Hà và Tiểu Xuyên làm, ăn thật ngon, bọn họ chưa từng ăn cơm mẹ làm, con muốn bọn họ cũng khen cơm mà mẹ làm rất ngon.”

REPORT THIS AD

Nguyễn Tâm Bình cảm thấy vừa chua xót vừa ấm áp lại ngọt ngọt, tóm lại là hạnh phúc chiếm thượng phong, cô vươn tay kéo Lâm Đông vào trong lòng ngực, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé nói: “Bảo bối nhỏ của mẹ, sao con lại tốt như vậy chứ, sao lại tốt thế hả, mẹ rất vui vì có bảo bối như con, được, lát nữa con gọi bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên qua đây, mẹ làm điểm tâm cho bọn họ ăn, có được không?”

“Dạ được.” Lâm Đông cao hứng hỏi: “Vậy bọn họ có thể tới bên này chơi không ạ?”

Nguyễn Tâm Bình cười dịu dàng nói: “Đương nhiên có thể, bọn họ là bạn bè của con mà, mẹ rất hoan nghênh bọn họ tới chỗ này.”

Lâm Đông lại hỏi: “Có thể đến phòng của con chơi không ạ?”

“Đương nhiên, đây là nhà của con, nên con cũng là chủ nhân của căn nhà, con muốn làm gì cũng được cả, biết không?”

Lâm Đông vui sướng gật đầu: “Dạ biết ạ.”

Nguyễn Tâm Bình vươn tay xoa mái tóc mềm mại Lâm Đông, nhẹ giọng nói mấy lời với Lâm Đông, ngôn ngữ đơn giản dễ hiểu, bé chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, không thể hiểu rõ ràng toàn bộ đạo lý thế nhưng có thể lĩnh hội vài ý chính, mẹ nói cho bé biết trẻ con được sinh ra như thế nào, nói cho bé biết bé là kết tinh tình yêu của ba mẹ, nói cho bé biết ở đây là nhà của bé, bé không cần đi lấy lòng bất cứ người nào, cũng nói cho bé biết mẹ vĩnh viễn yêu bé, đó là tất cả. Không cần tự ti không cần buồn bã, cứ vui vẻ một chút, đừng cảm một chút cho dù phô trương cũng được.

Lâm Đông nghe mà cảm thấy ấm lòng, bé lại một lần nữa cảm nhận được “Có mẹ trẻ con là bảo bối”, mẹ thật là tốt, bé không nhìn được nghiêng người ôm cổ Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình cố ý chọc lét bé, làm bé cười khanh khách không ngừng, Nguyễn Tâm Bình cũng thoải mái mà cười, một buổi sáng tâm tình không tệ vui đầu bận rộn trong nhà bếp.

Từ nhỏ gia cảnh nhà Nguyễn Tâm Bình đã khá giả, đã từng có thời gian cơm đến há mồm áo đến thì đưa tay, sau khi quen biết Bùi Thức Vi, học kỹ thuật nấu nướng đơn giản với Bùi Thức Vi có trù nghệ tuyệt vời, cô học các món điểm tâm phương tây là tốt nhất, bởi vì đơn giản.

Vì bọn Mục Hưng Hà đều là trẻ con, hẳn là sẽ thích các loại điểm tâm ngọt, Nguyễn Tâm Bình tự mình nướng bánh mì, bánh quy, nấu trứng gà, sau đó lại ép nước trái cây, hâm nóng sữa bò, để Lâm Đông hào hứng chạy đến nhà đám Mục Hưng Hà gọi Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân gọi đến nhà mình ăn điểm tâm, bốn đứa nhỏ chưa từng ăn điểm tâm kiểu phương tây, nhìn mới mẻ, lại thêm Nguyễn Tâm Bình cố ý nặn thành hình dáng

trẻ con thích ăn, cho nên bọn Mục Hưng Hà vui đầu ăn liên tục, làm cho Lâm Đông sượng đến phát rồ luôn.

Nguyễn Tâm Bình thở phào nhẹ nhõm, sợ mình làm không tốt, khiến cho con trai mình khó chịu, coi bộ rất tốt, cô cười tiến vào phòng ngủ uống thuốc.

Sau khi ăn bữa nhỏ Lâm Đông và Mục Hưng Hà ăn xong, tình lực no đủ không có chuyện gì làm, đương nhiên là chơi, vì để cho mẹ ngẩng đầu là nhìn thấy mình, Lâm Đông đề nghị mọi người chơi đùa trong sân nhà bé, chơi đến điên luôn, chơi đến buổi trưa, giọng răn dạy của ba Kỳ Kỳ truyền đến từ ngoài sân: “Kỳ Kỳ, còn chơi hả! Mà làm xong bài tập ở nhà chưa? Tiểu Quân nữa, con làm xong bài tập ở nhà chưa? Tiểu Xuyên còn con nữa?”

Sắc mặt của Kỳ Kỳ thay đổi.

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cũng sửng sốt.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 54: Lại Đi Học

Ba Kỳ Kỳ chỉ đi ngang qua, nhìn thấy đám nhóc con này chơi đến trưa cũng không biết về nhà, không nhìn được răn dạy hai câu, dạy bảo xong lại rời đi, nhưng mấy đứa nhóc Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân lại đang ngổn ngang trong gió, cố gắng nghĩ lại bài tập về nhà mà thầy cô giáo giao cho vào buổi chiều thứ sáu, càng nghĩ càng ư sầu.

Đặc biệt là Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đi học lớp vỡ lòng, bài tập về nhà của lớp vỡ lòng tuần này chính là viết các vận mẫu sau “ai, ei, ui, ao, ou, iu, ie, üe, er, an, en, in, un, ün” mỗi cái mười lần, mười lần đó, phải viết rất lâu, trong nháy mắt Kỳ Kỳ cảm thấy trong lòng mệt mỏi quá tay mệt mỏi quá toàn thân đều mệt, quay đầu nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân còn chưa làm bài tập của mình, nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên cùng nó là kẻ tám lạng người nửa cân, nó lại không dám nhờ Mục Hưng Hà, không thể làm gì khác hơn là đưa mắt nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Mày nhìn tao làm gì?”

Kỳ Kỳ hỏi ngược lại: “Lâm Đông, chúng ta có phải là bạn tốt không?”

Lâm Đông nói: “Phải.”

Kỳ Kỳ nói: “Vậy mày làm bài tập giúp tao đi.”

Lâm Đông từ chối: “Tao không làm.”

“Mày không có bài tập về nhà để làm, tại sao mày không giúp tao?”

“Cô giáo nói, việc của mình thì phải tự mình làm.”

Kỳ Kỳ dùng tay nhỏ sờ sờ túi, lấy ra một xu, nói: “Tao cho mày một xu, mày làm bài tập giúp tao đi.”

“Tao không làm.”

“Tao cho mày tiền.”

“Lâm Đông nhiều tiền hơn mày nhiều!” Hạ Tiểu Xuyên đi ra nói: “Lâm Đông có hơn một trăm đồng tiền, Lâm Đông còn có một cái hộp để tiền, đặc biệt có tiền!”

Kỳ Kỳ nghe nói nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ cầu viện không được, vừa nghĩ tới bộ dáng kiểm tra bài tập của cô giáo, trái tim nhỏ cảm thấy lạnh giá, quả thực không biết nên làm gì bây giờ.

Lâm Đông nói: “Mọi người mau trở về làm bài tập đi.”

Kỳ Kỳ thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng: “Nhưng tao muốn chơi.”

Hạ Tiểu Xuyên thở phì phò nói: “Chơi nữa thì thứ hai mày sẽ bị phạt đứng.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đi, về nhà làm bài tập đi.”

Tưởng Tiểu Quân vươn tay lôi Kỳ Kỳ đi.

Hạ Tiểu Xuyên cùng rời đi.

Trong sân chỉ còn dư lại Lâm Đông và Mục Hưng Hà, hai đứa bé còn chưa bắt đầu chơi, Mục Hoài An gọi Mục Hưng Hà ăn cơm, Mục Hưng Hà trả lời một tiếng rồi bỏ chạy về nhà, Lâm Đông vui vẻ đứng ở bên trong khu nhà nhỏ, nhặt đồ chơi rải rác trên đất lên, sau đó nghe Nguyễn Tâm Bình gọi: “Tri Nhiên.”

Lâm Đông cầm súng bắn nước nước quay đầu lại: “Mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười: “Tới dùng cơm.”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

Dọn dẹp đồ chơi xong, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh rửa tay nhỏ, ngồi ở trước bàn cơm cùng Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh, nhìn thức ăn mà mẹ và dì tỉ mỉ nấu nướng, trong đó có một đĩa thịt viên sốt tương đỏ, là món bé thích nhất, lúc ở để đô mẹ và dì cũng hay nấu cho bé ăn, khi đó bé đã nghĩ nhất định là cô cùng Tiểu Xuyên cũng thích ăn, vì vậy Lâm Đông nói với Nguyễn Tâm Bình, bé muốn đưa ba viên thịt sốt cho nhà cô nếm thử, hỏi Nguyễn Tâm Bình có được không.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Đương nhiên là được.”

Sau đó Nguyễn Tâm Bình cố ý lấy cho Lâm Đông một cái đĩa nhỏ nhìn rất đẹp, bỏ ba viên thịt sốt vào bên trong, để Lâm Đông đưa đến nhà Lâm Lệ Hoa ở cách vách, Lâm Đông vui vẻ chạy đến tiệm tạp hóa, gọi: “Cô ơi, cô ơi!”

Lâm Lệ Hoa vừa thấy Lâm Đông liền cười: “Đông Đông à.”

“Cô ơi, cho cô ăn thịt viên sốt đỏ, mẹ con làm ạ.”

“Là con muốn cho cô ăn à?”

“Dạ, ăn cực kỳ ngon, cô ăn đi ạ.”

Lâm Lệ Hoa nhận lấy, vui vẻ xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: “Cô ơi, mẹ con còn nói, ngày mai mời cô qua nhà con ăn cơm trưa, nói là tân gia.”

“Ồ, con còn biết tân gia cơ à.”

“Mẹ con dạy con ạ.”

“Được được được, vậy trưa nay con ở đây ăn cơm với cô được không?”

“Dạ được.” Lâm Đông thuận miệng đồng ý sau đó nhanh chóng lắc đầu: “Không được, mẹ cùng dì đều đang chờ con ăn cơm ạ.”

“Vậy con chờ một chút, cô cũng cho con đồ ăn mang về.”

Đợi đến lúc Lâm Đông trở lại, trên bàn cơm của Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh có thêm một đĩa rau xào xanh mướt, Lâm Đông ăn rất ngon, ăn xong bữa trưa, người một nhà tranh thủ sửa sang lại phòng trong phòng ngoài một chút, sau đó bắt đầu nghỉ trưa, nghỉ trưa xong Mục Hưng Hà đi nhà bà nội, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân ở nhà làm bài tập, Lâm Đông lại cùng Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh dọn dẹp phòng mới tới đêm khuya, cả nhà đều rất sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Trong đó phòng của Lâm Đông là đẹp nhất, ngoài các màu xanh xanh đỏ đỏ như trong phim hoạt hình, Nguyễn Tâm Bình còn cố ý dựa theo hương vị của trần Cẩm Lí, bỏ thêm một chút chút đáng yêu, ổn định và một chút vui tươi, Lâm Đông rất thích, vui vẻ hỏi: “Mẹ ơi, sau này con sẽ ngủ ở đây à?”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Đúng rồi.”

“Vậy con cũng có thể để cho bọn Hưng Hà tới đây ngủ đúng không ạ?”

“Không sai.”

Lâm Đông cảm thấy cao hứng, nhưng mà buổi tối Mục Hưng Hà không có ở nhà, ba người Kỳ Kỳ đang bị bức ép làm bài tập.

Sáng hôm sau, Lâm Đông ăn xong điểm tâm liền cao hứng không thôi, giúp đỡ mẹ cùng dì hái đồ ăn rửa rau, bởi vì mẹ cùng dì muốn mời một nhà cô, một nhà Hưng Hà, một nhà Kỳ Kỳ, một nhà Tiểu Quân, còn có lão Ông bà Ông, lão Trương tới ăn cơm, cảm ơn bọn họ đã chăm sóc bé, bé rất vui vẻ, cơm nước chuẩn bị đã hòm hòm, bé dắt tay Nguyễn Tâm Bình đến từng nhà mời người ta tới ăn cơm.

Kết quả bởi vì ăn phải thức ăn có vấn đề nên lão Ông bà Ông và lão Trương không tới, nhưng bốn nhà Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tiểu Quân đều là mẹ mang theo con tới, bởi vì ba phải ở nhà giữ nhà, cho nên sáu người lớn năm đứa nhỏ ngồi chính tề trên hai bàn ăn một lớn một nhỏ, náo nhiệt ăn cơm ở trong nhà mới của Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn người lớn trẻ con đều hoan hoan hỉ hỉ, bé có chút xuất thần, cây cối trong sân xanh ngát một màu, ánh mắt của bé lại nhìn chăm chăm một đóa hoa dại nơi góc sân, đóa hoa dại màu trắng, gió nhẹ nhàng thổi một hơi, nó liền vui sướng rung rinh, thật giống như đang rất vui vẻ, Lâm Đông không khỏi vui sướng mà rung đùi đắc ý, sau đó đưa đĩa rau cho Tiểu Xuyên cùng Hưng Hà ăn, tình cảnh này bị mẹ Kỳ Kỳ nhìn thấy, mẹ Kỳ Kỳ nói: “Các cô xem Đông Đông vui vẻ kìa.”

Đám người Nguyễn Tâm Bình chuyển ánh mắt về phía Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Đông Đông thích tất cả mọi người ở cùng nhau.”

Nguyễn Tâm Bình nghe vậy nhìn Lâm Lệ Hoa, gật đầu tán đồng.

Mẹ Kỳ Kỳ nói: “Đông Đông thực sự là đứa nhỏ hiểu chuyện nhất mà tôi từng thấy, những đứa nhỏ trạc tuổi nó đều không được như

thế đâu, nghe nói là mẹ của Đông Đông dưỡng thai tốt.”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Cũng có thể đó là nguyên nhân, nhưng chủ yếu là do ba nó.”

Trước giờ Nguyễn Tâm Bình chưa nói đến ba của Đông Đông, mấy người Lâm Lệ Hoa lặng thinh không bao giờ nhắc đến những từ có liên quan đến “ba Đông Đông”, để khỏi đụng trúng chỗ đau của Nguyễn Tâm Bình, thấy Nguyễn Tâm Bình nhắc đến, đám người Lâm Lệ Hoa cũng không kiêng dè gì nữa, mẹ Kỳ Kỳ trực tiếp hỏi Nguyễn Tâm Bình về chuyện liên quan đến ba Đông Đông.

Nguyễn Tâm Bình rất thản nhiên trả lời, bầu không khí trên bàn cơm thập phần hòa hợp, ngoại trừ Nguyễn Tâm Bình ra, năm người mẹ có tuổi tác xấp xỉ mà tuổi tác của mấy đứa con cũng xấp xỉ, cho nên đề tài rất nhiều, đám người Lâm Lệ Hoa vốn cảm thấy người có văn hóa có hàm dưỡng như Nguyễn Tâm Bình sẽ có cảm giác xa cách, nhưng sau khi ăn một bữa cơm phát hiện mọi người đều cực kỳ nhất trí ở vài phương diện khác nhau, ví dụ như gia đình cùng con cái.

Cơm nước xong, mấy người Lâm Lệ Hoa tranh nhau rửa chén dọn dẹp phòng cho Nguyễn Tâm Bình, sau khi thu dọn xong lại hàn huyên, trò chuyện một chút, mẹ Kỳ Kỳ lại lôi đề tài kia ra hỏi: “Chờ ba của Đông Đông tới đây, ba của Đông Đông cũng ở nơi này sao?”

Nguyễn Tâm Bình cười một cái nói: “Em cũng không biết.”

“Kỳ thực hai người đều là người có bản lĩnh, ở nơi này nhân tài không được trọng dụng, cũng là vì con cái.”

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: “Cũng không hoàn toàn như vậy, nơi này cũng rất thích hợp để em dưỡng bệnh.” Cô không muốn cái gì cũng lôi con cái ra làm lý do, như vậy sẽ khiến cho trẻ con bị áp lực quá lớn, cô thật lòng cảm thấy trấn Cẩm Lý khá tốt.

“Cũng đúng, bọn tôi ở đây rất cẩn thận, không sợ có người xấu.”

“Đúng.”

“Hơn nữa bọn trẻ ở cùng nhau chơi cũng vui vẻ.”

“Đúng vậy, lúc Tri Nhiên ở để đồ rất nhớ bọn họ.”

Nói xong Nguyễn Tâm Bình không nhịn được quay đầu nhìn Lâm Đông, năm đứa nhỏ Lâm Đông và Mục Hưng Hà đã ăn no, giờ khắc này đang nằm úp sấp ở trong phòng khách xem ti vi, từng đứa từng đứa xem rất tập trung, đang xem “Conan”.

Đợi đến khi Conan nói câu kinh điển “Chân tướng chỉ có một”, năm đứa nhỏ đồng thời tạo dáng bắt chước theo “Chân tướng chỉ có một”, nói xong tiếp tục xem phim hoạt hình, cực kì hài hòa.

Xem xong một tập lại hết hài hòa, bắt đầu tranh nhau điều khiển từ xa, một đứa muốn xem “Đông du ký”, một đứa muốn xem “Tây Du ký”, một đứa muốn xem “Cảnh sát mèo đen”, một đứa muốn xem “Anh hùng xạ điêu”, không có một đáp án thống nhất, sau đó năm đứa nhỏ thì có bốn đứa đang cướp điều khiển từ xa, chỉ có Lâm Đông ngoan ngoãn ngồi ở chính giữa nhìn, nhìn bọn họ tranh tới tranh lui, Lâm Đông muốn ngăn cản nhưng không ngăn cản được, đành đứng lên, đi tới trước TV, nhấn nút nguồn TV “Bụp” một tiếng, TV tắt ngóm.

Bốn người Mục Hưng Hà quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Trẻ con xem TV nhiều, mặt sẽ biến thành hình vuông.”

Kỳ Kỳ hỏi: “Ai nói?”

Lâm Đông nói: “Tôn Ngộ Không.”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Tôn Ngộ Không biết ‘TV’ sao?”

Hạ Tiểu Xuyên tiếp lời: “Kỳ Kỳ mày có ngốc không vậy, Tôn Ngộ Không là thần tiên, thần tiên biết tất cả mọi chuyện.”

“Mày ngốc.”

“Mày mới ngốc.”

“Mày mới ngốc.”

“...”

Bên này Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cãi vã, bên kia Lâm Đông thờ phào nhẹ nhõm, mọi người không trách bé tự ý tắt TV, bé lấy truyện tranh mà mẹ mua cho mình ra xem chung với Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, chỉ chốc lát sau, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cũng bị hấp dẫn lại đây, năm đứa nhỏ hiếm khi không làm phiền người khác mà chỉ đọc truyện tranh.

Tới buổi chiều, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân lại bị phụ huynh gọi về nhà làm bài tập, lúc buổi tối Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cố ý chạy đến phòng của Lâm Đông, cùng khoe khoang với Lâm Đông là bọn nó đã làm xong bài tập, nói mình viết rất nghiêm túc rất ngay ngắn, Lâm Đông nhìn sách bài tập của Kỳ Kỳ, phát hiện Kỳ Kỳ chỉ viết mỗi cái chín lần, mà không phải mười lần.

Kỳ Kỳ đếm ba lần, đúng là chín lần, không phải mười lần, trong nháy mắt như gặp sấm sét giữa trời quang, khóc lóc về nhà tiếp tục viết, bởi vì Hạ Tiểu Xuyên đã hoàn thành, đặc ý muốn ngủ cùng Lâm Đông.

Lâm Đông cũng nguyện ý ngủ cùng Hạ Tiểu Xuyên, nhưng Lâm Lệ Hoa sợ Hạ Tiểu Xuyên quấy rầy Nguyễn Tâm Bình, kiên quyết ôm Hạ Tiểu Xuyên về nhà, sau khi ôm về nhà Hạ Thanh Chương liền nói: “Thật ra để Tiểu Xuyên ngủ cùng Đông Đông cũng không có chuyện gì mà.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Nếu như làm ầm ỹ đến mẹ Đông Đông thì sao, mắt công mẹ Đông Đông lại phát bệnh nữa?”

Không phải là mẹ Đông Đông khỏe rồi à?”

“Còn chưa khỏi hẳn, phải tĩnh dưỡng nhiều, nếu như tĩnh dưỡng không tốt, phát bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, nếu phát bệnh thì phải làm sao bây giờ?” Hạ Thanh Chương nói: “Cô ấy như vậy có thể chăm sóc Đông Đông không? Sao anh cảm thấy có chút vất vả nhỉ? Tâm Ninh cũng là một cô gái mới lớn, không hiểu cách chăm sóc trẻ con, không bằng cứ để Đông Đông ăn ngủ ở nhà chúng ta đi.”

“Như vậy sao được? Mẹ Đông Đông không thấy Đông Đông mới phát bệnh.”

“Vậy Đông Đông còn đi học được không?”

“Được chứ, nghe Tâm Ninh nói, đã lâu rồi mẹ Đông Đông không còn hoảng hốt nữa, bác sĩ nói đây là điềm tốt. Hai người vốn để bảo mẫu tới chăm sóc Đông Đông, nhưng người nhà của bảo mẫu đều ở để đô, cho nên cũng không đề cập việc này với bảo mẫu, gần đây cô ấy chuẩn bị tìm bảo mẫu để chăm sóc Đông Đông, nhưng một chỗc khó tìm.”

Hạ Thanh Chương gật đầu, nói: “Vậy chúng ta giúp một tay là được.”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Đương nhiên, đây cũng là Đông Đông của chúng ta mà.”

“Đúng.”

“Được rồi, tắm rửa ngủ đi, sáng mai thứ hai, anh cũng phải dậy sớm đi lên kiểm tra tự học buổi sáng mà?”

“Ừ, đi ngủ sớm một chút.”

Sáng ngày thứ hai, trời còn chưa sáng Hạ Thanh Chương đã rời giường, mới ra cửa tiệm tạp hóa liền thấy Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, kinh ngạc hỏi: “Đông Đông, sao con cũng tới sớm vậy?”

Lâm Đông nói: “Con đi lên tự học sớm ạ.”

“Con còn nhỏ, có thể không lên tự học sớm.”

“Con muốn đi, dì cũng cho con đi mà.”

Lúc Tưởng Tiểu Quân gọi Mục Hưng Hà đi học, bé đột nhiên tỉnh lại, không dám quấy nhiễu mẹ, liền để trần bàn chân nhỏ chạy đến gõ cửa phòng của dì, bảo dì mở cửa giúp, bé muốn đi học.

Hạ Thanh Chương nghe nói xong nở nụ cười, y đã nghe Lâm Lệ Hoa nói qua Nguyễn Tâm Ninh cũng xuất thân từ gia đình nghèo khổ, đừng nói trẻ con sáu tuổi đã phải dậy sớm như thế, phỏng chừng Nguyễn Tâm Ninh cũng phải dậy sớm từ lúc năm tuổi để giúp đỡ người lớn xuống ruộng làm việc, cho nên cô ủng hộ Lâm Đông đi học, Hạ Thanh Chương cũng không cảm thấy kỳ quái, cười nói: “Vậy được, trời tối không nhìn thấy đường, đi, dựng dắt con đi.”

“Dạ.”

Lâm Đông nắm tay Hạ Thanh Chương, một tay khác nắm tay Mục Hưng Hà, vững vàng đi đến tiểu học Cẩm Lý, lại một lần ngồi vào bên trong phòng học của tiểu học Cẩm Lý, dựa vào bốn cái đèn lớn bên trong phòng học, nhìn rõ ràng chữ vuông trong sách vở, trong lòng Lâm Đông như tờ giấy trắng được lấp đầy các chữ màu đen, rõ ràng rành rành, đó chính là vì bé thích học, nghe tiếng đọc sách sáng sủa bên trong phòng học, bé cũng mở sách ra đọc từng chữ một, đọc hết buổi sáng sớm, tiếng chuông tan học vừa vang, bé cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đeo cặp sách chạy ra khỏi phòng học chạy ra khỏi trường học.

Rất vui vẻ.

Một đường chạy đến đầu phố đông, đột nhiên nhìn thấy có không ít người đứng vây quanh cửa nhà mình, Lâm Đông sửng sờ, xảy ra chuyện gì.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 55: Quyết Định

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân giật mình đi về phía trước hai bước, nghe được giọng nói của Nguyễn Tâm Bình, khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nghiêm lại, nhanh chóng chạy vào trong đám người, thấy Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Lệ Hoa đang dìu Nguyễn Tâm Bình vào trong sân, mà Nguyễn Tâm Bình không ngừng gào: “Tri Nhiên, Tri Nhiên đi đâu mất rồi? Tri Nhiên bị người ta bắt cóc, bị người ta bắt cóc rồi!”

Mặc kệ Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Lệ Hoa giải thích như thế nào, Nguyễn Tâm Bình vẫn làm như không nghe thấy, ra sức giãy dụa, dường như bị bức ép khiến cho cả người mạnh mẽ hơn, Nguyễn Tâm Bình nhìn như nhu nhược thoát khỏi Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Lệ Hoa, quay người muốn chạy ra ngoài, vừa quay đầu nhìn thấy Lâm Đông.

Lâm Đông gọi: “Mẹ.”

Nguyễn Tâm Ninh sửng sò.

Lâm Đông đi lên trước nắm tay Nguyễn Tâm Bình.

Tay Nguyễn Tâm Bình run một cái.

Lâm Đông dùng hai tay nhỏ bé nắm tay Nguyễn Tâm Bình nói: “Mẹ, con đi học.”

Nguyễn Tâm Bình nhìn chằm chằm Lâm Đông, dần dần khôi phục tỉnh táo.

Lâm Đông được Lâm Lệ Hoa nhắc nhở, nắm tay Nguyễn Tâm Bình, dắt Nguyễn Tâm Bình đi vào trong phòng khách, Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng đi lấy nước để Nguyễn Tâm Bình uống thuốc, hàng xóm vây xem thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì họ đều biết bọn buôn người lừa bán Lâm Đông, mới khiến tinh thần của Nguyễn Tâm Bình có vấn đề, đều đồng tình không thôi, dồn dập bảo Lâm Đông cố gắng chăm sóc mẹ, sau đó lần lượt rời đi vì không muốn quấy rầy Nguyễn Tâm Bình.

Lâm Đông nắm tay Nguyễn Tâm Bình dắt cô ngồi vào trên ghế salon, nhìn Nguyễn Tâm Bình uống thuốc, từ trong miệng Nguyễn Tâm Ninh biết được Nguyễn Tâm Bình có thói quen vừa mở mắt liền nhìn thấy Lâm Đông, nhưng hôm nay tìm khắp cả phòng cũng không nhìn thấy Lâm Đông, ngay lập tức cho rằng Lâm Đông lại bị người ta bắt cóc, ai nói cũng không tin, lại muốn báo cảnh sát tìm Lâm Đông, cũng may là Lâm Đông trở lại đúng lúc.

Giờ khắc này Nguyễn Tâm Bình uống thuốc xong, nhìn Lâm Lệ Hoa và Nguyễn Tâm Ninh vẻ mặt lo âu đứng ở bên cạnh mình, lại nhìn về phía Lâm Đông, trong lòng biết vừa nãy mình lại phát bệnh, ngượng ngùng xin lỗi Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa nói: “Không có gì, từ từ thôi.”

Nguyễn Tâm Bình cười cười, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Lâm Đông, bên trong ánh mắt dịu dàng giấu sự áy náy, vương tay sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, cũng không biết nói cái gì cho phải, ngược lại là Lâm Đông cười với Nguyễn Tâm Bình, nụ cười trong suốt, sau đó nói: “Mẹ, con đi học.”

“Ừ, mẹ biết rồi.”

“Con và Hưng Hà cùng nhau đọc sách.”

“Đọc sách gì?”

“Đọc sách ngữ văn ạ, con thuộc hết rồi.”

“Vậy con đọc cho mẹ nghe có được hay không?”

Lâm Đông gật đầu, mở miệng đọc thuộc lòng bài học tự học buổi sáng ngày hôm nay cho Nguyễn Tâm Bình nghe, Nguyễn Tâm Bình nghe mặt mày đều cong, cả người tươi sáng dịu dàng, Nguyễn Tâm Ninh và Lâm Lệ Hoa thấy thế triệt để yên lòng, Lâm Lệ Hoa âm thầm kéo ống tay áo Nguyễn Tâm Ninh, Nguyễn Tâm Ninh cùng Lâm Lệ Hoa ra phòng khách, gọi: “Chị Lâm.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Không phải cô đang tìm bảo mẫu sao?”

“Còn chưa tìm được.”

“Không phải có rất nhiều người đến thử sao?”

“Điều kiện đều quá kém, sợ dùng không thích hợp.”

“Không có cách nào, đây là địa phương nhỏ.”

“Em đang tính thuyết phục bảo mẫu ở nhà tới đây giúp đỡ.”

“Vậy phải nhanh lên, nếu không khi chị cô phát bệnh, chúng ta không chú ý tới là sẽ xảy ra chuyện mất.”

Nguyễn Tâm Ninh gật đầu: “Cảm ơn chị Lâm.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Đừng khách sáo, tôi cũng vì đau lòng cho Đông Đông.”

“Em biết.”

Lâm Lệ Hoa nhìn học sinh lục tục trở về nói: “Đã trễ thế này, hai người cũng đừng làm điểm tâm nữa, vừa khéo tôi làm cũng nhiều, cô bưng điểm tâm về ăn đi.”

Nguyễn Tâm Ninh không khách sáo, đi sang tiệm tạp hóa bưng điếm tâm, lúc đi ra mẹ Kỳ Kỳ, mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân đều bưng điếm tâm đưa tới, nói là bận rộn một buổi sáng, khẳng định không có điếm tâm ăn, Nguyễn Tâm Ninh và Nguyễn Tâm Bình nhìn nhau một cái, trong lòng cực kỳ ấm áp, cuối cùng điếm tâm của bốn nhà đều cầm một chút, người một nhà tụ lại cùng nhau ăn điếm tâm.

Ăn xong điếm tâm không bao lâu, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đeo cặp sách đến tìm Lâm Đông đi học, Lâm Đông sợ mẹ không thấy mình lại sinh bệnh, vì vậy nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông hôn một cái, nói: “Bảo bối, đi thôi, không có chuyện gì, không cần lo lắng cho mẹ, đi học cho giỏi.”

“Nhưng mà mẹ không nhìn thấy con, mẹ sẽ nhớ con.”

“Mẹ nhớ con thì lúc đó con đã tan học rồi, đi đi, học tập cho giỏi.”

Nguyễn Tâm Ninh cũng nói: “Đi đi, có dì ở đây, bởi vì sáng sớm nay dì đi mua thức ăn, cho nên trong lúc nhất thời không có chú ý đến mẹ con, yên tâm đi, lần này dì cam đoan với con, sẽ không xảy ra vấn đề.”

Lâm Đông do dự một chút, rốt cục quyết định vẫy tay tạm biệt Nguyễn Tâm Bình rồi đi học, đến trường cầm sách giáo khoa học, tiểu học Cẩm Lý có sáu tiết một ngày, một tiết bốn mươi lăm phút, buổi sáng bốn tiết, buổi chiều hai tiết.

Buổi sáng sau bốn mươi lăm phút của tiết thứ nhất được nghỉ ngơi mười phút, các bạn học hoạt bát hiếu động như ong vỡ tổ chạy ra khỏi phòng học, có chơi đuổi bắt, có chơi bắn bi, có chơi bóng cao su, có ném đồng cát, có kéo co, còn có bạn học nữ cùng nhau chơi đùa nhảy dây, nói chung mỗi một người đều rất bận rộn.

Nhưng Lâm Đông lại ngồi ở bục giảng trong phòng học, quay mắt về phía cửa trường đã khóa không nói một lời.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đi tới.

Tưởng Tiểu Quân gọi: “Lâm Đông, đi, đi chơi kéo co đi.”

Lâm Đông lắc đầu nói: “Em không muốn chơi.”

Mục Hưng Hà nhìn cửa trường học đã khóa, ngồi xuống bên cạnh Lâm Đông hỏi: “Có phải là em muốn về nhà thăm mẹ em một chút không.”

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà, gật đầu nói: “Mẹ em không thấy em sẽ sinh bệnh.”

“Vậy chờ hết tiết sau thì em về nhà đi, nghỉ giữa giờ của tiết sau tới mười lăm phút lận, nhiều hơn tiết này năm phút đồng hồ đó.”

“Tiết sau cũng không về được.”

“Tại sao?”

“Tiết sau chưa tan học nên cửa trường vẫn còn khóa.”

“Em có thể chui lỗ chó mà.”

Lâm Đông ngẩn ngơ, sau đó nói: “Thầy giáo sẽ tức giận.”

Mục Hưng Hà nghiêm túc nói: “Sẽ không, thầy giáo chỉ khóa cổng lớn, không cho người xấu tiến vào, nhưng thầy giáo chưa từng nói không cho chúng ta rời trường học, hơn nữa nghỉ giữa giờ là để chúng ta đùa, chỉ cần khi đi học chúng ta nghiêm túc nghe giảng, thầy giáo sẽ thích.”

Lâm Đông nghe nói mắt sáng rực lên, nói: “Em lên lớp đặc biệt nghiêm túc!”

Tiết hai vừa tan học xong, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân sợ bị những người bạn nhỏ khác phát hiện, chạy ra khỏi phòng học đầu tiên, thẳng đến lỗ chó, đồng thời đẩy chướng ngại

vật mà Hạ Thanh Chương đặt ra, sau đó Lâm Đông nằm xuống đất bò, dễ dàng chui qua lỗ.

Mục Hưng Hà để Tường Tiểu Quân nhìn cửa lỗ, miễn cho bị người khác lấp kín, cậu thì lại chạy tới cửa lớn của trường học, dán sát vào hoa văn điêu khắc ở cửa sắt, nhìn thân ảnh nho nhỏ của Lâm Đông vòng từ mặt sau trường học chạy lên đường về nhà, âm thầm tiếp sức cho Lâm Đông, nhìn Lâm Đông không chớp mắt.

Mà Lâm Đông cũng không kịp phủ bụi trên người, chạy thật nhanh đến phố đông lớn, chạy ngang qua cửa tiệm tạp hóa, đáp lại tiếng gọi của Lâm Lệ Hoa, liền vội vã vào nhà, liếc mắt một cái nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình đang đứng dậy khỏi cây đàn piano trong phòng khách, Lâm Đông lập tức gọi: “Mẹ!”

Nguyễn Tâm Bình lập tức quay đầu.

Lâm Đông cao hứng chạy lên.

Nguyễn Tâm Bình lập tức ngồi xổm người xuống.

Lâm Đông nhào tới ôm cổ Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ôm chặt lấy Lâm Đông, nỗi lòng lo lắng đang treo trong lòng đã hạ xuống, sau đó thả Lâm Đông ra hỏi: “Bảo bối, con tan học rồi à?”

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông đỏ bừng nói: “Không ạ.”

“Vậy sao con chạy trở lại?”

“Con chạy về thăm mẹ ạ.”

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mới chú ý tới cả người Lâm Đông đều là bụi bặm, một bên phủ một bên hỏi: “Sao trên người con nhiều đất cát quá vậy? Con ra khỏi trường kiểu gì?”

“Con chui lỗ chó ra ạ.”

Nguyễn Tâm Bình nghe mà sững sờ, hỏi lại: “Con chui lỗ chó ra thăm mẹ?”

“Dạ, bởi vì cửa lớn của trường học đã khóa, con không ra được, con liền chui lỗ chó ra thăm mẹ, để mẹ nhìn thấy con, mẹ nhìn thấy con rồi thì mẹ sẽ không ngã bệnh nữa.”

Nguyễn Tâm Bình nghe, nước mắt rưng rưng, đau lòng nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nhanh chóng nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc.”

Nguyễn Tâm Bình không nhịn được nói: “Tri Nhiên, xin lỗi.”

Lâm Đông vươn tay lau nước mắt cho Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: “Tri Nhiên, mẹ có lỗi với con.”

“Tại sao mẹ lại có lỗi với con ạ?”

“Mẹ không chăm sóc tốt cho con, còn để con phải gánh vác.”

“Mẹ, gánh vác nghĩa là gì ạ? Thầy giáo chưa dạy con.”

“Gánh vác chính là gánh nặng mà con phải chịu đựng.” Nguyễn Tâm Bình cảm thấy chua xót, trước đây cô rất thích mình lúc ý thức không tỉnh táo, bởi vì như vậy cô sẽ cảm thấy Tri Nhiên luôn luôn ở bên cạnh mình, nhưng bây giờ cô chán ghét mình như vậy, càng chán ghét mình càng đau lòng Lâm Đông, nhưng cô không có cách nào thoát khỏi căn bệnh thần kinh đã tích lũy theo tháng ngày này, trong lòng chỉ có áy náy sâu sắc, cô hôn khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, không ngừng nói xin lỗi.

Lâm Đông không hiểu lắm vì sao mẹ lại như vậy, thế nhưng bé yêu mẹ, mặc kệ mẹ có bị bệnh hay không bé đều yêu thích, bởi vì

cho dù là bị bệnh hay không bệnh, mẹ đều đặc biệt đặc biệt thương bé, bé biết mà.

Nhìn mẹ khóc như thế, đáy lòng bé tuôn ra một luồng sức mạnh siêu to lớn, tự nói với mình, bé phải yêu thương mẹ, phải giống như nam tử hán che chở cho mẹ, bé vươn tay lau nước mắt cho Nguyễn Tâm Bình, nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc.”

“Ừ, mẹ không khóc.”

“Mẹ đừng khóc, con phải về trường đi học.”

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Còn muốn chui lỗ chó sao?”

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình nói: “Đừng chui, mẹ đưa con về trường học.”

Lâm Đông nói: “Không cần đưa, con tự mình đi được mà.”

“Không sao, mẹ đưa con đi.”

“Mẹ đưa con đi, con không thể chui lỗ chó nữa.”

“Không cần chui lỗ chó, mẹ dắt con đi cửa chính.”

“Vậy thầy giáo sẽ phát hiện con chui lỗ chó ra mất.”

“Mẹ sẽ giải thích với thầy giáo.”

“Nhưng thầy giáo sẽ phạt con chép bài tập.”

“Sẽ không.”

“Sẽ, thầy giáo sẽ tức giận mất.”

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Con sẽ tui chui lại, không để cho thầy giáo biết được.”

Nguyễn Tâm Bình vẫn rất tôn trọng con trai, nếu con trai đã khẳng khái như thế, cô cũng không muốn ngược ý con trai, dù sao việc chui lỗ chó cũng phân đúng sai, cô cười nói: “Được, vậy đây là bí mật của con và mẹ, không cho thầy giáo biết, thế nhưng bắt đầu từ ngày mai, con không được chui lỗ chó, ngày mai mẹ sẽ bắt đầu đến trường nhìn con, được không?”

“Dạ.”

“Còn nữa, mẹ đi trường học với con, có được hay không?”

“Dạ nhưng mà con phải chạy nhanh mới được.”

“Tại sao?”

“Nghỉ giữa giờ chỉ có mười lăm phút, con bị muộn rồi.”

“Được, con đừng để bị ngã, mẹ ở phía sau con.”

“Dạ.”

Lâm Đông nắm tay Nguyễn Tâm Bình ra khỏi nhà đi đến tiểu học Cẩm Lý, sau khi trở lại từ để đồ, việc nhập học đều do Hạ Thanh Chương giải quyết, không cần Nguyễn Tâm Bình nhúng tay, đây là lần đầu tiên Nguyễn Tâm Bình đi đến trường cùng Lâm Đông, còn có Nguyễn Tâm Ninh đi theo, Lâm Đông có chút hưng phấn, chỉ vào tiểu học Cẩm Lý nói: “Mẹ xem, đó chính là trường học của bọn con!”

Nguyễn Tâm Bình rất phối hợp mà nói: “Oa, thật là đẹp.”

“Dạ, bên trong cũng thật là đẹp.”

Nguyễn Tâm Bình cười hỏi ngược lại: “Có phải không? Nói cho mẹ nghe bên trong đẹp thế nào.”

“Có thật nhiều luống hoa, thật nhiều, bên trong có hoa, có cỏ, còn có con kiến cùng đế, là hoa nguyệt quý cùng hoa cúc, bên trong còn có thật nhiều học sinh.”

“Thật là đẹp.”

“Dạ.”

Được mẹ tán đồng, Lâm Đông vui vẻ khuôn mặt nhỏ đỏ chót, cũng bắt đầu nói nhiều, không ngừng mà nói, nói mãi cho đến khi nghe thấy tiếng chuông vào lớp của tiểu học Cẩm Lý truyền tới, bé đột nhiên dừng lại, nói: “Mẹ, vào học rồi, con phải chạy nhanh một chút, nếu không thầy giáo sẽ phát hiện ra mất.”

“Được, đừng để bị ngã.”

“Dạ.”

Lâm Đông buông tay Nguyễn Tâm Bình ra, vẫy tay với Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh, sau đó chân ngấn bước nhanh chóng, chạy về tiểu học Cẩm Lý, chưa chạy tới cửa liền nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân ghé sát trước cổng lớn, cùng với Mục Hưng Hà chui ra từ chỗ chổ chạy đến.

“Hưng Hà.”

“Đông Đông.”

Mục Hưng Hà xông tới kéo Lâm Đông, Lâm Đông chạy thật nhanh ra phía sau trường, hai đứa bé đồng thời chạy đến chỗ lỗ chó, Mục Hưng Hà ấn Lâm Đông xuống, nói: “Nhanh chui vào đi.”

Lâm Đông lưu loát chui vào, sau đó Mục Hưng Hà cũng chui vào, không kịp phủ bụi bặm trên người, che lỗ chó qua loa xong cùng Tưởng Tiểu Quân kéo tay Lâm Đông chạy vào phòng học lớp hai, Lâm Đông không kịp quay đầu lại nhìn Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh đứng ở cửa.

Nhưng Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh luôn nhìn Lâm Đông, đặc biệt là Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình nhìn Lâm Đông mặc đồng phục học sinh của tiểu học Cẩm Lý, trên người và khuôn mặt nhỏ đều dính đất, trong lòng cảm thấy chua xót đau đớn, chờ cô cùng Nguyễn Tâm Ninh đi tới sau lưng trường học, nhìn thấy cái lỗ chó nhỏ kia, cố nén mới không rơi lệ, quay đầu nói: “Tâm Ninh, em có mang theo điện thoại di động không?”

Nguyễn Tâm Ninh đáp: “Không có, làm sao vậy?”

Dường như Nguyễn Tâm Bình làm ra quyết định rất lớn, nói: “Chị gọi điện thoại.”

“Cho ai?”

“Bùi Thức Vi.”

“Bọn họ nói, anh rể đang đi trên biển, tín hiệu không tốt, không liên lạc được.” Nói xong Nguyễn Tâm Ninh có chút hối hận, cảm giác câu nói này giống như đã vạch trần việc cô đã sớm báo cho anh rể đến gặp Tri Nhiên.

Nguyễn Tâm Ninh cho là chị Nguyễn Tâm Bình sẽ tức giận, kết quả không nhìn thấy sự tức giận nào trên mặt Nguyễn Tâm Bình, trái lại nghe Nguyễn Tâm Bình nói: “Đi thôi, về nhà lấy điện thoại di động, chị biết cách liên hệ với anh ấy.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 56: Chờ Em Với

Note: Thời gian này mình đang rất bận, wattpad trên laptop lại không vào được cho nên các chương bên wattpad mình sẽ tạm dừng cập nhật hoặc là đăng bằng điện thoại khi có thời gian. Các chương trên wp vẫn được đăng theo lịch cố định như bình thường nhé.

Nguyễn Tâm Ninh lập tức đồng ý: “Được.”

Nguyễn Tâm Bình cất bước đi về phía trước.

Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng theo sau, trong lòng suy nghĩ chỉ cần chị Tâm Bình chịu liên lạc với anh rồi thì chắc chắn sẽ liên lạc được, cô cao hứng tiến lên một bước, cùng Nguyễn Tâm Bình đi song song về nhà, bỏ lại tiểu học Cẩm Lý huyền não ở phía sau.

Tiểu học Cẩm Lý cũng không huyền não được bao lâu, tiếng chuông vào học vang lên, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân không kịp nói thêm một câu, nhanh chóng ngồi vào bàn của từng người, chưa kịp bình ổn lại hơi thở, thầy giáo đến.

Mục Hưng Hà nhanh chóng mở sách ra

Tường Tiểu Quân lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Lâm Đông lấy sách vở ra, cũng ngồi nghiêm chỉnh, thế nhưng trái tim nhỏ lại nhảy bùm bùm không ngừng, hôm nay bé chui lỗ chó, hơn nữa chui ra ngoài rồi lại chui vào, cảm giác mình đang làm trái với kỷ luật học tập, trong lòng thấp thỏm bất an, sợ bị thầy giáo thần thông quảng đại phát hiện được, không sai, ở trong lòng bé thầy giáo là người thần thông quảng đại.

Nếu như bị thầy giáo thần thông quảng đại phát hiện thì phải làm sao bây giờ? Có thể nào phạt mình đứng cạnh bảng đen để cho cả lớp quan sát hay không, như vậy rất mất mặt đó.

Trái tim nhỏ của Lâm Đông nhảy nhanh hơn, búp búp vang lên không ngừng, bỗng nhiên, bé lại nghĩ tới đến lời Hưng Hà đã nói, Hưng Hà nói thầy giáo không nói không cho chui lỗ chó ra khỏi trường học, vì thế trái tim nhỏ đang nhảy âm âm hòa hoãn lại, không nhìn được lại nghĩ đến mẹ, hôm nay mẹ đi cùng bé đến trường, mặc dù không vào trong trường thể nhưng cũng đã đi cùng bé một đường.

Trước đây khi bé nhìn thấy nhiều bạn nhỏ có ba mẹ đưa đón tới trường, bé đều đặc biệt ước ao, trong lòng suy nghĩ nếu như mình có ba mẹ, đưa đón bé đi học một lần thì tốt rồi.

Hiện tại mẹ cũng đưa bé đi học, hơn nữa vừa này mẹ cũng không phát bệnh, bé thật vui vẻ, bé vui vẻ cùng các bạn học đứng lên, cao giọng nói “Chào thầy ạ”, vui vẻ nghe thầy giáo lên lớp, vui vẻ ghi nhớ bài tập mà thầy giáo dạy, vui vẻ tan học, hoàn toàn không biết khuôn mặt nhỏ đã biến thành mặt hề, còn vui vẻ tìm Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân chơi bắn bi sau khi tan học.

Sau khi Mục Hưng Hà thấy, nhướn mày lên hỏi: “Đông Đông, sao mặt của em lại bần như vậy?”

Lâm Đông mờ mịt.

“Nhất định là do chui lỗ chó rồi.” Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông đi đến cạnh vòi nước ở góc tường, vươn tay hứng nước, vừa rửa mặt cho Lâm Đông vừa hỏi: “Đông Đông, tiết trước em về nhà có nhìn thấy mẹ em không?”

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ trả lời: “Thấy được.”

“Mẹ em có sao không?”

“Không sao, mới vừa rồi mẹ em không phát bệnh, mẹ em cực kỳ tốt.”

“Vậy thì tốt quá rồi.”

Tưởng Tiểu Quân nhìn thấy phía sau lỗ tai của Lâm Đông còn dính vụn cỏ, hất giơ tay phải, sau đó vươn tay hứng nước, giúp đỡ Mục Hưng Hà rửa mặt cho Lâm Đông, sau khi rửa xong, Lâm Đông lại biến thành một đứa nhỏ sạch sành sanh.

Mục Hưng Hà nói: “Tốt rồi.”

Lâm Đông cười nói: “Hưng Hà, cảm ơn anh.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Sao mà em chỉ cảm ơn Hưng Hà thế hả, anh cũng giúp em rửa mặt đó.”

Lâm Đông lại cười ngọt ngào nói: “Tiểu Quân, cũng cảm ơn anh.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Không cần khách sáo.”

Mục Hưng Hà cười vui vẻ nói: “Đều đừng khách sáo, đi, đi vệ sinh đi.”

“Được.”

Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân đi về hướng nhà vệ sinh, mới ra khỏi nhà vệ sinh, tiếng chuông vào học vang lên, ba đứa nhỏ lại cùng nhau chạy tới lớp học tiết cuối cùng của trưa hôm nay.

Tiết cuối cùng là giờ của giáo viên chủ nhiệm, giáo viên chủ nhiệm có tật xấu là dạy quá giờ, các bạn nhỏ ở lớp khác đều nháo nháo nhiệt nhiệt tan học, giáo viên chủ nhiệm vẫn còn cầm phấn gõ lên bảng đen nói: “Các bạn học, mấy chữ lạ này, các trò nhất định phải nhớ kỹ, bữa sau phải viết chính tả, biết không?”

Dường như giáo viên chủ nhiệm không nghe được tiếng chuông tan học, hơn nữa không chỉ làm Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đang ghé lên cửa sổ chờ Lâm Đông tức giận đến mức giẫm bàn chân nhỏ, cũng làm cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân sốt ruột không thôi, tất cả mọi người ngóng trông tan học để được giải thoát, giáo viên chủ nhiệm lại đắm chìm trong giảng bài, một câu cuối cùng của giáo viên chủ nhiệm “Tuần sau thi học kỳ” làm đám Lâm Đông sửng sò.

Đặc biệt là Lâm Đông, bé mới trở về đi học đã phải thi học kỳ?

Sau khi tan học, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên lại gần nói chuyện thi học kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Tuần sau lớp vỡ lòng của bọn anh cũng thi.”

Kỳ Kỳ gật đầu, sau đó hỏi: “Lâm Đông, mày có thi được không?”

Lâm Đông vẫn không trả lời, Hạ Tiểu Xuyên nhanh nhẩu nói: “Lâm Đông có thể thi tốt, lúc nó còn ở đế đô, dì Nguyễn có dạy nó, nó biết hết.”

Kỳ Kỳ lại hỏi: “Vậy nó mà thi thì còn đứng đầu được nữa không?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Có chứ.”

Kỳ Kỳ chém đi chặt sắt mà nói: “Nó chắc chắn không đứng đầu được!”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Tại sao?”

Kỳ Kỳ trịnh trọng nói: “Vì người đứng đầu sẽ là Hưng Hà! Vẫn luôn như vậy!”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà sửng sò, tựa hồ vào lúc này hai đứa bé mới ý thức được hai người là quan hệ cạnh tranh, sau này còn phải cạnh tranh người đứng đầu lớp, phạm là “Cạnh tranh”, thì có

nghĩa hai người là quan hệ đối đầu, hai người không khỏi nhìn nhau, Lâm Đông không biết nói gì.

Mục Hưng Hà đối với người khác thì không quan tâm, thế nhưng vẫn luôn kiêng kỵ Lâm Đông miễn cảm, lúc này mở miệng hỏi: “Đông Đông, anh muốn đứng đầu, em có tức giận không? Nếu em tức giận thì nói, anh sẽ không đứng đầu nữa.”

“Anh phải cố gắng lên!” Lâm Đông vội vàng nói: “Em sẽ không tức giận.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không có cố gắng.”

Mục Hưng Hà lại hỏi: “Vậy nếu em cố gắng nhưng cũng không vượt được anh, em sẽ giận anh sao?”

Lâm Đông lần thứ hai đáp: “Cũng sẽ không.”

“Tại sao?”

“Vì thầy giáo đã nói, bạn bè phải đoàn kết.” Lâm Đông cũng không biết hình dung tầm quan trọng của tình hữu nghị như thế nào, vừa nghĩ vừa nói: “Thầy giáo còn nói, phải học tập theo những người học tốt hơn mình, nếu anh thi tốt hơn em, em phải học tập theo anh. Thầy giáo còn nói, học tập là vì biết văn minh biết lễ phép biết vệ sinh, trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia, không phải là vì điểm số.”

Kỳ thực Lâm Đông không hiểu được mấy chữ “Nhân tài trụ cột” nhưng cảm thấy nói như vậy rất ngẫu, hơn nữa đúng là bé không ngại người khác thi giỏi hơn bé, bởi vì “Đúng đầu” cũng không phải chỉ có một mình bé.

Mục Hưng Hà nói: “Nhưng nếu anh đứng đầu, em sẽ không được miễn học phí.”

“Không sao, anh được miễn học phí mà.”

“Vậy được, nếu em không được miễn học phí, anh sẽ đưa tiền tiêu vặt của anh cho em nộp học phí.”

“Được.”

Thấy Lâm Đông và Mục Hưng Hà tốt như vậy, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân và Hạ Tiểu Xuyên dồn dập chen vào, muốn cống hiến tiền tiêu vặt ra, nói một hồi lại vãi vãi, bởi vì Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên làm gì dư tiền tiêu vặt, năm đứa nhỏ ra khỏi trường học, đến cổng trường nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh đang đứng chờ phía trước.

Đôi mắt của Lâm Đông toả sáng trong nháy mắt.

Nguyễn Tâm Bình mỉm cười gọi: “Tri Nhiên.”

“Mẹ.”

Lâm Đông lập tức chạy đến.

Nguyễn Tâm Bình khom lưng bế Lâm Đông, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nụ cười mê người lại dịu dàng: “Bảo bối, con tan học rồi.”

“Dạ.”

“Tại sao lâu như thế mới ra ngoài?”

“Thầy giáo không cho tan học ạ.”

“Tại sao?”

“Vì thầy giáo muốn dạy thêm kiến thức ạ.”

“Dạy cái gì?”

“Giảng bài, bắt bọn con phải nhớ kỹ chữ lạ, ngày mai sẽ lên bảng viết chính tả, viết chính tả không tốt sẽ bị phạt đứng, còn phải chép phạt mười lần.”

Nguyễn Tâm Bình giả bộ sợ hết hồn, hỏi: “Nghiêm ngặt như thế cơ á?”

Lâm Đông nghiêm túc gật đầu: “Đặc biệt nghiêm ngặt.”

Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh đồng thời nở nụ cười, sau đó Nguyễn Tâm Bình bế Lâm Đông, Nguyễn Tâm Ninh bế Hạ Tiểu Xuyên, mang theo Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đồng thời đi về nhà, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít bọn học sinh chú ý, bọn học sinh dồn dập khen ngợi mẹ của Lâm Đông trẻ tuổi xinh đẹp, Lâm Đông nghe mà trong lòng vô cùng vui vẻ, được Nguyễn Tâm Bình dẫn dắt mà vô thức nói rất nhiều lời, lúc thì nói nội dung bài học, lúc lại nói về các bạn học, lúc sau còn nói về thói quen khi lên lớp của thầy giáo, làm cho Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh cười lớn.

Lâm Đông cũng vui vẻ trong lòng, bé nghiêng đầu nhỏ dựa vào bả vai mẹ, ngửi mùi hương nhàn nhạt thơm ngát trên người mẹ, vừa vặn trong tầm mắt là bầu trời xanh thẳm, trên bầu trời đám mây trắng trôi lơ lửng, đám mây theo gió nhẹ chậm rãi di chuyển, thật là xinh đẹp, lúc bé ngủ trưa mơ thấy trời trong mây trắng cỏ xanh, sau khi tỉnh lại bé theo thói quen gọi một tiếng: “Mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình lập tức xuất hiện, hôn trán bé một chút: “Bảo bối, con tỉnh rồi.”

Lâm Đông vui vẻ gật đầu.

“Chúng ta uống chút nước ấm nhé?”

“Dạ.”

“Mẹ lấy cho con rồi này.”

“Con cảm ơn mẹ.”

Lúc mẹ không phát bệnh rất rất tốt, Lâm Đông uống hết nước xong, bọn Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân tới tìm Lâm Đông đi học, buổi chiều chỉ có hai tiết, cho nên Lâm Đông không lo lắng cho mẹ, tan học liền chạy về nhà chạy, nhưng bé sợ mẹ lại phát bệnh lần thứ hai, vì vậy sáng hôm sau đến giờ tự học buổi sáng, Lâm Đông tỉnh rồi, bé không đi học mà vẫn mặc quần áo ngủ, ghé vào khe cửa hạ thấp giọng nói chuyện với Mục Hưng Hà nói: “Em không đi tự học sớm đâu.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Tại sao?”

Lâm Đông nói: “Bởi vì nếu mẹ em tỉnh lại mà không nhìn thấy em, mẹ em sẽ phát bệnh.”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Vậy sau này em cũng không lên tự học sớm à?”

Lâm Đông dán sát cửa, ngón tay út chọt cánh cửa nói: “Em lên tự học sớm, mẹ em sẽ phát bệnh, em không muốn mẹ em phát bệnh, em, em, em sẽ ở nhà học thuộc lòng là được.”

Tưởng Tiểu Quân không nói.

Mục Hưng Hà đứng bất động.

Lâm Đông nói: “Hai người đi đi, ăn xong điểm tâm, em đi tìm hai người đi học.”

Mục Hưng Hà nói: “Vậy hôm nay khi thầy giáo đến, anh sẽ xin nghỉ cho em, nói em có việc, ngày mai anh và em cùng ở nhà học thuộc lòng.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Anh cũng ở nhà học thuộc lòng với em.”

Lâm Đông nói: “Dạ.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân vẫy tay với Lâm Đông nói: “Vây bọn anh đi đây.”

Lâm Đông nói: “Tạm biệt.”

Mục Hưng Hà mở đèn pin cầm tay, đi cùng Tưởng Tiểu Quân.

Lâm Đông dán sát vào khe hở giữa hai cánh cửa cũng không nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, liền ghé vào khe cửa ở trong góc để nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, kỳ thực sắc trời tối tăm, bé không nhìn rõ Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, thế nhưng có thể thấy rõ ánh đèn pin cầm tay của Mục Hưng Hà, bé nhìn chăm chăm, vẫn nhìn dù cho tầm nhìn hạn chế không nhìn thấy đèn sáng, bé vẫn ghé sát khe cửa, bé muốn lên tự học sớm, nhưng bé càng muốn thân thể mẹ khỏe mạnh.

“Tri Nhiên.”

Đúng lúc này phòng khách truyền đến tiếng mẹ gọi, Lâm Đông quay đầu lại nhìn, bên trong phòng khách ánh đèn sáng choang, mẹ đang cầm cặp sách nhỏ cùng quần áo của bé.

Nguyễn Tâm Bình nói: “Mau tới đây mặc quần áo, nếu không sẽ không đuổi kịp Hưng Hà mất.”

Lâm Đông vui vẻ trong lòng, nhanh chóng quay người chạy vào phòng khách, sau khi mặc quần áo và đeo cặp sách nhỏ trên lưng, lại có chút do dự nhìn Nguyễn Tâm Bình, bé còn nhớ sáng sớm hôm qua mẹ phát bệnh.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Đi lên tự học sớm đi, mẹ đã tỉnh lại, đã thấy con rồi, sẽ không phát bệnh nữa bệnh. Hơn nữa sau này con có thể tiếp tục lên tự học sớm.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì mấy ngày nữa ba con sẽ tới, sẽ có thêm một người chăm sóc cho con.”

Lâm Đông vui mừng hỏi: “Ba của con ư?”

Nguyễn Tâm Bình xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: “Đúng, ba của con.”

“Ba con đi biển về rồi ạ?”

“Đúng, đi biển về rồi, rất nhớ con.”

Mỗi lần nghe được người khác nhớ mình, Lâm Đông luôn cảm thấy được coi trọng lại thẹn thùng, miệng nhỏ mân mê một chút, hai cái đồng điều nơi khóe miệng hiện lên, dễ nhìn lạ thường, Nguyễn Tâm Bình hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nói: “Hôn mẹ một cái nào.”

Lâm Đông lập tức chu mỏ hôn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Đi học đi, chú ý an toàn.”

Lâm Đông gật đầu, hai cái tay nhỏ bé nắm quai cặp sách nhỏ, chạy ra khỏi nhà, chạy lên trên đường, chạy hai bước về phía trước, nhìn thấy phía trước có ánh sáng của đèn pin cầm tay, cao hứng lớn tiếng gọi: “Hưng Hà! Tiểu Quân! Chờ em với!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 57: Ô Tô Lạ

Mục Hưng Hà, Tướng Tiểu Quân nghe vậy quay đầu lại.

Hai tay nhỏ của Lâm Đông nắm chặt quai cặp sách nhỏ, lần thứ hai bước chân, ra sức chạy về phía Mục Hưng Hà, cao hứng vô cùng.

Mục Hưng Hà xoay người lại chờ, hỏi: “Đông Đông, sao em lại tới đây?”

Lâm Đông cười trả lời: “Mẹ em để cho em đi!”

“Mẹ em tỉnh rồi à?”

“Dạ!”

“Dì ấy tỉnh sớm như vậy, không phát bệnh chứ?”

“Không ạ!”

Mục Hưng Hà lại hỏi: “Cho nên em có thể cùng bọn anh lên tự học sớm sao?”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: “Dạ.”

“Vậy chúng ta đi!”

“Đi!”

Mục Hưng Hà nắm tay trái Lâm Đông, Tướng Tiểu Quân nắm tay phải Lâm Đông, ba đứa nhỏ đi dưới bầu trời đầy sao, nương theo

ánh sáng từ đèn pin cầm tay đi tới trường tiểu học Cẩm Lý, vừa đi vừa nhìn sao trên trời.

Giọng nói trong trẻo của Lâm Đông vang lên: “Hưng Hà, anh xem, kia là sao Bắc đẩu!”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đây không phải là sao Bắc đẩu, đó là cái muống tinh.”

“Là sao Bắc đẩu.”

“Không phải, là cái muống tinh.”

“Tiểu Quân.” Mục Hưng Hà mở miệng nói: “Mày có bị ngốc không vậy, cái muống tinh chính là sao Bắc đẩu! Chính là bắc đẩu thất tinh!”

“Có phải không vậy?”

“Phải đó.”

“Vậy tại sao cái muống tinh không gọi thẳng là sao Bắc đẩu luôn?”

“Một cái đại danh một cái nữ danh, có hiểu hay không?”

“Há, giống như nữ danh của anh là Hưng Hà, đại danh gọi là Mục Hưng Hà.”

“Đúng, Đông Đông nói cũng đúng.”

“Hưng Hà, Tiểu Quân, các anh xem, thật nhiều sao.” Lâm Đông còn nói: “Thật là đẹp.”

“Đúng vậy, thật là đẹp.”

“...”

Ba đứa nhỏ nhìn sao rồi thấy tiểu học Cẩm Lý, vốn là cho là tiểu học Cẩm Lý sẽ có ánh đèn, kết quả mỗi lớp đều đen thui, các bạn học mới đến đều đốt nến.

Hồi rồi mới biết sáng sớm bị cúp điện, ba người Lâm Đông không có nến, liền nương theo ánh nến của những bạn học khác, chậm rãi đọc cho đến lúc mặt trời mọc.

Tiếng chuông tan học của tiết tự học buổi sáng vang lên, ba người Lâm Đông mới đeo cặp sách chạy về nhà, chạy đến cửa tiệm tạp hóa nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đang bê đồ tạp hoá.

“Cô ời!”

“Ồi chào, Đông Đông tan học rồi à.” Lâm Lệ Hoa cười nói chuyện cùng Lâm Đông.

Lâm Đông đi lên trước nói: “Dạ, cô ời, con giúp cô bê đồ cho.”

“Không cần không cần —— “

Lâm Lệ Hoa cản cũng không được, Lâm Đông giúp đỡ Lâm Lệ Hoa sắp xếp xong mới về nhà, về đến nhà rửa tay nhỏ lại giúp mẹ cùng dì bày bát bày đĩa, sau đó ngồi ở trước bàn cơm an an lặng lẽ mà ăn điểm tâm, điểm tâm vẫn chưa ăn xong, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đến tìm Lâm Đông đầu tiên.

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng hỏi: “Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, các con ăn điểm tâm rồi à?”

Hạ Tiểu Xuyên Kỳ Kỳ đồng thời nói: “Dạ.”

“Vậy các con ăn no chưa?”

“Ăn no rồi ạ.”

Nguyễn Tâm Bình lại hỏi: “Có muốn ăn thêm một chút không?”

Hạ Tiểu Xuyên Kỳ Kỳ trăm miệng một lời mà nói: “Dạ muốn!”

Kỳ Kỳ lại cố ý nói thêm câu: “Dì Nguyễn, mỗi lần con ở nhà ăn no, ăn no, ăn thật no, xong con còn có thể ăn thêm hai cái.”

Lâm Đông: “...”

Nguyễn Tâm Ninh: “...”

Nguyễn Tâm Bình lại nở nụ cười, cảm thấy Kỳ Kỳ như vậy cực kỳ đáng yêu, cười lớn, đi đến nhà bếp lấy thêm bát đĩa, gấp không ít bánh táo ngọt, thịt viên cho Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ nếm thử, sau đó sẽ đưa ba đứa nhỏ đi ra cửa tìm Mục Hưng Hà, cuối cùng đứng ở cửa tiệm tạp hóa của Lâm Lệ Hoa nhìn năm đứa nhỏ đi học.

Mãi đến tận lúc không nhìn thấy Lâm Đông nữa, cô mới quay đầu nói chuyện phiếm cùng Lâm Lệ Hoa một chút, không bao lâu lại về nhà uống thuốc, bắt đầu làm cỏ trồng hoa bên trong khu nhà nhỏ của mình.

Chín mươi phút sau, Nguyễn Tâm Bình rửa sạch tay, lấy bình giữ ấm in hình phim hoạt hình đi ra ngoài với Nguyễn Tâm Ninh, lúc đi ngang qua tiệm tạp hóa, ôn hòa chào hỏi cùng Lâm Lệ Hoa: “Chị Lâm.”

Lâm Lệ Hoa vội vàng hỏi: “Cô đi đâu thế?”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Đến xem Tri Nhiên.”

“Trường học của Đông Đông khóa cửa rồi.”

“Không sao, em đứng ở cửa trường học nhìn nó.”

Lâm Lệ Hoa biết Nguyễn Tâm Bình không nhìn thấy Lâm Đông một chút thì có thể sẽ phát bệnh, vì vậy nói: “Vậy được, đi đi, về sớm một chút, lát nữa trời sẽ mưa đấy.”

“Vâng, lát nữa em sẽ trở lại, chị Lâm bận rộn tiếp đi, bọn em đi.”

Lâm Lệ Hoa vẫy tay nói: “Đi thôi đi thôi, về sớm một chút.”

Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh cùng đi đến cửa trường tiểu học Cẩm Lý, vừa vặn tiếng chuông kết thúc tiết thứ hai buổi sáng vang lên, liếc mắt liền thấy ba đứa nhỏ Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lao ra khỏi phòng học đầu tiên, cầm đầu chạy về phía lối chó, xem ra lại muốn bò lối chó rồi.

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng gọi: “Tri Nhiên.”

Lâm Đông dừng bước chân lại nhìn về phía bên này.

“Tri Nhiên!”

“Mẹ!”

Đôi mắt của Lâm Đông toả sáng.

Nguyễn Tâm Bình đứng ở cửa lớn trường học vẫy tay với Lâm Đông: “Lại đây.”

Lâm Đông nhanh chóng chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Nguyễn Tâm Bình vươn tay xuyên qua cửa sắt sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: “Mẹ đến xem con, ngày hôm qua mẹ đã nói với con rồi, sau này mỗi ngày đều tới thăm con, không muốn con chui lối chó nữa, mẹ đã nói thì sẽ giữ lời.”

Lâm Đông vui vẻ hỏi: “Vậy mẹ uống thuốc chưa ạ?”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Uống rồi.”

“Mẹ có mệt hay không ạ?”

“Không mệt.” Nguyễn Tâm Bình mềm mại trong lòng nói: “Tiểu bảo bối của mẹ, mẹ rất tốt, con có khát không? Mẹ mang nước cho con đây, uống không nào?”

“Uống ạ.”

Nguyễn Tâm Bình đưa bình giữ ấm in hình phim hoạt hình cho Lâm Đông, Lâm Đông uống nước xong, đem bình giữ ấm đưa cho Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, còn gọi cả Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ ở lớp vỗ lòng qua uống nước, uống sạch sành sanh nước trong bình giữ ấm, sau đó bị Nguyễn Tâm Bình giục giã nên Lâm Đông không đứng trước cửa trường mà là chơi đùa cùng bọn Mục Hưng Hà.

Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh đứng ở cửa trường học nhìn Lâm Đông, nhìn cho đến lúc tiếng chuông dự bị reo lên, Lâm Đông nhanh chóng chạy tới cửa nói: “Mẹ, con phải vào học rồi, mẹ về nhà đi.”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu nói được.

“Về nhà phải uống thuốc nữa.”

Nguyễn Tâm Bình cong cong hai hàng lông mày: “Mẹ biết rồi.”

“VẬY MẸ ĐI ĐI Ạ.”

“Con đi trước đi, mẹ nhìn con đi.”

“Mẹ đi trước đi, con nhìn mẹ đi.”

“ĐƯỢC.”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười.

Lâm Đông vung tay nhỏ với Nguyễn Tâm Bình nói: “Tạm biệt mẹ.”

“Tạm biệt bảo bối.” Nguyễn Tâm Bình quay người rời đi, nghe tiếng chuông vào học vang lên, cô mới quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Đông mặc đồng phục học sinh, chạy thật nhanh vào phòng học, bộ dáng nho nhỏ, bóng lưng cũng nho nhỏ, nhưng là nguồn cung cấp

sức mạnh cùng ấm áp không gì sánh kịp cho cô, ấm áp trong mắt cô mang theo nước mắt, cô hơi ngẩng đầu, cố ngăn nước mắt nhìn chân trời âm u, sắp mưa rồi, cô vươn tay lau nước mắt, mang theo Nguyễn Tâm Ninh nhanh chóng về nhà.

Không bao lâu trần Cẩm Lý đổ mưa như trút nước, Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh lập tức đến tiệm tạp hóa nhóc con giúp đỡ Lâm Lệ Hoa thu dọn tiệm tạp hóa, thu dọn cũng hòm hòm rồi thì mẹ của Kỳ Kỳ che dù tới đây, hỏi: “Mẹ của Tiểu Xuyên, trời mưa rồi, có rãnh rồi đi đón đứa nhỏ không? Nếu như không thì tôi đón giúp cô.”

Lâm Lệ Hoa nói: “Rãnh rồi, hiện tại tôi chỉ cần sửa sang lại một chút, đóng cửa một lúc là được, đi đón Tiểu Xuyên về rồi hẵng nói.”

“Được.” Mẹ Kỳ Kỳ quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, hôm qua Nguyễn Tâm Bình mới vừa phát bệnh, ngày hôm nay sắc mặt còn khó coi, hơn nữa bản thân gầy gò, cho nên nhìn qua hơi yếu, mẹ Kỳ Kỳ nói: “Mẹ Đông Đông, cô có đi đón Đông Đông không? Hay là cô đừng đi đón, trời đổ mưa to, lúc tôi đi đón Kỳ Kỳ và Tiểu Quân, thuận tiện bế Đông Đông về luôn, đỡ phải để cô đi một chuyến.”

Nguyễn Tâm Bình nhẹ giọng nói: “Không sao, tôi tự đi đón nó được, Tri Nhiên nhà tôi tâm tư mẫn cảm, nếu nhìn thấy mẹ của người khác đều tới, mẹ của mình không tới, trong lòng nó sẽ buồn lắm.”

“Làm sao có thể? Đông Đông phi thường hiểu chuyện, phi thường săn sóc người, khẳng định sẽ hiểu cho cô, nói thật, tôi sống hơn ba mươi năm, còn chưa từng thấy đứa bé nào hiểu chuyện như Đông Đông đây.”

“Tôi lại không hy vọng nó hiểu chuyện như vậy, như Kỳ Kỳ và Tiểu Xuyên là tốt nhất.” Nguyễn Tâm Bình đúng là rất yêu thích đứa nhỏ như Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, sẽ làm nũng sẽ cãi nhau sẽ đặc biệt ỷ lại vào mẹ, rất tốt.

“Tốt cái gì chứ.” Mẹ Kỳ Kỳ ghét bỏ mà nói: “Kỳ Kỳ nhà chúng tôi trừ ăn ra, chuyện khác đều là hành sự không đủ bại sự có thừa, còn đặc biệt thích khóc, làm không xong bài tập khóc, không muốn đi học cũng khóc, một ngày có thể khóc tám trăm lần! Nào giống như Đông Đông khiến người ta yêu thích chứ.”

Nguyễn Tâm Bình lạnh nhạt nói: “Chính là vì quá nhiều người yêu thích, cho nên trong lòng mới đau.”

Nói đến đau lòng, mẹ Kỳ Kỳ cũng đau lòng Lâm Đông, dù sao thật sự là quá hiểu chuyện, cái gọi là “Tuệ cực tất thương”, có lẽ là nói về Lâm Đông, cô cũng không biết nên an ủi Nguyễn Tâm Bình thế nào, suy nghĩ một chút, liền nói đại, nói: “Không sao, còn nhỏ, ba mẹ quan tâm hơn, lại chơi cùng bọn Kỳ Kỳ, chẳng mấy chốc sẽ hoạt bát sáng sủa, sau này nhất định là khỏe mạnh lớn lên.”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu tán thành, để Nguyễn Tâm Ninh hỗ trợ trông tiệm tạp hóa nhóc con, cô thì cầm giày đi mưa nhỏ dù nhỏ, cùng Lâm Lệ Hoa, mẹ Kỳ Kỳ, mẹ Hưng Hà cùng nhau đi đến tiểu học Cẩm Lý, lúc đến tiểu học Cẩm Lý cửa trường học đã có không ít phụ huynh mang theo dù đứng chờ.

Nguyễn Tâm Bình và đám người Lâm Lệ Hoa không chen vào được, liền đứng ở phía sau cùng đợi, không bao lâu sau tiếng chuông tan học vang lên, một đám bạn nhỏ chạy từ trong trường học ra, mấy người Nguyễn Tâm Bình và Lâm Lệ Hoa đều nhìn xung quanh cửa trường học, một hồi lâu sau mới nhìn thấy bọn Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ đi ra.

Mẹ Kỳ Kỳ gọi: “Kỳ Kỳ, Tiểu Quân!”

Mẹ Hưng Hà gọi: “Hưng Hà.”

Lâm Lệ Hoa gọi: “Đông Đông, Tiểu Xuyên!”

“Mẹ!”

“Thím nhỏ!”

“Cô!”

Năm đứa nhỏ chạy đến bên cạnh đám người Lâm Lệ Hoa, bao gồm cả Lâm Đông, Lâm Đông chạy đến bên cạnh Lâm Lệ Hoa, đang cao hứng thì nhìn thấy phía sau Lâm Lệ Hoa có một bóng người quen thuộc, nghiêng đầu nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình lập tức kêu: “A a! Mẹ!”

Nguyễn Tâm Bình cười rộ lên, mặt mày tỏa ra nét dịu dàng.

“Mẹ!” Lâm Đông kích động không thôi: “Mẹ, mẹ tới đón con!”

“Ừ, mẹ tới đón con.” Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm xuống, đầu tiên ôm Lâm Đông một cái, hôn nhẹ cái trán của Lâm Đông, cảm giác như đang thực hiện một nghi thức đặc biệt mà nói: “Bảo bối, con tan học.”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Hôm nay thầy giáo của các con không dạy quá giờ à?”

“Ngày hôm nay tiết bốn không phải là ngữ văn, lên lớp cũng không phải là thầy giáo dạy ngữ văn ạ.”

“Vậy là tiết gì?”

“Tiết âm nhạc ạ, cô giáo dạy âm nhạc không dạy quá giờ!”

“Thì ra là như vậy, nào, mẹ bế con về nhà.”

“Đường trơn sẽ trượt chân, không muốn mẹ bế, con tự đi cơ.”

“Được.”

Bốn người mẹ mang theo năm đứa nhỏ đi ở trong mưa, bốn người mẹ đang tán gẫu, năm đứa nhỏ đang tán gẫu, lúc thường đều

là Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nói nhiều, ngày hôm nay cứ nhiên Lâm Đông cũng nói không ít, trước đây Lâm Đông không thích trời mưa, bởi vì trời mưa không nhìn thấy trời xanh, không nhìn thấy đám mây, không nhìn thấy sao, không nhìn thấy ông, bé không thích, nhưng trời mưa hôm nay cùng trời mưa trước đây không giống nhau.

Trời mưa ngày hôm nay có Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tiểu Quân, còn có mẹ, cô, mẹ Kỳ Kỳ cùng mẹ Hưng Hà, tất cả mọi người tay cầm tay cùng nhau về nhà, điều này so với đám mây trắng và trời xanh làm cho bé cao hứng hơn.

Lâm Đông nhìn thấy Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên dùng chân đạp nước, bộ dáng chơi rất vui, bé nhìn mà ngửa ngáy, cũng nhấc bàn chân nhỏ giẫm nước, “Bẹp” một tiếng, nước bắn tung tóe lên trên ống quần của bé cũng bắn tung tóe lên trên ống quần của mẹ, bé ngẩng đầu nhìn mẹ.

Nguyễn Tâm Bình nhìn quần nói: “Ai nha, nước bùn thật là quá đáng, dám làm dơ quần của mẹ, bảo bối, con giúp mẹ giặt huân nó một chút được không?”

Lâm Đông lập tức nói: “Vậy con giặt nó tiếp ạ?”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Cảm ơn bảo bối.”

Lâm Đông tiếp tục dùng chân đạp nước, giẫm rất vui vẻ, lúc về đến cửa nhà, bắt chước bọn Mục Hưng Hà xoay dù trong mưa, nhìn hạt mưa từ dù bắn ra ngoài, mấy người cười khanh khách không ngừng, vẫn luôn đùa đến lúc dùng bữa trưa, so với lúc thường Lâm Đông ăn hơn nửa bát đồ ăn, sau khi ăn xong cùng Nguyễn Tâm Bình đồng thời ngủ trưa, sau khi tỉnh lại thật vui vẻ mà cầm dù nhỏ, cùng bọn Mục Hưng Hà đi học.

Buổi chiều tan học thì hết mưa rồi, năm người Lâm Đông mới đi đến tiệm tạp hóa thấy ba Kỳ Kỳ cùng Mục Hoài An mang theo lưới đánh cá, gọi Kỳ Kỳ cùng Hưng Hà đi bờ sông.

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Hưng Hà, mọi người đi đâu vậy?”

Mục Hưng Hà trả lời: “Bọn anh đi bắt cá với ba!”

Kỳ Kỳ hỏi: “Lâm Đông, mày có đi không? Bắt cá chơi cũng vui lắm!”

Rốt cuộc là đứa nhỏ sáu tuổi, luôn có cảm giác tò mò đối với tất cả sự vật, bé muốn đi, nhưng lại nghĩ lại, bé còn muốn ở cạnh mẹ, cho nên từ chối, đeo cặp sách nhỏ về nhà tìm mẹ, hai ngày đi học tiếp theo, mỗi buổi sáng hết tiết thứ hai mẹ đều sẽ tới cửa trường học nhìn bé, làm cho bé rất vui vẻ, cuối cùng đã tới cuối tuần.

Cuối tuần rất nóng, nhưng mà trời lạnh hay trời nóng không có ảnh hưởng gì đến mấy đứa nhỏ, bốn người Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên chạy tới chạy lui khắp nơi trên trấn nhỏ, mà Lâm Đông chỉ ở nhà đọc sách viết chữ cùng mẹ, giúp cô bán tạp hoá, gần tới buổi trưa, Kỳ Kỳ chạy tới gọi: “Lâm Đông! Đi, đi bắt cá đi!”

Lâm Đông hỏi: “Đi chỗ nào bắt cá?”

Kỳ Kỳ nói: “Đi bờ sông đó.”

“Mày đi bắt cá cùng ai?”

“Cùng ba tao, còn có ba của Tiểu Xuyên, còn có ba của Hưng Hà, còn có bác cả của tao, mày có đi hay không, ngày hôm nay trời nóng, còn có thể xuống sông tắm, xuống sông tắm rất thoải mái!”

“Tao không đi.”

“Mày đi đi, tại sao mày lại không đi?”

“Tao ở nhà xem TV.”

“Xem TV có gì hay đâu, phí điện còn phí tiền!” Lúc Kỳ Kỳ nói lời này đã quên hết bộ dáng mình ngồi ở trước TV không đi.

Lâm Đông không nói lời nào.

Kỳ Kỳ nói: “Mày không đi, tao đi!”

Lâm Đông không nói chuyện.

Kỳ Kỳ giậm chân: “Tại sao mày không nói chuyện hả! Nếu mày không đi thì nói, tao liền đi!”

Lâm Đông mở miệng nói: “Vậy mày đi đi, tao không đi.”

Kỳ Kỳ co cẳng bỏ chạy, lại bị Nguyễn Tâm Bình gọi lại, Nguyễn Tâm Bình dắt Lâm Đông đến tiệm tạp hóa, nhờ Hạ Thanh Chương mang theo Lâm Đông đi bờ sông nhìn một chút, Hạ Thanh Chương đương nhiên đồng ý, vì vậy Lâm Đông liền theo một đám người đến bờ sông.

Sông nhỏ không lớn, nước sông cực kỳ trong, bờ sông là cỏ xanh cùng hoa dại màu trắng, gió vừa thổi, trong không khí bay tới mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Lâm Đông sung sướng mà cùng bọn Mục Hưng Hà ở bờ sông kiếm cá mà ba Kỳ Kỳ cùng Mục Hoài An ném lên, kiếm đến mức mồ hôi nhễ nhại, chuẩn bị cùng bọn Mục Hưng Hà xuống sông rửa ráy.

Nhưng một mình Hạ Thanh Chương không lo được hai đứa bé, liền để Hạ Tiểu Xuyên chờ trên bờ, ai biết Hạ Tiểu Xuyên lại tự mình bước xuống sông.

Hạ Thanh Chương không thể làm gì khác hơn là để Lâm Đông ngồi ở trên bờ chờ một chút, y rửa chân sạch sẽ cho Hạ Tiểu Xuyên rồi đến ôm Lâm Đông xuống nước.

Lâm Đông gật đầu, ngoan ngoãn ngồi trên tảng đá ở bờ sông, tay nhỏ gầy cục đá bên cạnh cỏ xanh, trong lòng đắc ý, thoáng nhìn thấy một con bướm bay bên cạnh, bé vươn tay chụp một cái, con bướm nhỏ lập tức bay đi xa.

Bé nhìn về phía mặt sông sóng nước lấp loáng, nhìn bọn Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên ở trần trong ngực ba mình học bơi lội, như một bức tranh ấm áp, bé cũng vui vẻ, hai chân ngẩn vô ý thức đung đưa tới lui, tâm tình tốt đẹp, đúng lúc này, con bướm vừa nãy liền bay đến trước mắt.

Lâm Đông nhỏ giọng nói: “Bướm nhỏ ơ, sao mày lại đến nữa?”

Con bướm nhỏ tiếp tục bay trước mắt bé.

“Nếu mày không đi, tao sẽ bắt mày đó.”

Con bướm nhỏ còn không đi, bay lượn thong thả nhẹ nhàng.

Giọng nói Lâm Đông mang vẻ uy hiếp: “Vậy thì tao sẽ bắt mày cho xem.”

Con bướm nhỏ không kiêng kị lắc lư trước mặt bé, hình như là cố ý.

Bé dùng tay chống lên cục đá, hai cái chân ngẩn hơi dùng sức, đứng lên vươn tay đi bắt bướm, con bướm lóe lên, bay cao lên một chút, tiếp tục lắc lư ở trước mặt bé, bé như con mèo nhỏ bị trêu chọc, bước chân ngẩn chạy trên bờ sông đuổi theo con bướm, lúc thì đi từng bước, lúc thì lại chạy nhanh, xong còn nhảy lên, đang đuổi theo thì nghe thấy tiếng một chiếc xe ô tô, bé nhanh chóng dừng lại, tự động đứng ở bên đường, nhường đường cho xe ô tô.

Xe ô tô nhanh chóng chạy qua trước mặt, bé quay đầu đánh giá xe ô tô, chiếc xe ô tô này cũng là màu đen, xe ô tô thật lớn màu đen, nhưng không có đẹp như xe của mẹ, không có đáng yêu như xe của mẹ, trên xe ô tô của mẹ có dán hình gấu Pooh, chú hổ Tigger và heo con Piglet, đang nghĩ như thế, xe ô tô “két” một tiếng thắng xe lại, đột nhiên đứng im tại chỗ.

Lâm Đông ngẩn ra.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 58: Bảo Bối, Xin Lỗi

Từ sau khi tìm được mẹ, Lâm Đông liền biết từ “Bọn buôn người” có nghĩa là bắt cóc trẻ con bán trẻ con, lúc bé hai tuổi đã bị bọn buôn người bắt cóc mất, cho nên mẹ mới thương tâm mà sinh bệnh, đến bây giờ vẫn chưa chữa khỏi, bé không thể bị bắt cóc lần nữa, nếu như vậy mẹ sẽ càng thương tâm hơn.

Bây giờ đối với người xa lạ bé đều duy trì sự cảnh giác, đặc biệt là xe và người xa lạ, e sợ người xấu sẽ bắt cóc mình, cho nên, giờ khắc này nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen dừng lại, điều đầu tiên bé nghĩ đến không phải là quan sát chiếc xe ô tô màu đen mà là nhanh chóng chạy.

Bé lập tức quay người bước chân ngắn chạy về phía dượng, mới chạy hai bước liền nghe có người gọi “Tri Nhiên”, bé đột nhiên dừng lại, theo bản năng mà quay đầu lại xem, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bước xuống từ cửa trước ô tô.

Người đàn ông mặc quần áo thể dục đơn giản, mi mục như họa, vóc người cao to, toàn thân toả ra một loại khí chất ôn nhuận, mặc dù có chút tiều tụy, râu mọc lún phún dưới cằm, nhưng vẫn cực kỳ đẹp trai, là người đàn ông đẹp trai nhất mà Lâm Đông từng gặp qua, bé ngơ ngác nhìn người đàn ông, hình như đã gặp nhau ở nơi nào rồi.

Người đàn ông cũng nhìn Lâm Đông, nhìn một chút thì viên mắt đỏ, nhẹ nhàng gọi một câu: “Tri Nhiên.”

Lâm Đông ngẩn người, giọng nói trong trẻo hỏi: “Làm sao chú biết tên con là Tri Nhiên?”

Giọng người đàn ông run rẩy nói: “Bởi vì ba là người đặt tên cho con. Thức vi kiến viễn, tri kỳ nhiên tri kỳ sở dĩ nhiên, Tri Nhiên.”

Lâm Đông nghe không hiểu lời của người đàn ông, mím mím miệng nhỏ, ngược lại hỏi: “Vậy chú là ai ạ?”

“Ba là ba của con.”

Ba?

Lâm Đông ngờ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, nhớ lại video mà mình và dì xem qua, trong video ba toàn cười, ở mọi thời khắc trong đôi mắt đều giấu ánh sáng lấp lánh như sao, rất đẹp, nhưng người đàn ông trước mắt này cũng đẹp, ánh mắt lại hồng hồng, còn để râu dài, tương tự ba nhưng cũng không giống ba, bé không xác định được.

Nhìn người đàn ông này chậm rãi đi về phía bé, lúc này bé mới phát hiện người đàn ông này bước đi có chút vấn đề, chân phải có chút cà thọt, bước đi thì thân hình sẽ hơi lệch một chút.

Ánh mắt của bé đều bị người đàn ông thọt chân hấp dẫn, ngờ ngác nhìn, mãi đến tận khi người đàn ông đi tới trước mặt bé, ngồi xổm xuống, bé không nhịn được mở miệng hỏi: “Chân chú bị làm sao vậy?”

Mắt người đàn ông đỏ lên, lưu luyến nhìn Lâm Đông, âm thanh ể nghe trả lời: “Bị thương.”

“Có đau hay không ạ?”

“Trước đây đau, hiện tại không đau.”

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Vậy tại sao chú lại bị thương?”

Người đàn ông ôn hòa trả lời: “Bởi vì xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Vì sao lại xảy ra tai nạn xe cộ ạ?”

“Bởi vì xe chạy nhanh, đụng vào vòng bảo hộ.”

“Tại sao chú lại chạy nhanh như vậy? Sao chú không chạy chậm một chút.”

“Bởi vì sốt ruột tìm Tri Nhiên, Tri Nhiên, con đã lớn như vậy, lớn như vậy rồi.” Người đàn ông tận lực khống chế, nhưng toàn thân vẫn hơi run, ngay cả đôi môi cũng hơi run run, gọi: “Tri Nhiên, Tri Nhiên.”

Lâm Đông nhìn chăm chăm người đàn ông.

Người đàn ông vươn tay chạm khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, vẫn chưa kịp chạm tới, đột nhiên nghe thấy có người lớn tiếng gọi một câu sau lưng: “Đông Đông!”

Người đàn ông cùng Lâm Đông đồng thời quay đầu nhìn lại, nhìn thấy đám người Hạ Thanh Chương và Mục Hoài An từ trên bờ sông đi tới, Hạ Thanh Chương mở miệng gọi lần nữa: “Đông Đông.”

Lâm Đông gọi: “Dượng.”

“Lại đây.”

Lâm Đông liếc mắt nhìn người đàn ông, không động đậy.

Hạ Thanh Chương nói: “Con tới đây.”

Lâm Đông nói một câu với người đàn ông kia “Dượng của con gọi con, con đi một chút” sau đó chạy đến trước mặt Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương vươn tay che chở Lâm Đông, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía người đàn ông, mở miệng hỏi: “Anh là ai? Tới đây làm gì?”

Người đàn ông đã khống chế xong tâm tình của mình, chậm rãi đứng lên, nhìn Hạ Thanh Chương nói: “Xin chào, tôi tên là Bùi Thức Vi, đến tìm Tri Nhiên.”

Khi người đàn ông đứng lên, trong nháy mắt Hạ Thanh Chương nhìn rõ ràng tướng mạo của anh ta, tất cả mọi người nói Lâm Đông nhìn giống Nguyễn Tâm Bình, có thể là bởi vì không nhìn thấy người đàn ông này, Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi, cái tên này thật quen thuộc, hình như đã nghe qua mấy lần, chẳng lẽ là... ba ruột của Lâm Đông?

Hạ Thanh Chương kinh ngạc một chút, đánh giá trên dưới Bùi Thức Vi, tuy rằng mơ hồ cảm thấy được anh ta là ba của Lâm Đông, thế nhưng cụ thể có phải hay không thì không biết, cũng không dám mạo nhận, vì thế y mở miệng hỏi: “Tìm Tri Nhiên làm gì? Anh là gì của Tri Nhiên?”

Bùi Thức Vi vẫn lễ phép trả lời như cũ: “Tôi là ba của bé.”

Đúng là,

Đúng là ba của Lâm Đông!

Trên mặt đám người lớn Hạ Thanh Chương và Mục Hoài An chưa biểu hiện ra, nhưng trong lòng lại giật mình.

Bốn đứa nhỏ Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân giật mình, trên mặt giật mình, ngũ khí cũng là giật mình, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ lăm mồm đồng thời hỏi Lâm Đông: “Lâm Đông, chú ấy đúng là ba của mày hả?”

Lâm Đông nói: “Tao cũng không biết.” Đúng là Lâm Đông không biết, trước đây bé nằm mơ thấy mẹ cũng mơ thấy ba, nhưng là mơ thấy bộ dáng ba giống như trong video, không giống “Ba” trước mắt, bởi vì “Ba” trước mắt gầy hơn trong giấc mơ, đen hơn trong giấc mơ, còn bị thọt chân, cho nên bé không biết đây có phải là ba không.

Kỳ Kỳ cực kỳ kinh ngạc: “Ngay cả ba mình mà mày cũng không nhận ra à? Sao mày ngốc quá vậy?”

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên thay Lâm Đông phản bác nói: “Mày mới ngốc! Lâm Đông chỉ gặp ba khi còn bé, lớn lên không thấy nữa, đương nhiên là không nhận ra! Nếu là mày chỉ gặp ba khi còn bé, sau đó không thấy tăm hơi nữa, mày có nhớ không?”

“Tao sẽ nhớ.”

“Mày chỉ biết khoác lác thôi.”

“Tao không có khoác lác!”

“Mày là đồ khoác lác, hôm qua mày mới học chữ ‘Thượng’ cùng ‘Hạ’, hôm nay mày còn không biết viết! Mày nhớ cái rắm thì có!”

“Tao có nhớ!”

“Ngậm miệng!” Ba Kỳ Kỳ quát Kỳ Kỳ một câu.

Kỳ Kỳ lập tức không lên tiếng.

Hạ Tiểu Xuyên cũng không dám nói tiếp nữa.

Hai đứa bé đồng thời quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông cũng không để ý đến trận cãi nhau của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, vẫn luôn nhìn Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi trả lời xong cũng nhìn Lâm Đông, nhìn một chút đôi mắt liền đỏ, không nhìn được đến gần Lâm Đông tới gần, Hạ Thanh Chương bước lên một bước che cho Lâm Đông nói: “Về nhà trước đi, về nhà thấy mẹ Tri Nhiên rồi lại nói.”

Bùi Thức Vi ngẩn ra, trong mắt loé ra vẻ sốt sắng, sau đó nói: “Được.”

“Đi thôi.”

“Mời.”

Hạ Thanh Chương nắm tay Lâm Đông đi về nhà.

Bùi Thức Vi theo ở phía sau.

Lâm Đông không nhin được quay đầu lại nói: “Xe của chú.”

Bùi Thức Vi nói: “Có người trông, không có chuyện gì đâu.”

“Ai trông ạ?”

“Trợ lý.”

“Trợ lý là cái gì?”

“Chính là người trợ giúp ba làm việc.”

“VẬY —— “

“Đông Đông.” Hạ Thanh Chương nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lâm Đông là đứa nhỏ đã từng bị bắt cóc một lần, y không thể để cho Lâm Đông xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, tuy rằng Lâm Đông cùng người tự xưng Bùi Thức Vi rất giống, thế nhưng trước khi được Nguyễn Tâm Bình nghiệm chứng, y không thể tùy tiện đem Lâm Đông giao cho người khác, vì vậy dắt Lâm Đông nhanh chóng đi về phía trước.

Lâm Đông thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại xem Bùi Thức Vi, không biết tại sao bé luôn muốn chậm lại chờ “Ba” một chút, bởi vì nhìn “Ba” hơi thọt chân, bé có chút đau lòng, nhưng dượng đưa tay chặn sau gáy của bé, buộc bé phải chạy về phía trước, chạy chạy đến tiệm tạp hóa, cửa tiệm tạp hóa tụ tập rất nhiều người, chơi cờ tướng, tán gẫu đều có.

Ngược lại không nhìn thấy Lâm Lệ Hoa.

Vốn là đám người Hạ Thanh Chương muốn đứng ở cửa tiệm tạp hóa, lại nghĩ nhiều người nhiều miệng, vì vậy Hạ Thanh Chương mang theo đám người Lâm Đông không về tiệm tạp hóa mà là đi

vào sân nhà Lâm Đông, vừa bước vào sân liền thấy Lâm Lệ Hoa, mẹ Kỳ Kỳ cùng Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh.

“Đông Đông!”

“Tri Nhiên!”

“Tri Nhiên!”

Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Ninh đồng thời gọi, Nguyễn Tâm Bình bước nhanh tới, ôm lấy Lâm Đông, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, nói: “Bảo bối, con trở về rồi.”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

“Chơi vui vẻ không?”

“Vui vẻ ạ.”

“Bắt được cá không?”

“Bắt được ạ.”

Lâm Lệ Hoa tiếp lời: “Cá bắt được ở chỗ nào rồi?”

Lâm Đông đáp: “Ở chỗ dượng ạ.”

Lâm Lệ Hoa xoay người hỏi: “Thanh Chương, bắt được nhiều hay ít?”

Hạ Thanh Chương nói: “Không bắt được nhiều lắm.”

“Vậy sao anh về sớm thế?”

“Bởi vì trên đường đụng phải một người.”

“Ai?”

Hạ Thanh Chương không trả lời ngay, mà nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình tiếp nhận được ánh mắt của Hạ Thanh Chương, không hiểu lắm, sau đó vừa nhìn về phía Lâm Đông, nhỏ giọng hỏi: “Con đụng phải một người à?”

Lâm Đông gật đầu.

“Đụng phải ai?”

“Chú ấy nói chú ấy là ba của con ạ.”

Nghe vậy, Nguyễn Tâm Bình nghiêm túc hẳn lên.

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc.

Mẹ Kỳ Kỳ cũng sợ ngây người.

Nguyễn Tâm Ninh biết mấy ngày trước Nguyễn Tâm Bình đã liên lạc với Bùi Thức Vi, cảm thấy cũng nên đến trấn Cầm Lí vào thời gian này, vì vậy nhanh chóng hỏi: “Anh ta ở đâu?”

Lâm Đông vươn tay chỉ ra phía cửa, nói: “Chú ấy ở phía sau ạ.”

Nguyễn Tâm Ninh nhìn xung quanh một chút, nói: “Không có mà.”

Lâm Đông nói: “Chú ấy còn ở phía sau, chân chú ấy bị thương, đi không nhanh ạ.”

“Vậy anh ta —— “

Nguyễn Tâm Ninh chưa nói hết, một bóng người cao to đột nhiên xuất hiện, Nguyễn Tâm Ninh lập tức ngậm miệng lại, cùng đám người Lâm Lệ Hoa đồng thời nhìn chằm chằm Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi đứng ở cửa, nhìn Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình đang ôm Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Bình nhìn chăm chăm Bùi Thức Vi, ánh mắt lấp lóe, trong cái lấp lóe ấy phảng phất như đang hồi tưởng lại một thoáng đã qua, chỉ còn lại hiện tại.

“Tâm Bình.” Bùi Thức Vi nhẹ nhàng gọi.

Nguyễn Tâm Bình cũng nhẹ nhàng gọi: “Thức Vi.”

“Tìm, tìm được Tri Nhiên rồi.”

“Ừ, tìm được rồi.”

Bùi Thức Vi đỏ cả mặt.

Nguyễn Tâm Bình cũng đỏ cả mặt.

Bùi Thức Vi cất bước đi đến bên cạnh Nguyễn Tâm Bình, từ từ đi tới bên người Nguyễn Tâm Bình âm thanh khàn khàn mà nói: “Khổ cho em rồi.”

Nguyễn Tâm Bình cố không khóc ừ một tiếng.

Bùi Thức Vi nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cũng nhìn Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nhẹ giọng gọi: “Tri Nhiên.”

Lâm Đông chớp đôi mắt nhìn Bùi Thức Vi chăm chú.

Bùi Thức Vi nhẹ giọng hỏi: “Không nhớ ba sao?”

Lâm Đông chớp đôi mắt.

“Có nhớ ba từng cõng con hái nho không? Nhớ ba nâng con chơi cao cao không? Nhớ ba từng cõng con chơi trò chơi không?”

Lâm Đông chớp đôi mắt một chút.

Bùi Thức Vi cũng chớp mắt một chút, vươn tay đến trước mặt Lâm Đông nói: “Tri Nhiên, đến, ba ôm một cái.”

Lâm Đông nghe theo bản năng, thân hình nhỏ nghiêng về phía Bùi Thức Vi, bị Bùi Thức Vi ôm vào trong ngực, bé lập tức cảm nhận được sự ấm áp không giống như cái ôm của mẹ, có cảm giác mạnh mẽ hơn mẹ, càng chân thật hơn mẹ, như một cây đại thụ có thể che mưa chắn gió, làm cho bé cảm thấy đặc biệt an toàn.

Bé còn chưa cảm giác xong sự khác nhau giữa ba và mẹ, đột nhiên nơi hõm cổ nóng lên còn có chút ẩm ướt, nghe thấy ba hạ giọng nói: “Bảo bối, xin lỗi, xin lỗi.”

Bé kinh ngạc quay sang nhìn, đột nhiên lệ rơi đầy mặt ba, bé cũng không biết mình bị làm sao, đôi mắt nóng lên, nước mắt cũng rơi xuống ào ào.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 59: Nho

Bùi Thức Vi không khống chế được tâm tình của mình, ôm Lâm Đông mà hai tay khẽ run, phát hiện Lâm Đông đang dùng tay nhỏ lau mắt, nước mắt chảy thành dòng, con mắt đỏ ngầu, anh ta đau lòng không thôi, tránh ngón tay thô ráp, dùng mu bàn tay lau nước mắt cho Lâm Đông, lau khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nói xin lỗi với Lâm Đông, nói mình không phải là một người ba tốt, nói mình đến muộn bốn năm.

Lâm Đông nghe không hiểu lắm, thế nhưng bé có thể nhạy bén nhận biết được cảm xúc của ba, tay nhỏ ôm cổ ba thật chặt, không nói một lời đem mặt dán vào mặt ba.

Đây thật ra là một động tác vô ý thức thế nhưng vừa vặn giống với tiểu Lâm Đông năm đó như đúc, một khi chọc cho ba mẹ tức giận, liền đem mặt nhỏ dán vào mặt ba mẹ để làm nũng cũng như nhận sai, chợt trúng đầu quả tim của Bùi Thức Vi, nước mắt của Bùi Thức Vi lại rơi, anh ta dùng một tay vỗ vỗ gáy của Lâm Đông một tay lau mắt.

Không biết là do cảm xúc quá mãnh liệt, hay là xảy ra chuyện gì, đột nhiên thể lực không chống đỡ nổi, ôm Lâm Đông lão đảo một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Hạ Thanh Chương và Lâm Lệ Hoa nhanh chóng đỡ lấy, hỏi: “Làm sao vậy?”

Bùi Thức Vi nhanh chóng nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Lâm Lệ Hoa nhiệt tình hỏi: “Có phải là mệt nhọc quá độ không?”

Bùi Thức Vi cười nói: “Không mệt không mệt chút nào.”

“Nhưng sắc mặt của cậu thoát nhìn không được tốt.” Lâm Lệ Hoa lập tức chuyển hướng sang Lâm Đông, nói: “Đông Đông, xuống dưới đi, để ba con nghỉ ngơi một chút.”

Không đợi Lâm Đông theo tiếng, Bùi Thức Vi liền nhẹ giọng từ chối, nhưng Lâm Lệ Hoa nhìn ra được, không chỉ chân của Bùi Thức Vi có vấn đề, có lẽ thân thể cũng không tốt lắm.

Thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đều đắm chìm trong ngỡ ngàng khi gặp nhau, ngay cả Nguyễn Tâm Ninh cũng quên mất lễ nghi cơ bản, Lâm Lệ Hoa không thể làm gì khác hơn là tự chủ trương, đánh thức Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi vẫn đang đắm chìm trong cảnh gặp lại, sau khi chào hỏi bọn họ thì đi vào trong phòng khách ngồi, cô cũng không biết hình thức ở chung của người một nhà họ Bùi là bộ dạng gì, ngược lại nhìn thấy sau khi Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình ngồi vào ghế salon, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, cô nhỏ giọng bảo Nguyễn Tâm Ninh rót cốc nước cho hai người, sau đó không tiếng động nói Hạ Thanh Chương và đám người lớn như mẹ Kỳ Kỳ cộng thêm đám con nít rời khỏi nhà Lâm Đông, tiện tay đóng cửa viện lại.

Vừa mới đóng cửa viện xong Hạ Tiểu Xuyên liền hỏi: “Mẹ, đó là ba của Lâm Đông ạ?”

Lâm Lệ Hoa gật đầu nói: “Ừ.”

“Sao ba của Lâm Đông lại là người quê ạ?”

“Nói năng kiêu gì đấy!” Hạ Thanh Chương đột nhiên quát Hạ Tiểu Xuyên: “Lúc thường dạy con thế nào! Hả!”

Tuy rằng Hạ Tiểu Xuyên bướng bỉnh nhưng tuyệt đối là bướng bỉnh trong phạm vi cho phép, chưa bao giờ ác ý đi công kích khuyết điểm hoặc là chỗ đau của người khác, cái từ “Người quê” vô ý nói ra bị Hạ Thanh Chương giáo huấn một trận, Hạ Tiểu Xuyên lập tức không dám lên tiếng.

Mục Hoài An ở bên cạnh nói: “Thanh Chương đừng nóng giận, Tiểu Xuyên vẫn là trẻ con.”

Hạ Thanh Chương nghiêm túc nói: “Trẻ con cũng không thể nói lung tung, nếu để cho Đông Đông nghe được, Đông Đông sẽ khổ sở lắm “

Mục Hoài An thở dài một cái.

Lâm Lệ Hoa cũng không che chở cho Hạ Tiểu Xuyên, sau khi về đến nhà liền cùng Hạ Thanh Chương nhỏ giọng nói tới Bùi Thức Vi, nói: “Thanh Chương, sao em có cảm giác Bùi Thức Vi có chút không đúng?”

“Lạ ở chỗ nào?”

“Nhìn thì rất cao to, thế nhưng khi đến gần để nhìn thì có cảm giác cả người đặc biệt tiêu tụy, giống như bị bệnh vậy.”

“Hắn là có chút bệnh nhỏ.”

“Làm sao anh biết là bệnh nhỏ?”

“Bị mất con thì không gấp cũng phải sắp phát điên, huống hồ Đông Đông tốt như vậy. Hai ngày trước anh mới vừa xem một tin tức, một đứa bé không hiểu chuyện, rời nhà trốn đi, cha nó cho là nó mất tích, gấp muốn chết, chỉ sau ba ngày tóc tai bạc mất một nửa, em nghĩ thử xem Đông Đông mất tích hơn bốn năm, thân thể của ba mẹ nó có tốt được không?”

Lâm Lệ Hoa than thở một tiếng.

Hạ Thanh Chương nói: “Cũng đừng quá bi quan, cũng may một nhà đã được đoàn tụ.”

Lâm Lệ Hoa thở dài một cái, ánh mắt không nhìn được nhìn về phía tường nhà mình, phía bên kia tường là nhà của Lâm Đông, một

nhà Lâm Đông đang ngồi ở trong phòng khách, Nguyễn Tâm Ninh rót hai chén nước ấm cho Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình, sau đó trở lại phòng của mình, bắt đầu đọc sách.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông, Bùi Thức Vi ôm Lâm Đông ngồi ở đối diện Nguyễn Tâm Bình, vợ chồng hai người bốn mắt nhìn nhau, chưa kịp nói lời nào nước mắt đã rưng rưng, Nguyễn Tâm Bình hơi dờn ánh mắt, rơi xuống chân Bùi Thức Vi, nước mắt rơi xuống “Lộp bộp”, khi ngược mắt lên lần thứ hai, trên lông mi thật dài còn dính giọt nước mắt, cô nhẹ giọng hỏi: “Chân anh bị từ khi nào?”

Bùi Thức Vi nói: “Hai năm trước.”

“Không trị hết sao?”

“Chắc vậy.”

“Anh còn bị gì nữa không?”

“Không có gì.”

“Nói thật.”

“Dạ dày không quá tốt, cũng do ăn không ngon.”

“Có phải là còn bị thiếu máu nữa?”

“Ừ.”

“Làm sao lại bệnh tật đầy người như vậy chứ.”

Bùi Thức Vi không trả lời câu này, hỏi: “Em thì sao?”

Bùi Thức Vi vươn tay ra trước mặt Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình im lặng một chút, đặt tay vào lòng bàn tay của Bùi Thức Vi, hít mũi một cái, ngồi vào bên cạnh Lâm Đông và Bùi

Thức Vi nói: “Em rất khỏe, bởi vì em tìm được Tri Nhiên.”

Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Lâm Đông.

Bùi Thức Vi cũng cúi đầu nhìn phía Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn mẹ rồi nhìn ba, rõ ràng là trước đây không lâu chỉ mới vừa nhận biết thế nhưng khi ở bên cạnh họ, lại cảm giác được chưa bao giờ chân thật cùng yên ổn như vậy, đại khái là do có ba mẹ.

Có ba mẹ thật tốt, giống như là dựa vào trong ngực của ông, xem trời xanh mây trắng vậy, sự vui mừng từ tận đáy lòng lan ra, Lâm Đông nở nụ cười, với Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình, nở cười ấm áp chữa trị, hai cái đồng điệu ở khóe miệng rất giống khi còn nhỏ, như hai đóa hoa mang theo ánh sáng, chiếu sáng nội tâm của Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình, hai người cũng nở nụ cười, trong nụ cười mang theo nước mắt.

Bọn họ nhìn Lâm Đông, quả thực không thể nào tưởng tượng được mình đã vượt qua bốn năm kia như thế nào, chỉ biết là không phân biệt ban ngày hay buổi tối, vừa nghe được tiếng nói chuyện của trẻ con, liền nghĩ đến Tri Nhiên. Nghĩ đến Tri Nhiên đã biến mất, cả thế giới như sụp đổ. Nghĩ đến Tri Nhiên vẫn còn ở trên thế gian này, vẫn cảm thấy không chịu được, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được bảo bối mà bọn họ đặt ở đầu quả tim vượt qua từng ngày như thế nào, vừa nghĩ tới việc con có thể ở trong bóng tối, vừa nghĩ tới con có thể chịu đói, vừa nghĩ tới việc con có thể bị lạnh, vừa nghĩ tới việc con có thể bị đòn, vừa nghĩ tới con... Mỗi một ý nghĩ cũng giống như găm vào tim họ, bọn họ thật sự sắp điên rồi, điên rồi.

Cũng may

Cũng may là bây giờ Tri Nhiên ở đây, Tri Nhiên cẩn thận ở bên cạnh họ, bọn họ vui vẻ cười, vui vẻ khóc, đồng thời duỗi tay vỗ về gáy của Lâm Đông, mặt dán vào mặt, lại cùng nhau nở nụ cười.

“Mẹ.” Lâm Đông gọi.

Nguyễn Tâm Bình hơi nghiêng đầu, cái trán chạm vào trán của Lâm Đông, trả lời một tiếng: “Bảo bối.”

“Chú ấy đúng là ba của con ạ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng chú ấy không giống như trong video.”

“Sao lại không giống nhau?”

“Ba không có râu ạ.”

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười.

Bùi Thức Vi cũng vui vẻ cười rộ lên, nói: “Được, vậy ba đi cạo râu.”

Nói xong Bùi Thức Vi ôm Lâm Đông muốn đứng lên, kết quả đứng lên quá nhanh, liền ngã ngồi xuống ghế salon, làm cho Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình sợ hết hồn, Bùi Thức Vi cười nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, không cần lo lắng, không cần lo lắng, chỉ là đột nhiên đứng lên, có chút choáng váng.”

Nguyễn Tâm Bình hơi nhú mày, hỏi: “Có phải là từ khi em gọi điện thoại cho anh, anh không ngủ đúng không?”

Bùi Thức Vi nói: “Ngủ không được.”

“Vậy lát nữa anh ngủ một chút đi.”

“Được.”

Bùi Thức Vi đồng ý, lần thứ hai ôm Lâm Đông lên, mới vừa đi tới cửa, cửa viện bị đẩy ra, Lâm Lệ Hoa bưng một cái khay lại đây.

“Cô ời.” Lâm Đông nhìn vui vẻ gọi.

“Ôi chao, Đông Đông đói bụng không?” Lâm Lệ Hoa cười hỏi.

Lâm Đông gật đầu: “Dạ có.”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Vừa vặn bữa trưa cô làm hơi nhiều, nên đưa một chút đến cho mọi người, mọi người cũng không cần làm bữa trưa, ăn đơn giản một chút đi, đều là các món thanh đạm, ai cũng ăn được cả.”

Lâm Đông cao hứng nói: “Con cảm ơn cô.”

Nguyễn Tâm Bình cảm kích, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, gọi một tiếng: “Chị Lâm, này, chuyện này...”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Không có chuyện gì, ăn đi, ở đây còn có canh cá, là cá mà Đông Đông cùng dượng của nó đi bắt sáng nay, tôi nấu canh, mọi người ăn rồi nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa bảo Tâm Ninh cầm chén đưa cho tôi là được.”

“Cảm ơn chị Lâm.”

“Khách khí cái gì, ăn đi ăn đi. Đông Đông, cô đi nhé.”

“Cô đi thông thả, buổi chiều con sang bán hàng cho cô ạ..”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Được, chờ con sang bán hàng!”

Lâm Lệ Hoa cầm khay đi.

Người một nhà Lâm Đông nhìn thức ăn trên bàn, Lâm Đông nói: “Cô con làm cơm cực kỳ ngon!”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu nói: “Chị Lâm vẫn luôn rất chăm sóc chúng ta.”

Bùi Thức Vi hỏi: “Là chị ấy cùng cha chị ấy nuôi Tri Nhiên à?”

“Ừ.”

“Vậy anh phải cảm ơn bọn họ.”

“Ừ, ăn cơm trước đi, có chút thể lực rồi đi cảm ơn sau.”

“Được.”

Nguyễn Tâm Bình gọi Nguyễn Tâm Ninh, sau đó đồng thời ăn cơm trưa, sau khi ăn cơm trưa Bùi Thức Vi không nghỉ trưa mà đi sang tiệm tạp hóa cảm ơn Lâm Lệ Hoa, sau đó đưa tiền coi như là tặng lễ, làm cho Lâm Lệ Hoa bị kinh sợ, Lâm Lệ Hoa kiên trì không nhận gì cả, ngay cả số tiền mà Nguyễn Tâm Bình đưa khi trước, đều để trong thẻ rồi lặng lẽ kín đáo đưa cho Lâm Đông, biểu thị Lâm Đông chính là con trai nhỏ nhà cô, ai mà khách sáo nữa thì cô không để yên cho.

Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình không có cách nào, trong lòng tính toán trợ giúp Lâm Lệ Hoa từ đường khác, sau đó ôm Lâm Đông về nhà, ngoại trừ lúc tắm rửa cạo râu thì Bùi Thức Vi không ôm Lâm Đông, những thời gian khác vẫn luôn bế Lâm Đông, lúc nghỉ trưa cùng Nguyễn Tâm Bình đồng thời ôm Lâm Đông ngủ ở trên giường lớn.

Lâm Đông luôn mơ ước được ngủ cùng ba mẹ, rốt cuộc ngày hôm nay cũng được ngủ chung một chỗ, đồng thời nằm ở giữa ba mẹ, ba mẹ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn bé, nhẹ giọng hỏi bé cuộc sống trước kia, kỳ thực bé đã từng nói qua một lần với mẹ, thế nhưng ba muốn nghe nên bé nói thêm lần nữa.

Lần đầu tiên bé nói mẹ khóc, bây giờ nói lần thứ hai, ba khóc, mẹ cũng khóc, ba mẹ còn không ngừng nói “Bảo bối xin lỗi”.

Kỳ thực bé không hề cảm thấy ba mẹ có lỗi với bé chút nào, bé biết ba mẹ rất yêu bé, bé vươn tay lau nước mắt cho ba xong lại lau nước mắt cho mẹ rồi nói: “Ông rất yêu con, cô cũng rất thương con, ông cùng cô đều cho con đùi gà ăn, ông ôm con ngắm sao, ông còn

kể chuyện xưa cho con nghe, cô mặc quần áo cho con, cô còn cho con đi học, trời mưa con không đi được, cô bế con đi tới trường, ông và cô cực kỳ tốt.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Đúng, sau này cũng phải đối xử tốt với cô.”

Lâm Đông đáp: “Khi nào con lớn con sẽ đối xử tốt với cô, lát nữa sau khi con ngủ dậy, con phải đi bán hàng cho cô, con thích bán hàng, con bán hàng thì cô có thể nghỉ một lát.”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đều nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Bình hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nói: “Bảo bối ngoan, chờ đến khi con ngủ dậy đã, ngủ trưa đi.”

Lâm Đông quay đầu hôn nhẹ Nguyễn Tâm Bình, hôn xong Nguyễn Tâm Bình quay đầu nhìn về phía Bùi Thức Vi, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ hôn Bùi Thức Vi một cái, nói: “Ba ới, ba cũng ngủ đi.”

Bùi Thức Vi cười nói: “Được.”

Bùi Thức Vi đã lâu không ngủ được một một giấc yên ổn, lúc này vợ con đều ở bên người, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng, nhìn thấy Lâm Đông nhắm mắt lại xong, anh ta cũng rơi vào giấc mơ thơm ngọt mà Nguyễn Tâm Bình cũng bởi vì mới uống xong thuốc, cũng chìm vào giấc ngủ.

Thế mà Lâm Đông lại mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ quay sang bên trái nhìn mẹ, quay sang bên phải nhìn ba, sau đó nhắm mắt lại lần thứ hai, không bao lâu sau lại mở, nhìn mẹ rồi lại nhìn ba, xác định ba mẹ đều đang ở bên cạnh, trong lòng đắc ý, một cái tay nhỏ siết chặt ngón tay trỏ cùng ngón tay giữa của mẹ, một cái tay nhỏ khác siết chặt ngón tay giữa của ba, từ từ nhắm mắt lại, không bao lâu sau ngủ thiếp đi.

Đang mơ mơ màng màng nghe được tiếng Mục Hưng Hà gọi “Đông Đông, Đông Đông”, Lâm Đông mở mắt ra, phát hiện ba mẹ còn đang ngủ, bé nhồm dậy từ chính giữa, cẩn thận từng li từng tí nhích tới cuối giường, ngồi sát mép giường, sau đó nằm úp sấp ở cạnh giường, từ trên giường trượt xuống dưới, cầm theo dép lê, di chuyển bàn chân nhỏ đi tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, từ từ đi ra ngoài mới mang dép, lại nghe được tiếng của Mục Hưng Hà.

“Đông Đông!”

“Dạ!”

Lâm Đông trả lời một tiếng, nhanh chóng chạy ra sân, mở cửa ra, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, trong tay Mục Hưng Hà bế một cái hồ cá nhỏ, trong hồ cá có hai con cá nhỏ đang bơi.

Lâm Đông hỏi: “Cá ở đâu vậy ạ?”

Mục Hưng Hà nói: “Bị ba bắt lúc nãy á.”

“Vậy anh nhốt chúng nó làm gì?”

“Bọn anh đi chúng nó đi phóng sanh, em có đi không?”

“Đi.” Lâm Đông lập tức đồng ý, sau đó nói: “Không được, ba mẹ của em đang ngủ, hay là chờ bọn họ tỉnh rồi nói, không nhìn thấy em, bọn họ sẽ đau lòng.”

Mục Hưng Hà nói: “Chúng ta đem cá nhỏ đi phóng sanh rồi trở lại, lúc trở về chắc chắn ba mẹ em vẫn chưa tỉnh đâu.”

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: “Vậy cũng tốt.”

Lâm Đông nói một tiếng cùng Nguyễn Tâm Ninh, sau đó đi theo Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đem cá nhỏ đi phóng sanh, lúc trở lại gặp lão Uông, lão Uông mới từ chợ về, ôm theo một rổ nhỏ,

nói là trong nhà bạn tốt của lão trồng được, đưa cho ba đứa nhỏ mỗi người hai chùm lớn, Lâm Đông cầm một chùm đưa cho cô, sau đó cao hứng ôm một chùm khác trở về, tự mình chạy đến phòng bếp rửa.

Rửa xong còn không cho Nguyễn Tâm Ninh ăn, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế salon, chờ ba mẹ cùng nhau ăn.

Nguyễn Tâm Ninh nói: “Cho dì ăn một trái đi.”

Lâm Đông nói: “Không được, chờ ba mẹ cùng nhau ăn cơ.”

“Nhưng dì rất muốn ăn mà.”

Lâm Đông do dự một chút, lượm một trái nhỏ đưa cho Nguyễn Tâm Ninh, nói: “Vậy dì ăn trước một trái đi, chỉ có thể ăn một trái thôi.”

“Con cũng ăn một trái đi?”

“Con không ăn dâu.”

“Con chỉ ăn một trái thôi.”

“Con không ăn, con chờ ba mẹ cùng nhau ăn.”

Nguyễn Tâm Ninh khuyên Lâm Đông thế nào cũng không được, Lâm Đông nhất quyết không ăn, cẩn thận che chở một đĩa nho, sợ sau giờ Ngọ nắng chiếu đến nho, bé liền chạy tới phòng ngủ lấy dù nhỏ ra chống trên bàn cạnh đĩa nho, sau đó khéo léo ngồi ở trên ghế salon chờ ba mẹ tỉnh lại.

Nguyễn Tâm Ninh: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 60: Trừ Diễm

Nhìn Lâm Đông đứng đần chờ, Nguyễn Tâm Ninh cũng không tiện ăn, thả trái nho vào trong đĩa nhỏ, sau đó cùng Lâm Đông chờ Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi tỉnh lại, đợi không sai biệt lắm tầm một tiếng, rôt cuộc cửa phòng ngủ cũng mở ra.

Nguyễn Tâm Ninh nghiêng đầu nhìn sang.

Lâm Đông lập tức nhảy từ trên ghế salon xuống, nhìn về phía phòng ngủ, liếc mắt một cái nhìn thấy ba mẹ, lập tức trên mặt bé hiện lên vẻ vui sướng.

“Tri Nhiên.”

“Ba ời.”

“Lại đây.”

Lâm Đông vui vẻ chạy tới.

Bùi Thức Vi bế Lâm Đông lên, hôn nhẹ khuôn mặt Lâm Đông hỏi: “Con tỉnh từ khi nào?”

“Tỉnh từ sớm rồi ạ.”

“Tỉnh rồi thì làm cái gì?”

“Con tỉnh dậy rồi đem cá phóng sanh cùng với Hưng Hà và Tiểu Quân.” Nói đến việc phóng sanh cá, Lâm Đông tự nhiên nghĩ đến lúc trở lại lão Uông đưa cho mình chùm nho, vội vã nói cho Bùi Thức Vi

cùng Nguyễn Tâm Bình, đồng thời nói: “Nho ở đằng kia, ở đằng kia kìa, con rửa rồi ạ, chúng ta cùng nhau ăn!”

Bùi Thức Vi kinh ngạc hỏi: “Con rửa hả?”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

“Sao phía trên nó có cây dù nhỏ thế?”

“Con để ạ, nếu không nho sẽ bị mặt trời phơi nắng hỏng mất.”

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình sững sờ, đều không nói với Lâm Đông rằng “Tại sao không cất nho đi”, hay biểu hiện ra vẻ “Người lớn mới đúng”, mà đồng thời vui vẻ nói: “Bảo bối, con giỏi quá!”

Đồng thời được ba mẹ khen, vui sướng tăng gấp đôi, vui sướng đến mức khiến Lâm Đông có chút thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ lộ ra chút ửng hồng, chỉ vào bàn nói: “Mẹ, ba, nho ở đằng kia, chúng ta đồng thời ăn đi.”

Bùi Thức Vi cười nói: “Đi, chúng ta đồng thời ăn.”

“Con muốn xuống, con tự mình đi.”

“Không sao đâu, ba bế con.”

“Vậy cũng được ạ.”

Cho tới khi đi đến cạnh ghế salon, Bùi Thức Vi đều bế Lâm Đông, Lâm Đông lập tức vươn tay lấy nho, đưa cho ba, đưa cho mẹ, nhìn ba mẹ ăn cẩn thận, bé vô cùng vui vẻ, cũng ăn từng trái từng trái nho.

Ăn xong nho vẫn an vị trong ngực ba, nghe ba mẹ nói chuyện cùng dì, nói về sinh hoạt ba, bốn năm nay của nhau.

Lâm Đông đã có thể nghe hiểu, có vài chỗ nghe không hiểu, thế nhưng bé có thể nhận biết được khi bé bị bọn buôn người ôm đi bốn năm, ba mẹ đều ngã bệnh, hơn nữa còn là bị bệnh đã lâu, bé khổ sở trong lòng, khổ sở giống như lần cô sinh bệnh kia, bé không muốn cô sinh bệnh, cũng không muốn ba mẹ sinh bệnh, bé muốn mọi người đều tốt.

Lúc nghe thấy ba mẹ thảo luận về thân thể, Lâm Đông không nhịn được mở miệng nói: “Ba ơi, ba đi gặp bác sĩ đi, gặp bác sĩ là tốt rồi.”

Bùi Thức Vi sững sờ, ở trong lòng anh ta Lâm Đông vẫn là Lâm Đông hai tuổi, bi cô nói chuyện chưa rõ ràng, chưa từng sẵn sóc bảo anh ta đi gặp bác sĩ như thế, cái này làm anh ta ý thức được mình đã vắng mặt bốn năm, anh ta vẫn luôn từ chối gặp bác sĩ đột nhiên đồng ý, nói: “Được, ba đi gặp bác sĩ.”

Lâm Đông nói: “Đi gặp bác sĩ ngay lập tức luôn ạ.”

“Được, lập tức đi gặp bác sĩ.”

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình nói: “Mẹ cũng xem bác sĩ nữa.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Được, mẹ cũng đi gặp bác sĩ.”

Ba mẹ đều nguyện ý gặp bác sĩ, Lâm Đông cao hứng, trượt xuống khỏi người Bùi Thức Vi nói: “Con đi thay quần áo! Chúng ta đi bệnh viện!”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhìn nhau một cái, dịu dàng nở nụ cười, không bao lâu sau một nhà ba người cùng Nguyễn Tâm Ninh đồng thời ngồi lên xe của Bùi Thức Vi, đi vào bệnh viện trong thành phố để Bùi Thức Vi kiểm tra thân thể, Nguyễn Tâm Bình nhìn thấy Bùi Thức Vi thật sự là bệnh tật đầy người, đầu tiên là thiếu máu, tiếp theo là đau dạ dày, sau đó là hơi gầy, rồi sau đó nữa là tâm lý vấn đề, cuối cùng là vết thương ở chân, nói chung khắp toàn

thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào tốt, Nguyễn Tâm Bình đau lòng rơi nước mắt không ngừng.

Bùi Thức Vi ôm Nguyễn Tâm Bình nói: “Không có chuyện gì, cố gắng dưỡng là tốt thôi.”

Nguyễn Tâm Bình muốn khóc.

Bùi Thức Vi lau nước mắt cho Nguyễn Tâm Bình nói: “Đừng khóc, để Tri Nhiên nhìn thấy chúng ta khóc, không tốt đâu.”

Nguyễn Tâm Bình nín khóc nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn Nguyễn Tâm Bình, thấy mẹ cũng nhìn mình, mở miệng nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc, sau này con sẽ không bị bắt cóc nữa đâu, hiện tại con lớn rồi, con sẽ chạy, người xấu không đuổi kịp con.”

Nước mắt vừa ngưng của Nguyễn Tâm Bình lại tràn ra, cô ôm lấy Lâm Đông, ôm thật chặt vào trong ngực, con trai của cô quá tri kỷ, khiến cho người khác đau lòng, làm cho cả tim cô cũng đau, cô vẫn luôn ôm Lâm Đông, không nỡ buông tay, rốt cục đến khi buông tay, lại bị Bùi Thức Vi ôm.

Vì vậy hai ngày thứ bảy chủ nhật, Lâm Đông chỉ xoay tới xoay lui trong ngực của ba mẹ, bé cũng nguyên ý như vậy, bởi vì rốt cuộc thì bé có ba mẹ, hơn nữa ba mẹ còn tốt hơn trong tưởng tượng của bé, chỉ là thân thể không tốt, nhưng mà bác sĩ nói, chỉ cần uống thuốc đúng hạn rồi dưỡng một thời gian sẽ tốt, cho nên mỗi ngày bé đều ngẩng khuôn mặt nhỏ, nhìn ba mẹ uống thuốc xong mới yên tâm, làm cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi cảm thấy ấm áp và cảm động.

Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm xuống, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông nói: “Bảo bối, yên tâm, ba mẹ đều sẽ uống thuốc đúng hạn, bởi vì ba mẹ cũng muốn thân thể mau tốt lên, có thể chăm sóc Tri Nhiên của chúng ta.”

“Con có thể tự chăm sóc chính mình, cũng có thể chăm sóc ba mẹ.”

“Tiểu bảo bối của mẹ thật là giỏi.” Nguyễn Tâm Bình hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông nói: “Buổi tối vẫn ngủ cùng ba mẹ nhé, có được không?”

Lâm Đông cao hứng gật đầu.

“Đi, để ba tắm rửa cho con, rồi mặc quần áo mới mà mẹ mua cho con.”

“Dạ.”

Lâm Đông cùng Bùi Thức Vi đi vào buồng tắm rửa ráy, tắm xong ngủ chung cùng ba mẹ, nằm ở giữa ba mẹ, bé cảm thấy vô cùng vui vẻ, ngủ một giấc đến khi Mục Hưng Hà gọi bé lên tự học sớm, bé bò lên hôn nhẹ ba mẹ, mặc quần áo vào, đeo cặp sách chuẩn bị đi thì ba đi ra.

“Ba, ba thức dậy làm gì ạ?” Lâm Đông hỏi.

Bùi Thức Vi đáp: “Ba đưa con đi học.”

“Không cần đưa đâu ạ, con đi cùng Hưng Hà được rồi ạ.”

“Không có chuyện gì đâu, ba đưa con đi.”

“Ba không cần đưa mà, tự bọn con đi được.”

“Vậy cũng được.”

Bùi Thức Vi đồng ý, nhưng đôi chân khập khiễng vẫn lặng lẽ đi theo sau Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, nhìn ba đưa nhỏ an ổn đến trường học, anh ta lại đi ra phía sau trường học đến chỗ cửa sổ nhìn Lâm Đông, mãi đến tận lúc Lâm Đông tan học, anh ta dắt Lâm Đông về nhà, buổi sáng đi học anh ta lại muốn đưa

Lâm Đông đi học, kết quả bị Nguyễn Tâm Bình cản lại, nói: “Thức Vi, để bản thân con tự đi học đi.”

“Đường đi học dài như vậy, nếu như—— “

“Sẽ không sao đâu, các nhà trong trấn Cẩm Lí đều là phụ huynh của bọn nhỏ, sẽ không xuất hiện tình huống như trước kia.”

“Nhưng anh sợ —— “

“Đừng sợ, Tri Nhiên đã sống ở đây hơn hai năm, tất cả mọi người đều biết bé, hơn nữa mỗi ngày ba của Tiểu Xuyên đều đến trường cùng bọn nhỏ, không có việc gì, chúng ta không thể bởi vì sợ liền không cho con tham gia hoạt động xã hội được.”

Bùi Thức Vi nghe nói xong gật đầu, nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nghe hiểu ý của ba mẹ, cười nói: “Khi nào con tan học sẽ trở lại, con sẽ không chạy loạn đâu ạ.”

Bùi Thức Vi nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Bình nói: “Đi học đi.”

Lâm Đông đeo cặp sách rồi chạy đi, buổi sáng nghiêm túc lên lớp, sau khi tan học vừa nghĩ tới ba mẹ ở nhà chờ mình, bé chạy thật nhanh về nhà, ở cạnh ba mẹ, liền tiếp hai ngày đều là như vậy, không đi ra chơi cùng bọn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đều là trẻ con đã lớn, có thể hiểu cho Lâm Đông, nhưng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên không hiểu, buổi chiều trước khi đi học cố ý đến tìm Lâm Đông đi học, đang trên đường đi học, Kỳ Kỳ hỏi Lâm Đông: “Lâm Đông, chúng ta còn là bạn tốt hay không hả?”

Lâm Đông nói: “Phải mà!”

“Vậy sao mà không chơi với bọn tao nữa?”

“Tao có chơi với mày mà.”

Kỳ Kỳ nhướn mày lên nói: “Nhưng mày vừa xuống lớp đã chạy về nhà, gọi mày mày cũng không ra, mày vừa có ba mẹ đã không thèm chơi với bọn tao nữa.”

Lâm Đông nói: “Không phải là tao không chơi với mày mà.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Vậy lúc bọn anh gọi sao mày không ra chơi? Mày không thích chơi bắn bi à?”

Lâm Đông nói: “Thích chứ.”

Kỳ Kỳ liền tiếp lời: “Vậy sao mày không ra?”

Lâm Đông thành thật trả lời: “Bởi vì tao phải ở cạnh ba mẹ.”

“Tao không cần phải ở cạnh ba mẹ nè.”

“Bởi vì ba mẹ của mày không có bị bệnh, ba mẹ của tao đều bị bệnh đó.”

Kỳ Kỳ mở to hai mắt hỏi: “Ba mẹ của mày đều bị bệnh á?”

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ lập tức hỏi: “Bị bệnh gì?”

“Thật nhiều bệnh.”

Ba mẹ bị bệnh không giống như ba mẹ không bị bệnh, Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút cho ra một cái kết luận: “Bị bệnh thì phải uống thuốc!”

Lâm Đông nói: “Ừ, tao phải nhìn bọn họ uống thuốc.”

“Đúng, thuốc thật là đắng, người lớn cũng không thích uống, bọn họ cứ bắt chúng ta uống, kết quả chính bọn họ đều không thích uống, không nhìn bọn họ thì bọn họ cũng không uống.”

Lâm Đông gật đầu lần thứ hai: “Ừ, cho nên tao không có thời gian chơi đâu.”

“Vậy mà thật là bận rộn.”

“Ừ.”

“Vậy mà có thời gian đọc sách không? Ngày mai sẽ phải thi học kỳ rồi!”

“Tao biết mà, tao ôn tập xong rồi, mà ôn tập xong chưa?”

Ôn tập — đây là hai chữ làm người ta đau đầu, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng không muốn nói đến, Kỳ Kỳ lập tức không để ý tới Lâm Đông, cũng quên mất mới đầu mình muốn chỉ trích Lâm Đông vì không chơi với nó, ngược lại cùng Hạ Tiểu Xuyên tán gẫu về phim hoạt hình, Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là nói chuyện cùng Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân, nói chuyện một hồi, chỉ chốc lát sau Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên liền tiến tới gần.

Năm đứa nhỏ vui cười hớn hở đi lên trường học, sau tiết một liền phải tổng vệ sinh, sau khi quét xong chạy như bay đến phòng của Lâm Đông xem ti vi, trước đây năm đứa nhỏ đều đi đến nhà Mục Hưng Hà xem ti vi, thế nhưng cân nhắc đến việc mẹ Lâm Đông không nhìn thấy Lâm Đông sẽ phát bệnh, cho nên bốn đứa nhỏ không hẹn mà cùng đến phòng Lâm Đông xem ti vi.

Hơn nữa phòng của Lâm Đông sạch sẽ lại rất đẹp, tất cả mọi người thích ngồi ở trên đất hoặc trên giường Lâm Đông xem ti vi, xem “Thánh đấu sĩ Seiya”, vừa coi năm đứa nhỏ mô phỏng theo trông như rồng bay phượng múa, cùng lúc đó tiếng gọi của nhóm người lớn truyền đến:

“Tưởng Tiểu Quân! Ngày mai phải thi rồi! Học kỳ sau chính là lớp ba, mà còn xem ti vi à! Còn không mau trở về ôn tập đi!”

“Tưởng Kỳ! Cút về đây cho tao!”

“Tiểu Xuyên! Ăn cơm hay không hả.”

“Hưng Hà!”

“...”

Bốn phụ huynh rít gào ở ngoài sân, năm đứa nhỏ ở trong phòng giả vờ như không nghe thấy, vẫn cứ hết sức chuyên chú mà xem tivi, Bùi Thức Vi đẩy cửa phòng ra, nhẹ giọng gọi: “Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Tiểu Quân, Kỳ Kỳ, ba mẹ các con gọi kìa, các con đừng xem nữa, mau về nhà đi thôi.”

Mắt của đám Mục Hưng Hà vẫn nhìn chăm chăm TV, nhìn chăm chăm không chớp mắt, hết sức chăm chú.

Lâm Đông liếc mắt nhìn ba, vừa nhìn về phía đám Mục Hưng Hà nói: “Các chú thím gọi mọi người kìa.”

Mục Hưng Hà không để ý tới.

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ cũng làm như không nghe được.

Mãi đến tận khi ba Kỳ Kỳ mang theo cái chổi bước vào, hô to một tiếng: “Còn muốn xem tivi đúng không? Da ngứa rồi đúng không?”

Năm đứa nhỏ lập tức bỏ dậy bốn cái, vừa bỏ chạy vừa gào: “Đông Đông (Lâm Đông), Bọn tao (anh) về nhà đây, ngày mai gặp lại.” Sau đó chạy như một làn khói.

Lâm Đông ngồi dưới đất, quay đầu nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nhìn Lâm Đông, nhẹ giọng nói: “Ba mẹ xem cùng con nhé?”

Lâm Đông cao hứng gật đầu, sau đó ngồi ở giữa ba mẹ xem phim hoạt hình, ba mẹ không hiểu, bé liền giải thích cho ba mẹ

nghe, cuối cùng sau khi xem xong một tập phim hoạt hình, cháo trong phòng bếp cũng nấu xong, một nhà ba người đứng lên.

Bùi Thức Vi đứng không vững thiếu chút nữa bị ngã, Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng đỡ lấy Bùi Thức Vi: “Thức Vi, thế nào?”

“Không có chuyện gì, chỉ là đứng dậy nhanh quá nên đụng phải chân.”

“Còn đau không?”

“Không đau, đi thôi, đi ăn cơm.”

Bùi Thức Vi vươn tay đỡ lấy gáy Lâm Đông, ánh mắt của Lâm Đông không tự chủ được rơi vào cái chân bị khập khiễng của ba cho đến ăn cơm tối, sau khi ăn cơm tối xong bé cùng đám Mục Hưng Hà đùa giỡn với nhau, chơi tầm hai tiếng xong thì trở về ngủ, ngày hôm sau không cần lên tự học sớm, Lâm Đông cũng dậy rất sớm, sau đó cầm sách giáo khoa đọc ở trong sân, đọc xong liền ăn điểm tâm, ăn xong điểm tâm cùng bọn Mục Hưng Hà đi lên trường kiểm tra.

Đi trên đường, Tường Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, em ôn tập hết chưa?”

Lâm Đông gật đầu.

“Em mới trở về được một tuần thì phải thi, em có chắc chắn không? Anh đã nói với em, bài thi lớp hai không giống bài thi lớp một đâu, bài thi lớp hai có thật nhiều chữ chúng ta chưa từng học cũng không biết, thầy giáo bắt tự đoán. Lúc thi giữa học kỳ trên bài thi có thật nhiều chữ anh không biết, Hưng Hà cũng không biết, đúng không Hưng Hà?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

Trong nháy mắt Hạ Tiểu Xuyên nhăn mặt nói: “Lớp hai khó như vậy à.”

Kỳ Kỳ liền nói: “Em không lên lớp hai, em cũng không muốn lên lớp một, em chỉ muốn đi học lớp vỡ lòng thôi.”

Mục Hưng Hà: “...”

Lâm Đông: “...”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Đợi đến khi Lâm Đông lấy đề thi ngữ văn liền phát hiện Tưởng Tiểu Quân nói không sai, quả thật có mấy chữ lạ bé không biết, thế nhưng bé dựa theo ngữ cảnh đoán một cái đã đoán đúng, trong phần viết văn có đề “Nguyện vọng của em”, “Nguyện” là có ý gì, may là cái này có ghép vần, đọc “yuan”, Lâm Đông liền hiểu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn cây xanh tỏa bóng, chim chóc tình cờ bay qua ngoài cửa sổ, hết thấy đều điềm tĩnh như vậy, bé lập tức nghĩ đến nguyện vọng của mình, hạ bút viết:

“Nguyện vọng của em”

“Con tên là Lâm Đông, còn gọi là Bùi Tri Nhiên, năm nay con hơn sáu tuổi sắp được bảy tuổi rồi, nhưng con chỉ mới gặp lại ba mẹ thôi, bởi vì khi còn bé con bị người xấu bắt cóc, hiện tại ba mẹ tìm được con, con cũng tìm được ba mẹ.

“Thế nhưng thân thể của ba mẹ không tốt, nguyện vọng của con là thân thể của ba mẹ giàngkang, luôn vui sướng.

“Nếu như vậy, con cũng vui vẻ.”

Tuy rằng đã lên lớp hai, thế nhưng Lâm Đông vẫn không biết viết ít chữ, chữ “Khỏe mạnh” không biết viết, cuối cùng đành dùng ghép vần thay thế, sau viết xong ý thức nộp bài thi, bọn Mục Hưng Hà đứng ở trường học chờ bé, bé cao hứng chạy tới.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em làm xong chưa?”

Lâm Đông gật đầu.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Bài văn ngắn em có viết không?”

Lâm Đông nói: “Viết ạ.”

“Em tự viết hết à?”

“Chữ nào không biết thì em dùng ghép vần á.”

“Không thể dùng ghép vần!” Tưởng Tiểu Quân nói.

Lâm Đông hỏi: “Tại sao?”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời nói: “Lớp hai khi làm tập làm văn không thể dùng ghép vần, nếu không sẽ bị trừ điểm!”

Kỳ Kỳ nói: “Cái này tao cũng biết! Trước khi thi giữa học kỳ, tao và Tiểu Xuyên bám trước cửa sổ chờ anh của tao cùng Hưng Hà tan học có nghe được, thầy giáo nói ba lần, nói ai viết văn dùng ghép vần sẽ bị trừ điểm!”

Lâm Đông nghe sửng sò.

Kỳ Kỳ đi tới trước mặt Lâm Đông, ghé sát nói: “Ai bảo mày dùng ghép vần này, Lâm Đông, mày bị trừ điểm, lần này mày chắc chắn không thi được hạng nhất rồi! Người đứng đầu là Hưng Hà rồi!”

Mục Hưng Hà đẩy Kỳ Kỳ một cái: “Mày cút sang một bên cho tao!”

Kỳ Kỳ nói: “Hưng Hà, em đang giúp anh mà.”

“Ai cần mày giúp! Qua một bên chơi đùa đi.” Mục Hưng Hà quát Kỳ Kỳ một câu, sau đó hỏi Lâm Đông: “Đông Đông, em dùng mấy cái ghép vần?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 61: Đừng Chạy

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cho là bé không hiểu rõ ý của chính mình, vì vậy lại hỏi một lần: “Trên bài thi của em dùng hết tổng cộng bao nhiêu ghép vần?”

Lâm Đông suy tư một chút, trả lời: “Hai cái, lúc em viết vần dùng hai cái, những thứ khác em đều tự viết.”

“Hai cái nào?”

“Khỏe mạnh, em không biết viết chữ ‘Khỏe mạnh’, Hưng Hà, anh và Tiểu Quân biết viết không?”

Tưởng Tiểu Quân trả lời: “Anh không biết viết.”

Kỳ Kỳ tiếp một câu: “Anh của tao học kém, anh của tao chắc chắn không biết viết.”

Tưởng Tiểu Quân trừng Kỳ Kỳ một cái, Kỳ Kỳ không lên tiếng nữa.

Mục Hưng Hà nói: “Anh biết viết.”

“Viết như thế nào? Anh viết cho em nhìn một chút.” Lâm Đông khiêm tốn thỉnh giáo.

Mục Hưng Hà lập tức ngồi xổm xuống, tìm một cái cành cây nhỏ trên mặt đất, làm thành bút viết ra hai chữ “Khỏe mạnh”, lập tức làm cho bốn người Lâm Đông nhú mày, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ, Hà

Tiểu Xuyên nhíu mày là cảm thấy hai chữ này phải viết thật nhiều nét thật là khó viết ghê, Lâm Đông nhíu mày là bởi vì nhìn thật quen mắt, vậy mà bé không viết được, không nhìn được hỏi: “Vậy sẽ bị trừ điểm à?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

“Trừ mấy điểm ạ?”

“Hai điểm.”

“Nhiều như vậy cơ á?” Bài viết văn tổng cộng được mười điểm, cứ nhiên lập tức bị trừ mất hai điểm, Lâm Đông có chút đau lòng.

Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông an ủi nói: “Không có chuyện gì, nếu toán học em thi tốt, vẫn có thể đứng đầu.”

“Vậy nếu em đứng đầu thì không phải anh không được nữa sao?”

“Không sao đâu, không phải em đã nói sao? Thầy giáo nói, học tập là vì biết văn minh biết lễ phép biết vệ sinh, vì trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia, không phải là vì điểm số.”

“Đúng.”

“Cho nên, chúng ta ai có bản lĩnh thì sẽ đứng đầu thôi.”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: “Dạ.”

Mục Hưng Hà nở nụ cười, nói: “Vậy đi thôi, chúng ta đi về nhà.”

“Về nhà đi.”

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông đi về hướng phố đông.

Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân theo ở phía sau, theo một chút rồi đi song song cùng Mục Hưng Hà và Lâm Đông

đồng thời đi về phố đông.

Vốn là đang đi yên lành, kết quả mày đẩy tao một cái, tao cũng đẩy lại mày, năm đứa nhỏ đứng giữa đường vui vẻ đẩy tới đẩy lui, bị Hạ Thanh Chương phía sau quát lớn một câu “Đi đứng đàng hoàng vào”, trong nháy mắt năm đứa nhỏ đứng lại, mày nhìn tao tao nhìn mày, sau đó nhanh chóng chạy về phía nhà mình, chạy về nhà ăn cơm trưa, ngủ trưa, buổi chiều lại lên trường thi toán học.

Toán học thi xong, giáo viên chủ nhiệm các lớp liền triệu tập bọn học sinh vào phòng học, ngoại trừ phát “bài tập nghỉ hè” môn ngữ văn cùng “bài tập nghỉ hè” môn số học, mặt khác sắp xếp thời gian khai giảng, sau đó giáo viên chủ nhiệm dặn dò hạng mục cần chú ý trong lúc nghỉ hè, đại thể chính là không nghịch nước, phóng hỏa, cẩn thận xe cộ, đề phòng mẹ mìn, nói chung là chú ý an toàn bản thân, cuối cùng hô một tiếng tan học.

Học sinh toàn trường đều sôi trào, Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ cũng vui vẻ quá trời, năm đứa nhỏ đeo cặp sách lên kế hoạch nghỉ hè phong phú, lúu ra lúu rúu nói không ngừng, giọng nói luôn nhỏ và không am hiểu nói chuyện như Lâm Đông khẳng định không chen được, cuối cùng còn phải để Mục Hưng Hà khống chế cục diện, cố ý hỏi Lâm Đông: “Đông Đông, nghỉ hè em làm gì?”

“Đầu tiên em sẽ giúp cô bán tạp hoá.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó em và ba mẹ sẽ quay về đế đô, để ba mẹ em đi khám bệnh.”

“Khi nào e trở về?”

“Sẽ trở lại thật nhanh thôi.”

Hạ Tiểu Xuyên tiếp lời hỏi: “Vậy mày sẽ đi máy bay về đế đô hả?”

Lâm Đông gật đầu: “Phải ngồi máy bay nửa ngày.”

Hạ Tiểu Xuyên hâm mộ nói: “Anh chưa được ngồi máy bay bao giờ.”

Lâm Đông nói: “Nếu anh muốn ngồi, em và ba mẹ sẽ dắt anh theo ngồi.”

Kỳ Kỳ vừa nghe, liền vội vàng nói: “Lâm Đông, tao cũng muốn đi máy bay.”

Lâm Đông cười nói: “Cũng mang theo mày.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Còn có anh nữa.”

Lâm Đông vui vẻ nói: “Được, còn có cả Hưng Hà, chúng ta đồng thời đi máy bay, đồng thời bay ở trên trời, xem những đám mây trên trời!”

Nói đến những đám mây trên trời, năm đứa nhỏ đồng thời nhìn lên trời, vừa vặn một chiếc máy bay bay qua bầu trời xanh thẳm, vẽ ra một đường màu trắng.

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào bầu trời nói: “Nhìn kìa! Có máy bay!”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Thật nhỏ nha.”

Mục Hưng Hà nói: “Thật là xa.”

Kỳ Kỳ cũng nói một câu: “Oa! Máy bay thả rắm thật dài kìa.”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi ngược lại: “Nào có máy bay thả rắm?”

Kỳ Kỳ chỉ vào bầu trời nói: “Cái vệt thật dài kia chính là máy bay thả rắm!”

“Không phải, đó là đám mây.”

“Đám mây thật dài chính là máy bay thả rắm!”

“Không phải, đám mây là do ông trời thổi ra, từng đám từng đám mây là do ông trời thổi ra, đám mây thật dài là ông trời thổi một hơi thật dài.”

“Là máy bay thả rắm!”

“ ... ”

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ tranh luận.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cùng nhìn trời, cảm thấy bầu trời cao xa có cảm giác thật là tươi đẹp, không tự chủ đứng yên trên một bên cầu, từng người nâng khuôn mặt nhỏ nhìn bầu trời không có giới hạn, phẳng phất như đang đặt mình vào giữa đám mây, tâm tình tốt đẹp, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ thấy thế, cũng cùng nâng khuôn mặt tròn xoe của mình lên, ngòai xồm xuống nhìn trời xanh.

Mãi đến tận khi học sinh lớp lớn tan học đi ngang qua bên này, bọn họ mới ý thức được phải về nhà, nhanh chóng phui mông một cái chạy về nhà, chạy về nhà liền nói với người lớn mình muốn đi máy bay đi để đô, kết quả bị người lớn giáo huấn một trận, đều bỏ đi ý nghĩ đó, đành hoàng chờ hai ngày nữa đến nhà họ hàng.

Mà Lâm Đông thì ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bán tạp hoá, chỉ cần có khách đến, liền vội vàng tiến lên hỏi “Chú thím muốn mua cái gì, con lấy cho ạ”, sau khi học xong lớp hai, Lâm Đông có thể chuẩn xác nhanh chóng tính được tiền lẻ, căn bản không cần Lâm Lệ Hoa hỗ trợ, Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi ở bên cạnh nhìn.

Lâm Lệ Hoa có chút ngượng ngùng, trước đây Lâm Đông không tìm được ba mẹ thì giúp đỡ bán tạp hoá không có gì, nếu như ba mẹ ruột nhìn thấy, nhất định sẽ đau lòng, cảm thấy cô sai khiến Lâm

Đông, mấy lần tính ngăn Lâm Đông bán đồ đều bị Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cản lại.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Không có chuyện gì, cũng không mệt mỏi, nó thích thì để nó làm, vừa vặn chị cũng thanh nhàn.”

Lâm Lệ Hoa nói: “VẬY không tốt lắm đâu.”

“Không có gì không tốt cả, chị là cô của nó, cần phải như vậy.”

Lâm Lệ Hoa cũng không biết nói gì.

Bùi Thức Vi thấy Lâm Đông bận toát mồ hôi, nói một tiếng cùng Nguyễn Tâm Bình, nói là về nhà lấy chén nước, Nguyễn Tâm Bình gật đầu, sau đó cùng Lâm Lệ Hoa ngồi dưới bóng cây tán gẫu, Lâm Lệ Hoa nói: “Nghe Đông Đông nói hai ngày nữa mọi người sẽ về để đồ à?”

Nguyễn Tâm Bình trả lời: “Vâng, ngày mai sẽ đi.”

“Trở về thăm ông bà nội và ông bà ngoại.”

“Ừ, nhớ đi kiểm tra sức khỏe lần nữa.”

“Cô và ba của Đông Đông cũng phải kiểm tra.”

Nguyễn Tâm Bình cười gật đầu.

“Tôi nói chứ hiện tại sức khỏe hai người đều quá kém, ngoại trừ trị liệu, còn phải rèn luyện nữa, có phải không?”

“Vâng, chị Lâm nói rất đúng.”

Nguyễn Tâm Bình cười dịu dàng, cô sinh ra ở đế đô, lớn lên ở đế đô, bởi vì gia đình có điều kiện cho nên phần lớn đều tiếp xúc với những người không khác gì mình lắm, từ trước tới nay chưa từng gặp qua kiểu người nói chuyện giọng rất lớn, không chú ý ăn mặc, cũng không được học hành cao siêu gì nhưng hai vai lại có thể gánh

cả bầu trời và cũng rất nghĩa khí như Lâm Lệ Hoa, không thua bất kỳ người nào mà cô quen biết, làm cô bội phục làm cô thương thức, cô và con trai đều yêu thích và kính trọng Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa đang nhìn về phía tiệm tạp hóa, thấy Lâm Đông đập ghế nhỏ với tay lấy bột hoa hồi, quay đầu nói với Nguyễn Tâm Bình: “Còn nữa, hình như Đông Đông sắp bảy tuổi rồi nhỉ?”

Nguyễn Tâm Bình gật đầu: “Vâng, tháng sau là sinh nhật.”

“Nhưng nó nhìn nhỏ con quá, Kỳ Kỳ và Tiểu Xuyên đều cao hơn nó rất nhiều.”

“Vâng, mỗi ngày đều cho nó uống sữa tươi.”

“Chỉ uống mỗi sữa tươi thì không được, cô phải cho nó ăn cơm, cơm mới là tốt nhất, đúng rồi, bà của Tiểu Xuyên đưa cho tôi đưa chút trứng gà đất, còn có hai con gà đất, còn có đồ ăn tự mình trồng, tôi lấy cho cô, cô đi làm cho Đông Đông, ăn hai, ba tháng chắc chắn sẽ lớn lên.”

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng ngăn cản nói: “Chị Lâm, đừng, đừng như vậy, trưa mai bọn em phải trở về đế đô rồi.”

Lâm Lệ Hoa ngừng lại nói: “Được, vậy tôi giữ lại cho Đông Đông, chờ Đông Đông trở về ăn gà.”

“Cảm ơn chị Lâm.”

“Đừng khách sáo.”

Lâm Lệ Hoa lại cùng Nguyễn Tâm Bình hàn huyên một lát, đến lúc ăn cơm Bùi Thúc Vi đứng ở cửa gọi Nguyễn Tâm Bình, Lâm Đông về ăn cơm tối, sau khi ăn cơm tối xong, người một nhà Lâm Đông bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị trở về đế đô.

Lâm Đông trở lại phòng mình tự thu dọn, cất bài tập nghỉ hè và hộp bút vào cặp sách nhỏ, bỏ quần áo nhỏ vào trong valy hành lý, sau đó nghe điện thoại mà Mục Hưng Hà gọi từ nhà bà nội tới.

“Đông Đông, em đang làm gì đó?”

Lâm Đông cầm điện thoại nói: “Em đang thu thập quần áo.”

“Thu thập quần áo làm gì?”

“Đi để đi ạ.”

“A, hôm nay em phải đi để đi à?” Mục Hưng Hà ở bên kia nói.

“Không phải, ngày mai em mới đi để đi.”

“Vậy lúc nào thì em trở về?”

Lâm Đông trả lời: “Em cũng không biết.”

“Em đi hỏi ba mẹ của em xem chừng nào thì trở về?”

“Được, lát nữa em hỏi.”

“Hỏi xong thì gọi điện thoại cho anh nha.”

“Được.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Đông liền chạy đến phòng ba mẹ hỏi: “Ba, mẹ, khi nào thì chúng ta trở về ạ?”

Bùi Thức Vi nhìn Lâm Đông một cái, tiếp tục cười sắp xếp valy hành lý.

Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trên giường vươn tay về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cao hứng nhào vào trong ngực Nguyễn Tâm Bình, hỏi: “Mẹ, khi nào thì chúng ta trở về ạ?”

Nguyễn Tâm Bình hỏi ngược lại: “Vậy con muốn trở về khi nào?”

Lâm Đông giòn giã nói: “Con muốn về sớm một chút ạ.”

“Sớm một chút làm gì?”

“Về sớm một chút là có thể nhìn thấy cô, bọn Hưng Hà và Tiểu Xuyên ạ.”

“Con đi để đồ sẽ nhớ mọi người lắm à.”

“Vâng ạ.”

Nguyễn Tâm Bình nắm tay nhỏ đầy thịt mềm mại của Lâm Đông nói: “Được, vậy chúng ta đi đến nhà ông bà nội ở hai ngày, sau đó sẽ đến nhà ông bà ngoại ở một thời gian ngắn rồi sẽ trở lại, có được hay không?”

Lâm Đông vui vẻ gật đầu.

“Vậy buổi tối phải ngủ cho ngon, trưa mai chúng ta liền xuất phát, có được hay không?”

“Được ạ.”

Sáng hôm sau, cả nhà Lâm Đông đều chuẩn bị thỏa đáng, bỏ hành lý ở trên xe, để Nguyễn Tâm Bình cùng trợ lý chờ một chút, sau đó một nhà ba người đến tiệm tạp hóa tạm biệt Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương, lúc đến cửa tiệm tạp hóa không nhìn thấy Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương, một nhà ba người có chút buồn bực, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét truyền đến từ sân sau..

“Thanh Chương, anh là anh trai của chú, chú hẳn tâm nhìn anh bị bắt sao?”

“Đó cũng là do anh tự làm tự chịu!”

“Cô dám nói như vậy à?”

“Nói như vậy thì làm sao? Anh tự nợ tiền thì anh tự mà trả, chúng tôi không có tiền!”

“Đàn ông đang nói chuyện đàn bà xen mồm vào làm gì? Hạ Thanh Chương, các người dám đối xử với anh như vậy đúng không? Năm đó nếu không phải anh chủ động thôi học, chú có thể lên trung cấp sao? Làm thầy giáo, anh mà nhỡ vào! Chú là đồ chó má! Bây giờ chú thì tốt rồi nên cảm thấy anh chương mất đúng không? Anh cho chú biết, ngày hôm nay anh đây sẽ ở luôn tại nhà các người, các người không cứu anh cũng không sao, anh liền ngồi ở đây, không phải lão già và lão thái bà kia thương các người sao? Cái gì mà gà rồi trứng gà rồi đồ ăn nữa, đều cho các người, được đó, cứ để bọn họ đưa thêm đi, anh ở nơi này nhìn!”

“...”

Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đứng ở ngoài tiệm tạp hóa nghe mà sửng sờ, đặc biệt là Lâm Đông, mặc dù bé chưa từng gặp bác cả của Hạ Tiểu Xuyên, thế nhưng bé nhận ra âm thanh, đây chính là bác cả của Tiểu Xuyên, lần trước bác cả của Tiểu Xuyên hại cô phải vào bệnh viện, hại cô gầy rất nhiều, bé còn nhớ rõ rõ ràng ràng, giờ khắc này tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ chót, nhanh chóng chạy vào trong tiệm tạp hóa cùng ba mẹ.

Vừa vào tiệm tạp hóa liền thấy Hạ Thanh Chương và Lâm Lệ Hoa đang lôi kéo cùng một người đàn ông, cảm giác như sắp đánh nhau, Bùi Thức Vi nhanh chóng cản ba người lại, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy Lâm Đông không biết từ chỗ nào ôm lấy một cây chổi, khí thế hung hăng đi tới trước mặt bác cả của Tiểu Xuyên, dùng sức đánh lên người bác cả của Tiểu Xuyên, bị bác cả của Tiểu Xuyên dùng một tay hất văng cây chổi, bé dùng hai cái tay nhỏ bé lôi tay bác cả của Tiểu Xuyên đu lên mà cản.

“Đông Đông.”

“Tri Nhiên.”

Lâm Lệ Hoa và Bùi Thức Vi vội vàng ôm Lâm Đông lại, Lâm Đông ôm lấy cổ Lâm Lệ Hoa, bên trong ánh mắt đen láy mang theo tức giận cũng mang theo bất an, Lâm Lệ Hoa và Bùi Thức Vi đồng thời vỗ nhẹ phía sau lưng Lâm Đông.

“Không có chuyện gì, Đông Đông, không có chuyện gì, cô không có chuyện gì.” Lâm Lệ Hoa cảm tức nhìn bác cả của Tiểu Xuyên.

Bác cả của Tiểu Xuyên bị Lâm Đông cắn đau, chỉ vào Lâm Đông mắng: “Cái đồ con hoang nhà mày! Dám cắn —— “

“Chát” một tiếng vang giòn, bác cả của Tiểu Xuyên còn chưa kịp phản ứng, một dấu bàn tay đã nằm chình ình ở trên mặt, khiến cho mọi người sửng sốt, nhìn kỹ lại là Nguyễn Tâm Bình.

Là Nguyễn Tâm Bình đánh.

Nguyễn Tâm Bình cảm tức nhìn bác cả của Tiểu Xuyên, giọng nói không lớn nhưng khí thế lại kinh người: “Ông thử mắng con trai của tôi một câu nữa xem!”

Đột nhiên bác cả của Tiểu Xuyên bị Nguyễn Tâm Bình dọa sợ.

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương không nghĩ tới Nguyễn Tâm Bình tức giận kinh người như vậy, kiên cường như vậy, có lẽ đây chính là cái gọi là “Vi mẫu tắc cương” đi.

Lâm Đông ngờ ngác nhìn mẹ, bên trong trái tim nhỏ nổi lên từng luồng từng luồng nước ấm, bé muốn lập tức ôm mẹ một cái nhưng mà ba đã tiến lên trước một bước ôm vai mẹ.

Nhưng mẹ còn đang tức giận.

Đúng là Nguyễn Tâm Bình giận không nhin nổi mà nói: “Báo cảnh sát, hiện tại liền báo cảnh sát, người như thế không có gì để nói nhiều.”

Bác cả của Tiểu Xuyên hoảng sợ: “Cô báo cảnh sát? Cô đánh tôi còn muốn báo cảnh sát hả?”

Nguyễn Tâm Bình không để ý tới bác cả của Tiểu Xuyên, ngược lại nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi lấy điện thoại di động trong túi ra, bắt đầu báo cảnh sát.

Bác cả của Tiểu Xuyên thay đổi sắc mặt: “Cô báo cảnh sát thật à?”

Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía bác cả của Tiểu Xuyên hỏi: “Không báo cảnh sát thì giữ ông lại chúc mừng sinh nhật à?”

Bác cả của Tiểu Xuyên bị chặn họng.

Nguyễn Tâm Bình nói tiếp: “Không phải ông vẫn cảm thấy người khác có lỗi với ông sao? Vậy được, để cảnh sát đến nói cho ông biết rốt cuộc là ai có lỗi với ông!”

Từ khi Nguyễn Tâm Bình chuyển tới trấn Cẩm Lí, vì để cho Nguyễn Tâm Bình mau chóng khôi phục thân thể nên Lâm Lệ Hoa thường tìm Nguyễn Tâm Bình tán gẫu, khó tránh khỏi tán gẫu một chút về việc nhà, cũng nói tới bác cả của Tiểu Xuyên, cho nên cũng biết chuyện về bác cả của Tiểu Xuyên. Bác cả của Tiểu Xuyên thành tích kém từ nhỏ, trung học không tốt nghiệp được cũng không muốn đi học, kết quả ba của Tiểu Xuyên là Hạ Thanh Chương thành tích khá hơn, hơn nữa thích học, ông bà nội của Tiểu Xuyên liền toàn lực cung cấp cho Hạ Thanh Chương đi học.

Hạ Thanh Chương vốn là có thể lên cấp ba thi đại học, thế nhưng cấp ba đến đại học cần năm năm, học phí đặc biệt mắc, cho nên lựa

chọn trung cấp, học xong liền ra ngoài đi làm, nhiều lần quay vòng mới lên làm thầy giáo, có thu nhập cố định liền cưới Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa tay làm hàm nhai mở tiệm tạp hóa, ngày trôi qua an nhàn, nhưng lại bị bác cả vô học của Tiểu Xuyên đòi nợ, cho rằng tất cả điều này đáng lẽ phải là của ông ta, nếu như lúc đó ông bà nội của Tiểu Xuyên cũng cho ông ta đi học, thì ông ta sẽ không thảm như bây giờ.

Kỳ thực tất cả điều này đều là mượn cớ, chính là cái cớ mà bác cả của Tiểu Xuyên dùng để đòi tiền Hạ Thanh Chương. Tính tình Nguyễn Tâm Bình rất nhu hòa, nhưng khi nhìn thấy con trai phần nộ như vậy, còn bị gọi là “Con hoang”, cô lập tức nổi giận, hôm nay nhất định phải làm cho bác cả của Tiểu Xuyên biết một chút cái gì gọi là gieo gió gặt bão.

Bác cả của Tiểu Xuyên lo sợ, nghe Bùi Thức Vi cùng người của đồn công an nói tình huống ở bên này, bác cả của Tiểu Xuyên không nhịn được run run một chút, bởi vì ông ta thiếu nợ không trả, đang có người truy lùng ông ta, lúc này trong đầu chỉ còn mỗi từ “chạy”, ông ta không dám ra cửa chính, quay người chạy về phía cửa sau.

Lâm Đông ngồi ở trong ngực Lâm Lệ Hoa nhìn về phía cửa sau hô to một tiếng: “Ông đừng chạy!”

Tác giả có lời muốn nói:

—— tiểu kịch trường ——

Hạ Tiểu Xuyên: Bác cả anh đến hả?

Lâm Đông: Ủ!

Hạ Tiểu Xuyên: Mà đánh ông ta hử?

Lâm Đông: Đánh, em còn cần nữa!

Hạ Tiểu Xuyên: Mà có cần cho ông ta khóc không?

Lâm Đông: Không có.

Hạ Tiểu Xuyên: Sao mày không cắn cho ông ta khóc luôn?

Lâm Đông: Bởi vì răng của em bị lung lay.

Kỳ Kỳ: Lâm Đông sẽ biến thành đồ sún răng, ha ha ha.

Mục Hưng Hà: Đông Đông biến thành đồ sún răng cũng dễ nhìn hơn mày, mày là đồ mập mập.

Kỳ Kỳ: Em không phải, Tiểu Xuyên mới mập.

Hạ Tiểu Xuyên: Cho dù mày không mập bằng tao, thế nhưng mày xấu hơn tao.

Kỳ Kỳ:...

Lâm Đông:...

Mục Hưng Hà:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 62: Một Xu

Nhưng bác cả của Tiểu Xuyên vẫn chạy mất, chạy đặc biệt nhanh, còn tiện tay đóng cửa sân sau của tiệm tạp hóa lại, phòng ngừa mọi người đuổi theo mình, Lâm Đông bị chọc tức, quay đầu cũng không biết nên nói gì với cô và ba mẹ, cuối cùng đành thở phò nói: “Ông ta chạy mất rồi!”

Bùi Thức Vi nói tiếp: “Chạy thì chạy.”

Lâm Đông quay sang Bùi Thức Vi nói: “Nhưng ông ta sẽ trở lại, lại đến bắt nạt cô cùng dượng, lần trước cũng thế ạ.”

Bùi Thức Vi nhẹ nhàng nói: “Sẽ không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ba đã báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát thì ông ta không dám tới nữa ạ?”

“Đúng.” Bùi Thức Vi từng trải phong phú, nhìn người cũng chuẩn, nhìn ra được bác cả của Tiểu Xuyên chính là loại chỉ biết bắt nạt kẻ yếu trong gia đình còn kính sợ người ngoài, trải qua lần bị đánh và giáo huấn này, trong thời gian ngắn sẽ không còn dám đến nữa.

Lâm Đông liền nói: “Nếu ông ta còn dám tới, chú cảnh sát sẽ bắt ông ta lại! Sẽ nhốt ông ta lại!”

“Không sai!” Bùi Thức Vi thêm vào một câu: “Ông ta không đến cũng sẽ bị cảnh sát bắt.”

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Tại sao?”

Bùi Thức Vi nhẹ nhàng nói: “Bởi vì ông ta nợ tiền không trả, như vậy là không đúng.”

“Nợ tiền không trả là bại hoại.”

“Đúng thế.”

“Vậy ông ta sẽ không bắt nạt cô được.”

“Không sai.”

Chỉ cần người khác không bắt nạt cô, Lâm Đông an tâm, cánh tay nhỏ tiếp tục ôm cổ Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa vốn có chút tức giận, bị Lâm Đông quây thành như thế, tức giận hay oán hận gì đó cũng không còn, trái lại ấm áp ngọt ngào, lại nghĩ đến mới vừa rồi Lâm Đông hung hãn đi đánh bác cả của Tiểu Xuyên, lúc này mới nhớ tới việc phải kiểm tra xem Lâm Đông có bị thương hay không.

Trước tiên sờ sờ cánh tay nhỏ căng chân của Lâm Đông, sau đó xem khuôn mặt nhỏ và hàm răng nhỏ, đột nhiên phát hiện răng cửa của Lâm Đông bị lệch, trong nháy mắt sốt sắng hỏi: “Ồi, răng của Đông Đông bị làm sao vậy?”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe vậy nhanh chóng tiến lên trước xem.

Lâm Lệ Hoa dùng một tay giữ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nói: “Nhìn này, răng cửa của Đông Đông bị lệch rồi.”

Trong nháy mắt Nguyễn Tâm Bình thay đổi sắc mặt nói: “Làm sao lại bị lệch? Mới vừa nãy còn rất tốt mà.”

Bùi Thức Vi sốt sắng mà nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Nguyễn Tâm Bình vội vàng nói tiếp: “Mới vừa còn rất tốt mà, có phải là do vừa nãy cắn bác cả của Tiểu Xuyên không?”

Bùi Thức Vi hỏi: “Hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Hiện tại đi bệnh viện khám luôn.”

Lâm Lệ Hoa ôm chặt Lâm Đông nói: “Đi.”

“Đi cái gì mà đi.” Ba người lớn đều vội vã cuống cuống, chỉ có một mình Hạ Thanh Chương lý trí, mở miệng nói: “Các người là quan tâm sẽ bị loạn, Đông Đông không có chuyện gì, chỉ là tới thời kỳ thay răng mà thôi.”

Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi sững sờ, đồng thời cúi đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông vươn tay sờ sờ răng cửa đang lung lay.

Lâm Lệ Hoa phản ứng lại trước tiên, lập tức cười ha hả nói: “Đúng, thay răng, thay răng, thiếu chút nữa đã quên, lúc Tiểu Xuyên tới tầm này cũng rụng một cái.”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cùng hiểu được, chợt thanh tĩnh lại, đồng thời nở nụ cười, sau đó cùng vươn tay xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, Lâm Đông lại cố gắng không cười, bởi vì răng cửa lung lay nên không nhìn được dùng đầu lưỡi đẩy tới đẩy lui, đẩy răng thì có chút đau, đau tới mức bé nhú mày lại.

“Đừng đẩy răng.” Lâm Lệ Hoa nói: “Để nó lung lay thêm hai ngày, hai ngày nữa nó sẽ tự rụng mất, không đau đâu.”

Lâm Đông lập tức không đẩy nữa, nghe lời gật đầu.

Đúng là tiểu bảo bối ngoan ngoãn khả ái, Lâm Lệ Hoa không nhìn được hôn nhẹ hai má Lâm Đông, nói: “Thời gian không còn sớm, không phải là mọi người phải đi đế đô sao? Nhanh đi đi.”

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa ngỏ ý cảm ơn với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, cảm ơn bọn họ giúp đỡ cô và Hạ Thanh Chương dạy dỗ bác cả của Tiểu Xuyên, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cười cảm ơn Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa đã làm quá nhiều cho Lâm Đông, bọn họ chỉ trợ giúp một chút không tính cái gì, bốn người lớn khách sáo một chút, Lâm Lệ Hoa liền quay sang Lâm Đông nói: “Đông Đông, bây giờ đi để đồ thôi, đi sớm về sớm nhé.”

“Dạ.”

“Lúc sinh nhật có trở về không?”

“Có thể ạ.”

“Vậy cô ở nhà chờ con.”

“Dạ.”

“Thật ngoan, đi thôi.”

“Dạ.”

Lâm Lệ Hoa thả Lâm Đông xuống.

Lâm Đông nắm tay Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, đi về phía xe ô tô đang đậu trên đường, đi tới trước xe liền quay đầu lại nói: “Cô ơi, bác cả của Tiểu Xuyên trở lại thì cô phải báo cảnh, báo cảnh sát để cảnh sát bắt ông ta!”

Lâm Lệ Hoa cười mà đôi mắt đỏ lên, nói: “Được, biết rồi, con về sớm một chút nhé, trở về cô làm đồ ăn ngon cho con.”

“Con với ba mẹ đi khám bệnh, mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

“Ừ, đi đi.”

Lâm Lệ Hoa vẫy tay với người một nhà Lâm Đông, nhìn xe ô tô màu đen chạy xa, quẹo một cái không thấy nữa, Lâm Lệ Hoa cảm

thấy lạnh lẽo, nhìn quanh bốn phía, phát hiện lúc thường đâu đâu cũng có tiếng ồn ào của đám nhỏ, làm đau hết cả đầu, ngày hôm nay đột nhiên không còn, cô cực kỳ không thích ứng, hữu khí vô lực trở lại quỳ thở dài một tiếng.

“Em thở dài cái gì hả?” Hạ Thanh Chương hỏi.

Lâm Lệ Hoa nói: “Đám nhỏ làm loạn ở trước mắt thì thấy phiền, khi không ở trước mặt lại nhớ đến hoảng hốt.”

“Không phải mấy ngày nữa đều trở về sao?”

“Trở về là Tiểu Xuyên, khi nào thì Đông Đông trở về đây?”

“Có lẽ Đông Đông tổ chức sinh nhật xong sẽ trở lại.”

“Tổ chức sinh nhật lại không được trải qua cùng người trong nhà à.”

“Có lẽ khi đó đã trở lại.”

“Ai, không nói nữa, em đi tính sổ đây.” Lâm Lệ Hoa vươn tay vẫy vẫy.

Hạ Thanh Chương lấy lòng nói: “Anh đi làm cơm cho em ăn nhé, thừa dịp Tiểu Xuyên không ở nhà, chúng ta làm thêm mấy thứ ngon ngon, hai chúng ta ăn một bữa thật ngon.”

Lâm Lệ Hoa “Xì” một tiếng nở nụ cười, khi cơm mới làm xong, Hạ Tiểu Xuyên hùng hùng hổ hổ trở lại, mặt Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đen lại, tỏ rõ không hoan nghênh Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên chẳng có một chút tự giác nào, cầm lấy đĩa ăn cơm, ăn xong còn không ngừng nói, nói là ở nhà bà nội không ai chơi đùa với nhóc, nhóc phải quay về chơi đùa với bọn Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa xoa trán.

Hạ Thanh Chương không khỏi giựt giựt khóe miệng, con trai của mình thì còn có thể làm gì, đương nhiên là hầu hạ nó ăn rồi, thế nhưng trong lòng vẫn có chút không thích, đập một cước lên cái mông toàn thịt của Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên không thèm nhắc đầu, hơi di chuyển qua chỗ khác, rời xa Hạ Thanh Chương, tiếp tục dùng bữa.

Hạ Thanh Chương nói: “Đám Lâm Đông đều đi thăm người thân hết rồi.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Con biết mà, con ở nhà chờ bọn nó trở về chơi đùa.”

“Chơi cái gì mà chơi? Ăn cơm xong thì làm bài tập nghỉ hè!” Hạ Thanh Chương lớn tiếng trách cứ.

Hạ Tiểu Xuyên không lên tiếng.

“Có nghe hay không?”

“Nghe được ạ.”

Ăn cơm xong, Hạ Tiểu Xuyên đang hoang viết bài tập nghỉ hè, vừa viết vừa gọt bút chì, xé giấy gấp thuyền, nghe chim hót, cuối cùng nằm nhoài trên bàn nhìn trời xanh, thầm nhủ trong lòng —— Lâm Đông à, Hưng Hà à, Kỳ Kỳ à, Tiểu Quân à, mọi người nhanh chóng trở về đi, trở về đi.

Hạ Tiểu Xuyên ở nhà mong sao mong trăng, mong được Mục Hưng Hà trở lại, sau hôm Mục Hưng Hà trở về thì tới lượt Tưởng Tiểu Quân trở lại, tiếp theo đó Kỳ Kỳ cũng quay về rồi, chỉ có Lâm Đông vẫn chưa về, nhưng mà không quan trọng lắm, bốn đứa nhỏ cùng nhau chờ Lâm Đông trở về, cùng nhau ở trong phòng Mục Hưng Hà chờ, đợi một ngày lại một ngày, Lâm Đông vẫn chưa về.

Kỳ Kỳ ngồi ở trên tấm thảm trải sàn trong phòng Mục Hưng Hà, một cái tay mập cầm bịch bánh quy, một cái tay mập cầm bánh quy, ăn bẹp bẹp, rảnh rỗi nói: “Sao Lâm Đông vẫn còn chưa trở về vậy?”

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: “Nó phải đi khám bệnh với ba mẹ.”

“Đi cũng lâu rồi mà.”

“Phải từ từ khám chứ, này, tao ăn xong bánh quy rồi, Kỳ Kỳ, mày đưa tao miếng nữa coi.” Hạ Tiểu Xuyên duỗi tay không về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ vội vã che chở bịch bánh quy: “Không cho, tao còn không đủ ăn.”

“Mày mập như vậy, ăn ít thôi.”

“Tao không mập, mùa hè này tao gầy mất một cân rồi.”

“Mày có cho hay không hả?”

“Không cho.”

“Vậy tao cướp.”

“Mày dám cướp tao sẽ méc anh tao cho xem.”

“Tao —— “

“Hai người bọn mày ngậm miệng lại cho tao!” Mục Hưng Hà đang làm bài tập nghỉ hè ở bên cạnh quay về phía Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ gào một tiếng: “Lát nữa tao mà thấy trên thảm trải sàn có vụn bánh quy thì tao sẽ cho tụi mày biết tay.”

Kỳ Kỳ vừa nghe, sợ, nhanh chóng cúi đầu kiểm vụn bánh quy trên thảm trải sàn.

Hạ Tiểu Xuyên không kiểm.

Kỳ Kỳ hỏi: “Tiểu Xuyên, tại sao mày không kiếm?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Tao không muốn kiếm.”

“Mày không kiếm Hưng Hà biết sẽ đánh mày.”

“Hưng Hà sẽ không đánh tao.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tao là anh của Đông Đông, Hưng Hà đối xử với Đông Đông rất tốt, cũng tốt với tao.”

Hạ Tiểu Xuyên còn chưa dứt lời, cái mông mập đã trúng một cước, quay đầu nhìn lại là Mục Hưng Hà, nhóc nhanh chóng cúi đầu kiếm vụn bánh quy cùng Kỳ Kỳ, đang nhặt thì nghe tiếng còi ô tô từ bên ngoài truyền vào, bốn đứa nhỏ giật mình, hô to một tiếng “Lâm Đông”, tất cả chạy ra xem, kết quả là một chiếc xe gắn máy gắn còi ô tô, bốn đứa nhỏ thất vọng trở lại trong phòng, tiếp tục làm bài tập nghỉ hè.

Không tới nửa giờ, nhận ra người lớn đều ngủ trưa, tứ đứa nhỏ lén lén lút lút trốn khỏi nhà, mang theo cần câu lén lút mua, tự mình làm mồi cho cá và lưới đánh cá, sau đó đi bờ sông câu cá bắt tôm, mới câu được hai con cá một con tôm, liền bị người lớn phát hiện, từng đứa bị nhéo lỗ tai về nhà chịu phạt, sau khi phạt xong bốn đứa nhỏ đành hoàng hai ngày, lại bắt đầu bày trò bắn chim, mỗi người giấu một cái ná, mới ra khỏi nhà liền bị người lớn phát hiện tịch thu mất.

Bốn đứa nhỏ hết cách rồi, ngồi ở trên cầu của trấn Cẩm Lí, một lát nhìn trời, lúc sau nhìn nước, cuối cùng nằm ở trên cầu xem đám mây trôi, đột nhiên nhìn thấy một cái máy bay.

Hạ Tiểu Xuyên hét rầm lên: “Nhìn kìa, máy bay!”

Kỳ Kỳ nói: “Là Lâm Đông ngồi máy bay sao?”

Mục Hưng Hà ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn máy bay.

Tưởng Tiểu Quân cũng ngồi dậy nói: “Nhất định là Lâm Đông rồi.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Em tao sắp quay về rồi!”

Lâm Đông sắp quay về, Mục Hưng Hà vui vẻ.

Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân cũng vui vẻ nhìn máy bay như con chim lớn giữa bầu trời, đúng lúc này, đột nhiên nghe có người gọi: “Kỳ Kỳ.”

Là mẹ Kỳ Kỳ, mẹ Kỳ Kỳ đang tính đi làm, nhìn mấy đứa trẻ liền dừng lại hỏi vài câu.

Kỳ Kỳ lên tiếng: “Mẹ gọi con ạ?”

Mẹ Kỳ Kỳ hỏi: “Mấy đứa ở đó làm gì thế?”

“Bọn con đang chơi đùa ạ.”

“Tại sao không đi tìm Lâm Đông mà chơi?”

“Đông Đông đi để đồ ạ, làm sao mà tìm nó chơi được.”

“Đông Đông trở về rồi mà.”

Lâm Đông trở lại?

Nghe vậy đôi mắt của bốn đứa nhỏ phát sáng trong nháy mắt.

Không chờ Kỳ Kỳ hỏi mẹ, Mục Hưng Hà là đứa đầu tiên bật dậy, bật dậy xong chạy về hướng phố đông lớn, thứ hai là Tưởng Tiểu Quân, tiếp theo là Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ, bốn đứa nhỏ đồng thời chạy về hướng phố đông lớn.

“Đông Đông!”

“Lâm Đông!”

Bốn đứa nhỏ vừa chạy vừa gọi, xa xa thấy được xe hơi nhỏ màu đen của Bùi Thức Vi, là Lâm Đông trở lại, trong nháy mắt vui mừng quá đỗi, sau đó đồng thời chạy về phía trước lớn tiếng gọi:

“Lâm Đông!”

Tiếng gọi vừa ra khỏi miệng, một bóng người nhỏ bé linh hoạt đột nhiên xuất hiện trước mắt, Mục Hưng Hà nhận ra là Lâm Đông, Lâm Đông mặc áo trắng ngắn tay, quần yếm màu đen, đôi giày màu đen, đẹp đẽ như tiểu vương tử trong truyện cổ tích, đứng ở giữa đường, nở nụ cười với đám Mục Hưng Hà, hai cái đồng điều thật đẹp.

“Đông Đông!”

“Lâm Đông!”

Bốn người Mục Hưng Hà nhanh chóng nhào tới, ôm lấy Lâm Đông, Lâm Đông cao hứng cười khanh khách không ngừng, lúc này đám Mục Hưng Hà mới phát hiện Lâm Đông rụng răng rồi, hơn nữa rụng mất hai cái, Mục Hưng Hà nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông hỏi: “Em rụng răng sữa rồi à?”

Lâm Đông đáp: “Dạ.”

“Rụng khi nào thế?”

“Một cái rụng lâu rồi, một là mới vừa rụng hai ngày trước.”

“Có đau hay không?”

“Không đau.”

“Có thể ăn thịt không?”

“Có thể, nhưng không gặm xương được.”

“Chờ mọc ra là gặm được thôi.”

“Dạ.”

Mục Hưng Hà thả khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông ra.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nhìn chăm chăm Lâm Đông, Kỳ Kỳ nói: “Lâm Đông, mày cười một chút cho tao nhìn coi.”

Lâm Đông cười với Kỳ Kỳ.

“Mày hé miệng ra đi.”

“Không hé miệng đâu, mày sẽ cười tao.”

“Tao không cười mày.”

“Vậy được.”

Lâm Đông cười hé miệng với Kỳ Kỳ.

Trong suy nghĩ của Kỳ Kỳ Lâm Đông là đẹp nhất, bất kể lúc nào cũng là mười phân vẹn mười, nhưng hôm nay Lâm Đông không giống vậy, hôm nay Lâm Đông bị sún răng, Kỳ Kỳ như phát hiện chuyện cười vậy, lập tức cười ha ha lên, mới vừa cười hai tiếng liền bị Mục Hưng Hà đẩy qua một bên nói: “Cười cái rắm!”

Kỳ Kỳ nói: “Lâm Đông sún răng.”

Mục Hưng Hà nói: “Không phải mày cũng sún răng à? Vừa mập vừa sún răng.”

Kỳ Kỳ: “...”

Mục Hưng Hà không để ý tới Kỳ Kỳ, lôi kéo Lâm Đông nói: “Đông Đông, đi, anh mang em đi nhìn cá anh câu, còn có tôm nữa, lát nữa chúng ta đến bờ sông phóng sanh, có được không?”

Lâm Đông gật đầu nói: “Được.”

Năm đứa nhỏ cao hứng chạy đến nhà Mục Hưng Hà xem cá với xem tôm rồi xem ti vi, bận vô cùng, bận đến lúc xế chiều Bùi Thức Vi đến gọi Lâm Đông về nhà, đồng thời mang theo cả Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ và Tưởng Tiểu Quân, nói là tổ chức sinh nhật cho Lâm Đông.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, hôm nay là sinh nhật em hả?”

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà cau mày nói: “Sao em không nói sớm cho anh biết?”

“Em cũng không biết, đây là sinh nhật lần thứ hai của em trong năm nay.”

“Tại sao là sinh nhật lần thứ hai của em?”

“Mẹ nói, tổ chức ngày dương lịch cùng ông bà ngoại, về đây tổ chức ngày âm lịch.”

“Cái gì gọi là dương lịch âm lịch?”

“Em cũng không biết, em nghe mẹ em nói vậy.”

“Vậy anh cũng nghe mẹ em.”

“Được, vậy chúng ta đến nhà em đi.”

“Chờ một chút!” Kỳ Kỳ mở miệng nói: “Mày tổ chức sinh nhật nhưng bọn tao đều không có chuẩn bị quà mà! Tao tổ chức sinh nhật, ba mẹ của tao đều tặng quà.”

Lâm Đông nhanh chóng nói: “Không cần quà.”

“Không được, tổ chức sinh nhật nhất định phải tặng quà.” Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, sau đó mò trong túi áo lấy ra hai xu, do dự một chút, cho Lâm Đông một xu, nói: “Cái này cho mày làm quà sinh nhật.”

Lâm Đông không ghét bỏ chút nào, nói: “Được.”

Thấy Kỳ Kỳ cho một xu, Hạ Tiểu Xuyên cho hai, Tưởng Tiểu Quân cho năm xu, Lâm Đông đều cười nhận lấy, đến phiên Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói: “Chờ anh nghĩ xong, sẽ đưa quà sinh nhật cho em sau, có được không?”

Lâm Đông gật đầu.

Sau đó năm đứa nhỏ đồng thời đến nhà Lâm Đông, phát hiện nhà Lâm Đông có thêm một chiếc đàn piano, hỏi ra mới biết là của mẹ Lâm Đông, lần này cố ý lấy từ đế đô qua.

Để ăn mừng Lâm Đông sinh nhật, Nguyễn Tâm Bình cố ý đàn mấy ca khúc thiếu nhi cho Lâm Đông, Lâm Đông vui vẻ khuôn mặt nhỏ đỏ chót, hát mừng sinh nhật cùng ba mẹ, cô, dì và bọn Hưng Hà, hát xong cắt bánh ngọt, sau đó người lớn đi ăn cơm, bé và các tiểu đồng bọn chơi máy bay xong chơi ô tô rồi lại xem phim hoạt hình, lúc sau lại ca hát rồi ăn bánh ngọt, chơi vui vẻ cực kỳ, chơi đến chín giờ tối mới tan cuộc.

Bọn Hưng Hà về nhà, trong phòng chỉ còn một mình Lâm Đông, tâm tình tốt đẹp của Lâm Đông không tan đi, bé móc ra một quyển sách bài tập bên trong cặp sách nhỏ, trên sách bài tập viết năm chữ “Nhật ký của nhóc con”, là bài tập nghỉ hè mà giáo viên chủ nhiệm giao cho, bé đã viết ba bài, ngày hôm nay lại viết thêm một phần, bé lấy bút chì, mở đèn bàn lên, ngồi ở trên ghế bắt đầu viết:

“XXXX năm xx tháng xx ngày, thứ tư, trời nắng.

“Mẹ nói, ngày hôm nay mình đã được bảy tuổi, tổ chức sinh nhật lần thứ hai, lần đầu tiên tổ chức sinh nhật cùng ba mẹ, cô, dượng,

dì, Hưng Hà, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tiểu Quân, mình rất vui..

“Nhìn mọi người cao hứng, mình đặc biệt cao hứng, ba mua cho mình một cái gạo—— siêu cấp lớn.”

Chữ “Bánh ngọt” Lâm Đông không biết viết, theo thói quen dùng ghép vần thay thế, mới viết xong ghép vần đột nhiên nghĩ đến lời thầy giáo nói khi viết văn không thể dùng ghép vần, nhanh chóng lấy tẩy cao su xóa ghép vần đi, nhảy xuống khỏi cái ghế chạy đến trước tủ sách lấy cuốn từ điển Tân Hoa mà Mục Hưng Hà đưa cho bé, sau đó tra được chữ “Bánh ngọt”, bé có chút không chắc chắn, vì vậy cầm từ điển ra khỏi phòng tìm ba hỏi một câu.

Vừa ra khỏi cửa liền thấy ba ngồi ở trong phòng khách, bé thật cao hứng tiến lên, lại nhìn thấy ba ngồi ở trên ghế sa lon, tay vịn chân, nhíu mày, nhìn qua rất đau đớn, bé nhanh chóng chạy lên gọi: “Ba.”

Bùi Thức Vi nghe vậy lập tức thay đổi thầy một khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông hỏi: “Ba ời, chân ba đau hả?”

Bùi Thức Vi cười nói: “Không đau.”

“Rõ ràng là vừa nãy có đau.”

“Không đau.”

“Có đau.”

“Được rồi, có đau một chút, chủ yếu là do buổi tối trời lạnh cho nên có chút đau, không có gì đáng ngại.”

“Con bưng nước ngâm chân cho ba.” Lâm Đông để cuốn từ điển Tân Hoa lên khay trà.

“Ôi chao, Tri Nhiên, con —— “

Bùi Thức Vi gọi không được, Lâm Đông chạy ra phòng vệ sinh, không chỉ lấy nước nóng, còn thả thuốc Đông y, là thuốc Đông y mà bác sĩ kê đơn, sau đó bưng một chậu nước lảo đảo đi đến phòng khách, để dưới đất, thả không vững vàng nên nước thuốc bắn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, bé dùng tay nhỏ lau đi, vui vẻ nói: “Ba ngâm chân đi, ngâm rồi sẽ hết đau.”

Bùi Thức Vi chăm chú nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Ba cởi giày đi.”

Mắt Bùi Thức Vi nóng lên, vươn tay ôm Lâm Đông vào trong ngực, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biết làm sao nói cho con trai nghe, con trai thật sự quá tốt, làm cho trong lòng anh ta cảm thấy chua xót, muốn đem toàn bộ thế giới cho nó, nhưng anh ta không biết phải làm sao, lại sợ mình dọa con trai, không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhịn khóc, bắt đầu cởi giày ngâm chân, sau đó hỏi: “Tri Nhiên, vừa nãy con lấy từ điển làm gì vậy?”

Lâm Đông nói: “Con hỏi ba chữ ạ.”

“Chữ gì?”

“Chữ bánh ngọt có phải là cái này không ạ?”

“Cho ba xem một chút.”

Lâm Đông đưa từ điển Tân Hoa cho Bùi Thức Vi xem.

Bùi Thức Vi không chỉ nói cho Lâm Đông biết đâu là chữ “Bánh ngọt” mà còn giảng cho Lâm Đông nghe mẩu chuyện nhỏ về bánh ngọt, Lâm Đông nghe say sưa ngon lành, cảm giác ba thật có học thức, sau khi đợi mẹ và dì từ nhà cô trở lại, bé mới cầm từ điển Tân Hoa trở về phòng, tiếp tục viết nhật ký, lúc viết đến cuối cùng có đề cập nguyện vọng sinh nhật của mình, bé dùng bút viết:

“Nguyên vọng sinh nhật của mình là ba khỏe mạnh, mẹ khỏe mạnh, cô khỏe mạnh, dì khỏe mạnh, dượng khỏe mạnh, Hưng Hà khỏe mạnh, Tiểu Xuyên khỏe mạnh, Kỳ Kỳ khỏe mạnh, Tiểu Quân khỏe mạnh, mình cũng khỏe mạnh, mọi người đều khỏe mạnh.”

Viết xong, Lâm Đông nói với đoạn văn: “Ý, mình viết thật nhiều chữ, mình viết kín hết các ô vuông rồi, mình sẽ viết thêm nhiều chữ nữa.”

Lâm Đông vui vẻ không thôi, ngay cả trong mơ cũng là vui vẻ, vẫn luôn vui vẻ đến sáng hôm sau, bé còn ở trên giường ngủ, cửa sổ phòng ngủ bị gõ ầm ầm.

“Lâm Đông.”

“Đông Đông!”

Bên ngoài truyền đến mấy tiếng kêu gào, Lâm Đông mơ mơ màng màng ngồi dậy, vươn tay xoa mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Ai vậy? Ai gọi mình thế?”

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóc con của chúng ta đã 7 tuổi, sắp 8 tuổi, cách 18 tuổi còn xa không? Không xa! Ngày hôm nay làm tròn số coi như 6000 chữ ha.

—— tiểu kịch trường ai mập nhất ——

Tác giả: Xin hỏi ai mập nhất?

Kỳ Kỳ: Tiểu Xuyên mập nhất!

Hạ Tiểu Xuyên: Kỳ Kỳ mập nhất!

Kỳ Kỳ: Ngày hôm qua mày cũng so xem ai mập hơn với tao ở tiểu kịch trường!

Hạ Tiểu Xuyên: Tao còn nói mày xấu hơn tao, nhưng mày không tin!

Kỳ Kỳ: Vậy tao với mày ai mập?

Hạ Tiểu Xuyên nói: Mày.

Kỳ Kỳ nhìn Lâm Đông: Lâm Đông mày nói xem tao với Tiểu Xuyên ai mập?

Lâm Đông: Mày.

Kỳ Kỳ không tin, lại hỏi Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà: Mày mập nhất.

Kỳ Kỳ kinh hãi đến biến sắc: Tao mập nhất sao?

Mục Hưng Hà, Lâm Đông, Tiểu Xuyên, Tiểu Quân đồng thời gật đầu: Ừ!

Kỳ Kỳ:... (khóc lớn)

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 63: Cuộc Sống Nghỉ Hè

"Là anh nè."

"Còn có tao."

"Còn có anh nữa."

Ngoài cửa sổ vang lên mấy giọng nói khác nhau, Lâm Đông lập tức phân biệt ra được là Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ, đột nhiên nhớ lại tối hôm qua đã đồng ý với bọn Mục Hưng Hà đi gom lông bắt tôm hùm đất với ba của Kỳ Kỳ.

Lồng bắt tôm hùm đất là một loại dụng cụ bắt tôm hùm, trong tình huống bình thường buổi tối ngày hôm trước ném vào trong sông, sáng sớm ngày hôm sau mò lên, có thể thu được không ít tôm hùm đất, hàng năm ba Kỳ Kỳ đều sẽ đến bờ sông mò tôm hùm đất mấy lần, lần này vừa lúc bị đám người Lâm Đông chạy tới, đều la hét muốn đi theo mò cùng, cho nên trời chưa sáng Kỳ Kỳ đã chạy đi gọi người, gọi Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Đông.

Lâm Đông đáp một tiếng, nhanh chóng mặc quần áo nhỏ và giày nhỏ, lặng lẽ đi đến phòng ba mẹ, nhẹ nhàng dùng tay nhỏ đẩy cửa phòng hở ra một cái khe, cẩn thận ghé vào khe cửa thấy ba mẹ vẫn còn ngủ say bên trong, bé liền chậm rãi đóng cửa lại.

Sau đó chạy trở về phòng của mình, nằm nhoài trên bàn sách, viết một câu lên tờ giấy nhỏ rồi dán lên trên cửa, trong tiếng giục của Mục Hưng Hà cùng Kỳ Kỳ nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Đợi đến khi Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình cùng Nguyễn Tâm Ninh thức dậy, liền thấy trên cửa phòng Lâm Đông có dán một tờ

giấy, trên đó viết —— ba mẹ dì, con đi gom lòng bắt tôm hùm đất cùng ba của Kỳ Kỳ ạ.

Bùi Thức Vi nhìn thấy hai chữ "long", ngần người một phút mới hiểu được ý của con trai, lập tức ôn hòa nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Ninh buồn bực nói: "Không phải Tri Nhiên nói sau này sẽ không viết ghép vần nữa sao? Tại sao lại dùng ghép vần rồi? Hơn nữa chữ viết có chút ngoáy."

Nguyễn Tâm Bình tiến lên bóc tờ giấy, cười nói: "Nhất định là đi chơi gấp, không có thời gian tra từ điển Tân Hoa, cho nên mới nhanh chóng dùng ghép vần thay thế, miễn cho chúng ta không biết nó đi đâu làm cái gì."

Nguyễn Tâm Ninh cười nói: "Nó cũng quá sốt ruột rồi."

"Ở đế đô không có tiểu đồng bọn chơi đùa chung, nhịn gần một tháng, có thể không vội sao?"

"Nói cũng đúng."

"Cứ để nó đi chơi đi."

Nghe vậy Nguyễn Tâm Ninh giật mình nhìn phía Nguyễn Tâm Bình, sáng sớm hôm nay dậy không nhìn thấy con trai, chị Tâm Bình lại không có biểu hiện bất kỳ nôn nóng bất an, sau khi cô cảm thấy kinh sợ, trong lòng lại tràn đầy vui sướng, đây, đây, có phải là đại biểu cho việc chị Tâm Bình đã khôi phục lại không?

Nguyễn Tâm Ninh kích động nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi hiểu ý Nguyễn Tâm Ninh, đi tới trước mặt Nguyễn Tâm Bình nói: "Điểm tâm muốn ăn cái gì, để anh làm cho."

"Làm món Tri Nhiên thích ăn đi."

"Được."

"Em đi nấu cháo trắng."

"Được."

Chỉ chốc lát sau, Bùi Thức Vi làm xong điểm tâm, đang định đi bờ sông tìm Lâm Đông thì Lâm Đông trở lại.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Lâm Đông dính đầy bùn đất, trên quần áo trên cánh tay trên đùi đều là vệt bùn vệt nước, nhìn qua cứ như là đứa nhỏ mới được vớt ra từ trong đầm lầy vậy, trong tay còn mang theo một dây cỏ dại, trên dây cỏ dại cột một chùm tôm hùm nhỏ, tôm hùm nhỏ không ngừng quơ móng vuốt, hiện ra sức sống bùng bùng.

Nhưng Lâm Đông lại không có sức sống bùng bùng, ngược lại vẻ mặt bé thấp thỏm đứng ở cửa, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của ba mẹ và dì, bé bị giật mình, không dám vào sân, bé sợ ba mẹ tức giận, đôi mắt đen láy bất an chuyển động qua lại giữa Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi kinh ngạc không nói ra lời.

Lâm Đông không dám nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt trong suốt đánh giá ba mẹ, tay nhỏ bất an chà xát quần nhỏ, lập tức cọ đen thui cả quần, bé hồn nhiên không biết, chỉ cảm thấy nước bùn trên mặt sắp rơi xuống, bé vươn tay lau một cái, cả mặt đang lem luốc giờ lại càng như con mèo hoa.

Nguyễn Tâm Bình: "..."

Bùi Thức Vi: "..."

Nguyễn Tâm Bình cau mày, mở miệng hỏi: "Tri Nhiên, con bị làm sao vậy? Làm sao lại bẩn như thế?"

Lâm Đông khiếp sợ nói: "Con, con, con bị ngã ạ."

"Ngã ở đâu?"

"Ngã ở bờ sông ạ."

"Có ngã bị thương không?" Ba người lớn cùng tiến lên kiểm tra.

Lâm Đông nói: "Không có ạ."

Ba người lớn đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Đông vẫn khiếp sợ nhìn ba người lớn, cảm giác mình quá nghịch ngợm, ba mẹ chắc chắn sẽ không thích mình, nào ngờ ba mẹ không những không tức giận, trái lại đem bé kéo đến phòng tắm, tắm sạch sành sanh từ đầu đến chân, còn dùng sữa tắm hương sữa bò cùng sữa dưỡng thể hương sữa bò bôi bôi trét trét làm cho cả người bé đều tỏa hương, ôm bé hôn lấy hôn để, bé bất an hỏi: "Mẹ, mẹ có giận con không?"

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Tại sao mẹ phải giận con?"

"Bởi vì con không nghe lời, làm dơ quần áo."

"Con có nghe lời mà, quần áo dơ thì có thể giặt được chứ."

"Vậy mẹ còn yêu con không ạ?"

"Đương nhiên là còn." Nguyễn Tâm Bình nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, dịu dàng nói: "Mẹ đương nhiên yêu con, mẹ mãi mãi thích con, yêu con, nghịch ngợm một chút cũng không sao, chỉ cần là Tri Nhiên, mẹ đều yêu."

Bùi Thức Vi đứng bên cạnh cũng nói một câu: "Bảo bối, ba cũng vậy."

Lâm Đông như đang từ trời thu đi tới mùa hè, ấm áp, bé lập tức ôm cổ Nguyễn Tâm Bình nghiêng đầu nhỏ lệch qua ghé vào bả vai Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình cười vuốt ve mái tóc mềm mại của Lâm Đông sau đó gọi Nguyễn Tâm Bình ăn điểm tâm.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Ninh đi tiệm tạp hóa tặng quà cho người một nhà Lâm Lệ Hoa, tùy tiện nói một chút chuyện hai nhà dùng chung tường, bởi vì tường đã xây từ lâu, cho nên mặt tường xuất hiện một vết nứt, sửa thì cũng không tiện, xây lại cũng phiền phức, ý của Nguyễn Tâm Bình là mở một cái cửa nhỏ ngay chỗ vết nứt, dù sao thì hai nhà quan hệ cũng tốt, có cửa nhỏ lui tới cũng thuận tiện, lúc thường Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông cũng có thể giúp đỡ Lâm Lệ Hoa buôn bán, chỉ là không biết Lâm Lệ Hoa nói thế nào, Nguyễn Tâm Bình muốn đi hỏi.

Lâm Đông vốn cũng muốn theo chân đi tiệm tạp hóa, kết quả bọn Mục Hưng Hà và Kỳ Kỳ muốn tới nhà bé chơi đùa, vì thế bé liền mang theo đám Mục Hưng Hà đến phòng của mình mở ti vi chơi máy bay chơi ô tô, chơi chán liền chạy tới phòng khách chạy lăng quăng, chạy tới chạy lui đụng vào bàn trà trong phòng khách, làm rơi túi nhựa trên bàn trà, móc treo, tranh thêu chữ thập, xà phòng bên trong đều rơi ra, năm đứa nhỏ nhanh chóng ngồi xổm xuống nhặt, đều là đứa nhỏ có lòng hiếu kỳ nên thấy cái gì liền hỏi.

"Lâm Đông, đây là cái gì?"

"Móc treo."

"Móc treo là cái gì để làm gì?"

"Treo móc đồ vật."

"Cái này thì sao?"

"Tranh thêu chữ thập."

"Tranh thêu chữ thập để làm gì?"

"Tranh thêu chữ thập là thêu hoa thêu động vật, mẹ em muốn thêu con hổ cho em."

"Đây là cái gì?" Kỳ Kỳ cầm một cái cái hộp nhỏ hỏi.

Lâm Đông nhìn cái hộp nhỏ, nói: "Tao cũng không biết."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Bọn mày thật dốt, không phải mặt trên có chữ viết sao?"

Kỳ Kỳ cây ngay không sợ chết đứng nói: "Tao không biết chữ."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đông Đông cùng Hưng Hà biết chữ, hai người nói xem đây là chữ gì?"

Lâm Đông và Mục Hưng Hà liếc mắt nhìn nói: "Mỏng dính."

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Mỏng dính là có ý gì? Đây là vật gì vậy?"

Lâm Đông và Mục Hưng Hà cũng không biết.

Kỳ Kỳ nhìn chăm chăm cái hộp, nhìn một hồi lâu, sờ sờ rồi nói: "Đây là bóng bay! Bọn mày xem!"

Lâm Đông nhìn theo, quả nhiên là giống như bóng bay.

Kỳ Kỳ nói: "Chắc chắn là mẹ Lâm Đông mua bóng bay cho Lâm Đông chơi, Lâm Đông, cho tao một cái chơi được không?"

Lâm Đông nói: "Được chứ."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao cũng muốn chơi, có được không?"

Lâm Đông gật đầu.

Vì vậy năm đứa nhỏ mở cái hộp nhỏ ra, mở ra nhìn vào trong, quả nhiên là mỗi túi một cái bóng bay nhỏ, năm đứa nhỏ cầm lên thổi, đợi đến khi đám người Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Ninh, Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương, mẹ Kỳ Kỳ đến đây, liền thấy năm đứa nhỏ đang ra sức mà thổi, thổi, thổi —— bóng bay.

Bọn nhỏ, đây không phải là bóng bay, là bao cao su mà...

Người lớn trợn mắt ngoác mồm.

Kỳ Kỳ vỗ bóng bay nói: "Mẹ, mẹ xem này, con thổi thật lớn."

Sắc mặt Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi có chút đỏ lên.

Mẹ Kỳ Kỳ lập tức nhắc cái chổi trong sân đánh Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ thấy thế nhanh chóng lôi kéo Lâm Đông chạy, có Lâm Đông ở đó, người lớn sẽ không cầm "Vũ khí" đánh lung tung, thấy Lâm Đông, Kỳ Kỳ chạy, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cũng cùng chạy đi, năm đứa nhỏ chạy đến trên cầu ngồi xuống, còn không rõ chuyện gì xảy ra, suy nghĩ một chút đi, đem đầu mâu chỉ về Kỳ Kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Kỳ Kỳ, đều tại mày!"

Kỳ Kỳ hỏi ngược lại: "Làm sao trách tao?"

"Không thì mẹ mày đánh mày làm gì? Mẹ tao không đánh tao."

"Tao —— "

"Nhất định là mẹ mày biết mày phá hỏng bóng bay của Lâm Đông cho nên mới muốn đánh mày."

"Mày cũng phá mà."

"Mày phá trước."

"Mày phá trước.."

"Mày phá trước.."

"..."

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cãi nhau một hồi liền động thủ, Hạ Tiểu Xuyên đánh Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân là anh trai Kỳ Kỳ nên

phải bênh, đẩy Hạ Tiểu Xuyên một cái, Lâm Đông là em trai của Hạ Tiểu Xuyên liền mắt húng, phản bác Tưởng Tiểu Quân một câu, Mục Hưng Hà ngay lập tức liền giúp đỡ Lâm Đông, không bao lâu sau năm đứa nhỏ mày đẩy tao một cái, tao đẩy mày một chút, cũng không biết ai đẩy ai, ba đứa nhỏ nhất—— Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Lâm Đông đều đặt mông ngồi xuống đất.

Mục Hưng Hà vội vàng kéo Lâm Đông lên.

Lâm Đông không khóc, Hạ Tiểu Xuyên cũng không khóc, Kỳ Kỳ gào thét khóc lóc về nhà cáo trạng, không dám nói Mục Hưng Hà đẩy nó, khóc lóc nói Hạ Tiểu Xuyên cùng Lâm Đông đẩy nó, sau đó Lâm Lệ Hoa liền răn dạy Hạ Tiểu Xuyên, Nguyễn Tâm Bình giảng đạo lý với Lâm Đông.

Trong lòng suy nghĩ của người lớn chắc là năm đứa nhỏ quậy xong rồi, kết quả buổi chiều năm đứa nhỏ tụ tập cùng một chỗ đi đến phòng chơi điện tử trong trấn nhỏ, kết quả chơi quá kích động, giẫm hỏng bàn phím của máy chơi điện tử, không có tiền bồi thường, ông chủ đến tìm người lớn đòi tiền, kết quả người lớn biết năm đứa nhỏ lén lút chạy ra phòng chơi điện tử, vì vậy năm đứa nhỏ đều bị phạt đứng quay mặt vào tường.

Đứng phạt xong năm đứa nhỏ lại tụ lại chơi cùng nhau, chơi chơi một hồi lại đánh một trận, lần này không chỉ Kỳ Kỳ khóc, Hạ Tiểu Xuyên cũng khóc, trong năm nhà thì có người lớn của bốn nhà có nguyện vọng —— nhanh chóng khai giảng đi. Sau khi tựu trường, năm đứa nhỏ sẽ không tụ lại chơi cùng nhau mỗi ngày, số lần "Gây sự " sẽ giảm rất nhiều.

Đều nói "Bảy tuổi tám tuổi chó cũng ngại, chín tuổi còn hơn nửa năm", không phải là nói đám Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân sao? Người lớn thực sự là nhìn thấy bọn họ liền đau đầu.

Chỉ có Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi cao hứng, hết sức cao hứng vì Lâm Đông cũng đã nằm trong hàng ngũ "Mèo ngại chó

cũng ngại", thậm chí còn cổ vũ Lâm Đông chơi đùa cùng đám Mục Hưng Hà, Lâm Đông cũng nguyện ý chơi cùng bọn Mục Hưng Hà, nghe được ba mẹ cổ vũ bé chơi đùa, bé đặc biệt vui vẻ, cảm giác ba mẹ là ba mẹ tốt nhất trên thế giới, bé cũng phóng khoáng hơn so với trước đây, đương nhiên, bé cũng không phải chỉ lo chơi, bé vẫn nhín chút thời gian ở tiệm tạp hóa bán đồ mỗi ngày, đưa hàng cho các cô chú ông bà trong trấn nhỏ.

Ngày hôm nay bé ôm một bình nước tương đưa cho nhà Trương Đại Trụ, vừa trở về liền bị Mục Hưng Hà gọi lại.

"Đông Đông, đi!" Mục Hưng Hà vẫy tay với Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: "Đi chỗ nào?"

Mục Hưng Hà nói: "Anh làm sinh nhật cho em một lần nữa."

"Sinh nhật em qua đã lâu rồi mà."

"Không sao, lại làm thêm một cái."

"Vậy một năm em có tới ba cái sinh nhật lận."

"Không quan trọng lắm đâu, đi nào."

"Vậy em nói một tiếng với mẹ em đã."

"Đi đi, sau đó đến nhà anh hội họp nha."

"Được."

Lâm Đông về nhà một chuyến lên tiếng chào hỏi, rồi đến nhà Mục Hưng Hà, sau đó cùng Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân mang tới sào tre, túi lưới, ná, chạy vào trong rừng cây bên cạnh trấn Cẩm Lí bẫy ve sầu, bắn chim, bắt châu chấu, chim không bắn được con nào, ngược lại vẫy không ít ve sầu, bắt được không ít châu chấu.

Tiếp Mộc Hưng Hà đào một cái hố ngay tại chỗ, đốt lửa, nướng ve sầu cùng châu chấu, nói: "Đông Đông, thấy không? Đây chính là quà sinh nhật của em."

Lâm Đông nhướng mày lên nói: "Cái này có ăn được không?"

Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ đồng thời nói: "Ăn được!"

Kỳ Kỳ nói: "Ăn cực kỳ ngon, không tin lát nữa tao ăn cho mày xem."

Lâm Đông bán tín bán nghi, không đầy một lúc nghe thấy được một mùi thịt đặc biệt, cực kỳ thơm, bé không nhịn được nói: "Thơm quá à."

Hạ Tiểu Xuyên nuốt một ngụm nước miếng.

Kỳ Kỳ lại gần nói: "Đông Đông, chúng ta là bạn tốt, lát nữa tao ăn giúp mày một con nhá?"

Lâm Đông gật đầu: "Được."

Mộc Hưng Hà đưa một con ve sầu nướng đen thui lùi cho Lâm Đông.

Lâm Đông thấy Kỳ Kỳ thèm không nhịn được, liền đưa ve sầu cho Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cao hứng nhận lấy, há mồm cắn luôn, vẻ mặt hưởng thụ nói: "A, ăn thật ngon."

Bốn người Lâm Đông nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cắn bẹp bẹp, lần thứ hai cắn chặt ve sầu, tính dùng răng xé ve sầu trên nhánh cây xuống, nhưng chưa kịp xé xong, đột nhiên dừng lại.

Lâm Đông và Mộc Hưng Hà đồng thời hỏi: "Làm sao vậy?"

Kỳ Kỳ há mồm ra, bàn tay nhỏ sờ răng, đột nhiên hỏi: "Răng tao đâu? Tao mất răng rồi, răng của tao đâu."

Lâm Đông cả kinh.

Mục Hưng Hà cũng nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Thật khờ, răng của mày rơi mất rồi chứ gì."

Kỳ Kỳ hoảng rồi: "Răng của tao rơi đi đâu mất rồi?"

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng tìm tới tìm lui trên đất, tìm nửa ngày cũng không thấy

Lâm Đông sững sốt mở to hai mắt, lớn mật hỏi: "Kỳ Kỳ, có khi nào mày nuốt răng vào trong bụng không?"

Kỳ Kỳ bị Lâm Đông dọa cho ngây dại.

Tác giả có lời muốn nói:

—— tiểu kịch trường hội các bà mẹ ——

Lâm Lệ Hoa: Khi nào thì khai giảng?

Nguyễn Tâm Bình: Ngày mừng 1 tháng 9.

Lâm Lệ Hoa: Sao lại khai giảng muộn như vậy chứ.

Mẹ Kỳ Kỳ: Nhanh chóng khai giảng đi.

Lâm Lệ Hoa: Đúng, nhanh chóng khai giảng đi.

Nguyễn Tâm Bình: Không khai giảng cũng rất tốt.

Lâm Lệ Hoa, mẹ Kỳ Kỳ:...

—— tiểu kịch trường chi bọn nhỏ ——

Hạ Tiểu Xuyên: Khi nào thì chúng ta khai giảng?

Lâm Đông: Ngày mừng 1 tháng 9.

Hạ Tiểu Xuyên: A, khai giảng sớm vậy à?

Kỳ Kỳ: Không phải ngày mừng 1 tháng 10 khai giảng sao?

Lâm Đông: Ngày mừng 1 tháng 9.

Hạ Tiểu Xuyên: Tao không muốn đi học.

Kỳ Kỳ: Tao cũng không muốn đi học, cả đời tao đều không muốn đi học.

Lâm Đông: Khai giảng cũng rất tốt.

Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 64: Thời Gian

Ba người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân cũng kinh sợ, bọn họ đều thay răng sớm hơn Kỳ Kỳ, đến bây giờ vẫn chưa thay xong, nhưng mà bọn họ chưa từng nuốt răng vào bụng bao giờ, lúc này kinh ngạc nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ ngơ ngác hỏi Lâm Đông: "Răng của tao rơi vào trong bụng thì phải làm sao bây giờ?"

Lâm Đông không biết.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Vậy tao có bị chết ngay lập tức không?"

Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng nói tiếp: "Sẽ không!"

Kỳ Kỳ cao hứng hỏi: "Thật sự?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu, trịnh trọng nói: "Ừ, mày sẽ không chết ngay lập tức, mấy ngày sau mày mới chết."

"Tại sao?"

"Bởi vì răng vào trong bụng gặp nước sẽ nảy mầm, nảy mầm xong sau đó chậm rãi trưởng thành, trưởng thành xong sẽ làm bụng mày nổ tung, lúc đó mày mới chết!"

"Bụng của tao sẽ bị nổ tung?"

"Ừ, là cây mọc làm cho nổ tung!"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu thật mạnh, điều này còn dọa người hơn những gì Lâm Đông nói, Kỳ Kỳ cúi đầu nhìn cái bụng tròn vo của mình, dùng tay ấn một chút, cảm giác hình như đang nẩy mầm, một giây sau sẽ giống như bên trong phim hoạt hình, "Vèo" một tiếng trở thành đại thụ che trời, làm cái bụng nó nổ tung, nó sẽ chết, trong nháy mắt nó sợ, "Oa" một tiếng khóc lớn lên.

Hạ Tiểu Xuyên bị tiếng khóc của Kỳ Kỳ hù ngã.

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân nhìn Kỳ Kỳ khóc.

Lâm Đông nhanh chóng nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng khóc."

Kỳ Kỳ khóc lóc nói: "Tao sẽ chết."

Lâm Đông nói: "Mày sẽ không chết."

Kỳ Kỳ khóc lóc nói: "Tao sẽ chết, răng rơi vào trong bụng tao rồi."

"Rơi vào trong bụng cũng sẽ không chết."

"Sẽ chết, nó sẽ mọc thành cây."

"Sẽ không, răng không mọc thành cây."

"Sẽ."

Lâm Đông động viên Kỳ Kỳ không được.

Kỳ Kỳ một tay xoa bụng, một tay cầm xiên ve sầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt nước mũi, lau tới mức dính đầy trên tay, Lâm Đông nhìn mà nhăn cả mày, đang tính nói như vậy là không tốt, phát hiện trên người con ve sầu đã bị nướng đen thui có dính một cái gì đó màu trắng, Lâm Đông nhìn kỹ, là răng, vì vậy nhanh chóng nói: "Kỳ Kỳ, răng của mày kìa!"

Kỳ Kỳ đột nhiên ngưng tiếng khóc.

Lâm Đông chỉ vào xiên ve sầu nói: "Nhìn kìa! Răng của mày!"

Kỳ Kỳ vội vã nhìn về phía xiên ve sầu, quả nhiên nhìn thấy răng bị dính trong đó, sau đó ngơ ngác nhìn về phía Lâm Đông: "Đây là răng của tao hả?"

Lâm Đông gật đầu.

"Nó không chạy vào trong bụng tao hả?"

"Không có, nó dính trên người ve sầu đấy."

"Vậy tao sẽ không chết?"

"Đúng."

Kỳ Kỳ mới vừa rồi còn oa oa khóc lớn giờ nở nụ cười, mu bàn tay lại quẹt mũi, quẹt một phát làm nước mắt nước mũi trét hết nửa khuôn mặt, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân ghét bỏ dịch xa nửa mét về phía sau, Kỳ Kỳ không hề hay biết quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, nói: "Thực sự là răng của tao, tao không cần chết nữa."

Lâm Đông nhìn mặt Kỳ Kỳ đầy nước mắt nước mũi, biểu tình không được tự nhiên, nhưng tất cả mọi người đều rời xa Kỳ Kỳ, chính mình cũng muốn cách xa ra, như vậy thì Kỳ Kỳ sẽ thương tâm, đột nhiên bé nghĩ đến trong túi có một chiếc khăn mùi soa, là ba nhét vào, bé lập tức móc ra, nói: "Mày đừng khóc nữa, tao lau nước mũi cho mày."

Kỳ Kỳ lập tức nói được.

Lâm Đông dùng khăn lau hết nước mũi cùng nước mắt của Kỳ Kỳ, chỉ chốc lát sau mặt tròn của Kỳ Kỳ đã được lau sạch sành sanh, nhưng khăn mùi soa bị bẩn rồi, Lâm Đông vốn cũng ghét bỏ thế nhưng khi nghe Kỳ Kỳ nói "Lâm Đông, chúng ta mãi mãi là bạn tốt có được không", bé lại cảm thấy khăn mùi soa không bẩn lắm, bé

đã đồng ý với Kỳ Kỳ nên đành đem khăn tay đến bờ sông giặt một chút, treo ở trên nhánh cây phơi cho khô, sau đó cùng bọn Mục Hưng Hà tiếp tục nướng ve sầu, châu chấu ăn, năm đứa nhỏ ăn không đã nghiền, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân liền nghĩ ý xấu, đi đến đất trồng rau của nhà lão Uông hái đậu đũa, dưa chuột, quả cà cùng cà chua lại đây nướng, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ nhất trí quyết định để Lâm Đông đi hái.

Mục Hưng Hà lập tức nói: "Không được."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tại sao chứ?"

"Đông Đông nhỏ, không thể để cho Đông Đông đi."

"Nhưng lão Uông và bà Uông thích Lâm Đông nhất mà."

"Thích Đông Đông thì Đông Đông phải đi hả? Dựa vào cái gì mà Đông Đông phải hái cho bọn mày ăn?"

"Không thì chúng ta hái cho Lâm Đông ăn cũng được."

"Vậy bọn mày hái đi, bọn mày có đi không?"

"Tao không đi."

Mục Hưng Hà chen chân đạp một phát vào mông Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên lập tức bò dậy đi đến đất trồng rau nhà lão Uông hái được đậu đũa, dưa chuột, quả cà, cà chua, năm đứa nhỏ không có dao kéo gì cũng không biết phải rửa sạch, toàn bộ đều lấy tay bẻ, xiên vào nhánh cây, đặt ở trên lửa nướng, không có muối cũng không có gia vị, có chỗ bị nướng khét, có chỗ còn sống nhưng năm đứa nhỏ vẫn cùng nhau ăn say sưa ngon lành.

"Dưa chuột này là tao nướng."

"Tao nướng cà ăn thật ngon."

"Tao biết rồi ăn ngon."

"Châu chấu cũng thơm."

"Đông Đông, lại đây cho em ăn ve sầu này."

"..."

Năm đứa nhỏ ăn một chút thì no, ăn no xong giẫm tắt lửa, sau đó đồng thời đứng trong rừng cây còi quần đi tiểu, so xem nước tiểu của ai bay cao hơn bay xa hơn, cuối cùng nước tiểu của Mục Hưng Hà bay cao nhất xa nhất, sau khi kết thúc, năm đứa nhỏ đi dạo trong rừng cây, đi dạo một hồi phát hiện một cái gò đất, cùng nhau chạy đến gò đất ngồi, tay cầm một nhánh cây viết chữ trên gò đất.

Mục Hưng Hà hỏi: "Đông Đông, nhìn xem anh viết chữ gì?"

Lâm Đông nói: "Bùi."

Mục Hưng Hà viết một cái, nói: "Cái này thì sao?"

"Tri."

"Cái này nữa?"

"Nhiên." Lâm Đông cười vui vẻ nói: "Hưng Hà, anh viết tên của em."

"Ừ."

Kỳ Kỳ lại gần nói: "Hưng Hà, anh cũng viết tên của em đi, em tên là Tường Kỳ Kỳ."

Mục Hưng Hà trực tiếp từ chối: "Không viết."

"Tại sao anh viết tên của Đông Đông mà không viết tên của em?"

"Tao không muốn viết."

"Vây, vây, vây, " Kỳ Kỳ linh quang lóe lên, nói tiếp: "Em bảo Tiểu Xuyên viết, Tiểu Xuyên, mày viết tên của tao đi?"

Hạ Tiểu Xuyên thành thực trả lời: "Tao không biết viết chữ "Tưởng"."

Kỳ Kỳ ra vẻ ghét bỏ mà nói: "Sao mày lại ngốc như vậy?"

"Vây mày biết viết chữ "Hạ" không?"

"Tao, tao không biết. Nhưng Lâm Đông biết viết, cái gì Lâm Đông cũng biết viết." Kỳ Kỳ trượt từ trên gò đất nhỏ xuống dưới, vòng qua Tưởng Tiểu Quân, đi đến trước mặt Lâm Đông: "Lâm Đông, mày viết tên của chúng ta, viết chung một nơi được không?"

Lâm Đông hết sức dễ nói chuyện: "Được chứ."

"Viết tên tao lớn một chút."

"Được."

Lâm Đông cầm cành cây viết tên năm người trên đất, sau đó năm đứa nhỏ ngồi ở trước tên của mình, dùng đầu ngón tay vẽ tới vẽ lui trên đất, Kỳ Kỳ nói: "Tao vẽ đẹp nhất."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao mới vẽ đẹp mắt nhất."

"Tao mới đẹp."

"Tao thì có."

"Mày thật đáng ghét, không để ý tới mày nữa."

"Tao cũng không để ý đến mày."

"..."

Năm đứa nhỏ yên lặng vẽ trên đất, vẽ một mỗi liên nằm trên đất nghỉ ngơi, nhìn bầu trời xanh đám mây trắng, nói chuyện linh tinh.

"Trời thật cao, trên đám mây thật sự có Tôn Ngộ Không sao?"

"Có, nhưng chúng ta không nhìn thấy."

"Chúng ta là người phàm, không nhìn thấy."

"Chờ tao trở thành nhà khoa học có thể thấy được."

"Tao lớn lên cũng trở thành nhà khoa học."

"..."

Năm đứa nhỏ nói một hồi âm thanh dần nhỏ, Lâm Đông không chú ý tới, tâm tình của bé tốt đẹp nằm trên đất, nhìn bầu trời xanh đám mây trắng, nghĩ sau khi trưởng thành mọi người đều muốn trở thành nhà khoa học, vậy sau này bé cũng muốn trở thành nhà khoa học, như vậy có thể cùng nhau chơi đùa, bé thật sự rất thích mọi người, hai cái đồng điều ở khóe miệng tỏa ra, đôi mắt nheo lại, híp híp một hồi thì không mở ra được nữa, đến khi mở ra lần nữa, phát hiện bọn Mục Hưng Hà đang nằm bên cạnh mình, bé nhanh chóng đẩy đẩy Mục Hưng Hà một cái: "Hưng Hà, Hưng Hà."

Mục Hưng Hà lập tức tỉnh lại.

"Hưng Hà, sao chúng ta lại ngủ vậy?"

"Anh cũng không biết."

"Mấy giờ rồi?"

"Không biết."

"Nên trở về nhà ăn cơm đi ha?"

"Chắc là vẫn chưa nấu đâu."

"Vậy chúng ta cũng phải về nhà, nếu không ba mẹ sẽ cuống lên."

"Được."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời đánh thức Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ, năm đứa nhỏ vui cười hớn hở mà đi vào trong trấn, mới đến đầu phố đông lớn thì tình cờ gặp Trương Đại Trụ, Trương Đại Trụ lập tức nói: "Đông Đông, các con đi đâu vậy?"

"Ông Trương, chúng con đi chơi ạ."

"Làm sao đến bây giờ mới trở về hả?"

Lâm Đông không biết tại sao lão Trương lại nói như vậy, liền nghe thấy Trương Đại Trụ nói tiếp: "Ba mẹ mấy đứa vội muốn chết kìa!"

Trương Đại Trụ vừa dứt lời, trong phố đông lớn truyền đến một trận kêu gào.

"Kỳ Kỳ!"

"Tiểu Xuyên, Đông Đông!"

"Hưng Hà!"

"Tiểu Quân!"

"..."

Sau đó nhìn thấy bốn người lớn vánh mắt hồng hồng chạy tới, ôm chặt lấy bọn họ, vừa mới ôm một chút, ba Tưởng Tiểu Quân, mẹ Kỳ Kỳ mẹ cùng ba Hưng Hà đột nhiên nổi giận, đánh vào mông Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hưng Hà, vừa đánh vừa gào bắt bọn họ đi về nhà.

Kỳ Kỳ khóc lóc chạy về nhà, Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà cũng chạy về nhà, ngay cả Hạ Tiểu Xuyên cũng bị Hạ Thanh

Chương đánh, chỉ có Lâm Đông không có bị đánh, Lâm Đông nhìn Hạ Thanh Chương, Hạ Thanh Chương nói: "Đông Đông, mau về nhà, ba mẹ con không tìm được con sẽ lo lắng, mẹ con sẽ phát bệnh."

Lâm Đông vừa nghe, nhanh chóng nhấc chân chạy về nhà, liếc mắt một cái nhìn thấy dì, dì lập tức kéo bé vào phòng ngủ của ba mẹ, sau đó liền thấy mẹ nằm ở trên giường, ba ngồi bên cạnh, Lâm Đông gọi: "Ba ới."

Bùi Thức Vi vội vàng kéo Lâm Đông vào trong ngực hỏi: "Con đi đâu vậy?"

"Đi vào rừng cây chơi ạ."

"Vậy sao lúc bọn ba đi vào trong rừng cây gọi các con không trả lời?"

"Bọn con đều đang ngủ ạ."

Bùi Thức Vi không đành lòng trách cứ Lâm Đông, ôm chặt: "Lần sau không nên trở về muộn như vậy, làm ba mẹ đều bị dọa, biết không?"

"Dạ." Lâm Đông mở miệng hỏi: "Mẹ làm sao vậy ạ? Bị bệnh ạ?"

Bùi Thức Vi nhẹ giọng nói: "Mẹ không tìm được Tri Nhiên, liền ngã bệnh, nhưng mà ba đã nói với mẹ, Tri Nhiên lập tức sẽ trở lại, cho nên mẹ uống thuốc rồi đang ngủ, lát nữa đợi mẹ tỉnh lại thì nói tiếng xin lỗi là tốt rồi."

Lâm Đông gật đầu, nhìn mẹ ngủ, trong lòng thật là khổ sở, khổ sở nhưng bé không muốn nói, từ phòng ngủ đi ra, nhìn đồng hồ báo thức trong phòng khách, đã hơn ba giờ chiều, không trách người lớn sốt ruột như vậy, bé đi tới cửa, ngồi ở trước cửa nhà, không nói một lời.

"Đông Đông!"

Lâm Đông ngược mắt nhìn sang, nhìn thấy Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đặt mông ngồi vào bên cạnh Lâm Đông hỏi: "Em làm sao vậy?"

Lâm Đông gục đầu xuống không nói lời nào.

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Em làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?"

Lâm Đông lúc này mới ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nói: "Mẹ em bị bệnh."

"Tại sao?"

"Bởi vì buổi trưa em không về nhà dùng cơm đúng giờ, mẹ em sốt ruột cho nên ngã bệnh."

Nói xong Lâm Đông mếu miệng nhỏ, muốn khóc nhưng ráng nhịn, đôi mắt đen láy chớp chớp hai lần, khổ sở cực kỳ.

Mục Hưng Hà vội vã an ủi nói: "Cái này cũng không trách em được."

Lâm Đông nói: "Phải trách em, trách em không trở về đúng giờ."

"Không trách em được, em không biết mấy giờ rồi mà."

"Đã hơn ba giờ."

"Em không biết mà."

Lâm Đông không nói.

Mục Hưng Hà cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử mới tinh trên tay, là cô của cậu đưa cho cậu, hôm nay cô đến thăm cậu, bằng không lần này cậu về nhà muộn thì tránh không được lại bị đánh một trận,

cũng may là có cô ở đó, cô đưa cậu một cái đồng hồ điện tử, cậu lấy ra cho Lâm Đông xem, bây giờ cậu sờ sờ đồng hồ điện tử, sau đó tháo đồng hồ điện tử xuống, đưa cho Lâm Đông nói: "Này, cái này cho em."

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: "Em đừng khổ sở, cái này cho em, sau này em có đồng hồ đeo tay, có thể xem thời gian, sẽ không chơi đùa quá giờ, cũng sẽ không về nhà muộn, mẹ em cũng sẽ không ngã bệnh."

"Anh lấy cái đồng hồ đeo tay này ở đâu thế?"

"Cô mua cho anh."

"Vậy em không thể lấy được."

"Em cứ lấy đi, dù sao thì em mang anh cũng có thể xem thời gian mà."

"Nhưng đây là do cô anh đưa cho anh mà."

"Không sao."

Lâm Đông suy nghĩ một chút còn nói: "Anh mang em cũng có thể xem thời gian nha."

Mục Hưng Hà nói: "Anh ghét bỏ nó không tốt, vướng víu, em mang đi."

Lâm Đông chần chờ một chút.

Mục Hưng Hà vươn tay kéo tay Lâm Đông qua, đặt đồng hồ điện tử mới tinh lên cổ tay Lâm Đông nói: "Nhìn này, rất đẹp đó, được rồi, sau này chỉ cho em mang, không cho lấy xuống, biết không?"

"Nhưng mà —— "

"Không cho nhưng mà, chỉ cho em mang vào."

Lâm Đông nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, thời gian biểu hiện rất rõ ràng, sau này sẽ không sợ chơi quên thời gian, là Mục Hưng Hà cho bé, bé rất yêu thích, nói: "Vậy lúc em tắm rửa thì sao bây giờ?"

"Tắm rửa thì có thể lấy xuống."

"Rửa mặt thì sao?"

"Rửa mặt cũng có thể lấy xuống."

Lâm Đông gật gật đầu.

Mục Hưng Hà nói: "Vậy em đừng khổ sở nữa."

Lâm Đông nói: "Được."

Mục Hưng Hà nói: "Cười một cái."

Lâm Đông cười với Mục Hưng Hà, lông mày cong cong, đồng điều hiện ra, nhìn cực kỳ đẹp.

Mục Hưng Hà vươn tay xoa đầu Lâm Đông đầu, cười nói: "Nhìn thấy răng sún của em nè!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 65: Lại Khai Giảng

Nhìn thấy răng sún của em —— nếu như người khác nói câu nói này, Lâm Đông nhất định sẽ thu lại nụ cười, giấu răng sún đi, không cho người ta nhìn thêm chút nào. Nhưng lời này là do Mục Hưng Hà nói, Mục Hưng Hà không giống với người khác, Lâm Đông vẫn cười như cũ, nói: "Không lâu nữa em sẽ hết sún răng cho xem."

Mục Hưng Hà hỏi: "Không lâu nữa là khi nào?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời: "Một tháng."

"Tại sao lại là một tháng?"

"Bởi vì bây giờ răng mới của em đã nhú ra rồi."

"Nhú ra à?"

"Dạ, nhú ra lâu rồi, em liếm được rồi."

"Cho anh xem một chút, sau này đừng liếm răng mới mọc, nếu không nó sẽ mọc chậm hơn. Lại đây, anh xem một chút."

Lâm Đông lập tức chạy tới đứng trước mặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà lập tức nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nhìn vào trong miệng Lâm Đông, quả nhiên thấy ngay chỗ nướu non mềm có nhú lên một cái răng bé tí tẹo, đặc biệt đáng yêu, cậu cao hứng nói: "Đúng là nhú lên rồi."

"Dạ, chờ nó lớn rồi, em sẽ hết bị sún răng."

"Đúng, em sẽ lại đẹp như lúc đầu."

"Em đẹp không?"

"Rất đẹp."

"Em có đồng hồ đeo tay đẹp không?"

"Em đẹp hơn đồng hồ đeo tay."

"Nhưng em cảm thấy đồng hồ đeo tay cũng đẹp mà."

Mục Hưng Hà gật đầu nói: "Đúng, em có đồng hồ đeo tay, sau này sẽ không về trễ, mẹ em cũng sẽ không bị bệnh nữa."

Lâm Đông vô cùng vui vẻ, nói: "Vậy em cầm cho mẹ em nhìn."

Mục Hưng Hà đứng lên nói: Được, anh cũng về nhà."

Lâm Đông đi theo hỏi: "Anh phải về nhà hả?"

Mục Hưng Hà nói: "Ừ, bởi vì cô anh đến, anh phải về nhà cùng cô."

"Được, vậy khi nào mẹ em tỉnh rồi em sẽ tìm anh chơi."

"Ừ, anh đi đây."

Nhìn Mục Hưng Hà chạy về nhà, Lâm Đông mang đồng hồ đeo tay chạy vào trong phòng khách, trong phòng khách trống rỗng, bé biết ba đang làm việc trong thư phòng, dì đang ở trong phòng của mình sáng tác, bé không đi quấy rối, mà từ từ đi tới phòng ngủ chính, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra một cái khe, ghé vào khe cửa nhìn thấy mẹ động đậy hai lần, bé nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình mới vừa tỉnh lại, quay đầu sang nhìn thấy Lâm Đông, lập tức dịu dàng nở nụ cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Bảo bối, con về rồi." Không có ý trách cứ nào.

Lâm Đông lập tức đi tới đầu giường, dán vào hõm cổ Nguyễn Tâm Bình, vươn tay ôm cổ Nguyễn Tâm Bình sau đó nhỏ giọng khóc lên.

Nguyễn Tâm Bình sợ hết hồn, nhanh chóng hỏi: "Tri Nhiên, làm sao vậy?"

Lâm Đông ôm cổ Nguyễn Tâm Bình không lên tiếng.

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nói: "Bảo bối, làm sao vậy?"

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Mẹ ơi, con xin lỗi."

"Làm sao vậy?"

"Ngày hôm nay con về thật muộn, hại mẹ ngã bệnh."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Đây không phải là do con sai, là mẹ sai."

"Là con sai, con đi chơi còn ngủ quên nên về trễ."

"Không phải đâu bảo bối." Nguyễn Tâm Bình đến gần hôn trán và khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, dịu dàng nói: "Bảo bối, không phải, trẻ con ham chơi rất đáng yêu, là mẹ sai, mẹ không khống chế được tâm tình, đừng khóc, con khóc làm mẹ cũng muốn khóc."

Vừa nghe mẹ muốn khóc, Lâm Đông lập tức ngừng khóc, hai cái tay nhỏ bé đồng thời quẹt mắt một cái, xóa sạch hết nước mắt trên mặt, thấy trên cổ tay của mình đeo đồng hồ, lập tức nghĩ tới ý định vừa nãy của mình, vội vàng nói: "Mẹ, mẹ đừng khóc, sau này con sẽ

không về muộn như vậy nữa, mẹ xem, bây giờ con có đồng hồ đeo tay, có đồng hồ đeo tay thì con có thể xem thời gian rồi."

Lâm Đông vung cánh tay nhỏ lên cho Nguyễn Tâm Bình xem.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Con lấy đồng hồ đeo tay này ở đâu?"

Lâm Đông cao hứng nói: "Hưng Hà đưa cho con ạ."

"Thật là đẹp, con có thích không?"

"Thích ạ, sau này con sẽ canh giờ để về nhà, mẹ sẽ không mắc bệnh nữa."

Nguyễn Tâm Bình cảm thấy ấm áp, hỏi: "Cho nên bởi vì mẹ nên con mới đeo đồng hồ à?"

Lâm Đông gật đầu.

Bây giờ trong lòng Nguyễn Tâm Bình cảm thấy vừa ấm áp vừa chua xót, vươn tay ôm Lâm Đông thật chặt vào trong ngực, làm sao bây giờ, con trai của cô tốt như vậy, suy nghĩ vì cô khắp nơi, cô lại muốn cướp đoạt sự ham chơi, thiên tính ngây thơ của con trai, như vậy không được, như vậy sẽ khiến con trai phải gánh vác, cô âm thầm hạ quyết định dời sự chú ý sang việc khác, không thể bức bách con trai như thế, làm cho cô quá đau lòng, vì vậy cô bắt đầu thương lượng với Bùi Thức Vi về việc quay trở lại công việc.

Bùi Thức Vi hỏi: "Em muốn tiếp tục ca hát?"

Nguyễn Tâm Bình cười cười, nói: "Em thích nhất là cái gì, lẽ nào anh không biết sao?"

Bùi Thức Vi nói: "Sáng tác nhạc."

"Ừ." Nguyễn Tâm Bình gật đầu: "Việc ca hát đã gác lại bốn, năm năm, gây dựng lại danh tiếng trước đây cũng không dễ dàng, thế

nhưng việc sáng tác nhạc em vẫn luôn yêu thích, trải qua mưa gió mấy năm qua, em nghĩ em sẽ viết tốt hơn so với trước đây."

Bùi Thức Vi cười nói: "Nhất định sẽ tốt hơn trước đây."

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười nói: "Như vậy em cũng có thể dờn một chút lực chú ý, không khiến Tri Nhiên cực khổ nữa, em không muốn nó bị cột vào người mẹ có tinh thần không bình thường này, em muốn nó sẽ hoạt bát đáng yêu giống như bọn Hưng Hà Kỳ Kỳ vậy."

Bùi Thức Vi nắm tay Nguyễn Tâm Bình nói: "Đừng nói mình như vậy, em rất tốt, Tri Nhiên của chúng ta cũng sẽ càng ngày càng tốt."

"Vậy ý anh là đồng ý?"

Bùi Thức Vi cười ôn hòa nói: "Quyết định của em anh đều ủng hộ."

"Vậy chúng ta cũng thương lượng với Tri Nhiên một chút."

"Được."

Nguyễn Tâm Bình gọi Lâm Đông qua, nói mình muốn ở nhà làm việc, nói sau này phải làm việc nên không có cách nào ở bên cạnh bé mọi thời khắc, bé nên chơi với các bạn nhiều hơn, chỉ cần nói trước một tiếng là được.

Lâm Đông hỏi: "Mẹ, mẹ muốn sáng tác nhạc ạ?"

Nguyễn Tâm Bình gật đầu.

Lâm Đông tròn to đôi mắt sáng lóng lánh, giống phát hiện được chuyện gì kỳ lạ lắm, giơ ngón tay cái lên nói: "Mẹ, mẹ thật là lợi hại."

Nguyễn Tâm Bình bị dáng dấp khả ái của con trai chọc cười.

Bùi Thức Vi cũng cười rộ lên.

Lâm Đông không biết người lớn đang cười cái gì, nhưng khi nhìn thấy người lớn đều nở nụ cười, bé cũng cười gượng hai lần, cười lễ phép lại không mất lúng túng, vô cùng khả ái, làm cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đồng thời ôm bé hôn hôn, hôn tới mức làm khuôn mặt nhỏ của bé biến dạng, lần này bé thật sự cười vui vẻ.

Được ba cổ vũ và mẹ bận làm việc, bé cũng nghiêm túc làm bài tập nghỉ hè, mỗi ngày đều làm đúng hạn, sau khi làm xong thì chơi đùa cùng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân, tuy rằng ba mẹ không quy định thời gian bé chơi đùa, thế nhưng bé luôn đúng giờ về nhà thăm ba mẹ, không để ba mẹ lo lắng, cũng không bỏ lỡ những trò chơi mà trước đây bé không biết.

Ví dụ như làm ná bắn chim,

Ví dụ như chơi đoán chữ,

Ví dụ như leo cây,

Ví dụ như nghịch bùn,

Ví dụ như chui lỗ chó vào trường học, dùng bàn của trường học làm bàn đánh bóng bàn, kết quả bị bảo vệ trường đuổi ra, năm đứa nhỏ về nhà dùng ghế thay cho bàn đánh bóng bàn...v...v.

Mỗi ngày Lâm Đông đều chạy khắp nơi cùng bọn Mục Hưng Hà, ngày ngày bị gió thổi phơi nắng cũng không sợ, bọn Mục Hưng Hà đều ăn nắng nên đen thui, Lâm Đông không chỉ không bị phơi đen, mà còn cao hơn một chút và cũng mập hơn một chút, người cũng hoạt bát hơn rất nhiều.

Nguyễn Tâm Bình nhìn con số trên cân điện tử, cao hứng nói: "Đúng là mập lên này! So với một tháng trước mập lên ba cân."

Bùi Thức Vi nói: "Giỏi quá! Cao hơn lại còn lên cân."

Lâm Đông vô cùng vui vẻ, nói: "Lần này con có thể ngồi tới ghế lớp ba rồi!"

Bùi Thức Vi nghi hoặc hỏi: "Trước đây con ngồi không tới ghế lớp ba à?"

"Ngồi không tới ạ." Lâm Đông giải thích với ba mẹ, bởi vì học sinh của lớp vỡ lòng, lớp một cùng lớp hai khá là nhỏ, cho nên bàn ghế tương đối thấp, lớp ba đã lớn hơn, bàn ghế đều cao, lúc bé mới vừa lên lớp hai, bên cạnh bục giảng vừa vặn có một bộ bàn ghế lớp lớn dùng, bé leo lên không tới nên Hưng Hà phải bế bé lên: "Lần này con cao lên, khai giảng con sẽ lên lớp ba rồi, con có thể tự mình ngồi vào ghế."

Nguyễn Tâm Bình nghe vậy, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn con trai, nở nụ cười.

Bùi Thức Vi hỏi: "Vậy con làm xong bài tập nghỉ hè chưa?"

Lâm Đông gật đầu: "Con làm xong rồi ạ, con còn viết thêm ba bài nhật ký."

"Lợi hại như vậy cơ à."

"Dạ, Tiểu Quân muốn dùng một xu mua hai bài nhật ký của con, con không bán."

"..." Lại còn có trò này cơ à, Bùi Thức Vi lại hỏi: "Tiểu Quân không làm xong bài tập nghỉ hè à?"

"Vâng ạ, Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cũng chưa làm xong, chỉ có Hưng Hà với con làm xong thôi."

"Tiểu Xuyên cũng không làm xong à?"

"Dạ, Tiểu Xuyên không biết làm ạ."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Lát nữa con đi dạy anh ấy ạ."

"Bảo bồi thật ưu tú!" Bùi Thức Vi xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông thích được ba mẹ khen mình, vui vẻ cực kỳ, nói một tiếng với ba mẹ, sau đó dùng cửa nhỏ ở nhà mình đi qua sân của tiệm tạp hóa của nhóc con, đi vào tiệm tạp hóa bán đồ một lúc, sau đó trở về phòng Hạ Tiểu Xuyên, dạy Hạ Tiểu Xuyên làm bài tập nghỉ hè, chỉ chốc lát sau, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đều đến tìm Hạ Tiểu Xuyên chơi đùa.

Lâm Đông hỏi: "Kỳ Kỳ mày làm xong bài tập nghỉ hè chưa?"

Kỳ Kỳ trả lời: "Chưa."

"Tiểu Quân, anh thì sao?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Cũng chưa."

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Vậy sao hai người không làm đi? Không làm thì khai giảng không lấy được sách mới, hai người không thể đi học đâu."

Tưởng Tiểu Quân còn chưa mở miệng, Kỳ Kỳ tranh trước nói: "Khai giảng còn một cái cuối tuần nữa lận! Một tuần thật dài!"

"Một tuần có thể làm xong sao?"

"Một tuần nhất định có thể làm xong!"

"Bây giờ mày không lo làm đi, chắc chắn mày làm không xong."

"Tao có thể!" Kỳ Kỳ không muốn tán gẫu về đề tài "Bài tập nghỉ hè" này nữa, quá nặng nề quá nhói lòng, nó nhanh chóng nói sang chuyện khác, kéo ống tay áo của Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiểu Xuyên, đi, ra ngoài chơi đi."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Lâm Đông, ra vẻ trưng cầu sự đồng ý từ Lâm Đông.

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Anh phải làm bài tập nghỉ hè, nếu không anh sẽ không làm xong."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Vậy cũng được."

Kỳ Kỳ nói: "Ây da, trời tối như vậy rồi, đừng làm nữa, ngày mai rồi làm tiếp."

Trong lòng Hạ Tiểu Xuyên cũng không muốn làm, thế nhưng sợ Lâm Đông nói cho mẹ, sau đó nhóc sẽ bị đánh, trong tay nắm bút, lén lút nhìn Lâm Đông, Lâm Đông giống như thầy giáo tí hon, không chịu hé miệng, đang giằng co cùng Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân, đúng lúc này, nhẹ nhàng "Bụp" một tiếng, đèn trong phòng bị tắt, trong phòng một màu đen kịt.

Ngay lập tức trong trán nhỏ liền truyền đến tiếng "Bị cúp điện, bị cúp điện", Kỳ Kỳ vui vẻ: "A, bị cúp điện, lần này không cần làm bài tập nghỉ hè rồi!"

Lâm Đông: "..."

Kỳ Kỳ nói: "Chúng ta đi chơi đi."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đi."

Lâm Đông vẫn không động đậy, nghe Hạ Tiểu Xuyên "Oa" một tiếng khóc lên, Lâm Đông nhanh chóng hỏi: "Tiểu Xuyên, anh làm sao vậy?"

Hạ Tiểu Xuyên khóc lóc nói: "Anh sợ bóng tối."

"Đừng sợ, đừng khóc, anh nắm tay em này."

"Mày ở chỗ nào?" Hạ Tiểu Xuyên quơ bàn tay nhỏ trong bóng tối.

"Em ở chỗ này, ở chỗ này." Lâm Đông kéo tay Hạ Tiểu Xuyên nói: "Anh đứng lên đi, chúng ta đi, chậm một chút, anh đừng thả ra, nhớ nắm tay em."

"Được."

Lâm Đông dắt Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ và Tưởng Tiểu Quân ra khỏi phòng, Bùi Thức Vi cầm đèn pin đến đây, nhìn thấy Lâm Đông và mấy đứa trẻ đã đi ra, anh ta thở phào nhẹ nhõm, đưa bọn Lâm Đông ra khỏi tiệm tạp hóa của nhóc con.

Lúc này cửa tiệm tạp hóa của nhóc con tụi tập không ít người, có hóng gió, có mua nển, có mua diêm, có mua bật lửa, cũng có mua quạt.

Lâm Đông biết dựng phải đi vào thành phố huấn luyện, chỉ có cô, bé lập tức giúp đỡ cô bán hàng, bán được một lúc, đường trước cửa tiệm tạp hóa tụi tập không ít người đứng hoặc ngồi, mọi người đều bị cái nóng trong nhà đuổi ra, nam nam nữ nữ đều mặc hết sức mát mẻ, tay cầm quạt vừa quạt vừa tán gẫu.

Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình cũng đi ra, đám con nít tụi lại chơi cùng nhau, dựa vào ánh sáng từ nển trong tiệm tạp hóa của nhóc con để chơi các loại trò chơi, ví dụ như điều hâu bắt gà con, ví dụ như chơi trốn tìm, ví dụ như một, hai, ba đầu gối không được nhúc nhích, ví dụ như chơi trò giả bộ làm người lớn, Lâm Đông đều tham gia, vừa vặn Mục Hưng Hà cũng tới, bé cùng bọn Mục Hưng Hà chơi đùa.

Nhóm người lớn thỉnh thoảng nhắc nhở một câu "Bớt điên lại đi", "Nóng như vậy, nghỉ một lát không được sao", "Cẩn thận một chút, đừng bị ngã"v.v, nhưng bọn nhỏ hoàn toàn không nghe, đùa bị ngã, người lớn thì lại lo lắng và đợi điện báo, cũng muốn vào phòng có máy điều hòa hay quạt gió mà ngủ, nhưng chủ nhiệm phố đông lớn lại đây thông báo một câu, nói là trên đường có tai nạn giao thông, người không có chuyện gì, thế nhưng đụng trúng cây cột mà kéo điện tới trần Cẩm Lí, cho nên hôm nay không có cách nào có điện.

Nhóm người lớn kêu rên, trời nóng như thế này làm sao ngủ đây, kêu rên thì kêu rên, nhóm người lớn dồn dập lôi giường của mình ra bên ngoài giảng mùng, chuẩn bị ngủ ở bên ngoài.

Thấy tất cả mọi người phải ngủ ở trên đường, bọn nhỏ có chút hưng phấn, Lâm Đông cũng vậy, chạy đến trước mặt Bùi Thức Vi hỏi: "Ba ời, chúng ta cũng ngủ bên ngoài ạ?"

Bùi Thức Vi hỏi ngược lại: "Con muốn ngủ bên ngoài sao?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Vậy chúng ta liền ngủ bên ngoài."

Lâm Đông cười vui vẻ.

Bùi Thức Vi nói: "Nhưng mà trên đường không còn chỗ, chúng ta ngủ trong sân có được không?"

Lâm Đông gật đầu.

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình thương lượng một chút, để Nguyễn Tâm Ninh ngủ ở phòng khách mát mẻ, bọn họ mang theo Lâm Đông ngủ trong sân, Bùi Thức Vi tìm Mục Hoài An nhờ giúp khiêng giường ra sân, sau đó đi giúp Lâm Lệ Hoa mang giường ra tiệm tạp hóa, cuối cùng tắm cho Lâm Đông lần thứ hai, mới cùng vợ con ngủ ở trong sân.

Vừa mới nằm xuống không bao lâu, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ đến gọi Lâm Đông, nói là nhà Kỳ Kỳ có một cái giường thật lớn, có thể ngủ thật là nhiều người, hơn nữa nằm ở đầu gió nên đặc biệt mát mẻ, thêm Lâm Đông cũng ngủ đủ, vì vậy Lâm Đông thật cao hứng mà đi ngủ, không bao lâu sau Lâm Đông liền chạy trở lại.

Bùi Thức Vi tò mò hỏi: "Sao con lại trở lại?"

Lâm Đông đáp: "Đánh nhau rồi ạ."

"Ai đánh nhau?"

"Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên cùng Tiểu Quân đánh nhau, sau đó Hưng Hà đánh ba người bọn họ khóc hết, chú Mục xách lỗ tai Hưng Hà đi mất, Tiểu Xuyên cũng về nhà, Tiểu Quân bị cha anh ấy gọi đi nên con cũng quay về ạ."

Bùi Thức Vi bất đắc dĩ nói: "Năm người các con đó..."

"Trẻ con mà, không có chuyện gì đâu." Nguyễn Tâm Bình cười rồi dang tay ra với Lâm Đông, dịu dàng nói: "Bảo bối, vậy tới đây ngủ cùng mẹ đi."

Lâm Đông lập tức vui vẻ bò lên giường, nhào vào trong ngực Nguyễn Tâm Bình.

Bùi Thức Vi cũng lên giường.

Một nhà ba người nằm dưới bầu trời đầy chòm sao, cùng nhau nhìn chòm sao lấp lánh, Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Bảo bối, hôm nay con có nói chuyện với ông chưa?"

Lâm Đông nói: "Hôm qua con đã nói chuyện với ông rồi ạ, ngày hôm nay không nói, ngày mai lại nói."

"Ồ, con còn để ông nghỉ ngơi một chút cơ à."

Lâm Đông cười nói: "Dạ, ông lớn tuổi rồi, nói quá nhiều sẽ mệt."

"Được, vậy ngày mai lại nói, vậy ba mẹ kể chuyện xưa cho con nghe nhé?"

"Dạ."

"Để ba kể hay mẹ kể nào?"

"Ba kể một cái, mẹ kể một cái ạ."

"VẬY BẢO BỐI CŨNG PHẢI KỂ MỘT CÁI NHÉ."

"Dạ."

Bùi Thức Vi nói chuyện xưa về động vật nhỏ trước, Nguyễn Tâm Bình nói truyện cổ tích về một gia đình, Lâm Đông lại lấy truyện trong sách lớp hai nói cho ba mẹ nghe, giọng nói non nớt giòn giã, xua tan nóng bức ngày mùa hè, làm cho Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình mát mẻ không ít, mỗi người nắm chặt một tay nhỏ của Lâm Đông, tựa đầu cạnh đầu của Lâm Đông, để Lâm Đông nằm vững vàng giữa hai người mãi cho đến lúc ngủ.

Ngủ thẳng đến tờ mờ sáng ngày hôm sau, đột nhiên trời bắt đầu mưa, Lâm Đông mơ mơ màng màng bị ôm vào trong phòng, đến khi nhìn thấy bọn Tường Tiểu Quân mới biết sáng sớm trời mưa, sở dĩ Tường Tiểu Quân và Kỳ Kỳ biết là vì ba mẹ hai người chạy vào trong nhà rồi mới nhớ tới bọn họ còn đang nằm ngủ ở một cái giường khác, cũng may là Tường Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đều cực kỳ chắc khỏe, mặc mưa cũng không có chuyện gì, vẫn vui cười hơn hờ mà chơi như cũ, chơi đến trước khi khai giảng chính thức một ngày.

Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tường Tiểu Quân bắt đầu cuống lên, vừa mở mắt bắt đầu làm bài tập nghỉ hè, ba đứa nhỏ tụ lại làm cùng nhau, Lâm Đông, Mục Hưng Hà ngồi ở bên cạnh đương chỉ đạo cùng giúp đỡ, Hạ Tiểu Xuyên, Tường Tiểu Quân gặp phải bài không biết sẽ hỏi Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ lại không hỏi bài nào, vẫn luôn cắm đầu làm đến trưa, Kỳ Kỳ cao hứng nói: "A, tao làm xong rồi!"

Hạ Tiểu Xuyên cả kinh.

Tường Tiểu Quân không tin Kỳ Kỳ làm xong nhanh như vậy, rõ ràng là Kỳ Kỳ không biết làm bài tập như thế nào, chỉ biết chơi.

Lâm Đông cầm bài tập nghỉ hè của Kỳ Kỳ coi thử, không nói Kỳ Kỳ làm sai hay đúng, bất kể là bài tập ngữ văn hay bài tập số học, sách bài tập của Kỳ Kỳ đều có một điểm chung, đó chính là bên

trong đề mục nó sẽ viết một nửa hoặc là hai phần ba, còn lại không viết, hoặc là viết hai, ba trang sau đó để trống một tờ không viết.

Lâm Đông kinh ngạc hỏi: "Kỳ Kỳ, cái này gọi là làm xong đó hả?"

Kỳ Kỳ: "Ừ."

"Mày còn quá trời bài không làm mà."

"Tao không làm đâu."

Lâm Đông hỏi lại: "Tại sao không làm?"

"Thì dù sao cô giáo cũng không kiểm tra!" Kỳ Kỳ nghiêm túc nói: "Học kỳ trước lúc tao giao bài tập nghỉ đông, cô giáo chỉ nhìn một chút, cô giáo sẽ không nghiêm túc kiểm tra, tao viết như vậy là được rồi."

"Nhưng mày làm như vậy là không được."

"Được."

"Không được."

"Được."

Mục Hưng Hà nói: "Kỳ Kỳ, toàn bộ trường học chỉ có mình mày thông minh nhất."

Kỳ Kỳ tưởng được khích lệ, cực kỳ cao hứng, vừa vặn mẹ Kỳ Kỳ đang nổ bỏng gạo ở cây liễn gọi Kỳ Kỳ về nhà ăn cơm, Kỳ Kỳ cầm bài tập nghỉ hè về nhà, sáng ngày hôm sau thật cao hứng theo sát đám Lâm Đông đến trường, đầu tiên phải đến phòng học nộp bài tập, sau đó tham gia giờ chào cờ kiêm phát thưởng, tiếp theo là một lần nữa sắp xếp chỗ ngồi phát sách mới, Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân vào phòng học lớp ba, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đã lên lớp một, phải vào phòng học lớp một.

Ba người Lâm Đông giao bài tập nghỉ hè xong, cùng các bạn học ôm ghế đi ra, đi đến sân chào cờ, đang đi thì phát hiện Kỳ Kỳ đeo cặp sách nhỏ, kiên trì phình bụng nhỏ bước chân ngẩn đi ra khỏi phòng học lớp một, vừa ra khỏi phòng học vừa khóc, vừa khóc vừa đi ra khỏi trường, dẫn tới rất nhiều người chú ý, Lâm Đông không nhận được gọi một tiếng: "Kỳ Kỳ."

Kỳ Kỳ quay đầu nhìn sang.

Lâm Đông hỏi: "Mày làm gì đó?"

Kỳ Kỳ khóc lóc trả lời: "Tao về nhà."

"Về nhà làm gì?"

"Làm bài tập nghỉ hè."

"Không phải mày làm xong bài tập nghỉ hè rồi à?"

"Cô giáo nói tao không làm xong, phải bổ sung xong mới để cho tao đi học, oa a a a."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 66: Sau Đây Chúng Ta Cùng Thi Đứng Đầu Nhé

Lâm Đông ôm ghế đứng ở bên cạnh luống hoa, nhướn mày lên nhìn Kỳ Kỳ gào khóc lớn, mỗi lần Kỳ Kỳ khóc đều là nhắm mắt lại, mặt béo ngẩng lên, há to mồm mà gào, lần này cũng không ngoại lệ.

Lâm Đông muốn đi lên an ủi một chút, nhưng sắp tới giờ chào cờ rồi, bé không thể làm gì khác hơn là cách một cái luống hoa nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng khóc nữa."

Kỳ Kỳ lập tức không khóc, nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Mày mau về nhà bổ sung bài tập nghỉ hè đi."

Kỳ Kỳ nói: "Lâm Đông, mày giúp tao một chút có được không?"

Lâm Đông hỏi ngược lại: "Tao giúp mày thế nào?"

Kỳ Kỳ nói: "Mày làm giúp tao."

"Không được."

"Tại sao không được?"

"Cô giáo phát hiện sẽ phạt mày."

"Nhưng tao làm không xong mà."

"Mày có thể."

"Không thể."

"Có thể."

Kỳ Kỳ cuống lên, dậm chân nói: "Không thể!"

Lâm Đông sững sờ nói: "Vậy, vậy nếu không thể thì mày không được đi học."

Kỳ Kỳ lại khóc, vừa khóc vừa nói "Tao về nhà tìm ba mẹ tao, để ba mẹ làm giúp tao", sau đó vừa gào khóc vừa đi, đang đi tới đột nhiên lại quay đầu lại, nói: "Lâm Đông, lát nữa chào cò nếu cô giáo phát hoa đỏ cho tao, mày nhớ cầm giúp tao đó."

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ khóc lóc đi mất.

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà, hỏi: "Hình như lớp một không có phát hoa đỏ mà?"

Mục Hưng Hà gật đầu: "Phần thưởng dành cho thành tích tốt thôi."

"Kỳ Kỳ không lấy được phần thưởng đâu ha?"

"Ừ, chúng ta có thể lấy được."

"Chúng ta cũng có thể lấy được á?"

Lâm Đông còn nhớ kỳ thi học kỳ trước, viết văn dùng hai cái ghép vắn, cho nên bị trừ mất hai phần, lần này bé không thi được hai lần một trăm điểm, sẽ không lấy được phần thưởng.

Mục Hưng Hà nói: "Em có thể lấy được."

Lâm Đông hỏi: "Làm sao anh biết?"

Mục Hưng Hà ngẩng khuôn mặt dễ nhìn nói: "Anh đoán."

Lâm Đông không hỏi kỹ xem Mục Hưng Hà đoán thế nào, giáo viên chủ nhiệm giục mọi người nhanh chóng về chỗ nhanh chóng

ngồi vào vị trí lớp, Lâm Đông theo Mục Hưng Hà, Tường Tiểu Quân đi đến vị trí lớp ba.

Thả ghế xuống, Lâm Đông nghe mệnh lệnh từ cán bộ giáo dục, thân thể nhỏ đứng thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, nghiêm túc hát quốc ca, nhìn lá cờ đỏ có năm ngôi sao tươi đẹp chậm rãi bay lên, lay động trên không trung, bé mới cùng những bạn học khác ngồi xuống ghế, chăm chú lắng nghe hiệu trưởng đứng trên đài chủ tịch nói về kỳ nghỉ hè, khai giảng, văn minh lễ phép, vệ sinh, cuối cùng rốt cuộc nói đến học tập.

Lâm Đông giật thót một cái, trong lúc nghỉ hè phần lớn thời gian bé đều lo chơi đùa, trên căn bản không nhớ được thành tích học tập, hiện tại đi học, hiệu trưởng nêu ra thành tích học tập của học kỳ trước, bé khẩn trương lên, nghĩ bài thi viết văn học kỳ trước dùng ghép vắn, bị trừ mất hai phần, lần này bé thi không được đứng đầu, phỏng chừng ngay cả người thứ hai cũng không thi được, đừng nói là miễn học phí, có lẽ còn không lấy được phần thưởng.

Tường Tiểu Quân ở bên cạnh an ủi Lâm Đông nói: "Lâm Đông, không sao đâu, cho dù em bị trừ hai phần, em vẫn có thể lấy được phần thưởng, bởi vì năm người đứng đầu mỗi lớp đều có phần thưởng, em nhất định có thể lấy được năm vị trí đầu."

Lâm Đông gật đầu, sau đó sốt sắng đợi hiệu trưởng tuyên bố năm người đứng đầu các lớp, đợi khoảng chừng năm phút đồng hồ, hiệu trưởng rốt cục đọc đến thành tích thi học kỳ trước, lần này là bắt đầu từ lớp vỡ lòng, rốt cục đọc đến lớp hai.

Lâm Đông nghiêm túc hẳn.

Mục Hưng Hà, Tường Tiểu Quân cũng không châu đầu ghé tai nói chuyện, đồng thời nín thở nhìn chăm chú vào hiệu trưởng, hiệu trưởng thì lại nhìn vào danh sách mà đọc: "Người thứ nhất Lâm Đông hai trăm điểm, người thứ hai Vân Dương một trăm chín mươi chín điểm năm phần, người thứ ba Lương San một trăm chín mươi chín điểm, người thứ tư Dương Hiểu Hiểu một trăm chín mươi tám

điểm năm phần, người thứ năm Mục Hưng Hà một trăm chín mươi tám điểm, đề nghị những học sinh được đọc tên lên đài lĩnh thưởng..."

Trong sân lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân kể cả Hạ Tiểu Xuyên trong đội ngũ lớp một cũng ngây dại, bởi vì Mục Hưng Hà thi đứng thứ năm.

Người thứ năm đó!

Đối với các bạn học khác mà nói, đây là chuyện tốt, thế nhưng đối với Mục Hưng Hà mà nói, điều này không bình thường, xưa nay Mục Hưng Hà đều hai lần một trăm cả, Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên lướt qua đám người nhón nháo tìm hình bóng Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà ngẩn ngơ, sau đó nghĩ đến việc Lâm Đông là người đứng đầu, bỗng nhiên cậu lại cảm thấy không có gì, đứng dậy, dắt Lâm Đông đi lên đài.

Lâm Đông không hiểu tại sao mình lại thi được điểm tối đa, rõ ràng ghép vần sẽ bị trừ hai phần, càng không hiểu tại sao Mục Hưng Hà thiếu hai phần, bé mở miệng hỏi: "Hưng Hà, tại sao anh không thi được hai trăm điểm."

Mục Hưng Hà nói: "Làm sai một bài."

"Ngữ văn hay là toán học."

"Toán học."

"Tại sao anh lại làm sai?"

"Có lẽ là nhìn lầm."

Không kịp nhiều lời, Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà lên đài, lĩnh bằng khen cùng phần thưởng, sau đó trở lại chỗ ngồi, tiếp theo cùng những bạn học khác trở lại phòng học lớp ba, không bao lâu, giáo viên chủ nhiệm mang theo sách giáo khoa mới đến, để các bạn học

lần lượt nộp học phí lấy sách mới, Lâm Đông chuẩn bị học phí không cần nộp học phí chỉ cần cầm sách mới, Lâm Đông ngồi ở hàng thứ nhất nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà thế mà cũng mang theo học phí, cầm sách mới.

Lấy xong sách mới không bao lâu thì tan học, trên đường về nhà, Lâm Đông kinh ngạc hỏi: "Hưng Hà, anh mang theo học phí hả?"

Mục Hưng Hà gật đầu.

"Ba anh đưa cho anh hả?"

"Không phải, là tiền tiêu vặt của anh!"

Lâm Đông trầm mặc một chút.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Vậy ba mày có biết việc mày thi đứng thứ năm không?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Không biết."

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: "Ba anh mà biết có đánh anh không? Ba anh cực kỳ hung dữ luôn! Thật là dọa người đó!"

Mục Hưng Hà nói: "Sẽ không, ba tao cực kỳ thương tao!"

Lâm Đông tỏ vẻ hoài nghi.

Tưởng Tiểu Quân cũng hoài nghi.

Hạ Tiểu Xuyên căn bản không tin.

Nhưng Mục Hưng Hà kiên định nói ba của mình cực kỳ tốt, ba người Lâm Đông cũng không nói thêm gì, khi trở về nhà, Lâm Đông đem bằng khen, phần thưởng cùng bài thi học kỳ đưa cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi xem, nói là vốn ghép vẫn phải bị trừ điểm, thế nhưng hai chữ "Khỏe mạnh" chưa từng học qua, cho nên

không bị trừ, thầy giáo còn khen bài văn của bé viết có logic và ấm áp, cho nên cho điểm tối đa.

Nguyễn Tâm Bình nâng khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông hôn lấy hôn để, nói: "Bảo bối, con thực sự là quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!"

Lâm Đông thích mẹ hôn mình, vui vẻ ôm mẹ, dựa đầu vào ngực mẹ, nghe thấy mùi vị dễ ngủi trên người mẹ, trong lòng ngọt ngào.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Bảo bối, buổi trưa muốn ăn cái gì, để ba con làm cho con ăn, móng giò? Thịt kho tàu?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời đáp: "Con muốn ăn thịt kho tàu."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười: "Được, bây giờ mẹ bảo ba con đi mua thịt ngay."

"Dạ, vậy mẹ đàn dương cầm đi, con đi xem Kỳ Kỳ ạ."

"Ừ, đi đi."

Lâm Đông cất sách mới đi, sau đó ra ngoài đi tìm Kỳ Kỳ, nhưng mà trước tiên bé đi xuyên qua cửa nhỏ trong sân của mình đến tiệm tạp hóa, giúp đỡ cô bán đồ hàng, mới đưa cho người ta bình dấm chua, Tưởng Tiểu Quân từ bên ngoài chạy tới, vẻ mặt vội vã gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông hỏi: "Sao ạ?"

"Hưng Hà bị đánh!"

"Ai đánh?"

"Ba nó!"

Lâm Đông sửng sờ, hỏi: "Tại sao?"

Tưởng Tiểu Quân thở hồng hộc nói: "Tối hôm qua nó xóa mất máy ghi âm của ba nó, sau đó thử cài đặt lại, cài đặt không xong nên bị hỏng, ba nó đã tức giận rồi, nếu nó thi đứng đầu, ba nó sẽ không đánh nó, kết quả nó thi đứng thứ năm, ba nó đánh dữ dội luôn."

Lâm Đông ngây người.

Hạ Tiểu Xuyên đi ra từ sân sau tiệm tạp hóa cũng nghe được chuyện, liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta đi xem anh ấy đi."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Không xem được!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tại sao?"

"Ba nó bắt nó đứng góc tường! Còn không cho nó ăn cơm trưa, nói rằng buổi trưa khỏi đi học, buổi tối cũng không cho nó ăn cơm!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Tao cũng không biết."

Ba đứa nhỏ đứng ở cửa tiệm tạp hóa cau mày, chỉ chốc lát sau, Lâm Đông đưa ra yêu cầu đến xem Mục Hưng Hà, kết quả mới tới cửa liền bị Mục Hoài An đuổi ra ngoài, ngay cả Lâm Đông cũng đuổi, Tưởng Tiểu Quân và Hạ Tiểu Xuyên đều sợ Mục Hoài An, không còn dám tới gần nhà Mục Hưng Hà.

Lâm Đông cũng sợ, đành theo chân Tưởng Tiểu Quân và Hạ Tiểu Xuyên về từ nhà Mục Hưng Hà, về đến nhà không bao lâu, lại chạy đến nhà Mục Hưng Hà, ghé vào khe cửa nhà Mục Hưng Hà nhìn, không nhìn thấy Mục Hưng Hà, bé bỏ chạy về nhà.

Không bao lâu, lại chạy đến nhà Mục Hưng Hà, ghé vào khe cửa nhìn vào trong, vẫn không nhìn thấy Mục Hưng Hà, bé lại chạy về nhà, qua lại mấy lần, làm cho nhóm ông bà chú bác trong trấn nhỏ hết sức tò mò, dồn dập hỏi: "Bé con, con làm gì thế?"

Lâm Đông ghen nửa ngày mới nói: "Con, con chơi ạ."

"Chơi một mình à?"

"Dạ."

"Ông tưởng rằng con đi đưa nước tương đấy?"

"Không phải ạ." Lâm Đông ngại ngùng trả lời, đột nhiên nghĩ đến việc đưa nước tương, nhanh chóng chạy đến tiệm tạp hóa, nhìn tới nhìn lui trên kệ hàng hóa, rốt cục thấy được một bình nước tương mới, bé lấy một chai nói với Hạ Thanh Chương đang đứng trước quầy: "Dạ, con đi đưa nước tương ạ."

Hạ Thanh Chương hỏi: "Đưa chỗ nào?"

Lâm Đông trả lời: "Đưa tới nhà Hưng Hà ạ."

"Nhà Hưng Hà muốn mua nước tương à?"

"Không ạ, con đi hỏi bọn họ một chút xem có muốn mua hay không ạ?"

Lâm Đông ôm nước tương đi đến cửa nhà Mục Hưng Hà, căng thẳng không nhìn được, tay nhỏ siết chặt bình nước tương, nhìn bình nước tương, dường như tìm được một lý do, lớn mật đẩy cửa bước chân ngấn vào, bay thẳng đến phòng khách nhà Mục Hưng Hà, sau đó đến phòng Mục Hưng Hà, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Mục Hưng Hà một chút, vừa mới nhìn thấy Mục Hưng Hà đội sách vở lên đầu đứng ở chân tường, Mục Hoài An đến.

"Đông Đông."

Lâm Đông sợ hết hồn, nhanh chóng xoay người lại, nhìn về phía Mục Hoài An.

Mục Hoài An sầm mặt hỏi: "Con đang làm gì?"

Trái tim nhỏ của Lâm Đông đập ầm ầm không ngừng, nói: "Con, con, con đi bán nước tương, cô của con mới nhập thêm nước tương, chú ơi, chú có mua không ạ?"

Lâm Đông vội vàng đưa nước tương về phía Mục Hoài An.

Mục Hoài An nhìn đứa nhỏ có bộ dạng nhu thuận nhưng vẻ mặt kinh hoảng, lại cố gắng trấn định, có chút dờ khóc dờ cười, cái rắm lớn cũng tan đi không ít, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi: "Bao nhiêu tiền một bình?"

Lâm Đông sửng sờ.

Mục Hoài An hỏi: "Không biết bao nhiêu tiền một bình à?"

Vừa nãy Lâm Đông lấy gấp, quên hỏi giá cả.

Mục Hoài An nói: "Trở về đi, xế chiều chú đi mua nước tương sau."

"Buổi chiều con đưa tới cho chú ạ."

"Không cần con đưa."

"Vậy, vậy, vậy cũng được ạ."

Lâm Đông thu hồi ánh mắt sợ hãi, ôm nước tương trở về, đến buổi trưa, bé lại lặng lẽ mon men đi đến cửa nhà Mục Hưng Hà, phát hiện cửa không khóa, bé ghé vào một góc, dò đầu nhỏ nhìn vào phòng khách nhà Mục Hưng Hà, phát hiện ba mẹ Mục Hưng Hà đang dùng cơm, không có Mục Hưng Hà, thì ra buổi trưa Hưng Hà không được ăn cơm thật.

Lâm Đông mắt mát về nhà, trong nhà làm món thịt kho tàu mà bé đặc biệt thích ăn, ba mẹ không ngừng gấp rau cho bé, bé cũng ăn, ăn cực kỳ ngon, nhưng Hưng Hà không được ăn, bé không nhịn được ngước mắt nhìn ba mẹ, sau đó mở miệng hỏi: "Mẹ, con muốn

đem thịt kho tàu đưa một chút cho Hưng Hà ăn, Hưng Hà cũng thích ăn thịt kho tàu, có được không ạ?"

Nguyễn Tâm Bình lập tức nói: "Đương nhiên là được, nó còn thích ăn món gì, con mang thêm cho nó."

"Anh ấy còn thích ăn màn thầu ạ."

"Vậy thì lại lấy cái màn thầu."

"Dạ."

Lâm Đông vui vẻ hẳn lên, sau khi ăn cơm trưa, liền bưng một cái đĩa nhỏ đi về phía sau nhà Mục Hưng Hà, đi tới chỗ cửa sổ phòng Mục Hưng Hà, phát hiện cửa sổ có chút cao, bé không có cách nào nhìn thấy Mục Hưng Hà, vì vậy để đĩa nhỏ xuống đất, chạy về nhà bưng ghế, lúc trở lại nhìn thấy một con chó mực chạy đến trước mặt cái đĩa.

"Con chó kia!" Bé dậm chân một cái thật mạnh về phía con chó lớn.

Con chó lớn dừng lại nhìn bé.

"Không cho ăn thịt của tao." Bé nâng ghế trong tay, ra vẻ dữ dằn nói: "Nếu không tao đập mày á."

Con chó lớn nhe răng nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Tao đập mày thật đó!"

Con chó lớn vẫn nhe răng với Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn con chó lớn đang dữ dằn, hung ác, đột nhiên "Gâu" một tiếng với con chó, thân thể con chó co rụt lại.

Lâm Đông tiếp tục bày ra vẻ hung hãn với con chó: "Gâu! Gâu! Gâu gâu gâu!"

Con chó lớn kinh sợ, quay đầu chạy mất.

Lâm Đông ôm chặt ghế nhỏ để sát cửa sổ phòng Mục Hưng Hà, sau đó một tay ôm đĩa nhỏ, một tay vịn tường, đứng trên cái ghế, thấy được Mục Hưng Hà còn đứng ở chân tường, bé vui vẻ gọi: "Hưng Hà!"

Cảm thấy mình gọi rất lớn, Lâm Đông liền hạ giọng gọi: "Hưng Hà."

Mục Hưng Hà nghiêng đầu nhìn thấy Lâm Đông, vội vàng lấy sách để trên đầu xuống, đi tới nói: "Đông Đông, sao em chạy đến đây thế?"

"Em đến đưa cơm cho anh, anh đói bụng không?"

Bụng Mục Hưng Hà kêu ùng ục một tiếng, bây giờ cậu đang tuổi lớn, đừng nói một ngày ba bữa, một ngày cậu có thể ăn năm, sáu bữa, tám bữa.

Lâm Đông lập tức đem đĩa nhỏ đặt lên trên bệ cửa sổ, cao hứng lộ ra hàm răng sún, nói: "Em mang cho anh ăn, anh nhìn này."

Mắt Mục Hưng Hà sáng lên.

Lâm Đông nói: "Anh ăn nhanh đi, đừng để bị chú Mục phát hiện."

Mục Hưng Hà cao hứng nói: "Được."

Lâm Đông tính đưa đĩa cùng đĩa nhỏ vào, thế nhưng cửa sổ có chống trộm, bé không đưa vào được, vì vậy nói: "Anh gấp không được, em gấp cho anh ăn."

"Thế này anh cũng ăn không được, em chờ một chút, anh bưng ghế lại đây."

"Được."

Cách một cánh cửa sổ, hai đứa bé đứng ở trên ghế nhỏ, Lâm Đông gấp một khối thịt kho tàu, đưa qua cửa sổ, Mục Hưng Hà lại gần cắn lấy.

Lâm Đông hỏi: "Ăn ngon không?"

Mục Hưng Hà gật đầu: "Ăn ngon."

"Ba em làm đó."

"Ba em thật là lợi hại!"

"Dạ, lần sau anh thi đừng nhường em, chúng ta đều thi điểm tối đa, anh có thể tới nhà em ăn."

Mục Hưng Hà hỏi: "Em biết anh nhường em à?"

"Dạ." Lâm Đông cười nói: "Anh vừa vặn thiếu hai phần so với em, nhất định là cố ý."

"Đông Đông, em thật thông minh!"

"Dạ, chúng ta đều thông minh, sau này chúng ta đều thi điểm tối đa, đều thi đứng đầu nhé."

"Được, chúng ta đều đứng đầu."

"Ừ."

Lâm Đông lại gấp một khối thịt kho tàu đưa cho Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà vừa mới cắn một cái, chợt nghe cửa phòng phía sau "Kẹt kẹt" một tiếng, hai đứa bé đồng thời cả kinh.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn thấy có đại mỹ nữ hỏi hiện tại đứa nhỏ mới 7 tuổi, tui muốn viết mấy trăm chương à? Mấy đại mỹ nữ hay đọc văn của tui, hẳn phải biết, tui không bản lĩnh viết dài như vậy, sở dĩ giai đoạn này

tương đối dài là bởi vì có mấy tình tiết quan trọng đều phát sinh ở độ tuổi này, không nhanh được. Đại khái thì tháng sau kết thúc đi.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 67: Chuyện Xưa

Là ai?

Là ai vào được?

Cơ hồ là trong nháy mắt Lâm Đông và Mục Hưng Hà đều nghĩ tới Mục Hoài An, đây chính là thế ngàn cân treo sợi tóc, Mục Hưng Hà vội vàng nuốt miếng thịt kho tàu trong miệng xuống, quay về phía Lâm Đông nói một câu "Đi mau, ba anh đến", sau đó vươn tay đóng cửa sổ cái "Rầm".

Lâm Đông bị giam ngoài cửa sổ.

Nhưng Lâm Đông cũng không tức giận, ngược lại bé cảm giác trái tim nhỏ của mình đập ầm ầm, bé sợ chú Mục phát hiện ra bé, vội vàng nhảy từ trên ghế nhỏ xuống, kết quả sốt sắng thái quá, không đứng vững, đặt mông ngồi dưới đất, làm lông mày bé nhíu một chút.

Hai cái tay nhỏ của bé vẫn bưng đĩa nhỏ vững vàng, làm cho đĩa nhỏ cùng thịt kho tàu hoàn hảo không chút tổn hại, bé vốn muốn trốn dưới cửa sổ một chút, trốn một chút sau đó đưa chỗ thịt kho tàu còn lại cho Hưng Hà ăn, sợ Hưng Hà ăn không đủ no, kết quả nghe thấy bên trong truyền đến giọng chú Mục nói một câu "Bên ngoài là Đông Đông phải không", Lâm Đông bị dọa giật mình một cái, nếu như bị chú Mục phát hiện bé đưa đồ ăn cho Hưng Hà, Hưng Hà sẽ bị đánh.

Bé nhanh chóng bò dậy từ trên đất, đặt đĩa nhỏ lên ghế nhỏ, nâng ghế nhỏ lên, chạy thịch thịch về nhà, về đến nhà, đem đĩa thịt kho tàu còn lại giao cho ba, sau đó ngồi trước cửa nhà mình nhìn về phía nhà Mục Hưng Hà, thật ra nhìn không tới nhà Mục Hưng Hà,

bé chỉ muốn nghe hàng xóm nói một chút liên quan tới chuyện của Mục Hưng Hà mà thôi.

Ví dụ như chú Mục có đánh Hưng Hà hay không,

Ví dụ như chú Mục có tức giận không,

Ví dụ như chú Mục có cho Hưng Hà ăn cơm hay không.v.v, Lâm Đông không nghe thấy, nhất định là bởi vì trước cửa nhà quá ít người, cho nên bé đứng dậy đi đến tiệm tạp hóa của nhóc con, vừa bán tạp hoá vừa nhìn lại nghe các hàng xóm nói chuyện phiếm, không nghe thấy chuyện liên quan tới Hưng Hà, lại nghe được chuyện Kỳ Kỳ liên bị đánh.

Bởi vì Kỳ Kỳ đang bổ sung bài tập nghỉ hè, cảm thấy mình làm không xong, lén lút xé hai trang bị ba nó phát hiện, sau khi bị đánh một trận liền tự tay dùng băng keo trong suốt dán lại, vừa khóc vừa làm, nhóm người lớn vui cười hơn hở mà thảo luận về Kỳ Kỳ "Thông minh tài trí".

Không có ai nói về Hưng Hà, Lâm Đông buồn bực nâng mặt ngồi ở cửa tiệm tạp hóa, thỉnh thoảng giúp người khác lấy dầu, muối, dấm chua, mãi cho đến khi mặt trời sắp lặn, ánh chiều tà nhàn nhạt rơi xuống từng góc trần Cẩm Lí, bọn nhỏ trong trần cũng bắt đầu hô hào dẫn bạn ra chơi đùa.

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cũng chạy tới gọi Lâm Đông cùng đi chơi, Lâm Đông ngồi ở ngưỡng cửa không muốn chơi, chợt nghe có người gọi "Đông Đông", bé quay đầu lại thì thấy Mục Hưng Hà, ánh mắt bé sáng lên trong nháy mắt, nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, anh được ra chơi hả?"

Mục Hưng Hà gật đầu.

"Ba anh không đánh anh nữa?"

"Không đánh!"

"Vậy buổi tối anh có thể ăn cơm chưa?"

"Có thể."

"Quá tốt rồi."

"Ừ, đã nói với bọn mày là ba tao cực kỳ thương tao mà!"

"Thương mày cái rắm!" Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu: "Ngày hôm nay cầm chổi đánh mông mày, sắp đánh mông mày nở hoa rồi."

"Cút đi!" Mục Hưng Hà đập một cước trên cái mông Tưởng Tiểu Quân nói: "Mày thì biết cái gì! Đây là ba tao dạy tao, dạy tao đó, có hiểu hay không? Là tao làm hỏng máy ghi âm, ba tao mới đánh tao!"

Tưởng Tiểu Quân bưng cái mông rời xa Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn về phía Lâm Đông nói: "Đông Đông, đi, chúng ta đi chơi."

Lâm Đông gật đầu, sau đó nhìn Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, sau này anh đừng làm hỏng đồ nữa."

Mục Hưng Hà cười nói: "Không có chuyện gì đâu, anh phá xong có thể sửa lại mà."

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Thế nhưng anh sửa xong vẫn không thể dùng mà."

"Có thể sử dụng mà."

"Không thể dùng, anh xem lần này máy ghi âm bị anh phá hỏng, còn có lần trước là điện thoại, lần trước nữa là radio, còn lần trước nữa..."

"... Đông Đông, không nói nữa, chúng ta đi chơi."

"Dạ đi."

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông đi chơi đùa, chơi đến trời tối, đang chuẩn bị về nhà ăn cơm, đột nhiên trấn Cẩm Lí cúp điện, bọn nhỏ vừa thấy bị cúp điện, chẳng thèm về nhà nữa, tiếp tục chơi đùa, mãi đến tận khi trong trấn nhỏ vang lên tiếng kêu gào của người lớn, mọi người mới dồn dập về nhà.

Lâm Đông chạy về nhà, nói một tiếng với mẹ, sau đó ở tiệm tạp hóa giúp đỡ cô bán nển, diêm cùng bật lửa, bán chường một tiếng, hai bên trái phải cũng bắt đầu ăn cơm.

Mặc dù đã vào tháng chín, thế nhưng trấn Cẩm Lí vẫn hết sức khô nóng, không có gió thổi, rất nhiều hàng xóm đều bưng bát cơm ra đường hóng gió, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương trực tiếp chuyển bàn ăn nhỏ ra bên ngoài tiệm tạp hóa, sau khi cắm nển ở trên bàn người một nhà ngồi vây chung một chỗ, Lâm Lệ Hoa cố ý gọi: "Đông Đông, đến bên cô ăn này."

Lâm Đông có chút ngại ngùng hỏi: "Mọi người ăn gì thế ạ?"

"Mì trộn, món con thích ăn."

Lâm Đông không nhịn được nuốt nước miếng, cô làm mì trộn ăn ngon nhất, bé mở miệng nói: "Con đi hỏi ba mẹ con một chút ạ."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười, nói: "Được, đi đi, cô giữ phần lại cho con, nhanh lên nhé."

Lâm Đông gật đầu, lập tức chạy trở về nhà, chỉ chốc lát sau liền bưng một đĩa gà xào cùng bảo chạy tới nói: "Ba con cho để chúng ta ăn."

Lâm Lệ Hoa nói: "Được, ăn đi."

Lâm Đông không lập tức ăn, mà là trộn mì cho tốt sau đó bưng về nhà cho ba mẹ và dì nếm thử, sau đó bưng mì trộn trở về, ngồi ở

trước bàn cơm, dựa vào ánh nến ăn cùng một nhà cô, không bao lâu sau nhà Mục Hưng Hà, nhà Tưởng Tiểu Quân đều bưng bát cơm lại đây, tôi hỏi cô ăn cái gì, tôi cho anh nếm thử đồ ăn của tôi, một đám người đều vui cười hơn hở.

Ngay vào lúc này, một bóng người nhỏ bé mập mạp đi ra khỏi bóng tối, không thấy người đã nghe thấy tiếng: "Mẹ tiểu Xuyên ơi."

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Ồi chao, ai vậy?"

"Mẹ tiểu Xuyên ơi." Một giọng nói non nớt mang theo tiếng khóc nức nở.

"Là Kỳ Kỳ sao?"

"Là con ạ, mẹ tiểu Xuyên ơi, con đến mua nến ạ."

Lúc Lâm Lệ Hoa xác định được là Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ cũng đi vào bên trong vùng sáng của ánh nến, mấy người Lâm Đông cũng đã nhìn thấy bộ dáng Kỳ Kỳ, mập như mọi ngày nhưng hai con mắt nhỏ sừng như hạnh nhân.

Đám người Lâm Đông sợ hết hồn.

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng hỏi: "Kỳ Kỳ, mắt của con làm sao vậy?"

Kỳ Kỳ mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Con khóc ạ."

"Sao con khóc?"

"Bài tập nghỉ hè của con vẫn chưa làm xong." Nói xong Kỳ Kỳ lại nhỏ giọng mà khóc, khóc lóc nói: "Con còn phải làm tiếp, ba bắt con phải làm xong trong ngày hôm nay, bị cúp điện, nến không đủ dùng, con đến mua nến."

"Ồi, đáng thương quá, thím lấy nến cho con nhé."

"Cô ơi, con đi lấy cho." Lâm Đông đứng lên chạy vào trong tiệm tạp hóa lấy nến cho Kỳ Kỳ, nhỏ giọng hỏi: "Mày còn bao nhiêu bài tập nghỉ hè chưa làm xong?"

"Tao còn thật nhiều, thật nhiều thật nhiều thật nhiều, tao làm không xong, tao còn không biết làm."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Ba tao không cho tao ngừng, làm không xong thì không cho tao ngủ, oa oa oa..."

"..."

Lâm Đông không biết nói gì cho phải.

Kỳ Kỳ vươn tay lấy nến từ trong tay Lâm Đông, nói một câu "Đưa mày tiền này", sau đó cầm bốn, năm cây nến vừa đi về nhà vừa khóc oa oa, chọc cho một đám người lớn cười rộ lên, tiếng cười chưa dứt, trong bóng tối truyền đến tiếng Kỳ Kỳ khóc "Mọi người cười con, mọi người là bại hoại, ngày mai con sẽ không để ý đến mọi người nữa", sau đó liền chạy đi, lần này người lớn thật sự không khống chế được mà cười ha ha.

"Kỳ Kỳ thật là buồn cười nha!"

"Đệ nhị mỹ nam tử về nhà bổ sung bài tập nghỉ hè."

"Ngày hôm nay có thể làm xong không?"

"Kỳ Kỳ, con cố gắng lên nhé."

"..."

Mọi người đều vừa ăn điểm tâm ngọt vừa cười, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà cũng cười, Lâm Đông lại lo lắng Kỳ Kỳ làm không xong bài tập, nhanh chóng ăn sạch chén, nhìn

về phía Mục Hưng Hà, nhỏ giọng nói: "Hưng Hà, anh ăn cơm xong có đi xem Kỳ Kỳ không?"

Mục Hưng Hà hỏi: "Em muốn đi sao?"

Lâm Đông gật đầu: "Em muốn đi xem, Kỳ Kỳ nói có nhiều bài không biết làm."

Mục Hưng Hà nói: "Được, vậy chúng ta cùng đi."

Tưởng Tiểu Quân nghe vậy nói: "Tao cũng đi."

Hạ Tiểu Xuyên cùng nói: "Tao cũng đi tao cũng đi."

Ăn xong cơm, năm đứa nhỏ cùng đi đến nhà Kỳ Kỳ, mới đi vào sân nhà Kỳ Kỳ, liếc mắt liền thấy thấy Kỳ Kỳ nằm úp sấp ở bàn phòng khách, bàn tay nhỏ nắm thật chặt bút chì chúi đầu vào làm bài tập, ba Kỳ Kỳ ngồi bên cạnh.

Ba Kỳ Kỳ vừa nhìn thấy đám Lâm Đông đến, vui cười hơn hờ bắt chuyện và bảo Lâm Đông lại đây ngồi, Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn mọi người, tiếp tục vùi đầu làm bài.

Lâm Đông hỏi: "Chú Tưởng Nhị, Kỳ Kỳ còn chưa làm xong à?"

Ba Kỳ Kỳ nói: "Ngũ văn làm xong rồi, chỉ còn số học, số học toàn là cộng trừ, chú để cho nó đếm trên đầu ngón tay."

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ đang dùng ngón tay mập để đếm, tổng cộng thì có mười đầu ngón tay, hai chữ số trở lên đếm một chút là loạn, đếm loạn nên sai bị ba Kỳ Kỳ cưỡng chế làm lại, làm trễ nải nghiêm trọng tiến độ làm bài tập.

Nếu cứ như vậy thì phải làm rất muộn rất muộn mới có thể làm xong, Lâm Đông nhú lông mày lại, chạy thịch thịch về tiệm tạp hóa, xin Lâm Lệ Hoa một hộp diêm đã dùng qua, sau đó chạy đến nhà Kỳ

Kỳ, đổ toàn bộ diêm trong hộp ra, để Kỳ Kỳ dựa theo số diêm mà đếm, như vậy vừa rõ ràng lại nhanh.

Kỳ Kỳ nhìn về phía ba Kỳ Kỳ.

Cả ngày hôm nay ba Kỳ Kỳ chỉ lo giáo huấn Kỳ Kỳ, không chỉ hấn tức đến đập mạch mà còn làm cho Kỳ Kỳ bị giáo huấn đến hồ đồ luôn, sững sờ quên mất loại phương pháp đếm đơn giản nhất này, có chút xấu hổ nói: "Dựa theo cách của Đông Đông đi."

Kỳ Kỳ lập tức lấy diêm đếm, đếm một cái điền một con số, vậy mà không sai, nó liền liếc mắt nhìn ba.

Ba Kỳ Kỳ thấy mấy đứa trẻ đều vây quanh, liền nói: "Lo mà làm đi, ba đi nghỉ một lát, làm không xong không cho ngủ."

Nói xong ba Kỳ Kỳ đi.

Kỳ Kỳ bắt đầu bĩu môi.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức rống: "Mày còn dám khóc hả! Còn không làm xong bài tập, mày sẽ không được đi học đấy!"

Kỳ Kỳ bị Hạ Tiểu Xuyên làm cho sợ hết hồn.

Lâm Đông ngồi vào trước mặt Kỳ Kỳ, âm thanh giòn giã nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng khóc, mày không hiểu chỗ nào, tao dạy mày, chúng ta làm cho tốt, sẽ làm xong rất nhanh, hơn nữa mày phải làm cho xong bài tập nghỉ hè của lớp vỡ lòng, bài tập lớp một cũng vậy, bởi vì kiến thức lớp vỡ lòng và lớp một đều na ná nhau, lớp một khó hơn một chút thôi."

"Vậy, vậy tao có thể làm xong sao?"

"Có thể, hiện tại làm liền đi."

"Bài này tao không biết làm."

Lâm Đông liếc mắt nhìn, đề bài là trong bể nước có mười tám con vịt, bơi lên bờ năm con, lại bơi lên bờ một con, bay vào trong bụi cỏ hai con, hỏi trong bể nước còn bao nhiêu con vịt.

Lâm Đông lấy diêm cho Kỳ Kỳ bày ra, giảng cho Kỳ Kỳ từng chút, kỳ thực Kỳ Kỳ rất thông minh, nhưng không tập trung, sau khi được Lâm Đông chỉ, đếm ra số con vịt còn lại, sau đó dựa theo lời giải thích của Lâm Đông, lại lôi diêm ra đếm, không tới hai tiếng đã làm xong hết thấy bài tập nghỉ hè.

"Tao làm xong toàn bộ rồi sao?" Kỳ Kỳ hỏi.

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ kiểm tra lại một lần nữa ngữ văn cùng số học, xác định thật sự làm xong, nó nói: "Lâm Đông, tao thật sự làm xong rồi."

Lâm Đông nói: "Ừ."

Mắt Kỳ Kỳ sưng đỏ, vui vẻ hỏi: "Ngày mai tao có thể đi học đúng không?"

"Đúng."

"Lâm Đông, cảm ơn mày."

"Không cần khách khí, chúng ta là bạn tốt mà." Kỳ Kỳ là người đầu tiên muốn làm bạn tốt cùng Lâm Đông, Lâm Đông nghiêm túc nói: "Lần sau mày phải chăm chỉ làm bài tập bài tập, đừng lười biếng nữa, bằng không lại ăn đòn."

"Ừ, tao biết rồi."

Lâm Đông còn nói: "Sau này mày cũng phải học tập thật giỏi, học tập cho giỏi, bài nào cũng sẽ biết làm."

Kỳ Kỳ gật đầu: "Được, sau này tao sẽ học tập cho giỏi, tao muốn làm học sinh ba tốt."

"Đúng! Sau này cũng không cần bổ sung bài tập."

"Được."

Kỳ Kỳ không nhìn được ôm Lâm Đông một chút, sau đó đem sách bài tập đưa cho ba nó xem, ba Kỳ Kỳ nhìn xong gật đầu, gật đầu khích lệ Lâm Đông, khen tới mức Lâm Đông có chút ngượng ngùng, còn nói Lâm Đông là sao Văn khúc hạ phạm.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Cái gì gọi là sao Văn khúc ạ?"

Ba Kỳ Kỳ nói: "Sao Văn khúc chính là thần tiên trên trời."

"Oa, Lâm Đông là thần tiên!" Hạ Tiểu Xuyên hâm mộ nói: "Vậy con là cái gì ạ?"

Ba Kỳ Kỳ nói: "Con là tiểu quỷ."

"Con là tiểu quỷ á?"

"Đúng, tiểu quỷ."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tiểu quỷ có bộ dạng gì ạ?"

Ba Kỳ Kỳ bắt đầu nói cho Hạ Tiểu Xuyên biết tiểu quỷ là gì, có thể là bị cúp điện, có thể là do xung quanh yên tĩnh, bầu không khí này làm cho ba Kỳ Kỳ không nhìn được nói chuyện xưa về quỷ, làm cho năm đứa nhỏ mở đôi mắt thật to nhìn ba Kỳ Kỳ, trong lòng sợ muốn chết nhưng nghe say sưa ngon lành, hơn nữa muốn ngừng mà không được.

Đúng lúc này trong sân đột nhiên vang lên một tiếng bước chân cùng với tiếng vang sần sật, năm đứa nhỏ đồng thời nhìn về phía sân, chỉ thấy trong sân một bóng người tóc tai bù xù hình như không có chân, lướt qua lướt lại phía xa, lướt qua, lướt lại... Đột nhiên năm đứa nhỏ đồng thời rít gào, a ——

"A!! Không có chân!"

"A a a!! Ma nữ!"

"A a a a! Cứu mạng a!"

"..."

Năm hài tử đồng thời nhào về phía ba Kỳ Kỳ, một đứa ôm cổ ba Kỳ Kỳ, hai đứa ôm hai cánh tay ba Kỳ Kỳ, hai đứa ôm chân ba Kỳ Kỳ, nói chung đều treo ở trên người ba Kỳ Kỳ, thiếu chút nữa làm ba Kỳ Kỳ sụm xuống.

"Muốn chết à, anh lại kể chuyện quỷ quái cho bọn nó nghe!" "Ma nữ" bước ra từ trong bóng tối, lúc này mọi người mới phát hiện là mẹ Kỳ Kỳ.

Mẹ Kỳ Kỳ vừa mới gọi đầu, còn mặc váy dài, cho nên thoát nhìn giống như ma nữ không có chân đang bay lơ lửng.

Năm đứa nhỏ sau khi thấy rõ thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn sợ hãi, sợ không dám về nhà, cảm giác bốn phía khắp nơi đều là quỷ.

Ba Kỳ Kỳ đành phải ôm bọn họ về nhà, trước tiên ôm Mục Hưng Hà, rồi ôm Tưởng Tiểu Quân, sau đó tay trái ôm Lâm Đông, tay phải ôm Hạ Tiểu Xuyên, đem hai đứa bé đưa về nhà.

Lâm Đông về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, vừa mới lên giường của mình nằm lập tức nhảy từ trên giường xuống, ngay cả giày cũng không kịp mang, chạy thịch thịch đến phòng Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, làm cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi sợ hết hồn.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc hỏi.

Tay Lâm Đông xoắn áo ngủ in hình phim hoạt hình, lắp bắp nói: "Con, con, con sợ ạ."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 68: Càng Ngày Càng Tốt

Nguyễn Tâm Bình không hiểu hỏi: "Sợ cái gì?"

Lâm Đông nghiêm khuôn mặt nhỏ trả lời: "Sợ... Quỷ." Lâm Đông cố ý nói chữ "Quỷ" rất nhẹ rất nhẹ, dường như sợ quấy nhiễu cái gì vậy.

"Quỷ ở đâu cơ?" Đối với điều Lâm Đông đột nhiên nói, Nguyễn Tâm Bình cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Lâm Đông khiếp sợ nói: "Con không biết quỷ ở đâu."

"Vậy sao con nói có quỷ?"

"Không phải con nói đâu, là ba Kỳ Kỳ nói."

"Ba Kỳ Kỳ nói khi nào?"

"Vừa nãy ở nhà Kỳ Kỳ ạ."

Chẳng trách, chẳng trách ba Kỳ Kỳ hảo tâm lần lượt đưa nhóm trẻ con về nhà, thì ra là "Tự làm tự chịu", Nguyễn Tâm Bình có chút bất đắc dĩ, đi tới trước mặt Lâm Đông ngồi xổm xuống, sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Bảo bối, không có quỷ đâu."

Lâm Đông đang sợ hãi, kiên định nói: "Có mà, con sợ lắm."

Nguyễn Tâm Bình nắm tay nhỏ của Lâm Đông, dịu dàng nói: "Bởi vì sợ cho nên con muốn ngủ cùng ba mẹ à?"

"Dạ, mẹ ơi, được không ạ?"

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười: "Đương nhiên là được rồi, mẹ muốn cũng không được."

Lâm Đông cười vui vẻ, đồng điệu hiện ra.

Nguyễn Tâm Bình hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, ôm Lâm Đông đi đến phòng vệ sinh rửa bàn chân nhỏ, sau đó ôm Lâm Đông trở lại phòng ngủ chính, đặt Lâm Đông ở giữa cô và Bùi Thức Vi, hai vợ chồng đều nghiêng người ngủ, quay mặt về phía Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Bảo bối, còn sợ không?"

Lâm Đông mím miệng nhỏ, nói: "Không sợ ạ."

"Vậy có thể nói một chút về chuyện con quỷ kia với ba mẹ không?"

"Không thể ạ." Lâm Đông trả lời rất quyết đoán.

"Tại sao?"

"Bởi vì chuyện đó thật là dọa người, ba mẹ sẽ sợ, ngủ không yên."

Nguyễn Tâm Bình xoa mái tóc mềm mại của Lâm Đông nói: "Sẽ không, ba mẹ đã là người lớn, không sợ quỷ, đặc biệt là ba con, rất lợi hại, cái gì cũng không sợ, có phải không ba?"

Bùi Thức Vi tiếp một câu: "Không sai."

Lâm Đông quay đầu nhìn Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nắm tay nhỏ của Lâm Đông, hôn một cái lên má Lâm Đông, giọng nói trầm thấp nhưng không mất dịu dàng nói: "Ba muốn nghe, Tri Nhiên có thể nói không?"

"Vậy, vậy ba mẹ đừng sợ nhé."

"Được."

Vì vậy Lâm Đông dùng giọng nói giòn giã thuật lại câu chuyện về quỷ mà ba Kỳ Kỳ kể cho ba mẹ nghe, thấy ba mẹ nghe say sưa ngon lành, nhưng lại không có vẻ sợ hãi, đột nhiên bé cũng không còn sợ như vậy nữa, đặc biệt là sau khi bé nói xong, ba mẹ còn thảo luận cùng bé một phen, sau đó ba đi đến phòng khách rót nước cho bé uống, trong phòng khách tối như vậy, một cái ghế, máy nước uống, ghế sofa gì gì đó, nhìn qua rất quỷ mị, nhưng ba cũng không sợ.

Ba thật là lợi hại!

Ba thật là dũng cảm!

Có ba lợi hại như vậy, đột nhiên Lâm Đông cảm thấy quỷ cái gì quái cái gì nha, cũng không còn đáng sợ như vậy, bé nhận ly nước mà ba đưa tới, uống ừng ực ừng ực hai phát, tự mình đem ly nước đến phòng khách cất, sau đó chạy thích thích về, ngủ giữa ba mẹ, hưởng thụ cảm giác được ba mẹ vây quanh, bé cảm thấy mình không sợ cái gì nữa, trong lòng đặc biệt tốt đẹp, ngủ cũng cực kỳ tốt.

Ngày hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng, bé lại cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đồng thời lên tự học sớm, dọc theo đường đi Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân mang theo bé đi nhanh chóng, như là sợ cái gì đó, vóc dáng Lâm Đông không cao bằng bọn họ, không thể làm gì khác hơn là bước chân ngắn, chạy chậm theo Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, mãi cho đến khi vào trường học, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân mới giảm bước chân lại, đi vào phòng học bắt đầu đọc bài.

Tự học kết thúc, sắc trời sáng choang, Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân chậm rãi trở lại tiệm tạp hóa của nhóc con ở phố đông lớn, nhìn thấy một đám người lớn chụm lại một chỗ cùng nhau, hình như cãi nhau, ba đưa nhóc nhanh chóng chạy lên xem, nhìn thấy mẹ Hưng Hà, mẹ Tiểu Quân, ba Tiểu Quân, cô và cả mẹ Kỳ Kỳ đồng thời cười oán ba Kỳ Kỳ.

"Tối hôm qua anh kể chuyện quỷ quái gì cho bọn nhỏ vậy hả? Quá lừa người rồi."

" Buổi tối Tiểu Xuyên thấy ác mộng!"

"Buổi tối Tiểu Quân nhất quyết phải ngủ cùng tôi với ba nó, sáng sớm cũng không dám đi lên trường tự học."

"Hưng Hà nhà tôi sợ cũng không nói, vẫn cứ tự mình ngủ, kết quả bị dọa buổi tối cũng không dám đi tiểu, nín đến mức chym nhỏ cứng luôn, nhịn tới chết thì phải làm sao bây giờ! Anh nói xem anh kể chuyện quỷ quái kinh khủng như vậy làm chi! Bọn nhỏ không hiểu chuyện, anh là người lớn cũng không hiểu chuyện hay sao?"

"Thật là không đáng tin cậy, ngay cả con mình cũng dọa."

"..."

Ba Kỳ Kỳ cười nói xin lỗi, bảo đảm lần sau tuyệt đối sẽ không kể chuyện quỷ quái khủng bố như vậy nữa, người lớn vẫn cảm râm ba Kỳ Kỳ mấy câu, ba Kỳ Kỳ cũng không tức giận, cười híp mắt tán gẫu và cười ha ha cùng mọi người.

Giờ Lâm Đông mới hiểu được tại sao trời còn chưa sáng lúc lên tự học sớm Mục Hưng Hà Tưởng và Tiểu Quân chạy nhanh như vậy, thì ra là bởi vì sợ hãi trong lòng còn chưa tiêu, đặc biệt là Hưng Hà bị dọa buổi tối cũng không dám đi tiểu, chym nhỏ cứng luôn... Chuyện này... Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nhìn Mục Hưng Hà.

"Mẹ tao nói vậy." Lần đầu tiên Mục Hưng Hà đỏ mặt, gọi: "Mẹ!"

"Ơi!" Mẹ Mục quay đầu đáp một tiếng.

"Mẹ đừng có nói lung tung!"

"Được được được, mẹ nói linh tinh." Mẹ Mục cười nói.

Mục Hưng Hà đỏ mặt cúi đầu đi.

Mẹ Mục nói một tiếng với mọi người, đi cùng Mục Hưng Hà.

Tưởng Tiểu Quân cũng đi tìm mẹ Tiểu Quân.

Lâm Đông nhìn thấy Bùi Thức Vi, liền gọi: "Ba ơi."

"Tan học rồi à?"

"Dạ."

"Đói bụng không? Đi, về nhà ăn cơm nào."

"Dạ."

Lâm Đông cùng ba về nhà, vừa vào cửa mẹ cùng dì liền đến nghênh đón, ôm Lâm Đông một chút, hôn rồi hôn khuôn mặt nhỏ của bé một chút, bé vui vẻ quá chừng, thích nhất là mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy ba mẹ cùng dì, sau đó cùng ba mẹ và dì cùng nhau ăn cơm, bé có thể cảm nhận được rõ ràng bọn họ yêu thích cùng coi trọng bé, đương nhiên bé cũng thích cùng bọn Hưng Hà đi học, đi học có thể học được rất nhiều tri thức mới mẻ.

Bây giờ bé đối với kiểu sinh hoạt này rất thỏa mãn, chân của ba đã tốt hơn trước đây, bước đi không còn khập khiễng như trước đây nữa, thân thể cũng chậm rãi rắn chắc. Mỗi ngày mẹ đều vui vẻ đàn dương cầm, đã lâu không còn phát bệnh, khuôn mặt hồng hào nhiều hơn, sách dì viết cũng đã xuất bản, mọi người đều tốt, bé đặc biệt cao hứng, cao hứng ăn xong điểm tâm, giúp đỡ ba thu dọn bát đĩa.

Nguyễn Tâm Bình và Nguyễn Tâm Ninh nhìn cười.

Bùi Thức Vi cũng không ngăn cản Lâm Đông làm việc, chỉ cần Lâm Đông nguyện ý, trên căn bản Bùi Thức Vi đều sẽ giúp đỡ, làm việc nhà.

"Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã." Bùi Thức Vi nói.

"Dạ."

Lâm Đông nâng chén nhỏ đi đến nhà bếp, nhón bàn chân nhỏ thả chén vào bồn rửa, sau đó tiếp tục đi thu dọn, trong sân vang lên tiếng Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên, Lâm Đông quay sang nhìn, là Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên đến gọi Lâm Đông đi học.

Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là đành chỉ làm việc, nhanh chóng rửa tay nhỏ, đeo cặp sách nhỏ cùng Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đi đến nhà Trưởng Tiểu Quân, thấy Trưởng Tiểu Quân còn đang ăn điểm tâm, liền đi đến nhà Mục Hưng Hà, ngồi ở bên cạnh bàn ăn nhà Mục Hưng Hà chờ Mục Hưng Hà cơm nước xong, đợi khoảng chừng năm phút đồng hồ, Trưởng Tiểu Quân cũng tới, vì vậy năm đứa nhỏ đồng thời đi đến tiểu học Cẩm Lý.

Lâm Đông hỏi: "Kỳ Kỳ, lát nữa mày tự đi tới phòng làm việc báo danh à?"

Kỳ Kỳ gật đầu: "Ừ", tap phải đem bài tập nghỉ hè giao cho cô giáo kiểm tra, sau đó cô giáo mới phát sách mới cho tao."

"Vậy học phí thì sao?"

"Nộp rồi, hôm nay ba tao đi mua tàu hũ, thấy chủ nhiệm lớp bọn tao, nên đưa học phí cho chủ nhiệm lớp luôn."

Hạ Tiểu Xuyên vẫn luôn không lên tiếng mở miệng nói: "Kỳ Kỳ, ba mày lừa người ta!"

Kỳ Kỳ lớn tiếng hỏi: "Ai nói? Ba tao tốt nhất!"

"Tất cả mọi người nói như vậy."

"Mọi người là ai?"

"Mọi người là ba mẹ Tiểu Quân, mẹ tao, mẹ Hưng Hà, buổi tối hôm qua ba mày kể chuyện quỷ quái đáng sợ cho chúng ta nghe,

doạ tao thấy ác mộng, dọa Hưng Hà buổi tối nín tiều làm cho chym nhỏ bị —— "

"Cút đi!" Hạ Tiểu Xuyên vẫn chưa nói hết, bị Mục Hưng Hà đập một cước lên cái mông.

Hạ Tiểu Xuyên quay đầu nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà chỉ vào Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mày lặp lại lần nữa coi."

Hạ Tiểu Xuyên không dám lên tiếng.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân nói: "Sau này mày cũng không được nhắc lại."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Được."

Mục Hưng Hà nhìn về phía Kỳ Kỳ, còn chưa mở lời, Kỳ Kỳ tự mình lên tiếng trước: "Sau này em cũng sẽ không nói, ai cũng không nói."

Mục Hưng Hà không hung dữ với Kỳ Kỳ, ngược lại vừa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông bị Mục Hưng Hà dữ dằn vừa nãy dọa không dám lên tiếng.

Mục Hưng Hà đột nhiên cười tươi với Lâm Đông, vươn tay ôm Lâm Đông nói: "Đi, chúng ta đi học đi."

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Em cũng sẽ không nói."

Mục Hưng Hà nói: "Anh biết em chắc chắn sẽ không nói."

"Dạ, chuyện này quá mất mặt."

"Đúng, kệ hai đứa kia đi, dám nói anh nhất gan, còn nói chym anh cứng." Hai thứ này tùy tiện nói ra như vậy, đều thể hiện cậu đặc biệt không đẹp trai!

Lâm Đông rất phối hợp gật đầu: "Dạ."

"Sau này em cũng không được nhắc lại."

"Em không nhắc lại đâu"

Mục Hưng Hà không yên tâm nói một câu: "Bây giờ em quên, quên chuyện này đi, vĩnh viễn không cần nhớ lại."

Lâm Đông ngoan ngoãn nói: "Được, em quên, sau này em sẽ không nhớ ra được."

Lần này Mục Hưng Hà vui vẻ, nói: "Vậy là được rồi, đi, chúng ta đi học đi."

Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông đi đến trường học, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đi theo phía sau, tới trường học năm người chia ra hai nhóm bắt đầu chương trình học của học kỳ mới, cái gọi là "Ba ngày khai giảng náo nhiệt", bất kể học bá hay là học tra, ba ngày khai giảng đều là sức mạnh mười phần, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng không ngoại lệ.

Hai đứa bé ba ngày học hai bài ngữ văn, thập phần đắc ý báo cho bọn Lâm Đông biết, đặc biệt là Kỳ Kỳ, trên đường về nhà chen đến cạnh Lâm Đông nói: "Lâm Đông, tao học thuộc bài văn rồi."

Lâm Đông hỏi: "Bài nào?"

"Bài ca đi học", tao thuộc lâu lâu." Cái từ "Thuộc lâu" này từ xuất hiện nhiều nhất trong miệng giáo viên chủ nhiệm lớp một, cho nên Kỳ Kỳ nhớ kỹ.

Lâm Đông nói: "Vậy mày đọc cho tao nghe đi."

Kỳ Kỳ lập tức cao hứng ngẩng khuôn mặt nhỏ lắc đầu đọc:

"Mặt trời chiếu trên không,

"Hoa vui cười.

"Chim nhỏ nói: "Sớm, sớm, sớm, tại sao trên lưng bạn đeo cặp sách nhỏ?"

"Mình đi học,

"Mỗi ngày không đến muộn.

"Thích học tập, yêu lao động,

"Lớn lên lập công lao vì quốc gia."

Kỳ Kỳ mới vừa đọc xong, Hạ Tiểu Xuyên nói mình cũng biết, cũng đọc một lần, đồng thời cũng cường điệu chính mình cũng thuộc lòng.

Lâm Đông hỏi: "Thật sự thuộc lòng sao?"

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời gật đầu.

"Vậy em đổ hai người."

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên trảm miệng một lời mà nói: "Được."

Lâm Đông mở miệng nói một câu: "Phía dưới câu ""Mỗi ngày không đến muộn" là cái gì?"

Kỳ Kỳ: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên kết, nhanh chóng nhỏ giọng đọc lại cả bài "Bài ca đi học" một lần, đọc đến "Mỗi ngày

không đến muộn" mới biết phía dưới là câu "Thích học tập, yêu lao động", vì vậy Lâm Đông lại chọn lựa một câu hỏi Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên lại đọc thuộc lòng một lần nữa mới biết câu tiếp theo là cái gì.

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Đọc theo đường đi Lâm Đông không ngừng mà hỏi Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đọc đi đọc lại bài "Bài ca đi học" không dưới mười lần rồi cuối cùng mới đối đáp trôi chảy, lúc này cũng đến tiệm tạp hóa của nhóc con, Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời đi vào tiệm tạp hóa của nhóc con, sau đó đi xuyên qua cửa nhỏ trong sân sau tiệm tạp hóa về nhà, vừa vào sân, Lâm Đông liền gọi: "Ba mẹ, dì, con đã trở về!"

"Bảo bối tan học rồi à?" Giọng Nguyễn Tâm Bình vang lên ở trong phòng khách.

"Dạ, con tan học rồi ạ."

"Mau tới đây mẹ nhìn chút nào."

Lâm Đông nhanh chóng chạy vào phòng khách, nhìn thấy mẹ đang ngồi ở trước mặt đàn dương cầm, hình như mới vừa đàn xong một khúc, bé lập tức chạy lên trước, đôi mắt trong trẻo mà nhìn mẹ, mẹ nhìn bé nở nụ cười, bé cười nhón chân lên, đưa khuôn mặt nhỏ lên.

Nguyễn Tâm Bình khom lưng hôn một cái, nói: "Bỏ cặp sách xuống, đi uống nước đi."

Lâm Đông vui vẻ chạy về phòng của mình, đem cặp sách treo treo lên cái móc, đi đến phòng vệ sinh rửa tay nhỏ trước sau đó sẽ chạy đến phòng của mình, nhấc ly nước ấm vừa vặn uống ừng ực ừng ực cho hết, sau đó đi đến nhà bếp chào hỏi ba đang nấu cơm,

sau đó sẽ chạy đến phòng của dì tìm dì, tìm tới tìm lui không tìm được dì.

Lâm Đông tò mò hỏi: "Mẹ, dì đâu rồi ạ?"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Dì con đi rồi."

Lâm Đông sững sờ, hỏi: "Dì đi đâu vậy ạ?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đi nhà của dì đó."

"Nhà của dì không phải ở chỗ này sao?"

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Đây cũng coi như là một trong những nhà của dì, nhưng nhà chân chính của dì không phải ở đây."

"Vậy, vậy khi nào thì dì trở về ạ?"

"Chờ sau này có dịp sẽ ghé thăm con một chút."

Lâm Đông chậm một nhịp, lại hỏi: "Tại sao dì phải đi ạ?"

Nguyễn Tâm Bình kiên nhẫn giải thích: "Bởi vì mẹ khỏi bệnh rồi nha, có thể không cần phiền dì chăm sóc nữa, dì cũng phải có cuộc sống của mình mà."

Lâm Đông suy nghĩ một chút, đột nhiên cúi lên đầu nhỏ không lên tiếng, cảm giác rất hụt hẫng..

Nguyễn Tâm Bình nhẹ giọng hỏi: "Bảo bối, làm sao vậy?"

Lâm Đông cúi đầu, ngón tay út ngoắc qua ngoắc lại, muốn khóc nhưng không khóc mà nói: "Con không muốn dì đi, không muốn dì đi."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 69: Vẽ Linh Tinh

Từ lúc Nguyễn Tâm Ninh cùng Nguyễn Tâm Bình cùng nhau xuất hiện trong cuộc sống của Lâm Đông, mỗi ngày Lâm Đông đều có thể nhìn thấy Nguyễn Tâm Ninh, bé tập mãi thành quen, cho là kiểu sinh hoạt này là bình thường, cả đời sẽ không thay đổi.

Nhưng Nguyễn Tâm Ninh đi.

Lâm Đông không tiếp thu được ngay lập tức, trong lòng cảm thấy bị thương.

Nguyễn Tâm Bình đặt ở trong mắt, vươn tay kéo Lâm Đông vào trong ngực, nói: "Dì đi, nhưng vẫn sẽ trở về mà."

Lâm Đông hỏi: "Khi nào thì dì sẽ trở về ạ?"

Nguyễn Tâm Bình đáp: "Qua một thời gian ngắn nữa."

"Trở về rồi lại đi ạ?"

"Ừ."

"Dì không thể không đi sao?"

"Không thể đâu."

"Tại sao ạ?"

Tại sao vậy? Nguyễn Tâm Bình suy nghĩ một chút, nhìn con trai của mình, con trai đã bảy tuổi, tuy rằng bởi vì trước đây dinh dưỡng không đầy đủ nên có vẻ nhỏ gầy hơn trẻ con bằng tuổi một chút, thế

nhưng sau khi cô và Thức Vi phối hợp dinh dưỡng, đã cao một chút cũng mập một chút, quan trọng nhất là bé rất thông minh, nói chung là có thể nói chuyện với người khác rất tốt.

Cô ôm bé ngồi vào trên đùi của mình, dịu dàng nắm tay nhỏ của bé nói: "Bởi vì dì lớn rồi, lớn rồi cũng không cần phải ở nhà suốt ngày, có thể đi khắp nơi, đi nhiều nhìn thế giới bên ngoài, nguyện vọng trước đây của Tri Nhiên chẳng phải là nhanh chóng lớn lên sao?"

Lâm Đông gật đầu.

"Hiện tại không muốn lớn rồi sao?"

"Bây giờ con không muốn lớn nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì lớn rồi sẽ giống như dì đi xem thế giới bên ngoài, không nhìn thấy ba mẹ cùng cô dưỡng, không thấy được mọi người con sẽ khóc."

Nguyễn Tâm Bình nghe xong cảm thấy ấm áp, nhưng vẫn nói cho Lâm Đông biết: "Nhưng chung quy thì con sẽ lớn lên, mỗi người đều sẽ lớn lên."

Lâm Đông sửng sốt một chút, nói: "Nhưng con không muốn lớn lên, làm sao bây giờ ạ?"

"Vậy thì nên quý trọng hiện tại nhiều hơn."

"Làm sao để quý trọng ạ?"

Nguyễn Tâm Bình thoáng suy nghĩ một chút, trả lời: "Học tập cho giỏi, chơi đùa cho tốt, cố gắng kết bạn, không nên buồn khổ, không nên ủ rũ, tích cực sống hướng về phía trước."

Lâm Đông trợn to ánh mắt sáng lóng lánh, hỏi: "Mẹ, như vậy chính là quý trọng ạ?"

"Đúng vậy, cố gắng chơi cùng bọn Hưng Hà, nghịch ngợm một chút không sao cả." Nguyễn Tâm Bình sờ mái tóc mềm mại của Lâm Đông, hôn nhẹ trán Lâm Đông nói: "Cho nên, dì đi, không cần buồn cũng không cần ủ rũ, bởi vì dì đang ở một nơi khác mà "Quý trọng" đó, đợi đến lần sau dì đến thăm con, sẽ trở nên rất đẹp, dì cũng sẽ rất vui vẻ."

"Dì vốn đẹp mà."

"Đúng." Nguyễn Tâm Bình tán đồng.

Trong lòng Lâm Đông thoải mái hơn, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề: "Sao dì không nói với con một tiếng đã đi ạ?"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Bởi vì sợ con khóc, con vừa khóc dì sẽ không nở đi đó."

Lâm Đông cho ra một cái kết luận: "Dì rất yêu con."

Nguyễn Tâm Bình gật đầu: "Không sai, ba mẹ cũng yêu con."

Lâm Đông nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Bình cười kéo Lâm Đông vào trong ngực, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Lâm Đông không còn cảm thấy buồn nữa, tựa đầu nhỏ vào bả vai mẹ, trong tầm mắt là hoa nguyệt quý mà dì và mẹ trồng trong sân, nở rộ dưới ánh mặt trời đặc biệt đẹp.

Bé muốn chờ đến khi hoa nguyệt quý lại nở hoa lần nữa, có lẽ dì sẽ trở lại, đợi đến khi dì trở về, bé nhất định nói cho dì biết, hoa nguyệt quý đã nở hoa một lần, nghĩ như thế, tâm tình vui vẻ của bé liền trở lại, thật cao hứng mà đi đến nhà bếp cầm chén đĩa ăn cơm

trưa, sau khi ăn cơm trưa thì ngủ trưa, sau đó đeo cặp sách nhỏ đi tìm bạn Mộc Hưng Hà đi học, năm đứa nhỏ vừa tán gẫu vừa học, cứ luôn như vậy cho tới ngày quốc khánh.

Ngày quốc khánh tiểu học Cẩm Lý nghỉ bảy ngày, Lâm Đông cùng ba mẹ đi tới để đi một chuyến để kiểm tra sức khỏe, thân thể ba mẹ đều càng ngày càng tốt, Lâm Đông thập phần vui vẻ.

Sau ngày quốc khánh không bao lâu, thi giữa học kỳ lại tới, Lâm Đông và Mộc Hưng Hà không nghĩ ngờ chút nào thi được hai lần một trăm, cùng đứng đầu khối lớp ba của trấn Cẩm Lý, Tưởng Tiểu Quân cũng không tồi, lần đầu tiên trong đời thi ngữ văn cùng số học được sáu mươi điểm, đây là điểm đạt yêu cầu đó.

Ba mẹ Tưởng Tiểu Quân vui vẻ tặng quà cho Lâm Đông và Mộc Hưng Hà, nói đều là công lao của Lâm Đông và Mộc Hưng Hà, bảo Tưởng Tiểu Quân tiếp tục cùng chơi với Lâm Đông và Mộc Hưng Hà.

Về phần Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên —— hai đứa bé tổng điểm tính gộp lại cũng không bằng một mình Lâm Đông thi, ba Kỳ Kỳ cùng Hạ Thanh Chương hết sức tức giận, đặc biệt là Hạ Thanh Chương, thân là thầy giáo, con trai mình lại học tập kém đến mức độ này.

Vì vậy Hạ Thanh Chương dạy lớp năm tiểu học rất nhiều năm, lần thứ hai cầm sách giáo khoa lớp một dạy Hạ Tiểu Xuyên, lần trước cầm sách sách giáo khoa lớp một là để dạy Lâm Đông, Lâm Đông chỉ cần một chút liền thông, căn bản không tốn sức, nhưng Hạ Tiểu Xuyên... Tất cả các bài ngữ văn đều thuộc, bất kể là "Bài ca đi học", "Ngâm ngỗng", "Nhảy nhẹ nhàng", "Hoa văn trang trí trên song cửa sổ", chỉ cần nói là đọc được, đọc thuộc lòng, nhưng không nhận ra một chữ nào.

Một! Chữ! Cũng! Không! Nhận! Ra!

Hạ Thanh Chương luôn luôn nhã nhặn không nịnh được đánh Hạ Tiểu Xuyên, đánh xong Hạ Tiểu Xuyên nhận biết được rất nhiều chữ

lạ, sau đó bị Hạ Thanh Chương ra lệnh cưỡng chế, sau này phải cùng học bài với Lâm Đông, vì vậy khi cuối tuần hoặc là lúc nghỉ hè, nhóm người lớn đều bận rộn, năm đứa nhỏ đi đến nhà Lâm Đông làm bài tập, hoặc là đi đến nhà Mục Hưng Hà làm bài tập.

Nói là làm bài tập, đang làm thì ra xem TV, xem xong phim hoạt hình, muốn xem phim võ hiệp, xem xong phim võ hiệp muốn xem phim thần thoại.

Lâm Đông mở miệng nói: "Đừng xem ti vi."

Kỳ Kỳ hỏi: "Tại sao?"

Lâm Đông trả lời: "Xem lâu rồi."

"Không có lâu mà, còn không bằng thời gian tao đi học."

"Vậy mày có làm bài tập ở nhà hay không."

"Tao không biết làm!"

"Tao dạy cho mày!"

"Mày dạy tao kiểu gì?"

"Tập dạy mày giống như thầy giáo đó, nếu không mày và Tiểu Xuyên sẽ bị đánh."

"Thầy giáo có phần, mày có sao?"

"Tao có."

Kỳ Kỳ trợn to mắt nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông mở hộp đựng bút ba tầng in hình phim hoạt hình mà mẹ mua, tầng cao nhất của hộp bút để rất nhiều mẫu phấn đủ mọi màu sắc, đều là do Lâm Đông nhân lúc thầy giáo dạy xong tiết, bé chạy đến bụi giảng tìm, mục đích của bé rất đơn giản, chính là đưa

cho cô vẽ khi may quần áo, nhưng mà cô không dùng nhiều như vậy, bé đành để lại cho mình dùng, thường hay vẽ tới vẽ lui trên đất, hiện tại có thể dùng để dạy cho Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời thán phục: "Oa, mày có thật kì!"

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng lại gần xem.

Lâm Đông hỏi: "Hưng Hà, anh cũng muốn phần à?"

Mục Hưng Hà nói: "Anh muốn."

"Anh muốn màu gì?"

"Tất cả các màu luôn."

"Được."

Kỳ Kỳ cũng nói: "Tao cũng muốn tao cũng muốn."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Còn có anh nữa."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Anh cũng muốn."

Lâm Đông chia hết một tảng phấn, sau đó viết chữ lạ, con số lên trên tường, dạy từng thứ một cho Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên luôn luôn ham chơi, bởi vì có phần dụ dỗ, hai đứa bé một bên chơi một bên học, học kiểu thú vị như vậy nên hoàn thành xong bài tập ở nhà tại nhà Lâm Đông.

Về đến nhà kể chuyện Lâm Đông dạy bọn họ học tập nói cho người lớn nghe, vì vậy Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương, ba Kỳ Kỳ cùng mẹ Kỳ Kỳ đặc biệt đến nhà Lâm Đông xem, vừa nhìn tường màu trắng nhà Lâm Đông bị vẽ một đống thứ như vẽ bùa, chẳng

những có chữ Hán, con số, còn có các loại động vật không ra ngô ra khoai, bốn người Lâm Lệ Hoa sợ hết hồn, mặt tường đang đẹp làm sao lại biến thành bộ dạng này, vội vàng xin lỗi Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi.

Nghe người lớn xin lỗi, đột nhiên Lâm Đông ý thức được mình thật nghịch ngợm, khuôn mặt nhỏ lập tức xụ xuống, bất an nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, đang nghĩ xem phải xin lỗi thế nào, lại nghe mẹ nói: "Không có chuyện gì, em cảm thấy rất dễ nhìn mà."

Ánh mắt Lâm Đông sáng lên.

Nguyễn Tâm Bình chỉ vào một đóa hoa non nớt vẽ bằng phấn màu đỏ trên mặt tường màu trắng, hỏi: "Tri Nhiên, cái này là hoa con vẽ có đúng không?"

Lâm Đông có chút thấp thỏm gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nở nụ cười, nói: "Vẽ thật là đẹp nha."

Cảm xúc thấp thỏm của Lâm Đông biến mất một chút, trong đầu cảm thấy ấm áp, còn có chút nháy nhót.

Nguyễn Tâm Bình còn nói: "Chữ này cũng là bảo bối viết nhỉ?"

Lâm Đông vui vẻ gật đầu.

Kỳ Kỳ tiến lên trước, chỉ vào một vòng tròn nhỏ nói: "Mẹ Lâm Đông ơi, cái này, cái này là do con vẽ, thím xem có đẹp không ạ?"

Nguyễn Tâm Bình lập tức nói: "Rất đẹp, đặc biệt đẹp."

Kỳ Kỳ lập tức vui vẻ, trên mặt mang theo vẻ đắc ý.

Hạ Tiểu Xuyên không cam lòng lạc hậu mà chỉ vào một chữ Hán trên tường trắng nói: "Thím nhỏ ơi, thím xem, chữ này là con viết nè."

"Chữ này là chữ lạ mới học sao?"

"Dạ."

"Con biết viết chữ mới cơ à?"

"Con viết tốt lắm rồi."

"Tuyệt quá, Tiểu Xuyên thật lợi hại."

"Dạ."

Nguyễn Tâm Bình không hề cảm thấy tường trắng khó coi một chút nào, trái lại chỉ vào từng cái từng cái mà khen, bốn người Lâm Lệ Hoa ngượng ngùng nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nói: "Tường trắng quá đơn điệu, bọn nhỏ vẽ một ít ở trên nhìn có vẻ hoạt bát và sinh động hơn, rất tốt."

Bây giờ bốn người Lâm Lệ Hoa mới hiểu được tại sao Lâm Đông tốt như vậy, săn sóc như thế, thích giúp người làm niềm vui như thế, đây cũng bởi vì có một người ba tốt có một người mẹ cũng rất tốt, không trách năm đứa nhỏ đều thích Nguyễn Tâm Bình, bởi vì Nguyễn Tâm Bình đáng giá để yêu thích.

Chỉ bằng việc hai vợ chồng Nguyễn Tâm Bình không ngại trên tường bị vẽ xấu, thế nhưng bốn người Lâm Lệ Hoa cảm thấy được có chút bận khoản, hàn huyên một chút cùng vợ chồng Nguyễn Tâm Bình xong, liền đi chợ mua không ít đồ ăn, buổi trưa ở trong bếp nhà mình bận rộn một hồi lâu, đều muốn mời một nhà Lâm Đông đến ăn cơm, thế nhưng một nhà Lâm Đông không biết nên đi nhà ai ăn.

Cuối cùng đành thương lượng, Lâm Lệ Hoa cùng mẹ Kỳ Kỳ bưng đồ ăn đã làm ở nhà theo, đến nhà Lâm Đông ăn, thuận tiện gọi Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân qua, sáu người lớn ngồi bàn lớn, năm đứa nhỏ ngồi bàn nhỏ.

Sáu người lớn đang hàn huyên khách sáo, năm đứa nhỏ đồng thời xuýt xoa trước một bàn nhỏ toàn là gà tôm trứng thịt, Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ thích ăn vươn tay tóm đùi gà, bị Mục Hưng Hà dùng đũa gõ một cái "Bốp", Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ thu tay về, nhìn về phía Mục Hưng Hà đồng thời hỏi: "Làm gì thế?"

Mục Hưng Hà ngông nghênh gấp đùi gà, thả vào trong bát Lâm Đông, nói: "Cho Đông Đông ăn."

Kỳ Kỳ hỏi: "Tại sao?"

Mục Hưng Hà nói: "Đông Đông nhỏ."

Hạ Tiểu Xuyên liền nói: "Đúng, Lâm Đông nhỏ, là em trai của tao, đùi gà để cho Lâm Đông ăn." Hạ Tiểu Xuyên luôn luôn nhớ kỹ chuyện Lâm Đông là em trai của mình.

Kỳ Kỳ thấy tất cả mọi người nói như vậy, cũng không phản đối, nói: "Vậy cũng được, đùi gà để cho Lâm Đông ăn, tao ăn thịt gà."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao cũng ăn thịt gà."

Kỳ Kỳ vươn tay phải bốc miếng thịt gà.

Tưởng Tiểu Quân nhắc nhở một câu: "Kỳ Kỳ, dùng đũa!"

Kỳ Kỳ nói: "Tay em mập, dùng đũa ăn không ngon."

Mục Hưng Hà nói tiếp một câu: "Vậy mày đừng có ăn."

Kỳ Kỳ sợ Mục Hưng Hà, đành hoàng cầm lấy đũa, cố hết sức gấp miếng thịt gà.

Hạ Tiểu Xuyên yên lặng nắm đũa trong tay, gấp miếng thịt gà lên ăn.

Sau đó năm đứa nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện:

"Oa, ăn thật ngon."

"Cái này là mẹ tao nấu."

"Cái này là ba tao làm."

"Đông Đông, mày ăn canh trứng gà này nè, ăn cực kỳ ngon."

"Ừ, đều ăn ngon."

"..."

Bên này năm đứa nhỏ đều ăn được, bên kia sáu người lớn ngồi vào chỗ, sau khi vào chỗ sáu gia trưởng ăn một chút rồi bắt đầu tán gẫu, tán gẫu về vấn đề của con mình, nói khuyết điểm của con mình, khen ưu điểm của con người khác, rồi lại lo lắng vấn đề trưởng thành của con mình, cảm khái một chút cuộc đời của mình, đều là cuộc sống bình thường, yêu đương, kết hôn, sinh tử, nói toàn những thứ bình thường, có phiền não cũng có may mắn và hạnh phúc.

Cảm khái không sai biệt lắm, đột nhiên ba Kỳ Kỳ đứng lên nói: "Ôi, thiếu chút nữa đã quên rồi, canh cá của tôi còn đang nấu ở trong nồi, bây giờ tôi phải về nhà bưng đến đây."

Bùi Thức Vi vội vã ngăn cản: "Nhiều lắm, đồ ăn nhiều lắm rồi, ăn không hết đâu, đừng bưng tới đây, giữ lại cho cả nhà ăn đi."

"Đã nấu xong rồi." Ba Kỳ Kỳ cười nói: "Nấu nhiều lắm, ăn không hết, không phải nói là ăn cá bổ não sao? Để năm đứa nhỏ mỗi đứa ăn một chén, để sau này mỗi đứa đều là sinh viên đại học danh tiếng."

Nói xong ba Kỳ Kỳ chạy đi.

Bùi Thức Vi cũng không nói nữa, quay đầu lại nhìn năm đứa nhỏ đang ăn, trên mặt đều dính tùm lum, anh ta cũng không để ý, cười

một cái, ngược lại hỏi Nguyễn Tâm Bình ở bên cạnh: "Ăn thế nào?"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Ăn rất ngon."

"Vậy thì ăn nhiều một chút."

"Ừ."

"Một lát canh cá đến, em cũng uống chút canh cá đi, em thích nhất là uống canh cá mà."

Nguyễn Tâm Bình cười gật đầu, vừa ngược mắt nhìn về phía ba Kỳ Kỳ mới quay lại.

Ba Kỳ Kỳ bưng cả nồi nhỏ tới, nồi nhỏ còn đang bốc hơi nóng, hấp dẫn lực chú ý của năm đứa nhỏ, năm đứa nhỏ đứng dậy khỏi bàn nhỏ, vây quanh bàn lớn.

"Cẩn thận cẩn thận." Ba Kỳ Kỳ bưng nồi nhỏ nói.

Năm người lớn đều che chở cho bọn nhỏ, ba Kỳ Kỳ đặt nồi nhỏ vững vàng xuống bàn lớn, sau đó đắc ý mở nắp nồi lên, lập tức một mùi cá thơm nồng nặc xông vào mũi, năm đứa nhỏ đồng thời nói: "Oa, thơm quá!"

Ba Kỳ Kỳ đắc ý hỏi: "Thơm ha, mau ăn đi!"

Năm đứa nhỏ đồng thời gật đầu.

Ba Kỳ Kỳ cầm chén lên muốn múc canh, lại nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình đột nhiên che miệng, giống như rất khó chịu, tò mò hỏi: "Mẹ Lâm Đông làm sao vậy?"

Nguyễn Tâm Bình lắc đầu xua tay ra hiệu cô không có chuyện gì, nhưng vẫn nhin không được lần thứ hai che miệng chạy vào phòng vệ sinh, vừa vào phòng vệ sinh liền bắt đầu nôn.

Bùi Thức Vi nhanh chóng đi xem.

Ba Kỳ Kỳ bị dọa sợ.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nhúu lại, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 70: Còn Thích Con Không

Note: Một tháng rưỡi vừa rồi mình quá bận nên chỉ edit được tầm mười chương. Số lượng hàng tồn của mình cũng đã cạn kiệt, vì thế bộ này mình sẽ sửa lại lịch đăng hàng tuần từ bốn chương xuống còn ba chương nhé. Mong mọi người thông cảm!

Lâm Đông vừa vào phòng vệ sinh liền thấy mẹ đang được ba đỡ mà nôn, bé sợ hãi chạy chậm đến trước mặt ba mẹ, nhanh chóng hỏi: "Ba ơi, mẹ con làm sao vậy ạ?"

Bùi Thức Vi nói: "Có lẽ là dạ dày không thoải mái."

"Dạ dày làm sao lại không thoải mái ạ?"

"Hẳn là bị cảm lạnh."

"Vậy làm sao bây giờ ạ?" Lâm Đông sợ hỏi.

Bùi Thức Vi an ủi: "Bảo bối đừng lo lắng, mẹ uống thuốc là tốt rồi."

"Con đi lấy thuốc."

"Biết thuốc dạ dày không?"

"Con biết ạ."

Lâm Đông chạy ra khỏi phòng vệ sinh, trực tiếp chạy vào phòng ngủ chính đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo thứ hai ra, nhìn thấy một đồng thuốc, ngoại trừ thuốc dự bị khi cảm mạo còn có thuốc của ba mẹ, nhưng từ khi ba mẹ bắt đầu chạy bộ sáng sớm, đã

rất lâu không uống thuốc, thế nhưng Lâm Đông vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra thuốc của ba mẹ, dễ dàng lấy hết thuốc ra, xem trên từng cái một, nhìn thấy một cái có chữ "Dạ dày", bé lập tức cầm lên, đóng ngăn kéo lại rồi chạy về phòng vệ sinh, vẫn chưa chạy đến phòng vệ sinh liền bị Lâm Lệ Hoa gọi lại.

"Đông Đông."

Lâm Đông dừng lại nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Đông Đông, trong tay con là gì thế?"

Lâm Đông trả lời: "Thuốc dạ dày mẹ phải uống ạ."

"Không thể để cho mẹ con uống."

"Tại sao ạ?"

"Nếu như — ——" Lâm Lệ Hoa không hề nói tiếp.

Lâm Đông mờ mịt nhìn Lâm Lệ Hoa.

Vừa vặn lúc này Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy mấy người đều nhìn mình, Bùi Thức Vi hỏi: "Chị Lâm, làm sao vậy?"

Lúc này Lâm Lệ Hoa mới hỏi ngược lại: "Tâm Bình làm sao vậy?"

Bùi Thức Vi nói: "Có chút không thoải mái, có thể là dạ dày không tốt lắm."

Lâm Lệ Hoa nghi ngờ hỏi: "Là dạ dày sao?"

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình sững sờ.

Lâm Lệ Hoa nói: "Hiện tại thuốc không thể uống bây."

Mẹ Kỳ Kỳ sợ Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình không hiểu, mở miệng tiếp một câu: "Có thể là mẹ Đông Đông mang thai đi?"

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình sững sờ.

Lâm Đông không rõ lắm.

Tưởng Tiểu Quân hơi lớn tuổi giải thích cho Lâm Đông: "Lâm Đông, mẹ em có em bé, em sắp có em trai rồi."

Lâm Đông ngẩn ra.

Kỳ Kỳ hỏi: "Anh, em trai của Lâm Đông ở chỗ nào?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Kỳ Kỳ, mày thật ngốc, em trai Lâm Đông đương nhiên ở trong bụng mẹ Lâm Đông!"

"Nhưng bụng mẹ Lâm Đông không có lớn mà."

"Qua mấy tháng mới lớn."

"Vậy tại sao là em trai mà không phải là em gái?"

"Đoán đó!"

"Tao đoán là em gái."

"Tao đoán là em trai."

"Em gái!"

"Em trai!"

Bên này Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên biện luận, bên kia Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân hỏi Lâm Đông: "Em thích em trai hay em gái?"

Lâm Đông ngờ ngác mà nói: "Em không biết."

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Sao em không biết mình thích em trai hay em gái được?"

Lâm Đông trả lời: "Bởi vì em không có em trai cũng không có em gái mà."

"Vậy nếu có em trai em gái thì em có vui không?"

"Em không biết."

"Em không cao hứng sao?"

"Em cũng không biết."

Không muốn cùng Hạ Tiểu Xuyên tranh luận Kỳ Kỳ lại gần nói: "Tao cao hứng!"

Lâm Đông hỏi: "Mày cao hứng cái gì?"

Kỳ Kỳ nói: "Nếu tao có em trai em gái tao liền cao hứng."

"Tại sao?"

"Bởi vì em trai em gái sẽ gọi tao là anh trai, còn có thể nghe lời tao nói, ngủ với tao, còn có thể thương tao giống như ba mẹ, có thể đối xử tốt với tao hơn Tiểu Quân, thật tốt mà, Lâm Đông, mày không thích sao?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, cảm thấy Kỳ Kỳ nói em trai em gái thật là tốt, sau này trong nhà sẽ có người chơi với bé, vì vậy gật đầu nói: "Thích."

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Vậy mày vui vẻ không?"

Lâm Đông gật đầu, bé vui vẻ nhìn phía ba mẹ.

Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đều mờ mịt, vốn tính đi bệnh viện kiểm tra, nhưng đã quá trễ, chỉ có thể đợi ngày mai mới đi, Bùi

Thức Vi cùng Lâm Lệ Hoa nói: "Chị Lâm, sáng sớm ngày mai em đưa Tâm Bình đi kiểm tra, buổi trưa không chắc có thể về đúng giờ, Tri Nhiên nhờ chị trông một chút."

Lâm Lệ Hoa nói: "Yên tâm đi, yên tâm đi."

Bùi Thức Vi cười cười, nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông đưa thuốc dạ dày cầm trong tay cho Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi cười nói với Lâm Đông: "Cảm ơn bảo bối, nhưng mà thuốc này không uống bây giờ, chờ mẹ kiểm tra sức khỏe xong lại nói."

Lâm Đông gật đầu.

Bùi Thức Vi ngược lại nhìn về phía mọi người nói: "Mọi người tiếp tục ăn cơm đi."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Vậy em đi nghỉ ngơi một chút."

Bùi Thức Vi gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình đi về phòng ngủ.

Sắc mặt ba Kỳ Kỳ khôi phục nói: "Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết."

Mẹ Kỳ Kỳ hỏi: "Anh bị dọa cái gì?"

Ba Kỳ Kỳ mở nắp nồi lên, cười híp mắt nói: "Anh tưởng cá anh làm có vấn đề, làm anh sợ muốn chết, nào nào nào, ăn canh cá, mọi người nếm thử canh cá tôi làm xem thế nào."

Mẹ Kỳ Kỳ liếc ba Kỳ Kỳ một cái.

Ba Kỳ Kỳ không hề bị lay động, tiếp tục múc canh cá cho mọi người.

Bùi Thức Vi cũng ăn cơm cùng mọi người, cơm nước xong Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông đi chơi, chơi một hồi đến tám chín giờ tối, Lâm Đông về đến nhà, ba mẹ đang xem ti vi.

"Tri Nhiên."

"Bảo bối."

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình đồng thời gọi.

Lâm Đông vui vẻ ngồi vào giữa bọn họ, đồng thời xem ti vi, Nguyễn Tâm Bình đang muốn cùng Lâm Đông tâm sự, Kỳ Kỳ khóc lóc đi vào, nói là ba nó đánh nó, nó không muốn về nhà ngủ, nó muốn ngủ cùng Lâm Đông, vì vậy Nguyễn Tâm Bình ngưng tâm sự với Lâm Đông, nói cho mẹ Kỳ Kỳ biết Kỳ Kỳ ở chỗ này, sau đó cùng Bùi Thức Vi tắm rửa cho Kỳ Kỳ và Lâm Đông.

Tắm xong để cho Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ ngủ chung, Nguyễn Tâm Bình thì lại cùng Bùi Thức Vi trở lại phòng ngủ chính, hai người nằm ở trên giường, Nguyễn Tâm Bình trần trọc trở mình không có cách nào ngủ được, quay lưng lại với Bùi Thức Vi, đột nhiên nói: "Em không tin."

Bùi Thức Vi hỏi ngược lại: "Không tin em mang thai?"

"Đúng, chúng ta vẫn luôn dùng biện pháp bảo vệ, không phải sao?"

"Cho dù thế cũng không thể chính xác trăm phần trăm được."

"Nhưng nếu lỡ em mang thai thì phải làm sao bây giờ?"

"Trước tiên đi bệnh viện kiểm tra, xem kết quả kiểm tra lại nói sau."

"Ngày mai khi nào đi?"

"Chờ Tri Nhiên đi tự học buổi sáng về, nó đi học, chúng ta liền đi."

"Được, em đi xem xem Tri Nhiên cùng Kỳ Kỳ ngủ hay chưa."

"Em nằm xuống đi, anh đi cho."

"Giúp em hôn nó một cái."

"Được."

Bùi Thức Vi hôn Nguyễn Tâm Bình một chút rồi mới vén chăn lên, đi đến phòng Lâm Đông, nhìn Kỳ Kỳ dùng cánh tay nhỏ ôm Lâm Đông ngủ, anh ta đi lên trước, gỡ cánh tay nhỏ của Kỳ Kỳ ra, nhét vào chăn, sau đó lật Lâm Đông lại, đắp kín chăn, hôn hai lần lên khuôn mặt non mềm của Lâm Đông, sau đó rời khỏi phòng.

Trở về phòng anh ta không yên tâm, cả đêm đến xem Lâm Đông vài lần, luôn luôn phải đẩy Kỳ Kỳ ra, mãi cho đến khi trời mới vừa tờ mờ sáng, Lâm Đông tự mình tỉnh rồi, trong mơ mơ màng màng đẩy Kỳ Kỳ đang dán chặt vào mình ra một cái, kết quả "Rầm" một tiếng, Kỳ Kỳ rơi xuống giường.

Lâm Đông lập tức bị dọa tỉnh, ngồi ở mạn giường nhìn Kỳ Kỳ, cho là Kỳ Kỳ đáng yêu sẽ oa oa khóc lớn, vừa định nói xin lỗi, Kỳ Kỳ tự bò lên, xoa xoa cái mông mập, thuần thục bò lên giường, ngủ vù vù.

"Kỳ Kỳ." Lâm Đông gọi.

Kỳ Kỳ ngủ vù vù.

"Kỳ Kỳ."

Kỳ Kỳ không phản ứng chút nào.

Lâm Đông âm thầm thở ra một hơi, leo xuống giường, vừa vặn ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu

Quân, Lâm Đông trả lời một tiếng "Em dậy rồi", nhanh chóng mặc quần áo, vừa mở cửa liền nhìn thấy ba đang ở trong phòng bếp nướng cái bánh mì nhỏ cùng hâm một chén sữa bò cho bé, mỗi ngày ba đều dậy sớm làm cho bé một bữa sáng đơn giản, hi vọng bé mập mạp cao lớn.

Ba rất thương bé yêu bé, bé cao hứng gọi: "Ba ới."

Bùi Thức Vi cười nói: "Tri Nhiên dậy rồi à."

Lâm Đông gật đầu.

"Lại đây ba hôn một cái."

Lâm Đông lập tức chạy tới, kiễng bàn chân nhỏ, đưa khuôn mặt nhỏ tới trước mặt Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi khom lưng cúi đầu hôn lên mặt Lâm Đông một cái, sau đó nói: "Tốt rồi, đi rửa tay súc miệng, ăn một chút đi."

"Dạ."

Lâm Đông nhanh chóng rửa tay, sau khi ăn hai cái bánh mì liền cầm sữa bò ra khỏi nhà, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, lập tức đem bánh mì cùng sữa bò đưa về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà nói: "Bọn anh không uống, em uống đi, chúng ta đi chậm một chút, em uống từ từ."

Lâm Đông gật đầu: "Được."

Ba đưa nhỏ đi đến trường học, không bao lâu Lâm Đông uống sạch sữa bò, Lâm Đông bỏ ly vào trong cặp sách.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Tại sao mỗi lần em đều bỏ ly sữa vào trong cặp sách thế?"

Lâm Đông nói: "Bởi vì ngày mai còn có thể dùng mà, không thể lãng phí."

"Ngày mai em vẫn còn uống sữa bò, mỗi ngày đều uống sữa tươi, em uống không ngán à?"

"Không có, là sữa bò ba hâm nóng cho em." Lâm Đông hạnh phúc mà nói: "Em thích nhất là sữa tươi ba hâm, uống rất ngon."

"Ba em thật thương em."

"Ừ, mẹ em cũng thương em, đặc biệt đặc biệt thương em, đặc biệt đặc biệt yêu em."

"Chờ em có em trai em gái, ba mẹ của em sẽ không thương em như thế nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì em trai em gái nhỏ hơn, ba mẹ sẽ thương đứa nhỏ hơn."

"Sẽ không, ba mẹ thương em nhất."

"Chờ em trai em gái em đi ra sau đó em sẽ biết!"

Lâm Đông hơi sửng sốt một chút.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Ngày hôm nay chúng ta tới thật đúng lúc, trong phòng học có đèn sáng."

Lâm Đông ngược mắt nhìn về phía tiểu học Cẩm Lý, ánh đèn sáng choang, bé quên mất chuyện em trai em gái, cùng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chạy về phía ánh đèn, chạy một hơi đến phòng học, lôi sách vở ra bắt đầu học thuộc lòng.

Đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, sắc trời đã sáng rồi, Lâm Đông đeo cặp sách đi cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân ra khỏi trường.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Hưng Hà, mày có đói bụng không? Tao sắp chết đói rồi."

Mục Hưng Hà nói: "Tao đói, Đông Đông em thì sao?"

Lâm Đông trả lời: "Em cũng đói bụng."

Tưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại: "Không phải trước khi lên lớp em vừa ăn xong sao? Sao em đói bụng nhanh như vậy?"

Lâm Đông trả lời: "Em ăn ít, mỗi lần ba cũng chỉ cho em ăn ít, nói là từng chút một mới có sức lực học thuộc lòng, học xong liền tiêu hao, cho nên em đói."

Lâm Đông nói có lý, Tưởng Tiểu Quân không có cách nào phản bác, không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy cũng tốt, chúng ta mau về nhà đi."

Ba đứa nhỏ đồng thời đi về phố đông lớn, mới đến đầu đường, nhìn thấy hai đứa bé đang cướp đồ vật, nói chính xác là đứa nhỏ cướp một cái bánh bao trong tay đứa lớn, đứa lớn không cho, kết quả làm mẹ hai đứa bé tới, mẹ hai đứa bé nhắm vào đứa lớn mắng một trận: "Mày làm gì thế hả? Em trai muốn ăn của mày, mày cho một chút không được sao? Sao mày lại không hiểu chuyện như vậy hả? Mày làm anh như thế à, càng lớn càng cãi nhau, càng lớn càng đáng ghét!"

Nói xong người mẹ ôm đứa bé đi, để đứa lớn lại chỗ cũ, đứa lớn tức giận đá cục đá dưới chân, sau đó quay người chạy đi, Lâm Đông đứng bất động.

Mục Hưng Hà gọi: "Đông Đông!"

Tưởng Tiểu Quân lại kéo Lâm Đông nói: "Lâm Đông, đi, mau về nhà, anh sắp chết đói rồi!"

Lâm Đông bị Tường Tiểu Quân kéo trở lại tiệm tạp hóa, bé giống như trước đây đi vào tiệm tạp hóa nhóc con, sau đó từ cửa nhỏ về đến nhà, nhìn thấy ba mẹ đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi vào thành phố kiểm tra sức khỏe.

"Tri Nhiên."

Lâm Đông nghe tiếng nhìn Bùi Thức Vi, gọi một tiếng "Ba", thuận tiện gọi một tiếng "Mẹ".

Bùi Thức Vi trả lời một tiếng sau nói: "Mau tháo cặp sách xuống, rửa tay một chút rồi ăn điểm tâm, điểm tâm là bánh bao cùng tàu hũ, tàu hũ ba làm đó."

Lâm Đông "Dạ" một tiếng, đem cặp sách để trên bàn trong phòng của mình, lúc đi ra khỏi phòng, nhìn thấy ba mẹ đang cùng nhau đối chiếu chứng minh thư, thẻ ngân hàng, giấy chứng nhận, bé không muốn đi rửa tay, mà dựa sát người vào mặt tường, đi tới đi lui trong phòng khách, đi qua đi lại.

Đi tới đi lui nhìn ba mẹ một cái.

Đi qua đi lại nhìn ba mẹ một cái.

Rốt cuộc dẫn tới sự chú ý của Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình đưa túi đã sắp xếp xong của mình cho Bùi Thức Vi, để Bùi Thức Vi bỏ vào trong xe, sau đó nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Bảo bối, làm sao vậy?"

Lâm Đông không nói lời nào.

Nguyễn Tâm Bình cười: "Có phải là ở trường học bị bắt nạt không?"

Lâm Đông dừng bước chân lại, quay đầu vào tường, lắc đầu.

Nguyễn Tâm Bình suy nghĩ một chút: "Để mẹ suy nghĩ một chút, con học thuộc lòng không được?"

Lâm Đông lắc đầu.

Nguyễn Tâm Bình vừa cười nói: "Cãi nhau cùng Hưng Hà à?"

Lâm Đông vẫn lắc đầu.

"Cãi nhau cùng Tiểu Quân?"

Lâm Đông lắc đầu như trước.

"Điểm tâm không ngon?"

Lâm Đông lắc đầu tiếp.

Lần này Nguyễn Tâm Bình không biết, giả bộ ỉu xiu nói: "Ồi, vậy làm sao bây giờ? Con không nói lời nào, mẹ đoán không được con bị làm sao, nói cho mẹ nghe con bị làm sao vậy, có được hay không? Nếu không mẹ sẽ sốt ruột."

Lâm Đông rốt cục quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, sau đó tầm mắt chậm rãi dời về phía bụng Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình run lên, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, sau đó nhìn về phía Lâm Đông, có chút không rõ.

Lâm Đông mím mím miệng nhỏ, sau đó hơi sốt sáng mở miệng hỏi: "Mẹ, mẹ có em bé, có em bé, vậy, vậy mẹ còn thích con không?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 71: Chờ Đợi

Nguyễn Tâm Bình vẫn luôn là người mềm lòng, sau khi kết hôn trở thành một người mẹ lại càng thêm mềm lòng, không nhìn nổi trẻ con chịu ủy khuất, đặc biệt là con trai trên đầu quả tim, giờ khắc này nghe con trai thấp thỏm hỏi một câu "Mẹ, mẹ có em bé, có em bé, vậy, vậy, vậy mẹ còn thích con không?", lòng cô như bị hai tay vô hình xoa nắn, đau vô cùng, viền mắt đỏ lên trong nháy mắt.

Lâm Đông kinh ngạc mà gọi: "Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm người xuống nói: "Bảo bối, lại đây."

Lâm Đông nhắc chân chậm rãi đi về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình kéo Lâm Đông vào trong ngực, hai tay luống cuống xoa mái tóc mềm mại, khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông, nghẹn ngào nói: "Bảo bối, Tri Nhiên, Tri Nhiên tốt của mẹ, mẹ yêu con, mẹ vĩnh viễn yêu con, con là người mẹ yêu nhất, không ai sánh bằng con."

Nghe mẹ nói yêu mình nhất, Lâm Đông vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy mẹ khóc, bé có chút hiểu tại sao mẹ khóc, lại có chút không hiểu, thế nhưng bé có thể xác định một điểm là mẹ vừa khóc, trong lòng bé liền khó chịu, đặc biệt khó chịu, bé duỗi tay nhỏ lau nước mắt cho Nguyễn Tâm Bình, nói: "Mẹ, mẹ đừng khóc, đừng khóc, mẹ vừa khóc con liền khó chịu."

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng vươn tay lau nước mắt, nói: "Được, được được được, mẹ không khóc, mẹ không khóc, Tri Nhiên cũng đừng khó chịu."

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình cố gắng nín khóc, nói: "Vậy chúng ta ăn điểm tâm đi."

Lâm Đông dùng sức gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình đứng dậy, dắt Lâm Đông đi tới trước bàn ăn, vừa vặn lúc này Bùi Thức Vi trở về, nhìn thấy mắt Nguyễn Tâm Bình đỏ ngầu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Nguyễn Tâm Bình đáp: "Không có chuyện gì, ăn cơm đi."

Bùi Thức Vi cũng không tiếp tục hỏi, chuẩn bị một chút, một nhà ba người ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm, sau khi ăn điểm tâm xong, Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình nói với Lâm Đông, nói bọn họ đi vào bệnh viện thành phố một chuyến, có lẽ người trong bệnh viện rất nhiều, cho nên buổi trưa không nhất định có thể trở về, nếu không thấy họ về thì Lâm Đông qua nhà cô ăn cơm.

Lâm Đông gật đầu nói: "Dạ."

Bùi Thức Vi sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông: "Khi nào về ba sẽ mang đồ chơi cho con."

Lâm Đông vui vẻ nói: "Dạ."

Bùi Thức Vi cười: "Vậy đi tìm Tiểu Xuyên đi học đi."

Lâm Đông nói: "Tiểu Xuyên còn đang dùng cơm, con đi tìm Hưng Hà, lát nữa Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ sẽ tới nhà Hưng Hà tìm bọn con."

"Vậy cũng được, chú ý an toàn, nhìn thấy xe thì phải tránh nhé"

"Dạ, con biết."

"Đi đi."

Lâm Đông chạy vào phòng, đeo cặp sách nhỏ lên lưng, đeo khăn quàng đỏ, sau đó đứng ở trước gương soi khăn quàng đỏ đã được đeo hoàn mỹ, chạy ra khỏi phòng, nói với Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình: "Ba mẹ, tạm biệt."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Chú ý an toàn nhé."

Lâm Đông đáp: "Dạ."

"Không nên tách khỏi đám Hưng Hà, biết không?"

"Biết ạ."

"Chú ý người xấu."

"Dạ."

Lâm Đông chạy ra khỏi cửa nhà, Nguyễn Tâm Bình đứng ở ngoài sân, lắng nghe tiếng bước chân nhỏ nhẩn của Lâm Đông, mãi đến tận khi không nghe được nữa, cô thu hồi lực chú ý, nhìn về phía Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi hỏi: "Vừa nãy em làm sao vậy?"

Nguyễn Tâm Bình hỏi ngược lại: "Cái gì làm sao vậy?"

Bùi Thức Vi hỏi: "Vừa nãy tại sao em lại khóc?"

Nguyễn Tâm Bình hơi cúi đầu, trầm mặc.

Bùi Thức Vi thăm dò hỏi: "Là Tri Nhiên gây à?"

Nguyễn Tâm Bình lập tức ngược mắt, lớn tiếng nói: "Không cho anh nói xấu con trai của em!"

Bùi Thức Vi nhẹ nhàng cười rộ lên, nói: "Anh chưa nói xấu con trai chúng ta, anh chỉ hỏi một chút, có phải là Tri Nhiên lại khiến em cảm thấy mình làm không đủ không?"

Nguyễn Tâm Bình thu lại chút sắc nhọn vừa nãy, gật đầu.

Bùi Thức Vi nắm chặt tay Nguyễn Tâm Bình nói: "Nói cho anh biết chuyện gì xảy ra đi?"

Nguyễn Tâm Bình nhìn Bùi Thức Vi nói: "Thức Vi, em không muốn sinh đứa bé thứ hai, dù như thế nào cũng sẽ không muốn."

"Cảm thấy có lỗi với Tri Nhiên?"

"Ừ, em, em... Thức Vi, anh có biết mới vừa nãy Tri Nhiên nói gì với em không? Nó hỏi em nếu như có em bé, em còn thích nó không?" Nghĩ tới bộ dáng tội nghiệp của Lâm Đông lúc nãy, Nguyễn Tâm Bình đau xót, lại đỏ cả mắt, nói: "Em nghe nó nói như vậy, em đau lòng muốn chết, nó mới hai tuổi đã bị bắt cóc, là em không chăm sóc tốt cho nó, nhưng nó vẫn chưa quên em, nó vẫn luôn không quên em."

"Vì tìm em mà nó đi tham gia cuộc thi hát, đi lên truyền hình, nó dán áp phích quảng cáo của em ở trên tường, nó gọi em là mẹ trong mơ, khi đó nó mới hai tuổi, hai tuổi thôi, nhỏ như vậy mà vẫn còn nhớ em, nó thật sự là đứa con trai tốt, nhưng em không phải là người mẹ tốt, em và nó đã gặp lại nhau đã lâu như vậy, nhưng vẫn làm cho nó có cảm giác không an toàn, em cảm thấy em đặc biệt kém cỏi, em thật sự đặc biệt kém cỏi..."

"Em không biết, em không biết em nên làm gì mới tốt cho nó, em muốn nâng nó ở trong lòng bàn tay mà sủng, lại sợ làm hư nó... Em không phải là một người mẹ tốt, em, em..." Nguyễn Tâm Bình càng nói càng kích động, kích động đến mức nói năng có chút lộn xộn, Bùi Thức Vi vội vàng ôm cô lại nói: "Không có không có, Tâm Bình, em rất khá, em làm thật tốt, em thật sự làm thật tốt, em xem Tri Nhiên hiện tại, nó đã cao lớn lên một chút, cũng mập một chút, cũng thích nở nụ cười, có lúc còn rất nghịch ngợm, bây giờ còn biết yêu cầu với chúng ta, đây không phải là đang chậm rãi thay đổi sao? Không nên tự trách, chúng ta dùng điểm tâm đi, càng ngày sẽ càng tốt thôi."

"Nhưng em cảm thấy nếu như em thật sự mang thai thì sẽ làm tổn thương nó."

"Không thể nào." Bùi Thức Vi động viên nói: "Điều Tri Nhiên sợ không phải là việc em có em bé, mà là sợ sẽ mất đi tình yêu của chúng ta, có em bé không nhất định sẽ giảm bớt sự yêu thương của Tri Nhiên, nói không chừng có thể cho Tri Nhiên thêm một phần yêu thương."

"Nhưng mà —— "

"Không cần lo lắng, chúng ta kiểm tra rồi nói sau."

Bùi Thức Vi ôm Nguyễn Tâm Bình, hôn trán Nguyễn Tâm Bình một cái, Nguyễn Tâm Bình nhìn ánh mắt trầm tĩnh của Bùi Thức Vi, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, gật đầu.

Bùi Thức Vi nói: "Vậy bây giờ chúng ta đi thôi."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Được."

Hai vợ chồng đơn giản thu thập một chút, chỉ khóa cửa nhà lại, sau đó ngồi lên xe ô tô màu đen, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở phía trước nhìn ra ngoài cửa sổ, hy vọng có thể nhìn thấy Lâm Đông, kết quả quả nhiên thấy Lâm Đông, nhìn thấy Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ, cùng bọn Mục Hưng Hà đi tới trường, không biết đang nói cái gì, năm đứa nhỏ đồng thời cười ha ha lên, Lâm Đông cũng cười, lộ ra hai cái đồng điều, cũng lộ ra răng sún, Nguyễn Tâm Bình nhìn mà ấm áp, cùng cũng cười.

Nhưng mà Lâm Đông không biết mẹ đang nhìn mình, vui vẻ cùng Mục Hưng Hà nói mình sắp có em trai em gái, bé rất vui vẻ, bởi vì mẹ nói mẹ yêu nhất là bé, chờ sau khi em trai em gái đi ra, bé cũng phải yêu em trai em gái.

Kỳ Kỳ hâm mộ nói: "Tao về nhà cũng nói mẹ sinh một em trai cho tao chơi!"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Mày đẹp đi, nếu mà sinh thêm một đứa ham ăn giống mày, chú Hai thím Hai có sống nổi nữa hay không?"

Kỳ Kỳ nhanh chóng biện giải cho mình: "Em không ham ăn."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Mày ham ăn."

Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng đứng bên phe của Tưởng Tiểu Quân nói: "Kỳ Kỳ giỏi nhất là ăn! Hơn nữa Kỳ Kỳ còn mập hơn em, trước đây em thiếu chút nữa đánh không lại Kỳ Kỳ, đều là bởi vì Kỳ Kỳ quá béo quá ham ăn."

"Tao không ham ăn, tao chỉ hay đói bụng." Kỳ Kỳ không phục hỏi: "Hưng Hà, Em có ham ăn không?"

Mục Hưng Hà nói: "Có."

Kỳ Kỳ vừa nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Lâm Đông tao có ham ăn không?"

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ cảm thấy trong lòng bị tổn thương, ngay cả Lâm Đông cũng nói nó ham ăn, nó im lặng một giây rồi rộng rãi sáng sủa mà nói: "Vậy tao sẽ nói mẹ tao sinh em gái, em gái không ham ăn."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Kỳ Kỳ vui vẻ nói: "Tan học xong tao sẽ nói với mẹ tao."

Tưởng Tiểu Quân không để ý tới Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ còn muốn lên tiếng, Lâm Đông nhanh chóng nói: "Đừng nói nữa, phải đi học!"

Mục Hưng Hà nói: "Chúng ta chạy nhanh lên."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đi."

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông chạy ở phía trước, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên kém hơn, cuối cùng là Kỳ Kỳ mập, Kỳ Kỳ chạy hết nổi rồi, kéo dài khoảng cách với bọn Lâm Đông, bọn Lâm Đông chạy vào trường học ngay trước lúc cổng trường đóng lại, đang muốn đi vào lớp học, Lâm Đông theo bản năng nhìn bên lớp một, nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên đang chạy, lại không thấy Kỳ Kỳ, bé quay đầu nhìn lại, thấy bảo vệ đang khóa cổng trường, mà Kỳ Kỳ vẫn chưa chạy tới, bé nhanh chóng quay đầu lại chạy: "Ông bảo vệ ơi, đừng khóa cửa, đừng khóa cửa, còn người chưa vào ạ."

Nhưng "Rắc" một tiếng cửa bị khóa, Kỳ Kỳ đứng ở ngoài cửa lớn, nhìn Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân trong cửa, Tưởng Tiểu Quân tức giận nói: "Ai bảo mày chạy chậm như vậy!"

Kỳ Kỳ ngẩn người, nói: "Ông bảo vệ cho con vào với."

Bảo vệ nói: "Tới chậm không vào được."

"Vậy con phải làm sao bây giờ?"

"Con tìm người lớn nhà con đến."

"Nhà con biết con đến muộn, sẽ đánh cái mông con mất."

"Đánh cái mông con cũng phải chịu, ai bảo đến muộn."

"Con không phải cố ý đi trễ, ông cho con vào với."

Ông bảo vệ cố ý đùa Kỳ Kỳ, đứng ở cửa bất động.

Kỳ Kỳ nói: "Ông cho con vào với, bằng không, bằng không con sợ con bị người xấu bắt đi, con bị người xấu bắt đi thì làm sao bây giờ?"

Nói mãi Kỳ Kỳ "Oa" một tiếng khóc lên: "Con bị người xấu bắt đi thì làm sao bây giờ, con sợ lắm."

Bảo vệ: "..."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân: "..."

Trong lúc Kỳ Kỳ gào khóc, bảo vệ cửa mở ra, để Kỳ Kỳ đi vào, Kỳ Kỳ vừa vào cửa tiếng khóc dừng lại ngay lập tức, vui vẻ cùng Lâm Đông chạy vào trong trường, chạy vào lớp một, mà Lâm Đông thì lại chạy về phòng học lớp ba, vào phòng học Lâm Đông liền bắt đầu nghiêm túc lên lớp.

Sau bốn tiết, Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà về nhà, về đến nhà Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đều chưa trở về, Lâm Đông liền ăn cơm ở tiệm tạp hóa của nhóc con, kỳ thực Lâm Đông thường xuyên ở đây ăn cơm cùng Lâm Lệ Hoa, nhưng ngày hôm nay Lâm Lệ Hoa vẫn đặc biệt làm một bàn đồ ăn, không ngừng gấp rau cho Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Đông Đông, ăn nhiều một chút, cao một chút mập một chút."

Lâm Đông gật đầu: "Con có cao lên ạ."

"Vậy à?"

"Dạ, hiện tại con có thể ngồi lên ghế trong phòng học."

"Vậy trước đây còn ngồi không lên?"

"Lúc thi giữa học kỳ con phải thử hai lần mới ngồi được."

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương nghe nói cười ha ha, để cho Lâm Đông ăn nhiều một chút, cơm nước xong, Lâm Lệ Hoa để Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên ngủ trưa, cô ngồi ở đầu giường nói

chuyện với Lâm Đông, kỳ thực là nói chuyện Nguyễn Tâm Bình có thể có thai lần thứ hai, chủ yếu là kiêng kỵ cảm nhận của Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Con thích em trai em gái."

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Thật sự thích? Không sợ em trai em gái cướp mất ba mẹ à?"

Lâm Đông nằm ở trên giường nói: "Mẹ con nói yêu con nhất."

Lâm Lệ Hoa có chút thương cảm nói: "Con ngoan, ngủ đi."

Lâm Đông lập tức nhắm hai mắt lại, lúc tỉnh lại lần thứ hai, ba mẹ vẫn chưa về, vì thế bé đeo cặp sách nhỏ đi học, học xong hai tiết, tan học trở về, kết quả ba mẹ vẫn chưa về, mới đầu bé chờ ở tiệm tạp hóa, sau đó nhớ ba mẹ nên bé về nhà, ngồi ở cửa chờ, trong lòng suy nghĩ sao ba mẹ vẫn còn chưa trở về, bé nhớ ba mẹ, lúc ba mẹ trở lại có phải sẽ mang theo em bé về không?

Em bé có hình dáng thế nào? Giống ba hay giống mẹ? Có thể giống cô hay không? Có ngoan hay không? Nghịch ngợm giống như Tiểu Xuyên, hay là ham ăn như Kỳ Kỳ? Hay là thích gây sự giống như Hưng Hà?

Lâm Đông nâng khuôn mặt nhỏ ngồi ở ngưỡng cửa suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại nghe được tiếng ô tô chạy trên đường, bé quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một chiếc xe màu đen xe lái qua, bé liếc mắt một cái nhận ra là xe của ba, bé cao hứng đứng dậy, cao hứng nhảy lên gọi: "Ba! Mẹ!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 72: Tìm Răng

Lâm Đông cao hứng hết sức, thế nhưng không mất khống chế, bé thời khắc nhớ kỹ lời ba mẹ và cô dặn, trẻ con phải tránh xa xe ra một chút, tránh cho bị đụng trúng, cho nên bé hưng phấn xong, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, trong lòng nhảy nhót nhìn xe hơi nhỏ màu đen.

Sau khi xe hơi nhỏ màu đen tắt máy, Lâm Đông lập tức bước chân ngắn, chạy thật nhanh về phía xe hơi nhỏ, nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình bước ra từ bên trong xe, lập tức lớn tiếng gọi: "Mẹ!"

Nguyễn Tâm Bình cao hứng gọi: "Tri Nhiên!"

"Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng nhắc nhở nói: "Tri Nhiên, con chậm một chút, đừng để bị té."

Nhưng Lâm Đông vẫn chạy cực nhanh, ôm chặt lấy eo Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình nâng mặt Lâm Đông hôn mấy cái, ôm Lâm Đông hỏi: "Bảo bối, nhớ mẹ không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ nhớ."

"Mẹ cũng nhớ con, cực kỳ nhớ!"

"Con cũng cực kỳ nhớ mẹ!"

"Không cực kỳ nhớ ba à?" Bùi Thức Vi bước ra từ buồng lái hỏi.

Lâm Đông quay đầu nói: "Cũng cực kỳ nhớ!"

"Ừ, ba cũng cực kỳ nhớ con." Bùi Thức Vi lại gần dán sát má Lâm Đông, cọ cọ thân thiết, tiện đà chuyển hướng qua Nguyễn Tâm Bình: "Tâm Bình, em đưa con trai về nhà trước, đồ để anh tự lấy là được rồi."

Nguyễn Tâm Bình nhẹ giọng nói: "Vậy bọn em đi vòng qua nhà chị Lâm về nhà."

Bùi Thức Vi gật đầu: "Ừ."

Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông đi đến tiệm tạp hóa của nhóc con, muốn nói cùng Lâm Đông mấy câu, lại phát hiện Lâm Đông đang nhìn đông nhìn tây, lúc thì nhìn ba, lát sau lại nghiêng đầu nhìn trong xe, Nguyễn Tâm Bình tò mò hỏi: "Bảo bối, con đang tìm cái gì?"

Lâm Đông quay đầu hỏi: "Mẹ, em bé đâu ạ?"

"Cái gì em bé?"

"Em bé của ba mẹ, em trai em gái của con, bọn họ ở chỗ nào?" Lâm Đông cho là ba mẹ đi bệnh viện một chuyến, em trai hoặc em gái sẽ đi ra, bé đã chuẩn bị kỹ càng nghênh tiếp em trai hoặc em gái, nhưng tìm khắp nơi cũng không nhìn thấy, bé không hiểu hỏi: "Em trai em gái đâu ạ?"

Trong nháy mắt Nguyễn Tâm Bình hiểu rõ con trai nghĩ cái gì, "Xì" một cái cười ra tiếng.

Lâm Đông càng không hiểu.

Nguyễn Tâm Bình muốn giải thích một chút, bỗng nhiên nghe thấy có người đang gọi mình, cô quay đầu nhìn lại là Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa nhanh chân đi ra từ tiệm tạp hóa nhóc con, nhận Lâm Đông trong ngực Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc hỏi: "Chị Lâm, làm sao vậy?"

Lâm Lệ Hoa nhìn trên dưới Nguyễn Tâm Bình một chút nói: "Sao cô có thể ôm Đông Đông vào lúc này, nếu như một nhọc thì phải làm sao bây giờ?"

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, đã một ngày em không gặp nó, để em ôm nó nhiều thêm một chút."

Lâm Lệ Hoa kiên trì nói: "Không được, làm bị thương em bé thì phải làm sao bây giờ?"

Nguyễn Tâm Bình sửng sốt một chút, chợt cười nói: "Nào có em bé đâu."

Lần này đổi lại thành Lâm Lệ Hoa sửng sờ, nói: "Không có em bé à?"

"Không có."

"Nhưng ngày hôm qua rõ ràng —— "

"Thật sự không có." Nguyễn Tâm Bình kiên nhẫn giải thích: "Ngày hôm qua đúng là dạ dày không thoải mái, em ăn hơi nhiều, dạ dày sẽ khó chịu, ngày hôm qua vừa tán gẫu với mọi người vừa ăn, không chú ý tới việc mình ăn nhiều, cho nên mới nôn, nôn ra cũng tốt rồi."

"Cho nên không phải mang, mang thai?"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Không phải đâu."

"Vậy là do tôi hiểu lầm, thật không tiện."

"Không sao không có quan hệ."

"Vậy sao muộn như vậy cô mới trở về?"

"Buổi sáng đi trễ, người rất nhiều, thời gian xếp hàng thật dài, lúc tới bọn em đã xế chiều, sau đó lại đi mua ít đồ, cho nên đến giờ mới đến nhà."

"Thì ra là như vậy, vậy cô mau về nhà nghỉ ngơi một chút đi."

"Được, chị Lâm bận rộn, để Tiểu Xuyên qua đây đi, em có mua quần áo, sách cùng đồ chơi cho Tiểu Xuyên, để nó qua nhìn một chút."

"Ôi, sao hai người lại mua đồ cho nó."

"Dù sao Tri Nhiên cũng cần mua, thuận tiện liền mua thôi."

Vợ chồng Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi mỗi lần mua quần áo, giày, sách cùng đồ chơi cho Lâm Đông, đều sẽ dựa theo đó mua một phần y chang cho Hạ Tiểu Xuyên, mỗi lần đều là như thế, Lâm Lệ Hoa nói rất nhiều lần "Lần sau đừng mua nữa", Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi mới thu liễm chút đỉnh, thế nhưng vẫn thường xuyên mua cho Hạ Tiểu Xuyên, Lâm Lệ Hoa không thể làm gì khác hơn là đem phần ân tình này ký thác trên người Lâm Đông, lúc này theo thường lệ nói: "Lần sau đừng mua."

Nguyễn Tâm Bình cười đáp lời, sau đó ôm Lâm Đông về nhà, vừa đến nhà liền đem quần áo mới lấy ra cho Lâm Đông thử, lấy đồ chơi ra cho Lâm Đông chơi, lấy sách ra Lâm Đông xem, Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Bảo bối, thích không?"

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình cầm vài cuốn sách nói: "Sách này là ba chọn cho con, từng câu chuyện bên trong đều có ghép vần, con có thể dựa theo ghép vần để đọc. Quyển này là mẹ chọn cho con, đều là mẫu truyện đáng yêu, bên trong có chữ có ghép vần có chữ không, con không hiểu có thể hỏi ba mẹ."

Lâm Đông nói: "Con còn có thể hỏi Hưng Hà, Hưng Hà cũng biết thật nhiều chữ, Hưng Hà còn biết xem báo."

"Hưng Hà lợi hại như vậy à?"

"Dạ, mẹ ơi, những sách này con có thể mang cho bọn Hưng Hà xem chung không?"

"Có thể."

Lâm Đông ôm cặp sách nói: "Vậy con sẽ xem thật tốt, con sẽ học thuộc, chờ em trai em gái đi ra, con sẽ kể chuyện xưa cho em trai em gái."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Vừa nãy mẹ nói, không có em trai em gái mà."

Vừa nãy mẹ nói với cô chuyện mang thai hay không mang thai, bé nghe không hiểu, mẹ cũng không giải thích tại sao không có em trai em gái, vì vậy hỏi: "Tại sao không có em trai em gái ạ, em trai em gái của con đâu?"

Cái vấn đề này Nguyễn Tâm Bình thật không biết phải trả lời ra sao, nhìn về phía Bùi Thức Vi cầu cứu, Bùi Thức Vi kéo Lâm Đông qua, nói việc trẻ con xuất hiện như thế nào cho bé nghe, sau đó nói: "Mẹ không có em bé, cho nên cũng không có em trai em gái."

Lâm Đông hỏi: "Vậy khi nào thì con có em trai em gái ạ?"

Lời này làm cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi sửng sò, đặc biệt là Nguyễn Tâm Bình, trên đường đi bệnh viện cô đã rất xoắn xuýt, không biết nên làm sao đối mặt với Lâm Đông cùng em bé, thậm chí cô còn quyết định bỏ em bé, bởi vì cô quá yêu Lâm Đông, cho nên dọc theo đường đi không ngừng khóc, cũng may kết quả kiểm tra là không mang thai, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ Lâm Đông lại hỏi chuyện em trai em gái.

Nguyễn Tâm Bình không nhịn được hỏi: "Bảo bối, con muốn có em trai em gái à?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ muốn."

"Tại sao?"

"Bởi vì em trai em gái là em trai em gái của con."

"Không phải sáng sớm hôm nay con còn sợ mẹ yêu em bé không yêu con à?"

"Nhưng mẹ nói vĩnh viễn yêu con rồi mà."

"Mẹ nói thì con tin à?"

"Dạ." Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

Nguyễn Tâm Bình lại bị con trai làm cho cảm động, ôm Lâm Đông vào trong ngực, ngửi thấy mùi sữa thơm trên người con trai, nói: "Bảo bối, cảm ơn con đã tin tưởng mẹ như vậy, nhưng mẹ không định sinh em trai em gái cho con."

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì mẹ muốn chuyên tâm yêu con."

"Con cũng chuyên tâm yêu mẹ."

"Ừ."

"Có em trai em gái, có thể có hai ba người chuyên tâm yêu mẹ."

"... Con muốn có em trai em gái như vậy à?"

"Dạ."

"Vậy sau này hãy nói."

"Dạ."

Nguyễn Tâm Bình xoa mái tóc mềm mại của Lâm Đông, hỏi: "Đói bụng không? Mẹ nấu cơm cho con ăn nhé?"

Lâm Đông lắc đầu: "Hiện tại con không đói bụng, buổi trưa con ăn nhiều lắm, cô làm thật nhiều đồ ăn ngon, bụng con căng lắm, hiện tại con không muốn ăn cơm, con muốn lấy sách cho bọn Hưng Hà xem."

"Được, đi đi."

"Dạ."

Lâm Đông chọn hai quyển sách, gọi Hạ Tiểu Xuyên đi đến nhà Mục Hưng Hà tìm Mục Hưng Hà, vừa vặn Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân cũng ở đó, ba đứa nhỏ đang ngồi xồm ở ven đường đun nước đường, dùng thanh sắt treo cái nắp của bình đựng rượu, sau đó đảo một ít đường cát trắng hoặc là đường đỏ trong nắp bình, để lên lửa đun, đường sẽ biến thành nước đường, lấy diêm hoặc là cây gỗ có thể chọc ăn.

Ba đứa nhỏ đun hết sức tập trung, Mục Hưng Hà nói: "Kỳ Kỳ, mày đi gọi Đông Đông, để Đông Đông đến ăn."

Kỳ Kỳ nói: "Em không đi, Lâm Đông không ăn cái này."

"Mày có đi hay không?"

"Em không đi."

Mục Hưng Hà tăng thêm ngữ điệu hỏi một lần nữa: "Có đi hay không?"

Kỳ Kỳ bất đắc dĩ đứng dậy, vừa quay đầu nhìn thấy Lâm Đông, cao hứng nói: "Hưng Hà, Lâm Đông đến, Tiểu Xuyên cũng tới."

Mục Hưng Hà ngược mắt nhìn, nhanh chóng nói: "Đông Đông, lại đây."

Lâm Đông nhanh chóng ngồi xổm bên cạnh Mục Hưng Hà, hỏi: "Hưng Hà, anh đang làm gì?"

"Đun nước đường."

"Đun nước đường là cái gì?"

Kỳ Kỳ mở miệng nói: "Mày thật là ngốc, nước đường chính là đường trên kẹo hồ lô đó."

Lâm Đông vẫn không nói gì, Mục Hưng Hà lập tức quát Kỳ Kỳ một câu: "Mày mới ngốc."

Kỳ Kỳ bị Mục Hưng Hà quát quen rồi, không quan tâm chút nào.

Mục Hưng Hà dùng diêm chọc vào thứ bên trong nắp bình rượu một chút, sau đó đưa cho Lâm Đông nói: "Đông Đông, em nếm thử đi."

Lâm Đông nhận diêm, liếm một cái.

Bốn người Mục Hưng Hà đồng thời hỏi: "Ngọt không?"

Lâm Đông gật đầu: "Ngọt!"

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói: "Hưng Hà, em cũng muốn ăn."

Hạ Tiểu Xuyên cùng nói: "Còn có em."

Mục Hưng Hà phát cho mỗi người một cây diêm, năm đứa nhỏ đều chọc vào bên trong nắp bình rượu, chọc một chút đưa vào trong miệng nếm một chút, nếm một chút vị ngọt rồi cảm thấy đặc ý, không nhin được chọc nhiều thêm mấy cái, Kỳ Kỳ muốn ăn nhiều một chút, lấy diêm vòng tới vòng lui bên trong cái nắp bình rượu, rất

vui vẻ nói mình có nhiều nhất, kết quả thả vào trong miệng làm cho răng bị dính rơi mất.

Bốn người Lâm Đông: "..."

Kỳ Kỳ cầm răng nói: "Không sao, tao là trẻ con sắp lớn, rụng răng rất bình thường! Tao sẽ vớt ở chân tường, qua mấy ngày răng mới sẽ mọc ra."

Nói xong Kỳ Kỳ nhổ răng ra khỏi nước đường, ném vào chân tường, tiếp tục liếm nước đường, Lâm Đông lại nhìn chăm chăm răng Kỳ Kỳ, nói: "Kỳ Kỳ, không đúng."

Kỳ Kỳ hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông nói: "Răng trên mới có thể vớt gặm giường, có thể vớt chân tường."

Kỳ Kỳ nói: "Đúng vậy."

"Nhưng mày bị rụng răng hàm dưới mà."

Kỳ Kỳ sửng sò, ngờ ngác mà hỏi: "Tao bị rụng răng hàm dưới hả?"

Lâm Đông gật đầu: "Ừ."

Kỳ Kỳ nhanh chóng nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân: "Anh."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Mày rụng răng hàm dưới."

Kỳ Kỳ kinh hoàng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mày nhanh chóng tìm đi, đem răng tìm được vớt lên trên, nếu không cả đời này mày sẽ bị sún răng."

"Bọn mày giúp tao một chút."

"Được, nhanh tìm đi."

Năm đứa nhỏ vút nước đường đi, nhanh chóng vây quanh chân tường tìm rãnh của Kỳ Kỳ, đang tìm nghe có người gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một người đàn ông có chút quen biết lại có chút xa lạ, người đàn ông nhìn thấy Lâm Đông liền nở nụ cười, nói: "Ây da, thực sự là Lâm Đông này, đã lớn như vậy, cao, mập, còn dễ nhìn."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 73: Trời Không Còn Sớm

Lâm Đông đến trấn Cẩm Lí hơn hai năm, ngoại trừ ông ra, bé không nhớ rõ lắm người từ hơn hai năm trước, thế nhưng các chú thím và anh chị từng mắng và đánh mình thì bé vẫn có chút ấn tượng, cho nên bé chỉ ngáy người một lát, nhận ra người đàn ông trước mắt đã từng là—— Chú Hai của bé.

Bé nhìn chằm chằm chú Hai nhà họ Lâm, trong lòng xuất hiện một chút bất an cùng căng thẳng khó giải thích được, đặc biệt là khi chú Hai nhà họ Lâm tiến lên một bước, bé bị dọa lui về sau một bước.

Chú Hai nhà họ Lâm hỏi: "Làm sao? Không quen biết chú Hai à? Chú là chú Hai của con đây, chú còn từng nuôi con đó, chú là người đưa con đến đây mà, con không nhớ à?"

Lâm Đông không lên tiếng.

Chú Hai nhà họ Lâm cười rất hòa ái, nhỏ giọng hỏi: "Nghe nói, con tìm được ba mẹ ruột rồi, có phải vậy không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Đúng là tìm được rồi!" Chú Hai nhà họ Lâm chà xát tay, một giây sau ánh mắt dính lên quần áo của Lâm Đông, không nhìn được vươn tay xoa quần áo của Lâm Đông, nói: "Nhìn này, tìm được ba mẹ ruột có khác, quần áo mặc khác hẳn, đúng là đồ tốt ghê, món này đoán chừng phải mấy trăm đồng tiền nhỉ? Thật là có tiền."

Chú Hai nhà họ Lâm sờ soạng rồi chà xát.

Lâm Đông không được tự nhiên túm vạt áo của mình, giật góc áo ra khỏi tay chú Hai nhà họ Lâm, lập tức lui về phía sau hai bước.

Chú Hai nhà họ Lâm lập tức không cao hứng: "Ta nói chứ, đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì vậy? Sao thấy chú Hai lại lùi về phía sau hả?"

Lâm Đông lại lùi về sau hai bước, đụng phải Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà quay đầu nhìn Lâm Đông một cái, nhìn về phía chú Hai nhà họ Lâm trước mặt Lâm Đông, hỏi: "Đông Đông, ông ta là ai?"

Lâm Đông nhỏ giọng trả lời: "Chú Hai."

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Chính là chú Hai bại hoại đã đánh em à? Ông ta lại muốn mang em đi? Em đã có ba mẹ rồi, không được đi cùng ông ta!"

Lâm Đông vẫn không nói gì, chú Hai nhà họ Lâm lại buồn bực vì mấy chữ "chú Hai bại hoại", chỉ vào Mục Hưng Hà hỏi: "Mày là con cái nhà ai hả? Nói chuyện như thế đấy à?"

Mục Hưng Hà lập tức đứng lên, che chở Lâm Đông ở phía sau, ngẩng đầu ưỡn ngực mà phản bác: "Tôi thích là con cái nhà ai thì là con cái nhà đó, không mượn ông xen vào!"

"Đứa nhỏ này sao không lễ phép như thế chứ?"

"Thầy giáo nói, không cần lễ phép với bại hoại!"

"Mày —— "

Mục Hưng Hà không để ý tới chú Hai nhà họ Lâm, kéo Lâm Đông nói: "Đông Đông, để bọn Tiểu Quân giúp Kỳ Kỳ tìm răng, chúng ta đi! Không để ý tới ông ta!"

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà dắt Lâm Đông chạy về nhà, sợ chú Hai nhà họ Lâm đuổi theo, hai đứa bé chạy một mạch, chạy một hơi đến cửa tiệm tạp hóa, vừa vặn gặp Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cười hỏi: "Đông Đông, Hưng Hà, hai người các con chạy nhanh như vậy làm gì?"

Lâm Đông lập tức nói: "Cô ời, chú Hai đến!"

Lâm Lệ Hoa không có nghe rõ, hỏi: "Ai?"

Lâm Đông lấy hơi, nói: "Chú Hai, chú Hai đến."

"Chú Hai nào cơ?"

"Chú Hai bên nhà ông ạ!"

"Ở chỗ nào?"

"Trên đường lớn ạ!"

Lâm Lệ Hoa trầm mặt xuống, quay đầu nhìn về phía đường đi, nhìn thấy không chỉ một mình chú Hai nhà họ Lâm, anh trai Cả, chị dâu Cả, chị dâu Hai, chị Ba và cả anh rể Ba đều tới, trong lòng cô lộp bộp, nhất định là những người này nghe được tiếng gió Đông Đông tìm thấy ba mẹ, cố ý chạy tới lấy lòng.

Thực sự là quá không biết xấu hổ!

Lâm Lệ Hoa quay đầu lại bảo Lâm Đông về nhà đi, cô vào trong quầy, bỏ hộp tiền lẻ vào trong ngăn kéo đóng lại, sau đó khóa ngăn kéo lại rồi mới ra khỏi quầy hàng, phát hiện Lâm Đông Mục Hưng Hà còn đứng ở trong tiệm tạp hóa không đi, Lâm Lệ Hoa đang muốn đuổi Lâm Đông về nhà, bọn họ đến.

"Lệ Hoa à, đã lâu không gặp."

Giọng chú Hai nhà họ Lâm truyền tới, Lâm Lệ quay đầu nhìn về phía ngoài, nhìn thấy bọn họ ngông nghênh đứng ở cửa, có lẽ cũng đều biết Lâm Lệ Hoa là chủ nhân có tính khí không tốt, cho nên không vào trong tiệm, chỉ đứng ở ngoài quán.

Lâm Lệ Hoa nghiêm mặt hỏi: "Các người tới đây làm gì?"

Chú Hai nhà họ Lâm lại nói câu cũ: "Tới nhìn một chút."

"Ở đây không hoan nghênh các người!"

"Chúng tôi cũng không phải tới nhìn cô."

"Vậy ông tới nhìn ai?"

"Nhìn ba mẹ của tiểu Đông Đông." Chú Hai nhà họ Lâm cười nói: "Tốt xấu gì thì tiểu Đông Đông cũng ở dưới mí mắt của chúng tôi mà lớn lên, nó tìm được ba mẹ ruột, chúng tôi đến xem thế nào, nếu như ba mẹ ruột lại vứt nó đi? Chúng tôi sẽ đau lòng biết bao!"

Những người khác liên tục nói phải.

Lâm Lệ Hoa chỉ vào bọn họ mắng to: "Các người bớt hảo tâm đi! Từng thứ từng thứ đều là chó không đổi được tính ăn cứt, nói cho các người biết, hộ khẩu của Lâm Đông đã được chuyển rồi, nó không hề có một chút quan hệ nào với các người, muốn kiếm tiền hả, không có đâu!"

Chú Hai nhà họ Lâm lập tức lạnh mặt: "Lệ Hoa, cô đừng nói chuyện khó nghe như vậy."

Những người khác cũng chỉ trích Lâm Lệ Hoa.

"Lệ Hoa! Cô đừng có quá đáng!"

"Tính tình cô không tốt, tính tình tôi cũng không vừa đâu!"

"Hứ, đã từng thấy nhiều kẻ không biết xấu hổ, chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy, năm đó nếu không phải nhà tôi nhặt được cô ở ven đường, cô sớm đã bị chó cắn hay mèo ăn rồi, hiện tại dám ở đây hung hăng, thực sự là bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa)!"

"Đúng vậy, không tri ân đồ báo thì thôi đi, lại còn thù hận!"

"Cho rằng mình là ai vậy! Nói không chừng là ỷ vào việc mình nuôi Lâm Đông mấy ngày nên nhận được không ít chỗ tốt từ ba mẹ Lâm Đông chứ gì, tôi thấy quần áo của Tiểu Xuyên cũng thật quý. Phải biết, chăm sóc Lâm Đông nhiều nhất là người họ Lâm chúng tôi."

"..."

Một câu lại một câu đập về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Đông nhìn mà đôi mắt đỏ chót, quả đấm nhỏ nắm chặt, xông lên trước đấm đấm người chú Hai nhà họ Lâm, lớn tiếng nói: "Không cho nói xấu cô của con!"

Đám người chú Hai nhà họ Lâm sững sờ, không nghĩ tới Lâm Đông nhát gan từ trước đến giờ lại dám nói chuyện lớn tiếng, thực sự là bản lĩnh lớn rồi, chú Hai nhà họ Lâm nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa xoa đầu Lâm Đông nói: "Không có chuyện gì, Đông Đông không có chuyện gì đâu."

Lâm Đông im miệng, hai tay ôm eo Lâm Lệ Hoa, là đến dựa vào, cũng là bảo vệ Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa cảm động cực kỳ, quay đầu tâm bình khí hòa nói với đám người chú Hai nhà họ Lâm: "Các người đi đi, ba mẹ Lâm Đông sẽ không hoan nghênh các người đâu."

Chú Hai nhà họ Lâm nói: "Cô nói không hoan nghênh thì không hoan nghênh à?"

"Đúng, chị ấy nói không hoan nghênh thì không hoan nghênh." Đúng lúc này trong sân tiệm tạp hóa truyền tới một giọng nữ, Lâm Đông, Lâm Lệ Hoa, đám người kia đồng thời quay đầu lại nhìn, thấy Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đến cùng Mục Hưng Hà, người nói chuyện chính là Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình mở miệng gọi: "Tri Nhiên."

Lâm Đông lập tức chạy tới, ôm lấy eo Nguyễn Tâm Bình, nói: "Mẹ, bọn họ nói xấu cô của con."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Không sao, có ba mẹ ở đây, không ai bắt nạt Tri Nhiên cùng cô được đâu."

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình dắt Lâm Đông cùng Bùi Thức Vi đi tới cửa tiệm tạp hóa, đám người dừng trước cửa tiệm tạp hóa nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, trong nháy mắt cảm thấy một loại cảm giác ngọt ngào, loại cảm giác ngọt ngào không phải vì đối phương hung thần ác sát hoặc là hung dữ tới mức nào, mà là một loại khí tràng kiêu từ lúc sinh ra đã mang theo quý khí.

Sự kiêu ngạo của đám người kia liền xẹp một nửa.

Bùi Thức Vi rất lễ phép mà mở miệng: "Chào mọi người, tôi là ba của Lâm Đông, tôi họ Bùi, Bùi Thức Vi, bên cạnh tôi chính là mẹ Lâm Đông. Không biết phải xưng hô như thế nào với mọi người?"

Giọng Bùi Thức Vi không nhanh không chậm, ôn ôn hòa hòa, thế nhưng lại có một loại cảm giác từ chối người bên ngoài xa cách ngàn dặm, làm đám người kia không dám lỗ mãng, đành hoàng tặc báo tên, Bùi Thức Vi nói: "Thì ra là con trai con gái của Lâm lão gia tử, có lỗi, thật có lỗi, nếu đã đến thì sang nhà tôi uống chén trà đi."

Bùi Thức Vi mời đám người kia đến nhà của mình.

Lâm Lệ Hoa không ưa nên kéo ống tay áo Nguyễn Tâm Bình một chút.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Chị Lâm đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu, cùng sang đi."

Lâm Lệ Hoa gọi Tiểu Xuyên, bảo Tiểu Xuyên cùng Hưng Hà tạm thời trông tiệm tạp hóa, cô mới cùng Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông cùng đi đến nhà Lâm Đông.

Nhà của Lâm Đông thoạt nhìn không xê xích nhiều với phòng ốc trong trấn Cẩm Lí, nhưng bên trong mặc kệ là sân, phòng ngủ hay phòng khách đều là loại mà phòng ốc trong trấn nhỏ không sánh được, rộng rãi sáng ngời, thư thích đơn giản, mỗi chi tiết nhỏ đều có cảm giác được thiết kế, khắp nơi đều sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, làm cho đám người kia câu nệ lại hưng phấn.

Câu nệ chính là sợ mình làm dơ chỗ tốt như thế, hưng phấn chính là nhà Lâm Đông thật sự có tiền, ít nhất có thể kiếm được một số lớn, đặc biệt là sau khi Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhiệt tình chiêu đãi, đột nhiên bọn họ cảm thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi dễ ức hiếp hơn Lâm Lệ Hoa nhiều, bởi vì Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cứ một câu lại một câu cảm ơn Lâm lão gia tử cùng bọn họ đã cứu Lâm Đông, chú Hai nhà họ Lâm không khỏi cao hứng.

Bùi Thức Vi nói: "Đã muốn đi đến thăm Lâm lão gia tử cùng mọi người, nhưng bởi vì thân thể không được tốt, cho nên vẫn không đi, thực sự là thật không tiện."

Chú Hai nhà họ Lâm nói: "Cũng không có gì để nhìn, cha tôi đã chết hơn ba năm, hiện tại cũng chỉ là một gò đất nhỏ, không có gì có thể nhìn, còn không bằng nhìn người sống như chúng tôi này."

Lâm Lệ Hoa nghe lời này liền không cao hứng.

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình khẽ cau mày.

Lâm Đông có chút tức giận, trong lòng nghĩ ông không có chết, ông chỉ biến thành sao trên trời thôi.

Bùi Thức Vi than thở một tiếng nói: "Như vậy à."

Thím Hai nhà họ Lâm nói tiếp: "Đúng vậy, lúc Lâm Đông đến nhà chúng tôi, lão gia tử đã bị điếc lại mờ mắt, nếu không phải chúng tôi chăm sóc Lâm Đông, Lâm Đông đã phải chịu đói mỗi ngày rồi!"

Lâm Lệ Hoa muốn phản bác, bị Nguyễn Tâm Bình đề lại, Nguyễn Tâm Bình mở miệng nói: "Cực khổ cho mọi người rồi."

"Đúng là khổ cực mà, nuôi trẻ con có rất nhiều khó khăn, Lâm Đông lại ham ăn, chúng tôi sợ Lâm Đông chạy loạn, mỗi ngày cũng phải thay phiên nhau trông Lâm Đông, chỉ sợ không chú ý một cái nó liền bị chó cắn, bị mèo cào, hoặc là rơi vào trong nước, luôn phải quan tâm."

Nguyễn Tâm Bình gật đầu: "Nói đúng lắm."

"Cho nên, nuôi trẻ con không dễ dàng!"

Nguyễn Tâm Bình tiếp tục gật đầu: "Nói phải rồi."

Bùi Thức Vi cũng gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi chỉ tán thành, nhưng không nói tiếp, ví dụ như "Các người chăm sóc Lâm Đông như vậy, có cái gì cần giúp, chúng tôi nhất định sẽ giúp" các loại, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi hết sức ăn ý, không đề cập tới một chữ nào, đám người kia muốn tìm lý do để thuận đường bỏ lên cũng không bỏ nổi, không khỏi có chút gấp, chú Hai nhà họ Lâm liền nói: "Nuôi trẻ con rất tốn tiền!"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đúng vậy."

Chú Hai nhà họ Lâm: "..."

Nguyễn Tâm Bình cũng không thèm nhìn bọn họ, vươn tay xoa mái tóc mềm mại của Lâm Đông đang ngồi bên cạnh, thập phần nhàn nhã, nhìn đám người kia gấp vô cùng, chú Hai nhà họ Lâm chưa từ bỏ ý định mà nói: "Tổn không ít tiền của chúng tôi đấy!"

Nguyễn Tâm Bình hơi nhíu mày, gật đầu.

Bùi Thức Vi trầm ngâm.

Lâm Lệ Hoa nhìn không hiểu Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đang làm gì, cô là một kẻ thô lỗ cũng chưa từng thấy cảnh tượng hoành tráng gì, hiện tại cũng đang ở trong nhà họ Bùi, cô cũng không tiện chửi bọn họ, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn không phát tác.

Rốt cuộc chú Hai nhà họ Lâm không chịu nổi, nói: "Cậu xem, chúng tôi bỏ ra không ít tiền cho Lâm Đông, dù sao cũng phải bồi thường cho chúng tôi một ít chứ."

Rốt cục nói đến đề tài chính.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đồng thời ngẩng đầu, hỏi: "Bồi thường cái gì cơ?"

Chú Hai nhà họ Lâm nói: "Chứ gì nữa, trẻ con lớn lên đều phải đi học, chuyện học phí này... Còn chưa có lấy."

Bùi Thức Vi hỏi: "Muốn học phí?"

Chú Hai nhà họ Lâm cười hì hì.

Bùi Thức Vi nói: "Vì cảm ơn các người đã cứu mang Lâm Đông, tôi đã tặng một khoản tiền cho bên trường tiểu học kia, trong vòng năm năm, con cái các người đi học chỉ cần đóng một nửa học phí, thành tích ưu tú có thể miễn học phí, cho nên học phí đã trả rồi."

Sắc mặt chú Hai nhà họ Lâm không dễ nhìn lắm: "Nhưng mà chúng tôi không được cầm tiền."

Bùi Thức Vi hỏi ngược lại: "Cầm tiền gì?"

"Tiền nuôi Lâm Đông."

"Lâm Đông là các người nuôi sao? Có cần tôi hỏi hàng xóm láng giềng xung quanh đến hỏi một câu hay không? Rốt cuộc là ai nuôi Lâm Đông?"

Bùi Thức Vi hơi nâng cao giọng.

Đột nhiên chú Hai nhà họ Lâm có chút sợ, nhỏ giọng nói: "Là nhà họ Lâm chúng tôi nuôi."

"Có đúng không?"

"Đúng vậy, sau khi lão gia tử đi, Lâm Đông đều do chúng tôi nuôi, nuôi nó phải bỏ tiền ra chứ."

"Tiền của ai?"

"Tiền của chúng tôi!" Đám người kia đồng thời nói.

Bùi Thức Vi nở nụ cười: "Vậy được, tôi hỏi một câu, khoản tiền mà Lâm lão gia tử để lại cho Lâm Đông trước khi qua đời đang ở đâu vậy?"

Dứt lời, bên trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt của đám người chú Hai nhà họ Lâm hết sức khó coi, làm sao ba của Lâm Đông biết lão gia tử để lại một khoản tiền cho Lâm Đông?

Lâm Lệ Hoa cảm thấy đặc biệt hả giận.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Dựa theo pháp luật, khoản tiền kia thuộc về con trai của tôi, các người là ruột thịt cũng vô dụng, các người chiếm tiền còn ném con trai của tôi cho chị Lâm, việc này lên tòa án nói chuyện đi, các người phải phun khoản tiền kia ra."

Tòa án?

Phun tiền ra?

Đám người chú Hai nhà họ Lâm sợ hãi, khi Lâm lão gia tử còn sống, bọn họ liên tục nhìn chăm chăm vào chút tiền này trên tay Lâm lão gia tử, dùng đủ loại cách lấy không ít, không ngờ trước khi Lâm lão gia tử chết cũng còn nhiều, nói là để cho bọn họ, bảo cho bọn họ chờ ba mẹ Lâm Đông đến tìm Lâm Đông, nếu không tìm được thì cho Lâm Đông một cái ăn, hai cái mặc, ít nhất cũng phải cung cấp cho Lâm Đông tốt nghiệp trung học, nhất định phải để cho Lâm Đông đi học biết chữ, tiền còn lại đều cho bọn họ.

Từ nhỏ mấy người bọn họ đã không nghe lời của lão gia tử, lần này cũng vậy, giả vờ làm hiếu tử hai tháng xong thì không giả bộ được nữa, kêu đến hết đi với Lâm Đông, bình thường khi người một nhà ra ngoài, sợ Lâm Đông không nghe lời chạy loạn phá đồ, liền đem Lâm Đông nhốt trong kho hoặc là gian phòng nhỏ, sau đó đến tối lại trở về, dù vậy, nửa năm sau, bọn họ cũng không muốn nuôi Lâm Đông, mấy người chia tiền của lão gia tử rồi đưa Lâm Đông đến bên chỗ Lâm Lệ Hoa.

Bọn họ vẫn cho là việc Lâm lão gia tử để lại tiền cho Lâm Đông chỉ có bọn họ biết, không ngờ ba mẹ Lâm Đông cũng biết, bọn họ sợ hãi, hiểu được Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi trước mắt không phải người hiền lành, cực kỳ sợ hãi.

Nguyễn Tâm Bình bắt được biểu tình trên mặt đám người kia, tự nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Thức Vi nói: "Thức Vi, em nhớ anh của Tâm Ninh học pháp luật, đúng không?"

Bùi Thức Vi nói: "Đúng, trước kia cậu ấy là luật sư, hiện tại hình như đang là quan tòa, chuyên xử lý các loại vụ án."

Nguyễn Tâm Bình gật đầu, nói: "Tốt lắm, bây giờ anh gọi điện thoại cho cậu ấy đi, bảo cậu ấy đến đây một chuyến, nói hiện tại em có một vụ án cần xử lý gấp."

"Được." Bùi Thức Vi đứng dậy đi gọi điện thoại.

Nguyễn Tâm Bình quay đầu nhìn về phía chú Hai nhà họ Lâm, ngữ khí ôn hòa như mọi ngày nói: "Chú Hai, từ cuộc nói chuyện vừa nãy cũng có thể nhìn ra được, các người đều là người chú ý công bằng công chính, vừa vặn, tôi và Thức Vi cũng là loại người này, không cho phép xuất hiện dù chỉ một hạt cát, các người nói tiền nuôi Lâm Đông, tôi cho."

Nhưng mà, tiền của Lâm lão gia tử chúng ta cũng phải tính toán một chút, các người xem, bây giờ sắc trời cũng không còn sớm, các người ở trong trấn nhỏ của chúng tôi một đêm đi, sáng sớm ngày mai sau khi em trai tôi đến đây, chúng ta nghiên cứu một chút, số tiền này nên làm sao, có được không? Các người yên tâm, tôi sẽ không thiếu một xu tiền, bao gồm cả lần đầu tiên Lâm Đông cắt tóc, tôi đều sẽ tính cho các người."

Đám người kia nghe xong, thân thể đều có chút run, hai vợ chồng nhà này một người đóng vai chính diện một người đóng vai phản diện, còn cả tòa án, còn cả quan tòa, còn công bằng công chính, ngay cả một xu tiền cũng không thiếu, đến cùng là muốn làm gì? Nếu đổi lại là người khác, bọn họ khẳng định cho rằng cố làm ra vẻ bí ẩn, nhưng bọn họ nghe nói ba mẹ Lâm Đông là người có danh vọng ở đế đô, bọn họ lập tức muốn rút lui, đặc biệt là sau khi Bùi Thức Vi nói chuyện điện thoại xong, đi tới nói "Tâm Lỗi nói buổi tối sẽ đến".

Đám người kia không ngồi yên được nữa, dồn dập đứng lên nói: "Cái kia, trời, trời cũng không còn sớm, chúng tôi đi trước."

Thím Hai nhà họ Lâm cũng nói: "Đúng đúng đúng, chúng tôi đi trước."

Những người khác nhà họ Lâm cũng nói: "Đúng, đúng đây, chúng tôi phải đi."

Lâm Lệ Hoa liếc mắt thấy tay bọn họ hơi run, ở trong lòng giờ ngón tay cái biểu thị bội phục ba mẹ Lâm Đông, cô khác bọn họ, nói không chừng đánh vỡ đầu chảy máu đảm người kia sẽ đổ thừa không đi, nhưng ba mẹ Lâm Đông nói mấy câu, bọn họ đã sắp sợ mất mật.

Lâm Đông nghe không hiểu người lớn cứ người tới tôi đi cái gì, nhưng nhìn thấy bọn họ bị dọa sợ, trong lòng thật vui vẻ, cảm giác ba mẹ của bé là ba mẹ giỏi nhất trên thế giới!

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi lại biểu tình như thường, nhiệt tình giữ đám người kia lại, dọa chú Hai nhà họ Lâm không nhẹ, Nguyễn Tâm Bình nói: "Các người ăn xong cơm tối rồi hãy đi, Tri Nhiên, đi quán cơm Tiểu Vương gọi mấy món cho khách ăn."

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ hỏi: "Mẹ, gọi món nào ạ?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Gọi món con thích ăn."

"Cũng gọi món mọi người thích ăn." Lâm Đông nói xong dừng một chút, sau đó còn nói: "Mẹ, quán cơm Tiểu Vương có con ngỗng già, nó thích rượt con, con sợ nó mổ cái mông của con, con tìm Hưng Hà cùng đi, cũng gọi món Hưng Hà thích ăn."

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Được, đi đi."

"Dạ."

Lâm Đông nhấc chân nhanh chóng ra khỏi phòng khách, chạy sang tiệm tạp hóa.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 74: Vàng Sáng

Lúc này Lâm Đông mới đi gọi món ăn, đám người chú Hai nhà họ Lâm la hét phải đi lần thứ hai, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhiệt tình giữ lại, nói là lát nữa Nguyễn Tâm Lỗi sẽ tới, đến đây sẽ tính toán tiền bạc một chút, công bằng công chính như vậy, đối với mọi người đều tốt.

Nhưng bọn họ nào dám tính, bị dọa chết khiếp, nhanh chóng từ chối, không quản Bùi Thức Vi kéo thế nào, bọn họ chết sống không muốn lưu lại, vội vàng vàng tránh thoát, vội vàng vàng đi ra khỏi phòng khách, vội vàng chạy ra khỏi sân.

Kết quả sáu người chạy quá gấp, đụng vào cửa nhà, làm cửa kêu "Rầm" một tiếng, nghe cũng cảm thấy đau, nhưng bọn họ làm như không phát hiện, nhanh chóng trốn khỏi nhà Lâm Đông, sau đó chạy chậm rời đi.

Bùi Thức Vi ở phía sau gọi: "Chú Hai à, ăn xong cơm tối rồi hăng đi."

Chú Hai vừa chạy vừa xua tay: "Không được không được."

"Ăn xong cơm tối, tôi đưa các người về cũng được."

"Không cần không cần."

Đám người kia chạy cả một đường, quẹo vào khúc cua, bọn họ mới đồng thời dừng lại, đồng thời thở dốc, thở gấp một hồi liền cảm thấy ngày hôm nay thực sự là uất ức, quá uất ức, trong lòng mơ hồ cảm thấy không phục, thím Hai nhà họ Lâm trực tiếp mở miệng hỏi: "Chúng ta cứ đi như vậy à?"

Chú Hai nhà họ Lâm hỏi ngược lại: "Không đi thì làm sao bây giờ?"

"Chúng ta nuôi không Lâm Đông?"

"Không vậy thì làm sao? Bà nói xem phải làm sao bây giờ? Ở chỗ này chờ em trai quan tòa của cô ta đến mang chúng ta đến tòa án à?"

Thím Hai nhà họ Lâm không có gì để nói.

Những người còn lại tức giận.

Chú Hai nhà họ Lâm cũng không cao hứng, nhưng có thể làm sao? Bọn họ dám về lại đó thì sẽ phạm pháp, không thể trêu nổi quyền quý... Chú Hai nhà họ Lâm thở phò phò nói một câu: "Về nhà!"

Bác Cả nhà họ Lâm hỏi: "Cứ về nhà như vậy à?"

Chú Hai nhà họ Lâm không nói lời nào.

Bác Cả nhà họ Lâm lại hỏi: "Sau này không tới nữa?"

Chú Hai nhà họ Lâm suy nghĩ một chút, cắn răng nói: "Tới!"

"Tới làm gì?"

"Tìm Lâm Lệ Hoa!"

"Tìm cô ta làm gì?"

"Bắt cô ta bỏ tiền ra tu bổ mộ phần của cha mẹ."

"Cô ta chịu đưa tiền à? "

"Không đưa không được!"

Giọng chú Hai nhà họ Lâm đặc biệt lớn, lớn đến mức làm phiền Đại Hắc đang gặm xương ở góc tường, Đại Hắc lập tức nhe răng với đám người chú Hai nhà họ Lâm, đám người chú Hai nhà họ Lâm bị ủy khuất ở nhà Lâm Đông, không muốn chịu thêm ủy khuất vì con chó kia, vì vậy không biết ai động thủ trước trong sáu người, lợm nửa cục gạch chọi vào Đại Hắc đang cúi đầu. Cũng may là Đại Hắc phản ứng nhạy bén nên nhanh chóng né được, nhưng nó không chạy, mà nhăm vào đám người chú Hai nhà họ Lâm mà nhào qua.

Bọn họ sợ hãi, nhanh chóng cất bước bỏ chạy, chạy thục mạng, chạy một đường đến đường nhỏ, không nghe thấy tiếng chó sủa, sáu người mới chậm lại, quay đầu lại nhìn, chú Hai nhà họ Lâm vừa quay đầu lại nhìn vừa đi, không chú ý đụng phải một đứa bé, hẳn đang muốn mắng to, định thần nhìn lại là Lâm Đông.

Lâm Đông.

Lâm Đông rủ Mục Hưng Hà cùng đi đến quán cơm Tiểu Vương gọi món ăn, mới vừa gọi xong, Mục Hưng Hà muốn đi nhà nhà vệ sinh, Lâm Đông đành đứng ở cửa tiệm cơm Tiểu Vương chờ, đang chờ thì con ngỗng già mà tiệm cơm Tiểu Vương nuôi nhìn thấy Lâm Đông nên nhanh chóng đuổi tới, Lâm Đông bị dọa nhanh chóng nói một tiếng với Mục Hưng Hà sau đó co cẳng bỏ chạy, không ngờ vừa mới bỏ rơi được con ngỗng liền va vào chú Hai nhà họ Lâm.

Lâm Đông sợ hết hồn.

Chú Hai nhà họ Lâm nhìn thấy Lâm Đông lại càng tức, đem toàn bộ uất ức vừa nãy tung ra, chỉ vào Lâm Đông chửi ầm lên: "Đồ con hoang, mày không có mắt à!"

Lâm Đông bị dọa run lên một cái.

Thím Hai nhà họ Lâm đi lên trước hỏi: "Cha nó không có chuyện gì chứ."

Chú Hai nhà họ Lâm phui tay nói: "Không có chuyện gì."

Lâm Đông chớp đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm sáu người kia một vòng, sau đó khiếp sợ di chuyển bước chân, chuẩn bị rời đi, vậy mà mới vừa đi hai bước bị lôi trở lại, trong lòng bé một hãi, quay đầu nhìn về phía chú Hai nhà họ Lâm.

Chú Hai nhà họ Lâm lôi cái mũ trên áo Lâm Đông, nói: "Gặp người khác cũng không biết chào một tiếng, mày bị câm à?"

Lâm Đông mím môi không lên tiếng.

"Gọi chú Hai cũng không biết sao?"

Lâm Đông nhất quyết không lên tiếng.

"Tao là chú Hai của mày, đây là bác Cả, bác gái, cô Ba, chồng cô Ba, mày cũng không biết chào à? Hả? Nuôi không đũa bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa) như mày rồi!"

Chú Hai nhà họ Lâm vừa nói vừa hất mũ Lâm Đông, sau đó nắm lỗ tai Lâm Đông mà nói chuyện với Lâm Đông, Lâm Đông sống ở nhà họ Lâm lúc tuổi còn quá nhỏ, quá nhiều chuyện hiện tại bé không nhớ được, bao gồm cả việc ngồi một mình ở căn phòng mờ tối cả một ngày, bị anh đánh, bị chị đẩy, bị sai khiến đi làm việc, bé đều không nhớ rõ, nhưng lại để lại tầng tầng bóng tối trong bé, khiến bé bất an và sợ sệt, giống như hiện tại bé cũng không biết phản kháng.

Bé càng không phản kháng, chú Hai nhà họ Lâm càng là giận, không nhịn được liền dùng sức, đang muốn dùng sức nhéo lỗ tai Lâm Đông, chợt nghe có người gọi: "Lâm Đông!"

Chú Hai nhà họ Lâm quay đầu nhìn lại thì thấy là bốn đứa nhỏ mới vừa tìm xong răng, hấn không để bốn đứa nhỏ vào trong mắt, nhưng bốn người Mục Hưng Hà lại xem chú Hai nhà họ Lâm là kẻ thù, bốn người đồng thời đánh về phía chú Hai nhà họ Lâm, ôm hai cánh tay của chú Hai nhà họ Lâm mà cắn, chú Hai nhà họ Lâm kêu thảm một tiếng, buông Lâm Đông ra.

Nhưng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân lại không thả ra, chú Hai nhà họ Lâm nhanh chóng vẫy cánh tay, đám người thím Hai nhà họ Lâm nhanh chóng bước lên lôi bốn người Mục Hưng Hà ra, người đầu tiên bị gỡ ra chính là Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên đặt mông ngồi dưới đất, nhưng nhóc không khóc, thì thào nói một câu "Mẹ, mẹ, cậu Hai đánh Lâm Đông", nói xong bỏ dậy chạy về tiệm tạp hóa, chạy một hơi đến cửa tiệm tạp hóa, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi.

Ba người Lâm Lệ Hoa đang thương lượng đi tìm Lâm Đông, miễn cho Lâm Đông đừng phải đám người chú Hai nhà họ Lâm, vừa quay đầu nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên thở hồng hộc chạy về.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Tiểu Xuyên, con chạy nhanh như vậy làm gì?"

Hạ Tiểu Xuyên không kịp thở dốc, nói một hơi: "Mẹ! Máy người cậu Hai đang đánh bọn Lâm Đông và Hưng Hà!"

Ba người Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi thay đổi sắc mặt, đồng thời hỏi: "Ở chỗ nào?"

Hạ Tiểu Xuyên vươn tay chỉ về phía sau.

Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi lập tức chạy về bên kia, chạy đến giao lộ nhìn thấy Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đang che chở Lâm Đông ở chính giữa, sau đó bay qua nhảy lại giữa sáu người lớn, đặc biệt là Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân tuổi hơi lớn một chút, hai người biết Hạ Tiểu Xuyên chạy đi tìm người lớn, cho nên hai người bọn họ đồng thời ôm cánh tay chú Hai nhà họ Lâm, mặc cho bọn người kia gỡ thế nào, bọn họ nhất quyết không buông tay, mãi cho đến khi Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi đi đến, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân vẫn không buông tay.

Đám người bác Cả của Lâm Đông không gỡ Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ra nữa.

Mục Hưng Hà nhìn ba người Lâm Lệ Hoa hỏi: "Ba con có tới không ạ?"

Lâm Lệ Hoa nói: "Sắp tới."

Đó nghĩa là vẫn chưa đến, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều không buông tay.

Bùi Thức Vi nhanh chóng tiến lên, che chở Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nói: "Hưng Hà, Tiểu Quân, buông tay trước đã."

Mục Hưng Hà kiên định nói: "Không buông."

Bùi Thức Vi nói: "Buông tay trước đã, có chuyện gì giao cho chú xử lý."

Mục Hưng Hà kiên định nói: "Không buông, con phải chờ ba con đến!"

"Ba đến rồi!" Giọng Mục Hoài An vang lên.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn một chút, không chỉ thấy được Mục Hoài An, còn nhìn thấy ba Tiểu Quân, Hạ Thanh Chương, ba Kỳ Kỳ, mẹ Kỳ Kỳ còn có hàng xóm láng giềng đều tới, có người cầm cái chổi, gậy gỗ trong tay, Mục Hưng Hà cao hứng gọi: "Ba!"

Tưởng Tiểu Quân cũng gọi: "Ba!"

Kỳ Kỳ càng cao hứng hơn mà gọi: "Ba mẹ!"

Bọn nhỏ cao hứng, nhưng chú Hai nhà họ Lâm lại sợ, muốn chạy nhưng chạy không được, chỉ có thể kinh hãi, nhanh chóng nói là hiểu lầm, nói là vừa nãy mình thấy Lâm Đông băng loạn qua đường, hấn liền dạy dỗ Lâm Đông hai câu, mấy đứa nhỏ Mục Hưng Hà cho là hấn muốn đánh Lâm Đông, vì vậy không nói hai lời liền tới cản

hắn, hắn không làm bị thương một cọng tóc nào của những đứa trẻ này, đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Hắn là chú Hai của Lâm Đông, đã từng nuôi Lâm Đông hơn ba năm, làm sao có chuyện đánh Lâm Đông được, chỉ là muốn Lâm Đông lần sau băng qua đường cẩn thận một chút, nhưng mấy đứa Mục Hưng Hà không phân biệt được việc người lớn dạy dỗ nghiêm khắc.

Chú Hai nói mạch lạc rõ ràng, điều này cũng làm cho đám người Mục Hoài An cảm thấy có lẽ mình nghĩ nhỏ thành to, dù sao cũng có lúc đám nhỏ sẽ nghĩ "Nghiêm khắc" là "Xấu xa", đám người Mục Hoài An nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, Lâm Lệ Hoa chỉ vào chú Hai nhà họ Lâm mắng: "Anh bớt giả vờ giả vịt đi, dạy dỗ á?"

Chú Hai nhà họ Lâm hỏi ngược lại: "Vậy tôi đánh Lâm Đông bao giờ? Không tin thì cô hỏi Lâm Đông xem, tôi có đánh nó hay không? Lâm Đông, nói xem chú Hai có đánh mày không?"

Lâm Đông không lên tiếng, Mục Hưng Hà giành nói: "Đánh!"

"Tao đánh chỗ nào hả?"

"Nhéo lỗ tai Đông Đông!"

"Nhéo lỗ tai tính là đánh à? Mẹ mày không nhéo bao giờ —— "

"Tính!" Không chờ Mục Hưng Hà trả lời, Nguyễn Tâm Bình mở miệng trước: "Nhéo lỗ tai cũng coi như đánh, cũng coi như bạo lực."

Lúc Nguyễn Tâm Bình nói những câu này, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Đông, từ lúc đến giao lộ cô đã bắt đầu quan sát Lâm Đông, lúc đó Lâm Đông giúp đỡ Mục Hưng Hà cùng Tiểu Quân tóm chú Hai nhà họ Lâm, trong ánh mắt có sự kiên định rất rõ ràng, nhìn thấy ba mẹ đến, bé rất vui vẻ, thế nhưng khi nghe chú Hai nhà họ Lâm biện giải, nhìn thấy người lớn dao động, trong ánh mắt của bé là bất an cùng mờ mịt.

Nguyễn Tâm Bình đều đặt toàn bộ ở trong mắt, rồi cuộc cô mở miệng gọi: "Tri Nhiên."

Lâm Đông nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Lại đây."

Lâm Đông có chút thấp thỏm đi tới.

Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm xuống, nhìn thấy lỗ tai Lâm Đông đỏ lên, nhin đau lòng, hỏi: "Nói cho mẹ nghe, tại sao chú Hai lại nhéo lỗ tai con?"

Lâm Đông không lên tiếng.

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nói: "Không sao, chỉ cần con nói, mẹ đều tin tưởng, mẹ mãi mãi tin tưởng con."

Miệng Lâm Đông khẽ mấp máy.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Bảo bối, nói cho mẹ nghe, ba mẹ làm chủ cho con."

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông nhìn chăm chăm Nguyễn Tâm Bình, dường như chỗ đen tối ở đáy lòng bị người khác phát hiện, rồi cuộc bé mở miệng nói: "Chú gọi con là đồ con hoang, con không để ý tới chú ấy, chú nói con không gọi chú ấy là chú Hai, chú tóm mũ ghim con lại, còn nhéo lỗ tai con."

Lâm Đông vừa mới nói xong, đột nhiên "Bốp" một tiếng, Bùi Thức Vi dùng một quyền đánh gục chú Hai nhà họ Lâm, Lâm Đông sợ hết hồn, Nguyễn Tâm Bình thì lại từ từ đứng dậy, một tay giữ đầu Lâm Đông, làm cho bé dựa vào hông của mình, một tay chỉ vào đám người còn lại đang muốn động thủ với Bùi Thức Vi, nói: "Ngày hôm nay các người đừng hòng rời khỏi đây!"

Đám người chú Hai nhà họ Lâm sững sờ.

Nguyễn Tâm Bình quay sang nói với đám người Mục Hoài An: "Các vị hàng xóm, ngày hôm nay mời các người giúp tôi một chuyện, hỗ trợ ngăn cản những người này, tôi nhất định phải đòi một lời giải thích cho con trai của tôi."

Đám người Mục Hoài An, ba Kỳ Kỳ lập tức vây nhốt đám người chú Hai nhà họ Lâm.

Chú Hai nhà họ Lâm nhanh chóng tự bò dậy, chỉ vào Nguyễn Tâm Bình nói: "Cô dám!"

Nguyễn Tâm Bình nghiêm túc mở miệng nói: "Ông xem tôi có dám hay không? Tôi nói cho các người biết, ngày hôm nay các người mắng con trai của tôi, đánh con trai của tôi, uy hiếp con trai tôi, nếu Nguyễn Tâm Bình tôi không thể làm cho các người trả giá thật lớn, tôi không mang họ Nguyễn!"

Đám người chú Hai nhà họ Lâm không ngờ người lúc nãy còn nói năng dịu dàng nhỏ nhẹ như Nguyễn Tâm Bình, lúc phần nộ lại đáng sợ như vậy, nhất thời bọn họ đổ mồ hôi như mưa, lại nhìn về phía Bùi Thức Vi, sắc mặt Bùi Thức Vi càng thêm dọa người, giọng Bùi Thức Vi trầm thấp lại có lực: "Không lột một lớp da của các người, tôi không xứng làm ba của Lâm Đông!"

Chú Hai nhà họ Lâm bị dọa chân mềm nhũn, ngồi co quắp dưới đất.

Đám người Lâm Lệ Hoa là lần đầu tiên thấy ba mẹ Lâm Đông tức giận lớn như vậy, không ngờ lại dọa người đến thế, giống như là mặt hồ yên bình đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn, ai cũng không chống đỡ được, chỉ có chịu đựng.

Chỉ có Lâm Đông cảm thấy sóng to gió lớn này như là một lễ rửa tội triệt để, bé nhìn về phía ba, rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn mẹ, kinh ngạc nhìn, đột nhiên bé cảm giác mình lập tức trở lại mấy năm trước.

Mấy năm trước chỉ có một mình bé ngồi ở trong nhà kho đen thui vắng ngắt, bên trong kho có sách, ghế cũ còn có quần áo cũ, trong bóng tối lờ mờ ma mị giống quỷ, còn có tiếng chuột kêu, bé cực kỳ sợ, sợ tới mức ôm đầu gối núp ở góc tường, đúng lúc này một vầng sáng từ trên đầu rơi xuống, mang đến ánh sáng, mang đến ấm áp cùng mang đến an toàn, vầng sáng này tên là —— ba mẹ.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 75: Âm Ưc Hay Không Âm Ưc

Vàng sáng này xua tan bóng tối trong lòng Lâm Đông, đuổi chuột, đến bên cạnh Lâm Đông, Lâm Đông đứng lên từ góc tường, kinh ngạc mà nhìn vàng sáng này, vàng sáng này lập tức biến thành ba mẹ, bé ngơ ngác mà nhìn ba, rồi nhìn mẹ, cuối cùng nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của mẹ.

Mẹ Nguyễn Tâm Bình đang vội vàng dùng ngôn ngữ áp chế đám người chú Hai nhà họ Lâm, nhờ ba Kỳ Kỳ đi đến đồn công an một chuyến, đồn công an là đồn công an của trấn nhỏ, đặc biệt gần phố đông lớn, không bao lâu sau, sáu đồng chí cảnh sát tới đây.

Đám người chú Hai nhà họ Lâm nhanh chóng tới trước làm sáng tỏ với đồng chí cảnh sát, nói đó là đổi trắng thay đen, mạch lạc rõ ràng, nhưng có lẽ đồng chí cảnh sát không kiên trì cho lắm, bảo tất cả những người có liên quan đều đến đồn công an một lượt, một đám người làm cho phòng làm việc lớn của đồn công an bị chật ních.

Đám người chú Hai nhà họ Lâm biện giải cho mình lần thứ hai, nói mình không phải là người của trấn này, tới nơi này để thăm người thân, chỉ đùa giỡn với trẻ con nhà họ hàng, ai ngờ nhà họ hàng lại gây khó khăn.

Bộ dạng đám người chú Hai nhà họ Lâm như kiểu bị bắt nạt, đồng chí cảnh sát ở đồn công an nghĩ cũng không có ai bị thương gì, vậy thì coi như xí xóa, quên đi là được, cảnh sát dẫn đầu bắt đầu khuyên giải nói: "Nếu là như vậy thì coi như xong đi, con nhà ai chưa từng bị nhéo tai..."

"Không thể được!" Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình đồng thời nói.

Cảnh sát dẫn đầu sợ hết hồn.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Dựa vào cái gì mà con trai nhà tôi phải để cho ông ta nhéo lỗ tai?"

Cảnh sát dẫn đầu cười híp mắt nói: "Không phải là do trẻ con nghịch ngợm sao?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đồng chí cảnh sát, con trai của tôi không nghịch ngợm."

Cảnh sát dẫn đầu có chút buồn rầu, vò đầu suy nghĩ một chút, hỏi: "Nếu vậy, hay là tôi bắt bọn họ lần lượt nói lời xin lỗi với mọi người?"

Nguyễn Tâm Bình nói thẳng: "Tôi không chấp nhận."

Cảnh sát dẫn đầu gặp khó khăn, hỏi: "Vậy cô nói xem làm sao bây giờ?"

Nguyễn Tâm Bình đảo mắt nhìn qua đám người kia, mở miệng nói: "Xử lý theo pháp luật."

Xử, xử, xử lý theo pháp luật——

Đồng chí cảnh sát kinh ngạc.

Lá gan của đám người chú Hai nhà họ Lâm sắp bị teo lại rồi, bọn họ thật sự không ngờ chỉ là chuyện cãi con con giữa mấy người với nhau mà phải xài đến luật pháp, mới vừa rồi còn la hét mình không sai, lúc này sáu người đều hoang mang lo sợ.

Đám người Lâm Lệ Hoa không ngờ Nguyễn Tâm Bình thật sự cường ngạnh như vậy tích cực như thế, trong lòng vừa kinh ngạc vừa bội phục.

Ánh mắt Nguyễn Tâm Bình rời khỏi đám người chú Hai nhà họ Lâm, nhìn các đồng chí cảnh sát nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi là một người mẹ, tôi tin mọi người hẳn cũng đều là cha rồi, nếu con cái của mọi người bị bắt nạt dẫn đến bị thương, mọi người sẽ như thế nào? Mọi người sẽ nói với bọn nó là "Thôi" và "Không có gì đáng ngại" sao? Vậy sau này nếu bọn nó còn bị bắt nạt thì có chịu nói với mọi người nữa không? Bọn nó sẽ còn tin tưởng mọi người sao?"

"Trẻ con là do người lớn chúng ta mang tới trên thế giới này, bọn nó tin tưởng chúng ta vô điều kiện, cũng chỉ tin chúng ta, vậy mà chúng ta lại dùng hành vi nói cho bọn nó biết, chúng ta không đáng tin tưởng, chúng ta không bảo vệ được bọn nó, bọn nó còn có thể tin tưởng ai?"

"Mọi người cho là trẻ con nhỏ nên không có suy nghĩ, không có nhu cầu, không có tổn thương, không có khổ sở sao? Mọi người ngẫm lại chính mình khi còn bé đi, mọi người chịu qua những tổn thương kia, mọi người còn nhớ sao? Mọi người không thể bởi vì mình là người lớn liền quên mất trẻ con cũng là có tâm sự, có cảm giác, thậm chí chỉ vì mấy câu nói vô tình của mọi người cũng sẽ để lại cho bọn nó bóng ma trong lòng."

"Không cần vì làm người lớn mà quên mất chính mình đã từng là trẻ con, cũng có nhiều suy nghĩ tình cảm như vậy."

Nguyễn Tâm Bình nói xong một đám người trầm mặc, dường như đang hồi tưởng lại bản thân mình khi còn bé, nhưng Nguyễn Tâm Bình vẫn chưa nói hết, cô vươn tay xoa đầu Lâm Đông, đôi mắt trong suốt của Lâm Đông nhìn mẹ chăm chăm, cảm giác như mẹ đang tỏa sáng.

Nguyễn Tâm Bình nói tiếp: "Tôi biết trên thế giới này có thật nhiều điều không công bằng, thế nhưng tôi có thể nói cho con trai tôi biết, thế giới này vẫn tương đối công chính, cho nên tôi sẽ cố gắng tranh thủ sự công chính này."

Sau khi Nguyễn Tâm Bình nói xong, bên trong phòng làm việc nghe được cả tiếng kim rơi.

Đám người Lâm Lệ Hoa bội phục Nguyễn Tâm Bình không thôi.

Bùi Thức Vi dùng ánh mắt ái mộ nhìn Nguyễn Tâm Bình như thuở thiếu thời, năm đó anh ta yêu thích tính cách thoát nhin dịu dàng như nước nhưng kỳ thực có góc có cạnh này của Nguyễn Tâm Bình, qua nhiều năm như vậy, anh ta vẫn luôn quý trọng phần góc cạnh này.

Lâm Đông nhìn mẹ đến sững sờ.

Đồng chí cảnh sát có chút động lòng, bọn họ chưa bao giờ gặp chuyện như thế, vì vậy nói với đám người Nguyễn Tâm Bình: "Mọi người chờ một chút, tôi gọi điện thoại tìm sở trưởng của chúng tôi hỏi một chút."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Anh gọi đi, tôi đưa con trai tôi đến bệnh viện một chút."

Cảnh sát dẫn đầu hỏi: "Đi bệnh viện làm gì?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Làm kiểm tra sức khỏe cho con trai tôi, kiểm tra tâm lý nữa, lát nữa sẽ đưa bệnh án đến cho mọi người sau, mọi người làm việc đi, đúng rồi, còn nữa, lát nữa luật sư của tôi cũng sẽ tới hỗ trợ mọi người, làm phiền mọi người rồi."

Cảnh sát dẫn đầu nghe mà sững sờ.

Đám người chú Hai nhà họ Lâm không biết nên nói gì cho phải.

Nguyễn Tâm Bình nói mấy câu cùng Bùi Thức Vi, sau đó ôm Lâm Đông, cùng Lâm Lệ Hoa và mẹ Kỳ Kỳ mang theo bốn đứa nhỏ rời khỏi đồn công an, đi đến bệnh viện ở trấn Cẩm Lí kiểm tra sức khỏe kiểm tra tâm lý, mọi việc có thể kiểm tra đều kiểm tra, sau đó

Nguyễn Tâm Bình đi đến đồn công an, giao bệnh án cho Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi sợ Nguyễn Tâm Bình mệt mỏi, liền bảo Nguyễn Tâm Bình về nhà trước, Nguyễn Tâm Bình liền ôm Lâm Đông cùng Lâm Lệ Hoa đi về phố đông lớn, đến phố đông lớn, vừa lúc quán cơm Tiểu Vương giao đồ ăn mà Lâm Đông gọi tới, Nguyễn Tâm Bình hỏi Lâm Đông: "Bảo bối, đói không?"

Lâm Đông lắc đầu.

"Thật sự không đói bụng, không muốn ăn sao?"

"Con muốn chờ ba và dượng về rồi ăn ạ."

"Được, vậy thì chờ bọn họ trở về rồi ăn."

Nguyễn Tâm Bình lại hỏi bọn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà biểu thị tất cả mọi người không đói bụng, cũng chờ người lớn trở về, vì vậy Nguyễn Tâm Bình không cưỡng ép, báo lại cho người giao hàng của quán cơm Tiểu Vương, bảo bọn họ làm thêm một bàn đồ ăn, sau đó ngồi cùng Lâm Lệ Hoa ở trong tiệm tạp hóa nhóc con, thuận tiện để Lâm Đông cùng bọn Mục Hưng Hà chơi đùa.

Nhưng trong lòng Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đều nhớ ba của mình, căn bản không chơi nổi, năm đứa nhỏ ngồi trên vỉa hè bê tông ven đường, Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Khi nào thì ba anh quay về?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Bắt đám người cậu Cả, cậu Hai, dì Ba của mày xong sẽ quay về!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Sẽ bắt bọn họ thật sao?"

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói tiếp: "Sẽ, chú cảnh sát là người tốt!"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đúng!"

Hạ Tiểu Xuyên còn nói: "Ba chúng ta cũng là người tốt, mấy người cậu Cả, cậu Hai, dì Ba là người xấu, cậu Hai còn đánh Lâm Đông."

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói tiếp: "Đánh Lâm Đông đều là người xấu!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Không sai!"

Mục Hưng Hà nghe vậy nhìn về phía Lâm Đông.

Trong lòng Lâm Đông vẫn đang kéo căng, bé lo lắng cho ba, lo lắng cho dượng, lo lắng cho ba Hưng Hà, lo lắng cho ba Kỳ Kỳ, lo lắng cho ba Tiểu Quân, còn lo lắng cho người cậu làm quan tòa Nguyễn Tâm Lỗi vừa mới đến, nói chung là bé lo lắng cho mọi người, bởi vì mọi người đều là vì bé, bé sợ mọi người có chuyện, cho nên vẫn không nói tiếng nào cho tới nay.

Mục Hưng Hà mở miệng hỏi: "Lâm Đông, em làm sao vậy?"

Lâm Đông ngược đôi mắt trong suốt nhìn Mục Hưng Hà, chớp một chút liền cúi đầu.

Mục Hưng Hà tiếp tục hỏi: "Em làm sao vậy?"

Lâm Đông thấp giọng nói: "Em lo lắng cho mấy người ba."

"Không cần lo lắng."

Lâm Đông vẫn lo lắng nói: "Chân của ba em vẫn chưa có tốt." Bùi Thức Vi bước đi vẫn có chút khập khiễng.

"Chân ba anh tốt lắm."

Lâm Đông ngược mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hưng phấn nói: "Chân ba anh tốt mà!"

Lâm Đông khó hiểu nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hưng phấn nói: "Chân ba anh rất lợi hại, không người nào có thể đánh thắng được, bà nội anh nói khi còn bé ba anh đánh khắp thiên hạ không địch thủ."

Lâm Đông hỏi ngược lại: "Cho nên anh mới lợi hại như vậy sao?"

Mục Hưng Hà cao hứng nói: "Đúng vậy, khi còn bé ba anh đã dạy anh công phu, anh đã lợi hại, ba anh là siêu cấp lợi hại, có thể đánh năm người một lúc, em đừng lo lắng cho ba em, ba anh sẽ bảo vệ chú ấy."

Nghe Mục Hưng Hà nói đến cao hứng, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên ngồi ở bên cạnh không ngồi yên nổi, nhanh chóng chạy tới, vây xung quanh Lâm Đông, Kỳ Kỳ nói: "Ba tao cũng lợi hại, có thể bế tao giờ lên cao, Lâm Đông mày đừng lo lắng."

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: "Ba tao lợi hại hơn, ba tao có thể dùng một tay nhấc tao lên, còn có thể dùng chân nâng tao lên."

"Ba tao lợi hại nhất!" Kỳ Kỳ không chịu thua nói: "Ba tao có thể dùng một cước đá bay tao!"

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà: "..."

Kỳ Kỳ bu lại gần Lâm Đông nói: "Lâm Đông, mày đừng lo lắng, bọn họ đều là siêu nhân, thật là lợi hại, sẽ không dễ bị bắt nạt."

Ba người Mục Hưng Hà cùng gật đầu.

Lâm Đông hé miệng cười với Kỳ Kỳ, kéo Kỳ Kỳ nói: "Lại đây, ngồi bên này, chúng ta cùng nhau chờ nhóm các ba trở về."

"Được."

Kỳ Kỳ nói xong chen vào giữa Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, bị Mục Hưng Hà đẩy sang một bên, Kỳ Kỳ cũng không hề tức giận, cứ ngồi cùng đám Lâm Đông ở ven đường, quay đầu nhìn về hướng mà nhóm các ba sẽ quay về.

Nhìn một chút thì chân trời xuất hiện mây lửa, đám mây đỏ hồng hồng chiếu vào trên mặt năm đứa nhỏ, năm đứa nhỏ cũng bị mây lửa hấp dẫn, đám mây này lúc thì vàng rực rỡ, lát sau lại thành màu tím vàng, một hồi nữa là nửa tím nửa vàng, hơn nữa còn đổi thành các loại hình dáng khác nhau.

Kỳ Kỳ chỉ một áng mây nói: "Đó là con chó!"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đó là mèo!"

Mục Hưng Hà nói: "Sư tử!"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Gà!"

Lâm Đông nói: "Thỏ."

Năm đứa nhỏ tranh luận không ngớt, mãi cho đến khi mây lửa biến mất, năm đứa nhỏ không có việc gì làm, phía giao lộ xuất hiện thân ảnh nhóm người lớn.

Lâm Đông liếc nhìn Bùi Thức Vi, trong nháy mắt lớn tiếng gọi: "Ba ơi!"

"Ba!"

"Ba ơi!"

"Ba!"

"Ba!"

Bốn người Mục Hưng Hà cùng gọi, sau đó năm đứa nhỏ đồng thời phóng về phía giao lộ, năm người ba ôm năm đứa nhỏ lên, sau

đó cười ha hả đi về phía tiệm tạp hóa nhóc con, Lâm Đông ngồi ở trong lòng ngực Bùi Thức Vi thấy được một người đàn ông khá giống dì, bé chớp mắt gọi: "Cậu?"

Nguyễn Tâm Lỗi nở nụ cười: "Con biết cậu à?"

"Con có nhìn thấy ảnh của cậu."

"Vậy à? Cậu cũng nhìn thấy bức ảnh của con, tiểu Tri Nhiên." Nguyễn Tâm Lỗi vươn tay về phía Lâm Đông nói: "Nào, để cậu ôm một cái."

Lâm Đông có chút câu nệ, nhưng vẫn để Nguyễn Tâm Lỗi ôm.

Nhìn Lâm Đông dám để cho Nguyễn Tâm Lỗi ôm, Nguyễn Tâm Bình kinh hỉ cực kỳ, sau đó gọi đám người Mục Hoài An vào tiệm tạp hóa nhóc con, lập tức hỏi Nguyễn Tâm Lỗi xem xử lý thế nào rồi.

Nguyễn Tâm Lỗi cười với Nguyễn Tâm Bình: "Em trai ra tay, chị còn lo lắng cái gì."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Em học pháp luật đấy, có thể nghiêm túc một chút được không?"

Nguyễn Tâm Lỗi cười nói: "Được rồi, làm xong rồi."

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Những người kia đâu?"

Nguyễn Tâm Lỗi nói: "Bị tạm giữ."

"Tại sao?"

"Cái này phức tạp lắm, em sẽ chậm rãi nói tỉ mỉ cho chị nghe sau, về nhà trước đi."

Vừa nghe Nguyễn Tâm Lỗi nói về nhà trước, đám người Mục Hoài An cũng biểu thị mình cũng phải về nhà, vừa nãy Nguyễn Tâm Bình đã chào hỏi với bọn họ, mời bọn họ lát nữa đến nhà cô ăn

cơm, cho nên để bọn họ về nhà trước, sau đó đi cùng Nguyễn Tâm Lỗi vào sân tiệm tạp hóa.

Nguyễn Tâm Lỗi ôm Lâm Đông đi vào sân, bởi vì chưa quen thuộc đường xá nên lảo đảo một chút, Bùi Thức Vi nhanh chóng nói: "Tâm Lỗi, em chưa quen đường, để anh ôm Tri Nhiên cho."

Nguyễn Tâm Lỗi lập tức nói: "Không có chuyện gì, em ôm được."

Nguyễn Tâm Lỗi xóc Lâm Đông một cái rồi ôm chặt Lâm Đông một chút, không ngờ cánh tay của Lâm Đông va vào cánh tay của Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi "A" một tiếng, Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình lập tức nghe được có gì đó không đúng, đồng thời nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình trực tiếp hỏi: "Cánh tay làm sao vậy?"

Bùi Thức Vi nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Nguyễn Tâm Bình lập tức kéo Bùi Thức Vi qua vén tay áo lên nhìn, sau đó thấy trên cánh tay quần một miếng băng gạc, Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng hỏi: "Chuyện gì xảy ra hả?"

Bùi Thức Vi đáp: "Không cẩn thận bị đụng trúng."

Nguyễn Tâm Lỗi nói tiếp: "Anh rể, hay là nói thật đi, em nói cho, là do em hù dọa nhà họ Lâm kia một hồi, bọn họ chó cùng rứt giậu liền muốn chạy trốn, sau đó anh rể ngăn cản liền bị thương, cũng là bởi vì bị thương, mới làm cho bọn họ không đi được! Quả đáng còn chờ ở phía sau đấy!"

Nguyễn Tâm Bình xem vết thương của Bùi Thức Vi.

Lâm Đông cũng nhìn vết thương của Bùi Thức Vi, tuy rằng đã được quần băng nhưng vẫn thấm ra máu, chắc chắn là rất đau, bé nhìn một chút không nhìn được mím môi, vừa vặn bị Bùi Thức Vi nhìn thấy.

Bùi Thức Vi nhanh chóng hỏi: "Tri Nhiên, làm sao vậy? Tại sao lại khóc?"

Lâm Đông căng thẳng hơn nửa ngày rồi cuộc vào thời khắc này không kèm được nữa, nhìn cánh tay của ba, miệng nhỏ run run, sau đó khóc lên, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đồng thời an ủi, không an ủi còn đỡ, càng an ủi bé càng cảm thấy ảm ức, cũng không biết là ảm ức cái gì, nói chung là bé cứ khóc, ôm cổ Bùi Thức Vi mà khóc, tuy rằng không đến nỗi gào khóc lớn như Kỳ Kỳ, nhưng đã thả lỏng người mà khóc hơn so với trước đây, miệng cũng không khép lại.

Ban đầu Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi sửng sốt, sau đó lại đồng thời nở nụ cười.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 76: Mọi Người Bên Nhau

Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi không ai ngăn cản Lâm Đông khóc, mà vừa vui mừng vừa chua xót nhìn Lâm Đông khóc, ngay cả Nguyễn Tâm Lỗi cũng không lên tiếng mà nhìn, đợi đến khi tiếng khóc của Lâm Đông nhỏ dần, lúc này Bùi Thức Vi mới cười ha hả lau nước mắt cho Lâm Đông, nhẹ giọng an ủi: "Được rồi, đừng khóc nữa, ba không đau, không đau một chút nào."

Lâm Đông vừa nấc vừa nói: "Ba, hức, bị, hức, chảy máu, chảy máu."

Bùi Thức Vi cười nói: "Chỉ có một chút, không có chuyện gì, ba là nam tử hán đại trượng phu, bị đổ chút máu có sao đâu, hướng hồ là vì con trai của ba, ba cực kỳ nguyện ý."

Lâm Đông nghe xong ngơ ngác nhìn Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi cười hôn mặt Lâm Đông, nói: "Không khóc nữa, được không?"

Lâm Đông há mồm muốn nói được, kết quả "Hức" một tiếng, tiếng "Hức" rất đáng yêu, làm cho Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Lỗi cười rộ lên.

Lâm Đông thấy người lớn đều cười mình, bé có chút ngượng ngùng, ôm cổ Bùi Thức Vi, chôn khuôn mặt nhỏ ở hõm cổ Bùi Thức Vi, vốn tính trốn đi, kết quả nằm sát hõm cổ Bùi Thức Vi tiếp tục nấc, nấc tới mức thân hình nhỏ run lên, lại để cho ba người Nguyễn Tâm Bình cười ha ha.

Lâm Đông muốn nhịn lại nhịn không được, vừa nắc vừa về đến nhà, đợi đến khi Bùi Thức Vi mời bốn nhà Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đến rồi, Lâm Đông vẫn còn đang nắc.

Nhóm người lớn dón dập nghĩ kế giúp Lâm Đông dừng nắc, có người nói chồng cây chuối, có người nói bấm ngón tay giữa, có người nói dọa một cái, nhưng Lâm Đông vẫn không ngừng nắc, Nguyễn Tâm Bình mang cho Lâm Đông một chén nhỏ, rót hơn phân nửa chén nước, để Lâm Đông uống, sau đó cùng Bùi Thức Vi mời mọi người vào chỗ.

Vừa vận lúc này quán cơm Tiểu Vương đưa một bàn cơm tới, các người lớn ngồi một bàn lớn, lấy mỗi món ăn xớt ra một cái đĩa nhỏ, bưng đến bàn cơm của Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, năm đứa nhỏ đang tuổi lớn, vừa nẩy một lòng đối phó chú Hai nhà họ Lâm, lại một lòng nghĩ đến ba của từng người, tạm thời quên đói bụng, giờ khắc này vừa nhìn thấy cơm nước, năm đứa nhỏ trợn cả mắt lên.

Hai mắt Kỳ Kỳ tỏa sáng: "Oa! Thật nhiều thịt."

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: "Oa! Thật nhiều đồ ăn ngon!"

"Kệ bọn mày!" Mục Hưng Hà vươn tay gấp một cái đùi gà vào trong bát của Lâm Đông, nói: "Đông Đông, nhanh ăn đi."

Lâm Đông gật đầu nói: "Được."

Thấy một cái đùi gà bị gấp đi, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng cướp một cái đùi gà khác, hai đôi đũa đồng thời đưa về phía một cái đùi gà, đồng thời kẹp lấy đùi gà, cựa kíp trở tài tranh giành, tay nhỏ của Kỳ Kỳ bị trượt, đùi gà bị Hạ Tiểu Xuyên gấp đi.

Kỳ Kỳ theo bản năng tính méc ba mẹ mình hoặc là ba mẹ của Tiểu Xuyên, quay đầu nhìn lại nhóm ba mẹ đều đang dùng cơm, lại nhìn bọn Tiểu Xuyên cũng đều vui đầu ăn thịt, trong lòng nó sốt ruột,

nếu mình không ăn thịt sẽ bị bọn họ ăn sạch hết, thôi, không méc nữa, vì vậy gắp một miếng thịt kho tàu rồi ăn.

Năm đứa nhỏ đang tuổi lớn, vốn lượng ăn đều không nhỏ, tụ tập cùng một chỗ tranh cướp giành giật ăn, lượng ăn càng lớn hơn, mấy đứa giống như heo con, ăn hết thức ăn trên bàn, ngay cả Lâm Đông cũng không nắc nữa, ăn tới mức bụng nhỏ tròn vo giống đám Mục Hưng Hà nhưng vẫn chưa hết thòm thèm.

Kỳ Kỳ quay đầu sang bàn bên cạnh gọi: "Ba Lâm Đông, ba Lâm Đông ơ, bọn con ăn hết rồi."

Nghĩa bóng chính là —— ba Lâm Đông tiếp tục mang thêm món ăn cho bọn con đi.

Bùi Thức Vi chưa kịp đứng dậy liền bị mẹ Kỳ Kỳ ngăn cản, nói: "Ba Lâm Đông, bọn nhỏ không thể ăn thêm nữa, bữa tối đã ăn nhiều lắm, nhiều lắm rồi, lại ăn thêm sẽ bị bệnh!"

Bùi Thức Vi nhìn bụng của năm đứa nhỏ, liền nói: "Được, vậy thì không cho bọn nó ăn nữa."

Mẹ Kỳ Kỳ vội vàng lừa bọn nhỏ đi ra ngoài.

Kỳ thực năm đứa nhỏ cũng đã ăn no, nếu người lớn không ăn, vậy bọn họ sẽ không ăn, từng đứa đứng dậy đi ngoài sân chơi đùa cùng những người bạn nhỏ khác, chơi đến khi những người bạn nhỏ khác về nhà ăn cơm tối, bọn họ đành phải tự mình chơi, chơi từ ngoài sân vào đến trong nhà, chơi từ trong nhà đến trong phòng khách, rồi lại chơi trong phòng Lâm Đông, năm đứa nhỏ bò hết lên trên giường Lâm Đông, xem hoạt hình, truyện tranh nhiều tập cùng các loại đồ chơi của Lâm Đông.

Lâm Đông cực kỳ tình nguyện đưa đám Mục Hưng Hà đến phòng của mình chơi, nhìn bọn Mục Hưng Hà ngồi hoặc nằm trên giường của mình, gọi bé chơi cùng nhau, bé trả lời một tiếng, khom lưng

nhặt đồng giày dép vứt ngang dọc tứ tung dưới giường lên, xếp từng đôi ngay ngắn để bên giường.

Sau đó mới cởi giày cùng xem truyện tranh nhiều tập, chơi đồ chơi cùng bọn Mục Hưng Hà, năm đứa nhỏ chơi ở trên giường một hồi, chen tới chen lui rồi ầm ĩ lên, nhào qua nhào lại đập lên nhau, sau đó bị Mục Hưng Hà rống một tiếng, tất cả mọi người yên yên lẳng lẳng nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, bọn họ nghe được tiếng chạm cốc uống rượu cùng âm thanh tán gẫu trong phòng ăn, năm đứa nhỏ nằm lì ở trên giường, đồng thời nghiêng tai lắng nghe:

"Nào nào nào, uống thêm một chén, uống thêm một chén."

"Được, uống thêm một chén."

"Tâm gì đó Lỗi huynh đệ à, chuyện của chú Hai Lâm Đông ấy, cuối cùng là xử lý như thế nào vậy? Cậu là luật sư, chắc chắn là cậu hiểu cái này."

"Đúng, dựa theo chứng cứ mà tôi biết đến giờ, ngoại trừ phải giam tại đồn công an ít nhất ba ngày thì bọn họ còn phải nhổ tiền của Lâm lão gia tử ra."

"Bao nhiêu tiền vậy?"

"Còn chưa rõ ràng lắm, cái này phải qua một thời gian ngắn nữa mới biết được."

"Nếu như bọn họ không có tiền để phun ra thì làm sao bây giờ?"

"Cái này không phải là do bọn họ, không có tiền thì có biện pháp xử phạt, nhất định bọn họ sẽ bị lột một lớp da."

"Lột một lớp da mới tốt, lột một lớp da mới tốt."

"Nào nào nào, uống thêm rượu."

"..."

Năm đứa nhỏ đều nghe được các người lớn nói, Kỳ Kỳ hoảng sợ nói: "Nhóm các ba muốn lột da của chú Hai Lâm Đông!"

Hạ Tiểu Xuyên sợ hết hồn.

Lâm Đông cũng kinh ngạc.

Tưởng Tiểu Quân lớn tuổi nhất nói: "Kỳ Kỳ, mày đúng là không ngu ngốc thì cũng dốt nát, ý của câu lột một lớp da không phải là lột một lớp da."

Kỳ Kỳ hỏi ngược lại: "Vậy là có ý gì?"

Tưởng Tiểu Quân suy nghĩ một chút nói: "Là phải ngồi tù!"

Kỳ Kỳ nói: "Chú Hai Lâm Đông phải ngồi tù? Hưng Hà, anh em nói có đúng không?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Đúng, là thật, phải ngồi tù."

Kỳ Kỳ sửng sốt một chút, nói: "Ai ngồi tù đều là người xấu, chú cảnh sát sẽ giáo huấn bọn họ."

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: "Đúng."

Kỳ Kỳ ghé sát vào Lâm Đông nói: "Lâm Đông, sau này mày không cần sợ bọn họ nữa, chú cảnh sát sẽ giúp đỡ mày, bọn tao cũng giúp đỡ mày."

Lâm Đông nói: "Tao biết, hiện tại tao không sợ bọn họ."

"Mày thật sự không sợ?"

"Tao thật không sợ, ba mẹ của tao đặc biệt lợi hại, ba mẹ của tao sẽ bảo vệ tao."

"Ba mẹ của tao cũng lợi hại."

"Ừ."

Lâm Đông cùng Kỳ Kỳ đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng của người lớn;

"Hưng Hà."

"Kỳ Kỳ."

"Tiểu Xuyên."

"Tiểu Quân, chúng ta về nhà."

"Đi, đi ra nhanh lên, chúng ta về nhà ngủ."

"..."

Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời trả lời: "Hôm nay bọn con ngủ cùng Lâm Đông, không về nhà."

"Không được!" Bên ngoài truyền đến tiếng trả lời, sau đó cửa phòng của Lâm Đông bị đẩy ra, bốn người ba lần lượt tìm ra con trai của mình, ôm hoặc khiêng hoặc kẹp ở dưới nách, xách bốn đứa nhỏ ra khỏi phòng, các bà mẹ thì lại tìm giày của từng người.

Thấy tất cả mọi người đi rồi, Lâm Đông nhanh chóng trượt xuống giường, mang dép lê, đi ra khỏi phòng của mình, sau đó cùng ba mẹ cầm đèn pin đưa bọn họ ra sân, vì giúp bọn họ nhìn đường rõ ràng, người một nhà đưa đến đường nhỏ, sau đó đứng ở đường cái chiếu đèn cho bọn họ nhìn rõ đường.

Nhìn bọn Mục Hưng Hà bay nhảy trên người ba mình, trông có vẻ rất vui, Lâm Đông nhìn cười, đợi đến khi bọn họ gào thét đi mất, đột nhiên Lâm Đông bị Bùi Thức Vi bế lên.

"Ba?" Lâm Đông không rõ.

Bùi Thức Vi cười hỏi: "Ba nâng con lên cao nhé?"

Lâm Đông sững sờ.

Bùi Thức Vi ôm chặt eo Lâm Đông, hơi cúi đầu, sau đó hơi dùng sức, vững vàng nâng Lâm Đông lên, Nguyễn Tâm Bình vội vàng đỡ Bùi Thức Vi nói: "Anh chú ý một chút, anh uống rượu đấy."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì." Bùi Thức Vi nói xong, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Con trai, ngồi vững chưa?"

Lâm Đông gật đầu, trước đây bé thường thường nhìn thấy những người bạn nhỏ khác cười trên cổ ba mình, khi đó bé vừa ước ao vừa sợ, ước ao có ba như người khác, vừa sợ sẽ té xuống, nhưng khi thật sự ngồi lên rồi, hoàn toàn không sợ nữa, ngược lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ, một trăm vui vẻ, một ngàn cái vui vẻ, mười ngàn cái vui vẻ, tầm mắt của bé đã khác.

Bé hơi ngẩng đầu, nhìn thấy chòm nhỏ đầy trời, dường như chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới, đặc biệt là nhìn thấy ngôi sao sáng nhất kia, là ông, bé duỗi tay nhỏ muốn chạm vào ngôi sao sáng nhất kia, nhưng chạm không tới, nhưng không sao, dường như bé đã nhìn thấy ông nở nụ cười với bé, bé cũng cười.

"Con trai, vui vẻ không?" Bùi Thức Vi hỏi.

Lâm Đông để hai tay lên bờ vai vững chãi dày rộng của Bùi Thức Vi dày rộng trong tay, nói: "Vui vẻ ạ."

"Vậy chúng ta chơi trò vui vẻ hơn nhé."

Nói xong Bùi Thức Vi bước nhanh hơn về phía trước, đáng lẽ anh ta muốn chạy, nhưng chân còn bị khập khiễng nên chạy không được, cho nên chỉ bước nhanh, điều này không ảnh hưởng một chút

nào đến Lâm Đông đang vui vẻ, trên đỉnh đầu tràn đầy sao, bên tai là tiếng gió vù vù, mẹ, cậu và cả ông đều ở đây, Lâm Đông vô cùng vui vẻ, vui vẻ cười khanh khách, cười một đường về đến nhà, nhìn thấy ba mặt thở hổn hển, bé nhanh chóng chạy vào nhà bếp rót chén nước ấm cho ba.

"Thật là tri kỷ quá." Nguyễn Tâm Lỗi nói.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đương nhiên, cũng không nhìn xem là con trai của ai."

"Con trai của chị em."

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Được rồi, cậu cũng mệt mỗi một ngày, đi nghỉ ngơi đi."

Nguyễn Tâm Lỗi nói: "Được, chuyện về chú Hai nhà họ Lâm, chị cứ yên tâm đi, giao cho em, em sẽ không để cho chị thất vọng."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Được."

Nguyễn Tâm Lỗi sờ sờ đầu Lâm Đông tính đi ngủ, Lâm Đông mở miệng hỏi: "Cậu nhỏ ơi, dì của con đâu ạ? Sao dì không đến thăm con?"

Nguyễn Tâm Lỗi kinh ngạc: "Ồ, con còn nhớ Tâm Ninh cơ à?"

"Dạ, khi nào thì dì đến thăm con ạ?"

"Cái này à, trong thời gian ngắn sẽ không tới."

"Tại sao ạ?"

"Em ấy viết được hai quyển sách bán khá chạy, hiện tại đang phải đi ký tặng." Nguyễn Tâm Lỗi thấy Lâm Đông dường như không hiểu chuyện ký tặng, vì vậy nói: "Tóm lại là đang vội kiếm tiền rồi, chờ kiếm xong đợt này, em ấy sẽ tới thăm con, em ấy nói em ấy cũng nhớ con lắm đấy"

Lâm Đông nghe được dì cũng nhớ mình, hai cái đồng điệu lộ ra.

Nguyễn Tâm Lỗi nhìn mà cảm thấy vui vẻ, nhưng dù sao thì đêm nay hẳn uống rượu hơi nhiều, nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Thức Vi, cảm thấy thế nào?"

Bùi Thức Vi uống hết một chén nước, cười nói: "Vừa nãy anh không uống nhiều rượu, không có chuyện gì, ngày hôm nay anh thật vui."

"Vui về cái gì?"

"Vui về vì con trai của anh biết khóc biết cười."

Nghe vậy Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đồng thời nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông mờ mịt.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Bảo bối, tối hôm nay ngủ cùng ba mẹ nhé?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, gật đầu: "Dạ."

Giống như trước đây, Lâm Đông ngủ ở giữa Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình ôm Lâm Đông, dùng giọng nói dịu dàng nhớ lại tất cả những chuyện phát sinh ngày hôm nay cùng Lâm Đông, cô cố gắng dò hỏi xem Lâm Đông đang suy nghĩ gì trong lúc ba mẹ và chú Hai đang bắt đồng quan điểm, vì sao bên trong ánh mắt ấy lại có nhiều bất an cùng mê man.

Lâm Đông đã từng nói qua với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi về cuộc sống của mình tại nhà họ Lâm, thế nhưng phần lớn thứ mà bé có thể nhớ kỹ là điều tốt, tình cờ có một cái chuyện xấu thì là

"Anh chị đánh con", cụ thể ra sao thì bé không nhớ rõ, còn về bóng tối quá sâu trong lòng, được giấu rất kín, bé hình thành phản xạ có điều kiện cố ý quên mất.

Hôm nay lại bị bọn họ khơi lại, kỳ thực chỉ còn nhớ mơ mơ hồ hồ, cho nên bé nói cũng mơ mơ hồ hồ, nói: "Bởi vì con sợ."

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Sợ cái gì?"

"Sợ bọn họ lại nhốt con vào phòng tối."

"Bọn họ nhốt con vào phòng tối?"

"Dạ, nhốt vào phòng tối, phòng tối thật là đáng sợ, còn có tiếng chuột kêu." Lâm Đông suy nghĩ một chút, còn nói: "Nhưng ba mẹ đến, dọa chuột chạy mất!"

Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi nghe mà tay phát run, kỳ thực bọn họ có tìm người đi tìm hiểu thời gian Lâm Đông sống ở bên kia, tất cả mọi người nói người nhà họ Lâm đối xử với Lâm Đông cũng không tệ lắm, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ nhặt được ở ven đường, cho ăn cho mặc là tốt lắm rồi, còn có thể như thế nào nữa, không ngờ bọn họ còn nhốt Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Bình nhớ mình đã từng nằm mơ thấy Lâm Đông bất lực gọi "Mẹ" ở trong bóng tối, thì ra khi đó con trai thật sự ở trong bóng tối, Nguyễn Tâm Bình ôm chặt Lâm Đông, đau lòng rơi nước mắt.

Bùi Thức Vi nhanh chóng vỗ Nguyễn Tâm Bình nói: "Bà xã, không có chuyện gì, không có chuyện gì, hiện tại Tri Nhiên đã ở bên cạnh chúng ta, tất cả đều tốt, chúng ta nhìn về phía trước, chớ dọa Tri Nhiên."

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mới thôi, thả Lâm Đông ra.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: "Mẹ, tại sao mẹ khóc?"

Nguyễn Tâm Bình đưa tay lau nước mắt nói: "Không có chuyện gì, bởi vì mẹ có bảo bối Tri Nhiên rất vui nên khóc."

Lâm Đông nở nụ cười.

Nguyễn Tâm Bình hôn nhẹ đồng điệu của Lâm Đông, nói: "Bảo bối, muộn lắm rồi, ngủ đi?"

Lâm Đông nói: "Mẹ cũng ngủ ạ."

"Được."

Lâm Đông nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nói: "Anh sẽ nói với Tâm Lỗi nói."

Nguyễn Tâm Bình ừ một tiếng, ôm Lâm Đông, hôn trán Lâm Đông, sau đó ôm Lâm Đông rơi vào trong giấc mộng.

Lâm Đông ngủ rất ngon, còn mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ ánh nắng chan hòa, hoa thơm chim hót, còn bé chạy ở trên thảm cỏ xanh mượt, vui vẻ chạy đến trong lòng ba mẹ, sau đó nhìn thấy Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân cách đó không xa, bọn họ đứng dưới ánh mặt trời, gọi bé: "Đông Đông! Lâm Đông!"

Lâm Đông cười vui vẻ, ở trong mơ cười, ở ngoài cũng cười, đang cười thì nghe ngoài sân truyền đến tiếng la:

"Đông Đông!"

"Lâm Đông! Lâm Đông! Mau dậy đi!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 77: Ăn Ngon

"Lâm Đông!"

"Lâm Đông! Mau đứng lên! Muộn giờ đi học rồi!"

"Bị muộn rồi!"

"..."

Giọng của Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không gián đoạn mà truyền vào, hai chữ "Đến muộn" kích thích đến Lâm Đông đang mơ hồ, Lâm Đông ngồi dậy, sững sờ một lát, quay đầu thấy ba mẹ vẫn còn ngủ say, bé chậm rãi bò đến cuối giường, từ cuối giường trượt xuống dưới, để trần bàn chân nhỏ chạy ra phòng ngủ, chạy đến phòng khách, nói một tiếng với cánh cửa trong sân "Em lập tức tới ngay".

Sau đó chạy mau đến phòng của mình, mở tủ quần áo, cởi đồ ngủ ra, đổi sang đồng phục học sinh, đeo giày thể thao, cặp sách nhỏ trên lưng, chạy thịch thịch ra sân, mới chạy vào sân, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng đi vòng vào, chạy vào phòng ba mẹ, vòng qua cuối giường hôn mẹ trước, rồi vòng thêm một vòng, nằm nhoài bên tai ba nhỏ giọng nói: "Ba ơi, con đi học đây."

Lúc này Bùi Thức Vi mới tỉnh lại, mơ hồ hỏi: "Bảo bối, con đi học à?"

Lâm Đông nhỏ giọng nói: "Dạ, lên tự học sớm, bị muộn rồi ạ."

Bùi Thức Vi bóp cái đầu đang đau nói: "Xin lỗi, ngày hôm qua ba uống rượu, ngày hôm nay không nướng bánh mì và hâm sữa bò

nóng cho con được."

"Khi nào tan học con trở về ăn sau."

"Con lấy bịch bánh quy hoặc là bánh mì rồi đi cũng được."

"Con không lấy đâu, lát con về ăn sau."

"Vậy lấy bình sữa đi."

"Con bị muộn rồi, trở về sẽ uống sau, con đi đây."

Bùi Thức Vi gọi không được, Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ, chạy ra sân, chạy về phía tiểu học Cẩm Lí với Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, ba đứa nhỏ không phải là chưa từng lên tự học sớm, thế nhưng chưa có lần nào như lần này, tới trước cổng trường học, tiếng chuông tan học vang lên, sau đó nhìn thấy từ học sinh lớp hai đến học sinh lớp năm chạy ào ào ra khỏi phòng học.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lập tức trộn tròn mắt, vào lúc này ba người mới nghĩ tới việc xem lại thời gian.

Mục Hưng Hà hỏi: "Hiện tại mấy giờ rồi?"

Tưởng Tiểu Quân không biết, liền mở miệng hỏi: "Lâm Đông, đồng hồ đeo tay của em đâu?"

Lâm Đông nhìn trên tay, nhớ tới đồng hồ đeo tay đặt ở trên tủ đầu giường, nói: "Hôm nay em cuống quá, không nhìn thời gian cũng không đeo đồng hồ."

Mục Hưng Hà hỏi: "Vậy rốt cuộc mấy giờ rồi? Tiểu Quân không phải là mày nói đến muộn à?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đúng vậy, đồng hồ đầu giường nhà mày là sáu giờ hai mươi, không nhanh thì đến muộn mà."

"Đồng hồ nhà tao hết pin rồi."

"Tóm lại rốt cuộc là mấy giờ vậy."

"..."

Ba người Lâm Đông cũng không biết rốt cuộc là mấy giờ rồi, các bạn học đi ra khỏi trường nói cho bọn họ biết thời gian chính xác, đồng thời nói cho bọn họ biết tình hình tự học buổi sáng, bảo hôm nay là thứ hai, giáo viên chủ nhiệm đến phòng học điểm danh, biết bọn Lâm Đông chưa tới, đợi đến buổi sáng khi đi học sẽ trừng phạt bọn họ.

Ba người Lâm Đông sau khi nghe xong cảm thấy trong lòng thấp thỏm khác nhau, dù sao thì người khác đều tan học hết rồi, không thể làm gì khác hơn là về nhà ăn cơm, ăn cơm xong đi học cùng Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, cũng giống như thứ hai bình thường khác, chào cờ, kéo cờ, sinh hoạt lớp.

Nhưng ngày hôm nay giáo viên chủ nhiệm của lớp ba, cũng chính là giáo viên chủ nhiệm của Lâm Đông có việc buổi sáng, tạm thời để thầy giáo dạy ngữ văn giúp đỡ sinh hoạt lớp, cho nên ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không bị phạt.

Tưởng Tiểu Quân cao hứng nói với Lâm Đông Mục Hưng Hà nói: "Nghe nói ngày hôm nay giáo viên chủ nhiệm không ở trường học, cũng không biết khi nào mới trở về, khi nào về chắc chắn sẽ quên chuyện chúng ta không đến tự học buổi sáng."

Lâm Đông hỏi: "Chắc là sẽ không quên đâu?"

Mục Hưng Hà nói: "Nhất định sẽ quên mất, việc này Tiểu Quân có kinh nghiệm."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đúng, lúc anh học lớp hai, vẫn là do thầy ấy chủ nhiệm đó, có lần thầy ấy phạt ay chép bài tập, nói muốn kiểm tra, sau khi anh làm xong thầy không có kiểm tra."

Lâm Đông hỏi ngược lại: "Vậy giáo viên chủ nhiệm sẽ không phê bình chúng ta chứ?"

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: "Không phê bình."

Kết quả đến tiết bốn giáo viên chủ nhiệm trở lại, không chỉ phê bình Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, còn lấy lý do học tập thái độ không đôn chính bắt ba người đứng ở ngoài phòng học nghe giảng bài, vì vậy ba người song song đứng ở ngoài phòng học.

Lâm Đông lén lút quay đầu liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà nhỏ giọng hỏi Tưởng Tiểu Quân: "Không phải mà nói giáo viên chủ nhiệm sẽ quên mất à?"

Tưởng Tiểu Quân ủy khuất nói: "Trước đây thầy ấy quên mà."

"Vậy sao lần này không quên?"

"Tao cũng không biết."

Bên này Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhỏ giọng thầm thì, bên kia giáo viên chủ nhiệm liền phát hiện ba đứa nhỏ có vẻ như không thành thật, lập tức đi ra khỏi phòng học Lâm Đông bị dọa nhanh chóng giật góc áo Mục Hưng Hà, nhỏ giọng nói: "Hưng Hà, hai người đừng nói chuyện nữa, giáo viên chủ nhiệm đến."

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lập tức đứng nghiêm lại.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn ba đứa nhỏ nói: "Thầy nói cho các trò biết, không nên cảm thấy học giỏi là có thể không tuân thủ kỷ luật học tập, đây là chuyện không thể nào. Thái độ quyết định phần lớn, thái độ học tập của các trò không đôn chính, thì học tập cũng sẽ đối xử không lưu tình với các trò! Biết không?"

Ba người Lâm Đông đồng thời trả lời: "Dạ biết."

Giáo viên chủ nhiệm nói tiếp: "Vậy cứ tiếp tục đứng nghe giảng bài đi."

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đứng nghiêm nghiêm chỉnh một tiết, đứng xong rồi phải trả lời đúng nội dung học mà giáo viên chủ nhiệm vừa mới giảng, sau đó mới tan học về nhà giống những bạn học khác, trên đường trở về ba người tụ lại cùng nhau nói việc bị phạt đứng này quá mất mặt, không ai được nói ra, Lâm Đông còn đang do dự không biết có nên nói cho ba mẹ và cô hay không, Kỳ Kỳ đã tuyên dương chuyện ba người bị thầy giáo phạt đứng cho toàn bộ phổ đông lớn biết, đồng thời kêu ngạo biểu thị mình không bị phạt đứng một tiết, toàn là bị phạt nửa tiết.

Vì vậy phụ huynh các nhà Bùi, Mục cùng Tưởng tiến hành gặp mặt nói chuyện một lần, kết quả bởi vì các phụ huynh uống rượu nên hồng việc, cho nên việc này cũng không giải quyết được gì, ngược lại Tưởng Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà đẩy Kỳ Kỳ ra góc tường đánh cho một trận, làm cho Kỳ Kỳ ôm Lâm Đông khóc ròng, sau đó Lâm Đông dùng một cây kẹo que dỗ Kỳ Kỳ.

Lâm Đông nói: "Lần sau mày đừng có đi mách lẻo bậy bạ, biết không?"

Kỳ Kỳ gật đầu nói: "Được."

"Vậy chúng ta đi học thôi."

"Được."

Năm người vui vẻ học, trong khi năm đứa nhỏ đi học, nhóm người lớn thì ai vội việc người đó, trong đó Nguyễn Tâm Bình viết ca khúc bán bản quyền, bán được không ít tiền, làm cho hai nhà Bùi, Hạ vui vẻ không thôi, Nguyễn Tâm Bình đặc biệt mời một nhà Lâm Lệ Hoa ăn bữa cơm, còn Bùi Thức Vi ngoại trừ bận công việc của mình ở ngoài, càng chú trọng việc đối phó với người của nhà họ Lâm, sau khi thu tập tài liệu và chứng cứ hồi lâu, cuối cùng cũng lấy lại được khoản tiền mà Lâm lão gia tử cho Lâm Đông rồi đưa cho Lâm Lệ Hoa, đồng thời dành cho người nhà họ Lâm bên kia trừng phạt tương ứng, người nhà họ Lâm đều sợ hãi, liên tục nhận lỗi và xin lỗi.

Những thứ này đều không bù đắp được sự thua thiệt của Lâm Đông như Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi nghĩ, vừa nghĩ tới việc Lâm Đông nho nhỏ đã từng phải đối mặt một mình với rất nhiều bóng tối và cô đơn, hai người cảm thấy tim quặn đau, mỗi khi vào lúc này, hai người đành tự an ủi đối phương và nói cho nhau biết hiện tại Lâm Đông rất tốt, cố gắng tốt gấp đôi cho Lâm Đông, bất kể là tinh thần hay là vật chất, hai người đều cho Lâm Đông rất phong phú.

Lâm Đông được cung cấp đầy đủ tinh thần cùng vật chất nên khỏe mạnh trưởng thành, ngoại trừ chiều cao cùng cân nặng đều tăng một chút, thứ tăng nhiều nhất là số lượng từ mới, hiện tại bé cầm bút máy mà ba mua, dùng bút viết "Nhật ký", hoàn toàn không cần ghép vần, bé viết như vậy:

"Hôm nay thầy bảo mình lên bảng viết chính tả chữ mới, mình viết đúng hết, thầy giáo khen mình, mình thật vui vẻ, vui vẻ như đang được ngồi ở trên đám mây vậy.

"Mình đang học học kỳ một lớp ba, lớp ba không giống lớp hai chút nào, lớp hai có thể dùng bút chì viết chữ, lớp ba không được dùng, phải dùng bút bi, bút máy, thầy giáo nói phải dùng bút máy nhiều, như vậy viết chữ mới đẹp được. Nghe nói học kỳ sau bọn mình phải bắt đầu viết đại tự, chính là chữ bút lông.

"Sắp thi học kỳ rồi, sau khi thi xong thì sẽ được ăn tết, ăn tết thì mình sẽ thêm một tuổi, mình sắp được tám tuổi rồi, tám tuổi vẫn còn thay răng, nhưng mà không sao, rơi mất còn có thể mọc lại, mọc ra răng chắc hơn.

"Được rồi, ngày hôm nay viết được thật nhiều chữ, mình không viết nữa, mình đi tìm Hưng Hà cùng Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên cùng Tiểu Quân chơi đùa, bởi vì thi xong mình cùng ba mẹ đi để đi ăn tết, mình sẽ không thấy được bọn Hưng Hà rất lâu, mình sẽ rất nhớ nhóm bọn họ."

Viết xong một chữ cuối cùng, Lâm Đông đóng nắp bút máy lại, khép "Nhật ký" lại, bỏ vào trong ngăn kéo, sau đó đi tìm Mục Hưng Hà chơi, chơi một ngày, ngày thứ ba bắt đầu thi, ngày này tuyết bắt đầu rơi.

Năm đứa nhỏ mặc đồ thật dày, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên vốn đã mập, mặc nhiều lại như chim cánh cụt, vóc dáng Đông Đông nhỏ một chút, mặc vào giống như cánh cụt bị đói bụng, mỗi lần đi chung với nhau đều bị người lớn cười, dường như Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên không biết mình mập cỡ nào, cười nhạo Lâm Đông như gấu mèo, bị Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân trào phúng một hồi, hai đứa bé đành hoảng, sau đó cùng đi thi.

Thi học kỳ xong một cái, bọn nhỏ đều giải phóng, vốn là từng người phải đi thăm bằng hữu thân thích hai ngày, kết quả tuyết lớn vẫn rơi không ngừng, mặt đường trơn trượt, việc máy bay đến muộn thường xuyên phát sinh, ông bà nội ngoại của Lâm Đông cố ý gọi điện thoại lại đây, nói là chờ tuyết ngừng, ngừng hẳn lại rồi về, kết quả tuyết vẫn không dừng được, ông bà nội ngoại không thể làm gì khác hơn là nhịn đau để một nhà Lâm Đông khởi trở về, nói là sang năm bọn họ về hưu, sẽ đến trấn Cẩm Lí ở cùng Lâm Đông một thời gian.

Người một nhà Lâm Đông muốn trở về cũng không trở về được, tuyết vẫn rơi, tuy rằng không đến nỗi thành họa, thế nhưng mang

đến quá nhiều bất tiện, vì vậy Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi cũng quyết định năm nay ở lại trấn Cẩm Lí.

Sau khi biết được tin tức, vui vẻ nhất là Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, bốn người lập tức tìm Lâm Đông chơi đùa, năm đứa nhỏ chơi trốn tìm trong tuyết trắng xóa, lăn lộn, đi tiểu, tiểu ra một cái lỗ thủng trong tuyết, sau đó sẽ cầm thước kẻ ngồi xổm trước lỗ thủng đo xem ai tiểu xa hơn, đo xong lại chơi đùa trong tuyết, căn bản là không quan tâm đến việc quần áo ướt, giày ướt hay không, chỉ lo chạy đi chơi khắp nơi, một ngày đổi một bộ hoặc là hai bộ quần áo, làm nhóm người lớn cực kỳ đau đầu.

Ngoại trừ Lâm Đông, bốn người Mục Hưng Hà hết ba ngày thì có hai ngày bị mẹ mắng, ba ngày hai lượt bị ba đánh, có khi còn bị ba mẹ xúm lại đánh cùng một lúc, cứ lắc lư như vậy suốt mấy ngày, rốt cục tất cả quần áo mùa đông có thể mặc đều ướt, năm đứa nhỏ mới không đi ra ngoài nữa, mà là ngồi trong ổ chăn chơi, xem phim hoạt hình, xem Tây Du ký đọc truyện tranh nhiều tập, chơi bài, tuy rằng thỉnh thoảng đánh nhau, khóc oa oa, thế nhưng vừa ở không, năm đứa nhỏ lại hay xúm lại với nhau.

Thường thường tụ tập tại nhà Lâm Đông, bởi vì Nguyễn Tâm Bình dịu dàng, sẽ không tức giận cũng không đánh người, quậy phá kiểu gì thì Nguyễn Tâm Bình vẫn đối xử rất dịu dàng, nhưng Mục Hoài An sợ bọn nhỏ quá nghịch quản không nổi, không cho bọn nhỏ ở lý bên nhà Lâm Đông, ít nhất cách ngày phải về nhà họ Mục, vì vậy năm đứa nhỏ chia ra một ngày qua phòng Lâm Đông, một ngày ở nhà Mục Hưng Hà, thỉnh thoảng sang phòng Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Nguyễn Tâm Bình cảm thấy luôn mở máy điều hòa không khí không tốt, cho nên dùng quạt nhiệt điện làm ấm áp phòng Lâm Đông, mà Mục Hoài An thì tương đối đơn giản thô bạo, thả một cái chậu than vào phòng Mục Hưng Hà, ấm áp thì ấm áp, không ấm áp thì lạnh, sau đó năm người Lâm Đông vây quanh chậu than nướng khoai lang.

Khoai lang là do bà nội Hạ Tiểu Xuyên gửi từ quê nhà lên, bà nội Hạ Tiểu Xuyên đối xử với Lâm Lệ Hoa rất tốt, thường thường cho Lâm Lệ Hoa đồ ăn mình trồng, nói là ăn cho khỏe mạnh lại tiết kiệm tiền, đương nhiên Lâm Lệ Hoa đối xử với bà nội Hạ Tiểu Xuyên cũng không thể chê.

Hạ Tiểu Xuyên liên tục nhấn mạnh đây là khoai lang nhóc lấy từ trong nhà, nhóc phải được ăn thêm một cái, mọi người cũng không có ý kiến, sau đó năm đứa nhỏ đều nuốt nước miếng chờ khoai lang chín, vừa ngửi được mùi thơm mọi người liền muốn động thủ, Mục Hưng Hà ngăn cản nói: "Vẫn chưa có chín, vẫn chưa chín đâu, mềm mới ăn được."

Bốn người Lâm Đông mới không động đậy nữa.

Sau khi xác định toàn bộ khoai lang đều đã mềm, Mục Hưng Hà gấp toàn bộ khoai lang ra, cho Hạ Tiểu Xuyên hai cái, sau đó Mục Hưng Hà chia phần còn lại, phân cho Lâm Đông phần lớn nhất, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân không chênh lệch nhiều, Kỳ Kỳ cảm thấy của mình nhỏ, nói: "Lâm Đông, cái này quá nhỏ, tao ăn không đủ no, chúng ta đổi một cái có được không?"

Lâm Đông do dự một chút, nói: "Được."

Kỳ Kỳ lập tức dùng cái nhỏ của mình đổi cái lớn của Lâm Đông, Mục Hưng Hà nhìn thấy, chỉ vào Kỳ Kỳ nói: "Tưởng Kỳ Kỳ, mày trả khoai lại cho Đông Đông ngay."

Kỳ Kỳ dùng tay nhỏ che chở nói: "Em đổi với Lâm Đông rồi."

"Trả cho Đông Đông."

"Lâm Đông chịu đổi mà."

"Em ấy sợ mày khóc mới nói đổi."

"Nhưng bây giờ em không khóc."

"Còn cái hủ, có nghe hay không?"

"Nhưng khoai lang nhỏ em ăn không đủ no."

"Ai cho mày ăn no, mày mập như vậy không biết giảm béo sao?"

"Em giảm béo thì sẽ khó coi đó!"

"Mày, mày trả cho Đông Đông ngay!" Mục Hưng Hà vung bàn tay.

Kỳ Kỳ bị dọa không ngừng chớp mắt nói: "Trả thì trả."

Kỳ Kỳ trả khoai lại cho Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nói: "Tao không giảm béo, tao về nhà bảo ba tao nướng củ lớn hơn cho tao."

Sau đó Kỳ Kỳ cầm khoai lang nhỏ về nhà nói ba làm khoai nướng cho nó, kết quả khoai lang không nướng được, các người lớn đều biết chuyện năm đứa nhỏ lén lút nướng khoai, lần lượt phê bình một trận, vì vậy Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân oán niệm mà nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ không dám nhìn Mục Hưng Hà, tiến đến trước mặt Lâm Đông: "Lâm Đông, tao không mách lẻo."

Lâm Đông nói: "Tao biết."

Kỳ Kỳ kinh ngạc hỏi: "Mày biết?"

Lâm Đông gật đầu: "Ừ, là do mày ăn quá ngon."

Kỳ Kỳ: "..."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 78: Ăn Tết

Có Lâm Đông làm bước đệm, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân không đánh Kỳ Kỳ, lại mang Kỳ Kỳ chơi đùa cùng nhau, mỗi ngày mấy đứa nhỏ lén lút làm "Chuyện xấu" dưới mí mắt của người lớn, khi thì ăn vụng bánh ngọt, lúc sau lại trộm thuốc lá của ba, không thì lại đi chân đất giẫm tuyết... Mỗi ngày biến đổi trò gian rồi bị người lớn giáo huấn, ngày tháng cứ nhiệt nhiệt nháo nháo mà trôi qua, náo nhiệt cho đến đêm ba mươi.

Vốn là từng nhà đều phải về nhà ăn tết, thế nhưng năm nay tuyết quá lớn, không chỉ nhà Lâm Đông không trở về để đô, ba nhà Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân cũng không về nông thôn ăn tết, đêm ba mươi năm nay náo nhiệt hơn so với những năm qua, toàn bộ trấn Cẩm Lí treo đèn kết hoa, tiếng pháo trúc vang không ngừng.

Bọn trẻ từng nhà đuổi theo tiếng pháo trúc đi kiếm pháo chưa đốt, năm người Lâm Đông Mục Hưng Hà cũng chạy khắp nơi trong trấn Cẩm Lí với nhau, chạy từ sáng sớm đến tối, năm đứa nhỏ thu hoạch được rất nhiều, đặc biệt là Lâm Đông.

Tuy rằng Lâm Đông đã tìm được ba mẹ, thế nhưng Lâm Đông vẫn là nhân viên giao hàng nhỏ của tiệm tạp hóa nhóc con, mỗi ngày đều sẽ đi đưa dầu, mắm, muối, dấm chua bột hoa tiêu, bát giác, đường cát trắng..vân...vân cho nhóm ông bà chú bác trong trấn.

Đặc biệt là khi trời có tuyết rơi, mấy người già không dễ đi, Lâm Đông mặc áo lông màu xanh lam dày chạy giao hàng trong tuyết, đặc biệt khiến cho người trấn trên yêu thích, đêm ba mươi, vì biểu đạt sự yêu thích với Lâm Đông, nhóm ông bà chú bác trong trấn nhỏ

mỗi người đều nhét tiền lì xì vào túi Lâm Đông, nói là cho Lâm Đông mua kẹo ăn, Lâm Đông từ chối hoài cũng không được.

Chạy liên tục một ngày, Lâm Đông thu hoạch được một xấp tiền lì xì rất dày, về nhà giao cho Nguyễn Tâm Bình, Nguyễn Tâm Bình muốn trả tiền lì xì về, nhưng tiền lì xì đều giống nhau, cũng không nhớ rõ là ai cho, cũng may tiền lì xì không lớn, một đồng, hai đồng, năm đồng cùng mười đồng, to nhất là một trăm đồng tiền, Lâm Đông biết là lão Uông.

Nguyễn Tâm Bình mang theo Lâm Đông đi tìm lão Uông, lão Uông cười ha hả nói đây là tiền mừng tuổi ông và bà Uông cố ý đưa cho, để Lâm Đông giữ, ông biết Lâm Đông có một cái hộp nhỏ để cất tiền, nói thế nào cũng không chịu lấy lại, Nguyễn Tâm Bình không thể làm gì khác hơn là để Lâm Đông tặng quà cho lão Uông, nghiêm túc dập đầu một cái, lúc này mới tiếp nhận tiền mừng tuổi của lão Uông, dắt Lâm Đông đi trong đêm tuyết.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, tuyết đọng bốn phía chiếu sáng đường dưới chân, hai bên trái phải là các nhà hàng xóm đang chuẩn bị bữa tiệc đêm giao thừa, tiếng cười cười nói nói bên trong và tiếng đồ thức ăn vào nồi, không bao lâu sau mùi thơm tản ra xung quanh, làm cho chó của các nhà sủa gâu gâu liên tục, dường như muốn nhanh chóng thưởng thức một chút món ngon mỹ vị.

Nguyễn Tâm Bình nắm tay Lâm Đông hỏi: "Bảo bối, con đói bụng không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy chúng ta mau về nhà ăn nhé?"

"Dạ."

"Đi nào, mẹ dắt con chạy."

Nguyễn Tâm Bình dắt Lâm Đông, chạy bước nhỏ lộn xộn, vừa chạy vừa cố ý đùa Lâm Đông, làm Lâm Đông cười khanh khách, về đến nhà Bùi Thức Vi đang bận rộn trong nhà bếp, Nguyễn Tâm Bình đeo tạp dề đi vào nhà bếp, Bùi Thức Vi quay đầu hôn hai má Nguyễn Tâm Bình, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lâm Đông đang nhìn hai người, hai người nhìn Lâm Đông, Lâm Đông nhìn thấy ba mẹ, bé dùng tay bịt miệng cười rộ lên.

"Nhóc con, con cười cái gì hả?" Bùi Thức Vi cười hỏi.

Lâm Đông cao hứng không nói lời nào.

Bùi Thức Vi đi tới hôn Lâm Đông một chút, hỏi: "Bảo bối, đói bụng không?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy bắt đầu ăn cơm nào."

"Dạ."

Trước khi ăn cơm, người một nhà đến thư phòng của Bùi Thức Vi, gọi điện thoại cho ông bà nội ngoại hai bên của Lâm Đông, ông ngoại của Lâm Đông vừa nghe được giọng nói giòn giã của Lâm Đông liền kích động, cái gì mà bảo bối, tiểu tâm can, cục thịt nhỏ réo lên không ngừng, thậm chí còn khóc thành tiếng, cũng may Lâm Đông đã quen với việc dỗ ngọt ông bà, nói mấy câu trấn an ông ngoại, sau đó đến phòng ăn với ba mẹ, ăn bữa cơm đoàn viên ấm áp trong tiếng pháo nổ liên hồi.

Bữa cơm đoàn viên mới vừa ăn xong, bốn nhà Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tướng Tiểu Quân mang theo đồ ăn vặt hân hoan đến đây, đây là kết quả của cuộc thương lượng giữa người lớn năm nhà, muốn cùng nhau chờ năm mới cho có ý nghĩa.

Bùi Thức Vi đã sớm bật đèn phòng khách, phòng ăn sáng lên, trải một tầng thảm dày dưới sàn trước bộ ghế salon, người lớn ngồi

ghế, bọn nhỏ ngồi trên thảm, người nằm nhà đều vây quanh TV, ăn trái cây, xem chương trình liên hoan mừng năm mới, lúc thấy có gì đó hứng thú, đồng thời thảo luận.

Đừng nói đây là lần đầu tiên Lâm Đông ăn tết náo nhiệt như thế từ nhỏ đến lớn, ngay cả Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi cũng lâu rồi mới ăn tết náo nhiệt như thế, bọn họ trải qua quãng thời gian thống khổ vì con trai mất tích, bây giờ có suy nghĩ khác về nhân sinh, đặc biệt thích trạng thái như thế này, nhìn con trai ngồi ở bên chân mình cắn hạt dưa, trong lòng ấm áp, chuyển ánh mắt về TV.

Mà năm người Lâm Đông ngồi ở trên thảm trải sàn ăn hạt dưa, đậu phộng cùng quả có vỏ cứng, vừa ăn vừa nói, nói một hồi năm đứa nhỏ lại đánh nhau, nhưng thật ra là Mục Hưng Hà che chở Lâm Đông, sau đó đánh nhau cùng Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân, bị Mục Hoài An rống một tiếng, năm đứa nhỏ liền đành hoàng ăn đồ ăn, ăn không sai biệt lắm, các người lớn đề nghị đánh bài một lát, vì vậy lấy mạt chược cùng bài tây ra, người lớn mở hai bàn chơi.

Đám Lâm Đông vừa thấy người lớn chơi, bọn họ cũng không chịu ngồi yên, đứng dậy khỏi thảm trải sàn, bắt đầu vào sân lập trận chiến nã pháo, rồi chơi trốn tìm trong nhà Lâm Đông, chơi xong lại chạy rượt nhau như điên trong nhà Lâm Đông, căn bản là không có ý định đi ngủ.

Người lớn chơi mạt chược bài tây đến gần mười hai giờ, bọn trẻ cũng quây đến mười hai giờ, Tết âm lịch sẽ bắt đầu khi đồng hồ chuyển sang ngày mới, người lớn đã tan cuộc, mang theo năm đứa nhỏ cùng nhau đếm ngược:

"10,

"9,

"8,

"7,

"...

"3,

"2,

"1! Chúc mừng năm mới!"

Người năm nhà đồng thời chúc mừng năm mới lẫn nhau, sau đó móc tiền lì xì ra, các bao lì xì đỏ lần lượt được lấy ra, sau đó Bùi Thức Vi mang pháo hoa đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu ra ngoài sân, bắt đầu cùng nhóm các ba đốt pháo hoa, pháo hoa nổ tung trên bầu trời đen nhánh, tạo ra đóa hoa chói mắt, điểm chút ánh sáng trên bầu trời đơn điệu, làm cho tân niên rực rỡ, khiến hàng xóm xung quanh chú ý.

"Oa, pháo hoa!!"

"Thật là đẹp!"

"Mau đến xem pháo hoa kìa!"

"..."

Trần Cẩm Lí chưa bao giờ có pháo hoa lớn như vậy, người lớn đều ngẩng cổ lên xem, hưng phấn nhất chính là trẻ con, pháo hoa nổ tung ở trên trời, bọn nhỏ đều la hét rầm lên, hơn nữa hoàn toàn không cảm thấy mệt.

Pháo hoa: "Ầm!"

Trẻ con: "A a a!"

Năm người Lâm Đông hưng phấn nhảy nhót tại chỗ, Lâm Đông xem mà vui đến điên luôn, lúc thì kéo tay mẹ nói "Mẹ, mẹ xem! Mẹ xem! Nổ tung!", lúc thì kéo tay Lâm Lệ Hoa nói "Cô ơi, nổ tung kìa!",

quá mức hưng phấn, kéo tay Mục Hoài An nói: "Ba! Ba! Nhìn kìa, pháo hoa lên tới trời rồi!"

Mục Hoài An nín cười cúi đầu hỏi: "Ai, nhóc con, kêu lại một tiếng nào."

Lâm Đông nhìn lên, kéo làm người, then thùng cực kỳ, nhanh chóng chạy đến trước mặt Bùi Thức Vi, khuôn mặt nhỏ chôn ở eo Bùi Thức Vi, quần bách mà nhìn Mục Hoài An, nhưng mà bé quần bách không được bao lâu, lực chú ý lại bị pháo hoa hấp dẫn, đủ loại pháo hoa nhanh chóng kết thúc, năm người Lâm Đông cảm thấy chưa đã, hỏi: "Hết rồi ạ?"

Bùi Thức Vi cười nói: "Hết rồi."

Năm đứa nhỏ có hơi thất vọng.

Bùi Thức Vi nở nụ cười, quay người trở về phòng, ôm ra một cái thùng giấy lớn, để xuống đất, năm đứa nhỏ lập tức ghé đầu lại nhìn.

Mục Hoài An tò mò hỏi: "Đây là cái gì?"

Bùi Thức Vi cười nói: "Đồ chơi nhỏ để dỗ trẻ con."

Ba Kỳ Kỳ cúi đầu vừa nhìn, liền nhận ra được, nói: "Thoán thiên hầu, tiên nữ bồng, địa lão thử, thần tiên, anh cũng mua đồng này cơ à, còn mua đầy một thùng." (Đây là tên các loại pháo hoa)

Bùi Thức Vi cười nói: "Ừ, cho bọn nhỏ chơi mà."

Bùi Thức Vi đã sớm lên kế hoạch mua những đồ chơi này, chính là vì để bọn nhỏ chơi cho sướng, đặc biệt là con trai của mình Lâm Đông, anh ta hi vọng Lâm Đông có một tuổi ấu thơ tốt đẹp.

Lâm Đông không biết loại pháo đốt này, nhưng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tướng Tiểu Quân đã cực kỳ hưng phấn, kéo ba mẹ mình nói muốn chơi, các người lớn không thể làm gì

khác hơn là dặn dò những chuyện cần chú ý, sau đó lấy bật lửa ra nhóm sau đó ở bên cạnh chú ý vấn đề an toàn của bọn nhỏ.

Từng đợt từng đợt ánh lửa đi kèm theo tiếng pháo đì đùng nhẹ nhàng, vờn quanh người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, như là từng tia pháp thuật vui vẻ, làm cho buổi tối trở nên đặc biệt thú vị.

Lâm Đông xem mà hai mắt tỏa ánh sáng.

Bùi Thức Vi lấy một cái tiên nữ bồng đưa cho Lâm Đông, nói: "Tri Nhiên, nào."

Lâm Đông do dự một chút, quay đầu nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Bảo bối, con muốn chơi sao?"

Lâm Đông gật đầu trả lời: "Muốn chơi ạ."

"Vậy thì chơi đi."

"Con sợ."

"Không sợ, ba mẹ chơi với con, có được hay không?"

"Được ạ."

Một nhà Lâm Đông đều lấy tiên nữ bồng, sau đó Bùi Thức Vi hỏi: "Đều chuẩn bị xong chưa?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Chuẩn bị xong."

Lâm Đông nói: "Chuẩn bị xong."

Bùi Thức Vi nói: "Vậy thì chúng ta ưu tiên nữ sĩ, đốt cho mẹ trước, rồi đốt cho ba, rồi đốt cho bảo bối nhé."

Nhìn tiên nữ bồng trong tay ba mẹ bắn ra tia lửa, trong lòng bé vừa sốt sắng vừa hưng phấn, lúc đến phiên bé, tay nhỏ của bé cầm chặt một đầu, nhìn thấy một đầu khác bắn ra tia lửa cuộn cuộn không ngừng, kèm theo tiếng xì xèo nho nhỏ, bé kích động đôi mắt toả sáng, quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, nói: "Ba mẹ, có tia lửa, nhìn thật đẹp."

Nguyễn Tâm Bình hơi giơ tay, vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp trong đêm tối, dịu dàng nói: "Chúng ta thử vẽ nào."

Lâm Đông cũng vẽ một chút, nhìn ánh sáng lộng lẫy cắt vào bóng đêm, bé cao hứng cười ra tiếng, sau đó học cách chơi cùng Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, càng ngày càng lạc quan, không bao lâu sau cầm cây thần tiên, thoán thiên hầu chơi cùng bọn Mục Hưng Hà, bé tự chơi cũng muốn ba mẹ và cô dương chơi cùng, bởi vì bé cảm thấy chơi rất vui, muốn mọi người cùng chơi.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nguyện ý chơi cùng đám trẻ, nhưng Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đều có sĩ diện của người lớn, không bỏ xuống được, ngược lại ba Kỳ Kỳ rất nguyện ý, phối hợp với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không chỉ rủ Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương cùng nhau chơi, ngay cả mấy người Mục Hoài An cũng chơi.

Vì vậy láng giềng xung quanh nhìn năm nhà chơi đốt pháo trước cửa nhà Lâm Đông, hàng xóm láng giềng cảm thấy đặc biệt thú vị, cười ha ha nhìn, một ít trẻ con ước ao, thậm chí đi tới, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên nói thẳng: "Không cho bọn mày chơi."

Đám con nít: "Tại sao?"

Kỳ Kỳ nói: "Bởi vì đây là bạn thân Lâm Đông của tao, không phải bạn của mày."

Đám con nít liền gọi Lâm Đông.

Lâm Đông cầm một cái tiên nữ bồng chia cho bọn họ, nói cho bọn họ biết điều cần chú ý, sau đó chơi tiếp.

Đám con nít khinh thường nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ muốn trợn trắng mắt trừng lại, nhưng đám con nít không nhìn nó, thôi, nó tiếp tục chơi thì hơn.

Người lớn năm nhà chơi cùng một đám trẻ con, tia lửa trên đường không bị gián đoạn, Lâm Đông cầm một cái tiên nữ bồng, đứng ở trong đó, nhìn ba mẹ, nhìn cô dượng, nhìn Hưng Hà, Tiểu Xuyên, nhìn Kỳ Kỳ, Tiểu Quân, không nhin được ngẩng đầu nhìn lên trời cao, trong mấy chấm nhỏ tìm được một ngôi sao sáng nhất, bé cười với ngôi sao kia, ở trong lòng nói —— ông ời, chúc mừng năm mới, mọi người năm mới vui vẻ.

"Đông Đông!"

Giọng Mục Hưng Hà hấp dẫn lực chú ý của Lâm Đông, Lâm Đông quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói: "Tiếp tục chơi nào."

Lâm Đông gật đầu: "Được."

Một cái thùng pháo đốt nửa giờ mới hết, rốt cuộc đám con nít tận hứng, mặc dù nhóm người lớn có chơi, thế nhưng vẫn luôn che chở cho bọn nhỏ an toàn, sau khi kết thúc, kiểm tra bốn phía xem có lửa hay không, xác nhận đã an toàn không để lại mầm họa, lúc này Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi mới trịnh trọng nói cùng bọn nhỏ, sau này không có người lớn ở bên cạnh thì không được chơi đốt pháo, cuối cùng lại chúc nhau năm mới vui vẻ rồi từng người về nhà ngủ.

Lâm Đông chơi quá hưng phấn, ngủ không được, chạy đến phòng ba mẹ, tán gẫu cùng ba mẹ, sau đó ngủ, hưng đông nhanh chóng xuất hiện, ăn xong điểm tâm, năm đứa nhỏ tụ tập chung một chỗ chơi đùa, từ mừng một đầu năm chơi đến mừng bốn, mừng năm

mọi người bắt đầu đi chúc tết, đến mừng tám thì đi chúc tết xong xuôi, các nhà các hộ đều bình tĩnh lại, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt nghênh tiếp một năm làm việc, bọn nhỏ cũng bắt đầu chuẩn bị đi học.

Vào lúc này Lâm Đông mới phát hiện mình chưa làm bài tập nghỉ đông, đây là lần đầu tiên bé cảm thấy sợ hãi từ khi đi học tới nay.

Kỳ Kỳ cao hứng nói: "Ai nha, thật là đúng dịp, tao cũng chưa có bắt đầu làm."

Ba Kỳ Kỳ lập tức rống một câu: "Mau về nhà lấy bài tập nghỉ đông ra làm đi, nếu không thì ngày hôm nay bớt lại một cái bánh bao!"

Bớt lại một cái bánh bao là chuyện cực kỳ nghiêm trọng! Kỳ Kỳ nhanh chóng về nhà cầm bài tập nghỉ đông, tiến đến ngồi bên cạnh Lâm Đông, chỉ chốc lát sau Hạ Tiểu Xuyên cũng cầm bài tập nghỉ đông đến, ngay sau đó Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đều tới.

Bàn của Lâm Đông không chứa được nhiều người như vậy, Nguyễn Tâm Bình liền để Bùi Thức Vi chuyển bàn ăn vào trong sân, để năm đứa nhỏ làm bài tập trong ngày đông ấm áp, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở bên cạnh Lâm Lệ Hoa, học mẹ Kỳ Kỳ đan khăn, vừa đan áo len cho bọn nhỏ vừa tán gẫu chuyện nghịch ngợm của con nhà mình.

Năm người Lâm Đông chuyên tâm làm bài tập nghỉ đông, Hạ Tiểu Xuyên đang làm bắt đầu cắn đầu bút chì, liếc trộm xem Lâm Đông đang viết gì, phát hiện mình xem không hiểu, sau đó lại nhìn Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ đang cầm tẩy xóa bài tập nghỉ đông.

Kỳ Kỳ ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên cau mày, liền hỏi: "Tiểu Xuyên, sao mày không làm?"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Tác giả bài "Ngỗng ngỗng ngỗng" là ai?"

Kỳ Kỳ ghét bỏ mà liếc Hạ Tiểu Xuyên một cái: "Mày thật dốt nát! Đơn giản như vậy mà mày cũng không biết!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi lại: "Vậy mày biết là ai không?"

Kỳ Kỳ chật đĩnh chém sất mà nói: "Lý Bạch đó!"

"Xuân miên bất giác hiểu thì sao?"

"Lý Bạch luôn!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Sao toàn là Lý Bạch vậy?"

Kỳ Kỳ nói: "Vì thầy giáo nói ông ta là đại thi nhân. Mỗi ngày ông ta đều không đi làm kiếm tiền, ông ta chỉ viết thơ, ông ta viết thơ xong bắt chúng ta học thuộc, tao phiền ông ta muốn chết, phiền muốn chết."

Hạ Tiểu Xuyên cảm động lây mà nói: "Tao cũng thấy ông ta phiền!"

Kỳ Kỳ gật đầu thật mạnh: "Chúng ta đều phiền ông ta!"

Lâm Đông: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Tưởng Tiểu Quân: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Thủy tinh phỉ thúy nhục trả lời mấy vấn đề:

Tại sao Lâm Đông gọi Hạ Thanh Chương là dượng mà không phải chú? Có người hỏi, cái này thật sự không phải bug. Kỳ thực cái này có thể tự tìm hiểu, gia tộc Trung Quốc cổ đại, thân thích có rất nhiều nhánh. Phụ, chỉ có thể là đồng tộc (ngoại trừ cậu). Phụ là họ khác, tỷ như anh rể, dượng..các loại. Vì sao Lâm Đông lại quên

chuyện mình bị nhốt trong phòng nhỏ đáng sợ như vậy? Có lẽ là quá nhỏ, có lẽ là quá sợ, cũng có lẽ là cố ý, muốn tự bảo vệ mình, không tin nhiệm người khác, để có thể làm cho mình khỏe mạnh trưởng thành, kỳ thực tui cũng không biết, các người có thể hỏi nhóc con đó.

(Lược bớt vài đoạn tám nhảm)

TIỆM TẬP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 79: Con Được Không A?

Lâm Đông thực sự nhìn không nổi nữa, lời sách ngữ văn của Hạ Tiểu Xuyên ra, lật tới phần thơ ca, chỉ vào tên tác giả của bài "Vịnh ngỗng" cùng "Xuân hiệu" cho Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên xem, hai đứa bé đồng thời kinh ngạc nói: "Thì ra là không phải Lý Bạch!"

Lâm Đông nói: "Vốn không phải Lý Bạch mà."

"Vậy là ai?"

"Lạc Tân Vương cùng Mạnh Hạo Nhiên."

"Vẫn là Lý Bạch nghe êm tai hơn."

"..."

Lâm Đông quyết định không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, vui đầu làm bài tập nghỉ đông của mình, làm liên tục ba ngày, bé và Mục Hưng Hà đã hoàn thành xong bài tập nghỉ đông, đồng thời giúp đỡ Tưởng Tiểu Quân chung lớp kiểm tra bài tập, rất nhanh sau đó, Tưởng Tiểu Quân cũng hoàn thành bài tập nghỉ đông.

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ sốt ruột, sợ mình làm không xong, tranh tiên khùng hậu hỏi Lâm Đông, Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là giảng bài cho bọn nó, cuối cùng thì bọn họ đều làm xong bài tập nghỉ đông.

Đây là lần đầu tiên trong đời Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ hoàn thành bài tập nghỉ đông sớm, vui không chịu được, ngày khai giảng đó bọn nó giao bài tập nghỉ đông tích cực nhất, nhưng giáo viên chủ nhiệm không khen ngợi bọn nó, điều này làm cho bọn nó cảm thấy

cực kỳ tiếc nuối, tiếc nuối chưa kéo dài được một phút đã mất, ngược lại việc Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà thi học kỳ cùng song song đứng đầu toàn trường làm cho bọn nó nhớ kỹ.

Bọn nó ôm sách mới vừa đến đầu phố đông lớn đã la hét việc Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đều thi đứng đầu, không chỉ phụ huynh Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà cao hứng, các hàng xóm phố đông lớn cũng cùng vui vẻ, cảm thấy Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà làm vẻ vang phố đông lớn, thấy Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà liền khích lệ, đặc biệt khen Lâm Đông.

Lâm Đông nhảy lớp đến lớp ba, nhảy lớp mà có thể thi được đệ nhất toàn trường, quả thực là thiên tài! Các hàng xóm khen không ngừng, khen tới nổi mặt Lâm Đông đỏ rần.

Nhưng Lâm Đông không kiêu ngạo, vì thầy giáo đã nói, khiêm tốn khiến người tiến bộ, kiêu ngạo khiến người lui bước. Bé không thể kiêu ngạo, bé phải học tập thật giỏi.

Bởi vậy bé càng nhiệt tình vùi đầu vào học tập, học tập thực sự là một chuyện rất kỳ diệu, chẳng những có thể nhận thức rất nhiều rất nhiều chữ, còn có thể làm rất nhiều rất việc, hiện tại bé ở tiệm tạp hóa nhóc con, chẳng những có thể tính sổ, còn có thể ghi sổ giúp cô, như vậy có thể để cho cô không cần khổ cực nữa, điều này làm cho bé cao hứng vô cùng, cao hứng đi học, học thêm được mấy ngày liền cảm nhận được ý xuân nồng đậm.

Mùa xuân đến, cỏ lại mọc, hoa nở, trời ấm lên, Lâm Đông cùng những người bạn nhỏ khác đổi sang đồng phục học sinh mùa xuân, một năm mới có bộ dáng mới, tất cả đều là bộ dáng sinh cơ bừng bừng, nhưng bà nội Tiểu Xuyên ngã bệnh... Lâm Đông thấy có lúc cô yên lặng than thở một tiếng, bé cũng không dễ chịu, yên lặng giúp đỡ cô dọn dẹp làm việc, sau đó nghe cô dọn dẹp nói bà nội Tiểu Xuyên sinh bệnh phải tốn tiền.

Cô nói: "Tiêu đi, sinh mệnh quan trọng nhất."

Dượng nói: "Em cũng đừng quá lo lắng, thứ sáu tuần sau anh và giáo viên thể dục mang theo bốn mươi một học sinh của trường học chúng ta tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, nếu có thể đứng nhất, lúc đó chẳng những bọn anh cùng giáo viên thể dục có thể lấy được tiền thưởng của thành phố, trở về trường học cũng sẽ có tiền thưởng, gom góp một chút là đủ rồi."

Cô gật đầu.

Lâm Đông nghe thấy, yên lặng đưa hộp tiết kiệm tiền của mình cho Lâm Lệ Hoa, tất nhiên là Lâm Lệ Hoa không nhận, vì vậy Lâm Đông liền cầm hộp tiền về nhà, sau đó đi học cùng bọn Mục Hưng Hà, tiết cuối cùng chính là tiết thể dục, giáo viên thể dục thường cho mọi người luyện thể dục thể thao qua phát thanh, kỳ thực thể dục thể thao qua đài phát thanh đã dạy ở học kỳ trước, nhưng vẫn có học sinh không nhớ được, thầy giáo liền để Lâm Đông đứng ở phía trước, dạy mọi người tập, đồng thời khích lệ Lâm Đông tập tốt nhất.

Trước đây Lâm Đông nghe được khích lệ đều rất thẹn thùng, lần này lại chủ động hỏi: "Thầy ơi, con tập rất tốt ạ?"

Giáo viên thể dục trả lời: "Đúng vậy."

Lâm Đông lại hỏi: "So với các anh chị lớp bốn thì sao ạ?"

Giáo viên thể dục gật đầu nói: "Tốt, con còn giỏi hơn các trò ấy."

"Vậy còn so với các anh chị lớp năm ạ?"

"Cũng tốt hơn."

"Vậy con có thể tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh không ạ?"

"Cái này để ngày mai thầy nói chuyện với hiệu trưởng trước rồi mới biết."

"Thầy ời, con muốn tham gia."

"Được, thầy sẽ nói chuyện với mọi người."

Lâm Đông vui vẻ, lúc bắt đầu tập càng thêm ra sức, tập xong chạy về nhà cùng bạn Mộc Hưng Hà, nói chuyện mình muốn tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc nói: "Con muốn tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh?"

Lâm Đông gật đầu.

Bất kể là Lâm Đông hay đứa trẻ khác, Nguyễn Tâm Bình đều không tiếc lời hay ý đẹp để ca ngợi, lúc này nói với Lâm Đông: "Bảo bối, con quá tuyệt vời!"

Mắt Lâm Đông toả sáng, gật đầu: "Dạ, thầy giáo nói con tập tốt nhất, còn tốt hơn so với các anh chị lớp bốn, lớp năm, con là tốt nhất, con muốn đi thi đấu, con có thể đứng đầu, dượng có thể nhận được tiền thưởng, có thể cho bà nội Tiểu Xuyên chữa bệnh."

Nghe vậy, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhìn nhau một cái.

Chỉ chốc lát sau, Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm người xuống ôm Lâm Đông, nói: "Con ngoan."

Lâm Đông dựa vào ngực Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, cảm thấy đắc ý vì mình có thể làm một chuyện vì cô dượng, phi thường vui vẻ, buổi tối hôm đó bé ngủ rất ngon. Sáng ngày hôm sau Lâm Đông vui vẻ nói tạm biệt với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình cũng vẫy tay với Lâm Đông, cùng Bùi Thức Vi đi vào sân bắt đầu bận công việc của mình.

Gần tới buổi trưa, Nguyễn Tâm Bình bận rộn xong xuôi, đi đến tiệm tạp hóa nhóc con, tán gẫu cùng Lâm Lệ Hoa, trò chuyện một

chút liền nói đến bà nội Tiểu Xuyên, Lâm Lệ Hoa cũng không che giấu, nói chuyện bà nội Tiểu Xuyên bị bệnh.

Nguyễn Tâm Bình cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi Lâm Lệ Hoa cần tiền thì nói một tiếng, Lâm Lệ Hoa không có thói quen mượn tiền người khác, luôn cảm thấy không tiện mở miệng, hơn nữa hiện tại bà nội Tiểu Xuyên cũng không thể phẫu thuật, hiện tại chỉ tiêu các hạng mục cũng không đạt tiêu chuẩn, ít nhất phải chờ tới cuối tuần sau, nếu như thứ sáu tuần sau tiểu học Cẩm Lý thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh lấy được thưởng, Hạ Thanh Chương có thể lấy được tiền thưởng, lúc đó đủ tiền rồi.

Nguyễn Tâm Bình trấn an Lâm Lệ Hoa mấy câu, đang muốn về nhà, bọn học sinh tiểu học Cẩm Lý tan học, nhìn từng bầy từng bầy trẻ con chạy qua bên này, cô và Lâm Lệ Hoa không nhìn được nhìn về phía trường học xem, liền thấy năm đứa nhỏ Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân cùng nhau trở về.

Năm đứa nhỏ vẫn luôn thích chạy nhanh về, lần này sao lại chậm rì rì như vậy, Lâm Lệ Hoa gọi một tiếng: "Tiểu Xuyên! Làm sao vậy?"

Hạ Tiểu Xuyên ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó bước nhanh tới, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa cùng Nguyễn Tâm Bình liền nói: "Mẹ, dì Nguyễn, Lâm Đông không được chọn, Hưng Hà cùng Tiểu Quân đều được chọn, chỉ có Lâm Đông không được chọn."

Lâm Lệ Hoa không hiểu hỏi: "Cái gì mà chọn với không chọn?"

Nguyễn Tâm Bình suy tư một chút, hỏi: "Tiểu Xuyên, con nói về việc thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh đúng không?"

Hạ Tiểu Xuyên gật đầu nói: "Dạ, Hưng Hà cùng Tiểu Quân cũng có thể tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, Lâm Đông không được."

Nguyễn Tâm Bình không hiểu hỏi: "Tại sao? Không phải thầy giáo nói Tri Nhiên tập thể dục thể thao qua đài phát thanh tốt nhất sao?"

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: "Nhưng nó cũng thấp nhất, tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh đều là học sinh lớp ba lớp bốn lớp năm, Lâm Đông nhỏ nhất thấp nhất, thầy giáo nói đứng thành hàng không để nhìn, cho nên không cho Lâm Đông tham gia, Lâm Đông sắp khóc rồi."

Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Lệ Hoa đều nhìn về Lâm Đông.

Lâm Đông vừa vịn đi tới cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Lâm Đông rủ đầu nhỏ xuống, từ từ đi tới trước mặt Nguyễn Tâm Bình, không nói một lời dùng cánh tay nhỏ ôm eo Nguyễn Tâm Bình, chôn khuôn mặt nhỏ ở trên eo Nguyễn Tâm Bình nhẹ nhàng cọ tới cọ lui, bộ dáng thật là khổ sở, thật là khổ sở.

Nguyễn Tâm Bình nhẹ giọng gọi: "Tri Nhiên, bảo bối à."

Lâm Đông ủy khuất yếu ớt gọi một tiếng: "Mẹ."

Mục Hưng Hà đứng bên cạnh lo lắng nhìn, nói: "Đông Đông, em đừng khổ sở, em không thể tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, vậy anh cũng không tham gia."

Tưởng Tiểu Quân cùng nói: "Anh cũng không tham gia."

"Không được hờ đồ." Nguyễn Tâm Bình nhẹ giọng nói một câu.

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đồng thời trầm mặc.

Nguyễn Tâm Bình để Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân về nhà trước, cô nói chuyện với Lâm Đông, vì vậy Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân về nhà, Nguyễn Tâm Bình dịu dàng gọi lần thứ hai: "Bảo bối, nói cho mẹ nghe một chút con làm sao vậy?"

Lúc này Lâm Đông mới nhẹ giọng nói: "Thầy giáo không cho con tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, nói con lùn, con không tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, con không thể lấy thưởng, dượng sẽ không lấy được tiền chữa bệnh cho bà nội."

Lâm Đông nói trong ghen ngào.

Lâm Lệ Hoa nghe mà sững sờ, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình giải thích cho Lâm Lệ Hoa, nói là Lâm Đông muốn tham gia thi đấu thể dục thể thao qua phát thanh, là bởi vì thầy giáo nói bé tập tốt nhất toàn trường, bé có lòng tin lấy được vị trí đứng đầu cho trường, để dượng lấy được tiền thưởng, chữa bệnh cho bà nội Tiểu Xuyên.

Lâm Lệ Hoa nghe mà đau xót trong lòng, động viên Lâm Đông nói: "Đông Đông, không sao, không sao đâu, sang năm Đông Đông cao lớn lên rồi lại tham gia nữa, lấy vị trí số một, dượng con vẫn có thể lấy được tiền thưởng."

Lâm Đông quay đầu nói: "Nhưng con muốn tham gia năm nay."

Lâm Lệ Hoa nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mở miệng nói: "Vậy thì đi nói với thầy giáo."

Lâm Đông nghe vậy ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình còn nói: "Không phải thầy giáo nói con tập tốt nhất toàn trường sao? Vậy có nghĩa là con có thực lực, con có thể giải thích một chút với thầy giáo, tranh thủ cơ hội cho mình."

Lâm Đông hỏi: "Làm sao để tranh thủ ạ?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Cái này con phải tự mình suy nghĩ. Không phải ông ngoại đã dạy con sao? Chuyện của mình thì đầu tiên là phải tự làm."

"Vậy con có thể tranh thủ được không?"

"Mẹ cảm thấy con có thể."

Lâm Đông cúi đầu suy nghĩ.

Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, lo lắng.

"Không có chuyện gì." Nguyễn Tâm Bình nhỏ giọng thì thầm với Lâm Lệ Hoa sau khi nói xong, nhìn về phía Lâm Đông nói: "Bảo bối, hay là con thử xem?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, con sẽ thử xem."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Vậy đừng khổ sở nữa, chúng ta về nhà ăn cơm, xem chừng nào thì con có thể nghĩ ra biện pháp, nghĩ ra được thì tìm giáo viên thể dục nói, tranh thủ một chút, mặc kệ thất bại hay thành công, chúng ta đều thử, không hối hận. Được không?"

"Được."

"Đi, bây giờ chúng ta liền về nhà."

"Dạ."

Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình về đến nhà, ăn cơm trưa, ngủ trưa, xế chiều đi lên lớp liền ngồi ở trong phòng học nghĩ, bé không nghĩ được biện pháp, rất mất mát, sau tiết đầu tiên, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân bị giáo viên thể dục gọi đi tập thể dục thể thao qua phát thanh, bé cũng đi cùng, ngồi ở trên sân luyện tập, nhìn mọi người tập thể dục thể thao qua phát thanh, vóc dáng mọi người từ

thấp đến cao, thập phần chỉnh tề, nếu như cắm bé vào thì xác thực không thích hợp.

Bé mắt mát đứng dậy, rời khỏi sân luyện tập, không chú ý tới việc Mục Hưng Hà lo lắng nhìn sang bên này, đi về lớp, lúc đi ngang qua chốt bảo vệ của trường, nghe được một giọng nói trong trẻo "Hiện tại bắt đầu tập thể dục thể thao qua phát thanh..."

Bé không nhin được quay đầu nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy một cái ti vi màu nho nhỏ đang phát tin thể dục thể thao qua phát thanh, bé bước chân gần tới, nhìn thấy một đám học sinh mặc đồng phục học sinh màu sắc thống nhất, đeo khăn quàng đỏ, đang chỉnh tề tập thể dục thể thao qua phát thanh.

Chỉnh tề như một đội ngũ huấn luyện nghiêm chỉnh, nhìn cực kỳ đẹp, ngay vào lúc này Lâm Đông nhìn thấy phía trước đội ngũ có một học sinh đeo khăn quàng đỏ đang đứng, là người tập tốt nhất, Lâm Đông không nhin được chỉ vào TV hỏi: "Ông bảo vệ ời, bạn ấy đang làm gì thế ạ?"

Ông bảo vệ nói: "Bạn ấy đang tập thể dục thể thao qua đài phát thanh đó."

"Vậy tại sao bạn ấy không đứng ở trong đội?"

"Bạn ấy không cần đứng ở trong đội."

"Tại sao ạ?"

"Bởi vì bạn ấy là tiên phong, tiên phong không giống những người bạn nhỏ khác."

"Tiên phong có nghĩa là gì ạ?"

Ông bảo vệ kiên nhẫn giải thích: "Tiên phong chính là lãnh đạo đội ngũ, sẽ dẫn đội ngũ vào sân ra trận, còn phải tập tốt nhất, không cần đứng ở trong đội."

Lâm Đông nghe mà vui vẻ trong lòng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhanh chóng quay người chạy vào trường, chạy vào sân luyện tập vừa đúng lúc tập xong một bộ thể dục thể thao qua phát thanh, bé chạy một hơi đến trước mặt giáo viên thể dục, hỏi: "Thầy ơi, con, con, con con con muốn làm tiên phong, được không ạ?"

TIỆM TẬP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 80: Tiên Phong

Tiên phong?

Bọn học sinh vừa tập thể dục thể thao qua đài phát thanh xong không hiểu Lâm Đông đang nói cái gì, nhưng giáo viên thể dục lại cực kỳ rõ ràng, hẳn đã triệu tập học sinh lớp ba, bốn, năm ra sân tập thể dục thể thao qua đài phát thanh một thời gian, ngoại trừ huấn luyện bọn học sinh cũng muốn mau chóng tìm ra một người tiên phong dẫn đội, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm được, nhóc Lâm Đông này lại chạy tới tự tiến cử.

Giáo viên thể dục cúi đầu nhìn Lâm Đông, lúc thường tên tiểu tử này không thích nói chuyện, thời khắc mấu chốt còn biết chủ động, không tồi không tồi.

Lâm Đông mong đợi nhìn giáo viên thể dục, đặc biệt hi vọng thầy giáo có thể lập tức đồng ý với bé.

Giáo viên thể dục chần chừ chốc lát, nhìn đội ngũ bọn học sinh đứng chỉnh tề trên sân, rồi lại nhìn Lâm Đông nho nhỏ, sau đó nói: "Như vậy đi, con dựa theo máy Cassette, tập lại thể dục thể thao qua đài phát thanh một lần nữa cho thầy nhìn một chút, có thể không?"

Lâm Đông gật đầu nói được.

Giáo viên thể dục mở máy Cassette, thân thể nhỏ bé của Lâm Đông lập tức đứng thẳng tắp, sau đó nương theo điệu nhạc bắt đầu dậm chân tại chỗ, tiếp theo là vươn tay, uốn ngược, dẫn chân, nghiêng lườn, vặn eo, gập người, nhảy tại chỗ, mỗi một động tác đều làm cực kỳ chính xác, các động tác nối liền tự nhiên, hoàn toàn

không bị cách quãng, cuối cùng lúc làm động tác thu người kết thúc, cực kỳ vững vàng, như mọi người lính nhỏ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Các bạn học lớp bốn lớp năm kinh ngạc, thật không ngờ một đứa bé nhỏ như thế lại tập đẹp mắt như vậy.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhìn mà tự hào.

Giáo viên thể dục nở nụ cười nhân nhật.

Lâm Đông tập tới mức khuôn mặt hơi ửng hồng, thấp thỏm nhìn giáo viên thể dục, hỏi: "Thầy ơi, con có thể làm tiên phong không ạ?"

Giáo viên thể dục suy tư giây lát, nói: "Con về lên lớp trước đi đã, thầy trở về nói chuyện với hiệu trưởng một chút, sau đó sẽ thông báo cho con."

Lại phải báo cáo với hiệu trưởng —— lần trước sau khi báo cáo với hiệu trưởng, đã không cho bé tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh rồi, hiện tại lại báo cáo, Lâm Đông ủ rũ cực kỳ, cảm thấy mình chưa hề làm tốt, lúc trở lại phòng học, bé còn đang tự trách, cảm thấy vừa nãy mình cần phải tập thể dục thể thao qua đài phát thanh tốt hơn một chút, như vậy nói không chừng giáo viên thể dục sẽ đồng ý cho bé làm tiên phong luôn, ây da, thật sự là bé làm chưa đủ tốt, bé tự trách không thôi.

Tự trách không bao lâu, thầy giáo số học cầm sách giáo khoa đến dạy học, lực chú ý của bé bị đề toán học hấp dẫn, mãi cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, bé đi ra khỏi phòng học cùng các bạn học, các bạn học chơi lung tung như bắn bi, nhảy dây, bé đứng ở cửa phòng học chờ, chờ giáo viên thể dục báo kết quả cho mình.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân vẫn luôn ở cạnh bé, ba đứa nhỏ đợi đến khi kết thúc mười phút nghỉ giữa giờ, giáo viên thể dục vẫn chưa đến, Lâm Đông mất mát đi vào phòng học, ủ rũ ngồi vào vị trí chính giữa hàng thứ nhất.

Mục Hưng Hà đi tới, theo thói quen nằm úp sấp trên bàn Lâm Đông, an ủi: "Đông Đông, em tập tốt như vậy, thầy giáo nhất định sẽ đồng ý cho em làm tiên phong."

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà, chỉ chốc lát sau lại có chút ảm đạm, nói: "Nhưng thầy giáo không tới tìm em."

"Có lẽ là thầy đang bận."

"Thầy bận xong sẽ tới tìm em sao?"

"Đúng, chắc là thầy vẫn chưa hết bận, đợi sau khi tan học, chúng ta cùng đi tìm thầy hỏi một câu, có được hay không?"

"Được."

"Vậy lo học tốt đi đã."

"Dạ, anh cũng nhanh trở lại chỗ ngồi đi, thầy giáo âm nhạc đến rồi."

Lâm Đông nhẹ nhàng đẩy Mục Hưng Hà một cái, Mục Hưng Hà quay đầu nhìn lại thấy thầy giáo âm nhạc đã đi đến cửa lớp học, cậu vội vàng rời khỏi bàn Lâm Đông, nhanh chóng chạy về hàng thứ tư, lúc chạy về đến chỗ mình ngồi, xé một tờ giấy nhỏ từ bản nháp, nhấn mạnh một lần nữa nữa trên giấy —— "Tan học chúng ta cùng đi tìm thầy giáo."

Sau đó gấp tờ giấy làm hai lần, vỗ vỗ bả vai học sinh phía trước, nói một câu "Chuyên cho Lâm Đông, cảm ơn", học sinh phía trước liền vỗ bả vai học sinh phía trước nữa, nói một câu "Chuyên cho Lâm Đông, cảm ơn", sau đó tờ giấy đã đến tay Lâm Đông, sau khi Lâm Đông nhận được, cẩn thận quay đầu lại nhìn Mục Hưng Hà một cái, gật đầu với Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nở nụ cười.

Lâm Đông cũng yên tâm, đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, lúc bé và Mục Hưng Hà chuẩn bị đi tìm giáo viên thể dục, giáo viên thể dục xuất hiện ở cửa phòng học gọi: "Lâm Đông, tới đây một chút."

Lâm Đông cả kinh, theo bản năng mà nhìn về phía Mục Hưng Hà bên cạnh.

Mục Hưng Hà nói: "Em ra nhanh lên."

Lâm Đông thấp thỏm đeo cặp sách nhỏ, đi tới trước mặt giáo viên thể dục rồi cùng giáo viên thể dục đi đến bồn hoa bên cạnh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn chăm chăm giáo viên thể dục.

Giáo viên thể dục hỏi: "Lâm Đông, em thật sự muốn làm tiên phong à?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

Giáo viên thể dục nói tiếp: "Nhiệm vụ của tiên phong rất nặng, không chỉ phải tập tốt, hơn nữa còn phải mang theo bốn mươi, năm mươi người vào sân, xếp hàng, thổi còi ra hiệu lệnh, chạy bộ, không thể đi sai không thể chạy sai."

Lâm Đông vẫn gật đầu.

Đứng ở cách đó không xa Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân dựng thẳng lỗ tai cũng không nghe được giáo viên thể dục đang nói cái gì với Lâm Đông, đang cố gắng vênh lỗ tai về phía Lâm Đông thì Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ đi tới.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời hỏi: "Sao rồi, thế nào rồi?"

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, đột nhiên khoe miệng vênh lên, hai cái đồng điều hiện ra, sạch sẽ và an tâm, nhìn cực kỳ đẹp.

Mục Hưng Hà cao hứng hỏi: "Có phải là, có phải là thầy giáo đồng ý cho em làm tiên phong không?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, thầy giáo đồng ý để em làm."

"Quá tốt rồi!"

"Dạ." Lâm Đông bật cười, bé thật sự rất vui.

Mục Hưng Hà ôm bả vai Lâm Đông nói: "Đi, chúng ta đi về nhà, nói cho người lớn biết, chúng ta cũng có thể tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh."

Lâm Đông gật đầu.

Sau khi về đến nhà, Lâm Đông đem chuyện mình tìm giáo viên thể dục nói cho Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cùng Lâm Lệ Hoa nghe, trong lòng ba người lớn đều có sự kiêu ngạo khác nhau, mặt khác Lâm Lệ Hoa còn có cảm động, cô biết Lâm Đông rất thương cô, cho nên mới đặc biệt ra sức, cô cảm động xoa mái tóc mềm mại của Lâm Đông nói: "Đông Đông, con làm cho cô rất tự hào."

Lâm Đông vui vẻ cười với Lâm Lệ Hoa, nói: "Con sẽ luyện tập thể dục thể thao qua đài phát thanh thật tốt."

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Khi nào thì cần luyện?"

Lâm Đông trả lời: "Thầy giáo nói mỗi ngày đều phải luyện, mãi cho đến khi thi đấu kết thúc."

Lâm Đông quay sang nói cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi biết, từ xế chiều hôm nay trở đi, mãi cho đến buổi chiều thứ sáu, mỗi ngày bé sẽ tan học chậm lại ít nhất nửa tiếng, bởi vì bé muốn tập luyện thể dục thể thao qua đài phát thanh, còn phải học dẫn đội, còn phải học chỉ huy những bạn học khác đứng thành hàng, còn phải học thuộc để đọc diễn văn, hơn nữa thứ bảy chủ nhật còn phải

đi lên trường luyện tập nửa ngày thể dục thể thao qua đài phát thanh.

Nguyễn Tâm Bình nghe xong, nói: "Ôi, bảo bối con phải học nhiều như vậy cơ à."

Lâm Đông gật đầu: "Bởi vì con là tiên phong, con phải luyện cho tốt, nếu con làm không tốt thì thầy giáo sẽ không cho con dẫn đội."

"Đúng, con là tiên phong mà." Nguyễn Tâm Bình xoa đầu Lâm Đông nói: "Mẹ tin tưởng chắc chắn con sẽ làm cực kỳ giỏi."

Có mẹ cổ vũ, Lâm Đông càng thêm tự tin, lập tức gật đầu: "Dạ."

Nguyễn Tâm Bình và Lâm Đông tiếp sức: "Cố lên!"

Lâm Đông cũng nói: "Cố lên!"

Hai cuối tuần tiếp theo, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều đặc biệt bận, trong đó Lâm Đông là bận rộn nhất, không chỉ tập luyện thể dục thể thao qua đài phát thanh, bé còn phải chỉ huy đứng thành hàng, thổi còi ra hiệu lệnh, chạy bộ các loại.

Lúc vừa bắt đầu khi bé chỉ huy học sinh lớp ba, bốn, năm, có vài học sinh thấy vóc dáng và tuổi bé còn nhỏ, không nghe lời bé, nhưng khi nhìn thấy bé hoàn thành các phương diện phi thường xuất sắc, bị bé chinh phục, đành hoàng luyện tập cùng bé.

Lâm Đông xác thực rất xuất sắc, ngoại trừ thời gian luyện tập mà thầy giáo quy định, sau khi tan học về nhà bé tiếp tục luyện tập, mỗi ngày người của trấn Cẩm Lí đều có thể nhìn thấy Lâm Đông ngậm một cái còi, hoặc là thổi khi đi giao hàng, hoặc là thổi trước cửa tiệm tạp hóa, quả thực là như cảnh sát giao thông, ai thấy cũng cười, Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cùng Lâm Lệ Hoa cũng cười, không nhin được mỗi ngày ôm ấp cổ vũ một chút.

Lâm Đông cũng thích thú, cuối cùng đã tới trước trận đấu một ngày, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều đã chuẩn bị xong đồng phục học sinh, khăn quàng đỏ, giày thể thao trắng, đây chính là đồng phục thống nhất toàn trường, mặt khác Lâm Đông còn chuẩn bị còi, chờ sáng mai sẽ đi cùng giáo viên thể dục, dựng vào trong thành phố bốc thăm thứ tự thi đấu.

Nguyễn Tâm Bình tự kiểm tra cặp sách cho Lâm Đông, hỏi: "Bảo bối, mọi người đi vào thành phố bằng cách nào?"

Lâm Đông trả lời: "Ngồi xe ạ, bọn con cùng nhau ngồi xe đi vào thành phố."

"Ngồi xe gì?"

"Con cũng không biết là xe gì, dựng nói là thuê xe, thuê hai chiếc xe, chở toàn bộ chúng con tới trường học."

"Hai chiếc xe ngồi đủ không? Hay là ba mẹ lái xe đưa con đi?"
Nguyễn Tâm Bình sợ nhiều người không đủ chỗ ngồi, Lâm Đông sẽ mệt.

"Ngồi đủ ạ, con phải ngồi cùng các bạn học." Lâm Đông nghiêm túc nói: "Bởi vì hiện tại không giống nhau, bây giờ con là tiên phong, con phải dẫn mọi người mới được."

Lâm Đông trưng vẻ nghiêm túc và ý thức trách nhiệm, làm Nguyễn Tâm Bình không nhịn được cười, nói: "Vậy ba mẹ cũng đi chung, xem mọi người thi đấu, có được không?"

Lâm Đông gật đầu: "Có thể ạ."

"Vậy ngày mai xe của mọi người đi ở phía trước, ba mẹ theo ở phía sau, được không?"

"Được ạ."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Được, vậy chúng ta liền quyết định vui vẻ như vậy nhé."

Lâm Đông cũng nói: "Quyết định!"

Ngày hôm sau Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi vừa mới rời giường, Lâm Đông đã mặc chỉnh tề ngồi ở trong phòng khách chờ.

Bùi Thức Vi nói: "Tri Nhiên, con dậy sớm vậy à?"

Lâm Đông nói: "Dạ, thầy giáo nói ngày hôm nay phải đi vào thành phố nên dậy sớm một chút."

Bùi Thức Vi nhìn thời gian, còn sớm, liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu làm điểm tâm, ăn điểm tâm xong, nhìn ba đứa Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân theo Hạ Thanh Chương đi đến tiểu học Cẩm Lý.

Bùi Thức Vi cùng Nguyễn Tâm Bình thu thập một chút rồi lái xe đi đến tiểu học Cẩm Lý, nhìn bốn mươi, năm mươi học sinh tham gia thi đấu ngồi vào xe, hai người cũng chậm rãi đi theo sau xe.

Trên xe, bọn nhỏ đều có chút hưng phấn lại hơi căng thẳng, hưng phấn là vì mọi người cùng nhau tham gia thi đấu, căng thẳng là sợ mình luyện không tốt, chờ đến lúc vào trong sân thể dục thành phố, bọn họ đều sợ hãi xuýt xoa.

Bởi vì sân thể dục quá lớn, hơn nữa còn có thật nhiều thật nhiều học sinh xấp xỉ nhau, bọn họ mặc đồng phục học sinh đủ loại, cũng đẹp cực kỳ.

Tưởng Tiểu Quân nhỏ giọng nói: "Thật là nhiều người ghê."

Mục Hưng Hà nói: "Người rất nhiều."

Lâm Đông nhướn mày lên nhìn quanh bốn phía, sau đó cùng Hạ Thanh Chương lên đài chủ tịch bốc thăm, dựa theo yêu cầu của

Hạ Thanh Chương, giờ bảng tên của tiểu học Cẩm Lý mang theo toàn bộ học sinh, đi đến vị trí ghi trên thăm, lúc này mới phát hiện Lâm Đông bốc thăm được vị trí thi đấu cuối cùng.

Giáo viên thể dục cao hứng nói số cuối cùng rất tốt, số cuối cùng sẽ khả năng quen thuộc, sau đó giáo viên thể dục cùng Hạ Thanh Chương đứng ở trong đội ngũ, nói cho mọi người biết lát nữa khi tham gia phải xếp đội hình như thế nào, dựa theo huấn luyện ở trường học, rồi hai người lại nhấn mạnh cùng Lâm Đông. Chỉ vào toàn bộ sân luyện tập, nói cho Lâm Đông con đường đi vào, đứng ở vị trí nào giới thiệu tiểu học Cẩm Lý, sau đó làm sao thu đội đi ra.

Giáo viên thể dục hỏi: "Hiểu chưa?"

Lâm Đông gật đầu: "Hiểu rồi ạ."

"Được, nhớ kỹ, không cần căng thẳng, cứ dựa theo huấn luyện của chúng ta ở trường học là được."

Lâm Đông gật đầu.

Giáo viên thể dục có chút khấn trương nhìn về phía Hạ Thanh Chương.

Hạ Thanh Chương cười với giáo viên thể dục nói: "Tôi tin tưởng Lâm Đông."

Giáo viên thể dục gật đầu, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Cùng chung lo lắng còn có Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, tin tưởng con trai là một chuyện, thế nhưng căng thẳng cùng lo lắng lại là một chuyện, hai người đều chưa từng thấy Lâm Đông dẫn đội, cũng không biết Lâm Đông có năng lực như thế nào, thấp thỏm ngồi ở bên ngoài sân, vừa quay đầu nhìn thấy ba mẹ Mục Hưng Hà cùng ba mẹ Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hoài An đến đây ngồi rồi hỏi: "Bắt đầu chưa?"

Bùi Thức Vi nói: "Bắt đầu rồi."

"Khi nào thì bọn Đông Đông vào trận?"

"Nghe nói là cuối cùng."

Mục Hoài An cười rộ lên: "Áp lực lớn rồi."

Bùi Thức Vi cũng cười, nói: "Đúng vậy, tôi thấy bọn nhỏ đều hơi căng thẳng."

"Căng thẳng cũng bình thường, dù sao cũng là thi đấu mà."

"Đúng, thi đấu mà."

Người lớn ba nhà đều nhìn chăm chú vào trong sân, nhìn một đội lại một đội, phần chân đi tới giữa sân, nhảy nhót liên hồi trong tiếng nhạc, phảng phất như các người lớn cũng trẻ lại, nghe âm nhạc lặp đi lặp lại, nhìn rất nhiều lần bài thể dục thể thao qua đài phát thanh, vậy mà không cảm thấy phiền chán một chút nào, ngược lại cảm thấy như trong lòng được tẩy rửa qua, rõ ràng bình tĩnh.

Nhưng lúc đến tiểu học Cẩm Lý biểu diễn, các người lớn bình tĩnh không đứng lên, dồn dập nín thở, nhìn một mình Lâm Đông cầm lá cờ nhỏ màu đỏ trong tay, thối còi theo quy luật, đi ra khỏi đội ngũ đứng phía trước, lập tức gây nên một trận xôn xao.

"Thật là nhỏ."

"Đây là học sinh lớp ba sao? Nhìn như lớp một ý."

"Người bên cạnh ai cũng đều cao hơn cả, sao tiểu học Cẩm Lý tìm được tiên phong nhỏ như vậy thế, do dẫn đội tốt à?"

"..."

Tim Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi nhất thời vọt lên tới cổ họng, thở cũng không dám thở, nhìn chằm chằm Lâm Đông, vừa hưng

phần vừa kích động vừa sợ, sợ Lâm Đông quá nhỏ lại sợ làm sai động tác, sợ Lâm Đông quá nhỏ nên không có cách nào đối mặt với cảnh tượng lớn như vậy, mắt hai người hoàn toàn dán trên người Lâm Đông.

Lâm Đông trưng khuôn mặt nhỏ nghiêm túc đi ra, dựa theo con đường đã biết trước đó đi về phía trước, sau đó đội ngũ phía sau mới đi theo, theo tiếng còi của bé, nện bước vững vàng chỉnh tề đi về phía trước.

Lúc này mọi người chợt phát hiện dáng vóc của học sinh tham gia thi đấu tiểu học Cẩm Lý không cao bằng nhau, mà là từ tiên phong bắt đầu cao lên từ từ, như một hình thang kiên cố, đi về phía đài chủ tịch theo thứ tự, mọi người kinh ngạc không thôi.

Lúc sắp đi tới đài chủ tịch, tiếng còi của Lâm Đông thổi vang một tiếng rồi im bất đi, đồng thời chân phải của bé dậm trên mặt đất thật mạnh, đội ngũ cũng đồng thời đứng im.

Bé đi về phía trước hai bước, cầm cờ nhỏ trong tay đặt ở trên bãi cỏ, lấy còi trong miệng xuống, sau đó chào một cái với ban giám khảo trên đài chủ tịch, cao giọng nói: "Chào ban giám khảo, con tên là Lâm Đông, đến từ lớp ba tiểu học Cẩm Lý, con đại biểu cho tiểu học Cẩm Lý tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh lần thứ X..."

Sau khi được Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi dạy dỗ, tiếng phổ thông của Lâm Đông đã đạt đủ tiêu chuẩn, thêm vào chất giọng êm tai của bé, làm cho những người còn nghi ngờ bé lúc nãy phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nguyễn Tâm Bình thì lại trực tiếp dùng tay che miệng, không chớp mắt nhìn con trai, nhìn bé không mất bình tĩnh chút nào, nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của bé, nhìn bé mang theo hơn bốn mươi học sinh, cô kiêu ngạo đôi mắt lại ướt, cô vội vàng lau nước mắt đi, để nhìn Lâm Đông cho rõ hơn.

Lúc này Lâm Đông đã xoay người, đập trên tiếng nhạc, dùng tay ra hiệu, sau đó đội ngũ tách ra, lúc tách ra không sai biệt lắm, bé lập tức chạy chậm một vòng xung quanh đội ngũ, xác định đội hình tiêu chuẩn của bọn họ.

Bé đứng ở vị trí của mình, bắt đầu tập thể dục thể thao qua đài phát thanh theo tiếng nhạc, dẫn dắt bọn học sinh phía sau, cùng nhau tập động tác thứ nhất của bài thể dục thể thao qua đài phát thanh: Dậm chân tại chỗ, dậm. Một, hai ba, bốn năm, sáu bảy, tám, hai hai, ba bốn, năm sáu, bảy tám...

Động tác thứ hai: Vươn tay.

Động tác thứ ba: Uỡn ngực.

Động tác thứ tư: Dẫn chân.

...

Lâm Đông đứng ở phía trước, tập theo nhạc, đúng tất cả các động tác, dẫn theo hơn bốn mươi học sinh phía sau, một đám mặc đồng phục học sinh chỉnh tề, đeo khăn quàng đỏ. Bọn nhỏ như ánh mặt trời ấm áp ngày xuân, như từng đoá từng đoá hoa, thoả thích tản ra phấn chấn, một cá nhân cũng là một tập thể, vì mùa xuân tạo thêm niềm vui khiến người khác vui sướng.

Tất cả mọi người nhìn mà sửng sờ, không ngờ cái "Hình thang" chỉnh tề như vậy, đặc biệt là tiểu nhân nhi phía trước, không hổ là tiên phong, thật sự là làm quá hoàn mỹ, mãi cho đến động tác cuối cùng cũng không có sai một bước nào, sau đó mọi người thấy tiểu nhân nhi nho nhỏ chạy chậm hai bước đến đài chủ tịch cảm ơn ban giám khảo, sau đó khom lưng nhặt cờ nhỏ trên đất lên, sau đó lại giương cờ thổi còi, để đội ngũ tập trung lại, sau đó mang theo đội ngũ chỉnh tề ra khỏi sân, trở lại vị trí của mình.

Trong nháy mắt tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Giáo viên thể dục cùng Hạ Thanh Chương cao hứng chạy tới, đồng thời gọi: "Lâm Đông."

Lâm Đông đang lau mồ hôi trên trán, nhìn thấy Hạ Thanh Chương thở hổn hển nói: "Dượng, thật là căng thẳng, trái tim nhỏ của con sắp nhảy ra ngoài luôn!"

Giáo viên thể dục cùng Hạ Thanh Chương lập tức cười ha ha.

Lâm Đông vỗ ngực nhỏ mấy lần, lại hỏi: "Dượng, chúng ta có thể lấy thưởng không ạ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Đông: Sắp quá hạn rồi!

Kỳ Kỳ: Quá hạn không thể uống!

Hạ Tiểu Xuyên: Đúng!

Tưởng Tiểu Quân: Vậy thì quăng đi!

Mục Hưng Hà: Quăng đi, ngày mai chúng ta gặp!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 81: Bước Ngoặt

Hạ Thanh Chương suy nghĩ một chút, mới trả lời: "Có thể được thưởng."

Lâm Đông lại hỏi: "Có thể đứng đầu không ạ?"

"Cái này dựng cũng không thể biết được, phải xem ban giám khảo cho điểm như thế nào."

"Vây, vậy cũng tốt ạ."

Lâm Đông không hỏi nữa, Hạ Thanh Chương cùng giáo viên thể dục an ủi Lâm Đông, nói có được đứng đầu hay không cũng không sao, quan trọng nhất là vượt qua chính mình, ngày hôm nay bé dẫn đội phi thường hoàn mỹ.

Những câu nói này Lâm Đông nghe hiểu được, nhưng khi nhìn bọn học sinh trên sân thể dục, cảm thấy tất cả mọi người phi thường ưu tú, không nhịn được căng thẳng, sốt sắng mà nhìn nhóm ban giám khảo bận rộn thống kê điểm, căng thẳng nghe đại biểu ban giám khảo đọc diễn văn trên đài, cảm giác giám khảo nói thật nhiều, nói hoài nói hoài, nói còn nhiều hơn cả hiệu trưởng, nói tới mức những học sinh khác đều cảm thấy sốt ruột, nhỏ giọng nói chuyện, Lâm Đông nhú mày cố ép mình chăm chú lắng nghe, rốt cục giám khảo nói đến danh sách đoạt giải.

Trên sân đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Lâm Đông gồng người, bé cảm thấy dựng cùng giáo viên thể dục cũng khẩn trương lên.

Đầu tiên đại biểu ban giám khảo đọc tên sáu trường học ưu tú, sau đó là sáu tiên phong cùng giáo viên thể dục lên đài lĩnh thưởng, tiếp theo là ba cái giải ba, hai cái giải nhì, đều không có tiểu học Cẩm Lý cùng tên Lâm Đông, điều này làm cho Lâm Đông, Hạ Thanh Chương, giáo viên thể dục, cùng với Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cùng đám người Mục Hoài An không nhịn được lớn mật mà nghĩ —— lẽ nào người đứng đầu là tiểu học Cẩm Lý?

Đúng lúc này, trên đài lại vang lên tiếng của giám khảo: "Lần này giải nhất của cuộc thi thể dục thể thao qua đài phát thanh chính là tiểu học Cẩm Lý của trấn Cẩm Lí —— "

Lời còn chưa dứt, Nguyễn Tâm Bình kích động che miệng kinh ngạc, Bùi Thức Vi và đám người Mục Hoài An khiếp sợ không thôi, tất cả học sinh tiểu học Cẩm Lý đều hoan hô, đột nhiên Lâm Đông lại có chút bối rối, mãi đến tận khi Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nhào tới, cầm lấy cánh tay của bé dùng sức mà lay, nói: "Đông Đông, chúng ta được giải nhất rồi!"

Lâm Đông mới phản ứng được, vui vẻ nắm lấy tay Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, đồng thời nghĩ đến ba mẹ, ba mẹ nhất định nghe được, bé quay đầu tìm kiếm ba mẹ, không thấy ba mẹ ở chỗ nào, nghe Hạ Thanh Chương nói: "Đông Đông, nhanh đi cùng giáo viên thể dục lên lĩnh thưởng đi."

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía giáo viên thể dục.

Giáo viên thể dục nói: "Đi thôi."

Lâm Đông cùng giáo viên thể dục đi trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng thuyết minh của giám khảo, đi lên đài, tiếp nhận cúp và bằng khen giám khảo đưa, sau đó cùng giáo viên thể dục quay xuống hướng sân thể dục nghiêng mình với học sinh cùng với phụ huynh học sinh, sau đó cầm cúp cùng giáo viên thể dục đồng thời trở về đội ngũ.

Cuối cùng hát ca khúc kết thúc cùng với các học sinh tham gia thi đấu, sau đó giáo viên thể dục dẫn đội đi, rời khỏi, mãi cho đến khi lên xe của tiểu học Cẩm Lý, giáo viên thể dục cùng Hạ Thanh Chương mới phát quyển luyện tập, bút chì, bút bi đã nhận thưởng lúc này cho lần lượt từng học sinh, bọn học sinh lập tức giải tán, chia sẻ thắng lợi vui sướng.

Lâm Đông cũng vui vẻ cùng mọi người, thể nhưng bé vẫn không quên ba mẹ, cầm phần thưởng nhỏ trong tay quay đầu tìm kiếm ba mẹ, tìm một hồi lâu, rốt cục cũng nhìn thấy, lập tức gọi: "Ba ơi! Mẹ ơi!"

Đi kèm tiếng gọi, Lâm Đông ôm phần thưởng chạy đến trước mặt Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, mở miệng nói: "Ba mẹ, bọn con được giải nhất!"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Mẹ có nghe được, giỏi quá!"

"Con còn có phần thưởng." Lâm Đông đem phần thưởng đưa cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi xem, kích động nói: "Thầy giáo nói, đây là phần thưởng mà ban tổ chức tặng cho bọn con, đợi đến khi về trường học, trường học còn phát rất nhiều phần thưởng nữa, bởi vì bọn con được giải nhất toàn thành phố."

Nguyễn Tâm Bình vui mừng nói: "Oa, thật nhiều phần thưởng, các con thật là lợi hại."

"Dạ, bọn con đều lợi hại, đều không làm sai một bước nào cả."

Lâm Đông hưng phấn khuôn mặt nhỏ đỏ chót, cũng bắt đầu nói nhiều, không nhịn được nói đến cảm giác của mình vừa nãy, vừa căng thẳng lại hưng phấn, đang nói thì phía sau truyền đến tiếng gọi của các bạn học: "Lâm Đông, lên xe!"

Lâm Đông quay đầu lại nhìn.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đi đi, về nhà ba mẹ sẽ làm đồ ăn ngon cho con."

"Tạm biệt ba mẹ."

"Tạm biệt."

Lâm Đông quay người chạy lên xe cùng các bạn học, thời điểm quay về và thời điểm đi tâm tình của mọi người khác hẳn, ngay cả Hạ Thanh Chương cùng giáo viên thể dục cũng cảm thấy nhẹ nhõm và sung sướng, giáo viên thể dục nghe nói Lâm Đông đã từng thi hát được giải nhất, lúc này bảo Lâm Đông khởi xướng hát một bài.

Lúc đầu Lâm Đông còn ngại ngùng, sau đó bị các bạn ngồi bên cạnh giục dấy, bé ra khỏi chỗ ngồi, vịn tay vào ghế, hát cho mọi người nghe bài "Để chúng ta cùng khua mái chèo", bài hát này mới được cô giáo dạy xong, mỗi lớp đều được dạy, cho nên tất cả mọi người đều hát.

Lâm Đông cất giọng hát trong trẻo dễ nghe trước:

"Để chúng ta tạo nên hai mái chèo,

"Thuyền nhỏ rẽ sóng.

"Ngoài khơi phản chiếu Bạch Tháp mỹ lệ,

"Bốn phía còn quần dây xanh trên tường hồng.

"Thuyền nhỏ nhẹ nhàng bồng bềnh ở trong nước,

"Thổi vào mặt gió mát..."

Lâm Đông hát xong vài câu, nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lập tức mang theo mọi người cùng nhau cùng hát:

"Khăn quàng đỏ đón mặt trời,

"Ánh nắng chiếu trên mặt biển.

"Trong nước cá nhỏ nhìn chúng ta,

"Lặng lẽ nghe chúng ta vui vẻ ca hát...

"... Làm xong bài tập một ngày,

"Chúng ta thoả thích sung sướng.

"Mình hỏi người bạn thân mến,

"Ai tạo ra cuộc sống hạnh phúc cho chúng ta..."

Một đám trẻ con ngồi ở trong xe, cất giọng hát non nớt lạnh lạnh hát cùng nhau, hơi gió xuân từ cửa sổ xe thổi vào, làm khăn quàng đỏ trên cổ bay phất phơ, mang theo tiếng ca của bọn nhỏ bay ra ngoài cửa xe, cùng tiếng, hương hoa, tiếng chim bốn phía hòa làm một thể.

Bọn nhỏ hát liên tục vài bài, hát xong "Để chúng ta khua mái chèo" rồi hát "Tình hữu nghị địa cầu thiên trường", hát xong "Tình hữu nghị địa cầu thiên trường" lại hát "Tiếng ca cùng nụ cười", mãi cho đến trấn Cẩm Lí, tiếng ca của bọn nhỏ mới ngừng lại.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân hát khô lưỡi khô miệng, dồn dập lấy bình nước của mình ra, vặn mở nắp bình, uống ừng ực cạn hơn một nửa bình, nghe tài xế nói "Đến phố đông lớn rồi", ba đứa nhỏ nhanh chóng chạy xuống xe, nhảy nhót nhót hát "Xin hãy đem ca khúc của mình về nhà bạn, xin hãy để lại nụ cười...", sau đó chạy về nhà của từng người, Lâm Đông chạy về tiệm tạp hóa nhóc con, vừa chạy vừa gọi: "Cô ơi, cô ơi! Cô ơi!"

Lâm Lệ Hoa cười đi ra khỏi tiệm tạp hóa, khom lưng bế Lâm Đông lên, nói: "Con được giải nhất."

Lâm Đông kinh ngạc hỏi: "Làm sao cô biết?"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Ba mẹ của con về trước con, đã sớm nói cho cô nghe rồi."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, con được giải nhất, dự định có thể lấy được tiền thưởng, có thể chữa bệnh cho bà nội Tiểu Xuyên."

Lâm Lệ Hoa cố nhẫn nhịn mới không làm mắt đỏ lên, nói: "Con nói đúng."

"Bà nội Tiểu Xuyên sẽ khỏe lại nhanh thôi ạ."

"Ừ, sẽ khỏe lại rất nhanh." Lâm Lệ Hoa yêu thương xoa đầu Lâm Đông, cô phải may mắn biết bao mới gặp được đứa nhỏ Lâm Đông này chứ, cô dịu dàng hỏi: "Đói bụng không?"

"Con đã đói bụng từ lâu rồi ạ."

"Ở nhà cô ăn đi, cô làm cho con nhiều món ăn ngon."

"Cô đi qua nhà con ăn đi, mẹ con nói lát nữa sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon ạ."

"Cô nấu cơm xong rồi, lần sau sẽ sang nhà con ăn."

"Dạ, vậy con về nhà trước."

"Đi đi."

Lâm Lệ Hoa thả Lâm Đông ra, Lâm Đông đeo cặp sách nhỏ bước nhanh về nhà, ăn cơm cùng Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi, có thể là bởi vì ngày hôm nay lượng vận động lớn vô cùng cho nên lượng cơm ăn cũng tăng lớn, sau khi ăn xong ngồi ở trên ghế salon xem TV một chút rồi nằm ngủ luôn trên ghế salon.

Đây là lần đầu tiên Lâm Đông không ngủ trên giường, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đều nở nụ cười, Nguyễn Tâm Bình nói: "Mệt muốn chết rồi."

"Chứ sao, anh ôm nó lên giường." Bùi Thức Vi khom lưng bế Lâm Đông lên, đưa vào phòng của Lâm Đông.

Lâm Đông bình yên ngủ ở trên giường của chính mình, lúc tỉnh lại tinh thần sung mãn tâm tình tốt, bé cảm thấy trong lòng cũng dạt dào, bé hi vọng thứ hai đến nhanh một chút, nếu như vậy, bà nội Tiểu Xuyên có thể chữa bệnh thật nhanh, nhanh tốt lên, ngóng nhìn, thứ bảy chủ nhật đi qua rất nhanh, rốt cục đến thứ hai.

Thứ hai lên tự học sớm, mọi người đối xử thân thiện với bé một cách kỳ lạ, bởi vì mọi người đều biết bé dẫn đội thi đấu nhảy thể dục thể thao qua đài phát thanh đứng đầu toàn thành phố, cho nên tất cả mọi người đều biết bé.

Ngay cả học sinh lớp bốn lớp năm cũng len lén chạy đến cửa phòng học nhìn bé, thậm chí lúc bé tan học, một đàn chị lớp năm cảm thấy bé thật đẹp, thực sự không nhịn được vươn tay sờ gương mặt xinh đẹp của bé một chút, làm cho mặt bé đỏ hồng lên như quả táo, bé có thể cảm nhận được tất cả mọi người đặc biệt yêu thích bé, thế nhưng bé vẫn cảm thấy thật ngại ngùng.

Bé vui vẻ và xấu hổ chạy về nhà, buổi sáng khi đi học, nghe nói có học sinh lớp lớn gọi mình, bé sẽ co cẳng bỏ chạy, đến phòng học, giáo viên chủ nhiệm đại diện cho tiểu học Cẩm Lý phát cho các học sinh tham gia thi đấu thể dục thể thao qua đài phát thanh bút máy cùng quyển luyện tập làm phần thưởng.

Lâm Đông lấy rồi lại nghĩ tới dưỡng, không biết dưỡng có lấy được tiền thưởng không, bé và Mục Hưng Hà cầm sách giáo khoa, giả bộ tìm thầy giáo hỏi bài dò hỏi xem thầy giáo Hạ có ở trường không, biết được thầy giáo Hạ xin nghỉ về nhà, Lâm Đông và Mục Hưng Hà lập tức trở về phòng học.

Mục Hưng Hà nói: "Chắc chắn là chú Hạ đã lấy được tiền thưởng để chữa bệnh cho bà nội của Tiểu Xuyên rồi."

Lâm Đông gật đầu biểu thị đồng ý, cảm giác mình vừa hoàn thành một sự kiện lớn, an tâm đi học. Sau khi tan học, bé chạy thẳng đến tiệm tạp hóa của nhóc con, nhìn thấy tiệm tạp hóa đóng kín cửa, quay đầu nhìn Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên cũng mờ mịt.

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu Xuyên, nhất định là cô dựng vào trong bệnh viện chữa bệnh cho bà nội rồi, buổi trưa anh đến nhà em ăn cơm đi."

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới nhớ tới, sáng sớm ba mẹ có nói buổi trưa không ở nhà, vì vậy gật đầu nói: "Được, nhưng mà anh phải đi qua nhà Kỳ Kỳ một chuyến đã."

"Tại sao?"

"Hộp bút của anh ở đó, anh muốn đi lấy, cũng tại nó lén lút dùng hết tẩy của anh, nó toàn làm sai bài tập thầy cho. Tẩy anh mới mua đấy."

"Vậy anh đi đi, nhanh lên rồi tới nhà của em ăn cơm."

"Biết rồi."

Hạ Tiểu Xuyên chạy sang nhà Kỳ Kỳ, Lâm Đông tự mình về nhà, bước đi vào cửa chưa kịp gọi ba mẹ liền nghe tiếng cô trong phòng khách truyền đến.

Cô đang ở nhà mình?

Bé vui vẻ nhấc bước chân đi vào phòng khách, chưa bước vào phòng khách liền nhìn thấy mẹ và ngồi ở trong phòng khách tán gẫu, bầu không khí rõ ràng ngọt ngào rất nhiều, bé không dám chào hỏi, theo bản năng mà dừng bước chân, sau đó nghe cô ghen ngào nói: "Có phải là, có phải là chỉ có cuộc sống của tôi mới khó khăn như vậy không?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 82: Vượt Qua Cửa Ải Khó

Cô bị làm sao vậy?

Lâm Đông tiếp tục đi về phía trước, đi tới cửa thì dừng lại, ngoảnh nhìn mẹ và cô trong phòng khách, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên người cô, bé không biết cô bị làm sao, thế nhưng bé có thể cảm nhận được cô đang buồn.

Chỉ là bé không hiểu vì sao cô lại buồn, ngay cả mẹ cũng vậy, theo bản năng bé đứng ở cửa nhìn, nghe, mãi đến tận khi cô cùng mẹ đồng thời đứng dậy khỏi chỗ ngồi, sau đó vội vàng vàng mà đi ra sân, cô rời đi, mẹ quay người trở về mới nhìn thấy bé, kinh ngạc gọi một tiếng: "Tri Nhiên."

Lâm Đông gọi: "Mẹ."

"Sao con lại ở đây?"

"Con tan học rồi ạ."

"Tan học?"

"Dạ." Lâm Đông nhìn Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Mẹ, tại sao cô khóc?"

"Con thấy cô khóc à?"

"Dạ."

Bất kể là Nguyễn Tâm Bình hay Bùi Thức Vi, cực kỳ coi trọng việc dạy dỗ Lâm Đông, hai người luôn coi Lâm Đông là bảo bối,

nhưng cũng xem Lâm Đông như bạn bè, đồng thời chưa bao giờ nói dối trước mặt con trai, cho nên khi Lâm Đông hỏi "Tại sao", Nguyễn Tâm Bình giải thích với Lâm Đông bởi vì bà nội Tiểu Xuyên bệnh nặng, không chỉ phải tốn nhiều tiền, hơn nữa bà nội Tiểu Xuyên cũng chịu khổ.

Nguyễn Tâm Bình lược qua những mớ bong bong rắc rối trong chuyện của Lâm Lệ Hoa, chỉ nói cho Lâm Đông biết cô sống rất khổ, Lâm Đông nghe hiểu, cất cặp sách vô phòng, sau đó chạy sang tiệm tạp hóa, Nguyễn Tâm Bình gọi: "Tri Nhiên, người đi làm gì?"

"Con muốn giúp cô kiếm tiền ạ!"

"Làm sao kiếm tiền?"

"Mở cửa tiệm ạ."

Lâm Đông chạy xuyên qua cửa nhỏ vào sân sau tiệm tạp hóa, sau đó chạy vào tiệm tạp hóa thuận thực mở cửa tiệm tạp hóa ra, bưng cây chổi, chậu nước linh tinh bày ra ngoài quán, Nguyễn Tâm Bình đứng ở tiệm tạp hóa sân nhìn Lâm Đông bận rộn, trong lòng cảm thấy ấm áp rồi đau lòng lại chua xót, cuối cùng đều hóa thành cao hứng, cô cất bước tiến lên giúp đỡ Lâm Đông làm việc, buổi trưa lúc ăn cơm, cố ý bưng cơm đến tiệm tạp hóa, vừa bán đồ vừa ăn cơm.

Đợi đến khi Lâm Đông phải đi học, Lâm Đông cảm thấy khó xử, cửa tiệm phải đóng lại, không thể kiếm tiền cho cô, bé nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Bảo bối, con đi học đi, mẹ trông cửa hàng cho."

Lâm Đông nói: "Mẹ sẽ mệt mất."

"Sẽ không, chờ con tan học trở về, mẹ có thể nghỉ ngơi."

"Dạ, tan học rồi con sẽ trở lại."

"Ừ, đi đi."

"Tạm biệt mẹ."

Lâm Đông chạy đi học, buổi chiều vừa tan học đã chạy thật nhanh về nhà, để ba hoặc là mẹ đi nghỉ ngơi, bé móc sách vở, nằm nhoài trên ghế nhỏ, vừa làm bài tập ở nhà vừa nhìn cửa hàng, tới tận đêm khuya khi Hạ Thanh Chương trở về.

Hạ Thanh Chương thấy Lâm Đông trông cửa hàng, cảm động không thôi, nói cho Lâm Đông biết không cần nhìn cửa hàng, Lâm Đông lại biểu thị mình tự nguyện, Nguyễn Tâm Bình cũng cùng nói đồng ý giúp đỡ mấy ngày, nếu không thì sẽ kiếm được ít tiền, Hạ Thanh Chương chân thành cảm tạ.

Tiếp Lâm Đông càng thêm chăm chỉ, vừa tan học liền chạy như bay về, trông cửa hàng cho ba mẹ nghỉ ngơi, bé vừa đọc sách vừa trông cửa hàng, thậm chí còn sắp xếp cho Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đi giao hàng, có lúc Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng bận rộn theo.

Đến cuối tuần, năm đứa nhỏ đồng thời bận rộn, tiệm tạp hóa nhóc con nghiễm nhiên trở thành tiệm tạp hóa của bọn nhóc con, bất tri bất giác năm đứa nhỏ và cả Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi bận rộn gần hai tháng, cuối cùng Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương cũng trở lại từ bệnh viện, đồng thời mang theo bà nội của Tiểu Xuyên, tuy rằng bà nội của Tiểu Xuyên ngồi xe lăn, thế nhưng tinh thần tốt hơn rất nhiều so với lúc trước, đầu tiên gọi: "Đông Đông."

Lâm Đông đến gần gọi: "Bà nội."

"Con ngoan, con giúp bà nội đại ân rồi." Bà nội Tiểu Xuyên xoa khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông.

Lâm Đông có chút ngượng ngùng, hỏi: "Bà nội, bà khỏi bệnh chưa ạ?"

Giọng bà nội Tiểu Xuyên còn có chút suy yếu, thế nhưng vẫn cười nói: "Tốt rồi, tốt rồi."

"Vậy sao bà còn phải ngồi xe lăn ạ?"

"Thân thể yếu, ngồi một thời gian thì sẽ tốt hơn."

Lâm Đông vui vẻ.

Đám người Nguyễn Tâm Bình nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục vượt qua cửa ải khó.

Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đẩy bà nội Tiểu Xuyên đến sân sau tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa bà Hạ Thanh Chương cố ý đến nhà Lâm Đông cảm ơn một nhà Lâm Đông, cũng nói tiền nợ nhà Lâm Đông chỉ có thể chờ sang năm mới trả lại được.

Nguyễn Tâm Bình không hề để tâm chút tiền này, chỉ là kinh ngạc khi Lâm Lệ Hoa xuất hết sức vì bà nội Tiểu Xuyên như vậy.

Lâm Lệ Hoa nói: "Tôi không muốn Thanh Chương không có mẹ."

Nguyễn Tâm Bình nhìn Lâm Lệ Hoa.

"Thanh Chương nói, khi còn bé anh ấy đặc biệt khổ, lên sơ trung phải mang theo lương thực lên trường học, có lần trong nhà không còn lương thực, mẹ anh ấy đem bốn cái bánh khoai lang trong nhà còn sót lại cho anh ấy, cho dù như vậy, anh ấy vẫn không đủ no, vừa lạnh vừa đói lên lớp, lúc sắp không chịu được, mẹ anh ấy lặn lội đi trong tuyết, mang theo một túi bánh màn thầu còn nóng, đi hai mươi dặm đưa cho anh ấy." Lâm Lệ Hoa ngưng một chút, nói: "Tôi không có mẹ, nên cảm thấy không có gì, Thanh Chương có mẹ tốt như vậy, nếu không còn sẽ không vượt qua được. Tiền không có cũng được, mạng quan trọng hơn."

Nguyễn Tâm Bình nhìn chăm chăm Lâm Lệ Hoa, cảm động cùng kính trọng đan xen.

Lâm Lệ Hoa lại không có cảm xúc gì, nói cũng đã nói xong, nói xong nhìn về phía Lâm Đông, bé Lâm Đông nói: "Đông Đông, cô cảm ơn con, cảm ơn con giúp cô trông cửa hàng và giao hàng, cảm ơn."

Lâm Đông cao hứng ôm cổ Lâm Lệ Hoa, dựa đầu nhỏ vào bả vai Lâm Lệ Hoa, nhìn người lớn cười rất vui vẻ, bé cũng vui vẻ, đây đại khái chính là "Một câu chuyện có ý nghĩa" mà thầy giáo dạy ngữ văn đã nói, bé viết những chuyện đơn giản này vào bài thi học kỳ môn ngữ văn, viết xong, nghỉ hè lớp ba lại tới, mọi người thương lượng nơi đi nghỉ hè.

Ngoại trừ Hạ Tiểu Xuyên không cần về nhà bà nội nghỉ hè, bốn người Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân vẫn đi đến những nơi giống những năm qua.

Kỳ Kỳ hỏi: "Lâm Đông, chừng nào thì mày trở về từ đế đô?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: "Khai giảng lại trở về."

"Tại sao lâu như thế?"

"Bởi vì tao muốn ở bên ông bà ngoại tao lâu hơn."

"Tại sao vậy?"

"Bà nội Tiểu Xuyên bị ngã bệnh, tao không muốn ông bà ngoại tao sinh bệnh, ba tao nói, tao ở bên cạnh bọn họ, bọn họ sẽ khỏe mạnh rất nhiều."

"Vậy bọn anh thì sao? Em không chơi với bọn anh à?" Mục Hưng Hà hỏi.

Lâm Đông trả lời: "Khi nào trở về đi học thì em sẽ chơi với mọi người mà."

Mục Hưng Hà không vui.

Lâm Đông nói: "Khi nào về em sẽ mua quà cho anh."

Mục Hưng Hà trực tiếp từ chối: "Anh không muốn."

"Vậy khi nào về em sẽ chơi điện tử với anh."

"Không chơi."

"Vậy anh muốn cái gì?"

"Anh muốn em về sớm một chút."

"Không được! Ông bà ngoại rất nhớ em."

"..."

Mục Hưng Hà cực kỳ mất hứng.

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: "Vậy mỗi ngày em gọi điện thoại cho anh có được không?"

Mục Hưng Hà suy tư một chút, gật đầu nói: "Được."

Lâm Đông âm thầm thở ra một hơi, sau đó cười rộ lên, hai ngày sau cùng ba mẹ về tới để đồ, thăm ông bà nội, sau đó cùng ba mẹ ở cùng ông bà ngoại trong biệt thự, mỗi ngày đều ở cùng người nhà, mặc dù rất vui mừng nhưng vẫn nhớ trăn Cẩm Lí, nhớ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, sở dĩ không nhớ Mục Hưng Hà, là bởi vì mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Mục Hưng Hà, vẫn luôn gọi về trăn Cẩm Lí ngày ngày.

Bé và ba mẹ ngồi máy bay, sau đó xuống phi trường, rồi lại ngồi ô tô, bé nằm nhoài trên cửa sổ xe, ngẩng đầu nhỏ nhìn bầu trời

xanh thắm, đám mây trắng phau, tâm tình cực kỳ tốt đẹp, lúc tầm mắt nhìn xuống phía dưới thấy đoạn đường quen thuộc, bé kích động nói: "Mẹ, chúng ta sắp đến nhà rồi!"

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Con nhận ra à?"

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: "Dạ, chúng ta sắp đến phố đông lớn, bọn Hưng Hà sẽ tới đón con."

"Nói trước rồi à?"

"Dạ."

Lâm Đông nằm nhoài trên cửa sổ xe, mang theo tâm tình hưng phấn nhìn bốn phía quen thuộc, vô cùng nhớ cô, dượng, Tiểu Xuyên và thật nhiều người khác, hận không thể một giây sau đã đứng ở cửa tiệm tạp hóa, nhưng đáng tiếc bé không làm được, lo lắng và mừng rỡ ngồi mười phút, rốt cục thấy được phố đông lớn, bé nằm nhoài cửa sổ xe nhìn về hướng phố đông lớn, theo xe chạy, bé thấy được Lâm Lệ Hoa, sau đó thấy được Mục Hưng Hà còn có bọn Kỳ Kỳ.

"Mẹ, con thấy cô rồi!" Lâm Đông cao hứng nói.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Ừ, mẹ cũng nhìn thấy, còn có bà nội Tiểu Xuyên."

"Bà nội Tiểu Xuyên không ngồi xe lăn nữa."

"Đúng vậy, thoát nhìn thân thể khá tốt."

"Quá tốt rồi."

Xe vẫn chưa dừng hẳn, Lâm Đông đã không thể chờ đợi, nhưng bé vẫn nghe lời ba mẹ, chờ xe dừng hẳn, bé mới đẩy cửa xe ra, vẫn chưa kịp đứng trên mặt đất, đám người Lâm Lệ Hoa liền tràn tới.

"Đông Đông."

"Đông Đông, là nhóc Đông Đông đã trở lại rồi này."

"Lâm Đông!"

"Nhóc con trở lại rồi."

"..."

Mọi người nhiệt tình nghênh tiếp Lâm Đông, đặc biệt là Lâm Lệ Hoa ôm chầm lấy Lâm Đông, nắm tay rồi xoa mặt, kích động nói: "Đông Đông, cao lớn lên rồi, còn lên cân một chút nữa."

Lâm Đông cao hứng gật đầu nói: "Dạ, con đã tám tuổi rồi."

"Tám tuổi rồi à?"

"Dạ, mỗi ngày ông bà ngoại đều cho con uống sữa tươi, cho nên con cao lớn lên, lên cân nữa."

"Ôi càng đẹp mắt." Nhìn Lâm Đông mặc áo ngắn tay đơn giản màu trắng, đeo dây đai, như một tiểu vương tử trong truyện cổ tích, nhìn đẹp cực kỳ, Lâm Lệ Hoa yêu thích vô cùng.

Hạ Thanh Chương cũng lại gần nhìn.

Bà nội Tiểu Xuyên cũng nhìn, vươn tay xoa tóc Lâm Đông, cười hòa ái.

Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân bị chen ở bên ngoài, bốn đứa nhỏ mạnh mẽ chen vào bên cạnh Lâm Đông, rốt cục khi nhóm người lớn nói chuyện với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, bốn đứa nhỏ chen được tới bên cạnh Lâm Đông, kéo Lâm Đông đến một bên, đồng thời xoa cánh tay Lâm Đông.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lâm Đông, mày mập lên."

Lâm Đông nói: "Ừ."

Tướng Tiểu Quân chạm đỉnh đầu Lâm Đông, khoa tay đo chiều cao một chút, nói: "Đúng là cao hơn này."

Lâm Đông cao hứng gật đầu.

Kỳ Kỳ xoa bóp khuôn mặt nhỏ có thịt của Lâm Đông, nói: "Lâm Đông, mày đúng là mập."

Lâm Đông nói: "Đúng vậy."

"Mày không được ăn nhiều nữa, nếu không mày sẽ mập hơn tao."

"Mày đẹp đi!" Lâm Đông vẫn chưa nói gì, Mục Hưng Hà mở miệng trước tiên nói: "Có hai Lâm Đông cũng không mập bằng một mình mày đâu!"

"Ai nói?"

"Mọi người đều biết, toàn trấn đều biết mày siêu mập."

Kỳ Kỳ sừng sốt một chút, quay đầu hỏi: "Lâm Đông, tao mập nhất toàn trấn à?"

Lâm Đông đánh giá Kỳ Kỳ một cái, mùa hè này còn chưa qua hết, có vẻ như Kỳ Kỳ lại mập lên, so với bọn trẻ con cùng tuổi, đúng là Kỳ Kỳ siêu mập, Lâm Đông gật đầu.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Kỳ Kỳ, mày bớt mập một chút đi."

Kỳ Kỳ kiên định nói: "Tao không giảm! Tao không giảm thì tao cũng là mỹ nam tử, mẹ tao nói tao là đệ nhị mỹ nam tử Trung Quốc, tao còn hoàn hảo hơn cả thần tượng Lưu Đức Hoa của mẹ."

Tướng Tiểu Quân căn bản không nhìn nổi dáng vẻ này của Kỳ Kỳ, liền nói: "Mẹ mày nói tao nhìn đẹp hơn Lê Minh."

Mục Hưng Hà tiếp một câu nói: "Mẹ mày nói tao nhìn đẹp hơn Cổ Thiên Lạc."

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói một câu: "Mẹ mày nói tao nhìn đẹp hơn Quách Phú Thành."

Lâm Đông cũng như thật thà nói tiếp: "Mẹ mày nói tao còn đẹp hơn ba mày – đệ nhất mỹ nam tử Trung Quốc."

Thì ra là mẹ nói nhiều như vậy... Kỳ Kỳ nhất thời cảm giác danh hào "Đệ nhị mỹ nam tử Trung Quốc" tràn ngập nguy cơ, cái đề tài này không thể nói tiếp, không thể nói tiếp, nó lập tức nói sang chuyện khác hỏi: "Lâm Đông, quà mày mang về cho tao đâu?"

"Bị ba tao xách về nhà rồi, bây giờ tao về lấy."

"Được."

Lâm Đông cố ý mua xe đồ chơi từ đế đô, cho Hạ Tiểu Xuyên một cái, cho Kỳ Kỳ một cái, cho Tưởng Tiểu Quân một cái, sau đó Mục Hưng Hà thật cao hứng mà vươn tay ra trước mặt Lâm Đông, Lâm Đông khó hiểu nhìn Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, anh làm gì vậy?"

Mục Hưng Hà hỏi: "Của anh đâu?"

Lâm Đông nói: "Chính anh nói với em, anh không muốn quà mà."

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Anh nói không muốn bao giờ?"

Lâm Đông nói: "Anh nói trong điện thoại đó, muốn em về sớm một chút, nói không muốn quà."

Tác giả có lời muốn nói: —— tiểu kịch trường ——

Thỉnh dùng một từ để hình dung về nhóc Đông Đông.

Kỳ Kỳ: Bạn tốt.

Lâm Đông: Kỳ Kỳ, đây là từ hình dung sao?

Kỳ Kỳ: Đúng đấy.

Lâm Đông:...

—— tiếp tục hình dung nhóc Đông Đông——

Hạ Tiểu Xuyên: Soái!

Lâm Đông cười.

Tưởng Tiểu Quân: Đẹp trai.

Lâm Đông vui vẻ.

Mục Hưng Hà: Thành thực, phi thường thành thực!

Lâm Đông cười (luôn cảm thấy có chút không đúng.)

——

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 83: Đối Xử Với Anh Tốt Nhất

Nụ cười trên mặt Mục Hưng Hà từ từ biến mất, cậu thăm dò vươn đầu nhìn vào trong va ly hành lý phía sau Lâm Đông, trong va ly rỗng tuếch từ lâu, ánh mắt của cậu lại rơi vào trên người Lâm Đông lần nữa, đặt câu hỏi một lần nữa: "Đông Đông, không có quà cho anh thật à?"

Lâm Đông thành thực mà trả lời: "Không có."

"Vậy sao bọn họ đều có?" Mục Hưng Hà chỉ vào đám Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đang cúi đầu sờ soạng xe đồ chơi, không lẽ nào chỉ bọn họ có mà mình cậu không có chứ.

Lâm Đông giải thích: "Bọn họ không nói không muốn quà."

Mục Hưng Hà bị chặn họng, lại hỏi: "Vậy, vậy, vậy nên em mua cho bọn nó à?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ."

"Vậy em mua cho bọn nó mỗi người một cái."

"Dạ."

Mục Hưng Hà không vui, hỏi: "Sao em phải đối xử tốt với bọn nó như vậy?"

Lâm Đông nghiêm túc nói: "Bởi vì bọn họ đều là bạn tốt của em mà."

"Vậy anh thì sao?"

"Anh cũng là bạn tốt của em."

"Vậy sao em không mua quà cho anh?"

"Là anh nói anh không muốn mà."

Nói mãi liên đi vòng trở về, Mục Hưng Hà nói tiếp: "Anh nói không muốn, vậy sao em còn mua cho bọn nó?"

Lâm Đông tiếp tục giải thích: "Anh không nói không được mua cho bọn họ mà."

"..." Mục Hưng Hà không biết nên nói như thế nào, cũng không phân biệt được mấu chốt của vấn đề là cái gì, chỉ cảm thấy không cao hứng, đứng ở trước mặt Lâm Đông tự hờn dỗi.

Lâm Đông chớp đôi mắt nhìn Mục Hưng Hà, bé muốn nói với Mục Hưng Hà là, mọi người có thể cùng nhau chơi xe đồ chơi, nhưng lúc này các người lớn gọi bọn nhỏ về nhà ăn cơm, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân đáp một tiếng, nhanh chóng chạy về nhà, chỉ có Mục Hưng Hà đứng im trước mặt Lâm Đông, Lâm Đông cũng không biết mở miệng nói thế nào.

Một hồi lâu, Mục Hưng Hà kỳ quái hỏi: "Em có sang nhà anh ăn cơm không?"

Lâm Đông nói: "Em không đi."

"Em không đi, em đi đâu ăn cơm?"

"Em ăn ở nhà cô em."

"Ngày hôm nay cô em không làm cơm, nhà anh làm."

Trước khi tới Lâm Đông đã gọi điện thoại cho Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đã sớm vui vẻ quá trời, vận dụng sở học suốt đời của mình, tính ra thời gian Lâm Đông về đến trấn Cẩm Lí, cố ý cùng mẹ

đi mua thức ăn, để ba làm cơm, chính là vì mời một nhà Lâm Đông ăn cơm.

Giờ khắc này Mục Hoài An cũng đến đây gọi một nhà Lâm Đông ăn cơm, "Tranh đoạt" cùng Lâm Lệ Hoa một hồi lâu, mới mời được người một nhà Lâm Đông đến nhà họ Mục ăn cơm, đến nhà họ Mục gia, Mục Hưng Hà vẫn giống như trước đây, lấy dưa cho Lâm Đông, lấy chén cho Lâm Đông, lấy bánh màn thầu cho Lâm Đông, nhưng lại không nói chuyện với Lâm Đông, ngay cả Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi cũng nhìn ra có chút không đúng.

Ăn cơm xong rồi về đến nhà, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức dò hỏi Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Hưng Hà giận con."

Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Tại sao vậy?"

Lâm Đông có chút mất mát mà nói: "Con mua quà cho bọn Tiểu Xuyên mà không mua cho anh ấy, anh ấy nói là không cần rồi, nhưng anh ấy vẫn giận dỗi, anh ấy không để ý đến con cả ngày hôm nay."

Đối với chuyện của bọn nhỏ, xưa nay Nguyễn Tâm Bình và Mục Hoài An đều là nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, vẫn luôn có quan điểm chuyện của mình thì tự mình giải quyết, lúc này cũng không ngoại lệ, Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Lâm Đông nói: "Con cũng không biết."

"Vậy mẹ suy nghĩ cùng con một chút, chúng ta cùng nhau suy nghĩ, nghĩ được thì nói cho đối phương biết, được không?"

"Dạ."

"Vậy chúng ta vừa dọn phòng vừa nghĩ có được hay không?"

"Được ạ."

Lâm Đông đi theo sau Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, lúc thì kéo va ly, lúc lại quét nhà, lát sau lại chuyển ghế, bận vô cùng, lúc đang bận đột nhiên nhìn thấy bên trong va ly có một máy bay điều khiển từ xa, là món quà nhỏ do Nguyễn Tâm Ninh bán bản quyền tiểu thuyết rồi mua cho bé, bỏ pin vào là bay được, bé đặc biệt yêu thích, trong lòng bé vui vẻ, ôm lấy máy bay, nói: "Mẹ, con nghĩ được rồi ạ."

Nguyễn Tâm Bình quay đầu hỏi: "Con nghĩ đến cái gì?"

Hai cái đồng điều của Lâm Đông hiện ra nói: "Con cho Hưng Hà máy bay này."

"Nhưng đây là dì tặng cho con mà."

"Lần trước Hưng Hà đưa đồng hồ đeo tay mà dì anh ấy tặng cho con."

"Nhưng mẹ cảm thấy con nên nói trước một tiếng với dì đã, con cảm thấy thế nào?"

"Vây con gọi điện thoại cho dì trước, hỏi dì có được hay không, dì nói được thì con đưa cho Hưng Hà. Dì nói không được, con sẽ để máy bay ở chỗ Hưng Hà, cùng chơi với Hưng Hà."

Nguyễn Tâm Bình cười dịu dàng với Lâm Đông.

Lâm Đông nhanh chóng thả máy bay đồ chơi xuống rồi đi gọi điện thoại cho Nguyễn Tâm Ninh, nói chuyện điện thoại xong ôm máy bay chạy ra ngoài sân, Nguyễn Tâm Bình ở phía sau gọi: "Dụng cụ điều khiển từ xa này, con không cần dụng cụ điều khiển từ xa sao?"

Lâm Đông nhanh chóng dừng chân lại, ôm máy bay đồ chơi chạy về thịch thịch, nhận lấy dụng cụ điều khiển từ xa, chạy thật nhanh về

phía nhà Mục Hưng Hà, mới đến sân nhà Mục Hưng Hà liền gọi:
"Hưng Hà, Hưng Hà!"

Mục Hoài An hỏi: "Ai?"

Lâm Đông ôm máy bay đồ chơi đứng ở cửa, nói: "Con ạ, Đông Đông ạ."

"Há, là Đông Đông à." Mục Hoài An không nhịn được cười.

"Dạ, con tìm Hưng Hà."

"Hưng Hà không có ở nhà."

"Đi đâu rồi ạ?"

"Đi đến nhà Trương Đại Trụ giao chầu rồi."

"Vậy con đi tìm anh ấy ạ."

Lâm Đông ôm máy bay đồ chơi chạy đến nhà Trương Đại Trụ, chạy đến nhà Trương Đại Trụ hỏi, Trương Đại Trụ nói Mục Hưng Hà đi đến nhà lão Uông, Lâm Đông liền chạy đến nhà lão Uông, lão Uông nói Mục Hưng Hà đi về nhà rồi, lúc Lâm Đông chạy đến nhà Mục Hưng Hà, Mục Hoài An nói Mục Hưng Hà vẫn chưa về.

Lúc này đang là giữa hè, Lâm Đông chạy tới chạy lui khuôn mặt nhỏ đỏ chót, trên trán đều là mồ hôi, bé ôm máy bay đồ chơi đứng ở giao lộ chờ, rốt cục khi ánh tà dương rơi xuống mặt đường phố đông phố mới nhìn thấy Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đang dắt một con chó bắt nạt mèo, bé cao hứng gọi: "Hưng Hà."

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lâm Đông, vui vẻ chạy tới, đã quên hết những giận dỗi buổi chiều, hỏi: "Đông Đông, sao em lại ở đây?"

Lâm Đông nói: "Em đi tìm anh"

"Tìm anh làm gì? Xem em kìa." Mục Hưng Hà vươn tay lau mồ hôi trên trán Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ lên cho Mục Hưng Hà lau, nói: "Em tặng quà cho anh."

"Quà gì cơ?"

"Cái này này!" Lâm Đông lắc lắc máy bay đồ chơi trong ngực nói: "Máy bay đồ chơi biết bay."

Mục Hưng Hà nhìn mà tròn tròn mắt, nói: "Biết bay sao?"

Lâm Đông gật đầu thật mạnh: "Biết bay rất cao."

Mục Hưng Hà kinh ngạc cực kỳ, sờ vỏ ngoài của máy bay, hỏi: "Ở đâu ra vậy?"

Lâm Đông đưa máy bay đến trước mặt Mục Hưng Hà: "Là dì mua cho em."

"Vậy mà em cũng đưa cho anh à?"

Lâm Đông kiên định gật đầu: "Ừ."

Mục Hưng Hà quyết đoán từ chối: "Anh không muốn."

Lâm Đông sững sốt, nhìn Mục Hưng Hà, hỏi: "Tại sao?"

"Đây là đồ dì đưa cho em, không phải cho anh, anh không lấy được."

"Nhưng dì em nói có thể cho anh mà."

"Dì em nói?"

Lâm Đông vươn tay nhỏ lau mồ hôi trán nói: "Đúng rồi, vừa nãy em có gọi điện thoại cho dì em, dì nói có thể cho anh, chỉ cần lần

sau gặp, em hôn dì mười lần là được."

"Như vậy là được á?"

"Ừ." Lâm Đông không ôm chặt máy bay đồ chơi nữa, buông ra, nói: "Cái này dùng dụng cụ điều khiển từ xa để chơi, hai chúng ta cùng nhau chơi có được không?"

"Được." Mục Hưng Hà ngồi xổm xuống, xòe tay nói: "Em đưa dụng cụ điều khiển từ xa cho anh, anh xem cách chơi?"

Lâm Đông nói: "Em biết chơi, em dạy cho anh."

Mục Hưng Hà nói: "Anh cũng biết, anh dạy cho em."

"Vây, vậy cũng được."

Hai đứa bé ngồi xổm trong ánh tà dương, đồng thời thảo luận các nút bấm trên dụng cụ điều khiển từ xa, thả máy bay rồi chỉnh cho bay thật cao, hai đứa bé hưng phấn quá trời, chạy đuổi theo máy bay, mãi cho đến khi máy bay hết pin, bọn họ mới dừng lại, Mục Hưng Hà ôm máy bay đồ chơi, nói: "Đi, anh mang về nhà giúp em."

Lâm Đông nói: "Máy bay cho anh."

"Anh không muốn."

Lâm Đông đuổi theo Mục Hưng Hà hỏi: "Tại sao anh lại không muốn? Anh còn giận em sao?"

Mục Hưng Hà quay đầu nói: "Anh không giận em."

"Vây tại sao anh không muốn lấy máy bay của em?"

"Bởi vì đây là do dì đưa cho em, dì đưa cho em thì em phải giữ cẩn thận, khi nào anh muốn chơi, tìm em cùng chơi không tốt hơn à?"

Lâm Đông đánh giá biểu tình của Mục Hưng Hà, hỏi: "Vậy anh thật sự không tức giận?"

Mục Hưng Hà nói: "Anh không tức giận."

Lâm Đông nhìn chằm chằm Mục Hưng Hà nói: "Lúc xế chiều anh có giận."

"Ừ, lúc xế chiều anh có giận."

"Tại sao?"

"Em đối xử với đám Tiểu Xuyên tốt hơn anh."

"Em không có."

"Em có."

Lâm Đông rất nghiêm túc mà giải thích: "Em không có, em đối xử với mọi người đều giống nhau, mọi người đều là bạn tốt nhất tốt nhất của em."

"Vậy không được." Mục Hưng Hà dùng một tay ôm chặt máy bay đồ chơi, vươn một cái tay còn lại ôm lấy vai Lâm Đông, vừa đi vừa nói: "Em không thể đối xử với tất cả mọi người giống nhau, em phải đối xử với anh tốt nhất, chỉ có một mình anh tốt nhất, sau đó mới đối xử giống nhau với người khác."

Lâm Đông ngoan ngoãn đi cùng Mục Hưng Hà, sau đó nhẹ giọng nói: "Không được."

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: "Tại sao?"

"Bởi vì em sẽ đối xử tốt nhất với ba mẹ và cô." Trong lòng Lâm Đông, ba mẹ và cô vĩnh viễn là người đứng đầu.

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, ngoại trừ ba mẹ và cô của em, em phải đối xử với anh tốt nhất."

"Vậy cũng không được."

"Tại sao lại không được?" Mục Hưng Hà nhú mày.

"Em còn có dượng mà."

"Vậy, vậy, vậy thì cũng trừ dượng của em ra, em phải đối xử với anh tốt nhất."

"Còn có ông bà ngoại và ông bà nội của em nữa."

"Cũng trừ ông bà nội và ông bà ngoại ra luôn."

"Còn có dì của em."

"Trừ tiếp dì của em ra đi, còn nữa không?"

"Không."

"Vậy em phải đối xử với anh tốt nhất, biết không?"

"Biết rồi."

"Sau này đều phải đối xử với anh tốt nhất, trừ bọn họ ra, anh phải là tốt nhất, sau đó mới đến đám Tiểu Xuyên."

"Được."

"Anh tốt với em nhất."

"Được."

"..."

Hai đứa bé đạp trên ánh tà dương cuối ngày mà đi, sự không vui giữa hai người đã sớm biến mất không thấy hình bóng, cứ vừa nói vừa cười mà đi về nhà.

Sau đó, trong khoảng thời gian không còn nhiều của kỳ nghỉ, hai đứa bé giúp Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân làm bài tập nghỉ hè, để ba người không đến nỗi không lấy được sách mới vào hôm khai giảng.

Rất nhanh sau đó, rốt cuộc cũng phải đi học, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chính thức lên lớp bốn, mà Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ lại lên lớp hai, học kỳ của lớp bốn cùng lớp ba không khác nhau gì cả, năm đứa nhỏ cùng đi học, tan học, chơi đùa, bình tĩnh mà vượt qua học kỳ một, đến tết, năm đứa nhỏ tự mình ăn tết.

Lần thứ hai gặp nhau, lại là lúc khai giảng, lúc này Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân học học kỳ hai lớp bốn, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên là học kỳ hai của lớp hai, dựa theo thông lệ của tiểu học Cẩm Lý, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng bắt đầu lên tự học sớm.

Ngày đầu tiên lên tự học sớm, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên phi thường hưng phấn, mới năm giờ sáng đã gọi Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lên tự học sớm, lúc tới trường học cửa còn chưa mở, năm đứa nhỏ hứng gió lạnh, ngồi ở cửa chờ đợi.

Đây là lần chịu khó duy nhất của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, một tuần lễ sau Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên mỗi ngày gào thét kêu không muốn lên tự học sớm, mỗi cuối tuần Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên tính gộp lại cũng bị ba mẹ đánh mười hai lần, mỗi sáng sớm nếu không phải Kỳ Kỳ khóc thì là Hạ Tiểu Xuyên rầm rì.

Lâm Đông rất bất đắc dĩ.

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân làm như không thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Nhưng ba Kỳ Kỳ cùng Hạ Thanh Chương không có cách nào, đành nhờ Lâm Đông và Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân gọi Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cùng đi học mỗi sáng sớm, Lâm Đông

đồng ý thẳng thắn nhất, mỗi sáng sớm bé rửa mặt xong, đeo cặp sách trên lưng, cầm sữa bò cùng bánh mì, chạy đến phòng Tiểu Xuyên gọi Tiểu Xuyên rời giường.

Ngày hôm nay cũng vậy.

Lâm Đông nằm nhoài ở đầu giường gọi: "Tiểu Xuyên, rời giường, phải tự học sớm, nếu không dậy sẽ trễ, nhanh lên một chút nào, Tiểu Xuyên."

Hạ Tiểu Xuyên bất động.

Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng gọi: "Hưng Hà đến!"

Hạ Tiểu Xuyên lập tức bật dậy khỏi giường.

Lâm Đông lập tức đưa sữa bò tới, nói: "Cho anh uống nửa bình nè."

Hạ Tiểu Xuyên hút một ngụm lớn.

Lâm Đông mở miệng hỏi: "Anh tỉnh chưa?"

Hạ Tiểu Xuyên vượt mất xuống giường, dưới sự chỉ dẫn của Lâm Đông rửa mặt súc miệng, sau đó mới có tinh thần, cùng Lâm Đông hội hợp với Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, lại không nhìn thấy Kỳ Kỳ.

Lâm Đông hỏi: "Tiểu Quân, Kỳ Kỳ đâu?"

Tưởng Tiểu Quân nhìn bốn phía mờ mịt, nói: "Vừa nãy anh đã qua gọi, thím nhỏ nói Kỳ Kỳ tỉnh rồi."

"Vậy chúng ta đi tìm nó đi."

Bốn người Lâm Đông mới vừa đi tới cửa nhà Kỳ Kỳ, liền nghe thấy tiếng ba Kỳ Kỳ "Hôm nay nếu mày không lên tự học sớm, xem

tao có đánh gãy chân heo mày không!", sau đó lại nghe tiếng Kỳ Kỳ rầm rì: "Con ngủ không được ngon giấc, không muốn đi học, oa oa, con không muốn lên tự học sớm, con buồn ngủ quá, con buồn ngủ đi không nổi."

Vừa nói Kỳ Kỳ vừa chen vào giữa bốn người Lâm Đông, cùng bốn người Lâm Đông đi về phía trước, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đã quen với bộ dạng này của Kỳ Kỳ, cho nên chẳng thèm để ý đến nó, cứ để nó vừa đi vừa khóc.

Hạ Tiểu Xuyên cực kỳ đồng tình vỗ vỗ bả vai Kỳ Kỳ, cùng Lâm Đông đi đến tiểu học Cẩm Lý, đi đi một hồi không nghe được tiếng Kỳ Kỳ rầm rì, Lâm Đông cho là Kỳ Kỳ không khóc nữa, quay đầu đánh giá Kỳ Kỳ, kết quả quay sang bên trái không nhìn thấy Kỳ Kỳ, quay sang bên phải cũng không thấy Kỳ Kỳ.

Lâm Đông căng thẳng trong lòng, hỏi: "Kỳ Kỳ đâu?"

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng quay đầu nhìn, đồng thời hỏi: "Kỳ Kỳ đâu?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Không phải vẫn đi theo chúng ta sao?"

Mục Hưng Hà hỏi: "Có thể nào chạy về nhà hay không?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Không thể, dám về nhà thì thím nhỏ sẽ đánh nó."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Có thể nào bị người xấu ôm đi không?"

Sau khi Kỳ Kỳ biết Lâm Đông từng bị người xấu bắt đi, nó cũng lo lắng đệ nhị mỹ nam tử Trung Quốc như mình cũng sẽ bị người xấu bắt đi, đừng nói là lần này sẽ bị bắt mất thật chứ?

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời nói: "Để em/ tao đi tìm thử."

Tướng Tiểu Quân cũng thay đổi sắc mặt: "Vậy anh quay về báo cho thím nhỏ."

Hạ Tiểu Xuyên sợ, bốn phía đen thui lùì, không có người mà, Kỳ Kỳ bị bắt đi kiểu gì, nhóc sợ kéo Lâm Đông: "Lâm Đông."

Lâm Đông nắm chặt tay Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiểu Xuyên, anh đừng sợ."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Người ở đâu rồi?"

Lâm Đông cũng không biết.

Bốn đứa nhỏ cùng nhau quay về, vừa đi vừa gọi: "Kỳ Kỳ! Kỳ Kỳ!"

Lúc Tướng Tiểu Quân tăng nhanh bước chân chuẩn bị nói cho người lớn, bị một thân cây ven đường dọa lui về phía sau hai bước, định thần nhìn lại, hình như có một thân hình béo núc đang đứng ôm thân cây, hình như là Kỳ Kỳ, hấn không xác định gọi một tiếng: "Kỳ Kỳ?"

Đứa nhỏ mập không nhúc nhích.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Hạ Tiểu Xuyên lại gần, bốn đứa nhỏ nhìn chăm chăm đứa nhỏ mập.

Tướng Tiểu Quân hỏi: "Là Kỳ Kỳ sao?"

Mục Hưng Hà trả lời: "Là Kỳ Kỳ."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Kỳ Kỳ ôm cây làm gì chứ?"

Lâm Đông trả lời chắc chắn: "Nó đang ngủ."

Tướng Tiểu Quân: "..."

Mục Hưng Hà: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 84: Đầu Óc Khôn Ngoan

Kỳ Kỳ luôn luôn ăn được ngủ được, đặc biệt là phương diện ngủ luôn là cực kỳ "Được", bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể ngủ say không bị quấy nhiễu, ví dụ như trên ghế salông, trên đất, trên bàn học, trên băng ghế, nghe đâu lúc mới biết bò nó còn ngủ ở ổ chó của lão Ông, thế nhưng bọn Lâm Đông không nghĩ ra nó có thể ôm thân cây, đứng mà ngủ, điều này quá thần kỳ.

Bọn Lâm Đông nỗ lực đánh thức Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ ôm chặt thân cây rầm rì hai tiếng rồi không phản ứng, Tưởng Tiểu Quân lay cũng bất động.

Tưởng Tiểu Quân lớn tiếng gọi: "Kỳ Kỳ!"

Kỳ Kỳ rút cổ lại một chút, ngủ tiếp.

"Kỳ Kỳ, mày có đi học hay không hả?"

"..." Kỳ Kỳ ngủ rất say.

"Kỳ Kỳ, bọn tao đi đây, không mang theo mày đi học nữa."

"..." Kỳ Kỳ ngủ cực kỳ sâu.

"Kỳ Kỳ, tao đi gọi chú thím rồi đó!"

"..." Kỳ Kỳ ngủ mười phần đặc biệt và phi thường sâu.

Tưởng Tiểu Quân rất tức giận, nhưng không thể để Kỳ Kỳ ở lại chỗ này, quay đầu nói một tiếng cùng Lâm Đông, cất bước chạy về phố đông lớn, ba đứa nhỏ Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Hạ Tiểu

Xuyên thì ở lại canh Kỳ Kỳ, bọn họ thử gọi Kỳ Kỳ vài tiếng, Kỳ Kỳ thật sự là kiêu sét đánh cũng không nghe được.

Mãi đến tận khi trong phố đông lớn truyền đến tiếng gào của ba Kỳ Kỳ: "Tuồng Kỳ Kỳ! Mày còn dám ngủ nữa hả!"

Kỳ Kỳ ngay lập tức đứng thẳng người, theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái nhìn thấy ba mình đang khom lưng, nó dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết ba đang lấy cành cây làm vũ khí, chuẩn bị trừng trị nó, nó sửng sốt.

Lâm Đông bị ba Kỳ Kỳ làm cho giật mình.

Mục Hưng Hà nghiêng đầu nhìn ba Kỳ Kỳ.

Hạ Tiểu Xuyên cực kỳ có kinh nghiệm nhắc nhở Kỳ Kỳ: "Kỳ Kỳ, mày còn không lo chạy đi, ba mày cầm cành cây sắp đánh tới mông mày rồi đó!"

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ như "ngộ ra chân lý", co cẳng bỏ chạy, kết quả chạy sai phương hướng, được Lâm Đông nhắc nhở nhanh chóng quay đầu lại, chạy trốn theo hướng tiểu học Cẩm Lý, trên cái mông mập chắc mẩy đã trúng một cành cây, nó lập tức gào khóc lớn, một bên khóc một bên bưng cái mông chạy về phía trước: "Oa a a a, con không muốn học lớp hai, con không muốn học lớp hai đâu, con không được ngủ ngon, con muốn về lớp vỡ lòng, con phải trở về lớp vỡ lòng."

Ba Kỳ Kỳ đuổi theo phía sau rống: "Tao thách mày dám về lớp vỡ lòng đấy!"

"Oa a a a..."

"Đừng chạy, mày có gan thì đứng lại cho lão tử, đứng lại nói chuyện mày muốn về lớp vỡ lòng xem!"

"Con không đứng con sẽ không đứng lại, con đứng lại ba sẽ đánh con, oa oa oa."

"Đứng lại cho tao!"

Ba Kỳ Kỳ càng nói đứng lại, Kỳ Kỳ kiên trì phình bụng chạy càng nhanh hơn, hai cha con một người chạy ở phía trước một người chạy ở phía sau, một người khóc một người rống, cùng nhau chạy tới gần tiểu học Cẩm Lý, ba người Lâm Đông đứng ở giao lộ trở mắt ngoác mồm, một hồi lâu, Lâm Đông đột nhiên phản ứng lại, nhanh chóng liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, vội vàng nói: "Không xong, chúng ta bị muộn rồi!"

Mục Hưng Hà nghiêm mặt: "Chạy mau!"

Bốn đứa nhỏ cất bước đuổi theo ba Kỳ Kỳ, đuổi theo Kỳ Kỳ đến cửa trường học, nhưng ba Kỳ Kỳ không vào thẳng trường, hần thấy Kỳ Kỳ lau nước mũi tiến vào phòng học lớp hai, ném cành cây trong tay xuống, phúi vụn gỗ trong tay, bảo bọn Lâm Đông đi học cho giỏi, rồi hần đút tay vào trong túi quần, lết dép lê tiêu sái rời đi.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tường Tiểu Quân xem không ít phim võ hiệp, bị ảnh hưởng sâu sắc, giờ khắc này nhìn bóng lưng của ba Kỳ Kỳ, đột nhiên nghĩ đến đại hiệp trong phim võ hiệp, đại khái chính là giống như ba Kỳ Kỳ đi.

"Này, bốn đứa còn không vào trường học đi, làm gì thế hả?"
Trong sân trường truyền đến một tiếng quát lớn.

Bốn đứa nhỏ quay đầu nhìn lại là chủ nhiệm phòng giáo dục, bị dọa nhanh chóng chạy về phòng học của từng người, dù vậy, bốn đứa nhỏ cũng đã chậm rồi, buổi sáng khi đi học, thêm Kỳ Kỳ ở bên trong, năm đứa nhỏ đều bị phạt đứng.

Đứng ở cửa phòng học của từng người.

Cách một phòng học năm lớp ba, năm đứa nhỏ tao nhìn mày mày nhìn tao, sau đó đều đem cừu hận dồn hết lên người Kỳ Kỳ, sau khi tan học cùng nhau dạy dỗ Kỳ Kỳ một trận, uy hiếp Kỳ Kỳ không cho mách lẻo.

Lần này Kỳ Kỳ không mách lẻo thật, bởi vì nó không có thời gian mách lẻo, từ sau lần ôm cây ngủ, ba Kỳ Kỳ sợ Kỳ Kỳ lại làm thiêu thân, bắt đầu mỗi sáng sớm mặc áo ngủ lết dép lê đưa năm đứa nhỏ lên tự học sớm.

Từ đầu mùa xuân áo ngủ bông và dép lê, đến đầu hạ áo ngủ mỏng và dép lê, cho tới quần đùi áo ba lỗ dép lê, thường xuyên híp mắt đưa bọn Lâm Đông đi học, bất tri bất giác đã qua một học kỳ.

Tuy rằng Kỳ Kỳ học tập vẫn kém, thế nhưng khi thi giữa học kỳ môn ngữ văn, được sáu mươi một điểm trong thang điểm một trăm, điều này làm cho Kỳ Kỳ đặc ý rất lâu, lập tức tới ngày thi cuối học kỳ.

Kỳ Kỳ nói với Lâm Đông: "Lâm Đông, tao thi học kỳ lần này nhất định sẽ tiến bộ."

Lâm Đông nói: "Tao cũng tin tưởng mày sẽ tiến bộ."

"Ừ, tao có thể thi học kỳ môn ngữ văn được sáu mươi hai điểm."

"Nhiều hơn lần trước một điểm!" Lâm Đông cổ vũ Kỳ Kỳ: "Rất lợi hại!"

Kỳ Kỳ cao hứng quá trời, dường như nó đã thi được sáu mươi hai điểm thật rồi vậy..

Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Lúc đó đừng có thi được năm mươi điểm đấy."

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói: "Sẽ không, hiện tại không giống nhau."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi ngược lại: "Ai nói với mày là không giống nhau?"

"Mẹ tao nói."

"Mẹ mày nói chỗ nào của mày không giống nhau?"

Kỳ Kỳ nghiêm túc nói: "Mẹ tao nói sự khôn ngoan trong đầu nhỏ của tao đang phát sáng."

Mục Hưng Hà nhanh chóng lại gần nói: "Thứ gì, thứ gì phát sáng cơ?"

Kỳ Kỳ cường điệu một lần: "Sự khôn ngoan trong đầu nhỏ."

Mục Hưng Hà liếc mắt nhìn đầu Kỳ Kỳ, tiếp một câu: "Đầu mày không nhỏ một chút nào cả."

Tưởng Tiểu Quân "Xì" một tiếng nở nụ cười.

Hạ Tiểu Xuyên cũng cười.

Lâm Đông hé miệng nín cười.

Kỳ Kỳ giải thích nói: "Tao thật sự có đầu óc khôn ngoan, tao sẽ tỏa sáng, tao sẽ học giỏi, tao có thể thi học kỳ được sáu mươi hai điểm, tao ——"

Kỳ Kỳ nói chưa xong, quảng cáo trong TV kết thúc, phim võ hiệp "Thiên long bát bộ" bắt đầu mở màn, Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời quát Kỳ Kỳ: "Ngậm miệng! Xem ti vi!"

Kỳ Kỳ tự giác không nói, nhích đến trước mặt Lâm Đông, chen chúc ngồi cùng một chỗ với Lâm Đông xem ti vi, sau đó chen quá lợi hại, bị Mục Hưng Hà dùng chân đạp qua một bên, nó liền nhanh chóng bò đến bên cạnh Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân nói:

"Đừng nói chuyện, tập trung xem TV, tập này có đại hội võ lâm, Kiều bang chủ sẽ sử dụng Giáng long thập bát chưởng!"

Kỳ Kỳ trịnh trọng gật đầu.

Bởi vì là phim cuối tuần, cho nên một ngày phát sóng bảy tập liên tục, năm đứa nhỏ xem mê mẩn, ngay cả bữa trưa cũng không để ý ăn, chờ khi phát xong xuôi một tập, nhanh chóng về nhà cầm bánh màn thầu bụng thêm một bát đồ ăn, tiếp tục ngồi trước TV nhà Mục Hưng Hà xem, không quản phụ huynh đang gào thét thế nào bên ngoài, năm đứa nhỏ đều xem say sưa ngon lành, ai cũng không để ý.

Mục Hoài An không có cách nào, len lén cúp công tắc nguồn điện trong nhà, lúc này năm đứa nhỏ mới không hứng thú lắm mà ăn cơm, sau đó chạy ra ngoài chơi, phát hiện nhà khác đều không bị cúp điện, vậy là do điện nhà Hưng Hà bị hỏng, năm đứa nhỏ liền chạy sang nhà Kỳ Kỳ xem, bị ba Kỳ Kỳ đuổi ra.

Lại chạy đến nhà Tưởng Tiểu Quân xem, thế nhưng TV nhà Tưởng Tiểu Quân bị nhiễu, xem không thoải mái, năm đứa nhỏ tính đến nhà Tiểu Xuyên, nhưng trong lòng có chút sợ thầy giáo Hạ – Hạ Thanh Chương, còn sợ bà nội vẫn luôn ở nhà Tiểu Xuyên, cho nên chạy đến nhà Lâm Đông.

Lâm Đông mới vừa mở ti vi, "Thiên long bát bộ" phát xong tập cuối, năm đứa nhỏ trợn tròn mắt.

Kỳ Kỳ thất vọng nói: "Ồi, chiếu xong mất rồi."

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Không phải còn một tập nữa sao?"

Lâm Đông nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay nói: "Không có, ngày hôm nay hết rồi."

Kỳ Kỳ nhanh chóng hỏi: "Ngày mai còn nữa không?"

Lâm Đông nói: "Không có, ngày mai phải lên lớp, ngày kia bắt đầu thi, thi xong rồi hãy xem, được rồi, em tắt ti vi đây."

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: "Đừng tắt, còn tóm tắt tập tiếp theo nữa."

Năm đứa nhỏ cùng ngồi xuống xem tóm tắt, sau đó ngồi ở trong sân nhà Lâm Đông thảo luận về nội dung của "Thiên long bát bộ", lúc thì thảo luận xem Kiều Phong và Hư Trúc ai võ công cao hơn, xong lại thảo luận xem Lăng ba vi bộ có thể thoát khỏi Giáng long thập bát chưởng hay không, lúc sau thì thảo luận xem rốt cuộc thì Quách Tĩnh cùng Kiều Phong ai sử dụng Giáng long thập bát chưởng lợi hại hơn...

Cuối cùng kết thúc trong sự âm ỉ của năm đứa nhỏ, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân ai cũng không chịu thua, thở phì phò về nhà ăn cơm, Lâm Đông ngồi một mình ở cửa, nhìn bốn người Mục Hưng Hà quẹo ở cuối đường, bé mới thu hồi ánh mắt, đứng thẳng dậy, vừa quay đầu nhìn thấy hình mình vẽ nguệch ngoạc trên tường, còn có ghi chép chiều cao của mình, bé đi tới bên tường đứng một chút, bé thật sự cao lớn hơn.

"Tri Nhiên."

Lâm Đông nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình đi ra từ phòng khách, dịu dàng nói: "Bảo bối, ăn cơm tối nào."

"Dạ, con đến đây."

Hai mẹ con mới bưng cơm nước đến bàn cơm, điện thoại trong nhà vang lên, Lâm Đông nhanh chóng nhận điện thoại, không ngoài suy đoán là Bùi Thức Vi, từ lúc Bùi Thức Vi tìm được Lâm Đông, cộng thêm việc sức khỏe Nguyễn Tâm Bình cùng anh ta cũng không tốt, mấy năm qua, anh ta vẫn luôn ở cạnh Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông, hầu như chỉ ở nhà xử lý công việc.

Gần đây sức khỏe của anh ta và Nguyễn Tâm Bình đều tốt lắm rồi, Lâm Đông trưởng thành càng ngày càng khỏe mạnh, không khéo chính là công ty xảy ra chút vấn đề, cho nên gần đây anh ta phải đi công tác tương đối nhiều, dù vậy, mỗi ngày sáng trưa tối đều sẽ gọi ba cú điện thoại về nhà.

Lâm Đông cầm điện thoại gọi: "Ba ạ."

Bùi Thức Vi ở đầu dây bên kia trả lời: "Ồi, Tri Nhiên cùng mẹ ăn cơm chưa?"

Lâm Đông trả lời: "Mới vừa nấu xong, chuẩn bị ăn ạ."

"Ai nấu thế?"

"Mẹ nấu ạ."

"Nấu cái gì?"

"Có gà xào nấm, có canh cá, còn có món rau."

"Nhiều như thế cơ à, vậy con có phụ mẹ làm không?"

"Dạ có ạ, con rửa rau, con rửa sạch lắm."

"Tri Nhiên thực sự là quá giỏi luôn, Tri Nhiên biết giúp đỡ mẹ nữa." Bùi Thức Vi lại hàn huyên cùng Lâm Đông một lát, bảo Lâm Đông đi học bài, rồi mới hỏi: "Mẹ ở đâu vậy? Để mẹ nhận điện thoại được không?"

Lâm Đông đưa điện thoại cho Nguyễn Tâm Bình luôn đứng bên cạnh.

Nguyễn Tâm Bình nhận lấy rồi nói: "Bảo bối, con đi ăn cơm trước đi."

Lâm Đông đáp một tiếng, ngồi vào bàn cơm, đặt hai đôi đũa trên bàn cơm, một đôi cho mẹ, một đôi cho mình, sau đó múc hai bát

cháo, một bát cho mẹ, một bát cho chính mình, thế nhưng bé không ăn trước, mà là ưỡn thẳng người, ngồi trên ghế, kiên nhẫn nhìn mẹ nói chuyện điện thoại với ba, bé đã không được gặp ba mấy ngày rồi, rất nhớ ba, nếu như tối nay ba có thể trở về thì tốt rồi, nhưng mà không có khả năng lắm.

Bởi vì nếu tối nay ba trở lại, nhất định sẽ không nói nhiều lời với mẹ như vậy, bé tiếp tục nhìn mẹ, nhìn một chút phát hiện sắc mặt của mẹ có chút không đúng, vừa nãy vẫn rất vui vẻ, hiện tại sao sắc mặt không dễ nhìn lắm?

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 85: Xe Đạp

Note: Thứ hai mình lại cho bộ mới lên sóng nha. Mọi người thích thì vào xem nà

Mặt Lâm Đông nghiêm lại, đôi mắt đen láy liên tục nhìn chăm chăm vào Nguyễn Tâm Bình không tha, đợi đến khi Nguyễn Tâm Bình cúp điện thoại ngồi vào bàn cơm, ánh mắt của bé vẫn không thu hồi lại, Nguyễn Tâm Bình tò mò hỏi: "Bảo bối, sao con không ăn cơm, nhìn mẹ làm gì?"

Lâm Đông hỏi: "Mẹ, có phải là ba xảy ra chuyện không ạ?"

Nguyễn Tâm Bình vẫn luôn biết Lâm Đông là một đứa nhỏ cực kỳ thông minh và mẫn cảm, năng lực cảm nhận hoàn cảnh xung quanh cực kỳ mạnh, cô chỉ tán gẫu thêm vài câu với Bùi Thức Vi, đứa nhỏ này liền cảm giác được có gì đó không đúng, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, vì vậy mở miệng giải thích với Lâm Đông: "Ba con không có xảy ra việc gì, công ty của ba con có một chút chuyện nhỏ."

"Chuyện gì ạ?"

"Chính là bị thất thoát một số tiền, ba con muốn kiếm lại tiền, cho nên thời gian sắp tới sẽ không trở lại, ba con sợ chúng ta gặp phải người xấu, nên chúng ta tạm thời không trở về để đồ, chỉ ở trong trấn nhỏ."

"Vậy khi nào ba trở về ạ?"

"Chưa biết được." Nguyễn Tâm Bình đúng là không biết, không biết Bùi Thức Vi sẽ giải quyết vấn đề của công ty như thế nào.

"Vậy con đưa hết tiền tiết kiệm cho ba, ba có thể nhanh chóng trở về sao?"

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, sờ khuôn mặt nhỏ của Lâm Đông nói: "Được chứ, khi nào ba lại gọi điện thoại về, con nói với ba một chút, để ba nhanh chóng trở về, có được hay không?"

Lâm Đông gật đầu: "Được ạ."

"Vậy chúng ta nhanh chóng ăn cơm đi."

"Dạ."

Lâm Đông ăn cơm xong chạy vào phòng của mình, lấy tiền tiết kiệm của mình ra, đổ tiền bên trong ra, đếm đếm một hồi, sau đó bỏ vào lại trong hộp, bỗng nhiên nghĩ đến sổ tiết kiệm mà bà nội cho mình, bé đem sổ tiết kiệm đặt ở phía dưới đáy hộp, đặc biệt trân trọng đặt ở đầu giường, chờ ba trở về sẽ đưa cho ba, sau đó Lâm Đông liền bắt đầu cuộc sống bớt ăn bớt mặc.

Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân mua đồ ăn vặt, Lâm Đông kiên trì không mua cũng không ăn. Lúc mới bắt đầu, bốn người Mục Hưng Hà cũng không cảm thấy có gì không đúng, sau khi kết thúc kỳ thi học kỳ, bốn người đi một chuyến về quê rồi trở lại, trong túi đều là tiền tiêu vặt mà họ hàng cho, mỗi ngày đều vui vẻ chạy đến cửa hàng bán đồ chơi, cái gì mà mì ăn liền, que cay, rau câu, bốn người mua đặc biệt háo hức.

Nhưng Lâm Đông thờ ơ không động lòng.

Kỳ Kỳ hỏi: "Lâm Đông, mày không mua à?"

Lâm Đông nói: "Tao không mua."

"Mày không muốn ăn hả?"

"Tao không muốn ăn." Lâm Đông yên lặng nuốt một ngụm nước miếng.

"Mày nuốt nước miếng vậy mà còn nói không muốn ăn!" Liên quan tới phương diện ăn uống, Kỳ Kỳ có kinh nghiệm phong phú cùng sức quan sát khiến người khác phải thán phục, khẳng định nói: "Lúc tao muốn ăn, tao cũng nuốt nước miếng."

Mục Hưng Hà vừa nghe liền đưa đồ ăn đến trước mặt Lâm Đông.

Lâm Đông kiên trì nói: "Em không ăn."

Kỳ Kỳ lại gần nói: "Tại sao mày không ăn? Nếu như tao có tiền giống mày, mỗi ngày tao đều sẽ mua que cay ăn."

Lâm Đông nói: "Tao không có tiền."

"Mày có, mày có một hộp cát tiền mà."

"Tiền đó không thể dùng, đó là cho ba tao."

Mục Hưng Hà hỏi: "Tại sao phải cho ba em?"

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà một cái, mát mát nói: "Bởi vì công ty của ba em bị thua lỗ, ba em phải kiếm được nhiều tiền mới có thể trở về nhà, em muốn đem tiền của em đưa cho ba em, để ba em về sớm một chút, sau này em cũng phải dùng ít tiền lại."

Bốn người Mục Hưng Hà nghe mà sửng sờ, sửng sốt một hồi lâu, cảm thấy chuyện này thực sự quá đau khổ, cũng không biết nên nói như thế nào, Mục Hưng Hà lập tức móc tiền trong túi quần ra, đưa toàn bộ cho Lâm Đông, nói: "Anh cũng cho em."

Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên dồn dập bỏ tiền.

Kỳ Kỳ cũng bỏ tiền, thế nhưng lúc đưa cho Lâm Đông trừ đi năm xu, nói: "Để lại năm xu... Bởi vì tao, tao, tao vẫn chưa ăn no, còn muốn mua thêm một gói mì ăn, những thứ khác đều cho mày."

Lâm Đông đương nhiên không chịu lấy tiền của đám Mục Hưng Hà, như vậy không thích hợp, dồn dập trả lại cho bọn Mục Hưng Hà rồi nói: "Em đưa cho ba em là đủ rồi, sổ tiết kiệm của em cũng có thật nhiều tiền."

Kỳ Kỳ hỏi: "Mày đều đưa cho ba mày à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Vậy tiền mua xe đạp phải làm sao bây giờ?"

"Tao không mua xe đạp."

"Mày không mua xe đạp, làm sao mày lên trung học?"

Trần Cẩm Lí có tiểu học Cẩm Lý cũng có trung học Cẩm Lý, thế nhưng trung học Cẩm Lý chẳng hề ở trong trấn Cẩm Lí, mà là cách trấn Cẩm Lí một đoạn tương đương với khoảng cách từ thành phố ra vùng ngoại thành, bọn nhỏ trấn Cẩm Lí cùng với trấn nhỏ bên cạnh đều phải đạp xe đạp đi học.

Trước khi lên trung học, đầu tiên là phải học đạp xe đạp, lúc bình thường bọn nhỏ trấn Cẩm Lí lên lớp ba lớp bốn là bắt đầu học đạp xe đạp, như Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đã tranh thủ học lúc còn ở nông thôn hè năm ngoái, bởi vì tuổi Lâm Đông còn nhỏ, đến bây giờ còn chưa học.

Việc đạp xe đạp nhất định phải học được, chỉ là trước khi học thì phải mua xe đạp đã, ba của Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đã lên lịch đi mua xe đạp, nhưng Lâm Đông dự định không mua xe đạp.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Mày không mua thì làm sao đi học được?"

Lâm Đông nói: "Em tự đi bộ."

Kỳ Kỳ nói tiếp: "Trung học Cẩm Lý rất xa."

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói một câu: "Đúng vậy, em sắp lên lớp năm, còn không mua xe đạp cho nhanh rồi học đạp xe đạp, em không lên trung học được đâu."

Kỳ Kỳ hỏi: "Mày không muốn học đạp xe đạp, không muốn đi xe đạp sao?"

Lâm Đông cúi đầu không nói lời nào.

Mục Hưng Hà nói: "Đông Đông, không sao cả, anh đạp xe đạp chở em."

Mắt Lâm Đông toả sáng, nhìn Mục Hưng Hà.

Kỳ Kỳ giội một chậu nước lạnh: "Nhưng Lâm Đông muốn tự mình đạp."

Mục Hưng Hà nói: "Có thể cho em ấy đạp xe của tao."

Kỳ Kỳ còn nói: "Anh cho nó đạp rồi anh đi học kiểu gì?"

Mục Hưng Hà nói: "Em ấy chở tao."

Kỳ Kỳ nghiêm túc nói: "Anh nặng lắm! Nó chở anh không nổi!"

"..."

Mục Hưng Hà nhìn Kỳ Kỳ, cảm giác ngày hôm nay Kỳ Kỳ rất muốn ăn đòn thì phải, cậu nhấc chân đạp một cú vào mông Kỳ Kỳ mập, Kỳ Kỳ nhanh chóng bưng cái mông trốn ra sau lưng Tưởng Tiểu Quân, sợ Mục Hưng Hà đánh nó tiếp.

Mục Hưng Hà không để ý tới Kỳ Kỳ, nhìn Lâm Đông, bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói: "Tao có biện pháp có thể mua xe đạp cho Đông Đông!"

Bốn người Lâm Đông đồng thời hỏi: "Biện pháp gì?"

"Kiếm tiền đó!"

Bởi ngày về của Bùi Thức Vi bất định, Nguyễn Tâm Bình cũng muốn cảm thụ ngày hè của trấn Cẩm Lí một chút, viết một ít ca khúc, cho nên nghỉ hè năm nay không dự định quay về để đồ sớm quá, cô mang theo Lâm Đông nghỉ hè ở trấn Cẩm Lí.

Lâm Đông cực kỳ nguyện ý nghỉ hè ở trấn Cẩm Lí, ngoại trừ đúng giờ làm bài tập nghỉ hè, mỗi ngày bé cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ chạy khắp nơi, năm đứa nhỏ đi sớm về trễ.

Sáng sớm trời còn chưa sáng, năm đứa nhỏ cầm sào tre, hồ dán cùng túi lưới đi vào rừng cây bên cạnh trấn Cẩm Lí tìm ve sầu, kiếm xác ve sầu, đến hừng đông thì đi trên đường trấn Cẩm Lí tìm từng cái chai rượu hoặc bình nước uống rỗng, buổi trưa đi ra bờ sông câu tôm hùm đất, sau đó cùng nhau ra chợ của trấn Cẩm Lí bán.

Lúc vừa bắt đầu năm đứa nhỏ còn xấu hổ không dám đi bán, đều lui về phía sau, là Mục Hưng Hà mặt dày đem đồ vật ra đầu phố chặn đường, đổ cả mang tai hỏi người ta có muốn hay không.

Trước lạ sau quen, có Mục Hưng Hà mở đầu, tất cả mọi người đều thả lỏng, dần dần cũng mò được đường, sau đó có khách hàng cố định thu mua chai lọ, xác ve sầu và tôm hùm đất ở trong trấn Cẩm Lí, trực tiếp bán cho người ta, thời gian còn lại năm đứa nhỏ đi tìm chú Lưu bán bánh quai chèo, chạy khắp trấn Cẩm Lí bán bánh quai chèo kiếm lời chênh lệch giá, mỗi ngày đều bận rộn rộn như vậy, ngày gió thổi ngày phơi nắng, năm đứa nhỏ đen hắc một tầng, trên trán còn mọc rôm.

Lâm Lệ Hoa chuyên môn mua phấn rôm, thoa liên tục cái trán cho năm đứa nhỏ, thoa tới mức trắng bệch như hòa thượng trong phim "Tiểu hòa thượng Ikkyu san", thế nhưng thoa lên rồi sẽ hết ngứa, mấy đứa nhỏ cởi hết áo, mặc quần đùi lớn, ngồi trên chiếu trong phòng khách nhỏ nhà Lâm Đông gặm dưa hấu, chốc cho Nguyễn Tâm Bình buồn cười.

Nguyễn Tâm Bình ngồi xổm ở bên cạnh chiếu nhẹ nhàng xoa trán Lâm Đông, hỏi: "Cô bơi cho mấy đứa à?"

Lâm Đông gật đầu.

"Có còn ngựa không?"

"Không ngựa ạ, nhưng mà cô nói, nếu con còn đi phơi nắng nữa thì sẽ bị ngựa."

"Vậy đừng đi ra ngoài phơi nữa." Nguyễn Tâm Bình nói.

Lâm Đông trả lời ngay: "Không được ạ."

"Tại sao?"

"Con phải đi ra ngoài kiếm tiền!"

"Kiếm tiền làm gì?"

"Mua xe đạp ạ!"

Tự mình kiếm tiền mua xe đạp là điều quan trọng mà Mục Hưng Hà đã nói, Mục Hưng Hà nghiêng đầu lại nói cùng Nguyễn Tâm Bình: "Dì Nguyễn, bọn con sắp kiếm đủ tiền rồi, kiếm đủ tiền rồi sẽ đến nhà bác Lương mua xe đạp!"

Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Con muốn mua xe đạp à?"

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, con mua xe đạp lên trung học."

"Nhưng khai giảng này con mới lên lớp năm mà."

"Con phải học chạy xe đạp trước mà."

"Tại sao con không để ba mẹ mua cho con?"

"Không phải ba bị mất tiền sao ạ?"

"Vậy không phải là con còn có dư tiền sao? Tiền con tiết kiệm đủ mua xe đạp mà."

Lâm Đông gặm một miếng dưa hấu nói: "Tiền tiết kiệm là để dành cho ba, dưa cho ba thì ba có thể về sớm một chút, không cần phải ở bên ngoài lâu như vậy nữa."

Nguyễn Tâm Bình vốn đang cười, nghe con trai nói như vậy, nụ cười chậm rãi thu lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn Lâm Đông, vươn tay gạt hạt dưa dính bên miệng, nhẹ giọng hỏi: "Cho nên, những ngày qua con đi sớm về tối để tìm ve sầu, bán bánh quai chèo là vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho ba mẹ, muốn tự mình kiếm tiền mua xe đạp sao?"

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình cảm thấy vừa chua xót vừa ấm áp, cô thực sự là quá may mắn, có thể sinh ra một đứa con trai ưu tú lại biết săn sóc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên nói cái gì, ngược lại là Kỳ Kỳ nói một câu: "Bọn con giúp đỡ Lâm Đông kiếm tiền mua xe đạp đó."

Hạ Tiểu Xuyên nâng một miếng dưa hấu gật đầu: "Đúng vậy."

Mục Hưng Hà nói: "Sau này có thể cùng nhau chạy xe đạp lên trung học."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đúng."

Nhìn bốn đứa nhỏ đối xử tốt với Lâm Đông như vậy, Nguyễn Tâm Bình cảm động, lần lượt sờ đầu của bọn họ, hỏi: "Các bảo bối, trưa nay các con muốn ăn cái gì, dì làm cho các con ăn."

Kỳ Kỳ mở miệng trước nói: "Con muốn ăn thịt kho tàu, miếng lớn."

Tưởng Tiểu Quân lập tức nói: "Ngậm miệng, chúng ta về nhà ăn."

Mục Hưng Hà nói: "Đúng, chúng ta về nhà ăn."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Con cũng trở về nhà ăn."

Kỳ Kỳ nhỏ giọng nói: "Vậy con cũng trở về nhà ăn."

Nguyễn Tâm Bình cùng Lâm Đông thập phần buồn bực nhìn bốn đứa nhỏ, Lâm Đông nhỏ giọng hỏi Tưởng Tiểu Quân: "Tại sao mọi người muốn về nhà ăn?"

Tưởng Tiểu Quân nhỏ giọng nói: "Thịt rất đắt, Kỳ Kỳ ăn ghê lắm."

Ý là không phải ba mày bị mất tiền sao? Nào có tiền mua thịt ăn chứ.

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Không sao, nhà Lâm Đông có tiền, mua được thịt, đừng lo lắng, dì làm cho mấy đứa ăn, cứ thả lỏng mà ăn đi."

Nghe vậy, năm người Lâm Đông nghi hoặc mà nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, có chút không hiểu, đúng lúc này nghe ngoài cửa truyền đến giọng hàng xóm: "Ủa, đây là ai vậy? Đây không phải là ba của Lâm Đông à? Trở lại rồi sao."

"Vâng, trở lại, trở lại rồi ạ, Ngưu tẩu ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa ăn, cậu thì sao?"

"Em cũng chưa ăn, vừa mới về đến nhà thôi."

"..."

Trong phòng khách một lớn năm nhỏ lập tức phân biệt ra được giọng Bùi Thức Vi, Lâm Đông cao hứng kêu một tiếng "Ba", sau đó nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, hưng phấn nói: "Mẹ! Là ba trở lại!"

Nguyễn Tâm Bình cũng có chút kích động, cười gật đầu: "Đúng, ba con trở lại rồi."

"Ba!"

"Chú Bùi trở về!"

Lâm Đông đứng lên đầu tiên, là đứa thứ nhất chạy ra sân, Nguyễn Tâm Bình và đám Mục Hưng Hà cùng ra sân, liền thấy Bùi Thức Vi hơn một tháng không gặp, Bùi Thức Vi mặc áo sơ mi quần dài, trên cánh tay vắt một cái áo khoác, nhìn qua hình như mới hết bận.

"Ba!"

"Thức Vi!"

Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình đồng thời gọi, gọi xong liền thấy hai người già đứng sau lưng Bùi Thức Vi.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 86: Cánh Đồng Hi Vọng

Tuy rằng hai người già tóc hoa râm, cũng có thể do lặn lội đường xa nên trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt thanh tỉnh, đặc biệt là quần áo sạch sẽ, vừa nhìn là biết người có thể diện, Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình liếc mắt một cái liền nhận ra hai vị lão nhân.

"Bà ngoại, ông ngoại!"

"Ba! Mẹ!"

Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình đồng thời nhào về phía Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái, Nguyễn lão gia tử và Nguyễn lão thái thái hiểu rõ nhất cháu ngoại nhỏ, bắt chuyện cùng Nguyễn Tâm Bình hai câu sau đó vừa ôm vừa hôn Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Bình không thể làm gì khác hơn là quay đầu nghênh tiếp Bùi Thức Vi, sau đó mang theo người một nhà đi vào trong nhà, về đến nhà xong, Nguyễn lão gia tử và Nguyễn lão thái thái đem quà đã chuẩn bị kỹ càng phân phát cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, năm đứa nhỏ có bốn đứa đặc biệt vui vẻ, chỉ có Mục Hưng Hà vẻ mặt sầu lo.

Nguyễn lão thái thái đã biết Mục Hưng Hà, ôn hòa hỏi: "Tiểu Hưng Hà, làm sao vậy, không thích quà mà bà ngoại tặng con sao?"

"Không phải, con yêu thích mà."

"Vậy sao con lại không vui?"

"Bởi vì con không biết có phải là mọi người đến đem Đông Đông đi mất hay không."

"Con không muốn Đông Đông đi à?"

Mục Hưng Hà gật đầu.

Nguyễn lão thái thái nở nụ cười, xoa đầu Mục Hưng Hà nói sẽ không đem Lâm Đông đi, chỉ là đến trấn Cẩm Lí ở cùng Lâm Đông một thời gian ngắn, lần này Mục Hưng Hà yên tâm, cầm quà mang theo Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân rời đi, trong sân nhà Lâm Đông chỉ còn lại người một nhà Lâm Đông, lúc này Nguyễn Tâm Bình mới dò hỏi tình huống công ty Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi đơn giản nói tình huống công ty với Nguyễn Tâm Bình, còn giải thích tình huống của Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái, hai người thực sự quá yêu Lâm Đông, thời gian này nghỉ ngơi mà ở nhà không nổi, muốn đến trấn Cẩm Lí thăm cháu ngoại một thời gian ngắn, vì thế sửa sang lại hành lý rồi gọi điện thoại cho Bùi Thức Vi, vừa vặn Bùi Thức Vi hết bận chuyện của công ty, vì vậy liền mang theo hai người tới đây.

Nguyễn lão gia tử nắm tay Lâm Đông hỏi: "Tri Nhiên, ông ngoại đến đây con có vui không?"

Lâm Đông gật đầu: "Cực kỳ vui ạ!"

Nguyễn lão gia tử cười rộ lên.

Lâm Đông dắt Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái tiến vào phòng khách, để hai người ngồi lên ghế salon, cực kỳ lễ phép đi rót nước cho hai người uống, hai người vui vẻ quá chừng, ôm Lâm Đông không buông tay, lúc thì hỏi Lâm Đông mặc áo ngắn tay có lạnh hay không, khi lại hỏi Lâm Đông nóng hay không, lại hỏi trấn Lâm Đông làm sao vậy... Hai người nói không ngừng, Lâm Đông cũng thích dựa vào bà ngoại cùng ông ngoại, nói một hồi lâu với hai người, quay đầu nhìn thấy ba mẹ đang lặng lẽ nói gì đó ở bên kia phòng.

Bé nhân lúc bà ngoại ông ngoại uống nước, nhanh chóng chạy trở về phòng của mình, một tay ôm hộp đựng tiền một tay cầm sổ tiết kiệm, chạy đến trước mặt Bùi Thức Vi nói: "Ba ơi, cho này."

Bùi Thức Vi cúi đầu, không rõ vì sao mà nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Ba ơi, cho ba này."

Bùi Thức Vi nghi hoặc nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình giải thích cho Bùi Thức Vi nghe Lâm Đông biết chuyện công ty của anh ta thiệt thòi chuyện tiền nong, cũng biết anh ta ở bên ngoài bận rộn cũng là vì kiếm tiền, cho nên Lâm Đông muốn đem tiền của mình cho anh ta, chỉ mong anh ta về sớm một chút, ở nhà nghỉ ngơi nhiều hơn, đồng thời vì muốn tiết kiệm tiền cho ba mẹ, Lâm Đông còn mỗi ngày đi ra chợ kiếm tiền, muốn mua xe đạp.

Bùi Thức Vi nghe mà mềm cả lòng, khom lưng bế Lâm Đông lên, nhìn khuôn mặt nhỏ đã phôi nấng thành màu mặt ong, nhẹ giọng hỏi: "Muốn ba ở nhà thường xuyên à?"

Lâm Đông gật đầu.

Bùi Thức Vi sờ sờ phần rôm trên trán Lâm Đông nói: "Được, từ hôm nay trở đi ba sẽ ở nhà."

"Vậy công ty của ba thì sao ạ?"

"Công ty của ba đã vượt qua cửa ải khó, hiện tại có Tri Nhiên trợ giúp, ba có thể ở nhà nhiều hơn."

"Có thật không ạ?"

"Thật sự!"

Bùi Thức Vi là người thông minh, thời niên thiếu là học bá, ra xã hội là người tài ba, sau đó từ chức theo nghề buôn bán cũng làm phi

thường xuất sắc, trải qua hơn hai tháng nỗ lực, anh ta mượn lực sử dụng lực, không chỉ thay đổi cục diện thua lỗ của công ty mà còn kiếm bộn, khiến cho các nhân sĩ trong nghề kinh thán không thôi, thế nhưng điều này cũng không bằng sự quan trọng của gia đình, cho nên vừa kết thúc anh ta nhanh chóng trở lại, giờ khắc này thấy con trai đối xử với mình như thế, anh ta cảm thấy tất cả đều đáng giá, ôm Lâm Đông cảm động vô cùng.

Lâm Đông cũng cảm thấy vui vẻ bởi vì công ty của ba không có chuyện gì, rảnh rồi liền chạy đi tìm bọn Mục Hưng Hà, nói công ty của ba không có chuyện gì, hơn nữa ba nói có tiền mua xe đạp cho bé.

Bốn người Mục Hưng Hà vui vẻ thay Lâm Đông, lúc này Hạ Tiểu Xuyên mở miệng hỏi: "Vậy chúng ta còn đi bắt ve sào không?"

Mục Hưng Hà nói: "Bắt!"

"Còn bắt à?"

"Mày không muốn bắt hả?"

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nói: "Tao bắt, kiếm tiền lời mua bánh bao thịt ăn."

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tao phải mua cái quạt cho ba tao."

Hạ Tiểu Xuyên lại nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Em phải mua tàu hũ cho bà ngoại ông ngoại ăn."

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên mới nhìn về phía Mục Hưng Hà nói: "Vậy thì bắt."

Mục Hưng Hà nói: "Được, vậy sáng sớm ngày mai chúng ta tiếp tục bắt ve sấu."

Bốn người Lâm Đông đồng thanh trả lời: "Được."

Năm người thương lượng rồi từng người về nhà, ngày hôm sau trời chưa sáng Lâm Đông liền bò dậy, chạy đến phòng hôn ba mẹ một chút, rồi chạy đến phòng ông bà ngoại.

Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái ngủ rất nông, phòng cửa vừa mở ra Nhị lão tỉnh rồi, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một bóng người nhỏ bé đi vào, Nguyễn lão thái thái gọi: "Tri Nhiên."

Lâm Đông gọi: "Bà ngoại."

"Con thức dậy làm gì?"

"Con đi bắt ve sấu ạ."

"Bắt ve sấu làm gì?"

"Bán lấy tiền ạ." Thấy bà ngoại cùng ông ngoại muốn đứng dậy, Lâm Đông nhanh chóng đi đến trước giường Nhị lão nói: "Ông ngoại bà ngoại đừng thức dậy, trời còn chưa sáng, con đi bắt ve sấu bán lấy tiền, bán tiền mua tàu hũ cho ông bà ăn, ông bà ngủ đi, con đi đây."

Nhị lão đều không gọi Lâm Đông lại, Lâm Đông cầm sào tre, hồ dán cùng túi lưới chạy, chờ Lâm Đông chạy trở lại lần thứ hai, trong tay ôm bốn bát tàu hũ cùng một lồng sủi cảo, mệt tới mức đầu đầy mồ hôi, nói: "Ba mẹ, bà ngoại, ông ngoại ăn cơm."

Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi không biết Lâm Đông cũng mua điểm tâm.

Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái không nghĩ tới Lâm Đông thật sự mua điểm tâm, cảm thấy ấm áp trong lòng, Nguyễn lão

gia tử hỏi: "Đều là dùng tiền bán ve sầu để mua à?"

Lâm Đông quệt mồ hôi trên trán, nói: "Còn có xác ve sầu nữa ạ."

"Đều bán hết à."

"Dạ."

"Vậy —— "

"Đừng vậy vậy vậy nữa, cháu nó nóng nãy giờ, không nhìn thấy sao?" Nguyễn lão thái thái nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ chót vì nóng của Lâm Đông, chặn lời Nguyễn lão gia tử, kéo Lâm Đông nói: "Đi, chúng ta đi rửa mặt nào."

Nguyễn lão gia tử bị chặn một câu, vui cười hơn hở.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông cùng Nguyễn lão thái thái rửa mặt xong liền ngồi vào trước bàn cơm, người một nhà ăn điểm tâm, ăn tàu hũ và lòng sủi cải bẻ mua, nghe bà ngoại ông ngoại cùng ba mẹ không ngừng nói tàu hũ ăn ngon, lòng sủi cải ăn cũng ngon, bé cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, cảm giác mình là một đứa nhỏ siêu cấp hữu dụng, càng ra sức kiếm tiền hơn.

Nhưng mùa hè này thực sự quá nóng, không ít người đều trúng nắng, người lớn sợ bọn nhỏ say nắng, ra lệnh cưỡng chế bọn nhỏ không được đi ra ngoài buổi trưa, không thì sẽ gặp sự cố khi phơi nắng, vì vậy năm người Lâm Đông giảm bớt hoạt động bên ngoài một nửa, Lâm Đông cũng có thêm thời gian ở nhà chơi với Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái.

Bởi vì Lâm lão gia tử, Lâm Đông đặc biệt yêu thích người già, cũng rất được người già yêu thích, mỗi ngày đều chọe cho Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái cười ha ha, Nhị lão vốn có chút bệnh vặt trên người, được Lâm Đông luôn ở bên cạnh làm bạn một

thời gian, tinh thần Nhị lão sung mãn, hòa mình vào cùng mấy người già khác ở trấn Cẩm Lí.

Vốn là Nhị lão tới trấn Cẩm Lí nghỉ hè, nghỉ xong liền trở về, nhưng thời tiết vẫn rất nóng nên Nhị lão tạm thời không muốn trở về, mỗi ngày ngoại trừ tìm người nhắc lại những kí ức cũ thì hay thay đổi biện pháp làm đồ ăn ngon cho một nhà ba người Lâm Đông, một nhà ba người Lâm Đông cũng không nỡ để Nhị lão rời đi.

Nhị lão lại tiếp tục ở lại trấn Cẩm Lí, lúc này Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều đã mua được xe đạp, phụ huynh ba nhà thương lượng xong, đều mua cho ba đứa nhỏ xe đạp phổ thông nhẹ nhàng như nhau.

Ba đứa nhỏ có xe đạp liền yêu thích không buông tay, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân trực tiếp nhảy lên đạp, nhưng Lâm Đông không biết chạy, bé thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đạp xe, cảm giác vô cùng hưng phấn.

"Bảo bối, đến đây, ba dạy con đạp xe đạp." Bùi Thức Vi nói.

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Bùi Thức Vi, sau đó cật lực gật đầu.

Bùi Thức Vi ngồi sau đỡ xe đạp, nói: "Leo lên đi, bắt đầu đạp."

Lâm Đông không yên tâm nhìn Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi nói: "Tin tưởng ba nào."

Lâm Đông nhẹ nhàng nở nụ cười, hai cái đồng điều hiện ra, hai tay nắm tay lái, ngồi lên yên xe, nhưng bé có chút lùn, chân không có cách nào đạp tới bàn đạp.

Bùi Thức Vi nói: "Trước tiên không cần phải ngồi lên yên, đứng đạp là được."

Lâm Đông nghe theo.

"Bắt đầu đạp bàn đạp đi."

Lâm Đông dùng sức đạp bàn đạp, xe đạp lập tức chạy về phía trước, bé rõ ràng cảm giác được xe đạp sắp nghiêng, nhưng có ba chống ở phía sau, xe đạp và cả người bé lại thẳng lại, bé cảm giác được sức mạnh của ba, trong lòng cảm thấy an toàn, tiếp tiếp tục dựa theo nhắc nhở của ba, hai bàn tay nắm càng xe, hai chân đạp bàn đạp, hai mắt nhìn về phía trước, cứ nhắm về phía trước mà chạy.

Đồng hành cùng Lâm Đông còn có bốn người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, bốn người đi theo phía sau xe đạp của Lâm Đông, vừa chạy vừa gào:

"Queo trái, queo trái!"

"Ai nha, Lâm Đông, mày sắp tông rồi kìa."

"Phía trước có người, đừng đụng vào người ta."

"Đạp mạnh lên!"

"..."

Sau đó là tiết mục mỗi ngày trên đường phố đều có một đứa bé đạp một chiếc xe đạp mới tinh, xe đạp được một người đàn ông chân khập khiễng đỡ, phía sau người đàn ông có bốn đứa nhỏ lú ra lú rú bám phía sau, đây chính là Lâm Đông, Bùi Thức Vi, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, trải qua bốn ngày học tập, ngày thứ năm, rốt cuộc Lâm Đông có thể tự mình đạp.

Bốn người Mục Hưng Hà vui vẻ gọi ở phía sau: "Đi rồi, đi được rồi!"

Lâm Đông vui vẻ chạy về phía trước, chạy một hồi phát hiện mình không dùng xe được, bé cảm thấy sợ hãi, cũng may Mục

Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân có kinh nghiệm liền chạy nhanh theo, vội vàng chặn xe đạp của Lâm Đông lại, lúc này Lâm Đông mới không bị ngã xuống.

Ngày thứ sáu Lâm Đông biết đạp cũng biết dừng xe, vui vẻ vô cùng, bám xe đạp không rời buông ra, ngay cả việc đưa muối cho lão Uông cũng phải đạp xe đạp đi.

Ngày thứ bảy, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đạp xe đạp tìm Lâm Đông chơi đùa, nói là đi vùng ngoại thành nhìn cánh đồng hi vọng, Lâm Đông mê mẩn cưỡi xe đạp, lúc này đồng ý, muốn tự mình đạp xe đi, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đến.

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao cũng muốn nhìn cánh đồng hi vọng."

Kỳ Kỳ nói: "Tao cũng xem."

Lâm Đông hỏi: Hai người đi kiểu gì?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao cùng đi với mọi người."

Kỳ Kỳ nói: "Mọi người mang theo bọn tao đi."

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân trăm miệng một lời mà nói: "Hai người bọn mày béo như vậy, ai mà chở nổi."

Kỳ Kỳ: "..."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Ba Kỳ Kỳ đi ngang qua cũng biểu thị không cho bọn Lâm Đông mang theo Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, bảo bọn Lâm Đông đi nhanh lên, vì vậy ba người Lâm Đông đạp xe đạp chạy mất, chưa đi xa đã nghe tiếng Kỳ Kỳ khóc "Oa oa", ba người Lâm Đông nhìn nhau một cái, liền đạp xe đạp trở về, chạy vào trong sân.

Năm đưa nhỏ đành đi bộ đến cánh đồng hi vọng, đi trên đường Tưởng Tiểu Quân tỏ vẻ ghét bỏ mà nói: "Kỳ Kỳ, sao mày cứ hờ là

khóc vậy hả? Mà y có phải là trẻ con nữa đâu."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Đúng vậy, mà y chín tuổi rồi đấy."

Kỳ Kỳ nói: "Chín tuổi thì không được khóc à?"

Mục Hưng Hà nói: "Chín tuổi không phải trẻ con nữa."

Kỳ Kỳ hỏi: "Đó là cái gì?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Chín tuổi là thiếu niên rồi, còn khóc thì đúng là mất mặt."

"Vi sao lại mất mặt?"

"Bởi vì nam tử hán đại trượng phu, chỉ chảy máu không đổ lệ đó."

Kỳ Kỳ tức giận nói: "Ai nói? Chảy máu còn không cho khóc, lúc đó rất đau mà, thật là không có tính người."

Hạ Tiểu Xuyên: "..."

Lâm Đông sửa chữa một chút nói: "Kỳ Kỳ, không phải là tính người, là tình người."

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời hỏi ngược lại: "Hai cái không phải giống nhau sao?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 87: Đại Tâm Tư

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học xong lớp một và lớp hai, nhận thức không ít chữ Hán, cũng biết "Một tiếng bằng phẳng, hai tiếng dương cao, ba tiếng chuyển hướng, bốn tiếng rơi xuống", nhưng sẽ không biết vận dụng, cho nên không phân biệt được "Tình" cùng "Tính".

Lâm Đông thật kiên nhẫn mà dạy hai người cách phân biệt, dạy dạy chỉnh chỉnh nửa giờ mới dạy xong cho hai người, lúc này đã gần đến buổi trưa, năm đứa nhỏ vẫn chưa đi đến cánh đồng hi vọng liền quay trở lại.

Vừa đến nhà Lâm Đông liền đạp xe đạp lắc lư trên trấn, không cảm thấy mệt chút nào, cảm giác gió thổi vù vù hai bên tai, bé cực kỳ vui vẻ. Mỗi ngày ít nhất đạp xe đạp hai tiếng, mãi đến tận ngày khai giảng, rốt cuộc bé chịu cam lòng để xe đạp nghỉ ngơi, sau đó đi tiểu học Cẩm Lý báo danh lấy sách mới.

Không ngoài suy đoán, Lâm Đông và Mục Hưng Hà đều đứng số một, không cần nộp học phí. Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân phát huy ổn định, đạt yêu cầu tuyển trên, miễn được nổi khổ da thịt, năm đứa nhỏ lại bắt đầu con đường đi học, mỗi sáng sớm đồng thời rời giường, buổi tối đồng thời tan học, đánh lộn cãi nhau không ngừng.

Tất cả đều trải qua trong yên bình, Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái vẫn chưa rời khỏi trấn Cẩm Lí, lúc này ông bà nội của Lâm Đông lại tới nữa rồi, trong nhà tràn đầy người.

Bùi lão gia tử và Bùi lão thái thái cũng là hai lão nhân hiền lành, thế nhưng vẫn không ưa Nguyễn lão gia tử cùng Nguyễn lão thái thái, nói là Nhị lão nhà họ Nguyễn đặc biệt có tâm kế, không phải giả vờ chỗ này không thoải mái thì là chỗ kia không thoải mái, kiên quyết chiếm đoạt một nhà ba người Lâm Đông, hàng năm đều ăn tết ở nhà họ Nguyễn, người nhà họ Bùi không phục cho lắm.

Lần này Nhị lão nhà họ Bùi đến đây là để cướp người, mục tiêu chính là Lâm Đông.

"Tri Nhiên à, đến chỗ ông ngoại nào."

"Tri Nhiên, lại đây, bà ngoại ôm một cái."

"Bảo bối, bà nội xem nào."

"Bảo bối, đói bụng không? Ông ngoại làm cơm cho con nhé."

"..."

Mỗi ngày Lâm Đông vừa tan học thì có bốn ông bà nghênh tiếp mình, cho dù bé ôm ai trước thì bốn lão nhân đều sẽ cãi nhau ròn rảng không ngừng, mỗi lần bé đều có thể an ủi tốt, thế nhưng Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không thể làm gì với chuyện này, luôn cảm thấy khiến cho Lâm Đông chịu ủy khuất, thừa dịp bốn lão nhân đi ra ngoài tản bộ, hai vợ chồng cố ý tỏ vẻ có lỗi với Lâm Đông, cảm thấy gần đây Lâm Đông khá mệt nhọc, chờ qua một thời gian ngắn sẽ sắp xếp lại cho bốn lão nhân sau.

Lâm Đông nói: "Không mệt gì cả, con rất thích ông bà nội và ông bà ngoại."

Nguyễn Tâm Bình hỏi ngược lại: "Không cảm thấy bọn họ ồn ào quá sao?"

"Không ồn ào mà."

"Bọn họ chỉ tranh nhau cướp một mình con."

"Vậy phải làm sao bây giờ ạ?" Lâm Đông hỏi.

Nguyễn Tâm Bình hỏi ngược lại: "Vậy phải làm sao bây giờ đây?"

Lâm Đông ngẫm lại, nói: "Mẹ, bằng không mẹ lại sinh thêm một em trai đi, vậy con ở cùng ông bà ngoại, em trai ở cùng ông bà nội, bọn họ sẽ không tranh nhau cướp một mình con nữa."

Nguyễn Tâm Bình lập tức nói: "Không được."

Lâm Đông hỏi: "Tại sao không được ạ?"

Nguyễn Tâm Bình ngồi vào trên ghế salon, nhìn thẳng Lâm Đông, xoa khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Đông, ôn nhu nói: "Bảo bối, mẹ sẽ không sinh thêm em trai, mẹ chỉ yêu một mình con thôi."

Lâm Đông nói: "Nhưng con muốn em trai em gái cơ."

"Sao đột nhiên con lại muốn em trai em gái?"

"Bởi vì bạn học của con có em trai em gái, em trai em gái thật đáng yêu, con cũng muốn có một đứa em, con có thể thương yêu em trai em gái, sau đó cùng em trai em gái đồng thời thương ba mẹ, nếu như vậy, chờ con lên cấp hai, phải lên tự học buổi tối, em trai em gái có thể ở cạnh ba mẹ, ba mẹ có thể bớt nhớ con một chút, mẹ cũng sẽ không ngã bệnh."

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe sững sờ, thực sự không hiểu tại sao Lâm Đông lại nói như vậy, Nguyễn Tâm Bình dịu dàng hỏi: "Bảo bối, ai nói cho con điều này?"

"Con tự mình nghĩ ạ."

"Sao con lại nghĩ nhiều như vậy?"

"Con đã là thiếu niên rồi, có thể nghĩ nhiều mà."

Nguyễn Tâm Bình trong lòng ấm áp nở nụ cười, ôm Lâm Đông vào trong lòng nói: "Bệnh của mẹ đã tốt rồi, con xem mấy năm nay, mẹ không phát bệnh nữa không phải sao?"

Lâm Đông nhìn Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình lại hỏi: "Đúng hay không?"

Lâm Đông gật đầu.

Nguyễn Tâm Bình xoa tóc Lâm Đông nói: "Cho nên, không cần lo lắng cho mẹ, an tâm đi học, có được hay không?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, trong chốc lát còn nói: "Mẹ, con thích em gái, con muốn em gái."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, nói: "Không cần phải nghĩ nhiều, học tập cho giỏi đi."

Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy được rồi ạ."

Sau đó Nguyễn Tâm Bình nói chuyện đàm luận với bốn vị lão nhân, cảm thấy bốn vị lão nhân đối xử với Lâm Đông có chút không thích hợp, tạo cho Lâm Đông quá nhiều gánh vác cùng áp lực, bốn vị lão nhân đều đã già, nửa đời trước đều cống hiến cho công việc, nửa đời sau cần phải sống cho bản thân mình một chút.

Nguyễn Tâm Bình dùng lời nói nhỏ nhẹ đàm luận với bốn vị lão nhân, bốn vị lão nhân vẫn luôn thông tình đạt lý, suy nghĩ minh bạch rất nhanh, vì vậy dọn dẹp hành lý một chút, quyết định đi tuần trăng mật hâm nóng tình cảm, chờ hưởng thụ xong lại trở về xem cháu ngoại kiêm cháu nội, vì vậy bốn vị lão nhân cứ lưu luyến như vậy mà đi, vì thế Lâm Đông còn đỏ cả vành mắt.

Bùi Thức Vi xoa đầu Lâm Đông bảo Lâm Đông đi học, sau đó ôm Nguyễn Tâm Bình trở lại sân, không có bốn vị lão nhân cùng Lâm Đông, trong sân có chút trống trải, Bùi Thức Vi nắm tay Nguyễn Tâm

Bình nói: "Hay là chúng ta tôn trọng ý kiến của con trai, sinh thêm một đứa? Thêm một Tri Nhiên được người thích, không phải rất tốt sao?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Muốn sinh thì anh đi mà sinh, em không sinh."

Bùi Thức Vi cười nói: "Anh đều nghe theo em."

Nguyễn Tâm Bình không để ý tới mấy lời Bùi Thức Vi nói, cất bước tiến vào phòng khách, Bùi Thức Vi cũng tiến vào phòng khách, nhìn thấy trên khay trà có một cái bút chì 2B, nhất định là Lâm Đông, anh ta cầm bút chì đi vào phòng Lâm Đông, nhìn thấy thời khóa biểu dán trên bàn, thời khóa biểu viết ngày hôm nay có môn mỹ thuật.

Vậy là Lâm Đông quên mang bút chì, không sao, bé có thể tìm bạn học mượn một cây khác, Bùi Thức Vi vươn tay đem bút chì cắm vào trong ống đựng bút, rời khỏi phòng Lâm Đông.

Lúc này Lâm Đông đang ngồi ở trong phòng học lục hết hộp bút, lật hết cặp sách tìm bút chì, bút chì không mang theo sao? Bé suy nghĩ một chút, nghĩ đến vừa nãy mình lấy bút chì viết số điện thoại mới của nhà cô cho ông bà ngoại, cho nên tiện tay đặt bút chì ở —— trên khay trà.

Bởi vì phải tiễn ông bà nội và ông bà ngoại, cho nên tâm tư đều đặt trên người bốn vị lão nhân, nên quên bỏ lại vào cặp, hiện tại đang trong tiết mỹ thuật, thầy dạy mỹ thuật đang đứng trước bảng đen dạy bé cách vẽ nhà cửa, nhưng bé không có bút chì làm sao bây giờ?

Bé nhìn bạn cùng bàn, bạn cùng bàn chỉ có một cây bút chì, vì vậy bé nghĩ tới Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà có hai cây bút chì, bé quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, ngày hôm nay bạn cùng bàn của Mục Hưng Hà xin nghỉ, một mình cậu nằm úp sấp trên cái bàn cúi đầu vẽ linh tinh, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nói chuyện với bạn ngồi sau.

Thầy dạy mỹ thuật quản không nghiêm ngặt, trong lúc lên lớp không ngồi yên mà quay đầu nói chuyện khắp nơi như Mục Hưng Hà chỗ nào cũng có, nhưng Lâm Đông không như thế, bé là học sinh tốt, tự hạn chế tính tình, nghiêm nhiên là khuôn mẫu của học sinh ba tốt, nhưng hôm nay quên mang bút chì, bé hơi cúi thấp người, nhẹ giọng gọi: "Hưng Hà."

Mục Hưng Hà không nghe thấy.

Lâm Đông bắc hai tay thành hình loa, đề giọng gọi: "Hưng Hà."

Mục Hưng Hà vẫn cứ tán gẫu nhiệt tình cùng bạn phía sau.

Lâm Đông không có cách nào, quay người xé ra nửa tấm giấy nháp, ở phía trên viết một câu "Hưng Hà, em không mang bút chì, anh cho em mượn một cây với."

Kí tên là Lâm Đông.

Lâm Đông ngại truyền tờ giấy quá chậm, vì vậy vo tờ nháp thành một cục tròn tròn, thừa dịp thầy giáo đưa lưng về phía mọi người, bé hơi nhồm dậy, chọi về phía Mục Hưng Hà, kết quả không đập trúng người Mục Hưng Hà, đập phải trán Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà gào lên một tiếng, bưng cái trán vừa tính mắng người, thoáng nhìn thấy Lâm Đông đang khua tay múa chân với mình.

Mục Hưng Hà dùng khẩu hình hỏi: "Em —— chọi —— anh ——?"

Lâm Đông gật đầu cật lực.

Trong nháy mắt hỏa khí của Mục Hưng Hà tiêu mất, nhặt cục giấy từ trên mặt đất rồi mở ra, thừa dịp thầy dạy mỹ thuật quay lưng về phía mình, nhanh chóng khom lưng chạy chậm, một tay cầm vở mỹ thuật của Lâm Đông, một tay nắm tay Lâm Đông, kéo Lâm Đông đến chỗ ngồi của mình.

Lâm Đông lập tức sốt sắng mà nói: "Giáo viên chủ nhiệm không cho đổi vị trí lung tung đâu."

Mục Hưng Hà nói: "Đó là giáo viên chủ nhiệm nói, không phải thầy dạy mỹ thuật nói, bây giờ chúng ta đang học lớp của thầy dạy mỹ thuật, giáo viên chủ nhiệm sẽ không xen vào."

"Vậy thầy dạy mỹ thuật phát hiện thì làm sao bây giờ?"

"Thầy dạy mỹ thuật không nhớ mặt chúng ta."

Mục Hưng Hà vừa mới dứt lời, thầy dạy mỹ thuật quay người mở miệng nói hỏi: "Lâm Đông, sao trò lại chạy ra phía sau ngòi hả?"

Lâm Đông ghen lời, nhìn về phía Mục Hưng Hà, dường như đang nói "Không phải anh nói thầy dạy mỹ thuật không nhớ mặt em à? Tại sao thầy lại biết, làm sao bây giờ".

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: "Thầy ơi, Lâm Đông không biết vẽ, em dạy em ấy vẽ."

Thầy dạy mỹ thuật hỏi: "Trò biết vẽ?"

Mục Hưng Hà nói: "Em biết ạ."

"Vậy được, trò lên bảng vẽ đi."

"..."

"Lên đây."

Mục Hưng Hà bắt đắc dĩ đến trước tấm bảng đen, đứng cùng thầy giáo nửa tiết, sau đó mới trở lại chỗ ngồi, tiếp tục cầm bút chì vẽ bài tập mỹ thuật ngày hôm nay — nhà nhỏ.

Lâm Đông hơi ngượng ngùng mà nhỏ giọng nói: "Hưng Hà, xin lỗi, hại anh đứng nửa tiết."

Mục Hưng Hà cười nói: "Không có chuyện gì, đứng cũng không mệt."

"Vậy tan học em mua mì ăn liền cho anh ăn nha."

"Được, chúng ta về nhà nhỏ trước đi đã."

"Dạ, em vẽ xong cửa sổ rồi."

"Anh vẽ xong cửa."

"..."

Hai người nắm bút chì nằm nhoài trên bàn vẽ nhà nhỏ, mãi cho đến khi tan học, tiết tiếp theo cũng là môn phụ, Mục Hưng Hà nín Lâm Đông không cho Lâm Đông quay về chỗ ngồi, vì vậy hai đứa bé liền ngồi cùng một chỗ thêm một tiết.

Sau khi hết hai tiết tan học, Lâm Đông trở lại chỗ ngồi của mình thu dọn cặp sách, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân vừa ra khỏi phòng học liền thấy Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, áo của Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ cởi một nửa, treo ở trên người, khuôn mặt nhỏ đỏ chót.

Tưởng Tiểu Quân kinh ngạc hỏi: "Kỳ Kỳ, sao hai đứa mày nóng dữ vậy?"

Kỳ Kỳ nói: "Tiết cuối cùng của bọn em là tiết thể dục, nóng quá nóng luôn."

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: "Bọn em phải chạy vòng quanh sân luyện tập hai vòng, sau đó bọn em chơi đá bóng và bóng bàn."

Lâm Đông tiến lên phía trước, kéo áo của Hạ Tiểu Xuyên xuống: "Vậy hai người cũng đừng cởi quần áo chứ, đã mùa thu rồi, bị cảm lạnh sẽ sinh bệnh."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Không có chuyện gì, sức khỏe anh tốt lắm."

Lâm Đông nói: "Có chứ, nếu anh ngã bệnh, cô sẽ lo lắng, hơn nữa còn phải dùng tiền."

Hạ Tiểu Xuyên nghe vậy không cởi áo nữa.

Lâm Đông nhìn về phía Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ cũng ngoan ngoãn mặc áo vào.

Năm người cùng đi ra khỏi trường học, không bao lâu sau Hạ Tiểu Xuyên hỏi Lâm Đông: "Lâm Đông mày có mang nước không?"

Lâm Đông nói: "Có mang theo, anh khát hả?"

"Ừ, còn nước không?"

"Có, trong cặp sách của em, em lấy cho anh."

"Để anh lấy cho, mày không cần tháo cặp sách."

"Vừa nãy em dọn gấp, nên nhét bình vào trong cặp, không để ở bên cạnh đâu."

"Được, anh biết rồi."

Lâm Đông không tháo cặp sách xuống, quay người về phía Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên mở cặp sách nhỏ của Lâm Đông, thò tay vào trong cặp sách.

Lâm Đông hỏi: "Vớ tời không?"

"Tời."

Hạ Tiểu Xuyên nắm bình nước, lấy ra, vừa mới lấy ra, một tờ giấy cũng rơi xuống, Kỳ Kỳ lập tức xoay người lại nhặt, sau khi nhặt được tờ về ghét bỏ mà nhìn Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiểu Xuyên mày thật là ngốc! Làm rớt cả đồ của Lâm Đông kìa!"

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Thứ gì vậy?"

Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn nói: "Tao cũng không biết."

"Mày không biết chữ à?"

"Phía trên này có mấy chữ tao không biết."

"Mày thật là ngốc! Đưa cho tao xem."

"Mày cũng không biết đâu."

Kỳ Kỳ tiện tay đưa tờ giấy sạch sẽ kia cho Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân theo bản năng mà nhận lấy xem, sau khi thấy sững sờ, sau đó nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nghi hoặc hỏi: "Trên giấy viết cái gì?"

Tưởng Tiểu Quân không nói gì.

Mục Hưng Hà tiến đến trước mặt Tưởng Tiểu Quân, đọc chữ trên mặt giấy: "Tiểu vương tử Lâm Đông thân mến, thật ra mình lén lút thích cậu từ lâu rồi, mỗi ngày nhìn thấy cậu, tim mình đập nhanh hơn, không nhìn thấy cậu, lại như thiếu không khí vậy, mình biết có rất nhiều bạn trai bạn gái thích cậu, thế nhưng mình sẽ cố gắng học tập, đánh bại các đối thủ. Thích cậu. Văn!"

Tác giả có lời muốn nói: đại tâm tư của học sinh tiểu học, nhóc Đông nhận được thư tình rồi!!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 88: Võ Giọng

Kiểu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên tờ giấy sạch sẽ, còn có đôi ba chỗ xóa và sửa, thế nhưng Mục Hưng Hà vẫn đọc một cách tự nhiên trôi chảy, sau khi đọc xong, trong nháy mắt cùng Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ hiểu rõ đây là một bức thư tình, một bức thư tình gửi cho Lâm Đông, đồng thời kinh ngạc nhìn phía Lâm Đông.

Lâm Đông mờ mịt.

Mục Hưng Hà cầm giấy viết thư, nhìn giấy viết thư rất kiểu cách, rõ ràng là dụng tâm, quay đầu hỏi Lâm Đông: "Đông Đông, ai đưa cho em cái này thế?"

Lâm Đông lắc đầu: "Em không biết."

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Vậy sao nó lại nằm trong cặp sách của em?"

Lâm Đông thành thật trả lời: "Em không biết."

"Văn là ai?"

"Em không biết."

Mục Hưng Hà không có gì để nói.

Ngược lại là Kỳ Kỳ đi tới nói: "Lâm Đông, vậy mày có biết đây là thư tình không?"

Lâm Đông nói: "Không biết."

"Người ta gọi mày là tiểu vương tử, người ta còn thích mày, vậy mà mày còn không biết? Trên ti vi nói chuyện yêu đương nhiều như vậy mà mày không biết sao?" Kỳ Kỳ tỏ vẻ ghét bỏ nói: "Mày thật là ngốc, tao còn biết."

Lâm Đông vẫn mờ mịt.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Vậy mày có thích Văn không?"

Lâm Đông hỏi ngược lại: " Văn là ai?"

Lâm Đông căn bản là không biết cái gì đó Văn, ngoại trừ bốn người Mục Hưng Hà, bé đều đối xử tốt với người khác như nhau, căn bản không nhớ được ai sẽ thích bé.

Kỳ Kỳ học bộ dáng suy nghĩ của Conan nói: "Xem xem trong lớp mọi người ai tên Văn chẳng phải sẽ biết sao."

Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Lớp bọn tao có ba Văn lận."

Tưởng Tiểu Quân cùng nói: "Còn có một đứa là nam."

Kỳ Kỳ không còn lời nào để nói.

Hạ Tiểu Xuyên tiến đến trước mặt Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân xem bút tích, muốn biết cái người "Thích cậu, Văn" là ai, miễn cho Lâm Đông bị người khác cướp mất, ba người vẫn luôn thảo luận, phát hiện cái chữ "Văn" này rất phổ biến trong tiểu học Cẩm Lý, lớp ba bốn năm đều có, lần này gặp khó khăn.

Mục Hưng Hà hỏi: "Là ai nhỉ?"

Tưởng Tiểu Quân cau mày nói: "Đúng vậy, là ai đây."

Hạ Tiểu Xuyên không biết.

Lâm Đông cũng không biết.

Kỳ Kỳ đồng dạng không biết.

Năm người đứng ở cửa trường học suy nghĩ xem người viết thư tình là ai, suy nghĩ đến suy nghĩ đi cũng không suy nghĩ ra là ai viết, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân buồn bực một trận, Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông nói: "Đông Đông, em còn quá nhỏ, không thể nói chuyện yêu đương, biết không?"

Lâm Đông gật đầu: "Em biết."

"Vậy chuyện này ai cũng không được nói ra ngoài, biết không?"

"Biết rồi." Bốn người Lâm Đông đồng thanh nói.

Mục Hưng Hà cường điệu nhìn về phía Kỳ Kỳ: "Tưởng Kỳ Kỳ, đặc biệt là mày, không cho nói."

Kỳ Kỳ gật đầu: "Chắc chắn em không nói, lớp trưởng lớp em thích ủy viên học tập, lên lớp rút giấy cho ủy viên học tập, nói nó yêu bạn ấy, em cũng không nói cho mẹ em, việc này em chắc chắn sẽ không nói, đây là bí mật lớn giữa chúng ta."

"Được, vậy chúng ta ai cũng không nói."

"Ừ."

Nhưng mới trở lại phố đông lớn, nhìn thấy mẹ, Kỳ Kỳ liền lỡ miệng nói, thế là toàn bộ phố đông lớn ở trấn Cẩm Lí đều biết đến Lâm Đông nhận được thư tình, Lâm Đông còn chưa đi đến tiệm tạp hóa của nhóc con, đã có không ít hàng xóm trêu chọc:

"Nhóc Đông lớn rồi đấy, còn biết yêu."

"Nhóc con à, trên thư tình viết cái gì thế, cho thím nhìn có được không?"

"Ồ, nhóc con sắp có vợ rồi."

"Nhóc con thu được thư tình, sao lại làm cho người ta yêu thích thế nhỉ."

"Đương nhiên là bởi vì nhóc con của chúng ta dễ nhìn rồi, bà xem toàn bộ trấn Cẩm Lí, có đứa nhỏ nào đẹp mắt giống như nhóc Đông của chúng ta hay không, nếu tôi trẻ lại ba mươi tuổi, tôi cũng thích nhóc Đông."

"..."

Vốn Lâm Đông còn lơ mơ, bây giờ bị các người lớn nói chuyện, khuôn mặt nhỏ thẹn thùng đỏ chót, nhanh chóng chạy về nhà, chạy đến nhà xong, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt đem "Thư tình" đưa cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi xem.

Sau khi Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi thấy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nở nụ cười, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ chót của con trai, Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi cầm thư tình, kéo Lâm Đông vào trong phòng, nhân sự kiện thư tình này làm một cái tổng kết.

Bùi Thức Vi cũng truyền đạt ý của Nguyễn Tâm Bình, biểu thị việc thu được thư tình là một chuyện tốt, điều này nói rõ Lâm Đông được người ta yêu thích, nhưng không thể bởi vì được người ta yêu thích liền kiêu ngạo, đập lên tấm lòng của người khác, đây là không tôn trọng người khác.

Lâm Đông nói: "Con muốn tôn trọng người khác, con không thích bạn ấy, sẽ nói thẳng với bạn ấy."

Bùi Thức Vi gật đầu: "Không sai."

"Nếu như con thích bạn ấy thì sao ạ?"

"Vậy cũng phải đợi đến mười sáu tuổi sau đó mới có thể yêu đương, hiện tại quá sớm, con cũng không biết cái gì gọi là yêu, đúng hay không?"

Lâm Đông suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Dạ."

Bùi Thức Vi nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Lâm Đông, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lâm Đông, khẽ thở dài một tiếng, nói: "Bảo bối thật sự phải từ từ lớn rồi, thật sự phải lớn lên rồi."

Lâm Đông gật đầu: "Dạ, sang năm con sẽ lên năm nhất trung học rồi."

"Đúng vậy."

Đột nhiên Bùi Thức Vi có chút thương cảm, lại cùng Lâm Đông nói một ít chuyện giữa đàn ông, sau đó đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trên ghế sa lon, anh ta cũng đi đến ngồi bên cạnh.

Nguyễn Tâm Bình xoay đầu lại hỏi: "Nói xong rồi?"

Bùi Thức Vi gật đầu.

"Thế nào?"

"Con trai còn chưa tới mười tuổi đâu, cái gì cũng không hiểu."

"Vậy anh có nói đến việc không được làm tổn thương tiểu cô nương không." Nguyễn Tâm Bình rất chú trọng đến vấn đề giáo dục Lâm Đông, đặc biệt là phương diện tôn trọng nữ sinh này.

"Yên tâm đi, con trai chúng ta rất thiện lương, em còn không biết sao?"

"Nói cũng đúng." Nguyễn Tâm Bình yên tâm, không nhịn được hồi tưởng lại nội dung thư tình, có chút tự hào nói: "Thật không nghĩ tới con trai chúng ta nhỏ như vậy đã có thể nhận được thư tình, lúc anh tầm đó có nhận được không?"

"Lúc đó anh cái gì cũng không hiểu."

"Hiện tại trẻ con trưởng thành sớm quá."

"Mấy đứa Tri Nhiên cũng rất tốt mà."

"..."

Hai vợ chồng nói xong chuyện "Thư tình" xong thì quên mất, Lâm Đông cũng quên mất, nhưng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lại nhớ ở trong lòng, sau khi đến trường học chạy đến chỗ ủy viên học tập rút ra sách bài tập có chữ "Văn", so sánh bút tích.

So sánh đến so sánh đi, hai người cũng không tìm được xem rốt cuộc là ai viết thư tình cho Lâm Đông, chuyện này chậm rãi trở thành một cọc án treo, đến cùng không biết là ai, dần dần bị năm người ném ra sau đầu.

Nhưng mà cho dù như thế nào thì chuyện này cũng đã xảy ra, vô tình khiến cho bọn họ trở nên lớn hơn một chút trong mắt người lớn, bọn họ cũng không còn được xem là trẻ con năm, sáu tuổi nữa.

Có biến hóa rõ ràng nhất chính là Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân là đứa lớn tuổi nhất trong số năm đứa, đã mười hai tuổi, một ngày sau quốc khánh, Tưởng Tiểu Quân vỡ giọng, trước đây nói chuyện rất trong trẻo, không hề khác gì các bạn nữ, nhưng lễ quốc khánh được nghỉ mười ngày, hấn đi một chuyến tới nhà ông bà ngoại, sau khi trở về, giọng trở nên lớn và trầm hơn, làm bốn người Lâm Đông sợ hết hồn.

Kỳ Kỳ hỏi: "Anh, giọng anh làm sao vậy?"

Tưởng Tiểu Quân có chút thẹn thùng, nói: "Vỡ giọng."

"Vì sao lại vỡ giọng?"

"Bởi vì lớn rồi."

"Lớn rồi giọng sẽ giống như anh hả?"

"Đúng vậy."

"Em không muốn lớn lên, giọng anh thật là khó nghe."

"..."

Tưởng Tiểu Quân không chấp nhật cùng Kỳ Kỳ, ngược lại hỏi Mục Hưng Hà: "Sao giọng mày còn chưa thay đổi vậy?"

Mục Hưng Hà nói: "Tao còn nhỏ."

"Chắc mày cũng sắp rồi."

"Nhanh hơn cũng được, vỡ giọng rất tốt, vỡ giọng sẽ biến thành đàn ông." Mục Hưng Hà quay đầu hỏi Lâm Đông: "Đông Đông, đúng hay không?"

Lâm Đông nói: "Vỡ hay không vỡ cũng đều hay."

Mục Hưng Hà vươn tay sờ đầu Lâm Đông một chút: "Biết em sẽ nói vậy mà!"

Lâm Đông nở nụ cười với Mục Hưng Hà, hai cái đồng điều hiện ra.

Mục Hưng Hà nhìn mà vui vẻ, vươn tay khoác vai Lâm Đông, nói: "Đi, đến nhà anh làm bài tập đi."

Lâm Đông nói: "Đi."

Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời đi đến nhà Mục Hưng Hà, đồng thời đến phòng Mục Hưng Hà làm bài tập, làm làm bài tập, lén lút xem TV, nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, Mục Hưng Hà vội vàng tắt TV đi, làm bộ nghiêm túc làm bài tập, phòng cửa bị mở ra cũng giả bộ không nghe thấy.

Mãi đến tận khi nghe Mục Hoài An kêu, cậu mới quay đầu nhìn về phía cửa.

Mục Hoài An nói: "Hưng Hà, vừa nãy ba Tiểu Quân có nói chuyện với ba, để con cùng Đông Đông phụ đạo một chút cho Tiểu Quân, để Tiểu Quân giống với hai đứa, thi đậu lớp loại ưu của trung học Cẩm Lý, biết không?"

Trung học Cẩm Lý không giống với tiểu học Cẩm Lý, tiểu học Cẩm Lý đều là lớp trộn, trung học Cẩm Lý lại phân bên ưu bên kém, các phụ huynh đều hi vọng bọn nhỏ vào được lớp loại ưu, cho nên đều đặc biệt coi trọng kỳ thi nhỏ, ba Tiểu Quân không chỉ một lần xin nhờ Bùi Thức Vi cùng Mục Hoài An, để Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà nhất định phải chỉ dạy nhiều cho Tường Tiểu Quân.

Lâm Đông lập tức gật đầu: "Chú Mục, con biết rồi ạ."

Mục Hoài An lập tức nở nụ cười, nói: "Vẫn là Đông Đông ngoan nhất."

Lâm Đông mím môi cười.

Mục Hoài An nói: "Vậy được rồi, mấy đứa học tập đi, chú đi làm việc."

Bốn người Lâm Đông đồng thanh nói: "Tạm biệt chú."

Mục Hoài An đi, bốn người Mục Hưng Hà, Tường Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên hơi nhồm dậy, nhìn qua cửa sổ thấy Mục Hoài An đi, Mục Hưng Hà lập tức đứng dậy đi mở ti vi, Lâm Đông nhanh chóng nói: "Hưng Hà, đã nói phải dạy cho Tiểu Quân cẩn thận mà."

Mục Hưng Hà cười hì hì nói: "Xem xong sẽ dạy."

"Nhưng mùa xuân sang năm sẽ phải thi rồi."

"Không có chuyện gì đâu."

"Thời gian trôi thật nhanh đó."

"Không có chuyện gì, tới kịp tới kịp."

"Nhưng mà —— "

"Đừng nhưng là."

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời ôm Lâm Đông ngồi vào trước ti vi, đồng thời dao động Lâm Đông, làm Lâm Đông bị dao động quên mất chức trách của mình, cũng cùng mọi người xem TV, mọi người xem phim của Châu Tinh Trì, năm người ở trong phòng cười ha ha, nhưng sau khi cười xong, Tưởng Tiểu Quân vẫn học tập rất nghiêm túc, dù sao cũng phải lên trung học.

Nếu như thi không tốt, hẳn không thể cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà học chung một lớp, cho nên sau khi tựu trường ngày quốc khánh, hẳn học tập nỗ lực hơn trước rất nhiều, còn Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ thì học tập như thường lệ, mỗi ngày chơi đùa nhiều hơn học, đặc biệt là Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, hai người đều lớn tuổi hơn Lâm Đông, thế nhưng Lâm Đông sắp lên năm đầu trung học, bọn họ còn đang học lớp ba, bọn họ không hề cảm thấy mất thể diện một chút nào, trái lại dùng việc anh em tốt của mình mới mười tuổi đã lên năm đầu trung học làm vinh dự, nói khoác khắp nơi.

Khoác lác lớn nhất chính là Kỳ Kỳ, cả lớp đều biết đệ nhất toàn trường Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà là anh em tốt của nó, lúc sau tết nó lại đến bà ngoại thổi phồng anh em tốt Lâm Đông là thân đồng, sau đó bị ba nó đánh cho một trận, bởi vì ba nó sớm biết được đề tài ngữ văn mà nó viết, chỉ được một mặt giấy, năm điểm.

Thầy giáo ra đề "Ba của em", nó viết cả bài đều về giày của ba nó, nó nói giày của ba nó, lúc vô dụng có thể bảo vệ chân của ba nó, lúc hữu dụng có thể dùng làm vũ khí bắt chuyện với cái mông của nó, ở cuối bài văn nó viết, nó hi vọng ba nó có một đôi giày không cởi ra được, như vậy ba nó không thể cởi giày ra chào hỏi với cái mông của nó.

Đợi đến lúc ăn tết năm người gặp lại nhau, Kỳ Kỳ đã bị ba nó dùng giày đánh năm lần, thế nhưng Kỳ Kỳ vẫn ngoan cường mà vui sướng, nhưng Tưởng Tiểu Quân lại không thể nào vui vẻ.

Bởi vì sắp tới kỳ thi.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 89: Chụp Ảnh Chung

Vì kỳ thi nhỏ lần này, Tưởng Tiểu Quân trả giá rất nhiều nhưng hấn vẫn thấp thỏm bất an, sợ mình thi không được thành tích tốt, không có cách nào học chung một lớp cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, Lâm Đông và Mục Hưng Hà khuyên mãi cũng vô dụng, nên mỗi ngày cầm đề thi bắt Tưởng Tiểu Quân làm, để Tưởng Tiểu Quân tiến hành tập trung ôn thi vào mũi nhọn.

Ban ngày và buổi tối ôn thi, ôn cho đến trước kỳ thi một ngày, Lâm Đông cố ý tìm một bộ đề thi cho Tưởng Tiểu Quân thi thử một lần, Tưởng Tiểu Quân làm bài thi được tám mươi điểm trở lên, lúc này Tưởng Tiểu Quân mới tự tin.

Kỳ thi diễn ra liên tục thi hai ngày, thi xong ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không lập tức trở về nhà, mà bị giáo viên chủ nhiệm triệu tập đến phòng học, làm lễ bế giảng.

Lúc trước khi chụp ảnh tốt nghiệp, ba người không có cảm giác gì, đến khi lấy ảnh tốt nghiệp xong, nghe thầy giáo nói một ít lời chúc phúc, bạn học cả lớp đều có chút thương cảm, nhưng khi tiếng chuông tan học vừa vang, mọi thương cảm nhất thời đều tan biến, từng người cầm ảnh tốt nghiệp vui cười hớn hở mà về nhà.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân so sánh bức ảnh của nhau rồi mắng đối phương ngốc, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lâm Đông rũ xuống đầu nhỏ đi tới.

Mục Hưng Hà gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông ngược mắt nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em làm sao vậy?”

Lâm Đông nói: “Chúng ta tốt nghiệp tiểu học rồi.”

“Tốt nghiệp thì tốt nghiệp chứ.”

“Nhưng em không nhớ.”

“Không nhớ cái gì?”

“Không nhớ xa thầy giáo và bạn học.”

Mỗi ngày đều nhìn thấy thầy giáo và bạn học, mọi người quây quần trong phòng học để học tập và trưởng thành, đột nhiên lập tức phải chia lìa, Lâm Đông không nhớ, cũng không thích.

Tưởng Tiểu Quân nói tiếp: “Cũng không phải không thấy nữa, thầy giáo cũng ở trong trần của chúng ta mà, sau này nhất định có thể thấy mỗi ngày, các bạn học cũng cùng lên trung học, có cái gì mà không nhớ chứ? Muốn gặp bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy, đúng hay không?”

Lâm Đông nghe xong, cảm thấy có lý.

“Đúng vậy, muốn gặp lúc nào chẳng được.” Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông qua, chỉ vào Lâm Đông trong hình nói: “Nhìn này, đây là em, em là người đẹp nhất lớp.”

Lâm Đông nói: “Anh cũng đẹp mắt.”

Mục Hưng Hà không chút nào khiêm tốn nói: “Đó là đương nhiên, hai chúng ta đẹp trai nhất lớp!”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Tao thì sao? Tao đẹp trai không?”

Mục Hưng Hà mở miệng nói một câu: “Mày đi sang một bên đi, mày xấu muốn chết!”

Tưởng Tiểu Quân cố ý nguýt một cái.

Lâm Đông nhỏ giọng nói: “Tiểu Quân, anh cũng đẹp mắt.”

Tưởng Tiểu Quân nở nụ cười, vươn tay xoa đầu Lâm Đông: “Vẫn là Lâm Đông tốt.”

Mục Hưng Hà vươn tay qua hất tay Tưởng Tiểu Quân xuống nói: “Xoa cái gì mà xoa, đi về nhà!”

Tưởng Tiểu Quân không phục nói: “Tao xoa Lâm Đông, chứ có xoa mày đâu.”

“Dám xoa tao tao đánh chết mày!”

“Mày muốn tao xoa tao cũng không thèm, tao ghét mày bỏ xù!”

“Mày có muốn thì tao cũng không cho mày xoa.”

“Không thèm xoa mày, tao xoa Lâm Đông.”

“Đông Đông cũng không cho xoa.”

“Dựa vào cái gì?”

“Vì mày học tập kém.”

“Hưng Hà, mày đừng có ỷ vào việc học giỏi thì bắt nạt người khác.”

“Có bản lĩnh thì mày học tập tốt hơn tao xem.”

“Mày chờ đó.”

“Tao chờ!”

“... ”

Mục Hưng và Hà Tường Tiểu Quân nháo qua nháo lại suốt một dọc đường đi, Lâm Đông đi ở bên cạnh Mục Hưng Hà mà nghe, chút thương cảm do chia tay trong lòng bé lập tức biến mất hầu như không còn, cho dù như thế nào thì ít nhất Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân vẫn luôn ở bên cạnh bé, bé không phải cô đơn một mình.

Bé mỉm cười nghe Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân cãi nhau, mãi cho đến tiệm tạp hóa nhóc con, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa, bé lập tức đưa ảnh tốt nghiệp của mình cho Lâm Lệ Hoa xem.

“Cô ơi, cô xem, ảnh tốt nghiệp tiểu học của con này.”

Lâm Lệ Hoa nhận lấy liền nói: “Oa, chụp nhiều như vậy cơ à.”

“Dạ, mẹ con bảo con chụp thêm vài tấm, ảnh tốt nghiệp lớn không cần tiền, những thứ khác đều phải có tiền, con còn bắt Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ chụp nữa.” Lâm Đông đưa qua mấy tấm nói: “Cô xem này.”

“Oa, thật là đẹp.” Lâm Lệ Hoa nhìn bức ảnh, Lâm Đông trong hình tính trẻ con tràn đầy lại trong suốt và tự nhiên, Lâm Lệ Hoa không nhịn được nói một lần nữa: “Lâm Đông nhà chúng ta thật là đẹp.”

Lâm Đông vui sướng trong lòng mà nói: “Dạ, năm người bọn con đều đẹp.”

“Thật tốt, có thể đưa cho cô hai tấm không?”

“Có thể ạ.”

Lâm Lệ Hoa chọn một tấm chụp năm người Lâm Đông, rồi chọn một tấm Lâm Đông cùng Hạ Tiểu Xuyên chụp ảnh chung, chuẩn bị lát nữa bọc kính rồi treo lên tường, lúc này mới sờ sờ đầu nhỏ Lâm Đông bảo Lâm Đông về nhà.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi lấy được bức ảnh kích động nhiều hơn so với Lâm Lệ Hoa, mỗi một tấm đều xem đặc biệt tỉ mỉ, kéo Lâm Đông đến nói về động tác cùng biểu tình của Lâm Đông, người một nhà vui vẻ vô cùng.

Sợ bức ảnh bị hư hại, sau khi xem xong Bùi Thức Vi lập tức lấy đến phổ trung tâm ép lại, rồi lại cố ý mua album, khung ảnh, để một tấm đặc biệt đẹp lên trên bàn sách của Lâm Đông, những thứ khác cất vào trong album.

Lâm Đông ngồi ở trước bàn đọc sách, trên bàn sách đã có ba tấm hình, một tấm là bé khi còn bé cùng ba mẹ, khi đó bé mới hơn một tuổi, béo trắng, bị ba ba mẹ ôm và hôn hai bên, gương mặt nhỏ bị hôn tới biến hình, thế nhưng cười rất vui vẻ, bé thích nhất tấm này, mỗi lần đều có thể cảm nhận được sự yêu thương của ba mẹ.

Hai tấm khác là một nhà ba người chụp ảnh chung cùng ông bà nội, ông bà ngoại, bây giờ còn có một tấm bé và bốn người Mục Hưng Hà, nhưng cảm giác hình như thiếu mất điều gì đó.

Đúng, thiếu mất cô cùng dượng, Lâm Đông lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng, đem chuyện mình muốn chụp ảnh chung với cô dượng nói cho Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi hỏi: “Con muốn chụp ảnh chung với cô và dượng à?”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh.

Bùi Thức Vi suy nghĩ một chút, nói: “Hay là chờ Tiểu Xuyên tan học trở về, hai nhà chúng ta cùng chụp ảnh chung, con thấy sao? Lúc đó con có thể chụp ảnh chung với cô dượng, ba chụp thêm cho con, thế nào?”

Lâm Đông gật đầu nói: “Được ạ.”

“Vậy thì chờ Tiểu Xuyên tan học nhé.”

“Dạ.”

Lâm Đông liếc mắt nhìn thời gian, sắp đến thời gian tan học của tiểu học Cẩm Lý, bé nói với Bùi Thức Vi một tiếng, rồi chạy đến tiệm tạp hóa nhóc con, đem chuyện chụp ảnh nói cho Lâm Lệ Hoa, rồi ở lại tiệm tạp hóa giúp đỡ trông tiệm tạp hóa, gần tới mười hai giờ, phố đông lớn náo nhiệt lên, bé nhanh chóng đứng ở cửa nhìn về hướng tiểu học Cẩm Lý, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ tay cầm cặp sách.

Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ dấu cặp sách ra sau lưng, nhanh chóng chạy tới.

Hạ Tiểu Xuyên mở miệng liền hỏi: “Lâm Đông, mày tốt nghiệp rồi à?”

Lâm Đông gật đầu.

Kỳ Kỳ cùng hỏi: “Vậy ngày mai mày sẽ không cần đi học hả?”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy, bọn tao đã nghỉ, chờ ngày mừng một tháng chín trung học Cẩm Lý khai giảng, bọn tao sẽ lên trung học.”

“Cứ chờ như vậy à?”

“Ừ.”

“Không có bài tập nghỉ hè sao?” Đây là điều mà Kỳ Kỳ vĩnh viễn còn lâu mới quên được.

“Không có.”

Vậy mà không có bài tập nghỉ hè, Kỳ Kỳ hâm mộ nói: “Quá sung sướng, tao cũng muốn lên trung học.”

“Mày đợi thêm hai năm đi.” Lâm Đông quay đầu hỏi: “Tiểu Xuyên, dường trở về chưa?”

“Sắp về tới rồi, mày hỏi ba anh làm gì?”

“Em chờ đợi về chụp ảnh.”

“Chụp cái gì cơ?”

“Chụp hai nhà chúng ta chung một bức làm kỷ niệm, ba mẹ của em và ba mẹ của anh, chúng ta cùng nhau chụp một tấm.”

Kỳ Kỳ nghe nói xong, cảm thấy chơi rất vui, lập tức hỏi: “Lâm Đông, tao cũng muốn chụp, tao cũng muốn chụp ảnh ba mẹ của tao và ba mẹ của mày, được không?”

Lâm Đông nói: “Được chứ.”

“Vậy tao gọi ba mẹ của tao đến nhé.”

“Mày kêu được cái đã.”

“Được.”

Kỳ Kỳ đeo cặp sách nhỏ chạy như điên về nhà, không chỉ gọi ba mẹ của mình, còn gọi người một nhà Tưởng Tiểu Quân tới, năm đứa nhỏ đến bốn cái, không lý nào không gọi Mục Hưng Hà.

Vì vậy Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ liền chạy đến nhà Mục Hưng Hà, gọi một nhà Mục Hưng Hà tới, các phụ huynh vừa nghe nói là chụp ảnh, tất cả nhanh chóng về nhà trang điểm một vòng, tuy rằng vẫn mặc quần áo hằng ngày, thế nhưng đáng vẻ hào phóng rất nhiều.

Người năm nhà chuyển chỗ bưng ghế, cuối cùng đi đến cửa tiệm tạp hóa nhóc con, người lớn có ngồi có đứng, bọn nhỏ cũng nghe các người lớn chỉ huy, gắng đạt tới kết cấu hoàn mỹ.

Người thi hành sự hoàn mỹ này tự nhiên là Bùi Thức Vi, trong lúc học đại học Bùi Thức Vi có chơi nhiếp ảnh, nhảy nhót chụp vài tấm cũng được giải thưởng, tuy rằng sau đó không chơi nữa, nhưng vẫn

mua thiết bị chuyên nghiệp, ngày hôm nay cố ý lấy ra, lắp xong chân chống máy ảnh, chỉnh sửa tư thế ngồi cho một đám người.

“Tri Nhiên, vóc dáng con nhỏ nhất, ngồi ở chính giữa hàng trước.”

“Dạ ba.” Lâm Đông trả lời.

“Hưng Hà con —— “

“Chú Bùi, con muốn ngồi cùng với Đông Đông.” Không chờ Bùi Thức Vi mở miệng nói, Mục Hưng Hà tự mình mở miệng nói.

Bùi Thức Vi cười nói: “Được.”

Tất cả mọi người tìm được vị trí của mình dưới sự chỉ huy của Bùi Thức Vi, Bùi Thức Vi đặt thời gian chụp, sau đó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nguyễn Tâm Bình, nói: “Nào, mọi người chúng ta đồng thời đếm.”

“Ba, “

“Hai, “

“Một, “

“Quả cà!”

“Tách tách” một tiếng, hình ảnh tốt đẹp được lưu lại, ánh sáng tự nhiên của buổi trưa làm cho hình ảnh nhu hòa tự nhiên, dưới năm chữ “Tiệm tạp hóa nhóc con” là nụ cười hạnh phúc của người nắm nhà, chụp rất đẹp, bắt được khoảnh khắc tươi cười của từng khuôn mặt, có sự trầm ổn của người lớn, có sự ngây thơ của trẻ con.

Mọi người hết sức hài lòng, đều nhắm tới Bùi Thức Vi muốn xin bức ảnh, Bùi Thức Vi đồng ý rửa thêm vài tấm, sau đó chụp vài tấm đơn độc cho người từng nhà, khi nào về sẽ rửa chung một lần, rồi phát cho từng nhà sau.

Lúc này Bùi Thức Vi mới nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: “Bảo bối, như vậy OK chưa?”

Lâm Đông cao hứng nói: “OK, cảm ơn ba.”

“Vậy chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

“Dạ.”

Lâm Đông cùng Bùi Thức Vi về nhà ăn cơm, vốn tưởng rằng kỳ nghỉ sẽ theo ba mẹ đi để thăm ông bà nội và ông bà ngoại, kết quả bốn vị lão nhân gần đây mê du lịch, hồi trước vì tranh Lâm Đông mà cãi nhau, gần đây lại kết bạn lập đoàn đi Tây Tạng.

Nói phản ứng cao nguyên ở Tây Tạng không dễ dàng, nếu muốn thích ứng thì cần nhiều thời gian, tới gột rửa tâm linh một lần, cho nên gần đây không trở về để thăm, như vậy một nhà Lâm Đông cũng không cần thiết về để thăm.

Lâm Đông cao hứng nói: “Vậy chúng ta ở nơi này đợi ạ?”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Tạm thời là như vậy, nhưng mà chờ sau khi có kết quả thi của con xong, một nhà ba người chúng ta đi du lịch một lần, được không?”

Lâm Đông vội vàng hỏi: “Du lịch xong thì ở đâu ạ?”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Xong thì sẽ trở về trấn nhỏ.”

“Dạ, vậy sau khi trở về, con sẽ giúp cô bán tạp hoá, con còn cùng bọn Hưng Hà bắt ve sầu, bán kem que, kiếm tiền cho mẹ và ba mua đậu phụ cùng thịt gà ăn.”

Lâm Đông rất thích ở trấn Cẩm Lí, tuy rằng mỗi lần cũng vui về về để thăm, thế nhưng ở để thăm không có vui vẻ như khi ở trong trấn nhỏ, Nguyễn Tâm Bình biết nơi này có rất nhiều người bé thích, cô ôn nhu nở nụ cười, gật đầu: “Được, quyết định như vậy đi.”

“Quyết định như vậy đi.”

Lâm Đông cao hứng đem chuyện không cần về để đồ nói cho Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nghe, lúc này Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân liền hủy bỏ kế hoạch về nông thôn, ở cạnh chơi cùng Lâm Đông trong trấn nhỏ.

Trong khi ba người Lâm Đông chơi vui vẻ, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên còn đang đi học trong đau khổ, hai đứa bé vốn không muốn đi học mỗi ngày, thấy ba người Lâm Đông chơi đùa mỗi ngày, hai người càng không muốn đi học, nhưng không đi học không được.

Mỗi ngày ba Kỳ Kỳ mang theo một cái giày đi sau lưng Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, lừa như lừa vịt bắt hai đứa bé đi học, không chỉ lừa đi tự học buổi sáng, buổi sáng cũng lừa, buổi chiều cũng phải lừa.

Dù vậy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên còn lén lút bò chuồng chó chạy về, chui vào phòng Mục Hưng Hà xem ti vi, kết quả bị Tưởng Tiểu Quân báo cáo, hai đứa bé bị đập một trận, đành hoàng đi học, lặng lẽ chuyển cừu hận lên người Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà còn có Lâm Đông, cảm thấy ba người không chịu bảo vệ bọn họ, nhưng cũng chỉ hận được một giây, hai người liền quên, sau khi tan học, lại điên điên khùng khùng tìm Lâm Đông chơi.

Kỳ Kỳ đi theo phía sau môn Tưởng Tiểu Quân gọi anh liên tục, Tưởng Tiểu Quân không đếm xỉa tới Kỳ Kỳ, gần đây hắn cùng Mục Hưng Hà mượn được một trò chơi điện tử, mỗi ngày chơi Super Mario, thế nhưng chơi không lại Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà giống trời sinh chơi trò chơi gì cũng rất lưu loát, cũng chỉ có Lâm Đông có thể phối hợp rất tốt với cậu.

Tưởng Tiểu Quân vừa chơi thì là cản trở, hắn khổ luyện chừng mấy ngày, rốt cục có thể sánh ngang cùng Lâm Đông, lúc này thành tích của kỳ thi cũng có.

Tuy rằng Tưởng Tiểu Quân sớm so đáp án cùng Lâm Đông, nhưng dù sao cũng chỉ là đáp án khách quan, chủ quan thì vẫn phải là xem điểm tiêu chuẩn mà người chấm bài thi cho thế nào, cho nên ngày đó Tưởng Tiểu Quân rất sốt sắng.

Kỳ thực Lâm Đông và Mục Hưng Hà cũng hơi sốt sắng, bởi vì bọn họ cũng không xác định được điểm văn của mình, phải xem lý giải của người chấm ra sao.

Ba người đều căng thẳng như nhau, sáng sớm ăn xong cơm, ba người cùng đi đến tiểu học Cẩm Lý hỏi điểm, cùng tiến vào văn phòng, nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm, ba người đồng thời chào hỏi.

“Chào thầy ạ”

Giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Lâm Đông Mục Hưng Hà nói một câu: “Lâm Đông, Mục Hưng Hà, các trò tới xem điểm à?”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời gật đầu.

Giáo viên chủ nhiệm vỗ vỗ bảng kết quả học tập trên bàn, nói: “Sang đây xem đi, tất cả đều đã có.”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đi đến bàn làm việc.

Tưởng Tiểu Quân cẩn thận từng li từng tí phía sau.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 90: Mời Khách

Đứng ở phía sau Lâm Đông và Mục Hưng Hà, nhìn bảng kết quả học tập trên bàn làm việc, bên trên giấy trắng là từng dòng chữ màu đen lít nha lít nhít ngay ngắn, Tưởng Tiểu Quân liếc mắt một cái nhìn thấy tên Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà ở hàng đầu tiên, hai người lại đồng thời thi đứng đầu toàn trường, đây là chuyện trong dự liệu của hắn.

Vậy tên của hắn ở chỗ nào?

Hắn dờn ánh mắt xuống, đồng thời tim đập ầm ầm, đặc biệt khi hắn nhìn từ đầu tới cuối tờ thứ nhất mà không tìm được tên của mình, hắn cảm thấy tâm như tro tàn, xong, không có tên của hắn, hắn không thi được lớp loại ưu, cả người đều bối rối, rốt cuộc không còn tâm tư nhìn xuống tiếp.

“Tiểu Quân.” Lâm Đông gọi một tiếng.

Tưởng Tiểu Quân mờ mịt nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cười nói: “Quá tốt rồi, anh thi được lớp loại ưu.”

Tưởng Tiểu Quân sững sờ, thi được? Ở chỗ nào?

Lâm Đông chỉ vào bảng kết quả học tập nói: “Anh xem, anh ở đây, đây là điểm, đây là thứ tự trường học của chúng ta, đây là tổng thứ tự của khu Cẩm Tuyền, anh là người đứng thứ mười chín trong trường chúng ta, đứng thứ bốn mươi tám trong khu Cẩm Tuyền.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nhìn về phía chỗ mà Lâm Đông chỉ, thì ra hắn không ở cuối bảng kết quả học tập, mà là ở hàng

trước, trên giấy trắng mực đen viết hần thi được trên tám mươi lăm điểm, đây là thành tích cao nhất từ khi hần nhập học tới nay, hần có chút không thể tin được mà ghé sát vào bảng kết quả học tập xem đi xem lại, cao hứng quay đầu chờ Lâm Đông xác nhận: “Thật sự là anh sao?”

Lâm Đông gật đầu: “Ừ.”

“Anh có thể tiến vào lớp loại ưu?”

“Đúng vậy.” Lâm Đông kiên nhẫn giải thích: “Thầy giáo nói, lớp loại ưu có tổng cộng năm mươi học sinh, trừ em và Hưng Hà cùng xếp số một, anh vừa đúng lúc là thứ bốn mươi chín, trăm phần trăm có thể tiến vào lớp loại ưu.”

Vì phòng ngừa bốn mươi bảy cái tên phía trước cũng có người trùng hạng, Lâm Đông đếm lại toàn bộ bốn mươi bảy cái tên của khu Cẩm Tuyền một lần nữa, xác định Tưởng Tiểu Quân nằm trong năm mươi học sinh của lớp loại ưu, bé mới nói cho Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân kích động hỏi: “Đúng vậy hả?”

“Đúng như vậy, không tin thì anh hỏi thầy giáo đi.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nhìn về phía giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm thật không ngờ Tưởng Tiểu Quân có thể thi được thành tích khá như vậy, thế nhưng nghe nói Tưởng Tiểu Quân là do Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà phụ đạo, hần lại cảm thấy Tưởng Tiểu Quân thi được điểm cao như vậy cũng là hợp tình hợp lý, hần vui mừng gật đầu, nói: “Trò Lâm Đông nói không sai, trò khẳng định có thể vào lớp loại ưu.”

Giáo viên chủ nhiệm đã xác nhận, trong nháy mắt Tưởng Tiểu Quân buông lỏng, nhìn Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, hưng phấn

nói: “Tao có thể cùng một lớp học với bọn mày rồi.”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng.”

Lâm Đông cao hứng gật đầu: “Ừ.”

“Chúng ta lại có thể cùng đi học cùng tan học.”

“Đúng.” Lâm Đông và Mục Hưng Hà trăm miệng một lời mà nói, bọn họ cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời vui vẻ.

Tưởng Tiểu Quân không nhịn được nói: “Tao thật cao hứng.”

“Nhất định phải cao hứng.” Mục Hưng Hà nhỏ giọng nói: “Nào, hào phóng lấy tiền tiêu vặt ra, thừa dịp hai tên giỏi ăn nhất là Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ không ở đây, chạng vạng ngày hôm nay chúng ta đi ra đầu đường ăn đồ nướng đi.”

Tưởng Tiểu Quân sáng khoái đáp ứng: “Được!”

“Vậy chúng ta về nhà trước.”

“Được, về nhà trước.”

Ba người cùng giáo viên chủ nhiệm tạm biệt, đồng thời thật cao hứng mà về phố đông lớn, nói tin tức tốt này cho ba mẹ Tưởng Tiểu Quân, không bao lâu toàn bộ phố đông lớn đều biết Tưởng Tiểu Quân thi được vào lớp loại ưu của trung học Cẩm Lý, đây chính là công lao của Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Nhóm phụ huynh của phố đông lớn vô cùng tán thưởng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, chà chà xát xát hi vọng Lâm Đông và Mục Hưng Hà có thể nhân lúc nghỉ hè mà bổ túc chút gì đó cho con cái nhà họ, nhưng mà Lâm Đông và Mục Hưng Hà không biết tâm tư của các hàng xóm, thành tích thi cực kỳ tốt, khối đá lớn trong lòng hai người đã được dỡ xuống.

Như vậy, có thể nghỉ hè vui vẻ một chút.

Nhưng mà trước khi chơi cần phải ăn một bữa đồ nướng của Tưởng Tiểu Quân.

Quán bán đồ nướng đầu đường trấn Cẩm Lí cực kỳ được hoan nghênh, người trong trấn Cẩm Lí đều thích ăn, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng không ngoại lệ, thế nhưng ba người đều đang tuổi lớn, các người lớn không cho bọn họ ăn thường xuyên.

Ngày hôm nay cũng phải lén lút chạy tới ăn, ba người đạp xe đạp, cố ý chọn một vị trí hẻo lánh, sau đó dựa vào thực đơn chọn món ăn.

Nhìn ông chủ nhắc vỉ nướng, Mục Hưng Hà kìm lòng không đặt nuốt một ngụm nước miếng, thúc giục hỏi: “Đông Đông, Tiểu Quân, hai người ăn cái gì, nhanh lên nhanh lên.”

Lâm Đông trả lời: “Em ăn cái gì cũng được.”

“Vậy anh chọn chân gà nướng.”

“Được, em thích ăn chân gà nướng.” Món Lâm Đông thích nhất quả thật là chân gà nướng.

“Được, cho năm phần chân gà nướng.”

“Không cần năm phần, Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ không ở đây.”

“Bởi vì bọn nó không ở đây, em mới có thể ăn nhiều một chút, anh một phần, Tiểu Quân một phần, mình em ăn ba phần.”

Đừng cho rằng Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ tuổi còn nhỏ thân hình lùn, hai người bọn họ mập, so với ba người Lâm Đông hai người bọn họ ăn còn nhiều hơn, mở rộng cái bụng mà ăn rất lãng phí tiền, Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: “Vậy cũng được.”

Mục Hưng Hà liền vui cười hớn hờ hỏi: “Tiểu Quân, mày muốn ăn cái gì?”

Tưởng Tiểu Quân suy nghĩ một chút, nói: “Tao muốn ăn thịt dê, bánh màn thầu, nấm kim châm, ve sầu nướng...”

Tưởng Tiểu Quân nói một hơi năm, sáu món, Mục Hưng Hà đều gọi hết, sau đó đưa thực đơn cho ông chủ, ba người đắc ý mà chờ, lúc này trời còn chưa tối, trước gian hàng chỉ có ba người.

Ba người tụ lại cùng nhau bàn về kế hoạch nghỉ hè, lúc thì nói bắt xát ve sầu, khi thì nói bán bánh quai chèo, lúc sau lại nói bán kem que, rồi chơi game, không thì nói xem hoạt hình... Nói chung ba người lên kế hoạch nghỉ hè tương đối hoàn mỹ, đúng lúc này, ông chủ bưng đồ nướng lên.

Ba chỉ dê vừa mới gỡ trên vỉ xuống còn xèo xèo mỡ, mùi hương của bột ớt và ngũ vị hương rắc trên thịt xông lên, xông vào mũi, làm người thêm nhỏ dãi, ba người không nhịn được “Oa” một tiếng, cầm lấy xôi thịt dê liền ăn, vẻ mặt hạnh phúc.

Nhưng mà trước khi ông chủ đi khỏi, Mục Hưng Hà nhỏ giọng nói: “Chú, đừng nói cho ba mẹ bọn con nhé.”

Trần Cẩm Lí cũng không có bao lớn, cư dân bốn phố đông tây nam bắc cho dù không hiểu rõ, cũng đều biết nhau, trẻ con nổi danh như Lâm Đông và Mục Hưng Hà, tự nhiên là ai cũng biết, cho nên Mục Hưng Hà lên tiếng chào hỏi trước với ông chủ, miễn cho bị “Báo cáo”.

Ông chủ đồng ý rồi rời đi.

Mục Hưng Hà đưa xiên ve sầu cho Lâm Đông nói: “Đông Đông, em ăn nhiều một chút.”

Lâm Đông gật đầu.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, ăn cực kỳ ngon.”

“VẬY ăn nhiều một chút.”

“Anh cũng vậy.”

Ba người ăn đến mức miệng nhỏ béo ngậy, một hơi tiêu diệt sạch sành sanh ba đĩa đồ nướng, đồng thời nấc cục.

Tưởng Tiểu Quân không nhịn được nói: “Không có Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên thật tốt.”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng vậy, không có người nào cướp đồ ăn cùng chúng ta, còn có thể ăn no.”

Tưởng Tiểu Quân xấu xa nói: “Lần sau ăn cơm cũng không dẫn bọn nó theo.”

Mục Hưng Hà gật đầu: “Quyết định như vậy đi.”

Lâm Đông nói: “VẬY nếu bọn họ phát hiện chúng ta lén lút ăn thì sao?”

Mục Hưng Hà nói: “Không thể nào, bọn nó đang ở trên lớp.”

Lâm Đông vươn tay chỉ phía sau Tưởng Tiểu Quân, nói: “Bọn họ đến.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời quay về phía sau nhìn, thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đeo cặp sách nhỏ hùng hùng hổ hổ chạy tới.

Hai đứa nhóc mập vừa đến, đầu tiên là nhìn trên bàn, nhìn ba cái đĩa trống trơn, trên mâm còn tàn dư của cặn dầu và bột ớt.

Kỳ Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Mấy người ăn đồ nướng.”

Lâm Đông không lên tiếng, nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nhìn nhau một cái, Tưởng Tiểu Quân lập tức nói: “Không có.”

Mục Hưng Hà cũng nói: “Không có, bọn tao không ăn đồ nướng.”

Hạ Tiểu Xuyên chỉ vào miệng Mục Hưng Hà, nói: “Mấy người có ăn, em nhìn thấy ngoài miệng mấy người có dầu.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng lấy giấy ăn lau dầu trên miệng, sau khi lau xong, Mục Hưng Hà lấy một tấm giấy ăn chùi cho Lâm Đông, chùi hai ba lần cũng sạch hết phần dầu bám ngoài miệng Lâm Đông.

Tưởng Tiểu Quân kiên trì nói: “Bọn tao không ăn.”

Kỳ Kỳ tức giận nói: “Mấy người lừa người, mấy người ăn đồ nướng không cho em ăn, em phải nói cho, nói cho, nói cho ba mẹ mấy người.”

Hạ Tiểu Xuyên tức giận nói: “Em cũng nói!”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân nhìn nhau một cái, bọn họ ăn vụng đồ nướng, nếu như bị người lớn biết... Ba mẹ Lâm Đông thì không sao, thế nhưng ba mẹ Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, nói không chừng sẽ tịch thu tiền tiêu vặt của bọn họ, không có tiền tiêu vặt, vậy nghỉ hè còn có ý nghĩa gì?

Ba người lên kế hoạch ở trong lòng, Lâm Đông dự định hỏi lộ hai người, vì vậy mở miệng trước nói: “Kỳ Kỳ, Tiểu Xuyên, vậy em cho hai người mỗi người một xiên thịt dê, hai người đừng nói cho bọn họ biết, được không?”

Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên đồng thời nói: “Không được!”

Lâm Đông hỏi: “Vậy hai người muốn sao?”

Kỳ Kỳ nói: “Một xiên không đủ ăn, tao muốn hai xiên, hai xiên tao mới không méc.”

Hạ Tiểu Xuyên cùng nói: “Anh cũng vậy.”

Lâm Đông: “...”

Mục Hưng Hà: “...”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Sau đó Mục Hưng Hà bỏ tiền mua bốn xiên thịt dê đưa cho Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, sau đó cùng Lâm Đông Tưởng Tiểu Quân ngồi ở một bên, nhìn Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên ăn.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên dùng tay mập nắm một xiên thịt dê, người trần Cẩm Lí đặc biệt chất phác, thịt dê tươi mới không nói, xiên cũng đặc biệt lớn, béo gầy thích hợp, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cắn một miếng thịt dê, đắc ý mà nói: “Oa, ăn thật ngon!”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ghét bỏ mà nhìn hai tên nhóc mập.

Mục Hưng Hà nói: “Bọn mày ăn nhanh lên, còn phải về nhà đấy.”

Tưởng Tiểu Quân cũng giục: “Nhanh lên, không thì sẽ về nhà trễ.”

Hạ Tiểu Xuyên ung dung thông thả nói: “Về nhà muộn cũng không sao, bọn em đều đã là học sinh lớp ba, ba mẹ em cũng đều biết thầy giáo bọn em thích dạy quá giờ, về nhà chậm cũng không có chuyện gì.”

Kỳ Kỳ gật đầu như già tởi nói: “Ừ.”

Ba người Lâm Đông không thể làm gì, nhìn Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ ăn hết xiên thịt dê, lúc này tà dương đã nhuộm đỏ nửa bầu

trời, năm người tự đứng lên, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đẩy xe đạp của mình.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nói: “Hưng Hà, mọi người chờ bọn em với.”

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: “Không chờ!”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời tội nghiệp mà nhìn về phía Lâm Đông.

Tuy rằng Lâm Đông vẫn không thể hoàn toàn đạp tới bàn đạp của xe, thế nhưng kỹ thuật chạy xe đã phi thường thuần thục rồi, cự ly ngắn thì có thể chở cả Lâm Lệ Hoa, vì thế bé nói: “Tiểu Xuyên, em chở anh đi.”

Hạ Tiểu Xuyên lập tức nói: “Được.”

Khuôn mặt nhỏ của Kỳ Kỳ sưng sờ, hỏi: “Vậy tao thì sao?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Mày nói anh mày chở đi.”

Kỳ Kỳ nhăn mặt mấp gọi Tưởng Tiểu Quân: “Anh, anh chở em có được hay không? Nếu anh không chở em, em phải về nhà một mình, em sợ tối.”

Tưởng Tiểu Quân ghét bỏ mà nói: “Chờ.”

Kỳ Kỳ lập tức cao hứng bò lên sau yên xe đạp của Tưởng Tiểu Quân.

Hạ Tiểu Xuyên chạy về phía xe đạp của Lâm Đông, bị Mục Hưng Hà gọi lại, Mục Hưng Hà nói: “Mày qua đây, ngồi xe đạp của tao.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Em để Lâm Đông chở em được mà.”

“Mày nặng như vậy em ấy chở nổi mày hả?”

“Có thể, Lâm Đông từng chở em rồi.”

“Không được, mày tới đây cho tao!” Mục Hưng Hà cất cao giọng.

Hạ Tiểu Xuyên ngoan ngoãn ngồi vào sau xe Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói với Lâm Đông: “Đi, chúng ta về nhà.”

Lâm Đông cũng không tranh với Mục Hưng Hà.

Vì vậy Mục Hưng Hà đạp xe đạp mang theo Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân đạp xe đạp mang theo Kỳ Kỳ, hai chiếc xe đạp chạy ở phía trước, Lâm Đông chạy sau, Lâm Đông ngồi ở yên trước, bởi vì không thể hoàn toàn với tới bàn đạp, cho nên cần phải vặn vẹo thân thể để chân phối hợp giẫm đến bàn đạp, điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến tốc độ xe của bé và độ vững vàng, dáng dấp khả ái đạp xe đạp, vững vàng mà đi theo phía sau Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên thập phần nhàn nhã quay đầu lại tán gẫu cùng Lâm Đông, lúc thì nói trong lớp bạn nữ nào xinh đẹp nhất, lúc lại nói ai học tập kém cỏi nhất, rồi lại nói tổng vệ sinh ai lười biếng nhất, nói xong cuối cùng hai người ồn ào gọi: “Lâm Đông cố lên! Lâm Đông đạp nhanh lên!”

“Đông Đông mà bị ngã, tao đánh chết bọn mày!”

Mục Hưng Hà quăng lại một câu, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nhất thời ngậm miệng, không im được một phút, lại cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân tán gẫu duyên duyên, năm người cười cười nói nói, trước khi tà dương hạ xuống về đến phố đông lớn, năm người đồng thời tự mình xuống xe, ước định với nhau sẽ không nói cho phụ huynh chuyện ăn vụng.

Sau đó năm người đi về nhà từng người, lúc này đang là thời điểm trấn Cẩm Lí yên tĩnh, Lâm Đông nghe được rõ ràng tiếng còi xe của Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, nghe tiếng bước chân

chạy của Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, bé đẩy xe đạp tâm tình khoái trá mà tiến vào sân nhà mình, sau đó nghe thấy bốn phương tám hướng truyền đến tiếng gào thét:

“Hưng Hà, mày ăn đồ nướng đúng không?”

“Kỳ Kỳ, tại sao trên người mày có mùi đồ nướng hả?”

“Tiểu Quân sao trong xe của mày có que đồ nướng? Có phải là ăn vụng đồ nướng không!”

“Tiểu Xuyên, sao miệng mày có vết dầu mỡ thế hả?”

“...”

Lâm Đông giật thót mình, gay go! Đều biết rồi!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 91: Làm Cơm

Kỳ thực, trước khi năm người Lâm Đông về nhà đều đã lau miệng súc miệng, thậm chí còn cởi áo khoác đứng ở đầu gió phẩy phẩy, xác định trong phạm vi nửa mét người không thấy chút mùi đồ nướng nào trên người mỗi người, lúc này mới dẹp đường hồi phủ, làm sao vừa vào sân liền bị nhóm ba mẹ phát hiện rồi?

Ba mẹ đều là thần thám Holmes sao?

Lâm Đông thấp thỏm đem xe đạp để vào trong sân, kéo quần áo lên người, người được mùi đồ nướng thoang thoảng, không tử mĩ người thì sẽ không người thấy, bé mới cất bước đi vào phòng khách, thấy ba mẹ đang bận rộn trong phòng bếp.

Bé gọi một tiếng “Ba mẹ, con đã về”, sau đó nhanh chóng tiến vào phòng của mình, cởi quần áo ra, đổi thành quần áo ở nhà.

Sau đó ôm quần áo chạy thịch thịch vào phòng vệ sinh, ném quần áo vào trong giỏ quần áo bẩn, lúc đang tính đi ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, liền chạy về, cầm quần áo lên người một chút, sao mà mùi đồ nướng lại nặng như vậy chứ?

Rõ ràng như vậy ba vừa người thì chắc chắn có thể đoán được, vì thế bé liền lấy quần áo ra khỏi giỏ, bỏ vào trong chậu, đổ xà bông vào bắt đầu dùng tay giặt.

Nguyễn Tâm Bình chưa bao giờ cưng chiều Lâm Đông, ngoại trừ lúc làm cơm sẽ có dao và lửa nguy hiểm, những việc đơn giản một chút cần dùng tay, cô đều sẽ để Lâm Đông đi làm, cho nên Lâm Đông đã sớm biết giặt quần áo của mình, lúc này cũng giặt tương đối thành thục.

“Tri Nhiên.” Lúc này phòng khách truyền đến giọng Bùi Thức Vi:
“Tri Nhiên.”

“Dạ!” Lâm Đông trả lời một tiếng.

“Ăn cơm, con đang ở chỗ nào?”

“Con ở trong phòng vệ sinh ạ.”

“Làm gì thế?” Bùi Thức Vi đi tới cửa phòng vệ sinh.

“Con giặt quần áo ạ.” Lâm Đông ngồi xổm ở bên cạnh chậu, cầm quần áo trong tay quay đầu nói.

Ngữ khí Bùi Thức Vi tự nhiên nói: “Trước tiên cứ ngâm đi đã, để nó khử hết mùi đồ nướng đã, ăn xong cơm rồi giặt, giặt sạch một chút.”

Bùi Thức Vi nói xong đi.

Lâm Đông hoá đá tại chỗ, mùi —— đồ —— nướng —— ——, một hồi lâu sau, bé mới đứng dậy rửa sạch sẽ tay nhỏ, trong tiếng kêu của ba mẹ đi đến phòng ăn, quần bách nhìn về phía Bùi Thức Vi, hỏi: “Ba ơi, ba biết con ăn đồ nướng ạ?”

Bùi Thức Vi nói: “Đúng vậy.”

“Làm sao ba biết?”

“Nhìn thấy.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đông tràn đầy kinh ngạc: “Ba thấy được? Ba nhìn thấy khi nào? Tại sao con không thấy ba?”

Bùi Thức Vi cười không nói.

“Anh đừng đùa nó nữa.” Nguyễn Tâm Bình nhẹ nhàng đẩy Bùi Thức Vi một chút, tiện đà quay đầu nhìn Lâm Đông, cười nói: “Ba

con không nhìn thấy con ăn đồ nướng, nhưng nhìn đến các loại biểu hiện của con thì sẽ biết đến con ăn đồ nướng, ví dụ như con trở về liền đi thay quần áo, thay đổi quần áo rồi giặt, ví dụ như lúc nói chuyện con liếm miệng, hoặc là ngày hôm nay con không có la hét kêu đói bụng, trên tóc con có mùi đồ nướng nhàn nhạt.”

Lâm Đông nghe xong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Nguyễn Tâm Bình, mẹ thật lợi hại!

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười.

Bùi Thức Vi đưa đĩa cho Lâm Đông nói: “Bảo bối, ăn cơm đi.”

Lâm Đông hỏi: “Ba, ba không giận con sao?”

Bùi Thức Vi hỏi ngược lại: “Tại sao ba phải giận con?”

Lâm Đông yếu ớt nói: “Bởi vì con ăn vụng đồ nướng ạ.”

Chuyện này sao lại tính là ăn vụng chứ? Tuổi ấu thơ của ai mà không có lúc “nói tai này qua tai khác” trước những lời dặn dò của cha mẹ chứ? Nếu như một đứa nhỏ hoàn toàn làm theo những lời cha mẹ nói, vậy thì còn gì mà nói nữa?

Bùi Thức Vi và Nguyễn Tâm Bình ước gì Lâm Đông giống như bọn Mục Hưng Hà, có thật nhiều tâm tư nhỏ và nghịch ngợm, giống như bộ dạng của các đứa trẻ khác.

Bùi Thức Vi nói: “Ba mẹ không cấm con ăn đồ nướng, tại sao lại gọi là ăn vụng được?”

Nguyễn Tâm Bình cũng nói: “Đúng vậy, mẹ chỉ bảo con ăn ít lại, ăn bữa này, ít nhất một tháng nữa không thể ăn lại, nếu không thì làm sao con cao lên được, con nói xem có đúng hay không?”

Lâm Đông gật đầu thật mạnh, nhìn ba mẹ bằng đôi mắt toả sáng, bé biết mà, biết ba mẹ là ba mẹ tốt nhất trên thế giới, bé vô cùng vui

về, trong lòng nghĩ mình sẽ dựa theo những gì ba mẹ nói, có thể ăn đồ nướng, nhưng không thể ăn nhiều.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Vậy bảo bố, con còn có thể ăn chút cơm không?”

Lâm Đông gật đầu: “Có thể ạ.”

“Vậy thì ăn ít, bỏ ăn sẽ không tốt.”

“Dạ.”

Lâm Đông dễ dàng giải quyết bên này, Lâm Đông không có chịu bất cứ trách phạt nào, nhưng bốn người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân không giống như vậy, bốn người về nhà lần lượt bị cha mẹ phê bình một trận, sau đó bị tịch thu tiền tiêu vặt, vì vậy ngày hôm sau khi năm người tập hợp, có bốn người nghèo rớt mồng tơi.

Lâm Đông hỏi: “Mọi người đều không có tiền?”

Mục Hưng Hà nói: “Không có.”

“Một xu cũng không có?”

“Một xu cũng không có.”

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói một câu: “Không chỉ một xu cũng không có, ngày hôm qua anh còn bị mẹ quát một phát vào mông.”

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Tại sao?”

“Nói anh đã ăn hai xiên thịt dê rồi, sao còn ăn nhiều như vậy?”

“...”

Thật đáng thương, Lâm Đông đầy đồng tình.

Kỳ Kỳ hỏi: “Lâm Đông, mày còn có tiền tiêu vặt không?”

Lâm Đông gật đầu: “Còn.”

“Mày không bị mất à?”

“Không có.”

“Một xu cũng không bị tịch thu?”

“Không có.”

“Ba mẹ của mày thật tốt!” Kỳ Kỳ trưng vẻ mặt ước ao một giây, trong nháy mắt biến mất, nói: “VẬY MÀY CHO TAO MƯỢN NĂM XU MUA QUE CAY ĂN ĐI, CHỜ BA MẸ TAO TRẢ LẠI TIỀN TIÊU VẬT CHO TAO, TAO TRẢ MÀY SÁU XU.”

Lâm Đông: “...”

“Ăn ngon nhỉ.” Mục Hưng Hà đẩy Kỳ Kỳ ra: “MÀY SẮP THI HỌC KỲ RỒI, CÒN ĂN QUE CAY, ÔN TẬP CHO TỐT, TRANH THỦ THI ĐẠT YÊU CẦU ĐI.”

Kỳ Kỳ trưng vẻ mặt đưa đám: “Nhưng em muốn ăn que cay, không ăn em liền đói bụng.”

“Không cho ăn.”

“Em muốn—— “

“MÀY CÓ MUỐN ĐI HỌC HAY KHÔNG HẢ? BỊ MƯỢN RỒI KÌA!”

Kỳ Kỳ không dám dõng dãi trước mặt Mục Hưng Hà, không thể làm gì khác hơn là làm bà làm bầm theo sát Hạ Tiểu Xuyên đi học, mỗi bước đi còn cẩn thận mà nhìn Lâm Đông, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân quay người quay đầu lại đi lấy sào tre chuẩn bị đi câu cá, mới tiến vào sân nhà Lâm Đông, hai người Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi mặc chỉnh tề đi ra từ phòng khách.

Bùi Thức Vi mở miệng nói: “Tri Nhiên, ba và mẹ của con đi vào thành phố kiểm tra sức khỏe, buổi trưa có khả năng không trở lại, buổi trưa con đi sang nhà cô ăn cơm có được không? Ba đã nói xong với cô rồi.”

Lâm Đông gật đầu: “Ba mẹ, ba mẹ đi nhanh về nhanh.”

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Lâm Đông Nguyễn Tâm Bình cảm thấy ấm áp trong lòng, không nịn được nâng khuôn mặt Lâm Đông hôn một chút, nói: “Mẹ sẽ về sớm một chút.”

Lâm Đông cười nói: “Tạm biệt mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đi.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cầm cần câu, tiếp tục đi bờ sông câu cá, trên đường Lâm Lệ Hoa lại nói chuyện với Lâm Đông, cô muốn cùng Hạ Thanh Chương đưa bà nội Tiểu Xuyên về nông thôn, bảo buổi trưa Lâm Đông mang theo Tiểu Xuyên đi đến nhà Mục Hưng Hà ăn, đã gọi điện thoại cho Mục Hoài An.

Kết quả buổi trưa, vợ chồng Mục Hoài An lâm thời tăng ca, không có cách nào trở về nấu cơm, muốn đem năm đứa nhỏ giao cho ba mẹ Tưởng Tiểu Quân, nhưng ba mẹ Tưởng Tiểu Quân vì nguyên nhân công tác mà phải vào trong thành phố tham gia huấn luyện, vì vậy liền để năm đứa nhỏ đi đến nhà Kỳ Kỳ.

Năm người Lâm Đông đồng thời đến nhà Kỳ Kỳ, ngày hôm nay ba Kỳ Kỳ vừa vặn nghỉ ngơi có thời gian, nhưng ba Kỳ Kỳ thích chơi麻将, thật vất vả mới đánh xong một vòng麻将, hơn nữa đang là người thắng cuộc, làm sao có khả năng nguyện ý tan cuộc làm cơm cho năm đứa nhỏ.

Vung tay lên, ba Kỳ Kỳ cho Tưởng Tiểu Quân năm mươi đồng tiền, nói: “Tiểu Quân, đi, đến quán cơm Tiểu Vương gọi bốn món ăn, toàn bộ chừng mười cái bánh bao, mấy người các con đi ăn một

bữa đi, ăn xong liền để Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đi học, ba người các con nên làm gì thì làm, nhưng không thể chơi nước không thể chơi lửa, biết không? Tiền cứ xài hết đi, đừng chừa lại.”

Ba Kỳ Kỳ thập phần hào phóng, Tưởng Tiểu Quân nhận tiền liền nói: “Cảm ơn chú nhỏ”

Ba Kỳ Kỳ dán mắt vào bàn mặt chược nói: “Đi đi, đi nhanh đi.”

Tưởng Tiểu Quân cầm tiền mang theo Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên rời khỏi khu mặt chược, ba Kỳ Kỳ đặc ý tiếp tục chơi mặt chược, năm người Lâm Đông thì lại vui vẻ chạy tới quán cơm Tiểu Vương, kết quả ngày hôm nay đầu bếp của quán nghỉ, không có xào rau, chỉ có đồ ăn thừa, năm người đặc biệt thèm, chọn nguyên con gà, mang trở lại tiệm tạp hóa ăn, kết quả đều ăn không no.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Ăn không no phải làm sao bây giờ?”

Mục Hưng Hà nói: “Lại mua đồ ăn.”

Kỳ Kỳ nói: “Đừng mua nữa, tiền còn lại chúng ta chia đi, coi như tiền tiêu vặt, em không có tiền mua que cay ăn nè.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Mày chỉ biết ăn que cay thôi!”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Chúng ta mua cái gì đây? Em ăn không no, em thật đói.”

Kỳ Kỳ cũng nói: “Em cũng đói bụng lắm, em ăn không có no, em không cảm giác được gì cả, buổi chiều làm sao em đi học được.”

“Đừng ầm ĩ nữa!” Mục Hưng Hà cất cao giọng quát Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: “Đông Đông, em ăn no chưa?”

Lâm Đông lắc đầu.

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta nấu mì ăn liền đi.”

Kỳ Kỳ nhanh chóng tiếp lời: “Trong tiệm này có mì ăn liền.” Kỳ Kỳ đưa tay chỉ mì ăn liền vị thịt bò cay bày trên kệ hàng hóa.

Lâm Đông tiếp một câu: “Đây là cửa hàng của cô em, ăn mì ăn phải trả tiền.” Đến bây giờ Lâm Đông vẫn cực kỳ giữ gìn lợi ích cho cô.

Kỳ Kỳ nói: “Tao có tiền, tao có thể mua hơn hai mươi gói mì ăn liền đó.”

“Vậy thì nấu mì ăn liền?”

“Ừ, nấu mì ăn rồi lại thêm cái trứng.”

“Ai sẽ nấu?”

“Tao!” Mục Hưng Hà nhắc tay đắc ý nói: “Tao sẽ nấu! Để tao nấu!”

Sau đó năm người đi vào nhà bếp nhỏ của Lâm Lệ Hoa, mở lò than ra, để nồi lên, đổ nước vào, đậy nắp lên, năm người liền vây quanh lò than chờ, trong quá trình chờ đợi thì thảo luận xem muốn bỏ thêm gì vào bên trong, cuối cùng mua năm gói mì ăn liền, năm cái trứng gà của tiệm tạp hóa nhóc con, rồi đi đến quầy bán đồ vật mua năm cái xúc xích hun khói, năm bao que cay, bỏ tất cả vào trong nồi, nấu thành một nồi lớn.

Về ngoài —— hết sức khó coi.

Nhưng là do năm người hợp lực làm, giống như là con mình vậy, thấy thế nào cũng rất đẹp mắt, không có chút e ngại nào, năm người đồng thời “Oa” một tiếng.

Mục Hưng Hà dùng hai tay bưng nôi, khó khăn bưng một nôi mì ăn liền thả lên trên bàn cơm, năm người đói bụng cực kỳ, căn bản không cần ngồi, tay cầm đũa, vừa đứng vừa bắt đầu mò xúc xích ăn, mò que cay ăn, mò trứng gà ăn.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, ăn ngon không?”

Lâm Đông nói: “Ăn ngon.”

Mục Hưng Hà vui vẻ nói: “Chờ qua mấy ngày nữa anh học xào rau, rồi xào cho em ăn.”

“Dạ được.” Lâm Đông nở nụ cười ngọt ngào.

“Em cũng ăn.” Kỳ Kỳ chen vào nói một câu.

Mục Hưng Hà như mọi ngày mà trả lại một câu: “Không cho mày.”

Kỳ Kỳ cũng không tức giận, tiếp tục ăn que cay cùng trứng gà.

Xúc xích, que cay cùng trứng gà ăn xong rồi, năm người vây quanh nôi vớt mì ăn, ăn say sưa ngon lành.

Lúc này Lâm Lệ Hoa trở lại, Nguyễn Tâm Bình trở lại, Bùi Thức Vi trở lại, Hạ Thanh Chương trở lại, mẹ Kỳ Kỳ trở lại, Mục Hoài An trở lại, đồng thời đứng ở cửa nhìn năm đứa nhỏ trong tiệm tạp hóa nhóc con, năm đứa nhỏ chụm đầu, vây quanh một nôi gì đó nhìn như mì lại không giống mì, ăn say sưa ngon lành tới mức đầu đầy mồ hôi.

Giống như, giống như, giống như năm con heo trắng nhỏ vây quanh một nôi thức ăn cho heo vừa cướp vừa ăn, hình ảnh này thật sự là quá đẹp, quá đẹp.

Nguyễn Tâm Bình sợ ngây người.

Bùi Thức Vi có chút không thể tin được.

Lâm Lệ Hoa cực kỳ muốn biết bọn nhỏ ăn cái gì.

Mẹ Kỳ Kỳ ló đầu xem.

Mục Hoài An giựt giựt khoe miệng

Đúng lúc này, Kỳ Kỳ đang ăn sảng khoái tràn trề bị que cay cùng mì ăn liền cũng cay làm cho chảy nước mũi, nó theo thói quen quẹt một cái, tay mập vung một phát, “Bộp” một tiếng, chất lỏng trong suốt không rõ rơi vào trong nồi.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời dừng lại, ngay cả đám người Nguyễn Tâm Bình và Lâm Lệ Hoa đứng ở ngoài tiệm tạp hóa cũng không nhịn được há to miệng, đồng thời nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ hồn nhiên không biết, hít mũi một cái, nhìn bốn người Lâm Đông đột nhiên bất động, miệng nhỏ nói: “Lâm Đông, sao bọn mày không ăn? Ăn đi, ăn ngon ghê.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 92: Đom Đóm

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ, bọn họ đang thuộc về giai đoạn “Tiểu tử choai choai, ăn nghèo lão tử”, đừng nói tạm thời chỉ mới ăn trứng gà, que cay cùng xúc xích, cho dù ăn sạch hết mì ăn liền trong nồi thì phỏng chừng cũng chỉ có thể ăn no chín phần, nhưng Kỳ Kỳ cũng không để cho bọn họ ăn no chín phần, còn ra vẻ vô tội hỏi tại sao bọn họ không ăn.

Lần này ngay cả Lâm Đông cũng giận, cùng Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân đồng thời nhào về phía Kỳ Kỳ, bắt đầu nhắm vào cái mông mạp của Kỳ Kỳ mà đá, đá làm cho Kỳ Kỳ kêu gào thảm thiết, người lớn đứng ở cửa thấy thế nhanh chóng xông tới, tách năm đứa nhỏ ra, lúc này Kỳ Kỳ mới biết mình không cẩn thận làm rớt nước mũi vào trong nồi mì ăn liền, tự biết đuối lý nên không lên tiếng, ôm eo mẹ mình, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con đói.”

Mẹ Kỳ Kỳ quát lớn một tiếng: “Mày còn không thấy ngại mà nói đói bụng à?”

Kỳ Kỳ không lên tiếng.

Mẹ Kỳ Kỳ hỏi: “Ba mày đâu?”

Kỳ Kỳ trả lời: “Đang chơi mạt chược ạ.”

“Thật quá đáng!”

“Dạ.” Kỳ Kỳ tán đồng.

“Lát nữa tao tìm ba mày tính sổ.”

Mẹ Kỳ Kỳ cắn răng nói xong, cực kỳ ngượng ngùng quay đầu nhìn về phía bốn người Lâm Đông, mời bốn người Lâm Đông đến nhà cô làm khách, bây giờ cô sẽ làm một bữa cơm trưa phong phú cho bốn người Lâm Đông, để bốn người Lâm Đông ăn no.

Đám người Lâm Lệ Hoa và Nguyễn Tâm Bình ngăn cản mẹ Kỳ Kỳ, nói là mới từ nông thôn lên mang không ít đồ ăn, cá khô, thịt khô các loại, đều là thức ăn chín có sẵn, chuẩn bị một chút là có thể ăn, đơn giản thuận tiện, bọn trẻ còn phải đi học nữa.

Lúc này mẹ Kỳ Kỳ mới coi như thôi, kéo Kỳ Kỳ đi.

Lâm Lệ Hoa bảo Hạ Tiểu Xuyên đem hơn nửa nồi mì sợi bưng cho tiểu Uông của quán cơm ăn, Lâm Lệ Hoa dứt khoát chiên cá, hâm lại thịt viên, xào khoai tây sợi cùng nấu một phần canh cà chua trứng gà cho bốn người Lâm Đông ăn, bốn người đang ăn, Kỳ Kỳ chạy tới, vừa mới chạy tới lại bị Tưởng Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà ghét bỏ mà đuổi đi.

Chẳng được bao lâu, Kỳ Kỳ lại tới, Kỳ Kỳ thích cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân chơi đùa, thích tới mức căn bản không nhớ ra được mình sắp phải thi học kỳ.

Vì để cho Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên có thể thi tốt một chút, ba người Lâm Đông quyết định trước khi kỳ nghỉ hè của lớp ba bắt đầu, không mang theo Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên chơi đùa, mỗi buổi chiều ba người đều tập thể dục.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên theo thói quen ném cặp sách liền đi tìm Lâm Đông, nhưng gần đây không tìm được, hai người kiên nhẫn, chỉ cần vừa tan học, lập tức chạy về nhà, căn bản không cần vào phòng, đứng ở cửa liền ném cặp sách lên giường, quay người chạy về hướng nhà Lâm Đông, chạy xong nhà Lâm Đông chạy sang nhà Mục Hưng Hà, chạy xong nhà Mục Hưng Hà lại chạy đến nhà Tưởng Tiểu Quân, tìm khắp nơi không thấy ba người Lâm Đông.

Hai người xoay người chạy đến nhà Lâm Đông, ở nhà Lâm Đông chờ, đợi đến khi Lâm Đông đạp xe đạp trở về, trong nhà bắt đầu ăn cơm, cơm nước xong bị ba mẹ bắt làm bài tập ở nhà, hai người không thể tìm Lâm Đông, nhưng hai người vẫn không buông tha, mỗi ngày vừa tan học liền chạy đến nhà Lâm Đông, mãi cho đến khi kỳ thi học kỳ kết thúc, hai người vẫn không tìm thấy ba người Lâm Đông.

Ba người Lâm Đông đạp xe đạp sang phố tây lớn bán bánh quai chèo, bởi vì tiền tiêu vặt của Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều bị mất, cho nên tiền vốn là do Lâm Đông bỏ ra, đến khi nào kiếm được tiền lời, sẽ chia cho Lâm Đông nhiều hơn một chút.

Ba người chạy khắp nơi rao hàng, từ giữa trưa bận đến chạng vạng, sau khi đem rổ bánh quai chèo trả lại cho cửa hàng, ba người dựng xe đạp ở ven đường, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất đếm số tiền kiếm được xế chiều hôm nay, trừ đi tiền vốn của Lâm Đông, tổng cộng kiếm lời được bốn đồng.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Kiếm lời được bốn đồng à?”

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà nói: “Bốn đồng rất nhiều.”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Vậy làm sao chia?”

Mục Hưng Hà không chậm trễ chút nào mà nói: “Hai chúng ta một người một đồng, Đông Đông hai đồng.”

Lâm Đông nói: “Em được chia nhiều quá.”

Mục Hưng Hà nói: “Không có gì.”

Tưởng Tiểu Quân biểu thị tán thành.

Lâm Đông không muốn, bé lấy từ trong túi đeo lưng của mình, móc ra sáu xu, ba xu cho Mục Hưng Hà, ba xu cho Tưởng Tiểu Quân, biểu thị mình chỉ chịu chiếm một đồng, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân không có cách nào, cũng đành nhận, sau đó ba người đạp xe đạp, đạp lên ánh tà dương mờ nhạt chạy về phố đông lớn của trấn Cẩm Lí.

Mới đến đầu đường đã nghe được mùi thơm bay ra từ các nhà các hộ xung quanh, ba người ngửi một chút đã biết là món nào.

“Khoai tây gà quay!”

“Cật heo xào!”

“Cà chua trứng gà!”

“...”

Ngoài trừ mùi cơm và mùi thức ăn thơm ra còn có tiếng xèng đảo cơm xào đồ ăn, tiếng xì xèo khi dầu cùng đồ ăn gặp gỡ, ngay cả chó trong nhà cũng cảm thấy thèm mà sủa gâu gâu, lúc này trên đường phố truyền đến người lớn gọi trẻ con về nhà ăn cơm, sau đó ba người thấy thân ảnh bọn trẻ con chạy qua chạy lại trên phố đông lớn, ba người còn nhìn thấy Tiểu Xuyên mập cùng Kỳ Kỳ mập.

Ba người không gọi Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, bọn họ tiếp tục chạy về phía trước, Lâm Đông vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đứng trước cửa nhà, bé cao hứng dùng sức đạp xe đạp, xe đạp mang theo bé chạy đến bên cạnh Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, bé thuận thực ấn phanh xe, xe vững vàng mà đứng ở trước mặt hai người Nguyễn Bùi, bé vui vẻ gọi: “Ba mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi đã nhìn thấy Lâm Đông từ xa, cũng đã lộ ra nụ cười, giờ khắc này ý cười càng trở nên đậm hơn, Nguyễn Tâm Bình đi lên trước, lau mồ hôi trên trán Lâm Đông, hỏi: “Ngày hôm nay đi đâu vậy?”

Lâm Đông nói: “Đi trấn Cẩm Thượng bán bánh quai chèo ạ.”

Nguyễn Tâm Bình kinh ngạc nói: “Con chạy đến trấn bên cạnh cơ ả?”

Lâm Đông gật đầu.

“Giỏi quá!”

“Dạ, con và Hưng Hà, Tiểu Quân bán bánh quai chèo kiếm lời được bốn đồng, bởi vì tiền đặt cọc là do con ra, cho nên con được chia nhiều thêm một đồng, con nhận.”

“Thật là lợi hại, bảo bối con làm rất đúng.” Nguyễn Tâm Bình không bao giờ tiếc rẻ ngôn từ khích lệ bọn trẻ con, cô cho là khi được khen, trẻ con sẽ nhanh chóng trưởng thành nhanh như tia chớp, đối xử với Lâm Đông cô càng luôn khích lệ, cười lau sạch mồ hôi trên trán Lâm Đông rồi hỏi: “Đói bụng không?”

Lâm Đông gật đầu.

“Đi, đi ăn cơm, ba làm thật nhiều món thích ăn.”

“Dạ.”

Lâm Đông đẩy chiếc xe đạp chỉ thấp hơn so với mình nửa cái đầu, dễ dàng dựng ở trong sân, nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay, sau khi rửa tay sạch sẽ, cùng Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi đồng thời ngồi ở trước bàn cơm ăn cơm.

Bây giờ Lâm Đông ăn rất được, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đều ăn no, bé vẫn còn đang ăn, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cũng không nhanh chóng rời bàn, chậm rãi chờ Lâm Đông ăn, Nguyễn Tâm Bình nhìn Lâm Đông, càng nhìn càng cảm thấy Lâm Đông thật đẹp, trước đây Lâm Đông gầy gò nhỏ nhỏ để nhìn, hiện tại có chút thịt, cũng cao lớn lên, càng đẹp mắt, chớp mắt một cái lại lớn thêm một chút, không biết sẽ đẹp trai cỡ nào nữa.

Dường như Nguyễn Tâm Bình nhìn con trai hoài cũng không đủ, mãi cho đến khi cơm nước xong, Lâm Đông giúp đỡ Bùi Thức Vi rửa chén, rửa xong rồi liền chạy sang tiệm tạp hóa nhóc con giúp đỡ Lâm Lệ Hoa bán hàng, mỗi ngày bé đều phải giúp cô một chút.

Chờ Lâm Đông trở lại lần thứ hai, mang theo Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân trở lại, lúc này Nguyễn Tâm Bình đang ở nhà bếp rót nước, bé nhanh chóng chạy đến nhà bếp, nhỏ giọng nói: “Mẹ, tối nay Hưng Hà cùng Tiểu Quân muốn tới ngủ cùng con, được không ạ?”

Nguyễn Tâm Bình quay đầu nói: “Được chứ, nhưng con nói cho mẹ nghe một chút, tại sao hai đứa lại muốn ngủ cùng con?”

“Bởi vì, bởi vì...” Lâm Đông đảo mắt.

Nguyễn Tâm Bình nhẹ nhàng hỏi một tiếng, giọng hơi nâng lên, mang theo nghi vấn.

Lâm Đông lập tức ăn ngay nói thật: “Bởi vì Tiểu Quân mượn một quyển truyện tranh, ba mẹ anh ấy không cho anh ấy đọc.”

“Tại sao không cho đọc?”

“Bởi vì anh ấy học tập kém.”

“... Cho nên muốn tới nơi này vụng trộm đọc?”

“Dạ, con cũng muốn đọc.”

“Có thể, thế nhưng phải ngủ sớm, biết không?”

“Biết ạ.”

“Đi đi.”

“Cảm ơn mẹ.” Lâm Đông cao hứng chạy tới, ôm eo Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình vui vẻ nói: “Mau đi đi, không thể chỉ đọc truyện tranh, cậu và dì cũng mua cho con sách ngoại khóa, con cũng phải đọc cùng Hưng Hà và Tiểu Quân.”

Lâm Đông gật đầu: “Dạ.”

Lâm Đông vui sướng chạy ra khỏi nhà bếp, kéo Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân vào phòng, vừa vào phòng ba người liền cởi giày ra nhào lên, nằm úp sấp ở đầu giường, đầu sát bên đầu đọc truyện tranh, đang xem tương đối chuyên tâm, chợt nghe ván giường “Rầm” một tiếng, ba người sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại là Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Kỳ Kỳ nói: “Rốt cục bắt được ba người rồi!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: Bọn em thi học kỳ xong rồi.”

Nói xong hai người cởi giày tính bò lên trên giường, ba người Lâm Đông đồng thời dùng chân đẩy hai người.

Mục Hưng Hà nói: “Ai cho bọn bay lên giường?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Xuống.”

Lâm Đông nói: “Bọn mày còn chưa tắm, bò cái gì mà bò.”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên liêu mạng, như hai con heo nhỏ, mạnh mẽ chen lên giường, kết quả cuối cùng là Bùi Thức Vi để cho cả năm người đều đi tắm, hơn nữa còn là tắm tại nhà Lâm Đông.

Ba người Lâm Đông tắm xong, liền thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên mặc quần đùi nằm vắt chéo hai chân trên giường, ba người nhào tới đánh một trận, sau đó năm người nằm lỳ ở trên giường đọc truyện tranh.

Ngoài cửa Bùi Thức Vi lần lượt gọi điện thoại cho từng nhà Hạ, Mục, Tưởng, thông báo trẻ con nhà họ đều đang ở nhà anh ta, làm

cho bọn họ yên tâm, chờ đến chín giờ rưỡi tối, Bùi Thức Vi đi đến phòng Lâm Đông nói: “Các bảo bối, đến giờ đi ngủ rồi, chú tắt đèn đây.”

Kỳ Kỳ quay đầu nói: “Tắt sớm như vậy ă? Bọn con chưa đọc truyện xong nữa.”

Bùi Thức Vi cười nói: “Trẻ con phải ngủ sớm dậy sớm.”

“Nhưng bọn con không phải trẻ con mà.”

“Vậy mấy đứa là cái gì?”

“Bọn con là thiếu niên rồi”

“Thiếu niên cũng cần ngủ sớm dậy sớm, không thì sẽ béo phì.”

“...”

Trong nháy mắt Kỳ Kỳ bị ba của Lâm Đông chặn lời không còn gì để nói.

Bùi Thức Vi nói: “Chú tắt đèn nhé?”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân gật đầu, sau đó năm người nằm ngang ngủ ngon.

Bùi Thức Vi cố ý nhìn về phía Lâm Đông nói: “Bảo bối ngủ ngon.”

Lâm Đông ầm áp trong lòng mà nói: “Ba ngủ ngon, mẹ ngủ ngon.”

Chỉ nghe “Cạch” một tiếng, gian phòng trở nên tối tăm, lúc thường khi Lâm Đông ngủ một mình, Bùi Thức Vi sẽ mở đèn thủy tinh ở đầu giường Lâm Đông, ngày hôm nay có bốn tiểu đồng bọn ở cạnh bé, Bùi Thức Vi không mở nữa, mà nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Năm người nhắm mắt lại nằm, bộ dáng buồn ngủ, không bao lâu, rồi loạn lên.

Kỳ Kỳ mở miệng nói: “Tiểu Xuyên, sao mày còn chưa ngủ?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Không phải mày cũng chưa ngủ sao?”

Mục Hưng Hà nói: “Hai người bọn mày nói cái gì đó?”

Lâm Đông giòn giã nói: “Hưng Hà, anh cũng không ngủ à.”

Vì vậy năm người đều không ngủ được, mày một câu tao một câu nói chuyện, xuất phát từ bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một chút nhìn thấy ngoài cửa sổ có nhiều đốm lửa đang múa may, Hạ Tiểu Xuyên a một tiếng nhanh chóng quay người ôm lấy Lâm Đông nói: “Có quỷ!”

Kỳ Kỳ bị dọa ôm lấy cánh tay Tưởng Tiểu Quân: “Anh!”

Mục Hưng Hà mở miệng nói một câu: “Quỷ cái rắm!”

Lâm Đông nói: “Không phải quỷ đâu, đó là con đom đóm, bọn mày không nhận ra à?”

Lúc này Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ mới nhìn về phía ngoài một lần nữa, thật sự là đom đóm.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Thực sự là đom đóm kìa.”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy.”

Kỳ Kỳ hỏi: “Tại sao lại có đom đóm vậy?”

Lâm Đông nói: “Hủ thảo vi đom đóm.”

Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân đồng thời hỏi: “Có ý gì?”

Lâm Đông giải thích nói: “Có hai cách nói, mọi người muốn nghe loại nào?”

“Đều nói.”

“Được rồi.” Lâm Đông nói: “Người cổ đại cho là rễ cây chết rồi, mục nát, thật ra không phải đã chết rồi mục nát, mà là biến thành đom đóm, bởi vì đom đóm chỉ xuất hiện ở nơi có cây mục nát, cho nên gọi ‘Hủ thảo vi đom đóm’, một cách nói khác chính là đom đóm đẻ trứng trong những cây mục nát, cho nên mới có đom đóm.”

Sau khi Lâm Đông nói xong, Mục Hưng Hà nở nụ cười, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân lại sững sờ, Hạ Tiểu Xuyên thán phục mà nói: “Lâm Đông, làm sao mà mày hiểu nhiều như vậy.”

Lâm Đông nói: “Đọc sách đó.”

Kỳ Kỳ hỏi: “Nhiều như vậy chứ mày đều biết sao?”

Lâm Đông nói: “Tao có thể tra từ điển mà.”

“Mày không ngại phiền phức à. Nếu là chữ tao không biết, tao sẽ không nhìn.”

“...”

Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu: “Nếu ai cũng giống như mày thì cả lớp đều là người ngu.”

Kỳ Kỳ biện giải: “Anh, em không ngu, thầy giáo nói em đặc biệt thông minh, em học tập không giỏi, là bởi vì em không học tập cho giỏi.”

“Vậy sao mày không lo học đi?”

“Em cũng muốn học tập cho giỏi, nếu lại thi không tốt, vậy em thật mất mặt.”

“ ... ”

“Em —— ”

“Đừng nói chuyện nữa, ngủ!” Tưởng Tiểu Quân đánh gãy lời Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ quay đầu hỏi: “Lâm Đông, mày muốn ngủ chưa? Nếu mày chưa muốn ngủ, tao có thể nói chuyện với mày, chúng ta —— ”

Lâm Đông nói: “Tao muốn ngủ.”

Kỳ Kỳ không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, bởi vì chỉ cần Lâm Đông chịu nói chuyện, như vậy Hưng Hà cùng anh nó sẽ không đánh nó, nếu như Lâm Đông không muốn, vậy nó không được nói chuyện, nếu không sẽ ăn đòn, cho nên nó không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Không bao lâu sau, cũng không biết ai mở miệng trước, năm người lại trò chuyện, mãi cho đến nửa đêm mới ngủ, lúc tỉnh lại đã là chín giờ sáng, khí trời hơi âm u một chút, sau đó là một cơn gió mạnh mưa rào, kéo dài tầm hai tiếng, mưa xong, Lâm Đông vui vẻ: “Ngày hôm nay chúng ta không cần bán bánh quai chèo cũng có thể kiếm được tiền tiêu vặt rồi!”

Bốn người Mục Hưng Hà nghi hoặc mà nhìn về phía Lâm Đông.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 93: Quà Tặng

Lâm Đông bắt đầu sinh sống ở trấn Cẩm Lí từ khi năm tuổi rưỡi, giao hàng, đi học, chơi đùa đều tại trấn Cẩm Lí, bé biết rất rõ thay đổi bốn mùa của trấn Cẩm Lí, nhiều hơn bốn người Mục Hưng Hà, biết sau khi mưa rào qua đi ngoại trừ việc chân trời có cầu vồng, trong rừng cây cũng sẽ có một lượng lớn ve sầu sữa chui lên.

Ve sầu sữa còn gọi là ve sầu, ve sầu vàng, là tiền thân của ve sầu, có phong phú a-xít a-min, an-bu-min cùng với nguyên tố vi lượng, từ xác đến thịt đều có giá trị cực cao dùng trong ăn uống cùng làm thuốc, hàng năm có thật nhiều tiểu thương thu mua lượng lớn để cung cấp cho nhu cầu của thị trường, điểm này Lâm Đông đã biết từ lâu, cũng biết ve sầu sữa sinh sống ở trong đất rất khó bắt, cũng biết mưa to sẽ làm chìm ổ của nó, lúc này ve sầu sữa sẽ bò ra ngoài.

Bé mở miệng nói “Ve sầu sữa” với bốn người Mục Hưng Hà, lập tức bốn người Mục Hưng Hà đã hiểu, cao hứng chạy về nhà thay ủng đi mưa, cùng Lâm Đông chạy vào trong rừng cây, hoa cỏ cây cối trong rừng bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ, cành lá xanh biếc tản ra mùi thơm nồng nặc, một cơn gió thổi tới, kéo theo mùi đất, năm người không thềm để ý hoa cỏ, trước tiên đưa mắt nhắm tới chỗ không cỏ trên mặt đất.

Chỗ không cỏ trên mặt đất như là bị bàn ủi là qua một lần, bằng phẳng bóng loáng, năm người chạy lên trước, khom lưng dùng ánh mắt tìm tòi trên mặt đất, Hạ Tiểu Xuyên bắt đầu kêu gào trước tiên: “Ở đây có một cái!”

Bốn người Lâm Đông vội chạy tới, năm người vây quanh một vòng, nhìn thấy trên mặt đất bằng phẳng có một lỗ nhỏ bằng ngón tay cái, một con ve sầu sứa màu đất gật gù đầu bò lên, Hạ Tiểu Xuyên vươn tay tính bắt, kết quả bị Lâm Đông ngăn cản.

Lâm Đông nói: “Chờ nó bò lên một chút nữa đã.”

Hạ Tiểu Xuyên mới không bắt nữa.

Năm người đồng thời nhìn ve sầu sứa chậm rãi bò ra ngoài nửa người, ve sầu sứa không được linh hoạt và nhạy cảm như ve sầu, ngược lại nó chậm chạp lại ngốc, nếu không phải mưa to tràn vào trong ổ, nó sẽ đợi trời tối người yên mới leo lên cây, lột xác thành ve sầu, Hạ Tiểu Xuyên không tốn sức chút nào bốc một con ve sầu sứa, cao hứng nói: “Lượm được một con rồi.”

Không sai, là tìm rồi lượm cực kỳ dễ dàng.

Lượm thoải mái như vậy, điều này cổ vũ bốn người Lâm Đông, bốn người nhanh chóng quay người tìm trên mặt đất, nhắm những chỗ không có cỏ mà tìm, đi tuốt vào trong rừng cây.

Trận mưa buổi sáng này đến thật vội đi cũng gấp, lại làm cho không khí thập phần mát mẻ, vì vậy chó trong nhà, cá trong nước, ve sầu sứa dưới đất đều muốn được ra hóng mát một chút, năm người Lâm Đông dễ dàng lượm được nửa rổ ve sầu sứa, sợ làm cho ve sầu năm nay bị tuyệt chủng, năm người nhanh chóng thu tay lại, lúc đi ngang qua thân cây mục nát bên cạnh, nhìn thấy dưới vỏ cây mọc đầy nấm mèo, liền hái thêm nửa rổ, không trì hoãn nữa mà chạy đến chợ của trấn Cẩm Lí bán.

Ve sầu sứa cùng nấm mèo có dinh dưỡng giá trị cao, rất nhiều người thích ăn, bán cực kỳ tốt, không đầy một lúc đã bán sạch, bán được tròn hai mươi đồng, năm người mỗi người được chia bốn đồng.

Kỳ Kỳ cầm tiền liền muốn mua đi que cay.

Hạ Tiểu Xuyên cũng muốn đi mua que cay.

Hai người đồng thời chạy đến quầy bán quà vặt.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: “Em muốn ăn que cay không?”

Lâm Đông lắc đầu.

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

“Em không ăn cái gì, em phải mua quà cho mẹ và cô em.”

“Mua quà gì?”

“Mua bông tai, cô thích bông tai, nhưng cô không nỡ mua.”

Lòng thích cái đẹp người người đều có, Lâm Lệ Hoa cũng vậy, chỉ có điều sinh hoạt túng quẫn làm cho cô cảm thấy những thứ này là phô trương lãng phí, Lâm Đông nhớ tới có lần xem ti vi, cô nhìn chằm chằm bông tai của người phụ nữ trong ti vi nói thật đẹp, bé muốn mua cho cô, dùng tiền mình kiếm được mua.

“Vậy đi mua ngay đi.” Mục Hưng Hà nói.

Lâm Đông hỏi: “Anh muốn mua cái gì sao?”

“Anh xem một chút.”

“Tiểu Quân thì sao?”

Tưởng Tiểu Quân suy nghĩ một chút nói: “Anh cũng xem.”

Ba người Lâm Đông không để ý đến Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, xoay người đi vào chợ, chạy đến quầy bán trang sức, Lâm Đông nhìn chằm chằm bông tai mà chọn, trong đủ loại bông tai chọn ra hai đôi, một đôi có hình ngôi sao tặng cho cô, một đôi hình mặt trăng tặng cho mẹ, bé cũng không biết tại sao lại chọn hai đôi này, chỉ là

cảm thấy rất thích hợp với cô và mẹ, bé còn muốn mua cho ba và dưỡng, nhưng hai đôi bông tai là bốn đồng, vừa vặn xài hết số tiền tiêu vặt mà bé kiếm được trong ngày hôm nay.

Không thể nhất bên trọng nhất bên khinh, bé liền móc ra năm đồng tiền tiêu vặt mà bé kiếm được mấy ngày trước, mua hai cây bút mực cho ba và dưỡng, sau khi trả tiền, quay đầu nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không có thói quen biểu đạt yêu thương với cha mẹ, chưa từng mua đồ bao giờ, có chút hưng phấn lại có chút ngượng ngùng còn có chút không biết làm sao.

Lúc ẩn lúc hiện ở cửa hàng trang sức một hồi, Mục Hưng Hà tiện tay cầm hai cái vòng tay, Tưởng Tiểu Quân thấy Mục Hưng Hà chọn vòng tay, hắn cũng lấy hai cái, hai người cùng đi đến bên cạnh Lâm Đông nói: “Đi thôi.”

Lâm Đông gật đầu.

Sau khi trả tiền, ba người Lâm Đông đồng thời đi về phố đông lớn, chia tay ở tiệm tạp hóa nhóc con, Lâm Đông đi vào trong tiệm tạp hóa, nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đang đứng trước quầy tính sổ, bé lặng lẽ đi tới trước quầy, có chút thấp thỏm có chút bất an gọi: “Cô ời.”

Lâm Lệ Hoa giương mắt nhìn thấy Lâm Đông liền nở nụ cười: “Về rồi.”

Lâm Đông gật đầu.

“Đi đâu vậy?”

“Đi lên chợ ạ.”

“Bán đồ à?”

“Dạ, con bán ve sầu sữa và nắm mèo.”

“Bán được bao nhiêu tiền?”

“Bốn đồng ạ.”

“Đồng Đồng thật là lợi hại.”

“Dạ, con còn mua đồ, mua đồ cho cô.”

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: “Con mua đồ cho cô?”

Lâm Đông gật đầu, lấy hộp bông tai đã bị nắm đến đồ mờ hôi ra, khuôn mặt nhỏ có chút ửng hồng, đưa về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa giật mình hỏi: “Cho cô?”

Lâm Đông nói: “Dạ.”

“Con dùng tiền mình kiếm được mua cho cô à?”

“Dạ.”

Một nhà Lâm Đông đã cho Lâm Lệ Hoa rất nhiều thứ, Lâm Lệ Hoa vẫn luôn mang trong lòng cảm kích, trước nay cô đối xử không tồi với một nhà Lâm Đông, thế nhưng việc này cùng với việc Lâm Đông tự mình kiếm tiền mua đồ cho cô là hoàn toàn khác nhau, có cảm giác con trai lớn rồi, có ích, cô có chút kích động tiếp nhận cái hộp, mở ra xem là bông tai.

Bông tai —— Lâm Lệ Hoa có chút cay mắt lòng cũng chua xót, từ nhỏ cô đã thích các loại bông tai, giống như rất nhiều người có “sở thích” khác nhau, cô lại thích cái này, sau khi quen Hạ Thanh Chương rất nhiều năm sau, Hạ Thanh Chương mới biết, cô chưa từng nói với Lâm Đông, làm sao mà Lâm Đông biết được?

“Con cố ý mua cho cô à?” Lâm Lệ Hoa nhin khóc hỏi.

Lâm Đông gật đầu, nói: “Con cũng mua cho mẹ con một đôi hình mặt trăng, còn mua cho dượng một cây bút, đều là dùng tiền của con. Cô ơi, cô có thích không?”

Lâm Đông hơi sốt sắng, sợ cô không thích.

Lâm Lệ Hoa run lên một chút, khôi phục tâm tình, nhìn Lâm Đông nói: “Thích, cô cực kỳ thích.”

Lâm Đông thả lỏng, vui sướng trong lòng lan tràn ra.

Lâm Lệ Hoa vươn tay xoa đầu Lâm Đông, nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy.

Lâm Đông cũng cao hứng vô cùng, có loại cảm giác vui vẻ khi được tán thành, bé cao hứng nói: “Cô ơi, chờ con lớn lên một chút, kiếm được nhiều tiền, sẽ mua loại to hơn cho cô.”

Lâm Lệ Hoa gật đầu: “Được.”

“Đây là bút cho dượng ạ.”

“Ừ.”

Đưa quà xong, Lâm Đông cảm thấy chuyện của mình đã xong, nói: “Vậy con về nhà ạ.”

“Buổi trưa ở đây ăn cơm có được không? Cô làm đùi gà con thích ăn, chịu không?”

Lâm Đông vui vẻ nói: “Dạ, con về nói một tiếng với ba mẹ con đã.”

“Đi đi.”

Lâm Đông cao hứng về nhà, đem bông tai cùng bút tặng cho Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, hai vợ chồng cao hứng ôm Lâm Đông hôn một cái, Lâm Đông không nhận được kể cho hai

người nghe những chuyện bận rộn mà mình đã trải qua trưa hôm nay, vừa nghe Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi vừa cười, liên tục nhìn chăm chú vào Lâm Đông.

Lâm Đông nói tiếp: “Mẹ, cô bảo con qua đó ăn cơm, con muốn đi ăn.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Vậy thì đi thôi.”

“Buổi tối con sẽ trở về ăn cơm cùng ba mẹ.”

“Đi đi.”

Lâm Đông chạy đến tiệm tạp hóa nhóc con lần thứ hai, vừa vặn Hạ Tiểu Xuyên trở lại, bé cùng Hạ Tiểu Xuyên ở bên trong phòng chơi cờ năm quân, không bao lâu sau Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chạy tới, nhìn dáng vẻ không giống như cao hứng.

Lâm Đông hỏi: “Hưng Hà, Tiểu Quân, hai người đưa vòng tay cho ba mẹ chưa?”

Mục Hưng Hà nói: “Đưa rồi, thế nhưng ba anh không thích.”

Tưởng Tiểu Quân cùng nói: “Mẹ anh còn mắng anh, nói anh xài tiền bậy bạ. Sau này anh không bao giờ mua đồ cho bọn họ nữa.”

Lâm Đông nghe mà kinh ngạc không thôi, cảm thấy ba mẹ sẽ không như vậy đâu, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cảm thấy ấm ức như nhau, Lâm Đông cũng không biết nên nói thế nào, đành kéo Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chơi cờ năm quân, đang trong quá trình chơi, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân vẫn còn tức giận bất bình mà nói ba mẹ không thích quà, đang nói, Kỳ Kỳ chạy từ tiệm tạp hóa vào, hỏi: “Anh, Hưng Hà, hai người mua vòng tay cho ba mẹ à?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đúng vậy.”

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: “Làm sao mày biết?”

Kỳ Kỳ nói: “Ba mẹ hai người sắp khen hai người lên trời luôn rồi.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân sững sờ.

Lâm Đông thì lại hỏi: “Khen cái gì? Khen ở đâu?”

Kỳ Kỳ vươn tay chỉ về hướng tiệm tạp hóa, nói: “Ở trong cửa hàng đó, đang nói, mấy người tự nghe đi.”

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn lẫn nhau, không quá tin tưởng nhưng vẫn đồng thời đi vào tiệm, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đi theo phía sau, năm người không ngông nghênh đi vào trong tiệm, mà là dán vào cửa nghe người lớn đang tán gẫu, bằng âm thanh phân rõ từng người.

“Hưng Hà nhà cô mua vòng tay cho cô à?”

“Đúng vậy, mua cho tôi cùng ba nó mỗi người một cái, tuy rằng không đáng giá, thế nhưng là tấm lòng, đứa nhỏ này kiếm được tổng cộng bốn đồng, đều tiêu cho tôi và ba nó, không phải Tiểu Quân cũng mua cho hai người sao? Thích không?”

“Sao có thể không thích? Ba nó còn mắng nó, sau lưng lại đeo sợi dây kia lên cổ tay.”

“Ha ha, bọn nhỏ đều lớn rồi, biết thương người khác.”

“Đúng vậy, cảm thấy không có uổng công, biết đối xử tốt với cha mẹ.”

“Đúng vậy, tôi cũng không cần nó mua thứ gì cho bọn tôi, khỏe mạnh lớn lên là tốt rồi.”

“...”

Nhóm ba mẹ cô một lời tôi một lời mà nói, Lâm Đông thăm dò liếc mắt nhìn vào trong tiệm, nhìn thấy mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân đều đeo cái vòng tay hai đồng một cái trên cổ tay, trên mặt là nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn, bé quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân có chút ngượng ngùng có chút cao hứng, ngượng ngùng là vì hiểu lầm ba mẹ, cao hứng chính là ba mẹ thích quà mà bọn họ tặng, còn đặc biệt quý trọng, hai người có chút lằng lằng.

Mục Hưng Hà mở miệng nói: “Đi, chơi cờ năm quân đi.”

Tưởng Tiểu Quân cũng nói: “Đi.”

Năm người liền lén lén lút lút trở lại phòng Hạ Tiểu Xuyên, vui sướng mà chơi cờ năm quân, đợi đến khi người lớn gọi về ăn cơm, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân bay ra khỏi phòng Hạ Tiểu Xuyên như đạn pháo, chạy gấp rút về nhà mình.

Lâm Đông nhìn mà vui vẻ, bé biết ba mẹ đều yêu con cái, con cái cũng hi vọng được ba mẹ công nhận, hai bên trao đổi, tình yêu thương cũng được san sẻ, trong lòng Lâm Đông sung sướng mà nhìn bóng lưng Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, trong tiếng kêu gào của phụ huynh, bé và cô dựng ăn cơm.

Vừa mới cơm nước xong, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân liền đến tìm bé, nói là có thể đi câu cá bán, Lâm Đông, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ liền đi theo Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi câu cá, ngoại trừ câu cá, năm người còn kiếm lon nước, bình rượu, tìm ve sấu sứa khắp nơi, xác ve sấu, cũng sẽ đi bán chim, bắt gà rừng.

Nói chung một kỳ nghỉ hè năm người đều không rảnh rỗi, đương nhiên cũng kiếm được không ít tiền, năm người đều mua quà cho ba mẹ, tuy rằng chỉ thu được những lời nhắc nhở của ba mẹ, nhưng bọn họ cũng biết ba mẹ đều thích.

Cứ bận rộn như vậy, nghỉ hè sắp kết thúc, một ngày buổi trưa, năm người nằm dưới tàng cây, nghe ve sầu kêu to, Hạ Tiểu Xuyên đột nhiên ngồi dậy nói: “A, sắp đi học rồi!”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 94: Trung Học

Kỳ Kỳ bưng tỉnh cả kinh, cũng ngồi dậy hỏi: “Phải đi học?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Đúng vậy!”

“Khi nào khai giảng?” Kỳ Kỳ bị hai chữ “Khai giảng” dọa sợ tới mức không biết khi nào thì đi học.

Hạ Tiểu Xuyên trả lời: “Ngày mừng một tháng chín đó.”

“Vậy bây giờ là ngày mấy tháng mấy?”

“Ngày hai mươi lăm tháng tám.”

“Vậy sắp đến ngày mừng một tháng chín?”

“Còn sáu ngày!”

Kỳ Kỳ sững sờ, chỉ có sáu ngày thôi!

Hạ Tiểu Xuyên cũng bị chữ “Sáu ngày” dọa sợ hết hồn, nhóc và Kỳ Kỳ giống nhau, mùa hè này trôi qua cực kỳ thoải mái, mỗi ngày cùng ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đi dạo phố chật hẹp, vừa chơi vừa kiếm tiền tiêu vặt, có thể mua que cay có thể mua kem que còn có thể dung dung rảnh rỗi nằm ở dưới cây lớn hóng gió... Vừa nãy bỗng nhiên nhớ tới việc phải đi học, nhóc quay đầu ngo ngác mà nhìn về phía Kỳ Kỳ, hỏi: “Kỳ Kỳ, mày làm xong bài tập nghỉ hè chưa?”

Kỳ Kỳ ra vẻ nghiêm trọng nói: “Tao chưa, mày thì sao?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Cũng chưa.”

Kỳ Kỳ chuyển hướng qua Lâm Đông: “Lâm Đông mày làm xong chưa?”

Hạ Tiểu Xuyên tiếp lời: “Lâm Đông lên năm nhất trung học, năm nay không có bài tập nghỉ hè.”

“Chỉ hai chúng ta có bài tập nghỉ hè?”

“Ừ.”

Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, nói: “Tao còn thật nhiều bài chưa làm.”

“Tao cũng vậy.”

“Vậy chúng ta nhanh đi làm đi.”

“Đi.”

Hai người đồng thời tự đứng lên, vội vội vàng vàng mà đeo giày xăng-đan vào, quay đầu lại nói một câu cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, nhanh chóng chạy về nhà từng người, ba người Lâm Đông ngồi ở trên chiếu nhìn có chút hả hê cười to, ba người không chỉ một lần nhắc nhở hai người Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên làm bài tập, nhưng hai người không coi đó là việc to tát, vậy thì không nên trách người khác.

Cười xong, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân ngồi ở trên chiếu tán gẫu, đề tài cũng tự nhiên mà rơi vào kỳ khai giảng, ba người đã bị kêu là “Học sinh tiểu học” năm năm rồi, lập tức muốn biến thành “Học sinh cấp hai”, mọi người vẫn nói bọn họ lớn rồi, lớn rồi, hiểu chuyện, kỳ thực chính bọn họ lại chẳng có chút cảm giác nào, bọn họ cũng không cảm thấy mình lúc sáu, bảy tám tuổi và mười một mười hai ba tuổi khác nhau ở chỗ nào, nhưng có thân phận “Học sinh cấp hai”, đột nhiên làm cho bọn họ cảm thấy có lẽ đúng là mình lớn rồi.

Loại biến hóa thân phận này làm cho ba người vừa kích động lại ngóng trông, còn có chút thấp thỏm không yên, ngồi ở dưới tàng cây hoè tươi tốt nói chuyện liên quan đến trung học Cẩm Lý.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Giáo viên trung học không có tốt như giáo viên tiểu học đâu.”

Lâm Đông hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì giáo viên trung học sẽ không quản em, em có thích học hay không.”

“Vậy nếu như học tập không giỏi thì phải làm sao bây giờ?” Lâm Đông tích cực đặt câu hỏi: “Học tập không giỏi giáo viên cũng không quản sao?”

“Đó là chuyện của em.” Mục Hưng Hà tiếp một câu: “Cũng không phải trẻ con, cuộc đời của em còn có thể để cho người khác phụ trách sao?”

Lâm Đông gật đầu.

Tưởng Tiểu Quân cũng đồng ý.

Ba người ngồi ở trên chiếu gấu một chút, rồi lấy sách ngoại khóa để một bên “Robinson phiêu lưu ký”, “Hoàng tử bé”, “Đảo thần bí” cầm lên đọc, đọc một chút lão Uông liền vui cười hớn hở mà gọi Lâm Đông chơi cờ tướng, trước đây Lâm Đông cùng lão Uông chơi cờ tướng, lão Uông chấp Lâm Đông một con cờ, “Xe”, “Mã”, “Pháo” đều từng chấp qua, Lâm Đông đều dưới cơ lão Uông, lão Uông luôn nói, nếu nhóc con thắng ông, ông sẽ cho nhóc con một trăm đồng tiền.

Năm ngoái Lâm Đông đi đế đô có đánh cờ với ông ngoại mình mấy lần, trở về liền thắng lão Uông, lão Uông hết lòng tuân thủ cam kết cho Lâm Đông một trăm đồng tiền, từ đó về sau thỉnh thoảng liền gọi Lâm Đông chơi cờ tướng, đặc biệt thích chơi cờ với Lâm Đông.

Lâm Đông cũng nguyện ý chơi cùng lão Ông, ngồi trước cửa tiệm tạp hóa nhóc con liền thắng lão Ông một trận, lão Ông giống như cho rằng cháu mình thắng, cao hứng vô cùng, về nhà liền ôm một bộ văn hay tranh đẹp “Sơn hải kinh” đưa cho Lâm Đông, nói là chúc mừng Lâm Đông lên lớp, Lâm Đông không dám nhận, vẫn là Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi ra khỏi nhà, Lâm Đông mới ôm bộ sách, nói với lão Ông: “Con cảm ơn ông.”

Lão Ông cười nói: “Không cần khách khí, học tập cho giỏi, quay đầu một cái lại lên năm nhất phổ thông, thi Bắc Đại, Thanh Hoa, Harvard.”

Lâm Đông gật đầu.

Lão Ông quay đầu hỏi Bùi Thức Vi: “Trung học Cẩm Lý sắp vào học rồi nhỉ?”

Bùi Thức Vi nói: “Vâng, chỉ còn một cái cuối tuần nữa là đi học.”

Lão Ông hết sức quan tâm hỏi: “Vậy mua đồ dùng học tập chưa?”

Bùi Thức Vi sờ sờ đầu Lâm Đông nói: “Vẫn chưa, ngày mai đi vào thành phố mua.”

“Được được được, mua nhiều một chút, vậy mọi người bận rộn tiếp đi, ông đi về.”

“Chú Ông (ông) đi thông thả.”

Tiền lão Ông xong, Lâm Đông quay đầu hỏi: “Ba ơi, ngày mai chúng ta đi vào thành phố mua đồ dùng học tập ạ?”

Bùi Thức Vi cười nói: “Đúng vậy.”

“Lái xe đi ạ?”

“Đúng.”

“Vậy có thể mang theo Hưng Hà cùng Tiểu Quân không ạ?”

“Con đi hỏi một câu xem bọn họ có đi hay không, ba mẹ bọn họ có đồng ý hay không đã.”

“Dạ, con đi hỏi.”

“Đi đi.”

Sáng ngày hôm sau, Lâm Đông mới vừa cơm nước xong, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân mặc chỉnh tề mà chạy tới tìm Lâm Đông, đợi đến khi một nhà Lâm Đông sửa soạn xong, xe hơi nhỏ của Mục Hoài An cũng lái đến cửa nhà Lâm Đông.

Người nhà ba người cùng hai chiếc xe hơi nhỏ đi trong thành phố, từ buổi sáng đi dạo đến buổi trưa, mua cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân quần áo mới, giày mới cùng sách mới, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lại dùng tiền tiêu vặt mà mình kiếm được lúc nghỉ hè mua đồ dùng học tập, mua xong sau ba nhà đồng thời đi ăn lẩu, lúc trở lại trấn Cẩm Lí đã chạng vạng.

Lâm Đông cầm một phần đồ dùng học tập mới tinh đi đến tiệm tạp hóa nhóc con, hỏi: “Cô ời, Tiểu Xuyên đâu ạ?”

Lâm Lệ Hoa đang lấy tạp hoá cho người ta, trả lời một câu: “Ở trong sân làm bài tập nghỉ hè đó.”

“Con đi xem xem.”

“Đi đi.”

Lâm Đông chạy vào sân sau tiệm tạp hóa, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ nằm úp sấp trước bàn nghiêm túc làm bài tập nghỉ hè, hai người thật sự nghiêm túc làm bài tập, không có chơi hộp bút, cũng không tán gẫu, càng không chơi đùa với kiến hoặc là sâu, Lâm Đông đi tới phía sau hai người, nhìn kỹ tình hình

bài tập nghỉ hè của hai người xong, lôi một cái ghế, ngồi vào trước bàn, mới hấp dẫn lực chú ý của Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ.

“Lâm Đông, mày về rồi!” Hạ Tiểu Xuyên nói.

Lâm Đông đưa đồ dùng học tập cho Hạ Tiểu Xuyên nói: “Cho anh này.”

“Thứ gì thế? Một bao lớn như thế.”

“Cặp sách, bút máy, mực bút máy, vở, hộp bút, đều là đồ dùng học tập.”

“Mày mua cho anh?”

“Ừ, đều là do em dùng tiền tiêu vặt của mình để mua, em mua cho anh, không cần cô mua cho anh nữa.”

Hạ Tiểu Xuyên liếc nhìn nói: “Nhưng anh không có tiền trả lại cho mày.”

“Không cần trả, em đưa cho anh, anh học tập cho giỏi là được rồi.”

“Vậy chờ anh có tiền, anh mua cho mày.”

“Được.”

Hạ Tiểu Xuyên vui mừng mở ra xem.

Kỳ Kỳ lại gần xem, vẻ mặt ước ao.

Lâm Đông đưa cho Kỳ Kỳ một cái bút lông.

Kỳ Kỳ liền thỏa mãn.

Lâm Đông dễ dàng nói: “Được rồi, hai người làm bài tập đi, em về nhà.”

Kỳ Kỳ gọi Lâm Đông lại hỏi: “Lâm Đông, mày không có bài tập phải làm à?”

Lâm Đông quay đầu lại nói: “Không có.”

Kỳ Kỳ ủ rũ mà nói: “Vậy mày giúp tao làm một quyển bài tập nghỉ hè môn toán đi, nhiều lắm, tao làm tới mức tay cũng mỏi, tao làm không xong, tao —— “

Không đợi Kỳ Kỳ nói xong, Lâm Đông trực tiếp từ chối: “Mày tự làm đi”

Kỳ Kỳ cau mày cầu xin: “Mày không thể làm giúp tao sao?”

“Không thể.”

“Làm hai trang cũng không được sao?”

“Không được.” Lâm Đông xua tay với Kỳ Kỳ nói: “Lo làm đi, tao đi, không được lười biếng, nếu không thì mày không lấy được sách mới đâu.”

Lâm Đông nói xong không ngừng lại mà chạy về nhà, chạy về nhà không bao lâu, liền quay người ghé vào cửa nhỏ cạnh tường, từ trong khe cửa nhìn Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, nhìn hai người nghiêm túc làm bài tập, bé yên lòng về nhà, giúp đỡ ba mẹ chuẩn bị cơm tối.

Sau bữa cơm chiều, bé và Tưởng Tiểu Quân đồng thời chạy đến nhà Mục Hưng Hà xem đĩa video, nhìn thấy ba đi tìm bé, bé mới về nhà, sáng sớm ngày hôm sau như thường lệ đi bắt ve sầu sữa, kiểm xác ve sầu, chỉ có điều “lượng công việc” giảm rất nhiều so với trước đây, thời gian bọn họ chơi đùa nhiều hơn.

Khi ba người bọn họ chơi đùa, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên ở nhà điên cuồng làm bài tập nghỉ hè, rốt cuộc trước khi khai giảng một ngày, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đã làm xong bài tập nghỉ, làm xong

liền chạy tới trước mặt Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân khoe khoang, nói mình đã làm xong toàn bộ, rất khổ cực rất cố gắng.

Lâm Đông hỏi: “Làm đúng không?”

Kỳ Kỳ nói: “Làm đúng.”

“Làm sao mà biết đúng rồi?”

“Ba tao nói.”

Hạ Tiểu Xuyên tiếp một câu: “Ba mà nói khó tin nhất, lời của ba mà mà mà cũng tin.”

Kỳ Kỳ bị ghen một chút, qua chốc lát mới nói: “Cho dù làm sai cũng không sao, dù sao thì thầy giáo cũng sẽ không kiểm tra tỉ mỉ, nếu như thầy giáo kiểm tra tỉ mỉ, kiểm tra ra được, vậy tao liền hỏi thầy giáo bài này làm như thế nào.”

Kỳ Kỳ nói với vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Mục Hưng Hà chỉ vào Kỳ Kỳ nói: “Kỳ Kỳ, bài tập nghỉ đông và nghỉ hè của mà là đối tượng kiểm tra trọng điểm, lúc đó bị thầy giáo phát hiện, mà cũng đừng có khóc.”

Kỳ Kỳ hồi tưởng một chút kỳ khai giảng nào mình cũng phải trải qua một hồi đau đớn thê thảm, không khỏi rung mình lạnh lẽo, quay người chạy về nhà, cầm hai bản bài tập nghỉ hè đến tìm Lâm Đông, để Lâm Đông kiểm tra giúp mình, khi Lâm Đông nói không thành vấn đề nó mới yên tâm lại, cùng bốn người Lâm Đông tụ lại cùng nhau ăn cơm ngủ xem phim võ hiệp, ngày trôi qua.

Ngày hôm sau là ngày khai giảng, tiểu học Cẩm Lý, trung học Cẩm Lý đều đi học, trời vừa mới sáng không bao lâu, khắp phố lớn ngõ nhỏ trấn Cẩm Lý liền vang lên tiếng bọn nhỏ cùng người lớn:

“Đi học! Mình lên lớp hai rồi!”

“Đi học, mình phải đi học lớp mẫu giáo.”

“Ông ơi, đi nhanh lên! Không thì lát nữa đến trường học báo danh trễ mất!”

“Oa nha! Mang bút chì hay chưa?”

“Không cần mang bút chì! Báo danh xong là trở về rồi.”

“Bàn tử! Nhanh rời giường, đi học đi học! Nhanh đi học!”

“... ”

Một loại không khí mới tinh lan tràn khắp trần Cẩm Lí, lan tràn đến nhà Lâm Đông, Lâm Đông đã thức dậy rất sớm, mặc quần áo mà Nguyễn Tâm Bình cố ý chọn, áo đơn giản màu trắng ngắn tay quần màu đen, những chi tiết nhỏ hiện ra ở chỗ khác với tất cả mọi người, mặc trên người Lâm Đông đặc biệt đẹp.

Bây giờ vóc dáng Lâm Đông cao lớn hơn không ít, trên mặt còn có chút tròn tròn của con nít, thế nhưng đã lộ ra bộ dáng soái ca tuyệt đỉnh, bé có chút kích động đeo cặp sách trên lưng, nói: “Mẹ, mọi người không cần theo con đến trường đâu, con và Hưng Hà, Tiểu Quân đã bàn xong rồi, không cho phụ huynh đi, tự bọn con đi báo danh lấy sách là được rồi.”

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nói: “Nhưng đây là lần thứ nhất bảo bố lên trung học, ba mẹ muốn đi cùng con mà.”

Lâm Đông có chút do dự.

Bùi Thức Vi đi tới, ôm bả vai Nguyễn Tâm Bình nói: “Con trai đã mười tuổi, không phải em luôn hi vọng con độc lập có bản lĩnh sao? Những chuyện như báo danh không phải nên để cho nó đơn độc hoàn thành à?”

Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Bùi Thức Vi.

Bùi Thức Vi cười nói: “Chúng ta ở nhà chờ nó, làm đồ ăn ngon, cũng là một loại làm bạn, hơn nữa, ba mẹ Hưng Hà cùng ba mẹ Tiểu Quân yên tâm để cho bọn nó đi báo danh lên lớp mà.”

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mới gạt đầu, nhiều lần dặn Lâm Đông đạp xe cẩn thận một chút, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, cũng không được nói chuyện cùng người xa lạ, không nên cùng Hưng Hà, Tiểu Quân đi lạc, đợi đến khi Lâm Lệ Hoa lại đây, lại là một trận căn dặn, Lâm Đông dắt xe đạp đứng chung một chỗ cùng Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân, nói với Nguyễn Tâm Bình, Lâm Lệ Hoa cùng Bùi Thức Vi: “Mẹ, cô, ba, con biết rồi, con biết rồi, yên tâm đi, con đều biết hết.”

Lúc này Bùi Thức Vi mới nói: “Vậy đi đi, tan học thì trở lại.”

Lâm Đông gạt đầu, cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân quay đầu lại nhìn ba mẹ bọn họ, sau đó đồng thời nhảy lên xe đạp, chạy về hướng trung học Cẩm Lý.

Đám người Nguyễn Tâm Bình đứng ở giữa đường, nhìn ba đứa nhỏ đeo cặp sách đạp xe đạp, trong lòng có vui vẻ cùng khổ sở.

Vui vẻ chính là rốt cuộc bọn nhỏ cũng đã lên trung học, lên trung học là mang ý nghĩa lớn lên.

Khổ sở chính là bọn nhỏ lớn rồi.

Làm cha mẹ chính là như vậy, một bên hi vọng con mình mau mau khỏe mạnh lớn lên, một bên lại không hy vọng con mình lớn lên rời khỏi mình, loại tâm lý mâu thuẫn này làm phiền mắt của mấy người lớn đều đỏ.

Nguyễn Tâm Bình nhìn Lâm Đông bởi vì không đủ cao, mà phải chuyển động thân thể giẫm lên bàn đạp, cô không nhìn được đau

lòng, đôi mắt cay cay, vừa quay đầu nhìn thấy Lâm Lệ Hoa đang lau nước mắt, cô không khỏi vỗ vỗ vai Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa khịt khịt mũi, cười nói: “Thật nhanh, Đông Đông lên trung học rồi.”

“Đúng vậy.” Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đã chạy qua tiểu học Cẩm Lý, đang đạp xe về hướng trung học Cẩm Lý, đạp khoảng chừng mười lăm phút, ba người đến cửa trung học Cẩm Lý.

Trung học Cẩm Lý khí thế hơn tiểu học Cẩm Lý rất nhiều, so với tiểu học Cẩm Lý thì cổng trường rộng, cao, hơn nữa bốn chữ “Trung học Cẩm Lý” còn được mạ vàng, ba người xuống xe trước cửa trung học Cẩm Lý, đẩy xe đạp cùng một làn sóng học sinh đi vào cửa trường học, vào cửa trường học xong, ba người liền bị tình cảnh trong trường học dọa cho sợ ngây người.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 95: Cảm Giác

Trong lúc nghỉ hè, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân từng đạp xe đạp tới trung học Cẩm Lý, vào lúc ấy bọn họ đã biết trung học Cẩm Lý có diện tích rất lớn, chứa học sinh của mấy trấn nhỏ cùng làng lân cận, một khối có ít nhất mười lớp, nhân số đông đảo.

Nhưng mà, “Biết đến” cùng “Nhìn thấy” là hai chuyện khác nhau.

Ba người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ như thế, trong vườn trường thẳng tắp rộng rãi là tầng tầng lớp lớp học sinh, mỗi người đều có cái đầu rất cao, có đi bộ, có dắt xe đạp, có đạp xe đạp... Tình cảnh hoàn toàn khác với tiểu học Cẩm Lý khi khai giảng.

Tưởng Tiểu Quân thán phục một câu: “Thật là nhiều người quá.”

“Ừ.” Mục Hưng Hà quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Đông bên cạnh nói: “Đông Đông, quá nhiều người, em theo sát anh, đừng để bị chen lạc.”

Lâm Đông gật đầu, cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đồng thời đi vào trong sân trường, cùng một đám học sinh đi đến sân thể dục của trường, để xe đạp vào bãi để xe, khóa kỹ, sau đó ba người đứng ở trên sân thể dục mờ mịt nhìn bốn phía.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Kế tiếp chúng ta làm gì?”

Lâm Đông nói: “Báo danh.”

Tưởng Tiểu Quân lại hỏi: “Đi đâu báo danh?”

Lâm Đông không biết.

Mục Hưng Hà nói: “Chúng ta đi tìm xem.”

Ba người đang muốn rời khỏi bãi để xe thì thấy được lớp trưởng lúc còn học tiểu học Cẩm Lý, vào lúc này nhìn thấy lớp trưởng không thua gì tha hương nơi đất khách quê người tình cờ gặp đồng hương, cảm giác thân thiết, ba người Lâm Đông đồng thời gọi: “Lớp trưởng!”

Lớp trưởng lắc lư một thân thịt mỡ chạy tới, cao hứng nói: “Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, ba người bọn mày cũng tới à.”

Lâm Đông hỏi: “Lớp trưởng, mày vừa tới à?”

Lớp trưởng gật đầu: “Nhà tao cách đây gần, tao đi bộ tới đây.”

Lâm Đông lại hỏi: “Vậy mày báo danh chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Mày biết phải báo danh như thế nào không?”

“Tao không biết.”

“Vậy chúng ta cùng đi xem một chút đi.”

“Được, đi.”

Ba người Lâm Đông mang theo lớp trưởng rời khỏi sân thể dục, một bên tán gẫu một bên đi lại ở trong sân trường, bảng hướng dẫn của trung học Cẩm Lý làm rất đúng chỗ, bốn người vừa ra khỏi sân thể dục liền thấy rõ sơ đồ hướng dẫn.

Bốn người Lâm Đông tìm được quy trình báo danh, nhưng mà ba người Lâm Đông cùng lớp trưởng không chung lớp, ba người hơi

xúc động mà tách ra cùng lớp trưởng, thật giống như đã thật sự rời xa cuộc sống học sinh tiểu học.

Ba người thương cảm chốc lát, cùng đi đến lớp sơ nhất (1), liếc nhìn tờ giấy đồ dán bên ngoài tường của phòng học, phía trên là kiểu chữ màu đen nghiêm túc, viết: Toàn bộ danh sách học sinh lớp sơ nhất (1).

Tưởng Tiểu Quân vui mừng nói: “Tên ba người chúng ta đều ở phía trên.”

Lâm Đông cao hứng nói: “Chúng ta cùng một lớp.”

Mục Hưng Hà lôi kéo Lâm Đông: “Đi, đi vào.”

Tưởng Tiểu Quân nhìn vào trong phòng học, một mảnh đen kịt toàn là người, nhanh chóng hỏi một câu: “Hình như đã ngồi đầy, chúng ta ngồi chỗ nào?”

“Không thể ngồi đầy, vị trí hẳn là vừa vặn đủ.” Lâm Đông nâng ngón tay chỉ chỗ thấp nhất trên giấy đồ nói: “Hơn nữa phía trên này viết có ‘Mời các bạn học tiến vào phòng học tự mình tìm chỗ, kiên trì chờ đợi giáo viên chủ nhiệm đến điểm danh nộp phí’, ý tứ chính là bảo chúng ta đi vào tùy tiện ngồi, chờ giáo viên đến, yên tâm, chắc chắn có chỗ ngồi.”

Tưởng Tiểu Quân gãi đầu một cái nói: “Anh không nhìn thấy, đi, đi vào.”

Ba người vừa vào phòng học, phòng học huyền não lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt của các bạn học loạch xoạch nhìn phía ba người Lâm Đông, kỳ thực bọn họ chỉ là hiếu kỳ đối với mỗi một học sinh tiến vào phòng học, đều sẽ tò mò đánh giá.

Khi bọn họ nhìn thấy Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, không khỏi đều yên tĩnh lại, bởi vì Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đều là loại khiến người ta liếc mắt nhìn liền cảm thấy chói mắt, càng xem càng

thấy đẹp, nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà cùng đi vào phòng học, tìm chỗ ngồi ngồi xuống, một đám người mới ríu ra ríu rít nói tiếp.

“Đó là bạn nhỏ đặc biệt của chúng ta lớp sao?”

“Chắc vậy, nó ngồi ở lớp chúng ta đó thôi.”

“Nó thật là đẹp nha! Thật sự là quá đẹp! Người còn dễ nhìn hơn trong ti vi nữa!”

“Nó vẫn là bộ dáng trẻ con, nam sinh trước mặt nó mới thật đẹp trai!”

“Bọn họ tên là gì?”

“Không biết.”

“ ... ”

Tiếng trò chuyện của một đám học sinh trung học truyền vào tai ba người Lâm Đông, ba người nghe không rõ ràng, cũng không quan tâm lắm, đang hoàng ngồi ở chỗ ngồi của mình, cùng đợi giáo viên chủ nhiệm đến.

Lúc này một cô gái ngồi hàng trước quay đầu lại xem xét ba người Lâm Đông vài lần, cô bé có đôi mắt to, bộ dạng nhí nha nhí nhảnh, nhìn Lâm Đông mấy lần, rốt cục quay đầu lại, vẫy tay với ba người Lâm Đông nói: “Này, chào mọi người.”

Tưởng Tiểu Quân không biết cô bé chào hỏi với mình, cho nên không trả lời.

Mục Hưng Hà đánh giá cô bé.

Thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều không để ý đến người ta, cô bé có chút lúng túng, Lâm Đông rất ôn hòa mở miệng nói: “Xin chào.”

Ánh mắt của cô bé rơi xuống người Lâm Đông, cười nói: “Mình tên là Hứa Tĩnh Tĩnh, Hứa trong Hứa Tiên, Tĩnh trong yên tĩnh, năm nay mười một tuổi, đến từ tiểu học Cẩm Thượng, bạn tên là gì?”

Lâm Đông có hai họ khẩu, một họ khẩu tại Bùi gia, gọi Bùi Tri Nhiên. Một họ khẩu khác ở nhà cô, gọi Lâm Đông. Hai họ khẩu đều có thể dùng, bé thích dùng “Lâm Đông”, ở trấn Cẩm Lý cũng vẫn luôn dùng Lâm Đông, bé cười nói: “Hứa Tĩnh Tĩnh chào bạn, mình gọi Lâm Đông, Lâm trong rừng cây, Đông của mùa đông.”

Hứa Tĩnh Tĩnh giật nảy cả mình: “Lâm Đông? Bạn là Lâm Đông?”

Lâm Đông đầu óc mơ hồ, hỏi: “Đúng vậy, làm sao vậy?”

“Đệ nhất toàn trường Lâm Đông?”

“...” Cái này làm sao mà bạn ấy biết được.

Hứa Tĩnh Tĩnh kích động không thôi.

Lâm Đông có chút quẫn bách.

Hứa Tĩnh Tĩnh nhìn chằm chằm Lâm Đông xem đi xem lại, lại hỏi: “Lâm Đông, bạn mấy tuổi?”

Lâm Đông suy nghĩ một chút, nói: “Sắp được mười một tuổi.”

Hứa Tĩnh Tĩnh lại hỏi: “Nghĩa là mười tuổi? Còn nhỏ hơn mình!”

Nói không sai, Lâm Đông đành phải gật đầu: “Ừ.”

“Trời ạ!”

Hứa Tĩnh Tĩnh kinh ngạc dùng tay nhỏ che miệng lại, đôi mắt mở thật to, một giây sau liền nói cho mấy người trước sau trái phải, bạn nam nhỏ ngồi ở phía sau cùng nhìn rất đẹp gọi là Lâm Đông, chính là đệ nhất toàn trường Lâm Đông, Lâm Đông chỉ có mười tuổi, chỉ có mười tuổi đó!

Đây thật sự là một sự tương phản mạnh mẽ, trong phòng học rối loạn một chút, đợi đến khi giáo viên chủ nhiệm đi vào, dựa theo danh sách gọi “Lâm Đông”, Lâm Đông thật sự trả lời “Có”, làm cho tất cả bạn học đều kinh sợ.

Có thể đi vào lớp sơ nhất (1), đều là học sinh có thành tích tương đối xuất sắc của khu Cẩm Tuyền, ngoại trừ học giỏi, thành tích học tập cũng được quan tâm cực kỳ, đặc biệt là người đứng đầu danh sách xếp hạng của khu Cẩm Tuyền.

Kỳ thực Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà cùng xếp số một, nhưng dựa theo thứ tự xếp theo họ tên, Lâm Đông ở phía trước, Mục Hưng Hà ở phía sau, một cách tự nhiên mà mọi người liền ngầm thừa nhận Lâm Đông là người đứng đầu, đều muốn nhìn một chút người đứng đầu có dung mạo ra sao, thật không nghĩ tới là người nhỏ nhất lớp, còn lớn lên đẹp mắt như vậy!

Đẹp mắt như vậy!

Ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng bị Lâm Đông làm cho kinh ngạc cùng với kinh diễm, ngửi khí dừng một chút, sau đó tiếp tục gọi tên đám người Mục Hưng Hà, xác định tất cả mọi người đều đến đông đủ, giáo viên chủ nhiệm bắt đầu ngắn gọn mà giúp bạn học cả lớp nhớ về cuộc sống của học sinh tiểu học trong chốc lát, dự báo một chút về cuộc sống của học sinh trung học, sau đó kéo tâm hồn các bạn học về đến hiện tại, bắt đầu nói một ít vấn đề học tập hằng ngày của lớp sơ nhất, cuối cùng bắt đầu chương trình học kỳ mới: Nộp học phí —— báo danh —— lấy sách mới.

Chương trình đã xong, mỗi học sinh đều cầm sách mới trong tay, còn chưa tới thời gian tan học, giáo viên chủ nhiệm cầm phấn lưu loát viết một phần “Khuyến học” của Tuân Tử trên bảng đen, quay người nói với các học sinh: “Cái này chúng ta chưa được học, tạm thời cũng sẽ không học được, thế nhưng tôi hi vọng mỗi người các trò đều sẽ thuộc, điều này có thể quan trọng hơn so với việc sắp xếp

chỗ ngồi, hiện tại cầm lấy bút, vừa chép vừa đọc cùng tôi, được không?”

“Được ạ!” Tất cả đồng thanh trả lời.

Giáo viên chủ nhiệm đọc một câu, các bạn học đọc một câu.

Lâm Đông cũng cùng đọc, nắm bút máy ba đưa, dùng bút nghiêm túc chép: “Quân tử viết : “học bất khả dĩ dĩ” 。 Thanh , thủ chi ư lam , nhi thanh ư lam ; băng , thủy vi chi , nhi hàn ư thủy 。 Mộc trực trủng thẳng , nhụ dĩ vi luân , kì khúc trủng quy , tuy hữu hảo bạo , ...”

(Dịch: Người quân tử nói: “Việc học không thể dừng được”. Màu xanh lấy ra từ cây chàm nhưng lại xanh hơn cây chàm; băng do nước tạo ra, nhưng lạnh hơn nước. Khúc gỗ thẳng trủng với dây mực, hơ nóng cho cong để làm bánh xe; độ cong của nó hợp với khuôn tròn. Dù có mang ra phơi cho khô....

Nguồn:

https://thuongyenho.violet.vn/entry/show/entry_id/6343051)

Giáo viên chủ nhiệm bỏ ra thời gian một tiếng, đem đại thể ý tứ nói cho các bạn học nghe, sau đó nhìn dưới lớp nói: “Đây là bài mà tôi để các trò học thuộc, không có quan hệ gì với giáo viên ngữ văn cả, nhất định phải thuộc, hôm sau sẽ lần lượt kiểm tra, biết không?”

Các bạn học cùng nói: “Biết rồi ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm nói tiếp: “Được rồi, như vậy, ngày đầu tiên của học kỳ mới, cứ kết thúc như vậy đi, buổi chiều không cần đi học, ngày mai sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi, tất cả về nhà điều chỉnh một chút, ngênh tiếp cuộc sống đi học mới, trước khi đi, chép lại thời khóa biểu một chút, để biết rõ ràng buổi sáng học cái gì thì mang sách gì, không cần phải mang theo toàn bộ, quá nặng, bây giờ không giống hồi tiểu học nữa, chương trình học nhiều hơn, đừng để đôi vai nhỏ của các trò mệt mỏi, biết không?”

Các bạn học cùng nói: “Biết rồi ạ!”

“Tốt, chúng ta tan học, ngày mai gặp.”

“Tạm biệt thầy ạ!”

Giáo viên chủ nhiệm cầm hộp phấn đi ra khỏi phòng học.

Trong phòng học náo nhiệt lên, có khi là mới quen có chuyện tán gẫu, có khi là hồi học tiểu học cũng biết nhau nên có lời tán gẫu, mỗi người đều là bộ dáng đầy nhiệt tình, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng vậy, cúi đầu cẩn thận từng li từng tý đem tất cả sách vở nhét vào trong cặp sách.

“Lâm Đông.” Hứa Tĩnh Tĩnh đột nhiên quay đầu lại nói chuyện cùng Lâm Đông.

Lâm Đông ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Tĩnh Tĩnh.

Hứa Tĩnh Tĩnh đeo cặp sách hồng nhạt trên lưng, âm thanh réo rắt mà nói: “Ngày mai gặp.”

Lâm Đông nói: “Được, ngày mai gặp.”

Hứa Tĩnh Tĩnh đeo cặp sách vô cùng phấn chấn rời đi.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Hai người nhìn em làm gì?”

Mục Hưng Hà mắt húng nói: “Tại sao bạn ấy đơn độc nói chuyện cùng em? Đơn độc nói hẹn gặp ngày mai với em, sao không nói cùng bọn anh?”

Lâm Đông nói: “Bởi vì mới vừa rồi nói chuyện với hai người, hai người đều không để ý, chỉ có em trả lời.”

“VẬY Ạ?”

“ĐÚNG VẬY.”

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, xác thực như vậy, nói: “ĐƯỢC RỒI, ĐI, ĐI VỀ NHÀ.”

“VỀ NHÀ.”

Ba người đi ra khỏi lớp trong sự chú ý của các bạn học, hào hứng đi đến sân thể dục, đi đến bãi để xe, mới vừa mở khóa liền có không ít bạn học chào hỏi thân thiện cùng Lâm Đông:

“Lâm Đông, bạn cũng đi xe đạp à?”

“Lâm Đông, bây giờ bạn về nhà à?”

“Lâm Đông, nhà bạn ở đâu?”

“Lâm Đông, ngày mai gặp.”

“...”

Kỳ thực đến bây giờ Lâm Đông hoàn toàn không quen biết một bạn học nào, nhưng hình như mọi người đều biết bé vậy, bất kể thế nào, bé cảm thấy các bạn học thân thiện, cảm giác cuộc sống của học sinh cấp hai kỳ thực rất tươi đẹp.

Ngược lại Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân rất phiền muộn, sao Lâm Đông được hoan nghênh như vậy, nếu như nói đẹp mắt, Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông là cùng một cấp bậc, rõ ràng nhân khí của Mục Hưng Hà không sánh bằng Lâm Đông mà.

Hai người vừa nhìn về phía Lâm Đông, ngẫm lại chính mình cũng sẽ đặc biệt yêu thích Lâm Đông, không suy nghĩ việc này nữa, leo lên xe đạp, ba người đồng thời chạy về trấn Cẩm Lí, trên đường Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, Hưng Hà, cái bài “Khuyến học” bọn mày biết đọc à?”

Lâm Đông Mộc Hưng Hà đồng thời nói: “Biết.”

Tưởng Tiểu Quân nhíu mày nói: “Tao không biết, có rất nhiều chữ không nhận ra, giáo viên chủ nhiệm cũng không phải giáo viên ngữ văn, sao lại bắt học thuộc bài này, thực sự là sầu người.”

Lâm Đông nói: “Anh đừng sầu, chữ đó em đều biết, anh có thể hỏi em, em chú thích ghép vần cho anh.”

Tưởng Tiểu Quân nhìn Lâm Đông cười.

Lâm Đông cũng cười.

Ba người nói chuyện mới lạ ở trung học, không đầy một lúc đến trấn Cẩm Lí, người lớn mau chóng ra đón, dò hỏi chuyện ba người lên trung học, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cầm sách mới theo chân Lâm Đông, một đường đến nhà Lâm Đông, nhìn Lâm Đông cầm một chồng sách trở về, ngoại trừ ngữ văn, toán học còn có tiếng anh, địa lý, chính trị, lịch sử, sinh vật, âm nhạc, mỹ thuật hơn mười quyển sách, hai người kinh ngạc sửng sờ.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Lên trung học, có nhiều sách như vậy cơ à?”

Lâm Đông gật đầu: “Ừ.”

Kỳ Kỳ hỏi: “Đều phải học sao?”

Lâm Đông nói: “Ừ, môn chính môn phụ đều phải học.”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời nói: “Thật là mệt ghê.”

“...”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên không nhin được lật xem sách của Lâm Đông, xem xong lông mày đều nhíu lại, cảm giác như từng quyển từng quyển sách đều giống như thiên thư, lúc lật tới bài “Khuyến học” mà Lâm Đông chép, hai người đồng thời hỏi: “Lâm Đông, đây là cái gì?”

Lâm Đông liếc mắt nhìn, giải thích nói: “Bài học, là giáo viên chủ nhiệm bảo chép.”

“Bọn mày còn phải chép bài?”

“Không chỉ chép, còn phải đọc thuộc lòng.”

Kỳ Kỳ mở to hai mắt hỏi: “Nhiều như vậy đều phải thuộc?”

Lâm Đông gật đầu.

Nhìn thấy trên sách bài tập lít nha lít nhít toàn chữ, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cảm giác cuộc đời của mình bị nghiền nát mạnh mẽ, đợi đến khi ba Kỳ Kỳ tìm Kỳ Kỳ về nhà ăn cơm, Kỳ Kỳ ngẩng đầu nói: “Ba ơi, con muốn lưu ban.”

Nếu như học tập đặc biệt kém, thực sự theo không kịp tiến độ học tập, giáo viên đều sẽ kiến nghị phụ huynh học sinh để học sinh ở lại lớp đó, thế nhưng giáo viên của Kỳ Kỳ không có kiến nghị như vậy với ba Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ ba nghi hoặc hỏi: “Lưu cái gì cơ?”

Kỳ Kỳ trịnh trọng nói: “Con muốn trở về học lớp ba.”

“Tại sao?”

Kỳ Kỳ cau mày nói: “Lớp bốn quá khó khăn, sơ nhất (1) cũng quá khó, con không nhận ra một chữ nào, con chỉ biết lớp ba.”

Sau đó Kỳ Kỳ đã bị đánh.

Lâm Đông đứng ở trong phòng khách cười ra tiếng.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi từ phòng bếp đi ra, hỏi: “Tri Nhiên, cười cái gì thế?”

Lâm Đông cười nói: “Kỳ Kỳ bị đánh ạ.”

Trước đây Kỳ Kỳ bị đánh, Lâm Đông đều là bộ dáng đồng tình, thậm chí tiến lên an ủi Kỳ Kỳ, dành cho bạn tốt phần quan tâm chân thật, hiện tại Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân đều giống nhau, sẽ ở bên cạnh nhìn có chút hả hê, thực sự là không giống nhau.

Nguyễn Tâm Bình cố ý nghiêm túc, nói: “Nó bị đánh, con lại còn cười?”

Lâm Đông le lưỡi, ra vẻ nghiêm túc.

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, kéo Lâm Đông ngồi ở trên ghế salon, nói: “Đến đây nào, nói một chút cho mẹ nghe, ngày đầu tiên lên trung học có cảm giác thế nào?”

Bùi Thức Vi cũng cảm thấy hứng thú vô cùng hỏi: “Đúng, nói một chút xem cảm giác thế nào?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 96: Tứ Đại Mỹ Nam Tử Đứng Đầu

Lâm Đông bắt đầu kể lại về chuyện của mình, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không chỉ dành cho Lâm Đông đầy đủ yêu thương, còn có tôn trọng, tôn trọng ý nghĩ của Lâm Đông, tôn trọng sở thích và ghét bỏ của Lâm Đông, càng thêm tôn trọng cảm nghĩ của Lâm Đông, dần dần Lâm Đông mở ra nội tâm, nguyện ý chia sẻ cảm xúc và cuộc sống sinh hoạt của mình với ba mẹ.

Trước khi lên trung học, bé có một tưởng tượng đại khái về trung học, lên trung học xong, cảm giác có vài thứ không giống lắm, thế nhưng bé rất thích, cảm giác rất tuyệt, bé nói từng cái cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe, từ cảm giác đến sự thực, bé bắt đầu nói về bố cục của trung học Cẩm Lý, tinh thần diện mạo của học sinh trung học Cẩm Lý, nói giáo viên trung học Cẩm Lý rất nghiêm túc, nói cho đến các bạn lớp sơ nhất (1).

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe chăm chú.

Lâm Đông có chút vui vẻ nói: “Bạn học mới đều biết con.”

Nguyễn Tâm Bình tò mò hỏi: “Tại sao? Không phải là con mới lên học nửa ngày thôi à?”

Lâm Đông có chút ngượng ngùng mà nói: “Con thi được số một, là đệ nhất khu Cẩm Tuyền.”

Thời còn học sinh đặc biệt đơn giản, chỉ cần có một sở trường gì đó là đã có người yêu thích, ví dụ như chơi bóng rổ thật hay là có người yêu thích, ví dụ như chơi bóng bàn thật hay là có người yêu thích, hay là nhìn đẹp mắt là có người yêu thích, hoặc là học giỏi,

Lâm Đông chỉ cần một lần nổi bật liền chiếm khác biệt, không làm người ta yêu thích sao được?

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi biết Lâm Đông và Mục Hưng Hà thi đứng đầu toàn trường, vững vàng tiến vào lớp loại ưu của trung học Cẩm Lý, nhưng thật sự không biết hai người Lâm Đông cũng là người đứng đầu của khu Cẩm Tuyền, hai người cực kỳ cao húng.

Lâm Đông tiếp tục nói về ngày đầu tiên lên trung học cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe, cố ý đem bản “Khuyến học” viết tay của mình đưa cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi xem, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi liếc nhìn chữ Lâm Đông viết bằng bút máy, đoan chính tuấn tú có linh khí, làm người khác có cảm giác giống như con người của Lâm Đông vậy, hai người nhìn “Khuyến học”, là thể văn ngôn không nói, còn có rất nhiều chữ lạ, cái này rõ ràng vượt ra khỏi phạm vi học tập của năm đầu trung học.

Bùi Thức Vi nói: “Ngày đầu tiên mà chủ nhiệm lớp các con đã để cho mọi người học cái này à?”

Lâm Đông gật đầu: “Bảo toàn thể bọn con đều phải đọc thuộc lòng.”

Bùi Thức Vi nhìn một ít chữ lạ, cái này đã vượt ra khỏi phạm vi học tập của học sinh cấp hai, không nhịn được mở miệng hỏi: “Các con đều chưa từng học qua “chi, hồ, giả, dã”, cái này không phải là có chút khó khăn hay sao?”

“Khó là khó, thế nhưng có ý nghĩa giáo dục.” Lâm Đông hết sức chăm chú mà nói.

Đứa nhỏ này lại còn hiểu ý nghĩa giáo dục? Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhìn nhau một cái sau, nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông kiên nhẫn giải thích cho hai người: “Ba, bài “Khuyến học” này chính là khuyên người ta phải học tập, ngoại trừ khuyên người ta học tập, cũng nói cho mọi người biết rất nhiều đạo lý của cuộc đời.”

Bùi Thức Vi không nhịn được hỏi: “Cái gì là đạo lý của cuộc đời?”

Lâm Đông thoáng suy nghĩ một chút, nói: “Rất nhiều đạo lý, ví dụ như, như ‘Ngàn dặm hành trình, bắt nguồn từ dưới chân’, ý tứ chính là, không quản phải đi con đường bao xa, đều phải bắt đầu từ bước thứ nhất, không cần sợ đường xa, chỉ cần bước được bước thứ nhất, tiếp tục tiếp tục đi, có thể biến thành đi ngàn dặm. Còn có ‘Thanh, dẫn đến vu lam, mà thanh vu lam’ nói là, chúng ta học tập tri thức từ giáo viên, còn có thể ưu tú hơn giáo viên. Phải tin tưởng vào năng lực của chính mình. Thầy giáo nói, bọn con phải thời khắc nhớ kỹ một ít đạo lý, không nên gấp không cần vội, mỗi một bước đều đi kiên định, sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn.”

Cái này, Lâm Đông chỉ học một buổi sáng trung học, cư nhiên học được nhiều như vậy, hơn nữa thuận miệng có thể nói ra vài câu văn ngôn, còn có thể giải thích ra dáng, khiến cho Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi mừng rỡ không thôi, Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Tri Nhiên, con thuộc hết rồi à?”

Lâm Đông gãi đầu một cái: “Chỉ có thể thuộc một nửa ạ.”

Bùi Thức Vi hỏi tiếp: “Đều biết ý nghĩa chứ?”

Lâm Đông gật đầu: “Đều biết ạ.”

Bùi Thức Vi giơ ngón tay cái với Lâm Đông: “Giải thích cực kỳ tốt.” Anh ta đột nhiên cảm thấy sớm hiểu một ít các loại văn thơ cổ có ý nghĩa rất tốt, cũng có lẽ bây giờ không hiểu rõ, một ngày nào đó đột nhiên minh bạch, sẽ có cảm giác “A, thì ra là như vậy, thì ra mình vẫn luôn bị ảnh hưởng” bừng tỉnh, rất tốt.

Lâm Đông vui sướng không thôi.

Bùi Thức Vi lại nhìn một chút, hỏi: “Vậy buổi chiều con có lên lớp không?”

“Không ạ, giáo viên chủ nhiệm để bọn con ở nhà điều chỉnh một chút, ngày mai lên lớp.”

“Vậy được, chúng ta ăn cơm trước.”

“Ăn cơm.”

Lâm Đông vội vàng thu dọn sách của mình, ôm vào trong phòng, sắp xếp lại từng quyển từng quyển cho tốt, nhanh chóng chạy đến ăn cơm cùng ba mẹ, sau khi ăn xong, cùng bốn người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân bao bì sách lần thứ hai, mỗi quyển sách đều bao góc cạnh rõ ràng, lúc này năm người mới an ổn thở ra, để sách vào lại trong cặp sách của mình, đồng thời ngồi vào trước mặt TV mà xem.

Lúc thường năm người xem ti vi đều bị khống chế thời gian, hôm nay là buổi chiều cuối cùng trước khi chính thức lên lớp, không có bài tập nghỉ đông, không có bài tập nghỉ hè, cũng không có bài tập gia đình, các phụ huynh không những không hạn chế thời gian bọn họ xem ti vi, còn cung cấp bắp rang, hạt dẻ cười, quả dưa hấu, quýt, bánh quy làm đồ ăn vặt.

Nguyễn Tâm Bình đem một giỏ hoa quả đồ ăn vặt thả vào phòng Lâm Đông mới đóng cửa rời đi, năm người đồng thời nhào về phía giỏ hoa quả, đem đồ ăn vặt chia nhau hết sạch, ôm vào trong ngực, dồn dập kiểm tra xem mình cướp được cái gì.

Kỳ Kỳ phát hiện mình không cướp được bánh quy, nhìn trong ngực bốn người Lâm Đông, trong ngực bốn người đều có, Mục Hưng Hà nó không dám tư tưởng, Tưởng Tiểu Quân chắc chắn sẽ không cho nó, Hạ Tiểu Xuyên không cướp của nó là may rồi, như vậy chỉ có Lâm Đông, nó dịch đến trước mặt Lâm Đông nói: “Lâm Đông, cho tao một cái bánh quy đi, tao không đủ ăn.”

Lâm Đông nói: “Mày không cướp được hả?”

“Không.”

“Vậy mày khỏi ăn.”

“...” Kỳ Kỳ không ngờ Lâm Đông từ chối mình như vậy, chớp cặp mắt ti hí của mình nhìn Lâm Đông nói: “Lâm Đông, mày mới lên trung học có một ngày, mày liền thay đổi.”

Lâm Đông hỏi: “Tao thay đổi cái gì?”

Kỳ Kỳ bĩu môi nói: “Trở nên không thương tao nữa, trước đây tao muốn cái gì mày cũng cho tao.”

Lâm Đông vẫn chưa nói gì, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời “Oe” một tiếng, sau đó đồng thời dùng chân đá Kỳ Kỳ: “Có xấu hổ hay không, có biết xấu hổ hay không vậy! Còn chu mỏ làm nũng, mấy tuổi, mày mấy tuổi rồi hả! Có biết xấu hổ hay không! Có biết xấu hổ hay không vậy!”

Kỳ Kỳ bị Mục Hưng Hà đá xuống đất, ba người còn ngại không đủ, đều nhào tới đè Kỳ Kỳ, làm Kỳ Kỳ bị đè gào to, Lâm Đông ở bên cạnh nhìn cười to, cuối cùng vẫn không có cho Kỳ Kỳ bánh quy.

Năm người đồng thời xem ti vi, xem mãi đến tối ăn cơm, Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân về nhà ăn cơm, Hạ Tiểu Xuyên lưu lại nhà Lâm Đông ăn cơm.

Mỗi lần Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi làm một ít cơm dinh dưỡng nhi đồng hoặc là thêm món ăn, đều sẽ gọi Hạ Tiểu Xuyên tới dùng cơm, Hạ Tiểu Xuyên đã xem nhà Lâm Đông là nhà thứ hai, cả ngày cứ dì Nguyễn chú Bùi mà kêu, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cũng thật tâm yêu thích nhóc, giống như Lâm Lệ Hoa yêu thích Lâm Đông vậy, nhóc ngồi ở trên bàn cơm mà ăn, ăn đặc biệt ngon.

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Tiểu Xuyên, vừa nãy anh ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, còn có thể ăn được cơm sao?”

Lâm Đông đưa một nửa đồ ăn vặt cho Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên vốn cũng cướp được kha khá, coi như là ăn phần đồ ăn vặt

của hai người.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Có thể chứ, anh ăn đồ ăn vặt không ảnh hưởng tới việc ăn cơm.”

Lâm Đông bắt đắc dĩ nói: “Ờ, vậy anh ăn nhiều một chút.”

Hạ Tiểu Xuyên ăn từng ngụm từng ngụm, chỉ chốc lát sau hỏi Lâm Đông: “Lâm Đông, ngày mai chừng nào thì mày lên lớp?”

Lâm Đông nói: “Trễ hơn hai người mười phút, nhưng mà thời gian chúng ta xuất phát là giống nhau.”

“Vậy chúng ta còn có thể cùng đi học không?”

“Có thể, mỗi ngày bọn em đi học tan học đều đi ngang qua tiểu học Cẩm Lý.”

“Được, vậy ngày mai anh còn tìm mày đi học.”

“Ừ, được.”

Ăn xong cơm tối, Hạ Tiểu Xuyên phình bụng mà chạy về nhà.

Lâm Đông giúp đỡ Bùi Thức Vi thu dọn bát đĩa, ngồi cùng Nguyễn Tâm Bình xem quảng cáo một lúc, sau đó trở lại phòng của mình, dán thời khóa biểu lên trên bàn, dựa theo chương trình học ngày mai, đem sách ngữ văn, sách tiếng Anh, sách toán học, sách âm nhạc cùng đồ dùng học tập đều cất vào trong cặp sách, xoay người đi rửa ráy, ngồi ở trên giường xem chuyện xưa trước khi ngủ, sau đó mang theo mong đợi tiến vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, lúc Lâm Đông đang dùng cơm, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đều đến đây gọi Lâm Đông đi học, chỉ chốc lát sau Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng đẩy xe đạp lại đây, năm người cùng đi đến ngoài sân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đặc biệt không biết xấu hổ mà nhảy lên xe đạp của Tưởng Tiểu Quân

cùng Lâm Đông mà ngồi, muốn Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Đông chở bọn họ đi học, đỡ phải đi bộ.

Mục Hưng Hà nói: “Tiểu Xuyên, mày qua đây, ngồi xe tao này.”

Hạ Tiểu Xuyên đang hoảng ngồi trên xe Mục Hưng Hà, sau đó ba người đạp xe đạp, mang theo Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ chạy tới trường học, chạy đến tiểu học Cẩm Lý, thả Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ xuống, ba người Lâm Đông chạy đến trung học Cẩm Lý, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng ba người rời đi, hâm mộ nói: “Tao cũng muốn đạp xe đạp đi học cùng bọn họ.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Vậy mày suy nghĩ một chút về sách ngữ văn cùng sách số học của bọn họ đi, khó như vậy.”

Kỳ Kỳ rùng mình lạnh lẽo nói: “Vậy tao vẫn lên lớp bốn đi.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Tao cũng vậy.”

Hai người trong nháy mắt không ước ao đến ba người Lâm Đông nữa, ba người Lâm Đông đạp xe đạp đi đến trung học Cẩm Lý, để xe vào bãi gửi, vừa tới cửa phòng học liền thấy giáo viên chủ nhiệm vội vã đến, nói: “Tất cả học sinh không được vào phòng học, đều ra đứng ngoài cửa, xếp hàng sắp xếp chỗ ngồi.”

Lâm Đông là học sinh cấp hai nhỏ tuổi nhất vóc dáng cũng nhỏ nhất, đương nhiên là đứng đầu tiên, không ngoài suy đoán mà ngồi vào chính giữa hàng thứ nhất, làm bé bất ngờ chính là Hứa Tĩnh Tĩnh ngồi ở phía sau bé, Hứa Tĩnh Tĩnh vừa vào chỗ, dùng bút đâm bé, gọi: “Lâm Đông.”

Lâm Đông quay đầu lại: “Là bạn à.”

“Sau này mình là người ngồi sau bạn.” Hứa Tĩnh Tĩnh cười hì hì.

Lâm Đông cũng nở nụ cười với Hứa Tĩnh Tĩnh.

“Sau này thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Hứa Tĩnh Tĩnh cũng là người đam mê võ hiệp, ôm quyền với Lâm Đông, rất có bộ dạng đại hiệp.

Lâm Đông cũng rất võ hiệp mà tiếp một câu: “Không dám không dám.”

Hứa Tĩnh Tĩnh cười vui vẻ.

Lâm Đông ngồi ở chỗ ngồi của mình, xem Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ngồi chỗ nào, Mục Hưng Hà không cao không lùn, ngồi ở chính giữa hàng thứ tư trong phòng học, Tưởng Tiểu Quân cao hơn Mục Hưng Hà một chút, ngồi ở hàng thứ năm cạnh hành lang, thấy được vị trí của Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân xong, Lâm Đông ngồi thẳng thân thể, nghiêm túc nghe giáo viên chủ nhiệm sinh hoạt lớp.

Nội dung chủ yếu của sinh hoạt lớp vẫn là học tập cùng kỷ luật, còn có chỉnh tư duy của mọi người từ học sinh tiểu học biến thành học sinh trung học, tất cả mọi người cùng giáo viên chủ nhiệm nói xong, sau khi tan học, nhìn thấy trong sân trường ngoại trừ học sinh năm nhất, còn có học sinh “Lớn” năm hai, năm ba, những học sinh “Lớn” này vừa cao lại thành thực, vô hình trung kéo cao nhận thức của bọn họ, đó chính là bọn họ không giống lớp năm tiểu học nữa!

Lâm Đông cũng cho là như vậy, nghe trong phát thanh học sinh năm hai đọc thông báo “Viết văn”, nhìn đồng đạo học sinh trong sân trường, Lâm Đông cảm thấy tầm mắt của chính mình đều được mở ra, trung học đúng là một giai đoạn không tầm thường.

Bé cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân đi nhà xí, ra khỏi nhà, nhìn thấy nữ sinh cùng lớp, nữ sinh cùng lớp liếc bé một cái, sau đó che miệng cười trộm, còn có nữ sinh lớn mật mà gọi: “Tiểu Lâm Đông.”

Lâm Đông lúng túng một chút.

Mục Hưng Hà hỏi: “Cô bé kia em biết à?”

Lâm Đông trả lời: “Không quen biết.”

“Các bạn kia gọi em làm gì?”

“Không biết.”

Trở lại phòng học, từ trong miệng Hứa Tĩnh Tĩnh, Lâm Đông biết được, bé và Mục Hưng Hà đồng thời thăng cấp làm “Tứ đại mỹ nam tử” của trung học Cẩm Lý, mà bé là người đứng đầu tứ đại mỹ nam tử, Mục Hưng Hà thứ hai, hai người còn lại không phải ở lớp sơ nhất (1).

Lâm Đông quay đầu lại hỏi: “Đánh giá thế nào?”

Hứa Tĩnh Tĩnh nói: “Dùng mắt đánh giá đó, thật nhiều nam sinh nữ sinh đều chờ bạn lớn lên một chút, lúc đó bạn chắc chắn là giáo thảo.”

“Giáo thảo? Giáo thảo là có ý gì?”

“Chính là nam sinh đẹp mắt nhất toàn trường.”

“...”

Trung học thật là làm cho Lâm Đông mở mang tầm mắt, bé đem việc này nói cho Mục Hưng Hà nói, Mục Hưng Hà vui mừng hết lớn, cam nguyện làm người thứ hai trong tứ đại mỹ nam tử, Lâm Đông nói với Mục Hưng Hà: “Em không xứng làm người đứng đầu, em phải học tập thật giỏi.”

Mục Hưng Hà ôm vai Lâm Đông nói: “Được, em nói cái gì cũng được, đi, về học nào, tiết ba là giờ tiếng anh.”

Lâm Đông có chút lo âu nói: “Em không biết tiếng anh.”

Mục Hưng Hà nói: “Anh cũng không, chậm rãi học là được.”

Tiểu học Cẩm Lý không có môn tiếng anh, tất cả học sinh đều bắt đầu từ đầu mà học lên, học đầu tiên là hai mươi sáu chữ cái tiếng anh, cô giáo tiếng anh rất ra sức, phát âm cùng khẩu hình của từng chữ mẫu đều lặp lại mấy lần.

Nhưng cô giáo tiếng anh cảm thấy học sinh nên tự mình học tập nhiều hơn, lúc ở trên lớp kiến nghị mọi người mua băng cassette và máy nghe băng để học và nghe lại nhiều lần, để đạt đến chuẩn mực của tiếng anh, cũng không cần toàn bộ đều mua, quan hệ tốt thì mua một bộ là được, mọi người mượn dùng lẫn nhau.

Lâm Đông đang suy nghĩ mua máy nghe băng cùng băng cassette, vai lại bị người đâm một chút, không cần nghĩ cũng biết là Hứa Tĩnh Tĩnh, bé quay đầu lại nhìn Hứa Tĩnh Tĩnh.

Hứa Tĩnh Tĩnh hỏi: “Lâm Đông, bạn có máy nghe băng không?”

Lâm Đông nói: “Không có.”

“Bạn có băng cassette tiếng anh không?”

“Cũng không có.”

“Mình đều có, mình cho bạn mượn nghe nhé.”

“Không cần, em ấy có.” Mục Hưng Hà đột nhiên nói chen vào.

Lâm Đông và Hứa Tĩnh Tĩnh đồng thời nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà đối xử với Lâm Đông rất tốt, thế nhưng đối với người khác lại giống nhau, chỉ có một bản mặt nghiêm túc, rất có lực uy hiếp, Hứa Tĩnh Tĩnh có chút sợ Mục Hưng Hà, thấy Mục Hưng Hà từ chối, cô cũng không lên tiếng.

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông nói: “Tan học, đi, về nhà.”

Lâm Đông gật đầu, cầm cặp sách, phất tay một cái với Hứa Tĩnh Tĩnh, cùng Mục Hưng Hà đi ra khỏi phòng học, vừa ra khỏi phòng học, Lâm Đông liền nói: “Hưng Hà, anh không có máy nghe bằng cùg băng cassette tiếng anh.”

Mục Hưng Hà nói: “Anh có.”

“Anh không có.” Lâm Đông biết rõ rã ràng chuyện của Mục Hưng Hà.

“Anh có.”

“Anh không có, em biết.”

Mục Hưng Hà kiên ðịnh nói: “Anh nói có là có, sau này máy nghe băng cùg băng cassette ðều cho em dùng, em ðừng nói chuyện với Hứa Tĩnh Tĩnh.”

“Tại sao?”

“Trong lớp ðều nói em thích Hứa Tĩnh Tĩnh, nói Tĩnh Tĩnh cũg thích em.” Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu: “Còn nói hai ðứa nhỏ các em ðang nói chuyện yêu ðương!”

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông ðỏ mặt một chút, nhanh chóng giải thích: “Em không nói chuyện yêu ðương.”

Sợ bọn họ không tin, Lâm Đông cố ý quay ðầu nhìn Mục Hưng Hà, ðặc biệt nghiêm túc nói: “Hưng Hà, em thật sự không có nói chuyện yêu ðương, em cũg không thích Hứa Tĩnh Tĩnh, bọn em là bạn học.”

“Được rồi ðược rồi, biết rồi.” Mục Hưng Hà ôm bả vai Lâm Đông, cao hứng nói: “Đi, về nhà ði ăn cơm, ðối bụng chết anh rồi, em ðối không?”

Lâm Đông trả lời: “Có chút.”

“Lát nữa chúng ta chạy nhanh về nhà.”

“Được.”

Ba người Lâm Đông đạp xe đạp về nhà, về đến nhà liền ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong, Lâm Đông ngủ trưa như thường lệ, mới vừa tỉnh ngủ, đang ngồi trên giường, dụi dụi con mắt, vừa tỉnh táo lại, nghe tiếng cửa sổ bị gõ vang, bé ngẩng đầu nhìn lên, cửa sổ bị đẩy ra.

Sau đó liền thấy Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đỏ cả mặt, tóc tai mồ hôi ẩm ướt, trên tay gần còn có vết mồ hôi, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, thế nhưng cười rất vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng, đặc biệt tuần tú.

Trong tay cậu giơ máy nghe băng cùng một bao băng cassette tiếng anh được cột chặt, cao hứng nói: “Đông Đông! Xem, anh mua máy nghe băng cùng băng cassette rồi! Hai chúng ta cùng nhau dùng!”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 97: Đơn Giản

Mặc dù đã tiến vào trung tuần tháng chín, thế nhưng trời Cẩm Lệ vẫn cứ nóng bức cực kỳ, đặc biệt sau mười hai giờ trưa, mặt trời độc ác cực kỳ đi kèm tiếng ve kêu, Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà đang đứng phơi nắng dưới mặt trời, không hề nghe rõ Mục Hưng Hà nói cái gì, gấp gấp hỏi: “Hưng Hà, anh có nóng không?”

Mục Hưng Hà thành thật trả lời: “Nóng.”

“Vậy sao anh còn không đi vào?”

“Cửa nhà em đóng.”

“Anh có thể đi vào từ phía bên nhà cô em mà.”

“Hai cửa nhà em đều đóng.”

Một nhà Lâm Đông có thói quen ngủ trưa, trước khi ngủ trưa đều sẽ đóng hết cả hai cửa, Mục Hưng Hà biết Nguyễn Tâm Bình đã từng xảy ra vấn đề trên phương diện tinh thần, cần giấc ngủ sung túc, lúc nhìn thấy hai cửa nhà Lâm Đông đều đóng, cậu quay người rời đi, thế nhưng mới vừa mua được máy nghe băng, không nhịn được muốn lập tức đưa cho Lâm Đông, mới cố ý chạy đến phía trước cửa sổ phòng Lâm Đông.

Lâm Đông xóc chăn lên nói: “Anh vào đi, em mở cửa cho.”

Mục Hưng Hà nói: “Được.”

Lâm Đông mang dép, rón rén kéo cửa phòng ra, bước chân nhỏ chạy đến cửa, mở cửa ra, kéo Mục Hưng Hà cả người nóng hổi tiến

vào phòng khách, lúc này mới nhìn thấy cả người Mục Hưng Hà đều là mồ hôi, bé nhanh chóng kéo Mục Hưng Hà đi đến phòng rửa tay, đem khăn mặt thấm ướt đưa cho Mục Hưng Hà, hỏi: “Hưng Hà, sao anh ra nhiều mồ hôi như vậy?”

Mục Hưng Hà vừa lau mặt, vừa nói: “Anh chạy, chạy một hơi tới.”

“Tại sao anh lại chạy?”

“Bởi vì thời gian không kịp đó.” Mục Hưng Hà lại chà tới chà lui cái mặt.

“Anh làm cái gì mà không có thời gian.”

“Anh đi vào thành phố.”

“Đi vào thành phố làm gì?”

“Mua máy nghe băng cùng băng cassette nè.”

Lâm Đông cực kỳ kinh ngạc, hỏi: “Buổi trưa mà anh chạy vào thành phố mua máy nghe băng cùng băng cassette à?”

Mục Hưng Hà cũng chà xát luôn cái cổ: “Ừ.”

“Một mình anh”

“Chứ ai nữa đâu?”

“Anh đi kiểu gì?”

“Ngồi xe công cộng.”

Lâm Đông kinh ngạc, bé đã từng đi vào trong thành phố, là đi cùng cô, từ trấn Cẩm Lí ngồi xe vào trong thành phố, ít nhất cần bốn mươi phút, cả đi cả về mất ít nhất một giờ, nói cách khác Mục Hưng Hà tan học liền đi?

Mục Hưng Hà không quản Lâm Đông nghĩ ngổn ngang gì trong lòng, đem khăn mặt treo lên móc nối, đem máy nghe băng cùng băng cassette mới vừa cất vào trong túi đeo lưng móc ra một lần nữa, kín đáo đưa cho Lâm Đông nói: “Đây là anh mới vừa mua về, máy nghe băng là loại mới mát, âm sắc đặc biệt rõ, còn có băng cassette này đều là bản chính, anh đã ở trong cửa hàng nghe qua một ít.”

Trong ngực Lâm Đông bị nhét vào một cái máy nghe băng mới tinh cùng một bao băng cassette chưa mở ra, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào mới tốt, đôi mắt đen bóng nhìn chằm chằm Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: “Nhìn anh làm gì?”

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Anh cố tình chạy đi vào thành phố mua à?”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng vậy, không phải em hâm mộ máy nghe băng của người khác à, giống như hồi trước em hâm mộ cái gì đó, lúc em còn sún răng nên xấu, hiện tại không cần hâm mộ, anh có!”

“Cho nên bởi vì điều này nên anh mới đi mua?”

“Nếu không thì em cho là vì sao?”

Lâm Đông không lên tiếng.

Mục Hưng Hà theo thói quen ôm vai Lâm Đông nói: “Đừng nói là em lại băn khoăn nhá? Tuyệt đối đừng, ngược lại anh cũng cần sử dụng máy nghe băng, vừa vặn ngày hôm nay đầu óc nóng lên liền đi, anh cũng phải dùng, sau này chúng ta cùng nhau dùng, cũng kéo Tiểu Quân qua đồng thời dùng chung luôn.”

Lâm Đông nói: “Vậy hay là, em đưa tiền cho anh nha?”

Mục Hưng Hà nói: “Giữ đi, sau này chúng ta đồng thời mua đồ ăn ngon, đi nào, chúng ta đi đến phòng em nghe một chút, nhìn xem có bị hỏng hóc gì hay không.”

Lâm Đông gật đầu.

Hai người cùng đi đến phòng Lâm Đông, không xài pin số năm, mà trực tiếp cắm điện, đem băng cassette bỏ vào, click khởi động, sau một khúc nhạc dạo, bắt đầu truyền đọc bằng tiếng Anh.

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: “Lấy sách giáo khoa lấy sách giáo khoa, nhìn xem có đúng hay không, nếu mua sai băng cassette, anh còn phải đi đổi.”

“Nếu như cần phải đổi, em đi chung với anh.”

“Xem trước một chút xem có sai không đã.”

“Được.”

Lâm Đông nhanh chóng mở ra sách, mắt hai người nhìn chòng chọc vào sách, lắng tai nghe từ đơn, nghe được một vài từ đơn cũng không tệ, nghe xong mười phút, hai người thở phào nhẹ nhõm, Lâm Đông nói: “Mua đúng băng cassette rồi.”

Mục Hưng Hà yên tâm.

Lúc này trong phòng khách truyền đến tiếng của Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, nói là đến thời gian đi học buổi chiều rồi, đồng thời tiếng Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ cũng truyền đến.

“Lâm Đông! Đi học!”

“Lâm Đông! Mau dậy đi.”

Lâm Đông đánh giá trên dưới Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cũng xem lại chính mình, quần áo đều ướt, vì vậy nói: “Anh về nhà thay quần áo đeo cặp sách rồi chạy xe đạp qua, chúng ta gặp trên đường.”

Lâm Đông nói: “Máy nghe băng thì sao?”

Mục Hưng Hà nói: “Mang theo.”

Lâm Đông gật đầu.

Mang theo máy nghe băng đến trường học, Hứa Tĩnh Tĩnh lại hỏi Lâm Đông về máy nghe băng, Mục Hưng Hà liền đem máy nghe băng cùng băng cassette bỏ trong ngăn bàn Lâm Đông lấy ra cho Hứa Tĩnh Tĩnh xem, Hứa Tĩnh Tĩnh không phản đối, nhìn Mục Hưng Hà, lại nhìn Lâm Đông, hai ngày không để ý tới Lâm Đông, Lâm Đông không hiểu được vì sao bạn nữ dễ nổi giận, cũng không thêm nghĩ nhiều như thế, vẫn vui sướng với cuộc sống trung học của mình như cũ

Mỗi ngày theo thường lệ sẽ có học sinh lớp khác đến nhìn bé, bắt chuyện với bé, hồi đầu bé cảm thấy xấu hổ, sau đó thành thói quen, bởi vì tất cả mọi người đều không có ác ý, bé cũng nguyện ý làm quen với mới, biết kiên thức mới.

Sau khi kết thêm bạn mới, ba người bé và Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân hứng thú dần dần chuyển từ bắt ve sàu, chơi cờ năm quân biến thành cờ vây, cầu lông, bóng bàn, nghe nhạc, trong đó nghe nhạc ảnh hưởng ba người nhiều nhất.

Trước đây ba người xem phim võ hiệp đánh nhau chiếm đa số, nghe nhạc nhiều cùng người lớn thì biết Đặng Lệ Quân, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa, hiện tại thông qua bạn học biết đến Châu Kiệt Luân, Thái Y Lâm, Tôn Yến Tư, Ngũ Nguyệt Thiên...v..v

Trong đó Châu Kiệt Luân rất được ba người yêu thích, ba người mua mỗi người một băng cassette của Châu Kiệt Luân, dùng máy nghe băng để nghe băng cassette tiếng anh, mỗi ngày luân phiên

phát các bài của Châu Kiệt Luân như “Côn nhện khúc”, “Đông Phong Phá”, “Cơn gió lốc”..., ngay cả Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng hát.

Kỳ Kỳ lần qua lần lại lấy sợi dây thừng, treo hai cây gậy, xem là côn nhện khúc, mô phỏng theo Châu Kiệt Luân một bên đùa giỡn một bên hát “Nhanh sử dụng côn nhện khúc, hừ hừ ha ha, nhanh sử dụng côn nhện khúc, hừ hừ ha ha, người tập võ ghi nhớ kỹ, nhân giả vô địch. Là ai đang luyện thái cực, vui vẻ sung sướng.”

Không chú ý một cái, Kỳ Kỳ một cây gậy liền bay đến cái móng của cha nó, kết quả tự nhiên là bị cha nó cầm giày đuổi theo, bị dọa chạy thẳng vào phòng Lâm Đông.

Điều này cũng không ngăn được năm người Lâm Đông hừ hừ mà hát mỗi ngày, người lớn thực sự không hiểu Chu Kiệt Luân là một ca sĩ hát cần lời không rõ ràng, làm sao lại thành ca sĩ mà bọn nhỏ yêu thích.

Năm người Lâm Đông vẫn cứ yêu thích, trung học Cẩm Lý có người biết Lâm Đông yêu thích Châu Kiệt Luân, cố ý chép một quyển lời bài hát của Châu Kiệt Luân, nặc danh nhét vào trong sách Lâm Đông, khiến cho Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân rất là đổ kị, cũng không biết là đổ kị nữ sinh kia, đổ kị ca từ, hay là đổ kị Lâm Đông.

Nói chung, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân rất nhanh chóng thích ứng cuộc sống của học sinh cấp hai, đồng thời cảm thấy được cuộc sống của học sinh cấp hai rất tốt đẹp, chỉ là sắp thi giữa học kỳ.

Đây không phải là một lần thi giữa học kỳ bình thường, lần này thi giữa học kỳ xong, sẽ dựa theo điểm, một lần nữa sắp xếp lớp loại ưu, điều này đối với Lâm Đông và Mục Hưng Hà cũng không có gì, dù sao thì bọn họ có thi như thế nào thì cũng sẽ ở lớp loại ưu, cũng chính là lớp sơ nhất (1).

Nhưng mà đối với Tưởng Tiểu Quân đứng cuối cùng trong danh sách tiến vào lớp loại ưu mà nói, đây là một tin dữ, hẳn rất có thể bị học sinh của các lớp ban nhất khác loại ra khỏi lớp loại ưu, như vậy thì không có cách nào chung lớp với Lâm Đông và Mục Hưng Hà nữa, về nhà nói không chừng còn có thể chịu đòn.

Tưởng Tiểu Quân khẩn trương và sợ hãi.

Lâm Đông nói: “Tiểu Quân, anh đừng sợ, sau khi anh lên trung học, đã học tập rất giỏi, nhất định sẽ thi tốt.”

Từ sau khi Tưởng Tiểu Quân tiến vào trung học, cảm thấy hiểu chuyện hơn nhiều so với trước đây, trước đây tương đối bất hảo, ở cùng Mục Hưng Hà, bị Mục Hưng Hà áp chế, thành thật rất nhiều, sau đó quen biết Lâm Đông, bị lây nhiễm một chút chút, lại sau đó tuổi lớn một chút, biết tầm quan trọng của việc học tập, cố gắng nghiêm túc học.

“Đúng vậy, yên tâm, chắc chắn mày có thể thi tốt.” Mục Hưng Hà cũng nói.

Tưởng Tiểu Quân vẫn thấp thỏm.

Lâm Đông nói: “Hay là vậy đi, em sẽ kèm anh một chút? Thế nào?”

Tưởng Tiểu Quân cảm kích nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Được không?”

Tưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại: “Em có chịu không?”

Lâm Đông gật đầu: “Đương nhiên là em chịu.”

Lần này Tưởng Tiểu Quân yên tâm, có Lâm Đông kèm cho hẳn, hẳn hơi hơi có chút lòng tin sẽ thi tốt.

Lâm Đông nói: “Buổi tối anh tới nhà em ăn cơm, ngủ ở nhà em đi, vừa vặn em có thể kèm thêm cho anh.”

Tưởng Tiểu Quân liền vội vàng gật đầu.

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: “Đông Đông, anh cũng đến nhà em.”

Lâm Đông khó hiểu nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: “Buổi tối anh muốn ngủ cùng em, chúng ta cùng nhau giảng bài.”

Lâm Đông không chút do dự mà gật đầu.

Về đến nhà, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đều đi đến nhà Lâm Đông, ba người ngồi trên đất ở phòng khách, bò lên bàn trà bắt đầu ôn tập toán học, Tưởng Tiểu Quân khá yếu về toán học, Lâm Đông liền kèm toán học cho Tưởng Tiểu Quân, kèm từ trước giờ cơm đến sau bữa cơm chiều, kèm liên tục đến lúc ngủ.

Sau khi ba người tắm xong, Lâm Đông lại nói chuyện cùng Tưởng Tiểu Quân, nhớ kỹ công thức, vận dụng linh hoạt là được.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Ừ, anh biết rồi.”

Lâm Đông nói: “Hai ngày này anh đọc lại sách, làm thêm chút đề đi.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Được.”

Mục Hưng Hà xen mồm: “Hai người nói xong chưa?”

Lâm Đông nói: “Nói xong rồi.”

Mục Hưng Hà ngồi ở trên giường, vỗ giường nói: “Mau tới đây, đi ngủ.”

Lâm Đông nói được.

Tướng Tiểu Quân đi đến cạnh Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đẩy hẳn qua một bên nói: “Không cho mày lên, Đông Đông em tới.”

Tướng Tiểu Quân bị Mục Hưng Hà đẩy cái, cười chửi một câu: “Hưng Hà, tổ cha mày.”

Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông qua thuận miệng liền chửi một câu: “Tổ cha mày thì có.”

“Tổ cha mày!”

“Tổ cha mày á!”

Lâm Đông cười nhìn hai người chửi nhau, cởi giày ra, tự giác nằm ở giữa Mục Hưng Hà cùng Tướng Tiểu Quân, nếu không hai người sẽ lập tức đánh nhau, để phòng ngừa hai người tiếp tục náo loạn, Lâm Đông cắm điện cho máy nghe băng, để trên đầu giường, ấn khởi động, bài hát “Tình yêu đơn giản” của Châu Kiệt Luân chậm rãi tản ra trong ban đêm yên tĩnh, ba người cùng hát lên:

“Không thể nói được tại sao, anh trở nên rất chủ động.

“Nếu như yêu một người, sẽ làm tất cả mọi thứ.

“...

“Anh muốn nắm tay em như vậy, không buông ra.

“Yêu có thể đơn giản hay không, không có đau khổ.

“Anh, muốn mang em chạy xe công thức một.

“Anh...”

Ba người cũng không hiểu lắm ý nghĩa của ca từ, chỉ là theo đó mà hát, hát một hồi liền ngủ, cũng không có ai nhớ tới việc tắt máy

nghe bằng, vẫn là Bùi Thức Vi đi tiểu đêm đến xem ba người Lâm Đông, tắt máy nghe bằng, để lên bàn học, lúc này mới rời khỏi phòng Lâm Đông, ba người Lâm Đông có cảm giác vừa chớp mắt đã tới hừng đông, ở nhà Lâm Đông ăn điểm tâm, ăn điểm tâm xong, Lâm Đông đi sang tiệm tạp hóa nhóc con, giúp Lâm Lệ Hoa trông cửa hàng.

Đang trông cửa hàng, ngoài tiệm có bốn, năm học sinh cấp hai, nữ có nam có, tiến vào muốn mua muối, bột tiêu gì gì đó, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lâm Đông, đợi đến khi bốn, năm học sinh cấp hai xô đẩy nhau mà đi, mới có hàng xóm nói là học sinh trung học Cẩm Lý, cố tình đến xem Lâm Đông.

Lâm Lệ Hoa nghe nói nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông lúng túng không thôi.

Lúc xế chiều, lại có mấy học sinh trung học Cẩm Lý đến tiệm tạp hóa nhóc con mua đồ, kết quả vẫn là nhìn chăm chăm Lâm Đông, làm Lâm Đông thấy rất ngại ngùng, đành chạy đến chỗ Tưởng Tiểu Quân, tiếp tục giúp Tưởng Tiểu Quân học bù, liên tục kèm một vòng, thứ hai học cả ngày, thứ ba trung học Cẩm Lý chính thức bắt đầu thi.

Vì đề công bằng công chính, các thầy giáo sử dụng thêm phòng học, kéo tất cả bàn ra, dán tên lên chỗ ngồi, chính thức bắt đầu thi, tổng cộng thi sáu môn, môn chính là ngữ văn, toán học, tiếng anh, môn phụ là chính trị, lịch sử, địa lý, thi liên tục ba ngày, môn thi cuối cùng ngày thứ ba chính là toán học.

Chiều hôm thi toán học, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đạp xe đạp mới vừa tới trường học, trời mưa như trút nước, ba người vẫn chưa kịp vào phòng thi, Bùi Thức Vi chạy ô tô đến đây, đưa cho ba đứa nhỏ ba cái dù, nói với ba người không cần chạy xe đạp, buổi chiều tan học ba Kỳ Kỳ sẽ tới đón bọn họ.

Nhưng ba người thi xong toán học, ba Kỳ Kỳ chưa tới, đợi thêm năm phút, vẫn không thấy ba Kỳ Kỳ.

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng loạt thở dài một cái.

Mục Hưng Hà nói: “Tiểu Quân, chú nhỏ mày lại..”

Tưởng Tiểu Quân tỏ vẻ sống không còn gì luyến tiếc mà nói: “Không đáng tin cậy.”

Lâm Đông bung dù, nói: “Đi thôi.”

Ba người không ngờ rằng buổi chiều sẽ mưa, cũng chỉ mang giày chơi bóng, lúc bắt đầu bước đi, ba người còn chọn chọn bỏ bỏ, lựa chọn kĩ càng đường rồi bước, nhưng gần trung học Cẩm Lý có một đoạn đường đất, không có đường tốt.

Giày chơi bóng của ba người đều là tự mình lau, lau giày thật là phiền phức, vì trốn tránh việc lau giày, ba người cởi giày chơi bóng, cởi luôn tất, kéo ống quần lên trên một chút, một tay xách dù một tay xách giày, đạp trên đường đất mà đi, lần này không có gì lo sợ, vừa mới đi hai bước, nghe một tiếng “Bẹp”.

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân quay đầu nhìn lại, Lâm Đông đặt mông ngồi trên đất bùn.

Mục Hưng Hà nhanh chóng vươn tay kéo lên, hỏi: “Ngã có đau không?”

Lâm Đông sờ sờ cái mông nói: “Không sao.”

“Vậy cẩn thận một chút, quần áo bẩn cứ kệ nó, đừng để ý tới nó, quần áo chúng ta đều bẩn cả.”

Lâm Đông giữ vững thân thể đáp một tiếng: “Ừ.”

Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân tiếp tục đi về phía trước đi, đi thêm hai bước, lại thêm một tiếng “Bẹp”, làm Lâm Đông cau mày, Mục Hưng Hà lập tức ném dù, kéo Lâm Đông lên, hỏi: “Sao em đi như ông già thế?”

Lâm Đông nói: “Đường trơn, cặp sách em nặng, dù lớn.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Em đựng gì trong cặp sách thế?”

Lâm Đông nói: “Sách toán học, bài thi số học, đề giải toán học.”

“Em mang nhiều như vậy làm gì?”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nói: “Lâm Đông tính đến trường thi thì kèm thêm cho tao một chút.”

Mục Hưng Hà quay đầu hung ác trừng Tưởng Tiểu Quân: “Vậy sao mày không vác cặp sách cho em ấy hả?”

Tưởng Tiểu Quân nhỏ giọng nói: “Tao quên mất.”

Mục Hưng Hà ném cặp sách của Lâm Đông cho Tưởng Tiểu Quân, đem giày chơi bóng của mình cùng Lâm Đông dùng dây giày buộc vào nhau xách ở trong tay, sau đó cúi người xuống trước mặt Lâm Đông, nói: “Lại đây, anh cõng em.”

“Không cần, em không đeo cặp sách sẽ không bị ngã.”

“Lại đây.” Mục Hưng Hà kiên trì nói: “Anh cõng em hết đoạn đường đất này, chờ một lát nữa đường tốt, anh sẽ để em xuống.”

Mông Lâm Đông bị ngã thực sự đau, ngoan ngoãn bò lên lưng Mục Hưng Hà, hai cái tay che dù cho bé và Mục Hưng Hà, mà Mục Hưng Hà dùng hai cái tay mang theo hai đôi giày, cầm một cái dù, quay đầu nói với Tưởng Tiểu Quân nói: “Đi thôi.”

Tưởng Tiểu Quân quay đầu nói với Lâm Đông: “Lâm Đông, xin lỗi.”

“Không sao, là do đã lâu em không đi chân trần đi qua đường đất.” Lâm Đông quay đầu hỏi Mục Hưng Hà: “Hưng Hà, anh có mệt hay không?”

Mục Hưng Hà nói: “Em không nặng, anh không mệt.”

“Lần sau, anh bị ngã em cõng anh.”

“Được.”

Đi qua đường đất xong, Mục Hưng Hà thả Lâm Đông xuống, ba người đồng thời đi về trấn Cẩm Lí, đi tới đầu đường phố đông lớn của trấn Cẩm Lí, ba Kỳ Kỳ mang theo ba cái áo mưa, vội vội vàng vàng đi tới, nhìn thấy ba người Lâm Đông nói: “Ồ, sao mấy đứa trở lại rồi? Chú còn đang tính đi đón mà!”

Lâm Đông: “...”

Mục Hưng Hà: “...”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 98: Lại Chia Lốp

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đứng im bất động, nhìn chăm chăm ba Kỳ Kỳ, lúc nhỏ cảm thấy ba Kỳ Kỳ không có tật xấu gì, càng lâu dài càng cảm thấy ba Kỳ Kỳ ba vô tâm vô phế, ba người còn chưa kịp thở mồm hôi, phía sau truyền đến hai giọng nói.

“Lâm Đông!”

“Ba!”

Ba người Lâm Đông đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ một thân toàn là nước bùn mà ôm cặp sách, như hai con chó mập bị rơi xuống nước vậy, hai người không cảm thấy gì, trái lại vui vẻ tới mức đôi mắt đều híp lại thành một đường chỉ, ba người Lâm Đông sững sờ, ba Kỳ Kỳ sợ hãi, một giây sau nhanh chóng xông lên trước: “Ôi, trời ơi là trời, sao mà mấy đứa lại thành ra như vậy? Tiêu rồi, chắc chắn là ba mẹ mấy đứa sẽ tìm chú tính sổ.”

Kỳ Kỳ lập tức tiếp một câu: “Ba, ba là ba của con đó.”

Ba Kỳ Kỳ hung ác mắng một câu: “Chỉ mày lảm mồm! Trời mưa, sao không biết bung dù hả?”

Kỳ Kỳ lớn tiếng nói: “Con không có dù, con không có dù thì con bung như thế nào chứ?”

“... Vậy sao mày không ở trường học chờ tao một chút?”

“Ba có nói là ba sẽ tới đón con đâu.”

“...” Ba Kỳ Kỳ bị con trai làm cho á khẩu không trả lời được.

Ba Kỳ Kỳ không có thói quen đón Kỳ Kỳ, ngoại trừ Bùi Thức Vi ra, nhóm mấy ông ba đều không có thói quen trời mưa thì phải đón bọn nhỏ, thế nhưng nhóm các bà mẹ thì có, nhóm các bà mẹ vừa nhìn thấy trời mưa quá lớn, thì sẽ lo lắng cho con, gọi điện thoại cho nhau, biết được ba mấy đứa đều có việc bận, chỉ có ba Kỳ Kỳ ngày hôm nay được nghỉ ngơi, như vậy, nhiệm vụ quang vinh này sẽ rơi vào ba Kỳ Kỳ một cách tự nhiên.

Mẹ Kỳ Kỳ đã bảo đảm với nhóm các bà mẹ, nhất định không cho bọn nhỏ dính một giọt mưa, liên tục gọi liên hoàn call cho ba Kỳ Kỳ, nói cho ba Kỳ Kỳ biết thời gian tan học của bọn nhỏ, ba đứa học trung học phải thi giữa học kỳ, cho nên thời gian tan học không giống hai đứa tiểu học, phải chia ra mà đi đón.

Ba Kỳ Kỳ đồng ý thật tốt, nhưng lại không cẩn thận liền quên, sợ nhóm các bà mẹ luân phiên oanh tạc hấn, càng sợ mẹ Kỳ Kỳ trị hấn, hấn không dám để cho bốn người Lâm Đông về nhà, trực tiếp đem Kỳ Kỳ cùng bốn người Lâm Đông xách về nhà, thừa dịp mẹ Kỳ Kỳ chưa trở về, nhanh chóng để Lâm Đông, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên tắm, thống nhất đổi quần áo của Kỳ Kỳ.

Sau đó nhanh chóng nấu nước, pha đường đỏ, để năm người ngồi song song trên ghế dài, hấn lấy một cái khăn lông khô, lần lượt lau cho từng đứa, lau xong lại dùng máy sấy tóc sấy, động tác trôi chảy gọn gàng, rất giống công nhân kỳ cựu có hai mươi năm kinh nghiệm làm việc trên dây chuyền sản xuất.

Sau khi hết bận, ba Kỳ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

Năm người Lâm Đông nâng cốc uống nước đường đỏ.

Lâm Đông cười nói: “Chú, buổi chiều chú chơi mạt chược thắng tiền đúng không?”

“Ừ, thắng một chút.” Ba Kỳ Kỳ theo bản năng trả lời, đột nhiên phát hiện không đúng, ngẩng đầu nhìn Lâm Đông, phát hiện Lâm Đông đang bật cười, hấn chỉ vào Lâm Đông nói: “Nhóc con, bây giờ con thay đổi rồi, trở nên xấu xa, biết lừa chú rồi.”

Lâm Đông nâng cốc cười hì hì, hai cái đồng điều liền lộ ra.

Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân không nhịn được cười.

Kỳ Kỳ nói chắc chắn: “Ba, ba chơi mạt chược quên bọn con, chờ mẹ con trở về, con sẽ nói cho mẹ biết!”

Ba Kỳ Kỳ quay đầu liền nói: “Tao xem mày dám không!”

“Con dám!”

“...”

Sau đó ba Kỳ Kỳ liền móc ra tiền chơi mạt chược thắng vào buổi chiều, cho năm người Lâm Đông mỗi người một đồng, dặn năm người không được nói chuyện hấn chơi mạt chược buổi chiều nói ra, đặc biệt là không thể nói cho mẹ Kỳ Kỳ, nếu như mẹ Kỳ Kỳ hỏi, liền nói là có đi đón, năm người cầm tiền gật đầu liên tục.

Vào lúc này mưa cũng ngừng, bốn người Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân tự mình đi, đi trên đường đụng phải mẹ Kỳ Kỳ, lên tiếng chào hỏi xong, bốn người về đến nhà không bao lâu, các người lớn đều biết ba Kỳ Kỳ chơi mạt chược vào buổi chiều quên thời gian, làm cho năm đứa nhỏ đội mưa mà về.

Phụ huynh bốn nhà cộng thêm mẹ Kỳ Kỳ đồng thời nói ba Kỳ Kỳ vô trách nhiệm, sau đó kiên quyết không cho ba Kỳ Kỳ tới gần năm đứa nhỏ, lại còn dám cho bọn nhỏ phí bịt miệng?

Quá không tin cậy!

Bốn người Lâm Đông nghe xong cười ha ha, sau khi cười xong muốn đem tiền trả lại cho ba Kỳ Kỳ, ba Kỳ Kỳ không lấy, xúi bốn người đi mua đồ ăn vặt ăn, chỉ lấy lại một đồng của Kỳ Kỳ, bởi vì là do Kỳ Kỳ nói lỡ miệng, mẹ Kỳ Kỳ mới biết chân tướng sự thật, mọi người cũng đều biết.

Kỳ Kỳ không có tiền mua đồ ăn vặt, liền đến tìm Lâm Đông, giật dây Lâm Đông mua que cay, mua mì ăn liền, mua xúc xích ăn, vẫn chưa giật dây thành công liền bị Mục Hưng Hà đập cho hai phát, bị đập liền đang hoảng, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Lâm Đông, năm người đồng thời đọc sách, ngày kế năm người nghỉ ngơi một ngày, lại bắt đầu lên lớp bình thường.

Tưởng Tiểu Quân không cách nào lên lớp bình thường, mới vừa thi xong, hẳn không biết thành tích của mình, đặc biệt sợ bị đuổi ra khỏi lớp sơ nhất (1), mỗi ngày đều lo lắng, ngoại trừ học sinh mũi nhọn như Lâm Đông và Mục Hưng Hà không cần lo lắng sẽ bị chen rơi ra ngoài, những bạn học khác đều lo lắng.

Một ít bạn học tìm đủ mọi cách xem điểm, tìm các loại lý do đến xem điểm, ví dụ như nằm úp sấp trước cửa sổ xem giáo viên chấm bài thi, hoặc là ỷ vào mắt tốt, đến phòng làm việc lật tìm bài thi tìm kết quả học tập, có khi lại đến phòng làm việc nghe trộm giáo viên nói kiểm tin tức, có nhiều cách quả thật làm cho một ít học sinh nghe ngóng được một ít thông tin, học sinh nhận được tin tức, vô cùng phấn chấn chạy vào phòng học truyền lời.

“Lớp chúng ta có hai người thi điểm tối đa môn toán học.”

Một câu nói làm cho tinh thần các bạn học chấn động, biết được là Lâm Đông và Mục Hưng Hà thi điểm tối đa xong, các bạn học đều kinh thán không thôi, sau đó quay sang hỏi người nhận được tin tức thành tích của mình, tuy rằng bạn học đó không biết thành tích của mình, thế nhưng không trở ngại việc mình thảo luận thành tích của Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Liên tiếp ba, bốn ngày, một ít tin tức về thành tích vụn vặt ra lò, Lâm Đông và Mục Hưng Hà trở thành đối tượng được để ý, đặc biệt là Lâm Đông, nhìn nho nhỏ, người ôn hòa lại thích chơi, cũng không thấy cố gắng chút nào, làm sao mà lại học tập tốt như vậy chứ?

Một ít bạn học ngưỡng mộ Lâm Đông không thôi, vẫn luôn kéo dài đến buổi sáng thứ sáu, thành tích cuộc thi còn chưa được công bố, thành tích của Lâm Đông và Mục Hưng Hà mọi người đều biết kha khá rồi, chỉ là không biết Lâm Đông đứng đầu hay là Mục Hưng Hà, Hứa Tĩnh Tĩnh không để ý tới Lâm Đông đã lâu liền lại gần nói chuyện cùng Lâm Đông.

Hứa Tĩnh Tĩnh hỏi: “Lâm Đông, bạn học kiểu gì mà tốt như vậy? Học thế nào?”

Lâm Đông trả lời: “Nghiêm túc học.”

“Làm sao nghiêm túc học?”

“Lên lớp nghiêm túc nghe giảng bài, động não nhiều là được.”

“Như vậy là được?”

“Ừ.”

Hứa Tĩnh Tĩnh không tin, vì tiến vào lớp sơ nhất (1), cô đã phải siêu cấp nỗ lực, cô cảm thấy Lâm Đông chắc chắn đã lén lút học tập trong âm thầm.

Lâm Đông cực kỳ kiên nhẫn nói phương pháp học tập, cũng nói cho bạn cùng bàn, khiến cho một ít bạn học có ấn tượng tốt với Lâm Đông càng yêu thích Lâm Đông, dần dạt tiến lên hỏi thăm Lâm Đông, Lâm Đông đều nguyện ý giải đáp.

Làm cho Mục Hưng Hà đỏ mắt, không hiểu vì sao có nhiều người thật tình mắt giống như cậu, đều phát hiện Lâm Đông rất tốt, vừa tan

học liền lời Lâm Đông về nhà, trên đường về nhà phát hiện Tưởng Tiểu Quân rầu rĩ không vui.

Lâm Đông nghi hoặc hỏi: “Tiểu Quân, anh làm sao vậy?”

Tưởng Tiểu Quân rầu rĩ nói: “Ngày hôm nay đã là thứ sáu rồi, thành tích học tập cần phải công bố, tuy rằng vẫn chưa xác thực, thế nhưng anh cảm thấy ánh mắt giáo viên chủ nhiệm nhìn anh không giống nhau, anh cảm thấy anh có thể bị bỏ ra khỏi lớp sớm nhất (1).”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà nghe mà sửng sờ.

Tưởng Tiểu Quân không nói nữa.

Qua chốc lát, Lâm Đông an ủi nói: “Tiểu Quân, có lẽ anh nghĩ nhiều rồi, giáo viên chủ nhiệm nhìn ai cũng như vậy cả, giống như bình thường mà thôi, anh đừng quá lo lắng, chúng ta đợi kết quả rồi xem.”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu, không nói nữa.

Tưởng Tiểu Quân tụt cảm xúc lây cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà, hai người cũng không cao hứng nổi, muốn an ủi Tưởng Tiểu Quân lại không biết an ủi thế nào, đều yên lặng mà không lên tiếng, buổi chiều lúc cùng đi học, Tưởng Tiểu Quân vẫn cứ cau mày, hấn sợ mình thi không tốt, càng sợ bị tách ra khỏi Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Đã từng nỗ lực học tập, chú ý thành tích học tập cũng là nhân chi thường tình, Lâm Đông và Mục Hưng Hà rất hiểu, cũng không nói thêm gì, chỉ có thể chờ thành tích ra rồi lại nói, hai người cùng Tưởng Tiểu Quân đạp xe đạp chạy đến trung học Cẩm Lý.

Trường học yêu cầu cấm chỉ chạy xe trong sân trường Cẩm Lý, nếu như bị phát hiện, dựa theo nội quy nhà trường xử phạt. Ba người Lâm Đông đồng thời đến cửa trường học, tự mình nhảy xuống khỏi xe, đẩy xe đạp vào trường học, vừa vào trường học liền

thấy một đám học sinh vây quanh bảng thông báo của trường, dường như bao phủ toàn bộ bảng thông báo lại, rì rầm, náo nhiệt quá trời.

Ba người Lâm Đông đang tò mò, đột nhiên Hứa Tĩnh Tĩnh từ trong đám người chui ra, lớn tiếng gọi: “Lâm Đông!”

Hứa Tĩnh Tĩnh nhanh chóng chạy đến trước mặt Lâm Đông, mở miệng nói: “Lâm Đông, ban thi đứng đầu toàn trường! Mục Hưng Hà cũng vậy! Sao hai người lại khéo như vậy, tổng điểm thi mà cũng giống nhau nữa!”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà nghe quá nhiều lần đứng đầu, cũng không có tâm tình phật phồng gì, trái lại đồng thời sốt ruột hỏi: “Tưởng Tiểu Quân thì sao? Nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân không? Tưởng Tiểu Quân thi được bao nhiêu? Tên đứng thứ mấy?”

Điều này hỏi khó Hứa Tĩnh Tĩnh rồi, cô căn bản cũng không để ý đến Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân khẩn trương trong nháy mắt.

Lâm Đông nói: “Bạn ấy chắc chắn không có xem, tự chúng ta đi xem xem.”

Mục Hưng Hà đẩy Tưởng Tiểu Quân một chút nói: “Đi.”

Ba người đẩy xe đạp đi đến trước bảng thông báo, trên bảng thông báo ngoại trừ dán một ít kiến thức học đường, nội dung thi đấu thì còn có thể dán tên của học sinh từ năm một đến năm ba, một trăm người đứng đầu kỳ thi học kỳ, cho nên giờ khắc này không chỉ là học sinh năm nhất vây xung quanh, còn có học sinh năm hai và năm ba nữa.

Chiều cao của ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không chiếm ưu thế, liền đẩy xe đạp, kéo dài cái cổ lên

một chút, kéo đến đau cả cổ vẫn chẳng nhìn thấy cái gì cả, thương lượng một chút, liền tạm thời đặt xe đạp sang một bên.

Mục Hưng Hà nhón chân lên nhìn một chút, quay đầu nói với Lâm Đông: “Đông Đông, anh ôm em, em nhìn xem.”

Lâm Đông lập tức gật đầu đồng ý, đưa lưng về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà ngồi xổm xuống ôm lấy hai chân Lâm Đông, chậm rãi đứng lên.

Tưởng Tiểu Quân sợ hai người té, nhanh chóng duỗi tay vịn Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Chiều cao của Lâm Đông vô cớ tăng được thêm một mét, cao hơn hẳn những bạn học khác, thành công thấy được chữ đỏ dán trên bảng thông báo, trên đó viết một loạt chữ lớn: XX năm học một trăm người đứng đầu kỳ thi giữa học kỳ năm nhất, dưới chữ lớn là một loạt chữ nhỏ tên người, lít nha lít nhít.

Lâm Đông liếc nhìn tên mình và Mục Hưng Hà, sau đó nhìn xuống.

Mục Hưng Hà lo lắng hỏi: “Đông Đông, nhìn thấy Tiểu Quân không?”

Tưởng Tiểu Quân cũng có chút sốt ruột mà nói: “Có anh không?”

“Em đang nhìn.” Lâm Đông xem cực kỳ nghiêm túc, đột nhiên ánh mắt dừng lại, sau đó hơi cúi đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cả kinh.

Lâm Đông nở nụ cười, như là hoa lê nở rộ giữa tháng ba, tinh khiết tốt đẹp, bé nghịch ngợm nói một câu: “Hai người đoán xem.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 99: Tha Thứ Cho Em

Note: Cuối cùng cũng edit được tới chương 99. Không ngờ mình cũng lết được tới đây. *Khóc một dòng sông*

Nhìn dáng dấp nhỏ bé của Lâm Đông, Mục Hưng Hà nở nụ cười.

Tưởng Tiểu Quân sốt sắng nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông cao hứng nói với Tưởng Tiểu Quân: “Tiểu Quân, anh vào top hai mươi người đứng đầu toàn trường!”

Tưởng Tiểu Quân cả kinh: “Bao nhiêu?”

Lâm Đông nói: “Người thứ mười lăm toàn trường!”

Tưởng Tiểu Quân sửng sò.

Lâm Đông không nghĩ tới.

Mục Hưng Hà vội vàng thả Lâm Đông xuống, hỏi: “Tưởng Tiểu Quân đứng thứ mười lăm toàn trường á?”

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu.

“Nhìn rõ ràng chưa?”

“Rồi.”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn!”

“Không phải trùng tên à?”

“Em xem sổ chỗ ngồi, chính là Tiểu Quân.”

Mục Hưng Hà vui vẻ quay đầu nhìn về phía Tường Tiểu Quân.

Tường Tiểu Quân hoàn toàn không thể tin được, nói một câu “Tao xem một chút” với Lâm Đông Mục Hưng Hà, sau đó mạnh mẽ chen vào trong đám học sinh, lúc đi ra mặt tươi cười nói: “Lâm Đông, Hưng Hà, thật sự là tao, tao đứng thứ mười lăm toàn trường.”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà vui vẻ gật đầu: “Ừ, mà (anh) không cần đi sang lớp khác nữa.”

“Ừ.” Tường Tiểu Quân kích động không biết nên làm như thế nào cho phải, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có thể thi được thành tích ưu tú như thế, đây là chuyện mà cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới, tất cả những thứ này đều là Lâm Đông dành cho hắn, là Lâm Đông dùng hết ngày dài lại đêm thâu mà chỉ đề cho hắn, phân loại các đề một cách đơn giản hoá, dùng cách đơn giản nhất trực quan nhất để cho hắn tràn ngập hứng thú với học tập.

Hắn cảm kích nhìn về phía Lâm Đông, tiến lên ôm lấy Lâm Đông, không chú ý lực đạo, làm Lâm Đông bị sặc ho khan hai tiếng, bị Mục Hưng Hà đẩy ra, bị đẩy lão đảo một cái, hắn vẫn cười với Lâm Đông.

Lâm Đông cũng vui vẻ.

Mục Hưng Hà đá Tường Tiểu Quân một cước nói: “Cười cái rắm, đi, trở về phòng học.”

Tường Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà liền đi về phòng học.

Lâm Đông đứng bất động, gọi: “Hưng Hà, Tiểu Quân.”

Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân quay đầu lại.

Lâm Đông chỉ chỉ xe đạp bên cạnh: “Xe đạp không cần nữa à?”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng chạy về.

Ba người thật cao hứng mà dắt xe đạp, đem xe đạp đặt vào bãi gửi xe, cùng đi đến lớp sơ nhất (1), trước khi thành tích thi giữa học kỳ được công bố, bởi vì đã hiểu rõ tình hình của bạn học và thành tích bạo nổ, Lâm Đông và Mục Hưng Hà đã là đối tượng mà mọi người để ý, nghĩ rằng Lâm Đông và Mục Hưng Hà sẽ có khả năng giữ vững vị trí số một, nghĩ là nghĩ như vậy, đến khi biết được Lâm Đông và Mục Hưng Hà là đệ nhất toàn trường, đối với các học sinh dùng thành tích học tập mà sống vẫn phải thán phục một phen.

Nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà đến gần phòng học, một đám bạn học cảm thấy hai người như là đang phát sáng, thấy thế nào cũng rất chói mắt, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng dành cho Lâm Đông Mục Hưng Hà một tràng ngợi khen, cường điệu khen ngợi Lâm Đông.

Nói Lâm Đông tuổi tác tuy nhỏ, thế nhưng thái độ học tập đoan chính nghiêm túc, phương pháp học tập cực kỳ khoa học, khen tới mức Lâm Đông mở cờ trong bụng, mãi cho đến khi tan học trong lòng vẫn luôn cao hứng, sau khi cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân về đến nhà, đem chuyện Tưởng Tiểu Quân thi học kỳ ở trung học Cẩm Lý đứng thứ mười lăm của năm nhất nói cho người nhà, ba Tưởng Tiểu Quân đặc biệt mời Lâm Đông và Mục Hưng Hà đến nhà ăn một bữa cơm tối phong phú.

Cơm tối ngoại trừ gà, thịt, cá, trứng, còn có tôm cùng cua, Tưởng Tiểu Quân cố ý lột tôm cho Lâm Đông, thấy Lâm Đông ăn vui vẻ, hắn cũng đặc biệt vui vẻ, trước đây hắn bắt hạo không thích học tập, học tập cũng không tốt, sau đó muốn nỗ lực học tập, học thế nào cũng không tiến bộ, dần dần nản lòng đối học tập, nhưng từ khi Lâm Đông ra tay giúp đỡ, thành tích học tập của hắn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tiến bộ.

Hắn dần dần phát hiện lạc thú trong học tập, nội dung mà giáo viên giảng khi lên lớp, hắn càng nghe càng hiểu, càng hiểu càng cảm thấy thú vị, hắn cảm kích Lâm Đông không thôi, lột tôm liên tục cho Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Tiểu Quân, anh đừng lột nữa, em ăn không hết.”

Tưởng Tiểu Quân cười nói: “Không sao, em cứ ăn từ từ.”

“Anh cũng ăn đi.”

“Được.”

Tưởng Tiểu Quân vui vẻ.

Thấy con trai vui vẻ, ba mẹ Tưởng Tiểu Quân cũng cao hứng, ba Tưởng Tiểu Quân xuất ra uy nghiêm của gia trưởng, dặn ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân phải biết đoàn kết hỗ trợ, cùng tiến bộ, cùng hướng đến tương lai tốt đẹp.

Ba người Lâm Đông vừa nghe vừa ăn cơm, cơm nước xong, thừa dịp dư âm nóng hổi mà ba Tưởng Tiểu Quân vừa giáo dục, cùng nhau xem sách khóa ngoại, hôm sau là cuối tuần liền cùng nhau đùa giỡn, cuối tuần qua hết ba người lại bắt đầu lên lớp.

Trải qua một hồi thi giữa học kỳ, dường như đám bạn học cũng thăm dò xong lai lịch của đối phương, giao lưu càng thông thuận so với lúc trước, ba người Lâm Đông ở lớp sơ nhất (1) đặc biệt hài lòng, ngoại trừ mỗi ngày học tập xong, trong trường học có hội học sinh tổ chức các loại vận động cùng thi đấu, như bóng bàn, bóng rổ, thư pháp, cầu lông, ba người Lâm Đông cũng tham gia.

Lâm Đông cũng rất yêu thích bóng rổ, chơi bóng rổ cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, tuy rằng vóc dáng hơi thấp một chút so với tất cả mọi người, thế nhưng chơi đặc biệt nghiêm túc, có tướng mạo tuấn mỹ cùng tư thế tiêu chuẩn hỗ trợ, Lâm Đông hấp dẫn không ít nam sinh nữ sinh vây xem.

Có lúc còn có nữ sinh lớn mặt hướng về phía bé gọi “Lâm Đông! Lâm Đông! Nhóc thật đẹp trai! Lâm Đông! Chị đây muốn gả cho cưng!”, Lâm Đông ngượng ngùng.

Đến lần chơi bóng rổ tiếp theo, chờ tất cả mọi người tan học, bé cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cùng nhau chơi, từ giữa học kỳ sau chơi tới cuối học kỳ, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi kinh ngạc phát hiện Lâm Đông cao lên không ít, vóc người càng thon dài, nét mập mạp trẻ con trên mặt cũng ít một chút, càng ngày càng giống tiểu tử tuấn tú, Bùi Thức Vi vui vẻ mua cho Lâm Đông một trái bóng rổ, để Lâm Đông chơi.

Mỗi ngày Lâm Đông đều mang theo bóng rổ đi học, đợi đến lúc phải thi học kỳ, Lâm Đông đã cao hơn Hứa Tĩnh Tĩnh một chút, điều này làm cho Hứa Tĩnh Tĩnh rất là kinh ngạc, nói: “Lâm Đông, bạn cư nhiên cao hơn mình rồi!”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy, chơi bóng rổ có thể cao lên mà.”

“Tốt nhất là bạn đừng cao lên.”

“Tại sao?”

“Có rất nhiều nữ sinh đều coi trọng bạn, nói chờ bạn cao lên, sẽ theo đuổi bạn.”

“...”

Lâm Đông không gạt đi những gì Hứa Tĩnh Tĩnh nói, học tập chơi bóng rổ như thường lệ, tuy rằng thường xuyên thu được thư tình nặc danh, thế nhưng bé đã tập mãi thành quen, rất nhanh đã đến lúc thi học kỳ.

Lần này thi học kỳ tâm tình của Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn như thường, trải qua kỳ thi giữa học kỳ, Tưởng Tiểu Quân nghiêm túc học tập cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, có tri thức tích lũy, hần cũng trở nên thông dong rất nhiều, sau khi thi học kỳ kết thúc,

hấn và Lâm Đông, Mục Hưng Hà thoải mái giống nhau, quay đầu nói với Lâm Đông: “Lâm Đông, ngày hôm nay Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên cũng thi, bắt đầu thi muộn hơn nửa giờ so với chúng ta, phỏng chừng hiện tại còn chưa kết thúc, chúng ta đi đón bọn nó một chút đi.”

“Được.” Lâm Đông đánh giá Tưởng Tiểu Quân một cái, nói: “Lần này thi xong, anh không khẩn trương à?”

Tưởng Tiểu Quân cười nói: “Anh thi xong đều lấy bài thi của em so đáp án một chút, anh cảm thấy anh thi cũng được.”

“Xem ra là rất được.”

“Ừ.”

“Vậy đi thôi, chúng ta đi đón Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ.”

“Đi.”

Ba người nhảy lên xe đạp, đi đến tiểu học Cẩm Lý, bọn họ đã lâu không tới tiểu học Cẩm Lý, trước đây cảm thấy tiểu học Cẩm Lý rất lớn rất rộng rãi, sau một học kỳ trung học, lần thứ hai trở lại tiểu học, có một loại cảm giác bưng bít, sau khi giặt mình là đặc biệt thân thiết.

Ba người đứng ở cửa trường học, nói qua những chuyện ngu xuẩn đã làm lúc còn học tiểu học, ví dụ như chui chuồng chó, hoặc là leo tường, lúc bị phạt đứng, trong lời nói đều cười chính mình đã từng ấu trĩ ngớ ngẩn, giống như hiện tại bọn họ sẽ không ấu trĩ không ngớ ngẩn nữa vậy.

Bọn họ đứng ở cửa trường học không tới năm phút đồng hồ, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên từ trong trường chạy ra, vừa nhìn thấy ba người, hai người liền chia ra bò lên yên sau xe của Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà lập tức gọi: “Tiểu Xuyên, lại đây!”

Hạ Tiểu Xuyên lần thứ hai ngoan ngoãn ngồi vào sau lưng Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà mang theo Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân mang theo Kỳ Kỳ, Lâm Đông đơn độc đạp xe đạp, năm người đồng thời chạy về trấn Cẩm Lý, trên đường Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên thật cao hứng mà nói được nghỉ đông, có thể chơi thật tốt, nói mãi Kỳ Kỳ nhìn về phía Lâm Đông, kinh ngạc nói: “Lâm Đông, mày ngồi trên yên xe, chân có thể đạp tới bàn đạp xe đạp rồi kìa!”

Lâm Đông nói: “Tao đã sớm đạp tới rồi.”

“Oa, vậy là mày cao lên rồi.”

“Đương nhiên, mỗi ngày đạp xe đi học, lớn nhanh.”

“Chờ tao lên trung học, tao cũng phải mau mau cao lên, hiện tại tao thích trung học rồi.”

“Sao lại có giác ngộ thế?”

“Bởi vì trung học không cần lên tự học sớm.”

Trung học Cẩm Lý tập hợp tập toàn bộ học sinh khu Cẩm Tuyền, có nhà gần có nhà xa, tự học buổi sáng tồn tại rất nhiều mầm họa, cho nên các thầy giáo đều cổ vũ bọn học sinh ở nhà tự mình dậy sớm học thuộc lòng, mà điều này trở thành lý do Kỳ Kỳ muốn lên trung học, làm cho Lâm Đông dở khóc dở cười.

Về đến nhà, bởi vì được nghỉ đông nên năm người hưng phấn không thôi, đem cặp sách ném một cái vào trong nhà, cũng mặc kệ là vút ở trên ghế sa lon, trên giường, bàn hay là trên đất, nói chung, ném cặp sách xong liền chạy đến nhà Lâm Đông, đồng thời chui vào phòng Lâm Đông một bên nghe nhạc Châu Kiệt Luân, một bên xem hoạt hình.

Nguyễn Tâm Bình thích đám Mực Hưng Hà, mỗi lần bọn họ vừa đến đã để Lâm Đông chuẩn bị hoa quả có vỏ cứng, lần này cũng không ngoại lệ, Lâm Đông đi nhà bếp rửa hoa quả, rồi lấy quả có vỏ cứng cùng đồ ăn vặt đi vào phòng, cùng bốn người Mực Hưng Hà đồng thời nằm ở trên giường xem hoạt hình, ăn đồ ăn vặt, nghe âm nhạc, quá tự do tự tại.

Chỉ chốc lát sau, Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, năm nay em ăn tết ở chỗ nào?”

Lâm Đông nói: “Đi đế đô.”

Mực Hưng Hà ngồi dậy, hỏi: “Em vẫn phải đi đế đô à?”

Lâm Đông gật đầu: “Ông bà ngoại, ông bà nội, dì và cậu còn ở đó mà.”

“Vậy lúc nào thì em đi?”

“Hôm sau đi.”

“Nhanh như vậy?”

“Ừ.”

“Khi nào thì trở về?”

“Đầu năm ngày mười.”

“Muộn như vậy? Mười sáu phải đi học rồi.”

“Không muộn mà.”

Mực Hưng Hà không cao hứng.

Lâm Đông nói: “Vậy em tận lực về sớm một chút?”

Mực Hưng Hà gật đầu.

Năm người tụ lại cùng nhau chơi hai ngày, một nhà Lâm Đông trở về để đô, không có mặt trời Lâm Đông, bốn người cảm thấy sinh hoạt thiếu rất nhiều lạc thú, ít nhất thì đối với Kỳ Kỳ mà nói, lúc Mục Hưng Hà đánh nó, không còn ai có thể ngăn cản Mục Hưng Hà, mà Mục Hưng Hà cũng cảm thấy không có Lâm Đông, cảm giác trong sinh hoạt thiếu đi cái gì đó, bốn người đành chia ra từng người đi đến nhà họ hàng ở mấy ngày.

Tiếp đó là tết âm lịch, ngày thức đêm ấy, Mục Hưng Hà canh ở trước điện thoại, đúng mười hai giờ gọi điện thoại cho Lâm Đông, là người đầu tiên nói chúc mừng năm mới với Lâm Đông, năm mới bắt đầu, bốn người Mục Hưng Hà khắp nơi đi chúc tết, vẫn luôn đi cho tới mừng sáu.

Mục Hưng Hà nghĩ Lâm Đông cần phải trở lại, nhưng ngày mừng sáu Lâm Đông chưa trở về, khi Lâm Đông trở về vào mừng bảy, bốn người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân đồng thời vọt vào nhà Lâm Đông, vọt vào phòng Lâm Đông.

Lâm Đông mặc áo lông đơn giản màu trắng, quần âu, giày bata, rõ ràng là giống như trước đây, thế nhưng lại đẹp mắt không nói nên lời, đẹp tới mức làm người ta choáng váng, nhìn thấy bọn họ đi đến, bé nở nụ cười, hai cái đồng điệu ở khóe miệng tỏa ra, ấm áp chữa trị.

Bốn người Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông cùng cười, sau đó bốn người nhảy dựng lên nhào về phía Lâm Đông, đè Lâm Đông xuống giường, năm người cười ha ha lẫn cùng nhau, sau đó liền tụ lại cùng nhau ăn hoa quả trò chuyện, tán gẫu đều là chuyện ăn tết cùng chuyện mới mẻ, năm người cười ha ha không ngậm miệng lại được, từ giữa trưa cho tới buổi chiều.

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Đều tán gẫu nhiều lắm rồi, tán gẫu tới mức miệng cũng khô luôn.”

Lâm Đông nói: “Vậy em đi rót nước cho mọi người.”

Mục Hưng Hà nói: “Đề anh.”

“Không cần, anh ngồi đi, đề em.” Lâm Đông đứng dậy đi đến nhà bếp ôm một bình nước ấm lại đây, lần lượt rót nước cho bốn người uống, trong quá trình rót nước, Hạ Tiểu Xuyên đề nghị thuê đĩa video xem phim.

Mục Hưng Hà hỏi: “Thuê đĩa video gì?”

Kỳ Kỳ nói: “Đánh võ!”

Tưởng Tiểu Quân tiếp lời: “Đánh võ đều xem chán rồi!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Xem phim Châu Tinh Trì?”

Kỳ Kỳ nói: “Phim của Châu Tinh Trì chúng ta đều xem qua, phim mới chưa có ra.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Vậy thì xem cái gì đây?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Xem phim ma đi?”

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: “Tiểu Xuyên, mày dám xem không?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Em dám chứ.”

Mục Hưng Hà a một tiếng, cố ý bôi xấu Hạ Tiểu Xuyên: “Một người sợ tối lại dám xem phim ma?”

Hạ Tiểu Xuyên không có gì để nói.

Lâm Đông nắm ly, ngồi vào trước mặt Mục Hưng Hà, thuận miệng tiếp một câu: “Nói làm như anh cũng dám xem vậy, năm đó ba Kỳ Kỳ kể chuyện xưa, không phải anh bị dọa buổi tối không dám ngủ, kết quả nín —— “

Lâm Đông còn chưa dứt lời, đám Hạ Tiểu Xuyên nhớ lại lúc đó Mục Hưng Hà nín tới mức cứng chym nhỏ, đồng thời “Xi” một tiếng

nở nụ cười.

Mục Hưng Hà theo thói quen mà vung tay, chỉ vào Lâm Đông, nói: “Đông Đông, em —— “

Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đều nhận định lần này Mục Hưng Hà sẽ đánh Lâm Đông, bởi vì Lâm Đông nhắc lại lịch sử đen tối mà người khác không dám nhắc tới của Mục Hưng Hà, phải biết lời này nếu đổi lại là bất cứ người nào trong bọn họ mà nói, đều phải bị đánh một trận, nói không chừng còn phải gọi “Mục đại gia”, ba người chờ xem chuyện cười của Lâm Đông, xem Lâm Đông bị Mục Hưng Hà sửa chữa ra sao.

Nhưng Mục Hưng Hà chưa từng đánh hay đẩy Lâm Đông một chút nào, lần này tay vung lên, nhìn Lâm Đông chớp ánh mắt đen láy vô tội hai lần, trong lòng cậu mềm nhũn, tay duỗi một cái phía trước, nhẹ nhàng sờ cằm Lâm Đông, nói: “Thôi, anh lớn hơn em, anh không chấp nhặt với em, tha thứ cho em.”

Kỳ Kỳ: “...”

Hạ Tiểu Xuyên: “...”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 100: Lặng Lẽ

Lâm Đông nở nụ cười.

Mục Hưng Hà nắm cầm Lâm Đông không thả ra, vuốt ve nhiều lần cầm nhỏ mịn màng của Lâm Đông nói: “Lần sau không thể nói nữa, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Sao lại quên mất việc này hả.”

Lâm Đông hé miệng cười, nói: “Ừ, đúng là em quên mất.”

“Thật sự là quên mất?”

“Quên mất thật.”

Lâm Đông nói quên mất, vậy Mục Hưng Hà liền tin tưởng bé quên mất, vui vẻ nói: “Được, đưa nước cho anh uống.”

Mục Hưng Hà mới thu hồi tay.

Lâm Đông tự nhiên đưa ly nước trong tay cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhận lấy liền uống.

Việc này cứ trôi qua như vậy, nhẹ nhàng trôi qua, loại phương thức xử lý này làm cho ba người Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân bất mãn hết sức, không phục trợn mắt nhìn Mục Hưng Hà, biểu thị xem thường đối với loại hành vi “bất công” trơ trẽn này của Mục Hưng Hà.

Lúc Mục Hưng Hà cúi đầu uống nước, thoáng nhìn thấy Kỳ Kỳ tỏ vẻ ghét bỏ mình, lúc này chen chân vào đá ba người, vừa đá vừa

nói “Ai cho mày khinh thường đại gia hả, không phải bọn mày muốn đi thuê đĩa video sao? Đi thuê đi, thuê đi!” Đá ba người đỡ không được.

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng đứng lên, chạy đi thuê đĩa video, chỉ chốc lát sau, Tưởng Tiểu Quân cầm năm cái đĩa video trở về, hai đĩa về đánh võ, ba đĩa phim ma, nhìn một chút giới thiệu tóm tắt ở vỏ ngoài, nhất trí chọn một bộ phim ma, đem phim ma bỏ vào trong đầu đĩa DVD, năm người liền ngồi xuống cùng nhau xem.

Vẫn luôn xem đến khi ăn cơm tối, ăn cơm xong, năm người liền tụ lại cùng nhau xem bộ phim ma thứ hai, trình độ kinh khủng của bộ phim ma thứ hai vượt xa bộ thứ nhất, bốn người Mục Hưng Hà xem xong buổi tối không dám về nhà, đều chen chúc ngủ cùng Lâm Đông, bây giờ vóc dáng năm người đều cao lớn hơn, giường Lâm Đông chứa chấp không nổi, bốn người Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân tranh nhau cướp, cuối cùng vì Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên thất bại mà kết thúc.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên thực sự không dám về nhà, năn nỉ Bùi Thức Vi đưa về giúp, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân vui vẻ tiến vào trong căn Lâm Đông, cùng Lâm Đông nằm chung, ba người đầu tiên là nhìn trần nhà, đồng thời nói về bộ dạng vừa nãy của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, nói mãi liền nói tới chuyện các bạn học, nói khoảng thời gian mà Lâm Đông đi đế đô, có thật nhiều bạn học đến tìm Lâm Đông chơi đùa, ví dụ như đám người Hứa Tĩnh Tĩnh.

Không tìm được Lâm Đông, đám người Hứa Tĩnh Tĩnh mua đồ ở tiệm tạp hóa nhóc con, còn về tuyên dương nói tiệm tạp hóa nhóc con là do nhà của đệ nhất toàn trường mở, người lớn vừa nghe nói, liền vì tên tuổi đệ nhất toàn trường của Lâm Đông, dồn dập lại đây mua tạp hoá, làm cho Lâm Lệ Hoa bán lời được không ít.

Lâm Đông ngạc nhiên hỏi: “Thật à?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “VẬY mà còn giả được sao? Cô em nhận thức không ít bạn học của trường chúng ta đấy, không tin ngày mai em đi hỏi một chút.”

Lâm Đông vui vẻ nói: “ĐƯỢC.”

Ba người đang trò chuyện, Bùi Thức Vi đi đến, nhắc nhở ba người một câu đi ngủ sớm một chút, rồi tắt đèn, ba người vẫn nằm trong căn phòng đen thui mà tán gẫu.

Trò chuyện một chút, chợt nghe cửa sổ “cộp” một tiếng, như bị cục đá đập vào vậy, ba người mới vừa xem xong phim ma, sợ hãi trong lòng còn chưa tan đi, bị một tiếng như thế làm cho kinh sợ, ba người đồng thời nhìn bên ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ một mảnh đen thui, nhưng tiếng “cộp” lại vang một chút.

Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân kinh ngạc thốt lên một tiếng, đồng thời nhích về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà ôm lấy Lâm Đông, tiện tay liền nhấn giữ cánh tay Tưởng Tiểu Quân nói: “Không phải sợ, trên thế giới này không có quỷ.”

Lâm Đông vẫn sợ, đặc biệt là liên tưởng đến bộ phim ma mới xem vừa nãy, sự đáng sợ đạt đến đỉnh điểm.

Từ trước đến giờ Tưởng Tiểu Quân tương đối thận trọng, giờ khắc này sắc mặt cũng nghiêm túc hơn.

Trong bóng tối chỉ có Mục Hưng Hà trấn định, giống như trải qua mấy năm qua lá gan của cậu đã lớn hơn, cậu nói: “Tao đi xem xem.”

Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân đồng thời dè cậu lại, nói: “Không nên đi!”

“Liếc mắt nhìn thôi.”

“Không nên nhìn!”

“Không có chuyện gì đâu.”

“Không nên nhìn!”

Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân đề lên Mục Hưng Hà, không cho Mục Hưng Hà lên, ba người rút vào trong ổ chăn, rút xong ba người ngủ, ngủ thẳng nửa đêm, Lâm Đông cảm giác được Mục Hưng Hà rời giường, không bao lâu sau Mục Hưng Hà liền trở lại, bé mở mắt ra nhìn Mục Hưng Hà, hỏi: “Hưng Hà, anh đi đâu vậy?”

Mục Hưng Hà nói: “Anh đi vệ sinh, em muốn đi không?”

Lâm Đông mơ mơ màng màng nói: “Muốn.”

Mục Hưng Hà ngồi xuống một lần nữa: “Vậy anh đi cùng em.”

“Tại sao anh muốn đi cùng em?”

“Bên ngoài đen thùi, anh lo em sẽ bị sợ.”

Lâm Đông xoa xoa con mắt: “Vậy vừa nãy anh đi một mình, anh không sợ sao?”

“Anh sợ chứ.” Mục Hưng Hà nói thật: “Cảm giác sợ hãi rất khó chịu, cho nên anh đã cảm nhận qua sự khó chịu, liền không muốn để cho em cảm nhận một lần nữa, đi, anh đi chung với em.”

Lâm Đông nghe vậy nhìn về phía Mục Hưng Hà, không gian tối thui, thấy không rõ lắm biểu tình của Mục Hưng Hà, nhưng nhìn ánh mắt đen láy của Mục Hưng Hà, làm cho bé đặc biệt an lòng, có Mục Hưng Hà ở đây, chắc là bé sẽ không sợ nữa.

Gật đầu, cùng Mục Hưng Hà đồng thời đến phòng vệ sinh, lúc đi ra nhìn thấy ngoài sân lò mờ không rõ trắng đen, trời xuân se lạnh, đặc biệt lạnh, hai người vừa vào phòng liền chui vào chăn, Mục Hưng Hà nhét hai tay lạnh như băng vào trong quần áo, cái lạnh làm cậu rung mình lạnh lẽo, hỏi: “Không lạnh chứ?”

Lâm Đông gật đầu, dùng chân kẹp lấy chân lạnh của Mục Hưng Hà hỏi: “Anh còn lạnh không?”

Mục Hưng Hà nói: “Không lạnh.”

“Lạnh không được mấy ngày nữa, chờ khai giảng liền ầm.”

“Ừ, vốn là ngày mừng hai đó có tuyết, nhưng mà khí trời quá ảm, không hạ xuống, đúng rồi, lúc em ở đế đô có tuyết không?”

“Có.”

“Có lớn hay không?”

“Lớn, hơn nữa hạ xuống không chỉ một lớp tuyết mỏng đâu, lúc lớn nhất là ngập mắt cá chân luôn.”

“Có người chơi với em không?”

“Có, mấy đứa trẻ của nhà họ hàng, lớn hơn em một chút, ăn tết cùng nhau chơi đùa.”

“Chơi cái gì?”

“Chơi game.”

“Chơi trò chơi gì?”

“Thật nhiều loại.”

“Có những loại nào? Có loại anh từng chơi không?”

“...”

Hai người vút Tưởng Tiểu Quân qua một bên, ôm nhau, trong đêm đen lặng lẽ nói chuyện, mãi cho đến lúc ngủ, trong giấc mơ Mục Hưng Hà sợ Lâm Đông bị lạnh, không ngừng kéo chăn nhét

vào người Lâm Đông, đợi đến sáng ngày hôm sau, khi ba người tỉnh lại, phát hiện trên người Tưởng Tiểu Quân không có chặn.

Tưởng Tiểu Quân nghi hoặc mà nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông.

Mục Hưng Hà mở miệng liền hỏi: “Tiểu Quân, mày đá chặn à?”

Tưởng Tiểu Quân cũng không biết.

Mục Hưng Hà nói: “Chờ bị cảm đi!”

Không ngoài dự đoán, Tưởng Tiểu Quân bị cảm, không quá hai ngày Lâm Đông, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng bị cảm, chỉ có Mục Hưng Hà bộ dáng bách độc bất xâm, thậm chí chính là Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên chảy nước mũi còn phải làm bài tập nghỉ đông, trước khi khai giảng một ngày thì làm xong bài tập nghỉ đông.

Sau khi hoàn thành bài tập nghỉ đông, đám bệnh nhân Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đi học, có kinh nghiệm học kỳ trước, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân tới trung học Cẩm Lý liền quen cửa quen nẻo, ghi danh cầm sách mới, chính thức bắt đầu học kỳ sau của lớp sơ nhất (1).

So sánh với học kỳ trước, học kỳ sau không có biến hóa quá lớn, bạn học bên cạnh vẫn là những bạn học kia, thành tích ba người vẫn rất ổn định, tất cả đều là thuận thuận lợi lợi, thời gian thuận lợi trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, học kỳ sau trôi qua, tiến vào kỳ nghỉ hè.

Vào lúc này Lâm Đông lại phải về đế đô, so với những lần lưu luyến nhau khi còn bé, lần này phương thức xử lý của đám người Mục Hưng Hà thận trọng rất nhiều, chỉ bảo Lâm Đông về sớm một chút.

Lâm Đông đến đế đô, giống như trước đây, ngoại trừ ở cạnh ông bà nội ông bà ngoại ra, sẽ đọc sách, học đàn dương cầm, thỉnh

thoảng còn có thể khiêu vũ cùng mẹ, thời gian rất phong phú, thế nhưng bé vẫn rất nhớ bọn Mục Hưng Hà, rốt cục lúc kết thúc nghỉ hè, bé cùng Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi trở lại trấn Cẩm Lí, không nhìn thấy bốn người Mục Hưng Hà, bé liền ở nhà giúp ba mẹ quét tước vệ sinh, chợt nghe một giọng nói.

“Đồng Đồng!”

Giọng nói này có chút xa lạ lại có chút quen quen, bé theo tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Mục Hưng Hà vô cùng phấn khởi, lúc này cười gọi: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà cao hứng đi tới nói: “Đồng Đồng, em trở lại.”

Lâm Đông sững sờ, chỉ vào Mục Hưng Hà nói: “Hưng Hà giọng của anh —— “

Mục Hưng Hà ngượng ngùng mà gãi đầu một cái nói: “Vỡ giọng rồi.”

Lâm Đông bừng tỉnh nở nụ cười, năm ngoái thời điểm này là lúc Tưởng Tiểu Quân vỡ giọng, cho nên Lâm Đông cũng hơi hiểu biết về vỡ giọng..

Mục Hưng Hà ngược mắt thấp thỏm hỏi: “Có phải là đặc biệt khó nghe không? Anh cũng không biết làm sao lại đột nhiên thay đổi, không giống anh trước đây chút nào.”

“Không khó nghe không khó nghe, thật là dễ nghe.” Lâm Đông nhanh chóng nói.

Giọng Mục Hưng Hà đúng là êm tai, có một chút trầm, có một chút khàn, trộn cùng nhau có một cảm giác dễ nghe không nói ra được.

Mục Hưng Hà xác nhận lần nữa, hỏi: “Êm tai không? Em thật sự cảm thấy êm tai sao?”

Lâm Đông trịnh trọng gật đầu: “Thật sự êm tai.”

Mục Hưng Hà yên tâm một chút.

Lúc này Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đều chạy tới, Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đều không thay đổi gì, nhưng Hạ Tiểu Xuyên lại gầy một chút, Lâm Đông giật nảy cả mình, nói: “Tiểu Xuyên, sao anh gầy vậy?”

Hạ Tiểu Xuyên cười nói: “Mẹ nói, lớn rồi, sẽ gầy một cách tự nhiên.”

“Nhưng em gọi điện thoại cho cô, cô nói, anh nghỉ hè học cưỡi xe đạp, té, bị té có nghiêm trọng hay không?”

“Không nghiêm trọng, không tới hai ngày là tốt rồi.”

“Nhưng anh gầy đi.” Từ nhỏ Lâm Đông đã rất thương yêu Hạ Tiểu Xuyên, thậm chí hằng ngày để ý cùng quan tâm Hạ Tiểu Xuyên nhiều hơn Mục Hưng Hà.

Hạ Tiểu Xuyên cười nói: “Anh chỉ gầy năm cân mà thôi, không có gì, mày xem Tiểu Quân kia, Tiểu Quân mới thay đổi lớn đó.”

“Tiểu Quân làm sao vậy?” Lâm Đông nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân, không phát hiện dị thường.

Tưởng Tiểu Quân ngẩng cằm lên.

Lâm Đông vẫn không phát hiện ra vấn đề gì.

Mục Hưng Hà chỉ chỉ cái cổ Tưởng Tiểu Quân, Lâm Đông lập tức nhìn thấy nơi cổ Tưởng Tiểu Quân hơi nổi lên hàu kết, lập tức kinh ngạc nói: “Tiểu Quân, anh có hàu kết?”

Tưởng Tiểu Quân khàn khàn mà nói: “Đúng vậy, anh đã hơn mười bốn tuổi rồi, có hàu kết rất bình thường, sau này mấy đứa đều sẽ có.”

Lâm Đông ngạc nhiên không thôi, nghỉ hè trở về, cảm giác các tiểu đồng bọn đều thay đổi rất lớn, đi tới trường học, càng làm cho Lâm Đông sợ hãi than, chỉ là một thời gian nghỉ hè, tất cả bọn học đều hoàn toàn thay đổi.

Học kỳ trước thấp, học kỳ này nhô giò lên rất cao, vượt qua cả chủ nhiệm lớp.

Học kỳ trước gầy, đột nhiên học kỳ này mập lên.

Học kỳ trước mập, học kỳ này dáng ngọc yêu kiều.

Học kỳ trước trắng nõn nõn, học kỳ này như cục than đen.

Học kỳ trước vẫn còn giọng trẻ con, học kỳ này vừa mở miệng đã thành giọng người lớn.

...

Cả lớp năm mươi người, dường như ngoại trừ Lâm Đông cao thêm một chút và nhìn đẹp hơn, những bạn học khác đều là biến hóa nghiêng trời, nếu không phải Lâm Đông có một đôi mắt xuyên thấu qua hiện tượng xem bản chất, chắc sắp không nhận ra được.

Giáo viên chủ nhiệm ngược lại là tập mãi thành quen, phát sách mới cho mọi người xong, nói cho mọi người biết không cần phải sợ thay đổi của mình, đây đều là thời kỳ trưởng thành phát dục bình thường, không có gì, không cần lo lắng, bảo mọi người nhìn sách sinh vật mới được thêm vào ở học kỳ này, vào lúc này Lâm Đông mới phát hiện năm hai ngoại trừ sách sinh vật ra, còn có vật lý cùng hóa học, nghe nói mấy môn này sẽ thi cấp ba, thi đại học cũng sẽ có.

Lâm Đông im lặng âm thầm ghi nhớ lại, quyết định nghiêm túc học tập ba môn này, cũng sớm báo cho Tưởng Tiểu Quân biết tầm quan trọng của ba môn này, dặn Tưởng Tiểu Quân nhất định phải nghiêm túc đặt nền móng vững chắc, Tưởng Tiểu Quân đồng ý, sau

đó thật nghiêm túc học tập hoá học, vật lý cùng sinh vật, thường thường có thể cùng Lâm Đông Mục Hưng Hà thảo luận các đề của ba môn này, điều này làm cho Lâm Đông phi thường vui vẻ.

Từ nhỏ Lâm Đông đã có một loại tâm lý “Mọi người đều tốt, mới là thật tốt”, vẫn luôn lấy việc giúp người làm niềm vui, bao gồm cả với Hứa Tĩnh Tĩnh.

Dưới tình hình tốc độ tăng trưởng chiều cao của các bạn học chênh lệch không đồng đều, sau một tuần khai giảng, giáo viên chủ nhiệm liền thay đổi chỗ ngồi, lần này Hứa Tĩnh Tĩnh không phải ngồi ở sau Lâm Đông, mà là ngồi ở trước mặt Lâm Đông.

Rốt cuộc Lâm Đông không cần ngồi hàng thứ nhất nữa, bé cực kỳ cao hứng, Hứa Tĩnh Tĩnh cũng đặc biệt cao hứng, bởi vì cô nàng không cần lấy bút đâm Lâm Đông để nói chuyện, chỉ cần vừa quay đầu lại là có thể cùng Lâm Đông nói chuyện, cô nàng như một mặt thám lại giống như cái kèn đồng nhỏ, thường thường truyền đạt chuyện lớn chuyện nhỏ trong lớp cho Lâm Đông.

Ví dụ như ai viết thư tình cho ai, ví dụ như ai và ai đang nói chuyện yêu đương, ví dụ như ai yêu thích ai, hay là ai và ai đã từng là bạn chung tiểu học...v.., Hứa Tĩnh Tĩnh đều biết, cô nàng còn nói: “Lâm Đông, bạn biết không? Lớp chúng ta có một đôi vừa thành vào kỳ nghỉ hè đó.”

Lâm Đông nói: “Ồ.”

“Sao bạn lại phản ứng như vậy chứ?”

“Không thì sao?”

“Bạn không hiểu kỳ à?”

“Không hiểu kỳ.”

“VẬY chắc chắn là bởi vì bạn quá nhỏ, bạn còn nhỏ hơn mình một tuổi, bạn chắc chắn sẽ không hiểu tình yêu của thế giới này, chờ bạn lớn lên sẽ hiểu, chờ bạn gặp được, bạn sẽ phát hiện phần lớn tình yêu của thế giới này rất đẹp.”

Tình yêu của thế giới này —— Lâm Đông nghe sáu chữ này run rẩy khóe miệng một chút, luôn cảm thấy Hứa Tĩnh Tĩnh xem kịch Quỳnh Dao quá nhiều, Lâm Đông không để ý tới cô nàng nữa, cúi đầu làm đề toán học như cũ, làm xong thì tan học.

Mùa hạ ngày dài đêm ngắn, buổi chiều tan học trời còn sáng, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không muốn về sớm như vậy, cầm bóng rổ cùng nhau đi đến sân thể dục chơi nửa tiếng đến một tiếng.

Ngày hôm nay cũng là như thế, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân gọi Lâm Đông một tiếng, Lâm Đông đeo cặp sách cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân chạy đến sân thể dục, ba người thường cùng nhau chơi bóng, tuy rằng vóc dáng Lâm Đông hơi thấp một chút, thể nhưng kỹ thuật không kém một chút nào, khi bị hai người Tưởng Tiểu Quân và Mục Hưng Hà chặn lại, chuyền bóng, xoay ngược lại, nhảy lấy đà một cái, bóng rổ vững vàng rơi vào trong giỏ bóng rổ, động tác trôi chảy lại đẹp mắt.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nhìn cười, lúc Lâm Đông đầu đầy mồ hôi quay đầu lại, hai người đều bị Lâm Đông làm cho lóa mắt một chút.

Lâm Đông hỏi: “Em đẹp trai không?”

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: “Đẹp, đẹp!”

Lâm Đông cười nói: “Tốt lắm, chúng ta về nhà đi.”

Mục Hưng Hà quệt mồ hôi: “Đi, về nhà.”

“Chờ một chút.” Tưởng Tiểu Quân nói: “Cái ly của tao đặt ở trong học bàn quên mất, tao trở lại lấy một chút, uống chút nước.”

“Phòng học không đóng cửa à?” Lúc này mặt trời đã xuống gần đường chân trời, trong trường học không có người nào, trong phòng học hẳn là cũng tối tăm, tất cả mọi người nên về nhà, Lâm Đông hỏi: “Nếu không, anh dùng cửa em đi, em rửa sạch cho anh dùng.”

“Không có chuyện gì, anh đi xem một chút.”

“Được, em và Hưng Hà ở chỗ này chờ anh.”

“Được.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chân chạy ra khỏi sân thể dục, chạy một lát, bởi vì chơi bóng rổ quá tiêu hao thể lực, vì vậy đi bộ về phía lớp sơ nhị (1), cũng không biết trường học sắp xếp như thế nào, để cho lớp sơ nhị (1) ở trong góc, hẳn chạy về hướng lớp sơ nhị (1), ngoại trừ phải đi qua lớp sơ nhị (2), còn phải đi qua mấy cái lớp năm thứ ba.

Lúc hẳn đến đầu hành lang lớp năm ba, vươn tay lau mồ hôi trên trán, chợt nghe bên trong phòng học “Ầm” một tiếng, hẳn theo bản năng mà nhìn vào phía trong, không nhìn thấy người, thế nhưng nghe được có hai học sinh nam đang nói chuyện.

“Đừng như vậy, sẽ bị nhìn thấy.”

“Không có chuyện gì, đã tan học rồi, không có người đâu.”

“Đừng như vậy.”

“Không có chuyện gì mà.”

“A...”

Sau đó không có âm thanh nói chuyện, thế nhưng lại có thêm vài âm thanh mà Tưởng Tiểu Quân chưa từng nghe qua, lòng hiếu kỳ

dâng lên, hấn đi về phía trước hai bước, đi tới trước cửa sổ, hơi chéch về phía trước, xuyên qua cửa sổ phòng học nhìn thấy tình cảnh trong góc phòng học, trong nháy mắt hấn sững sờ.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 101: Nói Ra

Trong góc phòng học có hai học sinh nam, hai học sinh nam đang ôm nhau, ôm nhau, nhau, đồng thời, hôn, hôn... Đây, điều này có lực sát thương quá mạnh đối với Tường Tiểu Quân, hấn đứng cứng ngắc ở ngoài cửa sổ mấy giây, đợi đến khi học sinh nam bên trong sắp phát hiện ra hấn, hấn mới phản ứng coi như là nhanh, lập tức ngồi xổm người xuống, lặng lẽ trốn phía dưới cửa sổ.

Chuồn qua khỏi phòng học lớp sơ tam (10), nhanh chóng bắt người dậy, nhanh chân chạy đi, một hơi chạy đến cửa phòng lớp sơ nhị (1), cả người ngơ ngác đứng trước cửa phòng học đã đóng chặt, trong đầu toàn bộ là tình cảnh vừa nãy nhìn thấy.

Nam sinh cùng nam sinh... Cả người hấn đều rơi vào trong đó, trong lòng có một loại cảm giác khó giải thích được, không phải buồn nôn không phải sợ sệt, mà là... Hấn cũng không biết nói thế nào, rốt cuộc là một loại cảm thụ như thế nào, đại não mờ mịt, vẫn đứng mãi ở trước cửa phòng học, cũng không biết mình đã đứng bao lâu.

Mãi đến tận khi nghe thấy có người gọi mình, hấn theo bản năng mà nghĩ đến là Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà.

"Tiểu Quân." Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đồng thời gọi.

Tường Tiểu Quân nhìn về phía Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, hai người đã đi tới bên này, hấn luống cuống tay chân.

Lâm Đông ôm bóng rổ trong tay, hỏi: "Lấy ly chưa?"

Tưởng Tiểu Quân bưng tỉnh nhớ tới, mình tới để lấy ly. Lập tức nói: "Chưa."

"Vậy sao anh không lấy?"

"Anh, anh, anh lấy —— "

Tưởng Tiểu Quân theo bản năng mà nhìn về phía trước, nhìn thấy cửa phòng học đóng chặt, lúc này mới phát hiện lớp sơ nhị (1) người đều đã đi, cửa cũng đã đóng lại, hấn sửng sốt một chút, cũng làm cho Lâm Đông và Mục Hưng Hà sửng sốt một chút.

Tưởng Tiểu Quân nói tiếp: "Anh không lấy được, cửa đóng."

Lâm Đông tò mò hỏi: "Tiểu Quân, anh làm sao vậy?"

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nói: "Không có chuyện gì, anh không sao."

"Vậy sao anh lấy cái ly thôi mà lâu như vậy?"

"Vừa nãy anh đi vào nhà vệ sinh." Tưởng Tiểu Quân nói rất chột dạ: "Cho nên trì hoãn một chút thời gian."

"Vào thì phòng học đóng cửa rồi à?" Lâm Đông hỏi.

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng thuận theo mà nói: "Đúng."

Lâm Đông cũng không nghĩ nhiều, nói: "Vậy anh dùng ly của em uống nước đi, vừa nãy em rửa ly rồi."

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nói: "Không cần, không cần, sắp về nhà rồi, về nhà uống cũng được."

"Anh không khát à?"

"Không khát lắm, về nhà uống cũng được."

"Vậy được, chúng ta về nhà đi, trời tối rồi."

"Ừ."

Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà rời khỏi lớp sơ nhị (1), lúc đi ngang qua lớp (10), không nhìn được nhìn vào trong phòng học, cửa sổ phòng học đã đóng lại, trong lòng hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà đến bãi gửi xe lấy xe đạp ra, chạy về hướng trấn Cẩm Lí, dọc theo đường đi không nói lời nào.

Mãi cho đến nhà, về đến nhà ăn cơm tối xong, hắn không tìm Lâm Đông chơi đùa, mà là ngồi trong nhà xem ti vi, nhìn một lát liền trở về phòng làm bài tập vật lý, sau khi làm xong bắt đầu ngủ.

Nhưng ngủ không thẳng giấc, vẫn luôn nằm mơ, trong mộng là hai nam sinh đang dây dưa, một là hắn, một người khác là... Hắn không thấy rõ mặt người nam sinh kia.

Nói chung lúc tỉnh lại, ga trải giường ướt, hắn kinh ngạc một chút, nhớ lại lúc học sinh vật trong sách có miêu tả những biểu hiện của nam sinh khi dậy thì, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại làm cho hắn xoắn xuýt chính là, hắn ở trong mơ lại cùng một nam sinh... Hắn nhanh chóng lắc đầu, vứt toàn bộ hình ảnh không tốt trong đầu đi, dọn dẹp một chút bắt đầu học bài sớm, ăn điểm tâm, sau đó tìm Lâm Đông và Mục Hưng Hà cùng đi học.

Lâm Đông nhiệt tình hỏi: "Tiểu Quân, sáng sớm anh có học bài chưa?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Rồi."

"Học bao lâu?"

"Năm mươi phút đồng hồ."

"Em cũng học năm mươi phút đồng hồ, Hưng Hà anh thì sao?"
Lâm Đông quay đầu hỏi Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà ôm lấy Lâm Đông hỏi: "Em đoán xem."

Lâm Đông cười nói: "Em đoán không được."

"Đoán xem đi."

"Cũng là năm mươi phút đồng hồ?"

"Thông minh."

"..."

Tưởng Tiểu Quân không khỏi đưa mắt nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà, đặc biệt là Mục Hưng Hà đang ôm Lâm Đông trong cánh tay, hắn nhìn thế nào cũng thấy Mục Hưng Hà có cảm giác không được tự nhiên, trong đầu không nhin được liên hiện lên tình cảnh trong lớp (10) ngày đó, hắn nhanh chóng vỗ đầu của chính mình, vứt hình ảnh kia ra khỏi đầu, không bao lâu lại bị ảnh hưởng, hắn bị ảnh hưởng nhiều lần như vậy, Mục Hưng Hà lại hồn nhiên không biết, nhưng Lâm Đông lại phát hiện hai ngày nay Tưởng Tiểu Quân có gì đó không đúng.

Sau khi học xong tiết thứ hai, Lâm Đông không nhin được đi đến bàn Tưởng Tiểu Quân, hỏi: "Tiểu Quân, gần đây anh làm sao vậy?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Không có chuyện gì."

"Gần nhất tâm tình anh rất xấu, có phải là học tập gặp phải vấn đề gì không? Nếu anh gặp phải vấn đề gì, anh nói một chút với em, xem thử em có thể giúp anh một chút hay không."

"Không phải."

"Vậy sao anh?"

"Anh —— "

"Đông Đông!" Lúc này Mục Hưng Hà đột nhiên gọi Lâm Đông một tiếng.

Lâm Đông quay đầu trả lời lại.

Mục Hưng Hà nói: "Đi, đi vệ sinh nào."

"Ừ, đến ngay." Lâm Đông trả lời Mục Hưng Hà một câu xong, quay đầu nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Tiểu Quân, anh có đi vệ sinh không?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Anh không đi, hai người đi đi."

"Được, em đi đây, có việc gì thì nói với bọn em."

"Ừ, đi đi"

Lâm Đông đi tới bên cạnh Mục Hưng Hà, hai người đồng thời đi vệ sinh, Lâm Đông không nhịn được mở miệng hỏi: "Hưng Hà, anh có phát hiện gần đây Tiểu Quân có gì đó không đúng hay không?"

Mục Hưng Hà xem như là kẻ thô lỗ, ngoại trừ có thể phát hiện Lâm Đông có biến hóa rất nhỏ ra, những người khác cậu không cảm giác được, rất tự nhiên trả lời: "Không có, làm sao vậy?"

Lâm Đông nói một cách chắc chắn: "Tiểu Quân có gì đó không đúng."

"Chỗ nào không được bình thường?" Mục Hưng Hà hỏi.

Lâm Đông nói: "Tâm trạng anh ấy không tốt, hình như đã xảy ra chuyện gì."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, cho nên mới hỏi anh."

"Anh nào có biết." Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút, hỏi: "Có phải là vấn đề về học tập không, áp lực học tập quá lớn? Mỗi lần Tiểu Quân đụng tới chuyện học tập thì lại sa sút."

Lâm Đông lắc đầu: "Không phải, hiện tại thành tích của Tiểu Quân đã ổn định, kiến thức căn bản đều vững chắc, lại có phương pháp học tập của riêng mình, không phải về vấn đề học tập, chính anh ấy cũng nói không phải vấn đề về học tập."

"Gia đình nó xảy ra vấn đề?"

"Không có, hai ngày nay chú Tường thím Tường đều vui vẻ, nói là đơn vị phát tiền thưởng."

Mục Hưng Hà cũng nghĩ không ra, hỏi: "Vậy thì vấn đề là gì?"

Lâm Đông nói: "Em cũng không biết."

Mục Hưng Hà vừa quay đầu nhìn thấy hai hàng lông mày nhỏ của Lâm Đông chụm lại một chỗ, cậu vươn tay dùng ngón tay cái nhấn cho giãn ra, nói: "Nhìn em sầu lo kìa, quá nhiều chuyện, lo làm gì?"

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà ôm bả vai Lâm Đông, nói: "Tan học chúng ta đồng thời hỏi Tiểu Quân, chẳng phải sẽ biết chuyện gì xảy ra sao?"

Lâm Đông bị Mục Hưng Hà ôm đi, thấp giọng hỏi: "Nếu Tiểu Quân không nói thì phải làm sao bây giờ?"

"Ép hỏi."

"Không tốt lắm đâu?"

"Có cái gì mà không tốt? Anh nói được là được."

"Vậy được, em nghe lời anh."

"Ngoan." Mục Hưng Hà theo thói quen sờ sờ đầu Lâm Đông.

Hai người cùng đi vệ sinh xong về tới phòng học, tan học, các bạn học đều dồn dập tràn ra khỏi phòng học, chuẩn bị về nhà, vừa vặn vào lúc này trời mưa, từ học kỳ sau của năm nhất, khi trời mưa, có không ít bạn học không trở về nhà vào buổi trưa, một là bởi vì trời mưa đường không dễ đi, thời gian đi dài hơn, dễ dàng đến muộn, hai là bởi vì phía ngoài trường học có mở một cửa hàng thức ăn nhanh nhỏ, ăn ngon lại vệ sinh, có thể trực tiếp ứng phó một phen, ba là không ít học sinh thích ăn mì, đến quầy căn tin mua một hộp là được cho nước nóng.

Nhìn mưa to như trút nước, ba người Lâm Đông cũng quyết định không về nhà, ba người cùng đi đến căn tin, dùng điện thoại công cộng gọi điện thoại về nhà, Lâm Đông cũng không phải lần đầu tiên không trở về nhà buổi trưa, thế nhưng Nguyễn Tâm Bình vẫn đặc biệt dặn dò: "Bảo bối, không nên ăn mì, đi đến cửa hàng thức ăn nhanh ở ngoài trường mà ăn, biết không?"

Lâm Đông nói: "Con biết rồi ạ."

"Đừng sợ dùng tiền, cùng bọn Hưng Hà ăn cho ngon đi nhé."

"Dạ, con biết rồi ạ, buổi trưa ba mẹ cũng ăn cho ngon vào, không thể bởi vì con không ở nhà, thì tùy tiện qua loa."

Nguyễn Tâm Bình ở đầu dây bên kia nở nụ cười: "Mẹ biết rồi, đừng quên uống nhiều nước nóng, còn có buổi trưa đừng chỉ lo chơi đùa cùng Hưng Hà, phải ngủ trưa, như vậy buổi chiều mới có tinh thần đọc sách."

"Dạ, ba mẹ cũng vậy."

"..."

Lâm Đông cùng mẹ hàn huyên một hồi lâu, mới bỏ điện thoại xuống, cúp điện thoại xong, cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân

đồng thời chạy đến cửa hàng thức ăn nhanh ngoài trường, ba người gọi sáu cái bánh bao bốn món ăn ba bát cháo, không tới nửa giờ ăn không còn một mống, sau khi ăn xong trở lại phòng học, bên trong phòng học đã có vài bạn học trở về sau khi ăn xong cơm, bọn họ tụ tập cùng một chỗ tán gẫu.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà liền xách Tủng Tiểu Quân, đi đến chỗ ngồi của Tủng Tiểu Quân, hai người đồng thời hỏi Tủng Tiểu Quân: "Tiểu Quân, gần đây anh (mày) làm sao vậy?"

Tủng Tiểu Quân vẫn trả lời như mấy lần trước, nói: "Tao không sao, không có chuyện gì."

Mục Hưng Hà chỉ vào hắn nói: "Đừng tưởng gạt được bọn tao."

Lâm Đông gật đầu: "Bọn em nhìn ra anh và trước đây không giống nhau."

"Chỗ nào không giống nhau?" Tủng Tiểu Quân hỏi.

"Có tâm sự." Lâm Đông nói.

"Nói mau, chuyện gì." Mục Hưng Hà đập bàn một cái, giống như là đang gõ đường mộc của Bao đại nhân vậy, còn Tủng Tiểu Quân là phạm nhân dưới công đường.

Nhưng mà Tủng Tiểu Quân không để mình bị xoay vòng vòng, cắn răng không nói.

Mục Hưng Hà chỉ vào Tủng Tiểu Quân nói: "Chúng ta có còn là anh em hay không hả?"

Lâm Đông nói: "Chúng ta có còn là bạn bè hay không?"

Mục Hưng Hà còn nói: "Nếu chúng ta là anh em thì có lời gì nói thẳng, có rắm thì thả ra!"

Lâm Đông cũng nói: "Chúng ta phải cùng chung hoạn nạn."

Mục Hưng Hà nói tiếp: "Mày che che giấu giấu không giống đàn ông một chút nào."

Lâm Đông lại thêm một câu: "Trốn trốn tránh tránh chính là có vấn đề."

Mục Hưng Hà nói: "Nói, nói ra thì chúng ta vẫn là huynh đệ tốt."

Lâm Đông nói: "Nói ra thì chúng ta còn có thể vui vẻ mà chơi đùa."

"..."

Tướng Tiểu Quân bị Lâm Đông và Mục Hưng Hà oanh tạc liên tục, rốt cục không kiềm được, mở miệng nói: "Được, tao nói, là bọn mày bảo tao nói, nghe xong cũng đừng hối hận!"

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời nói: "Không hối hận."

Tướng Tiểu Quân nhìn chung quanh một lần, xác định mọi người không ở gần ba người bọn họ, lúc này mới có chút ngượng ngùng mở miệng, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày trước tao có trở về phòng học lấy ly nước đó?"

Lâm Đông Mục Hưng Hà đồng thời gật đầu: "Ừ."

"Tao đi qua lớp (10) nhìn thấy một màn cực kỳ...."

"Một màn gì cơ?"

Tướng Tiểu Quân do dự một chút, đến cùng vẫn là mở miệng nói: "Tao nhìn thấy hai nam sinh ôm nhau, ôm nhau..."

Mục Hưng Hà sốt ruột hỏi: "Ôm nhau thế nào?"

Tướng Tiểu Quân nhỏ giọng: "Bọn họ, đang hôn môi!"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 102: Tim Đập

Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà từ sáu, bảy tuổi đã bắt đầu xem tivi, phim võ hiệp, phim hiện đại, phim thần thoại, phim đánh võ..v..v, trong đó không thiếu cảnh hôn, thế nhưng là cách màn hình xem nam nữ hôn nhau, hai người không có cảm giác đặc biệt gì, lúc này nghe Tưởng Tiểu Quân nói trong cuộc sống hiện thực có người hôn môi, hơn nữa còn là hai nam sinh.

Hai người đồng thời kinh ngạc nhìn phía Tưởng Tiểu Quân, trâm miệng một lời mà nói: "Hôn môi?"

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Hai người lại đồng thời hỏi: "Hai nam sinh?"

Tưởng Tiểu Quân gật đầu lần thứ hai.

Hai người Lâm Đông và Mục Hưng Hà lại đồng thời rơi vào trầm mặc, đoạn trầm mặc này Tưởng Tiểu Quân không đoán ra lý do, không nhận được nghĩ bọn Lâm Đông bị sợ hãi rồi à? Nhất định là bị dọa, hấn đánh giá bọn họ như vậy.

Một hồi lâu, Lâm Đông mới mở miệng hỏi: "Tiểu Quân, anh vì chuyện này mà sa sút?"

Tưởng Tiểu Quân gật đầu: "Ừ."

Lâm Đông nghi hoặc hỏi: "Anh sa sút cái gì?"

Câu hỏi này làm Tưởng Tiểu Quân sững sờ, Tưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại: "Em không sa sút à?"

"Em không sa sút." Lâm Đông không hiểu hỏi: "Tại sao em phải sa sút?"

Tưởng Tiểu Quân không nhin được nhìn về phía Mục Hưng Hà, hỏi: "Mày thì sao?"

Mục Hưng Hà nói: "Tao cũng không sa sút."

Tưởng Tiểu Quân cường điệu lần thứ hai: "Là hai nam sinh đó!"

Mục Hưng Hà nói: "Tao biết mà, mày nói ba lần rồi."

"Mày không cảm thấy kinh ngạc sao?"

"Kinh ngạc chứ."

"Vậy mày không có cảm giác khác sao?"

"Có cảm giác gì?" Mục Hưng Hà không hiểu hỏi.

Tưởng Tiểu Quân kinh ngạc hỏi: "Mày không cảm thấy khiếp sợ sao?"

Mục Hưng Hà thành thật trả lời: "Đúng là không có."

"Tại sao?"

"Không phải hai nam sinh hôn môi thôi sao? Nói không chừng là do chơi thân đó."

Tưởng Tiểu Quân chắc chắn nói: "Không phải chơi thân."

"Vậy thì cực kỳ thân." Mục Hưng Hà bảo Tưởng Tiểu Quân đến gần một chút, sau đó đặc biệt bà tám mà hỏi: "Hai nam sinh đó là ai vậy? Chúng ta có quen biết không?"

Tưởng Tiểu Quân quay đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: "Không thấy rõ?"

Tướng Tiểu Quân nghiêm nghị nói: "Đây không phải là mấu chốt!"

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Vậy cái gì mới là mấu chốt?"

Tướng Tiểu Quân hết chỗ nói, sau đó nói: "Bọn mày tự tưởng tượng xem, nếu như mày và một nam sinh ôm hôn? Bọn mày có cảm giác gì? Không sợ sao?"

Mục Hưng Hà nghiêm túc suy nghĩ một chút, liếc nhìn Lâm Đông bên cạnh một cái, sau đó vui vẻ cười nói: "Nếu để cho tao hôn Đông Đông, vậy thì được thôi. Đổi lại là người khác thì không được, tuyệt đối không được."

"..." Tướng Tiểu Quân nhìn về phía Lâm Đông, nói tiếp: "Lâm Đông, em suy nghĩ một chút, em vốn yêu thích nữ sinh, kết quả cho em cùng nam sinh —— "

"Tiểu Quân, em không thích nữ sinh." Lâm Đông ngắt lời Tướng Tiểu Quân.

Tướng Tiểu Quân ngẩn ra, theo sát hỏi: "Em thích nam sinh?"

Lâm Đông nói tiếp: "Em cũng không thích nam sinh."

Lâm Tiểu Quân hỏi: "Vậy em thích gì?"

Lâm Đông trịnh trọng nói: "Em không thích nam sinh cũng không thích nữ sinh, em thích ba mẹ và cô của em, em thích mọi người."

Thực sự là tính trẻ con! Tướng Tiểu Quân xem như là phát hiện, hai người Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn nhỏ hơn hẳn hai, ba tuổi, cho nên tư tưởng còn chưa thành thực, cũng không biết cái này có ý gì, càng không có lực ảnh hưởng khi tận mắt nhìn thấy như hấn,

cũng chính bởi vì loại bộ dáng không thêm đề ý này của Lâm Đông và Mục Hưng Hà, hóa giải tâm tình sa sút của Tưởng Tiểu Quân.

Hắn không nói tiếp vấn đề này cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, ngược lại nói cái khác, dường như chuyện này cũng không lưu lại chút ấn tượng nào trong lòng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, bởi vì hai người chia sẻ bí mật với Tưởng Tiểu Quân, làm cho Tưởng Tiểu Quân tỉnh lại và vui vẻ một lần nữa.

Hai người lại cùng nhau nói một ít " triết lý nhân sinh" cho Tưởng Tiểu Quân nghe, cái gì mà thế giới đã phát triển rất nhiều, chính là vì bao dung một số chuyện và người khác biệt, không thể vì hẹp hòi mà gạt đi chuyện đó, nói tới mức Tưởng Tiểu Quân gật đầu liên tục, Tưởng Tiểu Quân cũng cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, sau sút dần dần biến mất, cùng Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân đồng thời thuê sách vượt qua một buổi trưa mưa to giàn giụa.

Buổi chiều đến giờ dạy học, Tưởng Tiểu Quân không còn thất lạc nữa, rất nhiều ngày sau, hắn sinh hoạt giống như trước đây, thế nhưng trong suy nghĩ chậm rãi có chút bất đồng, trước đây nghe các bạn cùng bàn, bàn trước bàn sau nói chuyện về nữ sinh, hắn không có hứng thú gì, hiện tại càng không có hứng thú gì, thế nhưng nếu nói có hứng thú với nam sinh.... Kỳ thực cũng không có hứng thú.

Hắn cũng không biết rõ mình suy nghĩ cái gì, hắn nghĩ, đây có lẽ đây chính là vấn đề của thời kỳ phát dục trưởng thành, Tưởng Tiểu Quân quy nạp hết như vậy, cố ý quên đi, cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà đi học tan học như thường, cuộc sống của bọn họ ở năm hai, bình thản lại đặc sắc, cuộc sống của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đang học lớp năm tiểu học thì nước sôi lửa bỏng, bởi vì Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng phải đối mặt với kỳ thi lên trung học.

Nhưng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học tập kém, đừng nói là tiến vào lớp loại ưu của trung học Cẩm Lý, bọn nó là nhóm có thành tích tệ nhất toàn trường nhưng mà là đếm ngược, chỉ sợ vào được trung học Cẩm Lý cũng khó khăn, thành tích thực sự không đạt

được, có khả năng phải vào trung học Ba Lí có chất lượng dạy học hơi kém một chút.

Ba Kỳ Kỳ cùng Hạ Thanh Chương hi vọng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên có thể vào trung học Cẩm Lý, mà không phải trung học Ba Lí, vì vậy đối xử với hai người đặc biệt nghiêm khắc, vì thế, ba Kỳ Kỳ đã lâu không đánh Kỳ Kỳ lại bởi vì Kỳ Kỳ thi giữa học kỳ môn ngữ văn và toán học không đạt yêu cầu, tàn nhẫn đánh Kỳ Kỳ.

Lần này ba Kỳ Kỳ nghiêm túc đánh Kỳ Kỳ, sau khi đánh xong bắt Kỳ Kỳ tiếp tục giải đề, hằn ngòi ở bên cạnh nhìn, viết sai tiếp tục đánh, Kỳ Kỳ phải chịu đòn mỗi ngày, thế nhưng thành tích học tập không tăng được chút nào, bây giờ ba Kỳ Kỳ không có biện pháp liền tìm đến Lâm Đông.

Lâm Đông đang giúp Hạ Tiểu Xuyên học bù, lại thấy ba Kỳ Kỳ tìm đến mình, bé không muốn Kỳ Kỳ lại bị đánh, đáp ứng thỉnh cầu của ba Kỳ Kỳ, mỗi ngày đều giúp Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học bù, vẫn luôn kèm đến khi thi học kỳ, thành tích học tập của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên có tiến bộ rõ ràng, muốn tiến vào trung học Cẩm Lý không còn là vấn đề lớn.

Lâm Đông còn không yên tâm, ở để đô đợi đến mừng bốn năm mới, mừng năm trở lại, trở về tiếp tục giúp Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học bù.

Kỳ Kỳ kinh ngạc nói: "Lâm Đông, mày trở về sớm như vậy là để giúp bọn tao học bù à?"

Lâm Đông gật đầu: "Đúng vậy, nếu không, bọn mày không thi được vào trung học Cẩm Lý thì phải làm sao bây giờ?"

"Lâm Đông, cảm ơn mày."

"Không cần khách khí, lại đây, chúng ta bắt đầu học tập đi."

"Ai." Kỳ Kỳ thở dài một cái.

Lâm Đông hơi nhú mày, hỏi: "Mày than thở cái gì?"

Kỳ Kỳ nói: "Ai, lớn lên thật sự không tốt chút nào."

"Không tốt chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng không tốt, ý nghĩa của cuộc sống đều trở nên chật hẹp." Kỳ Kỳ ra về cuộc sống không còn gì luyến tiếc, nói: "Tao vốn có thể rất vui vẻ, đều là thi cử hại tao."

"..."

Đây là ngụy biện, Lâm Đông không nhiều lời cùng Kỳ Kỳ, cầm bài tập nghỉ đông ngồi ở trước bàn đọc sách, giảng đề cho Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, ngoài cửa sổ hoa tuyết rơi xuống không ngừng, tích một chỗ, trên bệ cửa sổ Lâm Đông một mảnh trắng phau, chiếu sáng vào phòng.

Lâm Đông cầm bút chì viết trên bản nháp: "Lớp năm hai người học công thức đơn giản của định lý Pitago, chính là trong bất kỳ tam giác vuông nào, tổng bình phương hai cạnh góc vuông bằng bình phương cạnh huyền, hai người phải nhớ cho kỹ..."

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đều nhìn Lâm Đông nói.

Ba người ở bên trong phòng học tập, bên ngoài phòng tuyết to như lông ngỗng càng rơi xuống càng lớn, tích thành một tầng dày, ngay vào lúc này Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân mặc quần áo lông dày từ bên ngoài tiến vào.

"Còn đang học bù à." Mục Hưng Hà nói.

"Ừ." Lâm Đông nói: "Hai người đã làm gì?"

"Giúp lão Uông khiêng gạo." Mục Hưng Hà cởi áo lông trên người, treo ở trên mắc áo trong phòng Lâm Đông: "Từ tiệm tạp hóa của cô em đến nhà bếp của ông ấy."

Lâm Đông cười nói: "Khổ cho hai người rồi."

"Không khổ không khổ." Mục Hưng Hà đi tới trước mặt Lâm Đông, rất tự nhiên mà ngồi sát cạnh Lâm Đông, hỏi: "Mọi người học xong chưa? Đã phải học bù một thời gian thật dài rồi, em có mệt hay không?"

"Không mệt." Lâm Đông nói: "Nhưng mà, có thể nghỉ ngơi một lát."

Mục Hưng Hà xoa xoa tay, nói: "Vậy chúng ta đi ra bên ngoài chơi tuyết một chút đi, hiện tại tuyết đặc biệt dày, vượt qua cổ chân rồi."

"Được thôi." Lâm Đông vẫn chưa nói gì, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên mở miệng đồng ý trước, hai người ngồi ở bên trong phòng nhìn gần chết, đã sớm muốn đi ra ngoài hóng mát một chút.

Lâm Đông cũng muốn đi ra ngoài chơi, liền đi theo bốn người Mục Hưng Hà ra khỏi nhà, lúc thường trấn Cẩm Lí phi thường náo nhiệt, lúc này bị tuyết trắng mặc cho một lớp quần áo thật dày, lộ ra sự yên tĩnh tinh khiết thần kỳ.

"Oa!" Ba người Lâm Đông, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đồng thời thán phục một câu.

Mục Hưng Hà quay đầu hỏi: "Đông Đông, nhìn đẹp không?"

Lâm Đông gật đầu: "Vậy chúng ta đi chỗ nào chơi?"

"Tùy tiện đi một chút, nhìn."

"Được."

Năm người hứng tuyết lớn lắc lư trong trấn Cẩm Lí yên tĩnh, đúng đưa đúng đưa một hồi không biết là ai đột nhiên vo một trái cầu tuyết ném vào người Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ lập tức lấy một nắm tuyết

ném Hạ Tiểu Xuyên, phát hiện ném sai rồi liền ném Tưởng Tiểu Quân, cảm giác vẫn ném sai, lại ném Mục Hưng Hà... Thành công kéo thù hận của nhiều người, ba người Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân cùng Mục Hưng Hà đồng thời vo tuyết ném Kỳ Kỳ, làm cho Kỳ Kỳ phải chạy trốn, cười ha ha không ngừng, làm tuyết bay tung tóe.

Năm người chơi trong tuyết, tiếng cười cười nói nói không ngừng, cuối cùng năm người mệt thở hơi tai nằm ở trong tuyết, nhìn bầu trời mờ mịt, ai cũng không nói gì, thế nhưng cảm thấy cuộc sống thật là đẹp kì diệu.

Một hồi lâu sau, Kỳ Kỳ mở miệng hỏi: "Tao bị ném tuyết nhiều nhất, tuyết rơi cả vào trong cổ tao."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tao thứ hai."

Lâm Đông nói: "Tao thứ ba."

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: "Tao chẳng bị trúng miếng nào."

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên hừ một tiếng: "Đều là hai người ném bọn em!"

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đắc ý nói: "Ném bọn mày thì sao? Không phục thì bọn mày ném bọn tao đi."

"Được thôi, ném hai người!" Hai tay Lâm Đông bốc hai nắm tuyết, đột nhiên ném một phát lên mặt Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, làm cho mặt hai người đều là tuyết, ném xong nhanh chóng bò lên bỏ chạy, chạy một khoảng, quay đầu lại nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng vẫn còn đang hoang mang mơ màng mà nói: "Là hai người bảo ném, hai người ném em nhiều nhất, lần này hòa nhau rồi, tới nhà của em mời hai người ăn canh gà."

Trong tay Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều là nắm tuyết, vốn muốn ném Lâm Đông, nhưng khi nhìn thấy Lâm Đông gầy

gò cao cao mặc áo lông màu xanh lam, đứng ở trong tuyết, da dẻ non non, đôi mắt lóng lánh, môi hồng răng trắng, đặc biệt đẹp trai, đẹp trai đến mức khiến người có chút choáng váng, hai người chẳng những không động thủ, trái lại nhìn sửng sờ.

Mục Hưng Hà cảm thấy Lâm Đông thật là đẹp mắt.

Tưởng Tiểu Quân không những cảm giác được Lâm Đông lớn lên đẹp trai, trong lòng còn xẹt qua cảm giác khác thường, cái cảm giác này làm cho hắn nghe được tiếng tim đập của mình.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 103: Đậu Rồi

Lâm Đông nhìn về phía Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân gọi: "Đi nào."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Lâm Đông, anh cũng đến nhà mày ăn canh gà."

Lâm Đông nói: "Được, anh cũng tới."

Kỳ Kỳ cùng nói: "Tao cũng đi."

Lâm Đông cao hứng nói: "Được."

Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ nhanh chóng bỏ dậy chạy về nhà Lâm Đông.

Mục Hưng Hà cũng đứng lên.

Tưởng Tiểu Quân đứng lên cuối cùng, đứng ở trong tuyết, nhìn Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ đi chung với nhau, traten tim đập vừa nãy đã biến mất, hấn kinh ngạc nhìn Lâm Đông, Lâm Đông đột nhiên quay đầu lại: "Tiểu Quân, anh không đến ăn canh gà sao?"

Tưởng Tiểu Quân sửng sốt một chút.

Lâm Đông nói: "Đến đi."

Tưởng Tiểu Quân đáp một tiếng, chạy lên trước.

Năm người lại vào nhà Lâm Đông lần thứ hai, vừa vặn Bùi Thúc Vi nấu canh gà xong, múc cho năm người mỗi người một chén canh gà, sau đó bưng canh gà còn lại, cùng Nguyễn Tâm Bình đi sang tiệm tạp hóa nhóc con, mới đi tới cửa, Bùi Thúc Vi nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói một câu với Lâm Đông: "Tri Nhiên, Tiểu Xuyên, Hưng Hà, trong nồi có một con gà, lát nữa mấy đứa chia nhau ăn nhé?"

Năm người Lâm Đông đồng thời trả lời.

Bùi Thúc Vi và Nguyễn Tâm Bình đi mất.

Lâm Đông nhanh chóng đi ra nhà bếp múc con gà ra, mới vừa đặt lên bàn ăn, Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ liền muồn túm cái đùi lớn, tay vừa mới chạm được, bị Mục Hưng Hà quát một tiếng, hai người đồng thời ngừng tay, nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nghiêng người, bẻ một cái đùi gà cho Lâm Đông, nói: "Đông Đông, cho em ăn."

Lâm Đông nói: "Anh ăn đi."

"Đây là món em thích ăn nhất, em ăn đi, nghe lời."

Lâm Đông vươn tay nhận lấy.

Hạ Tiểu Xuyên và Kỳ Kỳ tỏ vẻ ghét bỏ liếc Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà trừng hai người một cái: "Nhìn cái gì vậy?"

Kỳ Kỳ nói: "Lần nào anh cũng đối xử tốt với Lâm Đông như vậy, đối xử với bọn em không tốt."

Mục Hưng Hà nói: "Đó là bởi vì Lâm Đông cũng tốt với tao."

"Lâm Đông cũng tốt với em."

"Lâm Đông tốt với tao nhất."

"Nói bậy."

"Không tin mày hỏi Lâm Đông đi."

Kỳ Kỳ lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, từ hồi sáu tuổi đã bắt đầu sử dụng chiêu này với Lâm Đông, mở miệng liền hỏi: "Lâm Đông, chúng ta có phải là bạn tốt không?"

Lâm Đông nói: "Phải."

Kỳ Kỳ hỏi: "Vậy mày nói, mày tốt với tao, hay là tốt với Hưng Hà?"

Lâm Đông nói: "Tốt giống nhau."

"Chỉ có thể chọn một cái."

"Hưng Hà." Lâm Đông không chút do dự mà trả lời.

Kỳ Kỳ sững sờ.

Mục Hưng Hà nín cười.

Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà cười trên sự đau khổ của người khác, lần thứ hai nhìn về phía Lâm Đông nói: "Lâm Đông, Lâm Đông, tao cho mày mười giây, mày suy nghĩ một chút, tốt với tao, hay là tốt với Hưng Hà?"

Lâm Đông căn bản không cần suy nghĩ, trực tiếp trả lời: "Hưng Hà."

Kỳ Kỳ há mồm.

Mục Hưng Hà một tay ôm bụng, cười ha ha, một tay khác khoác một cách tự nhiên lên vai Lâm Đông, ôm Lâm Đông.

Kỳ Kỳ không phục, chỉ vào Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Vậy tao cùng anh của tao thì sao? Mày tốt với ai hơn?"

Lâm Đông đáp: "Anh của mày."

Tưởng Tiểu Quân căng thẳng trong lòng.

Kỳ Kỳ lại hỏi: "Vậy tao cùng Tiểu Xuyên thì sao?"

"Tiểu Xuyên."

"Vậy, vậy, vậy tao là người cuối cùng?"

"Đúng vậy."

Kỳ Kỳ tức không nhịn nổi, nhưng không có cách nào, chuẩn bị cúi đầu ăn một cái đùi gà khác, phát hiện một cái đùi gà khác không còn, nhìn bốn phía một chút, ánh mắt dừng trên người Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Tiểu Xuyên đang gặm đùi gà.

Kỳ Kỳ: "..."

Cái đùi gà cuối cùng cũng không còn...

Mục Hưng Hà không chịu nổi, cái trán để ở đầu vai, cười tới mức run cả người.

Lâm Đông cũng cười đến không ngậm miệng lại được.

Tưởng Tiểu Quân cười theo, lúc ánh mắt rơi vào trên người Lâm Đông, nụ cười hơi héo đi, từ từ đưa mắt nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà cười lộ liễu, một hồi lâu mới dừng lại, bẻ một cái cánh gà lớn cho hắn, nói: "Tiểu Quân, nào, mày ăn."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Mày ăn đi."

"Khách khí cái gì, khi còn bé mày toàn cướp đó, hiện tại biết làm kiêu?"

Tưởng Tiểu Quân vươn tay nhận lấy.

Mục Hưng Hà lấy một cái cánh gà khác cho Kỳ Kỳ, cậu ăn xương ức gà, còn lại phần giữa, lại chia cùng bốn người Lâm Đông, thế nhưng ai cũng không ăn no, Lâm Đông xuống bếp làm nửa bát mì sợi, sau khi năm người ăn xong, đồng thời ngồi ở cửa phòng khách xem tuyết, vừa nãy ngừng một chút, lúc này lại bắt đầu rơi.

Hạ Tiểu Xuyên cảm khái nói: "Lại có tuyết rồi."

Kỳ Kỳ nói: "A, một năm mới sắp bắt đầu."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Qua mấy ngày nữa phải đi học."

Lâm Đông nói: "Sau đó Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên sẽ phải thi."

Kỳ Kỳ lập tức quay đầu lại nói: "Lâm Đông, chúng ta có thể đừng nói về đề tài này không? Quá nặng nề, tao không muốn nói."

Lâm Đông nói: "Được, mày muốn nói cái gì?"

Kỳ Kỳ nói: "Chúng ta nói một chút về việc làm sao để trôi qua kỳ nghỉ hè đi? Năm nay nghỉ hè tao và Tiểu Xuyên không có bài tập nghỉ hè, có thể chơi đùa mỗi ngày."

Lâm Đông: "..."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên đều không nói tiếp về đề tài của Kỳ Kỳ, năm người ngồi ở cửa nhìn tuyết, Lâm Đông cực kỳ nghiêm nghị yêu cầu Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên tiếp tục học tập, bé không vì nghỉ đông mà thả lỏng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Sau khi khai giảng, Lâm Đông vừa cố gắng sự nghiệp học hành của mình, vừa tận dụng mọi thứ mà trông Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học tập, bởi vì khả năng tự kiểm chế của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên quá kém, quá dễ dàng phân tâm.

Cũng may Lâm Đông làm việc có sự dẻo dai, từ lúc bắt đầu liền không thả lỏng, vẫn luôn phụ trợ Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học tập đến ngày thi.

Ngày thi khí trời nóng bức, ba người Lâm Lệ Hoa, mẹ Kỳ Kỳ cùng ba Kỳ Kỳ sốt sắng đưa Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ đi thi, nửa năm qua, ba vị gia trưởng luân phiên đánh con mình, đến cuộc thi, từng người lại an ủi con mình thả lỏng, thoải mái mà thi, không cần có áp lực lớn như vậy, đưa Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ vào phòng thi xong, ba người đồng thời trở về, ba Kỳ Kỳ quyết định, nếu lần này Kỳ Kỳ thực sự không vào được trung học Cẩm Lý, vậy thì tiêu ít tiền để cho bọn nó vào.

Lâm Lệ Hoa nói: "Cũng chưa chắc, Đông Đông bổ túc cho bọn nó lâu như vậy, cần phải thi được chứ."

Ba Kỳ Kỳ nói: "Tôi chỉ sợ đầu óc của tiểu tử nhà tôi không dùng được."

Mẹ Kỳ Kỳ lập tức mất hứng nói: "Nói cái gì đó, đầu óc ai không dùng được, đầu óc không dùng được giống ai?"

Ba Kỳ Kỳ lập tức im không lên tiếng.

Lâm Lệ Hoa đã quen phương thức ở chung của ba mẹ Kỳ Kỳ, cười cười đi vào tiệm tạp hóa nhóc con, vừa vào tiệm tạp hóa liền nhìn thấy Lâm Đông đang sửa sang lại tạp hoá.

Lâm Đông đã mười hai tuổi, được Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thúc Vi tỉ mỉ chăm sóc, rốt cuộc vóc dáng đuổi kịp bạn cùng lứa, gầy gò cao cao, rõ ràng mỗi ngày cùng Tiểu Xuyên Kỳ Kỳ mang chân đất lăn lộn với nhau, nhưng Lâm Đông có thể trở mã sạch đẹp, ôn hòa phi phạm.

Ngày hôm qua lúc Lâm Lệ Hoa sắp xếp sách vở cho Hạ Thanh Chương, trong lúc vô tình nhìn thấy một câu nói "Thu thủy vi thần ngọc vi cốt", lúc đó hỏi Hạ Thanh Chương ý tứ của những lời này,

ngày hôm nay cảm thấy mấy chữ này thật giống như là sinh ra vì Lâm Đông, quá thích hợp với Lâm Đông, đứa nhỏ này không giống mấy đứa nhỏ khác trong trấn Cẩm Lí, khi còn bé đã đẹp, lớn lên liền bỏ xa thêm vài cây số, Lâm Đông càng ngày càng đẹp hơn.

Lâm Lệ Hoa không khỏi nhìn đến sửng sờ.

Lâm Đông vừa vặn xoay đầu lại, gọi: "Cô."

Lâm Lệ Hoa hoàn hồn.

Lâm Đông hỏi: "Cô, cô đang nhìn cái gì thế?"

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Nhìn Đông Đông nhà chúng ta lớn rồi, nhìn Đông Đông nhà chúng ta thật là đẹp trai, cô chưa từng thấy nhóc con nào đẹp trai như vậy."

Lâm Đông xấu hổ nở nụ cười, nói: "Cô lại khen con."

Lâm Lệ Hoa nói: "Cô nói thật đó."

Lâm Đông biết mặc kệ dung mạo mình ra sao, trong lòng cô đều đặc biệt đặc biệt đẹp, điểm ấy làm cho bé cao hứng nhất, nụ cười trên miệng bé càng đậm, nói: "Đúng rồi, cô, vừa nãy lão Lưu trong thành phố đưa muối tới đây, con tự ký nhận, cũng đã trả tiền, cô nhìn hóa đơn đi ạ."

"Được, buổi chiều con không lên lớp sao?" Lâm Lệ Hoa đi về phía quầy hàng.

Lâm Đông lấy cái chổi quét đất, nói: "Không ạ, chờ Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên thi xong, bọn con cũng gần như sắp thi rồi."

"Nhanh như vậy cũng tới lúc bọn con thi học kỳ rồi à?" Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: "Thi xong cuối kỳ thì đi để đi sao?"

"Nghỉ hè năm nay không đi để đi ạ."

"Tại sao?" Lâm Lệ Hoa nhìn về phía Lâm Đông hỏi: "Ông bà con sẽ đến đây à?"

"Không phải, là do bọn con phải học thêm." Lâm Đông nhìn phía Lâm Lệ Hoa, giọng trẻ con vương mùi sữa đã biến mất, dần dần có cảm giác dễ nghe, trong trẻo như nước suối, nói: "Bởi vì sang năm vào lúc này sẽ phải thi cấp ba, các thầy giáo hi vọng bọn con có thể thi tốt, cho nên nghỉ hè năm nay phải lên lớp sớm nửa tháng, ba mẹ con nói, thời gian quá gấp, năm nay khỏi trở về, đợi khi nào kết thúc thi cấp ba, thời gian nghỉ hè dài, cùng ông bà ngoại ông bà nội tập trung thành một đoàn, cùng đi du lịch nước ngoài."

Lâm Lệ Hoa nói: "Thì ra là như vậy."

Lâm Đông ngừng công việc trong tay, quay đầu hỏi: "Cô ơ, sang năm cô cùng đi nước ngoài du lịch với bọn con đi?"

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười: "Ôi, còn ra ngoại quốc cơ đấy, cô đây ngay cả tỉnh ngoài cũng chưa từng ra được mấy lần, có đi cũng như không, mọi người đi đi mọi người đi đi."

Lâm Đông nói: "Không sao, người một nhà chúng ta bao một đoàn, lúc đó cô và dượng với Tiểu Xuyên theo bọn con luôn."

"Làm gì có thời gian chứ, trong cửa hàng phải có người ở, sức khỏe bà nội Tiểu Xuyên cũng không tiện, không đi được đâu, hơn nữa du lịch tốn không ít tiền, cô không đi."

"Con có tiền."

"Đó là tiền của ba mẹ con."

Nói rất đúng, Lâm Đông trong mắt của đám Hạ Tiểu Xuyên mà nói, là một tiểu phú hào, nhưng một xu mà bé có được đa phần đều do ba mẹ cho, không thể tính là của bé, bị Lâm Lệ Hoa nói như thế, bé ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói: "Cô ơ, vậy chờ con tốt

nghiệp đại học kiếm tiền, con dùng tiền của mình mang cô cùng dưỡng đi du lịch."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười: "Được, cô chờ con."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa nhìn tờ hóa đơn nhập hàng một chút, sau đó đi tới, cầm cái chổi trong tay Lâm Đông nói: "Nhanh đi nghỉ một lát, để cô quét."

Lâm Đông cướp cây chổi lại nói: "Con không mệt, để con quét cho."

"Vậy thì đi chơi một lát, tìm Hưng Hà chơi một lát."

"Hưng Hà đi đến nhà bà ngoại của anh ấy rồi ạ."

"Vậy đi tìm Tiểu Quân."

"Tiểu Quân ở nhà đọc sách ạ."

Lâm Lệ Hoa kinh ngạc hỏi: "Tiểu Quân ở nhà đọc sách? Sao nó lại thích học như vậy?"

Lâm Đông nói: "Sau khi lên trung học thì anh ấy thích học, giáo viên chủ nhiệm bảo mọi người đọc nhiều kiệt tác thế giới ngoài Trung Quốc, gần đây anh ấy mê mẩn tiểu thuyết cùng văn hóa của Anh quốc ạ."

"Vậy à? Vậy con cũng nhanh đi đọc đi, không thể rớt ở phía sau."

"Sách mà Tiểu Quân xem, đều là sách mà con và Hưng Hà đã xem qua."

"Vậy cũng không thể không xem, đi nhanh đi nhanh, tiếp tục đọc sách, sau đó thành trụ cột của quốc gia."

"Dạ, vậy con đi xem sách."

Lúc này Lâm Đông mới đem cái chổi giao cho Lâm Lệ Hoa, về đến nhà ngồi ở trước bàn học đọc sách, đọc mãi cho đến buổi trưa, buổi trưa ăn cơm trưa xong, tiếp tục trở về phòng đọc sách, sau giờ ngọ ánh nắng lười biếng xuyên qua cửa sổ, hắt tới bàn sách của Lâm Đông, phối hợp với tiếng ve kêu ngoài cửa sổ, dụ dỗ người ta buồn ngủ, Lâm Đông không nhịn được liền gục xuống bàn bắt đầu ngủ, trong mơ hồ cảm giác được mũi mát lạnh, bé mở mắt ra thấy được Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà ngồi ở trên ghế bên cạnh, cầm để mặt bàn, gương mặt tuấn tú mang ý cười mà nhìn bé nói: "Tỉnh rồi?"

Lâm Đông còn có chút buồn ngủ, nằm như trước, mệt mỏi chớp mắt hai lần, khàn khàn hỏi: "Anh về rồi à?"

Mục Hưng Hà nói: "Đúng vậy."

"Sao mới buổi trưa đã trở lại?"

"Anh muốn gặp em, anh mang cho em dưa hấu mùa đông, em mau đứng lên ăn đi."

"Em buồn ngủ."

"Ăn xong ngủ tiếp."

"Em muốn ngủ."

"Vậy, vậy được rồi, em ngủ đi."

Lâm Đông nhắm đôi mắt lại, lông mi thật dài tạo thành một cái rèm nhỏ màu đen rủ trước mắt, lông mi như được dính ánh sáng mặt trời, phát ra ánh sáng nhỏ vụn, đặc biệt đẹp.

Mục Hưng Hà khoanh hai tay đỡ cằm, gục xuống bàn lẳng lặng nhìn Lâm Đông, nhìn một chút, kìm lòng không động vờn tay sờ

vào lòng mi của Lâm Đông, chọc một chút sờ một chút, cảm thấy chơi rất vui, một lần nữa gục xuống bàn, nhìn gương mặt Lâm Đông khi ngủ, nở nụ cười thỏa mãn, cười cười rồi cũng ngủ quên, mãi đến tận khi Tưởng Tiểu Quân đến đây gọi hai người.

Lâm Đông Mục Hưng Hà mới đồng thời tỉnh dậy.

Lâm Đông nói: "Tiểu Quân anh đến rồi."

Mục Hưng Hà ngáp một cái nói: "Tiểu Quân, ăn dưa hấu không? Tao mang dưa hấu đến. Lạnh, cùng ăn đi."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Tao không ăn."

Mục Hưng Hà hỏi: "Vậy mày tới làm gì?"

Tưởng Tiểu Quân ngồi trên ghế nói: "Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên thi xong rồi, đáp án được trả rồi, bài thi thì bị tịch thu, chú nhỏ của tao bảo tao lại đây mời bọn mày tới đánh giá cho Kỳ Kỳ một chút, nhìn xem Kỳ Kỳ có thể thi được bao nhiêu điểm, có thể vào được trung học Cẩm Lý không."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời đứng lên, Lâm Đông nói: "Em rửa mặt rồi đi."

Mục Hưng Hà nói: "Tao cũng đi rửa mặt."

Nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà đi vào phòng vệ sinh, Tưởng Tiểu Quân đứng chờ ở cửa, sau đó ba người cùng đi đến nhà Kỳ Kỳ, giúp đỡ Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên so đáp án, càng so đáp án càng đau lòng, dạy lâu như vậy, sao mà thi... Vẫn không ra gì.

Sắc mặt Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng thay đổi.

Sắc mặt ba Kỳ Kỳ càng khó coi hơn.

So đáp án xong, tuy rằng thành tích của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên có tăng trên diện rộng so với học kỳ trước, nhưng không thể

nào tiến bộ được bằng Tưởng Tiểu Quân năm đó.

Lâm Đông cũng không biết nói gì cho phải.

Mục Hưng Hà nói: "Hàng năm điểm nhập học của trung học Cẩm Lý không giống nhau, có thể năm nay đề thi quá khó, cho nên sẽ hạ thấp điểm yêu cầu."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Lâm Đông nói: "Hay là chờ điểm xem một chút đã."

Ba Kỳ Kỳ không nói gì.

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên gục đầu không lên tiếng, kỳ thực hai người đến chỗ nào học cũng không có ý kiến gì, nhưng Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đều vào trung học Cẩm Lý, hai người chạy đến Ba Lí học, đáng thương biết bao.

Cho nên nguyên nhân hai người căng thẳng, khổ sở không phải là bởi vì điểm, mà là có thể tiến vào trung học Cẩm Lý hay không, vì vậy trong lúc hai người chờ ngày công bố điểm, đều không dám vô tâm vô phé giống như trước đây.

Ngược lại, hai người sợ chạm vào vảy ngược của người lớn, bị đánh một trận, mỗi ngày đều phải cẩn thận từng li từng tí một.

Cuối cùng đã tới ngày công bố điểm, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân kết thúc thi học kỳ, đã vào giai đoạn nghỉ hè, sáng sớm ba người mới vừa rời giường, liền tụ tập cùng một chỗ đi đến tiệm tạp hóa nhóc con tìm Hạ Tiểu Xuyên, không thấy Hạ Tiểu Xuyên, lại thấy được ba Kỳ Kỳ, mẹ Kỳ Kỳ, Hạ Thanh Chương cùng Lâm Lệ Hoa đều đang ở trong tiệm tạp hóa nhóc con.

Ba Kỳ Kỳ nói: "Ba Xuyên à, anh là thầy giáo, vậy mà cũng không biết điểm thi của bọn học sinh, còn phải để cho Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên đi đến trường học một chuyến."

Hạ Thanh Chương nói: "Kỳ thi này không giống như kỳ thi bình thường, giáo viên của trường không thể chấm bài trong trường, hơn nữa sau khi chấm xong, thống nhất niêm phong giao cho thượng cấp, sắp xếp bài rồi chọn lựa một lần nữa."

"Phiền toái như vậy?"

"Đúng vậy, cho nên tôi cũng không biết điểm."

"Vậy cũng chỉ có thể chờ Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên xem điểm trở về đi." Ba Kỳ Kỳ đẩy xe đạp trong tay qua một bên, nhìn rồi lại nhìn về phía tiểu học Cẩm Lý, nói: "Hai thằng nhãi con này sao vẫn chưa trở về, tôi sắp tới giờ làm việc rồi."

Mấy người Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương cũng nhìn về phía tiểu học Cẩm Lý tiểu học.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng ngóng về hướng tiểu học Cẩm Lý, cũng không biết Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên thi như thế nào, có thể tiến vào trung học Cẩm Lý hay không, có thể đậu không?

Lâm Đông hơi sốt sắng, bé bỏ ra đại tài khí lực phụ đạo cho Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên, nếu như hai người bọn họ không vào được trung học Cẩm Lý, như vậy người làm "thầy giáo" như bé thực sự là quá thất bại.

Đang khẩn trương, Tưởng Tiểu Quân đột nhiên nói: "Bọn nó về rồi!"

Lâm Đông ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đang đi về phía bên này..

Ba Kỳ Kỳ nóng ruột gào một tiếng về phía hai người: "Tưởng Kỳ Kỳ, mày chạy nhanh lên cho tao, lão tử sắp đi làm muộn rồi! Giang chân ra chạy đi!"

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên bị ba Kỳ Kỳ gào một cái giật mình, nhanh chóng chạy về bên này.

Đám người ba Kỳ Kỳ và Lâm Lệ Hoa nhanh chóng xông lên trước hỏi: "Thì thế nào?"

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên chạy thở hổn hển, mang nụ cười trên mặt, tỏ vẻ thật cao hứng, Kỳ Kỳ vươn tay giơ số "Một", Hạ Tiểu Xuyên vươn tay giơ số "Hai".

Khi ba người Lâm Đông còn không rõ ý gì, ba Kỳ Kỳ đã ôm Kỳ Kỳ, ôm rồi hôn, hôn mặt béo của Kỳ Kỳ, vui vẻ mà cười lớn nói: "Ba biết con trai của ba giỏi lắm mà, vậy mà có thể thi đứng đầu toàn trường! Thật lợi hại, lão tử kiêu ngạo vì mày!"

Ba Kỳ Kỳ cao hứng không biết như thế nào cho phải, quay đầu nói với Lâm Đông nói: "Đông Đông, cảm ơn con, con thật là giỏi, lát nữa chú cho con một bao lì xì thật lớn!"

Lâm Đông luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, cười cực kỳ không tự nhiên.

Kỳ Kỳ thở gấp tức giận nói: "Ba ba, con không phải đứng đầu toàn trường."

Ba Kỳ Kỳ khiếp sợ hỏi: "Chẳng lẽ là số một toàn khu?"

"Cũng không phải."

"Vậy là?"

"Là trong toàn bộ học sinh được nhập học của trung học Cẩm Lý, con đứng thứ nhất từ dưới đếm lên."

Ba Kỳ Kỳ sửng sò.

Hạ Tiểu Xuyên cũng kiêu ngạo mà tiếp một câu: "Con là thứ hai đếm ngược, tổng điểm của con nhiều hơn Kỳ Kỳ 0.5!"

Ba Kỳ Kỳ: "..."

Lâm Lệ Hoa: "..."

Lâm Đông: "..."

Đám người Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân: "..."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 104: Không Giống Nhau

Ngược, thứ nhất từ dưới lên? Thứ nhất từ dưới lên mà đáng giá cho nó vui như trúng vé số hả?

Ba Kỳ Kỳ nhìn bộ dáng không biết nhục ngược lại còn cho là quang vinh của Kỳ Kỳ, nhất thời giận không chỗ phát tiết, đột nhiên thả Kỳ Kỳ ra, khom lưng cởi giày, Kỳ Kỳ hết sức quen thuộc động tác này, không cần đầu óc truyền đạt mệnh lệnh, chân đã theo quán tính mà bước nhanh, bỏ chạy.

"Trường Kỳ Kỳ!" Ba Kỳ Kỳ cầm giày chỉ vào Kỳ Kỳ: "Mày quay lại đây cho tao!"

Kỳ Kỳ vừa chạy vừa quay đầu về phía sau: "Con không quay lại, con quay lại ba sẽ đánh con, ba nói không giữ lời, nói con thi được vào trung học Cẩm Lý là tốt rồi, bây giờ con thi được rồi, ba còn đánh con."

"Tao bảo mày thi vào trung học Cẩm Lý, tao bảo mày thi vào trung học Cẩm Lý đứng thứ nhất toàn trường từ dưới đếm lên hay sao hả? Mày thi đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, mày còn không thấy ngại mà nói à? Quay lại cho tao!"

"Con không quay về đâu."

"Quay về! Mày quay về đây cho tao!"

"Con không quay về."

Kỳ Kỳ nhanh chân chạy đi, nó biết phải nên chạy trốn, hai tiếng sau quay về, mọi tức giận của người lớn đã xẹp hết.

Chưa nguôi giận được, ba Kỳ Kỳ nhắc chân muốn đuổi theo, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương nhanh chóng kéo lại khuyên bảo, mặc dù là thứ nhất từ dưới đếm lên, thế nhưng rốt cuộc cũng vào được trung học Cẩm Lý, không lý nào lại đánh một trận, ba Kỳ Kỳ đánh Kỳ Kỳ thành thói quen, cũng không muốn nhìn Kỳ Kỳ có chút thành tích liền kiêu ngạo đắc ý, nghe Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương nói rất có đạo lý, vì vậy mang giày vào, chỉ vào bóng lưng Kỳ Kỳ nói: "Lão tử tan tằm trở về lại trừng trị mày sau."

Mẹ Kỳ Kỳ nói: "Được rồi, nhanh đi làm đi."

Ba Kỳ Kỳ đi lấy xe đạp, quay đầu nói với mẹ Kỳ Kỳ: "Vậy anh đi làm."

Mẹ Kỳ Kỳ khoát tay nói: "Đi đi."

Ba Kỳ Kỳ vừa đi.

Mẹ Kỳ Kỳ, Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương liền vui vẻ, ba người đều biết thành tích của con nhà mình ra sao, nhiều lần đều là đếm ngược toàn trường, không thể hi vọng nhiều như vậy, lần này có thể thi được vào trung học Cẩm Lý, là do Lâm Đông bỏ ra công sức rất lớn, ba người vui vẻ không thôi, đồng thời cảm ơn Lâm Đông, dón dập đưa tiền cho Lâm Đông, cho Lâm Đông làm tiền tiêu vặt.

Tất nhiên là Lâm Đông không muốn.

Lâm Lệ Hoa không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy buổi trưa đến chỗ cô ăn cơm, cô làm món ăn ngon cho con, như vậy được chứ?"

"Được ạ."

"Vậy đi chơi đi, thừa dịp vẫn chưa lên lớp chín, nhanh chóng chơi một chút."(Di: không biết tác giả có nhầm lẫn gì không, mọi người kệ nó đi)

"Dạ, con đi đây."

Lâm Đông kéo Mộc Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân và Hạ Tiểu Xuyên đi tìm Kỳ Kỳ, Hạ Thanh Chương vào trong tiệm xem việc buôn bán, ngoài cửa chỉ còn Lâm Lệ Hoa cùng mẹ Kỳ Kỳ.

Mẹ Kỳ Kỳ nhìn đám Lâm Đông nói: "Nhóc Đông cao lên kìa."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Đúng vậy, sắp cao bằng tôi."

Mẹ Kỳ Kỳ hơi xúc động mà nói: "Thật nhanh, tôi nhớ lúc nhóc Đông mới tới vừa gầy vừa nhỏ, như cây cải đỗ vậy, hiện tại vừa đẹp trai lại cao, trong nháy mắt bọn nhỏ đều lớn rồi, chúng ta sắp già rồi."

"Nói cái gì đó, chúng ta vẫn còn trẻ lắm."

"Đúng vậy, chúng ta còn trẻ lắm, nhưng nói tới trẻ thì cũng không sánh bằng mẹ nhóc Đông."

"Cô ấy nhỏ hơn chúng ta vài tuổi."

"Vậy mà nhìn cũng trẻ, nhóc Đông lớn thêm một chút, gọi cô ấy là chị cũng không có vấn đề."

Lâm Lệ Hoa cười rộ lên, kéo mẹ Kỳ Kỳ nói: "Nào, nào, nào, vào đây ngồi một chút, ăn chút hạt dưa, tôi mới vừa lấy, cô nếm thử đi."

"Không được, không được, tôi phải đi về mua một ít đồ ăn, buổi trưa làm cho Kỳ Kỳ nhà tôi chút đồ ăn ngon, khích lệ một chút, để cho nó tiếp tục cố gắng."

"Làm cái gì mà làm, buổi trưa ăn tại nhà tôi, để bọn nhỏ đều ăn ở nhà tôi, náo nhiệt một chút, tôi làm thêm chút là được rồi."

Lâm Lệ Hoa kéo mẹ Kỳ Kỳ vào tiệm tạp hóa, hai người vừa ăn hạt dưa vừa tán gẫu về Kỳ Kỳ, Tiểu Xuyên nhà mình cùng Lâm Đông, vào lúc này Lâm Đông đang cùng bốn người Mộc Hưng Hà ở

trong cửa tiệm ghi âm và ghi hình, cửa tiệm ghi âm và ghi hình dán các loại áp phích quảng cáo điện ảnh TV, dán rất nhiều, màu sắc rực rỡ.

Năm người nghe nhạc đang lưu hành, đứng ở cửa nhìn áp phích quảng cáo mới nhất.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: "Thuê cái gì thì được đây?"

Ánh mắt Mục Hưng Hà dán trên áp phích quảng cáo tìm tòi, nói: "Xem trước đã."

Kỳ Kỳ chỉ vào một tấm áp phích nói: "Chúng ta xem cái này đi."

Bốn người Lâm Đông thuận theo ngón tay Kỳ Kỳ nhìn sang, tiếp đó liền thấy một người phụ nữ ngực bự mông lớn, ánh mắt mơ màng, làm dáng nằm ở trên giường, vừa nhìn cũng biết là cấp hạn chế, bốn người đồng thời chuyển mắt nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nói: "Tao muốn xem cái này."

Tưởng Tiểu Quân nhắc chân đạp cho Kỳ Kỳ một cước: "Mày có thể xem cái này sao? Có thể xem cái này à?"

Kỳ Kỳ lui về sau hai bước nói: "Em có thể mà, em hơn mười hai tuổi rồi, em muốn xem mỹ nữ."

"Cút sang một bên."

"Tiểu Xuyên cùng Hưng Hà cũng muốn xem."

Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên cùng Mục Hưng Hà.

Hạ Tiểu Xuyên không lên tiếng.

Mục Hưng Hà nói: "Tao không xem, tao không thích xem mỹ nữ."

Tưởng Tiểu Quân vừa nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Em cũng không xem."

Tưởng Tiểu Quân quay đầu nói với Kỳ Kỳ: "Có nghe chưa?"

Kỳ Kỳ không nói, khi bốn người Lâm Đông vào trong tiệm lựa đĩa, Kỳ Kỳ không nhìn mỹ nữ, nhìn quầy bán hạt dẻ bên cạnh, chạy vào gọi: "Anh, em đói, anh có đói bụng hay không, bên cạnh có bán hạt dẻ, chúng ta mua chút hạt dẻ ăn đi."

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Mày ăn hạt dẻ hay là xem mỹ nữ?"

Kỳ Kỳ không chậm trễ chút nào mà trả lời: "Ăn hạt dẻ."

"Không có tiền, không ăn."

"..."

Kỳ Kỳ nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: "Tao không mang tiền."

Mục Hưng Hà lập tức tiếp một câu: "Anh mang tiền, em muốn ăn hạt dẻ hả?"

Lâm Đông thích ăn ngọt, mỗi lần ăn tâm tình đều sẽ thay đổi tốt, bé gật đầu.

Mục Hưng Hà quay người đi mua ngay một bao lớn.

Chờ về lúc đến nhà xem đĩa video, năm người tụ lại cùng nhau ăn hạt dẻ, Mục Hưng Hà không thích ăn hạt dẻ như Lâm Đông, kỹ thuật lột hạt dẻ cũng không ổn, một hạt dẻ cũng không lột hoàn chỉnh được.

Sau khi Lâm Đông nhìn thấy, liền cười lột cho Mục Hưng Hà một hạt nói: "Cho anh ăn."

Mục Hưng Hà rất tự nhiên há mồm.

Lâm Đông liền nhét hạt dẻ vào trong miệng Mục Hưng Hà, hỏi: "Nhà này làm ngon không?"

Mục Hưng Hà nhai nhai nói: "Anh cảm thấy mùi vị cũng được."

"Vậy anh còn muốn ăn không?"

"Ăn." Mục Hưng Hà gật đầu.

Lâm Đông cười nói: "Em lột cho anh."

"Được." Mục Hưng Hà vô cùng vui vẻ.

Lâm Đông cúi đầu lột hạt dẻ, Mục Hưng Hà ở bên cạnh nhìn, phát hiện bí quyết xong, bắt đầu lột hạt dẻ cho Lâm Đông ăn, Tưởng Tiểu Quân ở một bên nhìn, trước tiên nhìn Lâm Đông, sau đó nhìn Mục Hưng Hà, những ngày gần đây hắn vẫn luôn đọc sách, đều là sách hay, trong sách hay vẫn luôn phân tích nội tâm của mình, cũng trong sách hay tìm được một ít cộng hưởng, có lý giải của mình, không còn nôn nóng sợ sệt giống như trước đây.

Bây giờ nhìn người xem việc cũng không giống trước đây, lúc này nhìn Mục Hưng Hà, luôn cảm thấy Mục Hưng Hà có chút có chút... Thôi, là hắn cả nghĩ quá rồi, hắn đưa mắt lên Tv một lần nữa, vừa xem ti vi vừa ăn hạt dẻ, ăn xong hạt dẻ phim vẫn chưa chiếu xong, Lâm Đông liền đi lấy bánh quy, que cay, năm người ăn say sưa ngon lành.

Sau khi ăn xong đồ ăn vặt, phim kết thúc, Lâm Lệ Hoa lại đây gọi năm người ăn cơm, năm người ăn sạch sành sanh bữa trưa mà Lâm Lệ Hoa làm, ngay cả đồ ăn nước hay bánh mìn thầu đều không còn một mống, đĩa nhỏ nhìn sơ qua cũng không cần rửa, lấp lánh lấp lánh.

Các người lớn lại cảm khái câu kia "Tiểu tử choai choai ăn nghèo lão tử", mấy đứa con trai ở tuổi này thật sự là rất biết ăn.

Mẹ Kỳ Kỳ không nhịn được nói Kỳ Kỳ ăn nhiều quá.

Kỳ Kỳ nói: "Nếu không ăn nhiều, con sẽ ăn không đủ no, ăn không đủ no, nhân sinh liền không còn vui sướng gì, vậy cuộc sống còn có ý nghĩa gì đây."

Trong nháy mắt mẹ Kỳ Kỳ không có gì để nói.

Nguyễn Tâm Bình ở một bên cười.

"Không có chuyện gì, ăn, ăn ăn ăn, ăn nhiều một chút, ăn no thì tốt." Lâm Lệ Hoa cười nói xong, vừa nhìn về phía Lâm Đông nói: "Đông Đông, ăn đi ăn đi, ăn nhiều một chút, lại cao lên, lại mập chút."

Lâm Đông gật đầu.

Lâm Lệ Hoa hỏi: "Ăn no chưa?"

Lâm Đông ợ một tiếng no nê.

Lâm Lệ Hoa cười thu dọn bát đĩa.

"Cô ời, cô nghỉ ngơi đi, để con để con." Lâm Đông ấn Lâm Lệ Hoa ngồi vào trên ghế, hai ba nhát đã thu dọn xong bát đĩa, bụng đến nhà bếp, đeo tạp dề bắt đầu rửa chén.

Mục Hưng Hà chạy tới nói: "Đông Đông, anh giúp em."

Lâm Đông cũng không ngần ngại lên: "Anh lấy khăn lau dọn đi."

"Được."

Mục Hưng Hà cầm khăn lau đi ra lau bàn.

Lúc trước năm đứa nhỏ ăn no chỉ biết chơi, hiện tại năm đứa nhỏ ăn no biết đến giúp người lớn làm việc, người lớn nhìn năm đứa nhỏ rửa chén, quét đất, lau bàn, bưng bàn, rất là vui mừng.

Năm người thu dọn xong, bắt đầu ngủ trưa, ngủ trưa xong tiếp tục chơi đùa, ngày hôm sau ba Kỳ Kỳ được nghỉ, cùng Hạ Thanh Chương mang theo Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đi trên chợ mua xe đạp mới tinh, hai người đặc ý lái đến tiệm tạp hóa nhóc con, khoe khoang xe đạp mới của mình với Lâm Đông, sau đó mỗi một ngày đều lái xe đạp, chạy vòng quanh trấn Cẩm Lý, còn cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cùng đi lên trung học Cẩm Lý.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lên lớp sớm ở trung học Cẩm Lý, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên không có chuyện gì, liền đạp xe đạp về nhà, mỗi ngày ngóng trông trung học khai giảng, ngóng nhìn ngóng nhìn, rốt cục đi học.

Sáng sớm, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đạp xe đạp, trực tiếp chạy đến sân nhà Lâm Đông gọi Lâm Đông đi học, đợi đến khi Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng lại đây, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên vui mừng chạy xe đạp về phía trước.

Lâm Đông gọi: "Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, hai người đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận bị ngã."

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nghe nói liền quay đầu quẹo trở về, sau hai năm, lại cùng ba người Lâm Đông đi học, có thể không cao hứng sao?

Lâm Đông hỏi: "Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ, tự hai người đi báo danh à?"

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đồng thời nói: "Đúng vậy."

Kỳ Kỳ nói: "Ba tao nói phải đi cùng tao, tao cũng không phải trẻ con, không cần ông ấy, tao có thể tự nộp học phí báo danh."

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Anh cũng vậy."

"Vậy anh biết báo danh thế nào không?"

"Bọn tao/ anh biết chứ." Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời nói.

"Vậy cũng tốt."

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên vui vẻ chạy đi đón gió, lúc thì lái một tay, lúc thì cả hai tay đều buông ra, vui sướng như chim chóc từ trong lồng mới vừa bay ra ngoài, đúng lúc này, "Rầm" một tiếng, xe đạp Kỳ Kỳ ngã xuống đất, Kỳ Kỳ lắc đầu một chút, ngược lại không bị té, hết hồn.

Bốn người Lâm Đông nhanh chóng xuống xe hỏi: "Không có chuyện gì chứ?"

Kỳ Kỳ nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì."

Tưởng Tiểu Quân xác định Kỳ Kỳ không có chuyện gì xong, mắng xối xả Kỳ Kỳ một trận: "Chạy xe đường hoàng không được sao? Giỏi nhỉ, ngay cả xe cũng không đỡ được!"

Kỳ Kỳ bị mắng không lên tiếng.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cũng nói Hạ Tiểu Xuyên, bảo Hạ Tiểu Xuyên chạy xe đường hoàng.

Lần thứ hai nhảy lên xe đạp, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên thành thật rất nhiều, năm người sắp tới trường học, Lâm Đông nói nói chương trình báo danh cho Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên, rồi cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời đến lớp 9 (1), lúc tiết một sắp kết thúc, Lâm Đông phát hiện trước cửa sổ phòng học có hai bóng người, nhìn kỹ là Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Hai người hình như là có chuyện gì, đứng chờ ngoài cửa sổ.

Lâm Đông lén lút nhìn ra ngoài, cũng không nhìn thấy biểu tình của hai người, đợi đến khi tan học, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng

Tiểu Quân đi ra khỏi phòng học, đi đến cạnh Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, nhìn thấy hai mắt Kỳ Kỳ đỏ chót, Kỳ Kỳ đã lâu không gào khóc lớn, nhưng trước mắt hai mắt đỏ chót, đây là tình huống gì vậy, bị người khác khi dễ à?

Lâm Đông không hiểu hỏi: "Kỳ Kỳ, mày làm sao vậy?"

Kỳ Kỳ đỏ mắt bấu môi.

Mục Hưng Hà vội vàng nói: "Làm gì vậy? Người lớn rồi, có chuyện mau nói có rắm mau thả, khóc khóc chít chít làm gì hử!"

Kỳ Kỳ vẫn không hé răng.

Lâm Đông nhìn về phía Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên ôm cặp sách, yếu ớt nói: "Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ làm mất học phí."

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời khiếp sợ hỏi: "Cái gì?"

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 105: Đến Nhà Con Ở

Hạ Tiểu Xuyên còn nói lại một lần nữa: "Kỳ Kỳ làm mất học phí!"

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời sửng sò, đối với bọn học sinh xem chuyện học tập là hàng đầu trước mặt, làm mất học phí là chuyện lớn bằng trời, ba người Lâm Đông sửng sốt một hồi lâu, Lâm Đông mở miệng trước hỏi: "Làm mất ở chỗ nào?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Không biết."

"Đã về tìm chưa?"

"Tìm rồi, không tìm được."

Lâm Đông suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Lúc đi học, ở trên đường té một cái, tìm chỗ kia chưa?"

Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tìm rồi, bọn anh đã chạy xe đạp tới đó, vẫn không có."

"Lại tìm một lần nữa đi." Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, chúng ta cùng nhau giúp Kỳ Kỳ tìm thêm một lần nữa đi."

Lúc này Mục Hưng Hà trả lời: "Đi."

Làm mất học phí thật sự không phải là chuyện nhỏ, năm người đều cực kỳ căng thẳng, đầu tiên là tìm trong trường học, không thấy, sau đó ra khỏi trường tìm, vẫn không tìm thấy, năm người đều không cam lòng, trên đường trở về lại tìm, tìm tới đầu đường phố

đông lớn, lại trở về nơi té xe đạp, năm người không đi nữa, cùng nhau ngồi ở bờ kè rãnh nước.

Bốn người Lâm Đông không nói lời nào.

Kỳ Kỳ gục đầu xuống.

Một hồi lâu, Hạ Tiểu Xuyên mới hỏi: "Đã tìm khắp các nơi có thể tìm rồi, phỏng chừng là bị người ta nhặt mất, vậy làm sao bây giờ?"

Lâm Đông nói: "Về nhà nói thẳng cùng chú Tường và thím Tường đi."

Kỳ Kỳ ngẩng đầu hỏi: "Nói thế nào?"

Lâm Đông nói: "Ăn ngay nói thật, nói mày làm mất tiền rồi."

Kỳ Kỳ thất vọng nói: "Ba tao sẽ không tin."

Lâm Đông hỏi: "Tại sao? Ba mày không tin cái này, vậy ba mày tin cái gì?"

Kỳ Kỳ nói: "Tao nói cái gì ba tao cũng không tin, ông ấy chắc chắn sẽ cho là tao cầm tiền đi mua đồ ăn, cố ý không nộp học phí, ông ấy sẽ đánh chết tao, còn không cho tao ăn cơm."

Lâm Đông nghĩ đến giày của ba Kỳ Kỳ rùng mình lạnh lẽo.

Hạ Tiểu Xuyên đồng tình nhìn Kỳ Kỳ.

Tường Tiểu Quân nói: "Vậy cũng phải về nhà, bằng không thì mày không lấy sách mới? Không phải đi học à? Nhìn người khác đều báo danh, mày không báo danh, mày về nhà chú nhỏ không đánh gãy chân của mày mới lạ."

Kỳ Kỳ nói: "Vậy em không về nhà!"

"Mày không trở về nhà thì làm gì?"

"Em làm công kiếm tiền đóng học phí, kiếm được tiền rồi em lại trở về."

Kỳ Kỳ nhồm dậy, đeo cặp sách trông không muốn đi.

Lâm Đông nhanh chóng đứng lên, kéo Kỳ Kỳ nói: "Kỳ Kỳ, mày đừng đi, chúng ta nghĩ biện pháp đã."

Giọng Kỳ Kỳ mang theo tiếng khóc nức nở, nói: "Nghĩ biện pháp gì chứ, tiền cũng không tìm được."

Lâm Đông nói: "Vậy mày đi đâu làm công?"

Kỳ Kỳ nói: "Tao đi đến quán cơm rửa chén đĩa kiếm tiền."

"Tại sao phải đi quán cơm?"

"Quán cơm bao ăn."

Mục Hưng Hà ngồi ở bờ sông, quay đầu nói một câu: "Ồi chao, Kỳ Kỳ, tao thật sự thật bội phục mày, vào lúc này vẫn còn suy nghĩ chu đáo như thế."

Lâm Đông tiếp một câu: "Hưng Hà, Kỳ Kỳ khó chịu lắm rồi, anh đừng trào phúng nó."

Mục Hưng Hà không nói nữa.

Tưởng Tiểu Quân nhíu mày nhìn Kỳ Kỳ.

Lâm Đông nói: "Nếu không, nếu không, chúng ta góp học phí cho nó đi?"

Kỳ Kỳ ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Lâm Đông, nói: "Hiện tại tao không có tiền trả lại mày."

"Nghỉ hè mày kiếm tiền đưa lại cho bọn tao."

"Được."

Lâm Đông lập tức lôi tiền từ trong túi quần, móc ra hơn năm mươi đồng tiền lẻ, suy nghĩ một chút nói: "Trong cặp sách còn có hai trăm đồng tiền, hộp trữ tiền trong nhà cũng có, tao về lấy cho mày."

"Không cần, chỗ anh cũng có." Mục Hưng Hà đứng lên, từ trong túi quần móc ra hơn một trăm đồng tiền nói: "Toàn bộ tiền tiêu vặt của anh."

Tưởng Tiểu Quân nói: "Anh có hơn tám mươi đồng tiền."

Hạ Tiểu Xuyên móc túi quần, không móc ra một đồng tiền nào, liền cởi cặp sách ra, cuối cùng đem toàn bộ gia sản đổ ra, thêm vào năm xu một xu, cũng được hơn mười đồng tiền, toàn bộ đều giao cho Lâm Đông, Lâm Đông ngồi xổm xuống, để tiền dưới đất, đếm từng đồng một, toàn bộ tiền lẻ sau khi đếm xong là hai trăm chín mươi sáu đồng tiền, thêm hai trăm đồng Lâm Đông để trong cặp sách, tổng chính là bốn trăm chín mươi sáu đồng tiền.

Nhưng học phí năm nhất là năm trăm đồng tiền, rõ ràng là không đủ.

Lâm Đông nhìn về phía ba người Mục Hưng Hà hỏi: "Trên người mọi người có còn hay không?"

Ba người Mục Hưng Hà đồng thời nói: "Không còn."

Lâm Đông hỏi quay đầu hỏi: "Kỳ Kỳ, trên người mày không có tiền sao?"

Kỳ Kỳ còn chưa mở lời, Hạ Tiểu Xuyên nói: "Tiền trên người nó đã sớm ăn sạch hết rồi."

"Bây giờ còn thiếu bốn đồng, hay là em đi về nhà lấy."

Mục Hưng Hà nói: "Đừng phiền phức như vậy, anh đi tìm bạn học mượn năm đồng."

"Có thể không?"

"Không thành vấn đề."

Lâm Đông đưa tiền cho Kỳ Kỳ nói: "Kỳ Kỳ, lần này mày không được làm mất nữa, một lát nữa đến trường học, tao và Hưng Hà lại cho mày hai trăm lẻ bốn đồng, mày cầm nộp học phí, nhớ tới lúc nghỉ hè phải trả lại cho bọn tao."

Kỳ Kỳ cảm động không biết phải nói cái gì, sắp khóc nói: "Lâm Đông, cảm ơn mày, cảm ơn mọi người."

"Đừng khóc, cầm tiền đi, cất chỗ an toàn."

"Được, tao bỏ vào túi bên trong áo, nơi này tuyệt đối sẽ không rơi."

"Được."

Kỳ Kỳ tháo cặp sách xuống, tay mập kéo dây khóa, dùng sức kéo, thứ gì đó bên trong rớt ra, năm người đồng thời nhìn trên đất, liền thấy trên đất có một bọc tiền, Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng ngồi chồm hổm xuống nhặt lên, mở ra đếm một chút, ngay ngay ngắn ngắn năm trăm đồng tiền.

Hạ Tiểu Xuyên nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ vui mừng nói: "Đây là học phí của tao, học phí của tao không bị mất, học phí của tao bỏ vào túi bên trong áo, ai bỏ cho tao vậy?"

Kỳ Kỳ nói xong cảm giác được cảnh vật chung quanh không đúng, nó quay đầu nhìn về phía bốn người Lâm Đông, không biết tại

sao nó cảm giác được từ trên thân thể mọi người hình như hừng hực lửa giận, đáng vẻ như muốn đánh nó một trận.

Nó nhanh chóng giải thích: "Tao cũng không biết, tao không biết tiền được bỏ vào túi trong áo bao giờ, tao cũng không biết, tao mà biết tao sẽ không khóc, tao, tao, tao trả tiền lại cho bọn mày, bọn mày đừng nóng giận, về nhà tao sẽ bảo ba tao làm đồ ăn ngon cho bọn mày, bọn mày đừng nóng giận! Lâm Đông, cho mày tiền, tao trả tiền cho bọn mày, tao sẽ đòi ba tao tiền tiêu vặt, mua đồ ăn cho bọn mày."

Kỳ Kỳ đưa tiền lại cho Lâm Đông, Lâm Đông mới vừa nhận tiền, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên đồng thời đề Kỳ Kỳ xuống đất mà đánh, ngay cả Lâm Đông cũng nhìn không vừa mắt, đập hai phát lên cái mông của Kỳ Kỳ mập, bốn người vừa đánh vừa chửi.

"Không phải nói là làm mất tiền à? Không phải nói không tìm được sao?"

"Mày có nghiêm túc tìm không hả?"

"Còn khóc, mày không thấy ngại à mà còn khóc!"

"Hại bọn tao không được đi học không được lên lớp, chạy tới chạy lui bao nhiêu dặm, mắt đều sắp mù luôn, giúp mày tìm tiền."

"Cho mày sơ ý này, cho mày sơ ý này!"

"..."

Kỳ Kỳ ôm đầu mặt cho bốn người Lâm Đông đánh, sau khi đánh xong, nó ôm sách bọc lại, nhìn Lâm Đông oan oan ức ức nói: "Tao về nhà đòi tiền ba tao, sáng sớm ngày mai mời bọn mày ăn lẩu hũ."

Mục Hưng Hà nâng tay phải lên đánh Kỳ Kỳ: "Mày —— "

Kỳ Kỳ nhanh chóng chui ra sau Lâm Đông trốn: "Lâm Đông, cứu tao."

Lâm Đông nói: "Được rồi, chúng ta nhanh chóng về trường học đi, còn phải đi học đấy."

Kỳ Kỳ nhanh chóng nói: "Hay lắm."

Năm người chạy chậm tới trường học, chạy tới mức mồ hôi nhễ nhại, chạy tới trường học xong, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đi báo danh, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân đến lớp 9 (1), mới vừa đứng ở cửa phòng học, tiếng chuông tan học vang lên, nói cách khác ba người trốn học đầy đủ hai tiết, vừa vặn giáo viên chủ nhiệm ở trên lớp, giáo viên chủ nhiệm từ trên bục giảng đi xuống, nhìn ba người trước mặt một hồi, nói: "Ba người các trò đi theo tôi một chút."

Ba người Lâm Đông liếc nhìn nhau, đồng thời gục đầu xuống, cùng giáo viên chủ nhiệm đi đến phòng làm việc, vừa đến phòng làm việc, giáo viên chủ nhiệm vút sách vở lên trên bàn làm việc một phát, ngồi xuống ghế, xoa mắt một chút, chỉ vào Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân bắt đầu mắng.

Nói ba người trốn học là không đúng, thái độ học tập tệ hại vô cùng, như vậy là không được, giáo viên chủ nhiệm đem mấy điểm cổ ra nói một lần xong, mới mở miệng hỏi: "Tại sao hai tiết trước không lên lớp?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Em trai làm mất học phí, bọn con giúp đỡ tìm, lúc đó quá cuống lên, quên mất phải xin nghỉ."

"Tìm sao rồi?"

"Tìm được rồi ạ."

"Vậy được, các trò mỗi người viết một ngàn chữ kiểm điểm đi, viết theo hình thức viết văn, đem chuyện đã xảy ra nói một lần, yêu

cầu giấy viết sạch sẽ, kiểu chữ nghiêm túc, ngôn ngữ ưu mỹ lưu loát, lô-gich rõ ràng, đến nơi đến chốn, có đề tài, đồng thời còn phải có ý nghĩa giáo dục cùng với suy nghĩ của các trò, hiểu chưa?"

Trong lòng ba người Lâm Đông kêu rên một mảnh.

Giáo viên chủ nhiệm nói tiếp: "Ngày mai giao cho tôi."

Ba người đồng thời dạ.

Từ văn phòng đi ra, ba người hận Kỳ Kỳ đến nghiến răng, tan học về đến nhà, liền đề Kỳ Kỳ xuống giường đánh một trận, ba Kỳ Kỳ dò hỏi nguyên nhân, bốn người Lâm Đông lập tức đem chuyện Kỳ Kỳ làm mất học phí nói lại một lần cho ba Kỳ Kỳ nghe, ba Kỳ Kỳ liền dạy dỗ Kỳ Kỳ.

Lúc này bốn người Lâm Đông mới xả được cơn tức, về đến nhà liền bắt đầu vắt hết óc viết kiểm điểm, tuy rằng rất khó viết, thế nhưng ba người rốt cuộc vẫn viết xong, giáo viên chủ nhiệm rất hài lòng, nói một câu "Lần sau lại không xin phép mà chạy đi, liền viết hai ngàn chữ", sau khi nói xong, đem bài kiểm điểm của Lâm Đông đọc trước lớp, khích lệ Lâm Đông viết cực kỳ tốt.

Lâm Đông dở khóc dở cười.

Dù sao việc này cuối cùng cũng trôi qua, Kỳ Kỳ cũng tuân thủ ước định mời bốn người Lâm Đông ăn tàu hũ, năm người lại cùng nhau đi học.

Đừng thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên học tập không giỏi, thế nhưng hai người đi học tương đối tích cực, mỗi ngày sáng sớm, đạp xe đạp ra đường mà gọi "Lâm Đông đi học", "Hưng Hà đi học", "Tiểu Quân đi học", từ khi Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên lên trung học, Lâm Đông cũng không cần xem đồng hồ, đi học tan học đều đúng giờ.

Tình cờ gặp phải trời mưa, năm người không có cách nào đi xe đạp, liền che dù đi học, buổi trưa cũng không trở về phố đông lớn, ở

cửa hàng thức ăn nhanh bên cạnh trường học tạm ăn bữa trưa.

Nói là tạm, kỳ thực Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nhất định phải ăn no, mỗi lần tiền tiêu vặt lấy từ trong nhà không đủ, liền muốn cộ Lâm Đông, vẫn chưa cộ được Lâm Đông, liền bị Mục Hưng Hà đá hai phát.

Kỳ Kỳ không thể làm gì khác hơn là cộ anh họ Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên được Lâm Đông và Mục Hưng Hà chăm sóc, thỉnh thoảng năm người muốn ăn mì, năm người phải mua năm hộp mì lại thêm năm gói mì ăn liền mới được, không thì ăn không đủ no.

Cứ một học kỳ như vậy, vóc dáng năm người đều vươn lên, mỗi người đều cao hơn mẹ của mình, nhưng ít nhất là Lâm Đông, trên mặt còn có chút mập mạp của trẻ con, Nguyễn Tâm Bình đứng lên, giơ tay nâng mặt Lâm Đông nói: "Làm sao bây giờ? Bảo bố nhà ta chỉ còn chút mập mạp của trẻ con."

Lâm Đông ôm vai Nguyễn Tâm Bình nói: "Không phải mẹ nói, nếu con không có nét mập mạp của trẻ con, con càng đẹp trai sao?"

"Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng con lớn rồi."

"Lớn rồi, quay đầu lại cưới vợ liền rời khỏi mẹ."

"Con không cưới vợ."

"Nói bậy." Nguyễn Tâm Bình nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: "Lớp các con có nhiều nữ sinh yêu thích con như vậy, con có yêu thích ai không?"

"Không có, con không thích nữ sinh."

"Vậy con yêu thích nam sinh?"

"Con cũng không thích nam sinh."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười, xoa bóp thịt trên mặt Lâm Đông nói: "Bây giờ con nói hay lắm, chờ con gặp được tình yêu, con sẽ không giống như vậy nữa."

Lâm Đông khẽ mỉm cười, khoe miệng mớ hồ hiện ra đồng điệu, hiện ra khiến bé càng thêm trong suốt tốt đẹp, giọng nói bé dễ nghe, nói: "Vậy gặp được rồi nói, bây giờ còn sớm, học tập là trên hết."

Nụ cười Nguyễn Tâm Bình bớt đi, nói: "Đúng, học tập là trên hết, sắp được nghỉ đông, nghỉ đông các con nghỉ được mấy ngày?"

Lâm Đông nói: "Một tuần ạ."

"Ngắn như vậy à?"

"Bởi vì sang năm giữa tháng sáu sẽ thi, các giáo viên đều rất xông xáo, bởi vì liên quan đến thành tích thi cấp ba của bọn con, còn có tỉ lệ lên lớp của trung học Cẩm Lý."

"Đúng vậy." Nguyễn Tâm Bình gật đầu nói: "Vậy năm mới lại không thể về quê quê? Không có cách nào gặp ông bà ngoại?"

Lâm Đông gật đầu: "Mẹ, xin lỗi ạ."

Nguyễn Tâm Bình giơ tay xoa đầu Lâm Đông nói: "Này có gì mà xin lỗi, chờ con thi xong, cả nhà chúng ta cùng nhau đi chơi một chút, lúc đó con cố gắng ở bên cạnh bọn họ là được rồi."

"Dạ, con biết rồi."

Cả nhà Lâm Đông dự định không trở về quê quê ăn tết, nhưng còn chưa tới ăn tết, bên kia truyền đến tin tức, thân thể Nguyễn lão gia tử có bệnh cần phải làm phẫu thuật, tuy rằng không phải vấn đề lớn, thế nhưng Nguyễn Tâm Bình rất lo lắng, muốn người một nhà về quê quê, lại không muốn làm trễ nãi học tập của con trai, cuối cùng quyết định để Lâm Đông ở lại trấn Cẩm Lý tiếp tục học tập, cô và Bùi Thúc

Vi về đế đô một chuyến, dù sao cũng đã một năm không về, cũng không quá thích hợp.

Trước khi về đế đô, Nguyễn Tâm Bình giao Lâm Đông cho Lâm Lệ Hoa, kết quả biết được bởi vì năm ngoái bác cả của Tiểu Xuyên đã ngồi tù, cho nên năm nay Lâm Lệ Hoa về nông thôn ăn tết, ý của Lâm Lệ Hoa là mang Lâm Đông về nông thôn ăn tết, thế nhưng Nguyễn Tâm Bình biết phòng ở nhà Hạ Thanh Chương không đủ, vào lúc này Mục Hưng Hà đứng bên cạnh nói: "Để Đông Đông ở nhà con, nhà con có chỗ để ở, con và Đông Đông cùng đi học tan học, dì Nguyễn, chú Bùi, hai người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Đông Đông."

Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi, Lâm Lệ Hoa cùng Lâm Đông đồng thời nhìn về phía Mục Hưng Hà.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 106: Ở Chung

Mục Hưng Hà nhanh chóng giải thích với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi rằng nhà trên trấn cùng xã đều có phòng ở, hơn nữa hiện tại chương trình học lớp chín gấp gáp, mỗi ngày chương trình học đều cực kỳ trọng yếu, liên quan đến điểm thi cấp ba, điều này không chỉ làm cho ba nhà Mục, Hạ, Tường để trong lòng, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cũng lưu ý, bọn họ không quá yên tâm chính là để lại một mình Lâm Đông lưu lại trên trấn ăn tết, nhưng lại không thể mang Lâm Đông về đế đô.

Lâm Lệ Hoa ở bên cạnh khuyên.

Vừa vặn Mục Hoài An cũng tới đây, nghe nói Lâm Đông không có chỗ đi, cực lực tán thành lời con trai Mục Hưng Hà giải thích, muốn đem Lâm Đông đón về nhà ăn tết, bảo Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi yên tâm mười ngàn lần, hẳn chắc chắn sẽ nuôi Lâm Đông béo trắng, bảo Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhanh chóng về đế đô để thăm ông ngoại Lâm Đông, sau khi thăm xong về sớm một chút.

Hai nhà Hạ, Mục đồng thời khuyên, lúc này Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi mới nhả ra, đồng thời nhìn phía Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình xoa đầu Lâm Đông nói: "Vậy ba mẹ đi đế đô nhé?"

Lâm Đông gật đầu.

"Ở nhà Hưng Hà phải lễ phép, không thể gây thêm phiền phức cho nhà bọn họ, biết không?"

"Biết ạ."

"Học tập cho giỏi, ba mẹ sẽ mau chóng trở về."

"Dạ, mẹ, hai người thay con hỏi thăm ông ngoại, để cho ông ngoại mau tốt lên, sau khi kết thúc kỳ thi, chúng ta dẫn ông đi du lịch."

"Được, con ở đây làm bé ngoan, nhớ ba mẹ thì gọi điện thoại nhé."

"Dạ."

Xác định xong chỗ ở cho Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi bắt đầu thu thập hành lý, từ khi tìm được Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không tách khỏi Lâm Đông, đặc biệt là Nguyễn Tâm Bình, vừa cùng Bùi Thức Vi mới đi đến trước xe, viên mất liền đổ.

Bùi Thức Vi phát hiện ra, nhìn về phía Lâm Đông, gọi: "Tri Nhiên."

Lâm Đông lập tức trả lời: "Ba."

"Đạp xe đi học nhớ chú ý an toàn."

"Dạ."

"Trời lạnh, mặc nhiều chút."

"Dạ."

"Cầm chìa khóa trong nhà, có cần gì thì mở cửa lấy."

"Dạ."

"Nếu không đủ tiền tiêu, đến phòng ba mẹ mà lấy, ở trong ngăn kéo."

"Con có tiền."

"Còn có —— "

Bùi Thức Vi liếc mắt ra hiệu với Lâm Đông, bảo Lâm Đông nhìn Nguyễn Tâm Bình một chút, sau khi Lâm Đông thấy, lập tức đi lên trước, ôm vai mẹ, cười nói: "Mẹ, con đều biết, mẹ cứ yên tâm đi, con đã không còn là con nít nữa, chờ mẹ trở về, mẹ, mẹ đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp máy bay."

"Vậy con phải gọi điện thoại cho mẹ đúng giờ."

"Dạ."

Lúc này Nguyễn Tâm Bình mới lưu luyến không rời mà đi.

Lâm Đông đứng ở đường vừa nhìn xe ba mẹ đi xa, trong lòng có chút thất lạc khó giải thích được, từ khi bé và ba mẹ bắt đầu quen biết nhau, chưa từng tách khỏi ba mẹ, lần chia tay này, có chút không biết làm thế nào.

"Đông Đông." Lâm Lệ Hoa gọi một tiếng.

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Lâm Lệ Hoa: "Cô ạ."

"Hai ngày nay ở nhà cô, chờ cô đi ở nông thôn, con hãy đi đến nhà Hưng Hà."

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà tiếp một câu: "Bây giờ Đông Đông qua nhà con cũng được."

Lâm Lệ Hoa cười nói: "Con gấp cái gì, chờ một nhà cô về nông thôn, Đông Đông sẽ ở nhà con mỗi ngày."

Mục Hưng Hà không tiếp lời.

Lâm Đông cùng Lâm Lệ Hoa đến tiệm tạp hóa nhóc con, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân bù đắp bài học hai ngày, năm thứ ba rốt cục được nghỉ, vào lúc này cũng gần đến tết âm lịch rồi,

một nhà Lâm Lệ Hoa thu thập hành lý đi về nông thôn, hai nhà Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân cũng về nhà đón tết.

Lâm Đông đi đến nhà Mục Hưng Hà một cách tự nhiên, một nhà Mục Hưng Hà đối xử với Lâm Đông cực kỳ tốt, Mục Hoài An cố ý đổi mới ga trải giường và chăn cho Mục Hưng Hà, mặc dù biết Mục Hưng Hà sẽ không bắt nạt Lâm Đông, thế nhưng Mục Hoài An vẫn cố ý dằn dò, nếu Mục Hưng Hà dám trêu chọc cho Lâm Đông không cao hứng, cẩn thận cái mông.

Mục Hưng Hà đặc biệt nghe lời gật đầu, nhiệt tình bắt chuyện Lâm Đông ăn cơm tối, cơm tối vẫn chưa ăn xong trời đã tối rồi, trời đặc biệt lạnh, gió lạnh vù vù xuyên vào trong phòng, đáng vẻ như sắp có tuyết rơi.

Ăn cơm tối xong, Lâm Đông và Mục Hưng Hà không ra ngoài chơi, mỗi người ôm một cái túi chườm nóng, nằm nhoài dưới đèn bàn đọc sách, xem cực kỳ nghiêm túc, trong phòng yên lặng, chỉ còn lại tiếng sần sạt khi lật sách.

Mục Hoài An nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, liếc mắt nhìn, cao hứng nói với mẹ Mục hai đứa nhỏ đang đọc sách, cố ý vào trong phòng bếp hâm nóng hai ly sữa bò, lấy vài miếng bánh quy đưa cho Lâm Đông và Mục Hưng Hà, nói một tiếng cùng Mục Hưng Hà, rồi đến phòng ngủ.

Mục Hưng Hà ghét bỏ liếc mắt nhìn sữa bò, nghĩ thầm sao Mục lão đầu tử chỉ rót có chút sữa bò như thế, không biết Đông Đông thích nhất là uống sữa tươi sao?

Cậu ngược mắt nhìn Lâm Đông, trong lúc Lâm Đông chuyên tâm đọc sách, cậu lấy ly sữa của bản thân, đổ sữa trong ly của mình vào trong ly của Lâm Đông, mãi đến khi ly không chứa nổi nữa, cậu mới dừng tay lại, tiếp tục chuyên tâm đọc sách.

Lâm Đông vô thức muốn uống sữa tươi, phát hiện sữa bò thật đầy, bé nhấc mắt nhìn về phía ly sữa của Mục Hưng Hà, chỉ có một

nửa, bé mở miệng hỏi: "Hưng Hà, anh còn muốn uống sữa bò không? Em cho anh một nửa."

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: "Không muốn không muốn, em nhanh chóng uống đi, nếu không sẽ nguội."

Lâm Đông bưng cái ly, dùng một hơi uống một nửa, tiếp tục đọc sách, không bao lâu sau đã uống xong.

Mục Hưng Hà nhìn chăm chăm cái ly không trong tay Lâm Đông, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, một lát sau, cậu đẩy bánh quy đến trước mặt Lâm Đông nói: "Đông Đông, em ăn bánh quy này."

Lâm Đông lấy một miếng.

Mục Hưng Hà lại hỏi: "Đông Đông, em có lạnh hay không?"

Lâm Đông nói: "Em còn tốt, anh lạnh không?"

"Anh không lạnh, nếu em lạnh thì nói, chúng ta vào ổ chăn ngồi đi."

"Cũng được."

"Vậy anh đi bưng nước rửa mặt cùng nước rửa chân."

"Em giúp anh."

"Không cần, anh tự mình đi là được rồi."

Mục Hưng Hà đứng lên, chạy ra khỏi phòng, vào nhà bếp làm hai chậu nước nóng, một chậu rửa mặt một chậu rửa chân, trước tiên là rửa mặt, rửa chân là cùng nhau rửa, chân hai người đồng thời thả vào trong chậu rửa chân, nước nóng ấm áp bao trùm mu bàn chân, một cảm giác ấm áp từ lòng bàn chân dâng lên, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp và thư thích.

Mục Hưng Hà cố ý cầm bình nước nóng đến trước mặt, nước hơi lạnh một chút, liền đổ thêm nước nóng vào trong chậu, hai người cứ ngâm như vậy, Mục Hưng Hà nói: "Ngâm chân nhiều, thân thể khỏe."

Lâm Đông nói: "Đúng."

Mục Hưng Hà đổ thêm vào trong chậu chút nước nóng, sau đó dùng chân ôm lấy chân Lâm Đông, nói: "Nào, đem chân dịch qua bên này một chút, bên này nước nóng hơn."

Chân Lâm Đông dịch cùng chân Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà hỏi: "Nóng hơn một chút không?"

Lâm Đông gật đầu.

Mục Hưng Hà nhìn chân Lâm Đông bên trong chậu nước nói: "Đông Đông, chân em thật nhỏ, nhỏ hơn chân anh nhiều."

Lâm Đông nói: "Em không cao bằng anh, nếu chân lớn hơn chân anh, vậy em không phải là yêu quái hay sao?"

Mục Hưng Hà cười ha hả.

Lâm Đông nói: "Đừng rót nữa, nước sắp tràn ra rồi."

Mục Hưng Hà nói: "Được, vậy anh đi đổ nước rửa chân."

Lâm Đông nói: "Để em."

"Để anh."

Lâm Đông không phải người tham tiện nghi, Mục Hưng Hà bưng nước rửa mặt rồi bưng nước rửa chân, bé không thể cái gì cũng để cho một mình Mục Hưng Hà làm, bé nhanh chóng chà xát chân, bưng nước rửa chân chạy ra ngoài cửa trước.

Mục Hưng Hà không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là trèo lên giường trước, làm ấm giường cho Lâm Đông, đợi đến khi Lâm Đông tiến vào, cậu lập tức vén chăn lên nói: "Mau vào, bên ngoài lạnh."

Lâm Đông nhanh chóng chui vào bên trong chăn.

Mục Hưng Hà lập tức dùng hai chân bắt được hai chân Lâm Đông, hai tay bắt được hai tay Lâm Đông, xoa qua nắn lại, hỏi: "Lạnh không."

Lâm Đông cười nói: "Bình thường."

"Đã đông lại như thế, lại còn nói bình thường?"

Lâm Đông cười.

"Còn cười, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của em kìa."

Lâm Đông hé miệng cười.

Mục Hưng Hà kéo tay Lâm Đông vào trong ngực của mình, sau đó ôm, nói: "Kỳ thực bây giờ em không có ngực giống như hồi bé."

Lâm Đông hỏi: "Khi còn bé là lúc nào?"

Mục Hưng Hà nói: "Chính là lúc em vừa rụng răng cửa, nở nụ cười, lợi đều lộ ra hết, rất ngốc rất nhị hóa."

"Phải không? Anh không ngốc anh là loại khác."

"Đúng."

"Chính là mất mặt."

"Sao anh lại mất mặt?"

"Xem phim ma liền ——" không dám đi tiểu, nín tiểu làm cho chym nhỏ cứng lên.

"Lâm Đông! Việc này em không để yên đúng không? Không phải nói em quên mất sao?"

Đối mặt với Mục Hưng Hà đang trở mặt, Lâm Đông không sợ một chút nào, cười nói: "Em nói cái gì? Em nói cái gì làm cho anh kích động như thế?"

"Em nói ——!" Mục Hưng Hà không nói ra được.

Lâm Đông giả hoạt hỏi: "Em nói cái gì?"

Mục Hưng Hà mạnh mẽ dừng đề tài vừa nãy, ngược lại đem vấn đề vút cho Lâm Đông, hỏi: "Em muốn nói cái gì?"

Lâm Đông hời hợt nói: "Em nói anh xem phim ma, bị dọa cũng không dám đi vệ sinh, lẽ nào đây không phải là sự thực sao?"

Mục Hưng Hà hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó nha."

Mục Hưng Hà nhìn chăm chăm Lâm Đông, cậu xem như là phát hiện, Lâm Đông lớn lên có một gương mặt hiền lành, nói chuyện làm việc đều ôn ôn hòa hòa, thế nhưng đầu óc cực kỳ thông minh, lại có chút hư hỏng xấu xa, hơn nữa trong bốn người, chỉ có bé dám chọc cậu, cậu nhẹ nhàng vươn tay ngắt mặt Lâm Đông, bất chấp mà nói: "Nếu còn có lần nữa, anh sẽ cho em biết tay."

Lâm Đông không sợ trái lại cười rộ lên.

Mục Hưng Hà đẩy Lâm Đông ra: "Không dùng sức, em sẽ không biết sợ mà."

Lâm Đông lập tức làm ra vẻ rất sợ nói: "Đại hiệp tha mạng."

"Được, bốn đại gia tha cho người."

"Cảm tạ Mục đại gia."

"Sau này chuyện phim ma đó, đừng nhắc lại nữa."

"Không nhắc tới thì không nhắc tới, cũng không đề cập tới nữa."

"Triệt để cắt bỏ trong đầu đi."

"Triệt để cắt bỏ."

Lúc này Mục Hưng Hà mới cao hứng, lại ôm Lâm Đông lần nữa, hai người trong chăn nói về tiểu thuyết, nói về trò chơi, nói đến phim điện ảnh phim truyền hình, nói tất cả những thứ có thể nói trong cuộc sống, dường như nói không bao giờ hết, nói chuyện đến hơn nửa đêm.

Mục Hoài An hỏi một chút sao hai người chưa ngủ, Mục Hưng Hà lập tức tắt đèn giường, cùng Lâm Đông chui vào trong chăn, che đầu, mở đèn pin cầm tay cùng nhau xem hoạt hình, xem đến khi hưng đông mới ngủ, mãi đến tận khi mặt trời phơi nắng đến cái môn hai người mới rời giường.

Sau khi rời giường, Mục Hoài An liền nói cho hai người biết, lát nữa ăn cơm trưa xong phải xuất phát đi về nông thôn đón tết âm lịch, bảo Lâm Đông về nhà thu thập một chút, Lâm Đông và Mục Hưng Hà ăn điểm tâm, cầm chìa khóa trở về nhà, đang ở trong phòng thu dọn quần áo, điện thoại nhà vang lên.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 107: Không Biết

Lâm Đông lập tức bỏ quần áo xuống, đi ra khỏi phòng nhận điện thoại, cầm điện thoại nói một hồi lâu mới treo máy, ngậy người chốc lát, đi vào phòng lần nữa, tiếp tục thu thập quần áo.

Mục Hưng Hà ngược mắt nhìn bé, hỏi: “Ai gọi điện thoại tới vậy?”

Lâm Đông trả lời: “Ba em gọi.”

“Gọi tới vào lúc này? Chuyện gì thế?”

“Nói sức khỏe ông ngoại em không quá tốt, bọn họ sẽ về muộn một chút.”

“Ông ngoại em làm sao vậy?” Thần sắc Mục Hưng Hà cứng lại.

“Cụ thể thế nào em cũng không rõ ràng, nói là vốn phải làm phẫu thuật vào ngày hôm nay, mà bởi vì chỉ tiêu thân thể không hợp lệ.”
Lâm Đông hạ giọng nói: “Ngày hôm nay không được giải phẫu, phải quan sát lại.”

Mục Hưng Hà an ủi: “Vậy thì lại quan sát hai ngày đã, yên tâm, sức khỏe của ông ngoại em luôn luôn rất tốt, không có việc gì.”

Lâm Đông gật đầu, không nói gì thêm, thu thập xong quần áo, cùng một nhà Mục Hưng Hà đến nông thôn ở, gần tới cuối năm ở nông thôn náo nhiệt hơn so với trong trấn nhỏ, công nhân nhân viên của các nhà các hộ trở về, bọn nhỏ cũng được nghỉ đông, khắp nơi đều là tiếng cười cười nói nói, nhưng Lâm Đông lại không vui, trong lòng bé luôn nghĩ đến sức khỏe của ông ngoại, hai ngày liên đều rầu rĩ không vui.

Mục Hưng Hà hỏi: “Còn đang suy nghĩ chuyện của ông ngoại em à?”

Lâm Đông gật đầu.

“Vậy thì gọi điện thoại cho bọn họ hỏi một chút.”

“Bây giờ họ đang bề bộn, buổi tối em sẽ gọi.”

“Buổi tối dùng điện thoại di động của ba anh mà gọi.”

“Được.”

Màn đêm buông xuống, Mục Hưng Hà lấy điện thoại di động của Mục Hoài An đưa cho Lâm Đông, Lâm Đông thuận thực bấm số điện thoại di động của Bùi Thức Vi, không bao lâu bên kia truyền đến giọng Bùi Thức Vi: “Là Tri Nhiên sao?”

Lâm Đông nhanh chóng gọi: “Ba.”

“Tri Nhiên, bây giờ con đang ở nhà bà nội Hưng Hà à?”

“Dạ.”

“Thế nào?”

“Bọn họ đều tốt với con ạ.”

Mục Hưng Hà nghe nói, ngồi ở bên cạnh nhìn Lâm Đông cười.

Lâm Đông cầm điện thoại di động hỏi: “Ba, ông ngoại làm giải phẫu chưa?”

Bên kia Bùi Thức Vi nói: “Làm rồi, làm vào trưa hôm nay, rất thành công.”

Lâm Đông nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại di động của Mục Hoài An lộ tiếng, Mục Hưng Hà ngồi ở bên cạnh cũng nghe rõ ràng, tim cũng bình tĩnh lại, đợi đến khi Lâm Đông cúp điện thoại, cậu nhận lấy điện thoại di động, cao hứng nói: “Ông ngoại em không có chuyện gì rồi?”

Lâm Đông vui vẻ gật đầu.

“Lần này em yên tâm rồi chứ?” Mấy ngày nay Lâm Đông không thể nào cao hứng, Mục Hưng Hà cũng lo lắng.

Lâm Đông cười nói: “Dạ, yên tâm.”

“Không ủ rũ mặt mày nữa?”

“Dạ.”

“Thật là yên lòng rồi?”

“Đúng.”

Mục Hưng Hà liền thở ra một hơi, vui vẻ mà nói: “Được, trước tiên ăn cơm tối, ăn cơm tối xong chúng ta cùng nhau xem xuân vãn, sau đó gọi điện thoại cho bọn Kỳ Kỳ chúc mừng năm mới.”

Lâm Đông sáng khoái trả lời: “Được.”

Lâm Đông rất cực có tâm tình ăn tết, cùng người nhà họ Mục đồng thời ăn bữa tiệc đêm giao thừa, đốt pháo hoa, xem xuân vãn, thức đêm chờ tân niên, dùng điện thoại di động của Mục Hoài An soạn tin nhắn, gửi cho ba mẹ cô dì, chúc bọn họ năm mới vui vẻ, luôn luôn khỏe mạnh vui sướng, mới gửi tin nhắn xong, điện thoại di động không ngừng vang lên, lúc là ba gọi tới, sau là cô gọi tới, rồi ba Kỳ Kỳ gọi tới, tiếp nữa là Tưởng Tiểu Quân gọi tới, cú điện thoại cuối cùng là cô của Hưng Hà gọi tới.

Lâm Đông vội vàng đem điện thoại di động giao cho Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói hai câu với điện thoại di động, đưa điện thoại di động cho Mục Hoài An, sau đó nói với Lâm Đông: “Hôm sau nhà cô anh sẽ tới chúc tết cho ông bà anh.”

Lâm Đông hỏi: “Một nhà cô anh đều tới sao?”

“Đúng vậy, còn có đứa em họ khó chơi của anh nữa, em chưa từng thấy qua.”

“Em họ anh? Cô ấy bao lớn?”

“Lớn bằng em, đặc biệt quán người, từ nhỏ liền thích quán lấy anh.”

Mục Hưng Hà đã chuẩn bị tinh thần bị em họ dây dưa, nhưng ngày mừng hai này, em họ không quán lấy Mục Hưng Hà, mà từ sau khi nhìn thấy Lâm Đông, quán lấy Lâm Đông mọi lúc mọi nơi, dò hỏi Lâm Đông bao lớn, hỏi nhà Lâm Đông ở chỗ nào, hỏi Lâm Đông học năm thứ mấy, hỏi Lâm Đông từng đọc những kiệt tác gì... Được Lâm Đông giải thích rõ ràng, cô nhóc càng quán lấy Lâm Đông, không chừa chút không gian riêng tư nào cho Lâm Đông.

Lâm Đông không thoát khỏi, lại không dám làm quá rõ ràng, sợ mặt mũi của con gái mỏng, tổn thương lòng tự trọng sẽ không tốt.

Mục Hưng Hà không nhìn nổi, mấy lần muốn túm cô em họ này qua một bên, nhưng đều khuất phục dưới uy nghiêm của ba, không dám động vào, cuối cùng cậu đành kéo Lâm Đông trực tiếp chạy mất, chạy vào trong ruộng ở nông thôn.

Lâm Đông hỏi: “Chúng ta chạy cái gì chứ?”

Mục Hưng Hà nói: “Không phải chứ? Em còn muốn em gái anh quán lấy em à?”

Lâm Đông nhàn nhạt “Ồ” một tiếng, nói: “Cũng không muốn.”

Mục Hưng Hà lấy hơi xong, liếc mắt nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Anh nhìn em làm gì?”

Mục Hưng Hà nói: “Anh không hiểu, tại sao tất cả mọi người đều yêu thích em?”

Lâm Đông suy nghĩ một chút, trả lời: “Có lẽ là do em có mị lực trời sinh?”

Mục Hưng Hà nở nụ cười.

Lâm Đông cũng cười, đồng điệu ở khóe miệng hiện ra, ấm áp bốn phía, cũng ấm áp cả lòng Mục Hưng Hà, một chút buồn bực vừa nãy cũng biến mất không còn tăm hơi, cậu vươn tay ôm vai Lâm Đông nói: “Đi, anh mang em đến cánh đồng hi vọng nhìn ruộng lúa mạch xanh mượt.”

“Đi.”

Hai người câu được câu không đi tản bộ đến ruộng lúa mạch gần đó, chạy một hồi cũng hai tiếng rưỡi, khi trở lại vừa vặn đến giờ ăn cơm trưa, sau bữa cơm trưa, một nhà cô sẽ phải về nhà, nhìn em họ quần người đã đi, Mục Hưng Hà rốt cuộc yên tâm, lúc này điện thoại di động của Mục Hoài An vang lên, Mục Hoài An nghe hai câu rồi cúp máy, sau đó nhìn về phía Lâm Đông nói: “Đông Đông, là dượng con gọi điện thoại tới.”

Lâm Đông hỏi: “Dượng nói cái gì ạ?”

“Nói ngày mai bọn họ sẽ về trấn Cẩm Lí, cô con đặc biệt nhớ con, hỏi khi nào thì chúng ta quay về, nếu như ngày mai chúng ta không trở về, vậy dượng liền đến đón con.”

“Vậy ngày mai nhà chú Mục có trở về không ạ?”

Mục Hoài An hỏi ngược lại: “Con muốn trở về không?”

“Con muốn trở về.” Lâm Đông liền tiếp một câu: “Nếu như mọi người cũng trở về, con liền cùng mọi người trở lại, nếu không thuận tiện, con có thể ngồi xe trở lại, không cần đợi tới đón con.”

“Tiểu Đông Đông vẫn tri kỷ như thế.” Mục Hoài An vươn tay sờ sờ đầu Lâm Đông, nói: “Nhưng mà, chú cũng phải trở về, năm cũ đã qua, tiền cũng tiêu hết, phải trở về kiếm tiền, các con cũng phải bắt đầu học bù để chuẩn bị cho cuộc chiến cấp ba.”

Càng lớn nhanh, Lâm Đông càng ngày càng rõ sự khổ cực của người lớn, e rằng so với sự hiểu biết của bé còn khổ cực hơn.

Mục Hoài An liền nói tiếp: “Vệ dọn dẹp một chút đi rồi ngày mai về nhà.”

Lâm Đông nhanh chóng vào phòng thu dọn quần áo, sắp xếp tốt quần áo của mình, cũng giúp Mục Hưng Hà gấp kỹ, nói: “Hưng Hà, đem quần áo của anh xếp vào đi.”

Mục Hưng Hà cười lấy túi của mình tới nói: “Đông Đông, em thật tốt.”

Lâm Đông cười cười.

Mục Hưng Hà ngồi trên bàn, cầm một quả táo gặm, hỏi: “Ngày mai cô em về trấn Cẩm Lí, nói cách khác Tiểu Xuyên cũng quay về rồi, không biết Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ trở về chưa?”

“Cần phải trở lại rồi.”

“Tại sao?” Mục Hưng Hà không hiểu hỏi: “Làm sao em biết?”

“Lúc trước có gọi điện thoại, nghe Kỳ Kỳ nói, mấy họ hàng của nó đều về, nó chắc chắn tích góp được không ít tiền lì xì, ở nông thôn không mua được cái gì tốt để ăn, cũng không có máy chơi game để chơi, Kỳ Kỳ chắc chắn quây đòi quay về. Hơn nữa mừng sáu chúng ta phải học thêm, một nhà Tiểu Quân cũng sẽ về sớm một chút.”

Nghe vậy, Mục Hưng Hà quên luôn cả việc gặt tảo, nói: “Đông Đông, bây giờ em phân tích mọi việc mạch lạc rõ ràng, thật giống như chuyện chắc chắn xảy ra vậy, rất lợi hại.”

Lâm Đông ngược mắt nhìn Mục Hưng Hà một cái, khóe miệng hơi giương lên: “Đọc sách khiến người ta sáng suốt, đọc thơ khiến người ta thông tuệ, tính toán khiến người ta tinh vi, triết lý khiến người ta sâu sắc, luận lý học khiến người ta có tu dưỡng, lô-gic tu từ khiến người ta thiện biện.”

Mục Hưng Hà tiếp một câu: “Anh quốc, Bồi Căn “tùy bút tập”, em xem xong rồi à?”

Lâm Đông nghiêm trang nói: “Không, em chỉ thuận miệng nói.”

Mục Hưng Hà: “...”

Hai người vừa thu thập quần áo, vừa hàn huyên, thu thập xong, ở nông thôn đợi một ngày rưỡi, giữa trưa ngày hôm sau ăn cơm xong, Mục Hoài An lấy xe hơi nhỏ, mang theo mẹ Hưng Hà, Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông đi về trấn Cẩm Lí.

Khoảng chừng bốn mươi phút, xe hơi nhỏ đến trấn Cẩm Lí, vừa mới tiến vào đầu đường phố đông lớn, đã nhìn thấy Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, hai thằng nhóc mập đều mặc áo lông mới tinh đứng ở đầu phố mua kẹo hoa gạo, mua một bao lớn, vừa ăn vừa đi về tiệm tạp hóa nhóc con.

Mục Hưng Hà toát mồ hôi, đúng là bị Lâm Đông đoán trúng, Kỳ Kỳ có quá nhiều tiền tiêu vặt, sẽ nghĩ đến ăn, cho nên nhanh chóng trở về trấn, cậu nổi lên tâm chơi đùa, tìm được một quả óc chó trên xe, lặng lẽ hé cửa sổ ra một cái khe, nhắm vào Kỳ Kỳ, nhẹ nhàng ném một cái, đập trúng gáy Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ “Ồi” một tiếng, không thấy người, chỉ thấy một chiếc xe chạy xa, nó cũng không chú ý nhìn xe, chỉ thấy trên đất có một quả

óc chó, nó khom lưng nhặt lên nói: “Ai lãng phí như thế, lại dùng óc chó chọi mình.”

Nó suy nghĩ một chút, nói: “Nhất định là Hưng Hà.”

Hạ Tiểu Xuyên hỏi: “Hưng Hà trở lại?”

Kỳ Kỳ bẻ quả óc chó, vừa ăn nhân vừa nói: “Ừ, trở lại, chính là anh ta dùng óc chó chọi tao, quá lãng phí!”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Hưng Hà trở lại, vậy không phải Lâm Đông cũng trở về rồi sao?”

“Đúng vậy.” Kỳ Kỳ vui vẻ.

Hai người nhanh chóng chạy về tiệm tạp hóa nhóc con, nhìn thấy Lâm Đông xách hành lý xuống xe, hai người đồng thời gọi: “Lâm Đông!”

Lâm Đông quay đầu nhìn sang.

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên chạy một hơi đến bên cạnh Lâm Đông: “Lâm Đông mày trở lại rồi.”

Lâm Đông nói: “Ừ, hai người vừa mua đồ ăn?”

Kỳ Kỳ nói: “Không phải tao muốn ăn, là mẹ tao muốn ăn, lát nữa tao phải đưa về nhà, bọn mày ăn không?”

Kỳ Kỳ cầm một túi kẹo hoa gạo hỏi đám Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, mấy người đều không ăn, Kỳ Kỳ mang theo túi nhanh chóng chạy về nhà, một lát sau ngậm một khối kẹo hoa gạo chạy tới, đến trước mặt Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên, năm người đã không gặp mặt một tuần, cảm giác như qua rất lâu rồi.

Tụ tập cùng một chỗ líu ra líu rú nói không ngừng, Lâm Lệ Hoa xem năm người tán gẫu nóng hổi, cũng không quấy rối, thừa dịp

buổi chiều mặt trời ảm áp, vội vàng đem chăn ra sân phơi nắng, kể cả chăn nhà Lâm Đông cũng lấy ra phơi nắng, sau đó đứng trong sân tiệp tạt hóa lớn tiếng nói một câu: “Đông Đông, đem quần áo của con để vào phòng Tiểu Xuyên đi, buổi tối con ngủ cùng Tiểu Xuyên.”

Lâm Đông lớn tiếng dạ một cái.

Mục Hưng Hà giật mình nhìn về phía Lâm Đông hỏi: “Đông Đông, buổi tối em không ngủ cùng anh à?”

Lâm Đông nói: “Ừ, buổi tối em ngủ cùng Tiểu Xuyên.”

Mục Hưng Hà nói: “Giường Tiểu Xuyên không lớn như giường của anh.”

Không chờ Lâm Đông nói, Tưởng Tiểu Quân hừ cười một tiếng: “Hưng Hà, mày ngủ cùng Lâm Đông cả một tuần rồi, ngủ nghiêng rồi chắc?”

Tác giả có lời muốn nói: canh hai tuy rằng chậm chút, nhưng là vẫn canh hai.

Lâm Đông: Đến đây đi đến đây đi, nhảy vào đây.

Mục Hưng Hà: Nhảy vào nhiều sẽ để Kỳ Kỳ cời quần cho mọi người xem.

Kỳ Kỳ: Tao cời quần, sẽ làm các tiểu tử bị dọa chạy mất, hay Hưng Hà anh cời đi.

Mục Hưng Hà: Mày mà lặp lại lần nữa, tao đánh mày.

Kỳ Kỳ: Vậy em không nói, Lâm Đông mày nói đi.

Lâm Đông:...

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 108: Nhóc Mập

“Nghiện cái đầu mày!” Mục Hưng Hà nhắc chân đá Tường Tiểu Quân.

Tường Tiểu Quân nhanh chóng lùi về sau, tránh thoát công kích của Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nghiêng đầu tiếp tục hỏi xem buổi tối Lâm Đông ngủ ở chỗ nào, ý Lâm Đông là cô đã trở lại, buổi tối sẽ ngủ ở nhà cô, Mục Hưng Hà ném đi chút mát mát trong lòng, cùng Tường Tiểu Quân giúp đỡ Lâm Đông thu dọn phòng.

Sau đó năm người ngồi hoặc nằm hoặc bò trên giường Lâm Đông mà tán gẫu, một lát sau, Kỳ Kỳ tự đứng dậy từ trên giường, ngồi vào trước bàn đọc sách của Lâm Đông, nhìn băng cassette trong hộp, quay đầu hỏi: “Mọi người nghe nhạc không?”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Nghe cũng được.”

“Nghe bài nào?”

“Tùy tiện đi.”

“Không có bài hát này, tiếp theo.”

“Nghe băng cassette tiếng anh đi.” Tường Tiểu Quân tiếp lời: “Nghe trong vô ý có thể giúp bọn mày học tập tiếng anh.”

Kỳ Kỳ ghét bỏ liếc nhìn Tường Tiểu Quân.

Tường Tiểu Quân hỏi: “Ánh mắt của mày là sao đấy?”

Kỳ Kỳ nói: “Anh à, anh về nhà mình mà nghe băng cassette tiếng anh đi.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Kỳ Kỳ không để ý tới Tưởng Tiểu Quân, cúi đầu chọn băng cassette.

Mục Hưng Hà nói: “Nghe Châu Kiệt Luân đi.”

Kỳ Kỳ nói: “Em muốn nghe ca sĩ nữ.”

“Vậy nghe Tôn Yến Tư.”

“Cô ấy không ngọt, em muốn nghe bài hát ngọt ngào.”

“...”

Kỳ Kỳ cũng không biết làm thế nào mà lấy được một băng cassette, hình như là quà tặng của cửa hàng ghi âm và ghi hình, bốn người Lâm Đông cũng nghe không hiểu hát cái gì, nói chung là nữ hát, tiếng ca nhỏ nhắn ngọt ngào, cái gì mà anh hôn em ôm, bốn người Lâm Đông đều không thích nghe, chỉ có Kỳ Kỳ tương đối hiểu rõ, thích nghe vô cùng, ba người Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân cản hay ngăn cũng không được, nó ôm máy ghi âm ngẩng đầu vắt chân ngồi trên ghế nghe.

Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân muốn đánh Kỳ Kỳ một trận.

Lâm Đông ngăn cản Mục Hưng Hà, mở miệng gọi: “Kỳ Kỳ.”

Kỳ Kỳ ngược mắt hỏi: “Làm sao? Mấy người không thể cướp đoạt tự do nghe nhạc của tao, tao còn là đứa nhóc mập đấy, mấy người phải trân trọng tao.”

Ba người Mục Hưng Hà làm bộ muốn nôn mửa.

Lâm Đông không nhanh không chậm mở miệng hỏi: “Kỳ Kỳ, mày làm xong bài tập nghỉ đông chưa?”

Kỳ Kỳ ngẩn ra.

Lâm Đông còn nói: “Tiểu Xuyên đều đã làm xong, ba bài ngữ văn, bốn bài tiếng Anh đều đã làm xong, mày thì sao? Còn mấy ngày nữa bọn mày phải đi học rồi đó.”

Kỳ Kỳ trong nháy mắt thả máy ghi âm xuống, đứng dậy, chỉ vào Lâm Đông nói: “Tiểu Lâm Đông, tiểu Lâm Đông, ba tao nói đúng, chỉ có mày xấu nhất, hư hỏng xấu xa, tao về nhà làm bài tập nghỉ đông, bây giờ liền về nhà làm bài tập!”

Kỳ Kỳ thở phò phò đi mất.

Hạ Tiểu Xuyên lập tức cười ha ha.

Tưởng Tiểu Quân cũng cười rộ lên, quay đầu nhìn thấy Mục Hưng Hà đang ôm vai Lâm Đông phình bụng cười to, ánh mắt của hắn từ trên khuôn mặt dễ nhìn của Lâm Đông dời về phía tay Mục Hưng Hà, lại nhìn phía mặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhận ra được, hỏi: “Tiểu Quân, mày nhìn tao làm gì?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Nhìn mày như đũa ngọc.”

“Tưởng Tiểu Quân, bà nội mày!” Mục Hưng Hà nhấc chân đá Tưởng Tiểu Quân

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng lác mình.

Mục Hưng Hà không tha đá tiếp.

Tưởng Tiểu Quân bò dậy nói: “Ăn cơm, về nhà ăn đi.”

Sau đó Tưởng Tiểu Quân chạy đi.

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Hạ Tiểu Xuyên đi theo, sau đó nghe được tiếng gọi ăn cơm của người lớn, ba người theo tiếng ra khỏi phòng, Mục Hưng Hà về nhà ăn cơm, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên đi qua sân tiệm tạp hóa nhóc con, vừa vào sân liền thấy Lâm Lệ Hoa và Hạ Thanh Chương đang bận rộn trong nhà bếp, Lâm Đông nhanh tới hỗ trợ, nói: “Cô ơi, sao cô làm cơm mà không gọi con? Bây giờ con biết làm cơm rồi.”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Không có gì khó khăn, đều là đồ có sẵn: củ cải vo viên, phi lê cá chiên, mau tới đây ăn đi.”

“Vậy con đi dọn bàn.”

“Đi đi.”

Không cho Lâm Đông làm chút việc, cả người Lâm Đông không dễ chịu, thuận thực dọn bàn, bày ghế ra, nhanh chân vào nhà bếp cầm chén đĩa, lúc này mới cùng người một nhà Lâm Lệ Hoa ngồi xuống cùng nhau ăn cơm tối.

Lâm Lệ Hoa không ngừng gấp rau cho Lâm Đông, đối xử với Lâm Đông còn có lòng hơn so với Hạ Tiểu Xuyên, Hạ Thanh Chương cũng cực kỳ để bụng đối với Lâm Đông, mở miệng hỏi Lâm Đông: “Đông Đông, khi nào thì các con khai giảng lớp chín?”

Lâm Đông nói: “Mùng năm khai giảng ạ.”

“Vậy không phải là hôm sau sao?”

“Dạ.”

“Các con học xong hết chương trình lớp 9 chưa?”

“Vẫn chưa ạ, nhưng mà cũng không còn bao nhiêu, phỏng chừng không tới nửa tháng nữa là có thể học xong toàn bộ, sau đó bắt đầu ôn tập ba năm trung học cùng thi thử, sau đó là thi cấp ba rồi.”

“Về thời gian có vẻ hơi gấp?”

“Dạ, cho nên mới phải lên lớp trước.”

“VẬY ——— “

“Đừng vậy vậy gì nữa.” Lâm Lệ Hoa cắt ngang đối thoại của Hạ Thanh Chương cùng Lâm Đông, chỉ vào thức ăn trên bàn nói: “Cơm nước đều nguội cả, ăn xong rồi lại nói, ăn xong rồi lại nói, nào, Đông Đông, đừng nói chuyện với dượng của con, ăn nhiều một chút.”

Đối mặt với lời “Răn dạy” của Lâm Lệ Hoa, Lâm Đông cùng Hạ Thanh Chương nhìn nhau nở nụ cười, ngoan ngoãn ăn cơm, cơm nước xong lại nói một chút rồi từng người đi ngủ, ngày hôm sau Lâm Đông và bốn người Mục Hưng Hà chơi một ngày, ngày tiếp theo đó năm thứ ba đi học, sáng sớm Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ăn cơm xong bắt đầu đến trung học Cẩm Lý lên lớp, liên tục ba ngày, cuối cùng đã tới thứ bảy, nhưng thứ bảy vẫn còn phải tiếp tục lên lớp.

Nhưng, thứ bảy chỉ cần học buổi sáng, buổi trưa tan học, cuối cùng ba người cũng coi như có thể lấy hơi, đạp xe đạp trở lại phố đông lớn, Lâm Đông theo thói quen dừng xe đạp trước cửa tiệm tạp hóa nhóc con, chợt nghe có người gọi sau lưng “Tri Nhiên”, trong lòng bé vui vẻ, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, tiếp đó thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đứng ở cửa nhà mình.

“Ba! Mẹ!”

“Tri Nhiên!” Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đồng thời gọi.

Lâm Đông dựng xe đạp, quay người nhanh chân bước về phía Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cũng cao hứng đi đến phía Lâm Đông, hai người mỗi người nắm một tay Lâm Đông, đồng thời đánh giá Lâm Đông, sợ Lâm Đông thiếu mất lạng thịt nào, lại cùng nhau hỏi Lâm Đông về sinh hoạt và học tập hơn mười ngày này, Lâm Đông trả lời từng câu, dắt Nguyễn

Tâm Bình và Bùi Thức Vi về đến nhà, cũng hỏi bọn họ về tình hình của ông ngoại.

Một nhà ba người ngồi ở trong phòng khách tán gẫu, tình huống đối phương tốt như vậy, trong lòng đặc biệt vui sướng, trò chuyện một chút liền quên thời gian, đợi đến khi một nhà ba người lấy lại tinh thần thì đã qua giờ cơm.

Trong nhà nhà bếp vẫn chưa dọn dẹp sạch sẽ, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cũng không muốn nấu cơm, thương lượng một chút, quyết định đi đến quán cơm Tiểu Vương mua thức ăn chín về.

“Vậy được.” Lâm Đông nói: “Con đi gọi món ăn!”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Gọi nhiều một chút, cho ba con đi cùng với con.”

“Không cần, con đi một mình là được rồi.”

“Còn phải gọi canh và nôi kho đó.”

“Vậy được, ba, đi.”

Lâm Đông cùng Bùi Thức Vi cùng đi đến quán cơm Tiểu Vương, nửa giờ sau, hai cha con mỗi người bưng một cái khay đi về nhà, trên đường gặp phải Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nhiệt tình hỏi: “Chú Bùi, Lâm Đông, hai người làm gì thế ạ?”

Lâm Đông nói: “Mua thức ăn.”

Bùi Thức Vi cười nói: “Kỳ Kỳ, con ăn cơm chưa? Có muốn tới nhà chú ăn cơm không?”

“Con ăn rồi.” Kỳ Kỳ nói xong, liền thêm một câu: “Nhưng con ăn rồi vẫn có thể ăn thêm một bữa.”

Lâm Đông: “...”

“...” Bùi Thức Vi sừng sốt một chút, sau đó cười nói: “Đi thôi.”

Kỳ Kỳ vui vẻ cùng Lâm Đông và Bùi Thức Vi về nhà.

Đợi đến khi Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đến tìm Lâm Đông đi đến nhà tắm tắm rửa, liền thấy Kỳ Kỳ ngồi ở trước bàn ăn nhà Lâm Đông cố gắng nhét thức ăn, hai người đồng thời hỏi: “Sao mày lại ở đây?”

Kỳ Kỳ nhai thịt gà nói: “Em ở đây ăn cơm.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Không phải mày ăn cơm rồi à?”

Kỳ Kỳ gật đầu: “Nhưng Lâm Đông cùng chú Bùi mời em ăn thêm một bữa nữa.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Mục Hưng Hà: “...”

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đều mang theo túi đồ, hỏi: “Hai người đi đến nhà tắm tắm rửa à?”

“Ừ.” Mục Hưng Hà hỏi: “Vào lúc này đúng lúc nhà tắm đổi nước mới, mẹ anh chê anh ở nhà tắm không sạch sẽ, bảo anh đi đến nhà tắm mà ngâm nước cho nhiều, nói là xua đi khí tức xui xẻo của mùa đông, nghênh đón mùa xuân. Đông Đông, em đi không?”

“Đi, em ăn cơm đã, nghỉ ngơi chút rồi đi.”

Rất nhanh sau đó, Lâm Đông cơm nước xong, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cùng đi tắm rửa, đi theo phía sau là Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, mẹ Kỳ Kỳ gọi Tưởng Tiểu Quân: “Tiểu Quân, tuần sau em trai con phải đi học, chú nhỏ con phải đi làm, không có thời gian, con giúp đỡ chà cho em trai con chút, chà cho sạch sẽ chút nha.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Thím nhỏ, con biết rồi.”

Năm người mang theo túi đi đến nhà tắm, Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên nhanh chóng cởi đồ nhảy vào trong bể, đồng thời quay đầu nhìn Kỳ Kỳ, đồng thời bày ra biểu tình ghét bỏ, trăm miệng một lời mà nói: “Kỳ Kỳ, mày thật mập!”

Kỳ Kỳ đi vào trong nước, ngồi sát bên Tưởng Tiểu Quân, cười hề hề nói: “Tao không mập, đều là mỡ đang sống đó.”

Mục Hưng Hà khế chửi một câu: “Không biết xấu hổ!”

Tưởng Tiểu Quân: “Không biết xấu hổ.”

Hạ Tiểu Xuyên: “Không biết xấu hổ.”

Lâm Đông: “Thật không biết xấu hổ!”

Kỳ Kỳ cũng không ngại bị mắng, ung dung tự tại ngâm tắm, năm người ngâm một hồi lâu, mới chà lưng cho nhau, Tưởng Tiểu Quân chỉ có thể chà lưng cho Kỳ Kỳ, cũng bắt Kỳ Kỳ chà cho mình, chà xong, mọi người nói tắm xong về nhà, Tưởng Tiểu Quân là người đầu tiên lao ra, nhanh chóng mặc quần áo, Lâm Đông gọi hấn, hấn cũng không nhìn Lâm Đông, cúi đầu mặc quần áo.

Mục Hưng Hà đi tới vỗ Tưởng Tiểu Quân một cái, Tưởng Tiểu Quân vừa quay đầu liền thấy Mục Hưng Hà trần truồng đứng, nói: “Làm gì?”

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: “Mày làm gì đấy? Đông Đông gọi mày kìa.”

“Gọi tao làm gì?”

“Mày quên cầm khăn.”

Mục Hưng Hà vứt khăn mặt lên đầu Tưởng Tiểu Quân, xoay người đi mặc quần áo.

Tưởng Tiểu Quân cũng không tính toán với Mục Hưng Hà, chuyên tâm mặc quần áo, chỉ là không tự chủ được liếc mắt nhìn Lâm Đông, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông còn có thể đùa giỡn, thật sự là tên ngốc, hần nhanh chóng thu hồi ánh mắt, chuyên tâm mặc quần áo.

Chỉ chốc lát sau, năm người đều mặc quần áo tử tế, ra khỏi nhà tắm, mỗi người mua một bình nước ngọt lạnh, vừa uống vừa đi về nhà, còn chưa tới nhà, năm người nhanh chóng ục ục ục uống cạn sạch, ném vào trong đồng rác, mới nhanh chân đi về đến nhà, nhưng vừa đến nhà liền bị người lớn phát hiện uống nước ngọt, năm người làm nũng rồi chạy vào phòng của mình ngủ trưa.

Ngủ trưa dậy đồng thời xem phim, xem phim hết một ngày rưỡi, lại phải đi học, lúc này Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ cũng đi học, lần này bốn người Lâm Đông rất để ý đến học phí của Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ rất cuộc thuận lợi ghi danh.

Năm người lại bắt đầu quá trình mỗi ngày đạp xe đạp đi học, chỉ có điều bởi vì ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chuẩn bị cuộc chiến thi cấp ba, buổi chiều nhiều hơn một tiết, không thể đồng hành cùng Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên.

Mỗi ngày giờ tan học của ba người Lâm Đông từ năm giờ rưỡi biến thành bảy giờ rưỡi, vẫn chưa tan học trời đã tối rồi, tất cả phòng học lớp 9 đều có ánh đèn sáng trưng, hoàn toàn không mang đến sự bất tiện cho bọn học sinh học tập.

Nhưng dưới điều kiện như vậy, có một ít bạn học không tranh thủ học tập cho giỏi, trái lại dựa vào trời tối lá gan lớn lên, hẹn hò, viết thư tình, đưa thư tình, còn nhiều hơn hồi năm nhất năm hai.

Các giáo viên chủ nhiệm hết cách rồi, tập hợp lại cùng nhau, mỗi ngày nhân lúc nghỉ ngơi giữa giờ buổi tối, đến sân thể dục, tản bộ trong rừng cây nhỏ, bắt được tại chỗ không ít tình nhân nhỏ, đồng thời bí mật dạy dỗ lại.

Giáo viên chủ nhiệm lớp Lâm Đông cũng bắt được hai đôi tình nhân, thu được hai mươi mốt lá thư tình, trong đó mười bảy lá là cho Lâm Đông, một lá cho Mục Hưng Hà, còn có một lá cho Tưởng Tiểu Quân, còn lại hai lá là nặc danh.

Giáo viên chủ nhiệm hết sức tức giận, đứng trên bục giảng bắt đầu buổi đàm luận về “Tình yêu”: “Tôi nói cho các trò biết, có mấy người, tự cho rằng mình viết thư lặng lẽ không ai biết, kỳ thực viết rồi tình rồi mù, chữ xấu không nói, lỗi chính tả tôi cũng không đề cập nữa, câu còn dùng linh tinh, lúc thì sửa “Tái biệt Khang Kiều”, rồi còn chép cả Lỗ Tấn, ngay cả phép tu từ của Thu Vũ cũng xài, tôi nhìn mà xấu hổ dùm, làm phiền các trò đọc sách thêm hai năm đi đã, viết thư tình thì tìm Tsangyang Gyatso mà chép, được không?”

Trong phòng học ồn ào cười to.

Sắc mặt giáo viên chủ nhiệm bỗng nhiên nghiêm lại, tất cả bạn học đột nhiên dừng cười, giáo viên chủ nhiệm rút bài thi từ trong hộp bàn ra, phê bình bạn học cả lớp, cuối cùng đơn độc gọi riêng Lâm Đông vào trong phòng làm việc, nói chuyện tâm sự, nói mãi tới lúc tan học.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cầm đèn pin đạp xe đạp về nhà.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, giáo viên chủ nhiệm tìm em có chuyện gì?”

Lâm Đông trả lời: “Giáo viên chủ nhiệm hỏi em có nói chuyện yêu đương không?”

“Em nói thế nào?”

“Đương nhiên là em ăn ngay nói thật.”

“Vậy em có nói chuyện yêu đương không?”

“Tiểu Quân mày bị ngốc à!” Mục Hưng Hà tiếp lời: “Đông Đông đã bảo không nói chuyện yêu đương, mày không biết sao?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Tao không biết thật, nói không chừng đang nói cùng mày.”

“Cút!”

Tưởng Tiểu Quân bỏ qua từ “cút” của Mục Hưng Hà, lại hỏi: “Lâm Đông, sau đó thì sao?”

Lâm Đông nói: “Sau đó giáo viên chủ nhiệm nói thầy thu được tới hai mươi một lá thư tình, có mười bảy lá là viết cho em, còn nói nam nữ đều có.”

Nam sinh cũng có?

Tưởng Tiểu Quân nghe mà căng thẳng trong lòng.

Mục Hưng Hà lại không phản ứng gì: “Sau đó thì sao? Sau đó giáo viên chủ nhiệm nói như thế nào?”

“Giáo viên chủ nhiệm không nói thế nào, chỉ nói em còn nhỏ, bây giờ nói chuyện yêu đương không tốt, hơn nữa bây giờ yêu đương không gọi là tình yêu, là sự hấp dẫn giữa khác phái, với lại kỳ thi sắp tới, phải tập trung học hành, không cần bị thư tình ảnh hưởng, an tâm học tập, thi được thành tích tốt.”

Mục Hưng Hà gật đầu nói: “Đúng, giáo viên chủ nhiệm nói đúng.”

Lâm Đông trả lời: “Em cũng cảm thấy đúng, hơn nữa thi cấp ba sắp tới rồi, ai còn có thời gian mà làm chuyện khác.”

“Đúng vậy, đúng vậy, học tập là trên hết.”

“Ừ, giáo viên chủ nhiệm còn nói, ngày mai sẽ thi bắt ngờ.”

“Lại thi nữa?” Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời kinh ngạc thốt lên.

“Ừ.”

Chương trình lớp 9 đã sớm học xong, hiện tại toàn bộ năm thứ ba đều bắt đầu ôn tập, ngữ văn, toán học, tiếng anh, vật lý, hóa học, sinh vật, chính trị, lịch sử, địa lý đều phải thi, vì kiểm tra trình độ ôn tập của học sinh, toàn bộ năm thứ ba đều thi ba ngày hai lượt.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đang ôn tập kiểu này, thi, lại ôn tập, lại thi, vượt qua một ngày lại một ngày, từng ngày từng ngày trôi qua, cũng từng ngày từng ngày đến gần thi cấp ba.

Còn ba mươi ngày đến thi cấp ba, giáo viên chủ nhiệm viết đếm ngược thi cấp ba trên bảng đen, giống như một cái roi, mỗi ngày đóng ở trên bảng đen, quật vào người các bạn học, các bạn học tập trung hơn không ít so với trước đây.

Khi đếm ngược còn mười ngày, toàn bộ năm thứ ba bắt đầu thay phiên chụp ảnh tốt nghiệp, vào lúc này mọi người mới ý thức được, ba năm trung học thật sự sắp kết thúc.

Ngày lớp 9 (1) chụp ảnh tốt nghiệp, ánh nắng tươi sáng, hoa thơm chim hót, vườn trường trung học Cẩm Lý đặc biệt đẹp đẽ, giáo viên chủ nhiệm đã sớm nói ngày hôm nay chụp ảnh tốt nghiệp với mọi người, cho nên các nam sinh nữ sinh đều mặc chỉnh tề đi học, có vài nữ sinh còn lén lút mang theo son môi, bút kẻ lông mày, thậm chí còn lén lút mang thêm hai bộ váy, vì chụp ảnh tốt nghiệp xong chụp tự do.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chỉ mặc đồng phục học sinh, ba người cùng bạn học cả lớp đi đến cột cờ, lúc chụp một tấm đầy đủ, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên vô cùng phấn chấn chạy tới.

“Lâm Đông!” Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời gọi.

Lâm Đông đã phát hiện từ sớm hôm nay Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên mặc đặc biệt sạch sẽ, nhưng mà không biết tại sao lại mặc như vậy, bé hỏi: “Chuyện gì thế?”

Kỳ Kỳ nói: “Bọn tao đi chụp ảnh với bọn mày.”

Lâm Đông hỏi: “Chụp cái gì cơ?”

“Chụp ảnh tốt nghiệp đó, lúc bọn mày tốt nghiệp tiểu học, không phải cũng chụp cùng bọn tao sao?”

“Nhưng mà bọn mày không lên lớp à?”

“Có chứ, tiết này là tiết thể dục, tiết thể dục ngoài trời.”

“...” Lâm Đông mở miệng nói: “Vậy được, lát nữa chụp ảnh tự do tao gọi bọn mày.”

“Nhất định phải gọi bọn tao đó.” Kỳ Kỳ nói: “Tao cảm thấy tao lên trung học đẹp trai hơn hồi tiểu học nhiều, lát nữa tao chụp thêm mấy tấm.”

Lâm Đông: “...”

Sợ ba người Lâm Đông quên bọn họ, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên vây quanh lớp 9 (1), luôn luôn nhìn chăm chú vào hướng đi của lớp 9 (1), nhìn bọn họ đứng thành hàng, nhìn bọn họ mời hiệu trưởng, nhìn bọn họ mời chủ nhiệm phòng giáo dục, sau đó luôn nhìn, còn để ý hơn cả giáo viên chủ nhiệm lớp 9 (1).

Vì vậy thợ chụp ảnh “tách, tách” mấy tiếng xong, thợ chụp ảnh liền nói “OK”, tự nhận là chụp rất khá, nhưng vẫn cực kỳ tôn trọng lãnh đạo, vì vậy cầm máy chụp hình đến trước mặt giáo viên chủ nhiệm cùng hiệu trưởng cho bọn họ xem, hỏi chụp có được hay không, vừa vặn ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu

Quân đứng ở phía sau giáo viên chủ nhiệm, không nhìn được ló đầu lại nhìn, mọi người được chụp rất đẹp, đội hình, bầu không khí đều rất tốt.

Chỉ là, phía sau đội hình chỉnh tề lớp 9 (1), có thể thấy rõ ràng có hai nhóc mập đứng đó nhìn về phía bên này, mỗi tấm đều có hai nhóc mập. =]]]]]]]]]]

Lâm Đông: “...”

Mục Hưng Hà: “...”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 109: Thi Cấp Ba

Ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân muốn mở miệng nhắc nhở ban lãnh đạo là trong hình nhiều thêm hai tên nhóc mập, còn chưa mở lời, người lãnh đạo liền chỉ vào bức ảnh nói chụp rất được, không chỉ chụp ra được tinh thần diện mạo của lớp 9 (1), cũng chụp được những cảnh vật mang tính biểu tượng của trường học, còn có những học sinh “Bất ngờ” đi vào trong khung hình khác, cực kỳ thanh tân tự nhiên không giả bộ, rất hoạt bát đáng yêu không khô khan, sinh cơ bừng bừng.

Ban lãnh đạo đã nhìn trúng một tấm, đứng dậy để cho mọi người tự do chụp ảnh, bọn họ quay người trở về văn phòng.

Ba người Lâm Đông đứng tại chỗ giật mình, ban lãnh đạo lại còn cảm thấy hai tên nhóc mập này thanh tân tự nhiên không làm bộ.

Lúc này hai tên nhóc mập chạy đến bên này, vừa chạy vừa gọi: “Lâm Đông!”

Ba người Lâm Đông nhìn về phía hai tên nhóc mập.

Kỳ mập hỏi: “Lâm Đông, bây giờ có thể tự do chụp hình chưa?”

Xuyên mập nói: “Tao đã chuẩn bị xong rồi.”

Lâm Đông không có gì để nói.

Mục Hưng Hà xoa trán.

Tưởng Tiểu Quân nhìn Kỳ Kỳ hỏi: “Bọn mày ở chỗ nào vậy?”

Kỳ Kỳ nói: “Ở chỗ này chờ mấy người đó.”

“Biết người ta chụp luôn cả bọn mày vào trong ảnh tốt nghiệp của bọn tao không?”

“Biết chứ. Nghe thầy giáo mấy người nói, nói em và Tiểu Xuyên cũng thật đáng yêu.” Kỳ Kỳ vui rạo rức nói: “Em cảm thấy bọn em chính là một bối cảnh xinh đẹp.”

Tưởng Tiểu Quân giật nảy cả mình: “Bọn mày là bối cảnh xinh đẹp á?”

Kỳ Kỳ nói: “Đúng vậy.”

Tưởng Tiểu Quân thực sự không nhịn được.

Lâm Đông cũng không chịu nổi.

Mục Hưng Hà cũng nghe không nổi nữa.

Ba người đều không kìm nén được lửa giận trong lòng cùng với nổi kích động muốn đánh Kỳ Kỳ một trận, không hẹn mà cùng nhào về phía Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, trút một trận đấm đá vào hai tên nhóc mập, còn đồng thời đáp lời:

“Còn là một bối cảnh xinh đẹp hả?”

“Có biết xấu hổ hay không?”

“Bối cảnh đẹp này, bối cảnh đẹp này, mày mà xinh đẹp.”

“Tao cho mày đẹp này, này thì đẹp.”

“...”

Năm người đánh thành một đoàn như lúc thường, vừa vặn kinh động đến giáo viên chủ nhiệm vừa ra khỏi nhà vệ sinh, giáo viên chủ nhiệm chỉ vào năm người hét lớn một tiếng “Làm gì đó”, năm người

nhANH chóng buông ra, ôm nhau ra về huynh đệ tình thâm đoàn kết hữu ái.

Giáo viên chủ nhiệm nói: “Không cho đùa giỡn.”

Năm người đồng thời đáp: “Dạ.”

Giáo viên chủ nhiệm cũng không tính toán, nói: “Đừng đùa giỡn nữa, đi chơi đi.”

“Dạ.” Năm người đồng thời ngoan ngoãn nghe theo.

Năm người kẻ vai sát cánh rời xa giáo viên chủ nhiệm, tìm một cái góc tường, ba người Lâm Đông vẫn xoa nắn Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên một trận, sau đó đồng thời ngồi xổm ở góc tường, nhìn người chụp hình đang bận bịu trên sân thể dục, Mục Hưng Hà nói: “Kỳ Kỳ, mày đi đi, đi nói anh quay phim sắp xếp hàng ngũ, lát nữa mấy người chúng ta chụp ảnh chung.”

Kỳ Kỳ hỏi: “Tại sao bảo em đi? Tại sao không bảo Tiểu Xuyên đi? Không bảo Lâm Đông đi, cố tình lại bắt em đi.”

“Bởi vì mày mập.”

“...”

Kỳ Kỳ quét mắt một cái khoanh tay đứng nhìn bốn người Lâm Đông, ngoan ngoãn chạy đến sân thể dục nói chuyện với anh chụp ảnh về chuyện chụp ảnh, sau khi nói xong cao hứng chạy tới báo cáo “Quân tình”, năm người ngồi ở góc tường chờ, bắt đầu ngồi, sau đó nghiêng, cuối cùng Mục Hưng Hà trực tiếp dựa vào người Lâm Đông, không nhịn được càu nhàu: “Kỳ Kỳ không đáng tin cậy y như ba nó, bảo nó đi sắp xếp hàng ngũ, nó sắp xếp vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên, này mà còn cần sắp xếp sao?”

Lâm Đông cười nói: “Đừng nóng vội, chờ một chút, lập tức tới ngay.”

Lúc này Mục Hưng Hà mới chịu yên ổn.

Tưởng Tiểu Quân ở bên cạnh nhìn Mục Hưng Hà dựa vào Lâm Đông, ghét bỏ mà lườm một cái, sau đó nhìn về phía sân thể dục, rốt cục nhìn thấy người chụp hình vẫy tay, hần lập tức đáp một tiếng đứng lên, đá đá Mục Hưng Hà, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, kéo Lâm Đông lên chạy về phía sân thể dục.

Kỳ thực học sinh đều đã chụp xong, người chụp hình cũng có thời gian, cẩn thận chụp cho năm người Lâm Đông, năm người đầu tiên là chụp ảnh chung, sau đó hai ba người đứng chung một chỗ, mỗi một tám năm người đều thoải mái cười to, bộ dáng phần chân bông bột, năm người vẫn luôn chụp đến khi tiếng chuông vào học vang.

Đợi đến lúc lấy ảnh vào năm ngày sau, năm người cùng đến cửa hàng photocopy bên cạnh trường học sao chép ra, về đến nhà, đem bức ảnh đưa cho các phụ huynh xem.

“Ai nha, chụp thật là đẹp mắt.”

“Nhìn mấy bộ dáng ngốc nghếch này.”

“Tám này Tiểu Xuyên đang nhìn cái gì vậy?”

“Đông Đông cổ áo con bị lệch kìa.”

“Ai nha, cô xem này năm đứa nhỏ đánh nhau.”

“...”

Người lớn năm nhà đồng thời đứng ở cửa tiệm tạp hóa nhóc con truyền bức ảnh cho nhau xem, nhìn thấy cuối cùng chính là ảnh tốt nghiệp của Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ sợ người lớn không thấy được bối cảnh xinh đẹp là mình và Tiểu Xuyên, cố ý chỉ vào mình và Tiểu Xuyên đứng một bên trong ảnh tốt nghiệp cho người lớn xem.

Các người lớn đều sững sờ, cười ha ha.

Ba Kỳ Kỳ cùng mẹ Kỳ Kỳ khiển trách Kỳ Kỳ một trận.

Đám người Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nói hình ảnh rất tự nhiên, không có gì ghê gớm, cái này cũng xem như là ảnh tốt nghiệp của năm người, rất tốt. Ba mẹ Kỳ Kỳ mới không trừng phạt Kỳ Kỳ nữa, ngược lại hỏi Lâm Đông chuyện thi cấp ba.

Không đề cập tới chuyện thi còn tốt, vừa nhắc tới Tường Tiểu Quân liền khẩn trương, quy mô của thi cấp ba lớn hơn nhiều so với lần thi vào cấp hai, thi cấp hai là toàn bộ học sinh lớp năm trong khu tham gia, thi cấp ba là toàn bộ lớp 9 của các trường trong thành phố tham gia, nghe đâu có mấy vạn người, đứng hàng đầu mới có thể đi vào trong thành phố.

Tường Tiểu Quân có chút lo lắng, điểm mạnh của hắn là lịch sử cùng sinh vật, nhưng thi cấp ba không có lịch sử cùng sinh vật, ngoại trừ ba môn chủ chốt là ngữ văn, toán học cùng tiếng anh, còn có chính trị, vật lý cùng hóa học, điều này tương đương với việc loại bỏ hết ưu thế của hắn, cho nên hắn không có lòng tin.

Mẹ Kỳ Kỳ nhìn ra bộ dáng của Tường Tiểu Quân hỏi: “Tiểu Quân làm sao vậy?”

Lâm Đông giải thích: “Anh ấy sợ mình thi không được.”

“Làm sao có thể? Bây giờ Tiểu Quân học tập rất tốt mà, không phải sao?”

“Anh ấy bị lệch môn, môn phụ của anh ấy thiên về lịch sử cùng sinh vật, nhưng thi cấp ba không có hai môn này.”

“Thi cấp ba không có, vậy sao trước đây mấy đứa ôn tập hăng say như vậy?”

“Thi cuối kỳ ạ, thi cuối kỳ không được thì không thể tốt nghiệp.”

“Há, như vậy à.” Mẹ Kỳ Kỳ an ủi Tưởng Tiểu Quân nói: “Tiểu Quân, đừng lo lắng, xem thêm chính trị và hóa học, thím tin tưởng con có thể thi tốt.”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Lâm Đông cũng nói: “Chính trị và hóa học chiếm tỉ trọng cũng không quá lớn, đặc biệt là chính trị, đề mục chủ quan rất nhiều, anh học cũng không kém, thi cuối kỳ tốt.”

Tưởng Tiểu Quân nhìn Lâm Đông cười cười.

Lâm Đông nói: “Đừng lo lắng, chúng ta đều sẽ thi tốt.”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Lâm Đông tiếp tục chuyển đề tài về ảnh tốt nghiệp, năm nhà lại nói một chút, rồi từng người về nhà làm cơm trưa, năm người Lâm Đông chia ảnh xong cũng trở về nhà từng người, đẩy cửa phòng ra, Lâm Đông đi đến phòng của mình, nhìn thấy bức ảnh đặt trên bàn sách, trong hình là năm người bọn họ, là chụp khi bé tốt nghiệp tiểu học, so sánh với bức ảnh hiện tại, tất cả mọi người đều đã cao lên, lớn rồi, thế nhưng quan hệ vẫn là rất tốt.

Thật tốt.

Bé đặt hai tấm ảnh năm người chụp chung ở cùng một chỗ, sau đó gục xuống bàn nhìn một lát, mới đi ra khỏi phòng, vào nhà bếp giúp đỡ Bùi Thức Vi làm cơm.

Bùi Thức Vi vừa cắt đồ ăn vừa hỏi: “Tuần sau thi cấp ba à?”

Lâm Đông buột miệng trả lời: “Dạ.”

“Vậy hôm nay hay ngày mai hết khóa?”

“Mai ạ, mai xong nghỉ ngơi một ngày, ngày tiếp đó liền đi vào thành phố thi.”

“Cũng là thi hai ngày rưỡi sao?”

“Không ạ, lần này chỉ thi hai ngày là xong, nhưng buổi tối sẽ ở lại khách sạn trong thành phố một đêm, thi xong sẽ cùng bạn học và giáo viên trong trường trở về.”

“Có chút ạ.”

Bùi Thức Vi nở nụ cười nói: “Đệ nhất toàn trường cũng căng thẳng à.”

Lâm Đông nói: “Đệ nhất toàn trường cũng là người mà.”

“Vậy thi cấp ba có lòng tin lấy được đệ nhất toàn thành phố hay không?”

“Có ạ.” Lâm Đông nói rất tự nhiên.

Bùi Thức Vi lại hỏi: “Vậy có lòng tin vượt qua Hưng Hà không?”

“Không có ạ.” Lâm Đông nói cũng rất tự nhiên, bé và Mục Hưng Hà học chung nhiều năm như vậy, cho dù là thi bình thường hay là thi thág, hai người còn có thể phân cao thấp, nhưng vừa đến cuộc thi lớn, tổng điểm hai người luôn bất ngờ nhất trí.

Bùi Thức Vi không nhịn được cười rộ lên.

Lâm Đông cũng cười theo.

Sau khi hai cha con làm cơm xong, mới đến thư phòng gọi Nguyễn Tâm Bình đi ra ăn cơm, sau khi ăn xong Lâm Đông như thường lệ ngủ trưa, rồi đi học, đi học hai ngày, trường học để cho toàn thể học sinh lớp 9 nghỉ ngơi một ngày.

Ngày nghỉ ngơi đó, ba mẹ Kỳ Kỳ cùng Lâm Lệ Hoa, Hạ Thanh Chương nghiêm cấm Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đi quấy rối ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, ba người

Lâm Đông vui mừng vì được thanh tịnh, cùng nhau nằm ở trên giường Lâm Đông, nhìn trần nhà, nghe nhạc.

Tưởng Tiểu Quân nặng nề thở ra một hơi nói: “A, ngày mai sẽ thi cấp ba.”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy.”

Mục Hưng Hà nói: “Rất cực cung thi.”

Lâm Đông nói tiếp: “Cảm giác thời gian quá nhanh.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đúng vậy, tao sắp mười sáu tuổi rồi.”

Mục Hưng Hà ngồi dậy, nhìn Tưởng Tiểu Quân nói: “Mịa nó! Tiểu Quân mày lớn vậy rồi á.”

Tưởng Tiểu Quân dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà nhìn Mục Hưng Hà nói: “Tao đi học muộn đó? Mày tưởng mày còn rất nhỏ chắc? Mày cũng sắp mười lăm rồi, mà còn giống con nít vậy, ngu y như nhau.”

“Bà nội mày, mày không phải con nít, mày chính chắn hơn tao chắc?”

“Tao chín chắn hơn mày chắc luôn!”

“Mày chín chắn hơn tao chỗ nào hả?”

“Tao thích cái gì không thích cái gì, tao tự biết rõ rõ ràng ràng.”

“Tao cũng biết.”

“Há, lúc sợ hãi đừng tới tìm tao.”

“Tao mà sợ hãi à?!”

“Được.”

Tưởng Tiểu Quân quay lưng không để ý tới Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nằm xuống một lần nữa.

Thói quen của Lâm Đông khi năm người tranh luận, là cười ôn hòa, sau đó nhắm mắt lại, nghe tiếng ve kêu ngủ cả một buổi chiều, sau giấc ngủ buổi chiều, ba người bắt đầu thu thập dụng cụ học tập cần thiết cho kỳ thi, còn dành ra một buổi tối giặt quần áo, thu dọn xong, ba người không tụ tập nữa, mà nghỉ ngơi ở nhà từng người, cẩn thận mà nghỉ ngơi một buổi tối.

Sáng hôm sau, bảy giờ Lâm Đông liền tỉnh rồi, sau khi tỉnh lại đã ngửi thấy mùi cơm nước thơm lừng làm người ta thèm nhỏ dãi, bé đẩy cửa ra nhìn, ba mẹ đều đang trong phòng bếp bận rộn, bé biết ba mẹ là vì mình nên mới dậy sớm như vậy, bé đi vào nhà bếp gọi một tiếng: “Ba mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Lâm Đông liền nở nụ cười: “Dậy rồi à.”

Lâm Đông đi đến, hai tay khoác lên vai Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, nói: “Ba mẹ, hai người cực khổ rồi, sớm như vậy đã làm điểm tâm cho con.”

Nguyễn Tâm Bình hạnh phúc mà cười nhìn con trai.

Bùi Thức Vi nói: “Ba mẹ nguyện ý, Tri Nhiên ăn thật ngon, ăn xong, thi cho tốt, ba mẹ ở nhà chờ con.”

Lâm Đông nói: “Cảm ơn ba mẹ.”

Nguyễn Tâm Bình xoa mặt Lâm Đông nói: “Được rồi, nhanh đi rửa mặt rồi ăn điểm tâm, lát nữa xe buýt của trường học sẽ đi ngang qua đây.”

Lâm Đông gật đầu, nhanh đi rửa mặt, sau đó ngồi ở trước bàn ăn ăn cơm, mà Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi thì lại giúp đỡ Lâm

Đông kiểm tra cặp sách, cái gì mà thẻ dự thi, bút chì, gọt bút chì, bút bi.. vân..vân.

Kiểm tra xong một lần, Nguyễn Tâm Bình lại hỏi: “Tri Nhiên, có ở khách sạn có được không? Có muốn ba mẹ ở cùng con hay không? Cơm nước của bọn con làm sao bây giờ?”

Lâm Đông uống sữa bò, quay đầu nói: “Không sao đâu mẹ, mẹ tới dùng cơm đi, không cần lo lắng cho con.”

“Nhưng mà —— “

Lâm Đông cười cắt ngang: “Không phải mẹ ghét nhất là con trai được cưng chiều sao? Mẹ có mong con thay đổi thành như vậy không nào?”

Kỳ thực Nguyễn Tâm Bình yêu Lâm Đông nhưng chẳng hề cưng chiều Lâm Đông, tuy rằng thỉnh thoảng tình mẹ cực kỳ tràn lan, nhưng mà phần lớn thời gian, cô đều giáo dục Lâm Đông rất có chừng mực, lúc này nghe Lâm Đông dạy ngược lại mình, cô không nhịn cười được, nói: “Được rồi, con thì giỏi, vậy, Thức Vi chúng ta không quản nữa, ăn cơm đi.”

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi ngồi vào bàn ăn, ba người đồng thời ăn điếm tâm, sau khi ăn xong điếm tâm, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đeo cặp sách tới đây, Nguyễn Tâm Bình sợ Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân không đáng tin như Kỳ Kỳ, bắt hai người phải kiểm tra một lần nữa các thứ cần thiết cho cuộc thi tại chỗ, sau đó cùng ở nhà chờ xe buýt của trung học Cẩm Lý.

Đợi khoảng chừng mười phút, ngoài sân vang lên một trận tiếng kèn, sau đó nghe thấy tiếng ba Kỳ Kỳ ở ngoài cửa gọi: “Tiểu Quân, nhóc Đông, Hưng Hà, nhanh lên, xe của trường mấy đứa đến.”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng đeo cặp sách chạy ra ngoài, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cùng đi

ra, ngay cả Lâm Lệ Hoa cũng vội vàng đi ra từ tiệm tạp hóa nhóc con, nói với về phía cửa xe: “Đông Đông, thả lỏng, thi tốt nhé.”

Lâm Lệ Hoa chạy quá mau, không chú ý một cái, lao đảo một chút.

Lâm Đông nhanh chóng nói: “Cô, cô chậm một chút chậm một chút.”

Lâm Lệ Hoa cười nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, thả lỏng, bình tĩnh mà thi, trở về cô làm đồ ăn ngon cho con.”

Lâm Đông gật đầu nói: “Dạ.”

Lâm Lệ Hoa không yên lòng, chạy đến đầu xe, lớn tiếng nói chuyện cùng tài xế, bảo tài xế chạy chậm chút, giọng lớn lại nhiệt tình, Lâm Đông nhìn mà trong lòng đặc biệt ấm áp, cô chính là như vậy, giọng rất lớn, làm việc cũng trực tiếp, cũng không nói nhiều lời ngon ngọt với bé, thích nhất là nói “Cô làm đồ ăn ngon cho con”, thế nhưng cô chính là cô độc nhất vô nhị của bé.

Lâm Đông nằm nhoài trước cửa sổ xe, vẫy tay với đám người Lâm Lệ Hoa, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, mãi đến tận khi không nhìn thấy bọn họ nữa, Lâm Đông mới thu hồi ánh mắt, ngồi thẳng người, cùng Mục Hưng Hà đọc lại bài.

Lúc này giáo viên chủ nhiệm ngồi ở phía trước, bắt đầu nói chuyện: “Lớp trưởng, lớp trưởng, toàn thể học sinh lớp 9 (1) đều đến đông đủ chưa?”

“Đến đông đủ rồi ạ.” Lớp trưởng trả lời.

Giáo viên chủ nhiệm tự mình đếm lại lần nữa, nói: “Được rồi, đến đông đủ, như vậy tôi nói một cách đơn giản thôi, lát nữa, chúng ta đến khu sáu mươi tám trong thành phố, cũng chính là vị trí phòng thi của chúng ta, sau khi đến, chờ tài xế dừng hẳn xe, mọi người cầm thẻ dự thi, đi cùng tôi. Biết không?”

“Biết rồi ạ.”

“Vội lại, thi cấp ba, không có dọa người như lúc trước tôi nói đâu, mọi người thả lỏng mà thi là được, đề bài cũng sẽ không khó, 80% đều là kiến thức cơ bản, học sinh ưu tú như chúng ta, hoàn toàn không sợ đúng không?”

“Dạ!” Các bạn học cười ha ha lên.

Lâm Đông ngồi cạnh cửa sổ xe, nhìn giáo viên chủ nhiệm nằm úp sấp ở chỗ ngồi nói chuyện cùng các bạn học, bộ dáng bình dị gần gũi, khác hoàn toàn trước đây, trước đây giáo viên chủ nhiệm là bộ dạng gì?

Lâm Đông suy nghĩ một chút, như u linh, như Dung ma ma, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có khả năng xuất hiện ở phòng học hoặc một cái cửa sổ nào đó dòm ngó bọn họ, không quản bọn họ đang làm gì, thầy ấy chỉ bày ra một bản mặt thối, phảng phất như bọn họ nợ thầy ấy đến mấy triệu không trả vậy... Không biết tại sao, Lâm Đông hồi tưởng lại, cảm thấy giáo viên chủ nhiệm không làm người ta ghét chút nào, ngược lại đáng vẻ rất khả ái.

Bé nghe giáo viên chủ nhiệm dặn, khóe miệng mang theo ý cười, lúc này xe lắc lư một chút, bạn học đồng thời cao hứng “Oa” một tiếng, Lâm Đông cảm thấy Mục Hưng Hà bên cạnh cực kỳ yên tĩnh, quay đầu nhìn lại Mục Hưng Hà đang nằm trên ghế dựa ngủ say như chết, đột nhiên cậu ngoẹo đầu, dựa vào đầu vai Lâm Đông.

Vừa vặn lúc này Tưởng Tiểu Quân quay đầu lại, nhìn thấy tình cảnh này, nhìn dáng dấp kia của Mục Hưng Hà, hấn, hấn liền không ưa... Cầm một cây bút muốn đâm Mục Hưng Hà, Lâm Đông nhanh chóng ngăn cản nói: “Tiểu Quân, anh đừng đâm anh ấy, để cho anh ấy ngủ.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 110: Che

Note: Chương 110 đúng vào ngày cuối cùng của năm 2019. Một năm vừa rồi trôi qua thật nhanh cũng thật chậm, có nhiều điều vui vẻ và cũng có nhiều điều nuối tiếc. Nhưng ít ra chúng ta vẫn còn ở đây, cùng nhau đọc truyện, cùng nhau tồn tại, vậy là tốt rồi. Chúc mọi người một năm mới – năm 2020 khởi đầu vạn sự như ý, hoàn thành được những dự định của mình và có thể đu tiếp những bộ truyện mà mình yêu thích. Sao cũng được, vẫn sống là được! 03122019

Lâm Đông nói: “Tối hôm qua chắc chắn là ngủ không ngon.”

Tưởng Tiểu Quân mất hứng hỏi ngược lại: “Vậy tối hôm qua nó làm cái gì?”

Lâm Đông không biết.

Tưởng Tiểu Quân cũng không biết.

Thế nhưng hai người đều có thể suy đoán được, Mục Hưng Hà chắc chắn là như thường ngày, bên ngoài thì đồng ý nghỉ ngơi thật tốt với phụ huynh, thực tế thì lén lút chui trong ổ chăn dùng đèn pin cầm tay đọc truyện tranh, dù vậy, Lâm Đông vẫn cố gắng bảo vệ Mục Hưng Hà, để Mục Hưng Hà dựa vào vai của bé ngủ.

Vẫn luôn ngủ thẳng đến lúc xuống xe, Lâm Đông mới đánh thức Mục Hưng Hà, kéo Mục Hưng Hà vào trong đội ngũ lớp 9 (1), tránh giáo viên chủ nhiệm nhỏ giọng hỏi: “Hưng Hà, tối hôm qua anh làm gì?”

Mục Hưng Hà dụi dụi mắt: “Đọc truyện tranh.”

“Bây giờ anh còn mệt không?”

“Không mệt.”

Lâm Đông lại hỏi: “Vậy anh có thi được không?”

“Được chứ, anh cũng không ngủ trong phòng thi đâu.” Mục Hưng Hà quay đầu nhìn, Lâm Đông lo lắng tới mức lông mày đều chụm vào nhau, cậu vui vẻ, ôm bả vai Lâm Đông, vui cười hớn hở mà nói: “Yên tâm, anh nhất định có thể thi tốt, đừng lo lắng, đừng lo lắng mà, đi nào, giáo viên chủ nhiệm vào trường học, chúng ta cũng đi vào.”

Lâm Đông bị Mục Hưng Hà ôm lấy vào trong khu sáu mươi tám.

Tưởng Tiểu Quân đi ở phía sau hai người, không nhìn được đá một phát vào mông Mục Hưng Hà, đá xong liền đi đến bên cạnh giáo viên chủ nhiệm.

Mục Hưng Hà chỉ vào Tưởng Tiểu Quân, dùng khẩu hình mắng: “Bà nội cha mày!”

Tưởng Tiểu Quân không để ý tới câu chửi của Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà mắng xong thì không có chuyện gì, tiếp tục ôm lấy Lâm Đông đi vào trong sân trường, cùng giáo viên chủ nhiệm đi đến phòng thi đã được chia trước đó, nghe xong chỉ thị cùng cổ vũ của giáo viên chủ nhiệm với mọi người, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân bắt đầu tìm phòng thi của mình.

Ba người không được chia cùng phòng thi, nói với nhau một câu xong, ba người cùng những bạn học khác, đi đến phòng thi của từng người.

Trước khi thi cấp ba, tất cả học sinh năm thứ ba đều đã trải qua vài lần thi thử, có một loại cảm giác sợ hãi cùng trang nghiêm với thi cấp ba, cho là thi cấp ba nhất định sẽ tàn khốc không chịu nổi, đến

khi thật sự tham gia thi, nhìn thấy trong sân trường đều là học sinh tham gia thi, mọi người cảm thấy thật trang trọng.

Tiến vào phòng thi, tiến vào chương trình thi, trường học phát loa thông báo những điều cần biết khi thi, giám khảo kiểm tra thân phận thí sinh, giám khảo đứng trước mặt mọi người xé niêm phong đề thi, điền số chỗ ngồi, thứ tự vào cửa, họ tên, trường học... Thi cấp ba chính thức bắt đầu.

Môn đầu tiên là ngữ văn, thời gian thi là 150 phút, Lâm Đông viết xong thông tin cơ bản, đại thể xem xét chỉnh sửa giấy làm bài thi, lúc này mới tiến vào trạng thái thi cử, mỗi một đề bài bé đều xử lý nghiêm túc, dùng tốc độ bình thường viết xong đáp án, điền vào chỗ trống và phân tích, chỉ còn lại một bài viết văn.

Lần này viết văn không khó như những gì mà giáo viên dạy văn đã ra như lúc thường, đơn giản chính là —— Những ngày bên em, cái này có thể là người có thể là chuyện có thể là bất cứ đồ vật gì, thể loại không hạn chế (ngoại trừ thơ ca), số chữ không ít hơn sáu trăm chữ.

Lâm Đông nắm bút suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh sáng sớm Lâm Lệ Hoa đưa bé đi học, bé viết lên giấy nháp giới thiệu tóm tắt một bài văn, dùng việc “Đưa đi học” làm đề tài, viết về cô của bé, lưu loát bảy trăm chữ, Lâm Đông viết xong văn, không nhìn được lau khôe mắt một chút, ổn định lại tinh thần, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra bài thi.

Kiểm tra xong xuôi lần thứ ba, tiếng chuông kết thúc vang lên, Lâm Đông nộp bài thi rồi chạy đến cửa lớn, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, cũng nhìn thấy các bạn học đang tụ lại cùng nhau so đáp án.

Giáo viên chủ nhiệm lớn tiếng nói: “Không cần so đáp án, không cần so đáp án, thi xong rồi thì thôi, bây giờ chúng ta đi đến khách sạn ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong, mọi người vào trong khách sạn nghỉ ngơi một chút, buổi chiều thi tiếp toán học, biết không?”

Thấy còn có bạn học đang so đáp án, giáo viên chủ nhiệm không nhin được cười nói: “Đã nói rồi, không cần các trò so đáp án, đúng thì còn tốt, nếu như so đáp án, phát hiện mình sai một đồng lớn, buổi chiều làm sao thi nổi nữa, đừng so, đừng so nữa, đi ăn cơm đi ăn cơm.”

Lúc này các bạn học mới thu bài thi lại.

Lâm Đông nói với Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân bên cạnh: “Giáo viên chủ nhiệm thay đổi rồi.”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Mục Hưng Hà nói: “Làm giáo viên chủ nhiệm của chúng ta ba năm, vẫn luôn là bố dượng, ngày hôm nay lại y như mẹ ruột, dịu dàng kỳ cục.”

Lâm Đông cười trộm.

Ba người cùng toàn bộ học sinh và giáo viên chủ nhiệm lớp 9 (1) đến khách sạn, đồng thời ăn bữa trưa khỏe mạnh, sáu người một phòng khách sạn nghỉ ngơi, nhưng thêm vào giáo viên chủ nhiệm nữa là có năm mươi một người, cuối cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng giáo viên chủ nhiệm một phòng, Mục Hưng Hà vốn nhét truyện tranh trong cặp sách, chuẩn bị đọc cùng Lâm Đông.

Kết quả là không dám lấy ra, hai người cùng giáo viên chủ nhiệm ngủ một buổi trưa, một buổi tối, lại một buổi trưa, cuối cùng đã tới môn thi cuối cùng —— tiếng anh.

Thời gian kiểm tra của tiếng anh giống ngữ văn, 150 phút, Lâm Đông làm xong rất sớm, nhưng bé vẫn đợi đến khi tiếng chuông kết thúc vang lên mới nộp bài thi, chờ bé chạy ra đến chỗ tập hợp của lớp 9 (1), tất cả bạn học đều đến đông đủ, tám năm tám ba cùng so đáp án, lần này giáo viên chủ nhiệm không ngăn cản, tùy tiện mọi người.

Còn có bạn học cầm bài thi tới so cùng Lâm Đông và Mục Hưng Hà, không chỉ bạn học chung lớp so đáp án, các khác lớp cũng vậy.

Giáo viên chủ nhiệm cũng không quản, cầm lá cờ nhỏ của lớp 9 (1), kiễng chân ngẩng đầu đếm người, sau khi xác thực đúng năm mươi người không thiếu một ai, liền lớn tiếng gọi: “Được rồi, xe buýt đến, xe buýt đến, chúng ta lên xe rồi so đáp án tiếp, lên trên xe rồi so.”

Cùng với tiếng nói của giáo viên chủ nhiệm, đám người Lâm Đông lên xe buýt.

Giáo viên chủ nhiệm cùng tài xế nói vài câu, nhìn tất cả mọi người, trong lúc thi cấp ba cũng không có sai lầm, hẩn thở phào nhẹ nhõm, thu hồi lá cờ trong tay, tay vịn chỗ ngồi, đứng ở trong xe, nói với mọi người: “Các bạn học, yên tĩnh một chút, hãy nghe tôi nói hai câu.”

Tất cả bạn học yên tĩnh lại, ánh mắt chĩnh tề loạch xoạch nhìn về phía giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm hiếm khi đa cảm mà nói: “Thi cấp ba kết thúc, các trò cũng tốt nghiệp, chúng ta ở chung ba năm nay cũng đã vẽ lên một dấu chấm tròn viên mãn ...”

Giáo viên chủ nhiệm nói chuyện, các bạn học đều đa cảm, đặc biệt Lâm Đông, Lâm Đông nghe giáo viên chủ nhiệm nói, trong đầu hiện lên ký ức về ba năm trung học, mượn tẩy, truyền giấy, làm bảng kiểm điểm, lén lút thăm mếu, lặng lẽ gào khóc, khóc vì thất tình, khóc vì học tập... Sau này sẽ có chuyện như vậy, có lẽ cũng không còn đơn giản như vậy.

Tốt nghiệp, tốt nghiệp xong, một phòng học chung sống ba năm, cứ chia ly như vậy, có lẽ cả đời cũng sẽ không còn được gặp lại.

Không ít nữ sinh đã nhẹ giọng nức nở, tuy rằng mỗi người đều viết lưu bút, nhưng vẫn không ngăn nổi chia lìa chân chính.

Lâm Đông luôn luôn có tâm tư mãi cảm cũng đỏ cả mắt, thương cảm mà nhìn giáo viên chủ nhiệm.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, vẫn luôn nhìn về phía Lâm Đông, nhìn nước mắt Lâm Đông sắp chảy ra, sờ sờ túi quần, lật lật cặp sách, cũng không tìm được giấy ăn, quay đầu thấy Hứa Tĩnh Tĩnh ôm khăn giấy khóc, cậu vồ vồ Hứa Tĩnh Tĩnh.

Hứa Tĩnh Tĩnh hỏi: “Làm gì thế?”

Mục Hưng Hà nói: “Cho tớ mượn ít giấy.”

Hứa Tĩnh Tĩnh hào phóng mà rút hai tờ nói: “Không cần trả lại.” Tiếp tục khóc.

Mục Hưng Hà cầm giấy thấm lau nước mắt cho Lâm Đông, phát hiện Tưởng Tiểu Quân đang đưa giấy sang, cậu nhận lấy, nói “Cảm ơn”, rồi lau nước mắt cho Lâm Đông, nói: “Đừng khóc, thiên hạ không tiếc không tan, rồi sẽ có chia ly, thế nhưng hữu duyên cũng sẽ gặp nhau, không phải chúng ta cũng đã nói trong lưu bút sao? Chia ly vì một cuộc tương phùng tốt hơn.”

Bên này Mục Hưng Hà nói liên miên cẩn thận.

Tưởng Tiểu Quân chửi một câu “Mẹ nó”, rồi ngồi thẳng người nghe giáo viên chủ nhiệm nói chuyện.

Giáo viên chủ nhiệm cũng không hoàn toàn đa cảm, không bao lâu, đem đề tài chuyển thành vui vẻ, bên trong xe buýt toàn là tiếng cười nói ha ha, nhưng khi xe buýt dừng ở cửa trường học, các bạn học phải về nhà từng người, không chỉ lớp 9 (1), các lớp 9 khác cũng bởi vì chia ly mà khóc sòng, rất nhiều người ôm nhau, rất nhiều người ôm Lâm Đông, còn có học sinh khác lớp cũng lại đây ôm Lâm Đông, nam nữ đều có.

Lâm Đông ôm từng người, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng cho ôm, thế nhưng ôm áp rồi cũng phải tách ra, sau khi tách

ra, đi về cùng một hướng đi chỉ có ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân.

Ba người không nô đùa giống như trước đây, rất yên tĩnh đi về phố đông lớn, đi tới đầu cầu, ba người không lập tức trở về nhà, mà ngồi ở đầu cầu, nằm ngửa trên tảng đá, nhìn trung học Cẩm Lý ẩn bên trong cây xanh.

Nhìn hồi lâu.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Thật nhanh, tốt nghiệp rồi.”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng vậy.”

Lâm Đông nói: “Em cảm giác như vừa mới lên trung học, đã tốt nghiệp.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời ừ.

Sau đó, ba người không nói gì, nhìn trung học Cẩm Lý như trước, giống như đang tiêu hóa thương cảm cùng không muốn trong lòng, nửa tiếng sau, ba người tiêu hóa xong tất cả.

Mục Hưng Hà nói: “Đi thôi, về nhà?”

Lâm Đông nói: “Về nhà.”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

Ba người đứng lên, đi về phố đông lớn.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, có phải là em sắp đi đế đô không?”

Lâm Đông nói: “Điền xong nguyện vọng rồi đi.”

“Khi nào thì điền nguyện vọng?”

“Ngày mùng 7 tháng 7 bắt đầu điền, ngày mùng 8 tháng 7 em cùng ba mẹ đi để đô, tầm mười hai giờ đó, cùng ông bà nội và ông bà ngoại đi du lịch.”

“Du lịch bao lâu?”

“Khoảng một tháng đi.”

“Vậy lúc nào thì em về trần nhỏ?”

“Tầm sắp khai giảng đi.”

“Thật lâu, Hưng Hà, vậy còn mày?”

“Tao phải về nhà bà nội một chuyến.”

“...”

Ba người nói mãi đã đến cửa tiệm tạp hóa nhóc con, vừa đến cửa tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa cùng phụ huynh ba nhà đều đến hỏi tình hình thi cử, ba người Lâm Đông biểu thị còn chưa kịp so đáp án, người lớn cùng ba người đồng thời so đáp án, so được kết quả đương nhiên là Lâm Đông Mục Hưng Hà thi cực kỳ tốt, Tưởng Tiểu Quân thi cũng không kém, tất cả mọi người yên lòng.

Ngày mùng 7 tháng 7, thành tích thi cấp ba công bố, ba người cũng không làm cho mọi người thất vọng, thi cũng không tệ, trong đó Lâm Đông dùng điểm tối đa môn toán học, điểm tối đa môn vật lý, điểm tối đa môn hóa học, điểm tối đa môn viết văn trở thành trạng nguyên, đương nhiên trở thành trạng nguyên còn có Mục Hưng Hà, thêm vào Tưởng Tiểu Quân, ảnh và lời nói của ba người đều bị dán ở bảng thông báo của trung học Cẩm Lý, trở thành tấm gương cho mọi người.

Ba người không ngoài suy đoán mà thi được lớp trọng điểm của trường đứng đầu thành phố, phụ huynh ba nhà cao hứng bắn pháo, phát bánh kẹo mừng, ngày hôm sau, Lâm Đông liền theo Nguyễn

Tâm Bình và Bùi Thức Vi đi đế đô, bắt đầu hành trình du lịch nước ngoài của người một nhà.

Mà Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên ở trấn Cẩm Lí, không đến hai ngày tất cả mọi người đều đến nhà họ hàng thân thích, lại qua mấy ngày, chỉ có Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân trở lại trấn Cẩm Lí.

Hai người tụ lại cùng nhau thuê đĩa video xem phim, xem một chồng đầy, Mục Hưng Hà nằm ạch xuống giường: “Thật nhàm chán.”

Tưởng Tiểu Quân ngồi ở trên ghế hỏi: “Nhớ Lâm Đông à?”

Mục Hưng Hà ngồi dậy hỏi: “Khi nào thì Đông Đông trở về đây?”

“Khai giảng, khai giảng, khai giảng, khai giảng trở về.” Tưởng Tiểu Quân tròn mắt nhìn Mục Hưng Hà một cái: “Mày hỏi hơn 300 lần rồi.”

“Tao hỏi nhiều như vậy cơ à?”

“Ừ.”

“Vậy sao em ấy không gọi điện thoại cho tao?”

“Nó ở nước ngoài, nó phải ở bên cạnh ông bà nội ông bà ngoại, làm sao có thời gian gọi điện thoại cho mày chứ.”

“Nói cũng đúng.” Mục Hưng Hà lại nằm dài trên giường lần nữa, hỏi: “Khi nào thì Đông Đông trở về đây? Khi nào thì trở về chứ? Đông Đông, Đông Đông, Bùi Tri Nhiên, em gọi điện thoại cho anh! Gọi điện thoại cho anh hhhhhhhh!”

Tưởng Tiểu Quân không muốn nghe nữa, tìm nửa ngày, vo hai cục giấy nhét vào lỗ tai, miễn cho ô nhiễm tai của mình.

Mục Hưng Hà ở trên giường lăn lộn kêu to một mình, kinh động đến Mục Hoài An, Mục Hoài An tiến vào gào hai câu, Mục Hưng Hà đang hoảng, Tưởng Tiểu Quân liếc nhìn thời gian, sắp đến trưa rồi, đem đĩa video đã xem xong cầm đi, chuẩn bị trả cho cửa hàng ghi âm và ghi hình.

Mục Hưng Hà ở nhà một mình, sau khi ăn xong cơm trưa, cảm thấy cực kỳ tẻ nhạt, liền đi tìm Tưởng Tiểu Quân, ba mẹ Tưởng Tiểu Quân đều đi làm, cửa viện đóng kín, Mục Hưng Hà đẩy cửa viện, trực tiếp vào phòng Tưởng Tiểu Quân.

Lòng hiếu kỳ xuất hiện, cậu muốn nhìn một chút xem có phải là Tưởng Tiểu Quân đang làm chuyện xấu hay không, vì vậy lặng lẽ đi tới cửa phòng Tưởng Tiểu Quân, từ từ đẩy cửa phòng Tưởng Tiểu Quân, nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân đang chuyên tâm mà xem tivi, trên tivi vừa vặn chiếu đến cảnh giường chiếu, vai chính của cảnh giường chiếu là hai người đàn ông, Mục Hưng Hà cả kinh, đẩy cửa tạo ra tiếng vang, kinh động đến Tưởng Tiểu Quân đang xem phim.

Tưởng Tiểu Quân quay đầu lại nhìn thấy Mục Hưng Hà, sợ hết hồn, phản ứng đầu tiên chính là tắt TV đi, sau đó giống như làm chuyện xấu, chột dạ nhìn Mục Hưng Hà hỏi: “Sao mày lại tới đây? Một chút tiếng động cũng không có.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Vừa nãy mày đang xem cái gì?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Xem phim.”

“Phim gì? Tại sao lại là hai người đàn ông...”

“Cái đó cái đó, nội dung cần có của bộ phim.” Tưởng Tiểu Quân có chút luống cuống tay chân mà nói: “Một tác phẩm đạt danh hiệu đạo diễn xuất sắc nhất ở Liên hoan phim Cannes, danh tiếng đều rất tốt, cho nên tao thuê về xem thử.”

“Tốt như vậy sao?” Mục Hưng Hà đi vào phòng, nói: “Vậy chúng ta cùng nhau xem một chút đi.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nói: “Chúng ta vẫn đừng nên xem.”

“Tại sao?” Mục Hưng Hà không hiểu hỏi.

Tưởng Tiểu Quân do dự một chút, mới mượn cớ, nói: “Mẹ tao nói tiền điện nhà tao tháng này rất nhiều, không cho tao xem phim.”

“Bà mẹ mày đồ quỷ keo kiệt.”

Tuy rằng Mục Hưng Hà mắng Tưởng Tiểu Quân, thế nhưng đến cùng không bắt Tưởng Tiểu Quân tiếp tục mở phim, bởi vì Tưởng Tiểu Quân thuê đĩa DVD, đầu VCD nhà cậu không phát được, cho nên Mục Hưng Hà bỏ qua, không đem việc này để ở trong lòng, bắt đầu tán gẫu cùng Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân thử thăm dò hỏi: “Hưng Hà, vừa nãy mày có thấy không?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

Tưởng Tiểu Quân tỉ mỉ quan sát biểu tình của Mục Hưng Hà: “Cảm giác ra sao?”

“Cái gì mà cảm giác? Tao không có cảm giác.” Mục Hưng Hà thờ ơ nói: “Không phải là phim sao? Mày có thể xem tao không thể xem à?”

“Vậy mày, không cảm thấy buồn nôn sao?”

“Không buồn nôn, làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Tưởng Tiểu Quân tìm tòi nghiên cứu nhìn hai mắt Mục Hưng Hà, dường như đã xác định một chuyện, không tiếp tục nữa, nói tiếp: “Đúng rồi, đột nhiên mày tới tìm tao làm gì?”

“Không có gì.” Mục Hưng Hà ngồi vào cái ghế bên cạnh Tưởng Tiểu Quân nói: “Đúng rồi, lát nữa Kỳ Kỳ sẽ về tới, nó có nói sẽ mời

chúng ta ăn mì thạch, có đi tìm nó không.”

“Đi.” Tưởng Tiểu Quân đứng dậy.

Hai người đồng thời tìm Kỳ Kỳ bắt bao ăn mì thạch, tuy rằng hai người tính gộp lại cũng không ăn nhiều bằng một mình Kỳ Kỳ, tốt xấu gì thì Kỳ Kỳ đã trở lại, trong cuộc sống có thêm nhiều lạc thú, tiếp đó mấy ngày Hạ Tiểu Xuyên cũng quay về rồi.

Bốn người cùng nhau chờ Lâm Đông trở về, đặc biệt là Mục Hưng Hà, trông sao trông trắng, máu chốt là còn không biết ngày về của Lâm Đông, trong lòng cậu giận Lâm Đông, muốn đánh Lâm Đông một trận cho hả giận, nhưng chỉ vừa tưởng tượng đã không nở ra tay, chớ nói chi là nhìn thấy người thật.

Cậu chờ nè ngóng nè, Lâm Đông vẫn chưa về, vẫn cùng ba người Tưởng Tiểu Quân tụ lại một chỗ chơi như cũ, có lúc kiếm ít tiền lẻ, có lúc đi đến nhà họ hàng thăm người thân, có lúc giúp Lâm Lệ Hoa trông cửa hàng, có lúc giúp người già trong trấn khiêng ít đồ.

Bây giờ bọn nó cũng đã cao như người lớn, sức mạnh cũng có, phải phí chút sức làm việc chăm chỉ.

“Hưng Hà, đến giúp em một chút.” Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đang bơm xe đạp, nghe được tiếng kêu của Hạ Tiểu Xuyên ngoài sân.

Mục Hưng Hà hỏi: “Giúp cái gì?”

“Nhà em lại nhập hàng rồi, có rất nhiều bao gạo, đậu đỏ đậu xanh, tài xế trật eo rồi, không bê nổi, mẹ em đi mua thức ăn, mọi người tới giúp em một chút.”

“Được thôi!”

Mục Hưng Hà lập tức đồng ý, bỏ xe đạp lại lôi Tưởng Tiểu Quân và Kỳ Kỳ đến cửa tiệm tạp hóa nhóc con, bung hết tạp hoá xuống,

Mục Hưng Hà giám sát Hạ Tiểu Xuyên xem tờ khai nhập hàng, sau đó đưa tài xế đi, Mục Hưng Hà nói: “Tiểu Xuyên, đây là cửa hàng của nhà mày, mày xem tờ khai kiểu gì thế, còn không bằng Đông Đông.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Em không thể so cùng Lâm Đông đâu, Lâm Đông rất thông minh.”

Mục Hưng Hà vỗ vai Hạ Tiểu Xuyên nói: “Đúng vậy, Đông Đông năm tuổi đã có thể làm chuyện này, mày sắp mười lăm rồi, còn làm không thuần thục.”

Hạ Tiểu Xuyên nói: “Anh không biết xấu hổ à, anh cũng lớn hơn Lâm Đông, tại sao anh thì không vượt qua được Lâm Đông hả?”

Mục Hưng Hà bị ghen một chút, chốc lát sau, vui vẻ nói: “Tao cao hứng, Đông Đông của tao có bản lĩnh, tao cao hứng được không?”

Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu: “Không biết xấu hổ, Đông Đông của mày hả, Lâm Đông trở thành người của mày khi nào, Lâm Đông đã đồng ý chưa?”

“Đông Đông chắc chắn đồng ý, không tin mày hỏi đi.”

“Hỏi em cái gì?” Đột nhiên truyền tới một giọng nam sinh dễ nghe.

Bốn người đồng thời theo tiếng nhìn lại, thật sự thấy được Lâm Đông, Lâm Đông mặc áo màu trắng ngắn tay, đứng ở ngoài cửa, tóc tai đen nhánh lại như có ánh sáng lấp lánh, mấy ngày không gặp, ngũ quan càng đẹp mắt hơn so với trước đây, cười nhạt, cả người tươi sống sinh động, trong ánh mắt là sạch sẽ ôn hòa, giống như một trận gió nhẹ ngày mùa hè, khiến cho từ tâm đến thân người ta được hưởng thụ một trận, quả nhiên là vui tai vui mắt.

Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên há to mồm, bọn nó không nghĩ tới chỉ một kỳ nghỉ hè Lâm Đông đã biến thành một thiếu niên tuấn tú như thế, đẹp trai như thế!

Tưởng Tiểu Quân trừng lớn mắt.

Mục Hưng Hà kinh ngạc nhìn, đối mặt với ánh mắt của Lâm Đông, không biết tại sao, đột nhiên có cảm giác là lạ ở chỗ nào, giống như, giống như tim có chút không bình thường, cậu nhanh chóng lấy tay đỡ ngực.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 111: Trốn Không Thoát

Tim, đập có chút nhanh... Mục Hưng Hà không hiểu nổi tại sao, mình nhìn thấy Lâm Đông cười đi tới, cùng Kỳ Kỳ, Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên nói giỡn như thường ngày, thật sự như thường ngày, nhưng cậu cảm thấy có chỗ nào đó không giống nhau, nhưng là chỗ nào không giống chứ?

“Hưng Hà.” Lâm Đông đột nhiên gọi.

Mục Hưng Hà hoàn hồn.

Lâm Đông cười dễ nhìn mà nói: “Em đã trở về.”

Mục Hưng Hà không được tự nhiên tiếp lời: “Rất vui, hoan nghênh em trở về.”

Ngoại trừ lần nghỉ hè năm lên lớp 9 Lâm Đông chưa trở về để đi, những kỳ nghỉ hè khác Lâm Đông nhất định cùng ba mẹ về để đi một chuyến, mỗi lần trở về trấn Cẩm Lí, nghênh tiếp nhiệt tình nhất chính là Mục Hưng Hà, hôm nay Mục Hưng Hà có chút không hăng hái lắm, Lâm Đông nghi hoặc hỏi: “Hưng Hà, anh làm sao vậy?”

Mục Hưng Hà “A” một tiếng, sau đó cứng rắn khôi phục lại bộ dạng lúc thường, ôm chầm lấy Lâm Đông một cái, nói: “Đã lâu không gặp, em lại đẹp trai thêm.”

Lâm Đông cười nói: “Anh cũng vậy.”

“Cảm ơn.” Mục Hưng Hà khách sáo mười phần nói.

“Không cần khách sáo, đúng rồi, em có mua quà cho mọi người, đi, đi đến nhà em xem đi.”

“Đi đi đi.”

Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông đi về phía nhà Lâm Đông, cùng bọn Tưởng Tiểu Quân cầm quà của Lâm Đông, ở nhà Lâm Đông hơn một tiếng mới về nhà, vừa vào cửa liền xông thẳng vào phòng của mình, đóng chặt cửa phòng, rồi sau đó ngồi trước bàn đọc sách xuất thần.

Sau một hồi lâu, cậu vươn tay sờ tim mình lần thứ hai, không còn đập kịch liệt, cậu thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy tiếng ba gọi ăn cơm, đi ra ngoài ăn cơm trưa, sau bữa cơm trưa, nằm ở trên giường nghỉ ngơi, lăn qua lộn lại ngủ không được, sau khi ngủ liền bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ có Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên còn có Lâm Đông, mọi người đang cùng nhau đùa giỡn, chơi chơi, chỉ có cậu và Lâm Đông, cũng không biết chuyện gì xảy ra, hai người ngồi ở trên giường, cậu không bị khống chế bắt đầu cởi quần áo của Lâm Đông, sau đó cậu và Lâm Đông dây dưa thân thể.

Giống như, giống như cảnh trần như nhộng mà cậu nhìn thấy trong đĩa CD ở nhà Tưởng Tiểu Quân, trong lòng cậu cả kinh, đột nhiên tỉnh lại, ngồi ở trên giường, ngoài cửa sổ ánh nắng chói chang, không nghe thấy tiếng ve sầu kêu to, trước khi ngủ cậu quên mở quạt, cậu không những không cảm thấy nóng, trái lại cảm thấy lạnh lẽo.

Đặc biệt lạnh.

Nhưng trên trán lại đầm mồ hôi, cậu đứng dậy muốn đi tắm, cúi đầu vừa nhìn, trên giường thấm ướt một mảnh, trong nháy mắt cậu nhớ tới những chuyện trong mơ kia, lập tức đứng dậy, hai ba phát vo ga trải giường thành một nhúm, chuẩn bị ném vào gầm giường hoặc là nơi nào khác.

Mới vừa vo ga trải giường thành quả cầu, ném vào gầm giường, cậu liền cảm thấy mình bị ngốc sao? Vứt ga trải giường vào gầm giường là sao? Một giây sau cậu liền bò vào gầm giường, lôi ga trải giường ra, thừa dịp ba mẹ đang ngủ, cậu nhanh chóng vọt vào tắm, giặt hết ga trải giường và quần áo, phơi trên sợi dây ở trong sân.

“Hưng Hà.” Phía sau truyền đến giọng Mục Hoài An.

Mục Hưng Hà bị dọa run lên một cái.

“Làm gì đó?”

Mục Hưng Hà quay đầu lại đáp: “Giặt ga trải giường ạ.”

Mục Hoài An cầm một chén nước chè xanh, nói: “Mặt trời mọc lên từ phía tây à? Lúc thường mẹ mày mà không gọi mười lần tám lần, mày cũng không thèm giặt quần áo.”

“Vì, vì, con ngủ quên không mở quạt, ra toàn mồ hôi.” Mục Hưng Hà mất tự nhiên nói: “Ga trải giường và quần áo cũng ướt, con tiện tay giặt, nếu không thì buổi tối ngủ sẽ hôi.”

Thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi là lúc thân thể đầy nhiệt huyết, đừng nói mùa hè ngủ có thể ra mồ hôi ướt cả ga trải giường, dù là mùa đông ngủ cũng có thể chảy mồ hôi trong ổ chăn, Mục Hoài An rất rõ, cũng không nhiều lời, cầm chén trà chuẩn bị đi đến tiệm tạp hóa nhóc con xem đánh cờ.

Nhìn Mục Hoài An rời đi, Mục Hưng Hà thở phào nhẹ nhõm, rửa sạch tay dưới vòi nước bên cạnh, trở lại trước bàn đọc sách, theo thói quen mở sách ra, nhưng dù thế nào cũng không đọc nổi, trong đầu toàn là hình ảnh trong mơ, đều là cậu và Lâm Đông... Cậu vẫn cùng Lâm Đông cái gì gì...

Điều này, điều này thật bất khả tư nghị, thật bất khả tư nghị, tuy rằng cậu nói với Tưởng Tiểu Quân rằng thế giới đang phát triển, là phát triển đa dạng hóa, nên phải tiếp nhận sự việc đa dạng, ví dụ

như việc nam nam hôn môi là rất bình thường, từ cổ đại đã bắt đầu thì có, không có gì.

Truyện của anh quốc càng nhiều, đồng thời ở rất nhiều quốc gia, đồng tính có thể kết hôn, cho nên cậu vẫn luôn là dùng ánh mắt phát triển để nhìn chuyện này, thế nhưng, việc này dính vào trên người mình, vậy thì hoàn toàn khác nhau.

Cậu cảm thấy lo sợ nghi hoặc, luống cuống, mờ mịt, ngồi ở trước bàn đọc sách không biết nên làm gì, đột nhiên cậu nghĩ đến Tưởng Tiểu Quân khi còn ở năm hai, thấy được nam sinh lớp 9 hôn môi, còn xem loại phim kia, Tưởng Tiểu Quân có thể nào... Không không không, không thể nghĩ như vậy, cái này chỉ có thể nói rõ Tưởng Tiểu Quân hiểu chuyện này.

Vậy cậu có cần hỏi Tưởng Tiểu Quân một chút hay không, có khi nào dọa Tưởng Tiểu Quân không... Tạm thời không cần hỏi, có lẽ là do quá lâu cậu chưa từng thấy Lâm Đông, đột nhiên vừa thấy, phát hiện Lâm Đông rất đẹp trai, cho nên đột nhiên tim mới đập nhanh hơn, đúng, là như vậy, nhất định là như vậy.

Không thể suy nghĩ nhiều, không thể suy nghĩ nhiều.

Mục Hưng Hà tự thôi miên mình lần nữa, để cho mình không nghĩ nhiều, nhưng vẫn không nhịn được suy nghĩ, nhìn thấy Lâm Đông thì nhớ, không thấy Lâm Đông cũng nhớ, nỗ lực để cho mình giống như trước, cuối cùng Lâm Đông vẫn phát hiện cậu có gì đó không đúng.

“Hưng Hà.” Lâm Đông gọi một tiếng.

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ngồi ở nhà Lâm Đông xem phim, Tưởng Tiểu Quân xem hết sức chuyên chú, Mục Hưng Hà lại liên tiếp phân tâm, bây giờ Lâm Đông gọi cậu, cậu cũng không nghe thấy, Lâm Đông không nhịn được liền gào một tiếng: “Hưng Hà.”

Lúc này Mục Hưng Hà mới nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: “Em gọi anh à?”

Lâm Đông hỏi: “Hưng Hà, gần đây anh làm sao vậy?”

Mục Hưng Hà nhanh chóng trả lời: “Không làm sao cả?”

Lâm Đông nói: “Gần đây anh làm chuyện gì cũng không hăng hái.”

Tưởng Tiểu Quân tiếp một câu: “Thời kỳ trưởng thành phát dục.”

Mục Hưng Hà quay đầu chửi một câu: “Biến mẹ mày đi.”

Tưởng Tiểu Quân cười trộm.

Lâm Đông lo âu nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà theo thói quen giơ tay muốn ôm Lâm Đông một chút, cuối cùng lại không ôm, đề phòng Lâm Đông phát hiện, cậu thuận thế ngửa người ở trên giường nói: “Có lẽ là do trời quá nóng, buổi tối không ngủ ngon, cho nên tinh thần không tốt lắm.”

“Vậy anh chú ý nghỉ ngơi, chúng ta sắp khai giảng rồi.”

“Sắp khai giảng sao?” Mục Hưng Hà hoàn toàn là vẻ mới vừa tỉnh ngủ.

Tưởng Tiểu Quân nhìn Mục Hưng Hà cười lạnh một tiếng.

Lâm Đông nói: “Ba ngày sau phải đi học, anh chuẩn bị xong chưa?”

Mục Hưng Hà hỏi ngược lại: “Chuẩn bị cái gì?”

Tưởng Tiểu Quân cười một tiếng, ý tứ cười nhạo Mục Hưng Hà rõ ràng, Lâm Đông nghe được, quay đầu nói: “Tiểu Quân, anh đừng

đối xử với Hưng Hà như vậy, gần đây Hưng Hà ngủ không được ngon giấc.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Lâm Đông quay người nói với Mục Hưng Hà những thứ cần chuẩn bị khi nhập học cấp ba, lên cấp ba không giống như lên tiểu học, trung học, tiểu học là đi thẳng một đường, trung học cách nhà gần, cấp ba cách nhà xa, chạy xe đạp ít nhất cũng phải bốn mươi lăm phút, trong tình huống bình thường đều là trọ ở trường.

Lâm Đông cân nhắc đến vấn đề tinh thần của mẹ, cậu không định ở lại trường, nếu như mỗi bữa trưa đều phải về nhà ăn cơm như tiểu học và trung học, vậy thì chắc chắn không được. Kế hoạch của Lâm Đông là mỗi sáng sớm bảy giờ xuất phát đi tới trường học, buổi trưa ăn ở nhà ăn của trường học, buổi tối lại trở về ngủ.

Nói xong, Lâm Đông hỏi Mục Hưng Hà: “Anh có trọ ở trường không?”

Mục Hưng Hà suy nghĩ một chút nói: “Anh không trọ ở trường, anh và em cùng đi học tan học.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Tao cũng vậy.”

Lâm Đông cao hứng nói: “Vậy được, chúng ta cứ như vậy trong học kỳ đầu đã, nếu như học kỳ sau cần tự học buổi tối nói, chúng ta lại trọ ở trường.”

Mục Hưng Hà nói: “Được.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Quyết định như vậy đi.”

Ba ngày sau, ba người cùng đến Thị Nhất Trung, đóng học phí cầm sách mới lĩnh thẻ cơm, bắt đầu cuộc sống cấp ba, ba người thích ứng cuộc sống cấp ba rất nhanh, ngược lại là các phụ huynh không thích ứng được.

Đặc biệt là Nguyễn Tâm Bình.

Trước đây bọn Lâm Đông cũng đi học cả ngày, thế nhưng sáng sớm có thể thấy, buổi trưa có thể thấy, buổi chiều có thể thấy, buổi tối còn có thể thấy.

Hiện tại sáng sớm trời vừa mới sáng, Lâm Đông liền đi học, vừa đi là đi cả một ngày, buổi tối mới trở về.

Nguyễn Tâm Bình hiện lên ý nghĩ muốn chuyển tới cạnh trường học.

Lâm Đông nhanh chóng nói: “Mẹ, tuyệt đối đừng.”

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Tại sao?”

“Mẹ cam lòng rời khỏi trấn nhỏ à?”

Mới đầu Nguyễn Tâm Bình ở trấn Cẩm Lí, hoàn toàn là vì Lâm Đông, sau đó cô và Bùi Thức Vi thật sự yêu thích trấn Cẩm Lí, Lâm Đông mất mà lại được, khiến hai người càng thêm chú trọng sinh hoạt, nguyện ý ở đây sinh hoạt.

Đột nhiên bị Lâm Đông hỏi như vậy, Nguyễn Tâm Bình á khẩu không trả lời được.

Bùi Thức Vi cười nói: “Mẹ con chính là kiểu một ngày không gặp con bốn, năm lần, tâm lý hoảng loạn.”

Lâm Đông đi tới, ôm vai Nguyễn Tâm Bình nói: “Mẹ, nếu không thì mẹ lại sinh cho con một em trai hay em gái đi, như vậy khi con lên đại học, mẹ cũng không cô đơn.”

Nguyễn Tâm Bình cười đánh vào tay Lâm Đông một chút: “Con thằng nhóc này, lại nhắc lại chuyện này.”

Lâm Đông đã cao hơn Nguyễn Tâm Bình rất nhiều, cậu gác đầu lên vai Nguyễn Tâm Bình nói: “Mẹ, con nói là lời thật lòng, trước kia

tuổi con còn nhỏ, không hiểu chuyện, sợ mẹ sinh em trai em gái sẽ không thương con nữa, hiện tại con lớn rồi, hai người cho con nhiều tình yêu thương như vậy, con đã không còn bóng ma trong lòng, không phải mẹ và ba vẫn luôn rất thích con gái sao? Ghét bỏ cả con đường này đều là mấy thằng nhóc thói bọn con, mẹ lại sinh thêm một đứa, khi nào con tốt nghiệp, con nuôi cho.”

Nguyễn Tâm Bình bị Lâm Đông nói có chút xấu hổ: “Bớt nói hươu nói vượn đi.”

Lâm Đông cường điệu: “Mẹ, con nói thật mà.”

“Không cho nói bậy, con có ăn cơm hay không?”

“Ăn chứ.”

“Vậy còn không buông mẹ ra? Mẹ đói rồi.”

Lâm Đông nhanh chóng thả mẹ ra, sau đó liếc mắt ra hiệu với ba.

Bùi Thức Vi cười cười.

Nguyễn Tâm Bình bỏ ý nghĩ dọn nhà đi, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân như thường mà đi, trời trong ba người đạp xe đạp, trời mưa ba người liền ngồi xe buýt, buổi trưa lấy thẻ cơm đi nhà ăn ăn cơm, rất nhanh liền qua nửa tháng.

Trong vòng nửa tháng này, bởi vì Lâm Đông và Mục Hưng Hà có thành tích ưu tú, tướng mạo xuất chúng nên được bạn học cả lớp thậm chí toàn trường để ý, vì vậy hoạt động quốc khánh mỗi năm một lần của toàn trường năm nay, Lâm Đông và Mục Hưng Hà bị bạn học cả lớp đề cử biểu diễn chương trình, thêm nữa là kỷ niệm năm mươi năm thành lập trường, cho nên Thị Nhất Trung cực kỳ coi trọng lần hoạt động này, giáo viên chủ nhiệm cũng vui vẻ ủng hộ Lâm Đông và Mục Hưng Hà đại biểu lớp cao nhất (1) tham gia chương trình quốc khánh và thành lập trường.

Lâm Đông, Mục Hưng Hà không muốn tham gia, thế nhưng giáo viên chủ nhiệm nói trong hai người nhất định phải có một người tham gia, Lâm Đông nghĩ Mục Hưng Hà ngoại trừ biết thi, biết chơi đùa, biết chơi game, thì hình như không có tài nghệ gì có thể trên được mặt bàn, nhìn thấy Mục Hưng Hà chống cự lợi hại, vì vậy Lâm Đông biểu thị mình tham gia.

Tài ca hát của Lâm Đông đã nổi tiếng, lần này cậu cũng muốn hát một ca khúc về trường lớp trong chương trình quốc khánh, vì thế cậu luyện một tuần, hát cho giáo viên âm nhạc nghe, thiếu chút nữa giáo viên âm nhạc đã cổ vũ cậu đi con đường nghệ thuật.

Nhưng mà, trước khi hát một ngày, bởi vì nguyên nhân thời tiết, Lâm Đông bị cảm.

Bị cảm!

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Giọng nói cũng thay đổi, làm sao mà hát bây giờ?”

“Có thể làm sao nữa?” Mục Hưng Hà cực kỳ quyết đoán mà nói: “Đương nhiên là không hát, cổ họng hát hỏng thì làm sao bây giờ? Không hát không hát!”

“Nhưng mà, đã báo danh rồi, giao lên rồi, không hát thì không tốt đâu, hơn nữa bạn học trong lớp đều biết Lâm Đông sẽ lên sân khấu, đúng không?”

“Vậy mày lên đi?” Mục Hưng Hà ngữ khí không vui.

“Tao hát không hay.”

“Vậy tao đi.” Mục Hưng Hà hiên ngang lẫm liệt mà nói.

Lâm Đông ngược mắt nhìn Mục Hưng Hà, cười hỏi: “Anh không nhớ mình ngũ âm không được đầy đủ sao?”

“...” Mục Hưng Hà sờ sờ sau gáy, không nói.

Lâm Đông trầm tư một chút, nói: “Em đổi tiết mục.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời hỏi: “Đổi tiết mục gì?”

“Đàn dương cầm.”

“Em biết đàn dương cầm?!”

Lâm Đông ở trấn Cẩm Lí, ngoại trừ đi học, mỗi ngày cùng Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cùng nhau chơi đùa, rồi làm chút kinh doanh, rồi thuê đĩa video, xong lại chơi game, hai người chưa từng thấy Lâm Đông đứng đắn học đàn dương cầm.

Tuy rằng mẹ Lâm Đông đàn dương cầm đặc biệt trâu bò, thế nhưng hai người vẫn cho rằng Lâm Đông chỉ có kỹ năng nhập môn.

Trên thực tế khi Lâm Đông nghỉ đông và nghỉ hè ở đế đô, mỗi ngày đều sẽ đàn dương cầm, cậu đã nói với bọn Mục Hưng Hà, nhưng bọn họ không tin, tới hiện tại cũng không tin.

Lâm Đông kiên trì nói: “Em sẽ đàn dương cầm, hơn nữa em đàn rất tốt.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân biểu thị hoài nghi.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Đàn dương cầm cũng được, nhưng em muốn đem cái đàn dương cầm của mẹ em tới biểu diễn à? Có hơi huy động nhân lực quá rồi?”

“Không cần, trong phòng học âm nhạc có, em tìm giáo viên âm nhạc mượn một chút là được.”

“Giáo viên âm nhạc sẽ cho em mượn à?”

“Đương nhiên, hai người chờ mà xem.”

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân lên lớp hai ngày, liền nhìn Lâm Đông bận rộn, cuối cùng đã tới đêm hội quốc khánh, Thị Nhất Trung trang trí sân khấu vô cùng bạo tay, ánh đèn gì cũng đều có, mời thợ chụp ảnh quay video, nghe nói là mời đội biểu diễn chuyên nghiệp, toàn trường đều sôi trào, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng tham gia bàn luận.

Mục Hưng Hà hỏi: “Nhìn thấy Đông Đông không?”

Tưởng Tiểu Quân trả lời: “Không.”

Lâm Đông bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi lúc buổi chiều, hiện tại đã là buổi tối, Mục Hưng Hà lo lắng Lâm Đông chưa ăn cơm tối, trong tay cầm hai cái bánh bao, nói: “Tao đi tìm Đông Đông, cho em ấy hai cái bánh bao ăn lót dạ.”

“Chủ nhiệm lớp trông coi ở bên đó mà, mày tìm cái gì mà tìm? Chủ nhiệm lớp sẽ bỏ đói Lâm Đông sao?” Tưởng Tiểu Quân kéo Mục Hưng Hà trở về nói: “Hơn nữa, Lâm Đông đói một bữa không có sao đâu?”

“Đói bụng bị đau dạ dày thì phải làm sao bây giờ?”

“Đói bụng một bữa không đau dạ dày.”

“Người đói bụng không phải là mày,”

“...” Tưởng Tiểu Quân bắt đầu nói: “Đi đi đi, mày đi tìm Lâm Đông đi, xem chủ nhiệm lớp có mắng mày không!”

Mục Hưng Hà cầm hai cái bánh bao đứng dậy đi mất, sau đó liền bị giáo viên chủ nhiệm đuổi về, trở thành đối tượng giám sát trọng điểm của giáo viên chủ nhiệm, cậu không thể làm gì khác hơn là đành hoàng ngồi ở vị trí của mình, chờ Lâm Đông lên sân khấu.

Không hổ là lễ kỷ niệm thành lập trường, thật sự là không giống như hoạt động quốc khánh bình thường, mỗi một tiết mục đều khiến cho Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân mở mang tầm mắt, thật đúng là giống như trên ti vi, nhưng điều Mục Hưng Hà quan tâm nhất vẫn là Lâm Đông, không ngừng hỏi khi nào thì Lâm Đông đi ra.

Tưởng Tiểu Quân oán thăm: “Những ngày qua vô tình hay cố ý xa lánh Lâm Đông, làm ra vẻ vô tình vô nghĩa, hiện tại giống như chó không tìm được chủ nhân vậy, không ngừng dò tìm chủ nhân, bộ dáng quá xấu xí!”

Mục Hưng Hà không biết suy nghĩ trong lòng Tưởng Tiểu Quân, cậu nhìn chăm chăm sân khấu, nhìn ca hát, kéo đàn violin, khiêu vũ, tiểu phẩm..v.v., đều rất hay, không khỏi căng thẳng thay Lâm Đông, không biết Lâm Đông ra trận sẽ thế nào.

Đúng lúc này, dưới sân khấu vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt, sau đó nhìn thấy một nam sinh vóc người thon dài đi ra sân khấu, nam sinh mặc âu phục màu đen, bên trong âu phục là áo sơ mi màu trắng, rất kinh điển, khiến cho nam sinh thoát nhìn như là hoàng tử đi ra từ trong lâu đài.

Quá đẹp.

Dưới đài đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, sau đó chính là tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hét chói tai.

“Lâm Đông!”

“Hoàng tử!”

“Oa!”

“...”

Là Lâm Đông, ánh mắt Mục Hưng Hà bị chiếm lấy, cậu nhìn chăm chăm Lâm Đông, nhìn Lâm Đông ưu nhã đi đến cạnh một

chiếc dương cầm, chậm rãi ngồi xuống, nói vào micro: “Có người nói, “Kanon” có thể chữa trị tất cả. Mình sắp sửa đàn một bản “Kanon”, tặng cho mọi người, hi vọng mọi người có thể đạp trên hoa tươi, đi đến mục tiêu của chính mình.”

Nói xong, Lâm Đông ngồi thẳng người, ngón tay thon dài đặt trên phím đàn trắng đen rõ ràng, âm nhạc chậm rãi vang lên, chảy vào trong tai Mục Hưng Hà, kỳ thực cậu không hiểu âm nhạc.

Thế nhưng trong tiếng đàn dương cầm của Lâm Đông, cậu cảm thấy như mình đang đứng trên bụi gai, từng bước từng bước đi về phía trước, đi qua khô héo đi qua hoang vu đi qua hắc ám, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, cậu nhìn thấy một mảnh màu xanh biếc ở trước mắt, nhìn chúng nó nở nụ hoa, nhìn chúng nó bung ra, nhìn bọn nó héo tàn rồi để lại quả.

Vừa ngẩng đầu, trước mắt là một mảnh màu vàng óng, Lâm Đông đứng bên trong màu vàng óng kia, Lâm Đông chậm rãi quay người, nhẹ nhàng nở nụ cười với cậu, cậu cảm thấy cậu đã có được toàn bộ thế giới, nghe đâu “Kanon” còn có một truyền thuyết xinh đẹp, bên trong có tình yêu.

Mục Hưng Hà không biết truyền thuyết này là thật là giả, thế nhưng cậu biết trong này có tình yêu, cậu cũng biết mình trốn không thoát, trốn không thoát.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 112: Đỏ Mặt

Trốn không thoát, trốn không thoát, cậu bị loại cảm giác giống như bị điện giật này đánh cho tan tác —— nhìn chăm chăm Lâm Đông trên sân khấu, từng nốt nhạc tràn ngập tình cảm lúc nhanh lúc chậm, tất cả đều rót vào trong lòng cậu, sinh ra làn sóng lớn mãnh liệt, cho đến khi âm nhạc dừng lại, cậu giật mình tại chỗ, tiếng kêu gào và bốn phía sôi trào cũng không thể quấy rầy được cậu.

Cậu thích Lâm Đông.

Cậu thật sự thích Lâm Đông.

Nỗ lực lâu như vậy, vẫn là để kiểm chứng sự thực này, cậu thích Lâm Đông, cậu không thoát khỏi, làm sao bây giờ?

“Hưng Hà.” Lúc này Tưởng Tiểu Quân mở miệng gọi: “Hưng Hà!”

Mục Hưng Hà không nhúc nhích.

Tưởng Tiểu Quân dùng sức mà đẩy Mục Hưng Hà một cái.

Mục Hưng Hà lão đảo một cái hoàn hồn, nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Mày làm sao vậy?”

Mục Hưng Hà nói: “Tao, tao tao có chút không thoải mái.”

“Chỗ nào không thoải mái?”

“Có chút choáng váng.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Có lẽ, có lẽ, có lẽ là do bị cảm đi.”

“Vậy mà mày cố chịu một chút đi?”

“Tao, tao không chịu nổi, tao muốn về nhà trước.” Bây giờ trong lòng cậu rất loạn, tâm tình cũng thấp, không biết sau này phải làm sao bây giờ, muốn yên lặng một chút, thế nhưng trước khi yên lặng một chút, vẫn không quên nói: “Mày ở đây chờ Đông Đông, trời tối, hai người xe đạp chậm một chút, nhất định phải để ý Đông Đông.”

“Biết rồi, mày đạp xe cũng phải chú ý an toàn.”

Mục Hưng Hà đưa hai cái bánh bao giấu kín trong túi áo cho Tưởng Tiểu Quân, cất bước đi về phía giáo viên chủ nhiệm, xin nghỉ cùng giáo viên chủ nhiệm, đến sân thể dục lấy xe, đẩy ra ngoài trường học, bước chân dài, ngồi lên, đạp xe trong tiếng huyền ảo mơ hồ của trường học, chậm rãi đạp xe đạp chạy về trấn Cẩm Lí.

Bây giờ đã là mùa thu, bên trong gió mang theo cảm giác mát mẻ, thổi vù vù vào mặt Mục Hưng Hà, cậu tỉnh táo chốc lát, lại lần nữa rơi vào tình cảnh mới vừa rồi, trong tình cảnh kia cậu đi qua khô hạn đi qua hoang vu đi qua hắc ám, nhìn từng nụ hoa tươi đẹp tràn ngập trong màu xanh hi vọng, nụ hoa vươn lên, nở rộ, héo tàn, kết thành đầy rẫy quả lớn, phát hiện ánh sáng vàng rực rỡ, phần cuối của ánh sáng là Lâm Đông đang đứng, Lâm Đông nở nụ cười... Tim không thuộc về cậu nữa.

Đúng, tim không thuộc về cậu, thuộc về Lâm Đông, nhưng Lâm Đông là nam sinh, cậu nên làm gì... Đột nhiên cậu nổi nóng đạp xe đạp, tiếng gió gào thét ở bên tai, đầu cậu đầy mồ hôi về đến nhà.

Bị ba mẹ giục giã, chết lặng tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm ở trên giường ngẩn người, mấy ngày kế tiếp đột nhiên trở nên ít lời, sau kỳ nghỉ quốc khánh, Lâm Đông và Hạ Tiểu Xuyên trở về từ nhà bà nội Tiểu Xuyên, gọi Mục Hưng Hà đi xem phim, nhưng Mục Hưng Hà từ

chối, hai người gọi Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân đến nhà xem đĩa video.

Kỳ Kỳ mở miệng hỏi: “Lâm Đông, Hưng Hà làm sao vậy?”

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Cái gì làm sao vậy?”

“Mày không phát hiện ra gần đây Hưng Hà phân tâm sao?”

“Có sao? Gần đây tao đều ở nhà cô ở quê, không thấy Hưng Hà.”

“Vậy mày cũng không biết.” Kỳ Kỳ lại biết, kỳ nghỉ quốc khánh nó và Tưởng Tiểu Quân đi một chuyến đến nông thôn, ở hai ngày rồi trở lại, lúc trở lại tìm Mục Hưng Hà chơi đùa, Mục Hưng Hà không hứng thú lắm, cuối cùng không thém phản ứng lại nó và Tưởng Tiểu Quân, nó cũng không biết chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Anh, Hưng Hà làm sao vậy? Anh ấy không chơi đùa với chúng ta, không phải đã nói trước, cùng đi đến nhà ăn của trường học mấy người ăn cơm sao? Khi nào thì đi?”

Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ một cái.

Kỳ Kỳ thức thời mà ngậm miệng.

Lâm Đông chuyển hướng sang Tưởng Tiểu Quân, hỏi: “Tiểu Quân, Hưng Hà làm sao vậy?”

Tưởng Tiểu Quân gãi đầu một cái nói: “Không có chuyện gì đâu.”

“Vậy sao anh ấy không ra chơi?”

“Có lẽ là vì buổi tối thức đêm đọc truyện tranh với đọc sách đi.”
Tưởng Tiểu Quân giải thích thay Mục Hưng Hà.

Lâm Đông ngẫm lại cũng đúng, mỗi khi Mục Hưng Hà phát hiện một quyển sách hay một quyển truyện hay, đều thích một hơi xem

xong, thỉnh thoảng thức đêm cũng có, cậu nói: “VẬY chờ anh ấy ngủ đủ rồi lại tìm anh ấy.”

Tưởng Tiểu Quân mở miệng nói: “Em đừng tìm nó.”

Lâm Đông nghi hoặc nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân ho khan một tiếng, nói: “Không phải là hai người mới từ nông thôn trở về sao? Tiệm tạp hóa nhóc con cũng phải thu thập một chút, tên Hưng Hà kia chắc chắn còn đang ngủ, lát nữa anh đi xem xem.”

Tiệm tạp hóa nhóc con đúng là cần phải thu thập, Lâm Đông không xem đĩa video nữa, chạy sang tiệm tạp hóa nhóc con, hỗ trợ sắp xếp lại tạp hoá, Hạ Tiểu Xuyên cũng đi cùng, trong phòng chỉ có Kỳ Kỳ cùng Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ đang gặm bắp ngô, trong nháy mắt không còn hứng thú xem đĩa video, đứng dậy nói: “Tao đi tìm Hưng Hà.”

Kỳ Kỳ ngẩng đầu hỏi: “Anh không xem đĩa video à?”

“Không xem.”

“VẬY bắp ngô thì sao? Anh không ăn sao?” Kỳ Kỳ chỉ vào một cái bắp ngô trên bàn nói.

“Không ăn, mà ăn đi.”

“VẬY được, mọi người cứ đi đi, em tự mình ăn bắp ngô, tự xem đĩa video.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chân đi ra khỏi phòng, đi đến nhà Mục Hưng Hà, ba mẹ Mục Hưng Hà đều đi làm, trong sân trống rỗng, hắn đi thẳng tới cửa phòng Mục Hưng Hà, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“Ai vậy?” Bên trong truyền đến giọng nói phờ phạc của Mục Hưng Hà.

“Tao.” Tưởng Tiểu Quân nói một câu: “Tiểu Quân.”

“Há, vào đi.” Mục Hưng Hà miễn cưỡng trả lời.

Tưởng Tiểu Quân đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Mục Hưng Hà nằm ở trên giường, cầm trong tay quyển sách đang đọc, hình như là đọc “Thép đã tôi thế đấy”, Tưởng Tiểu Quân cười cười, đóng cửa lại, ngồi vào bàn đọc sách nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà biết Tưởng Tiểu Quân đến, cậu không để ý đến Tưởng Tiểu Quân, kết quả cái tên Tưởng Tiểu Quân này không nói lời nào, cứ nhìn mình chăm chăm, cậu cầm sách một chút rồi ngồi dậy, hỏi: “Bà mẹ mày, nhìn tao làm gì!”

Tưởng Tiểu Quân khinh thường bĩu môi.

“Mày trưng ra cái biểu tình gì vậy?”

“Cần tao làm thêm lần nữa không?” Tưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại, rồi bĩu môi.

Mục Hưng Hà tiện tay kéo cái gối trên giường ném về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân vươn tay đón lấy, chửi một câu: “Nhìn bộ dạng ngu đần của mày kìa.”

“Ai ngu?”

“Mày!” Tưởng Tiểu Quân ôm gối vào trong lòng, hỏi: “Sợ chưa?”

“Lão tử sợ cái gì?”

“Lâm Đông đó.”

Mục Hưng Hà trong nháy mắt chột dạ.

Tưởng Tiểu Quân cười nói: “Cầu xin tao đi, cầu xin tao tao giúp mày.”

“Nhìn bộ dạng ti tiện của mày kia!” Mục Hưng Hà phỉ nhổ một câu.

Tưởng Tiểu Quân cười nói: “Không ti tiện bằng mày, từ nhỏ người ta đã coi mày là anh em, lớn lên mày lại xem người ta như vợ, mày nói xem mày có ti tiện —— “

Tưởng Tiểu Quân vẫn chưa nói hết, Mục Hưng Hà đột nhiên nhảy từ trên giường xuống, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai nhào lên, một tay bịt miệng Tưởng Tiểu Quân, nhìn ngoài cửa sổ một chút, hạ thấp giọng hỏi: “Làm sao mày biết?”

Tưởng Tiểu Quân dùng sức gỡ tay Mục Hưng Hà, phì phì hai lần, nói: “Lão tử lớn hơn mày, chuyện từng trải nhiều hơn mày!”

Mục Hưng Hà nhìn chăm chăm Tưởng Tiểu Quân, không hề động đậy mà nhìn chăm chăm Tưởng Tiểu Quân, làm cho Tưởng Tiểu Quân sợ hãi trong lòng, Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng ôm ngực: “Đừng nói là mày sẽ di tình biệt luyến, chuyển qua thích tao nhá?”

“Cút sang một bên.” Mục Hưng Hà đặt mông ngồi vào đối diện Tưởng Tiểu Quân, chỉ vào Tưởng Tiểu Quân nói: “Thì ra mày cũng vậy!”

Mục Hưng Hà vốn thông minh như vậy, không cần biết là chuyện gì, chỉ cần cậu có phát hiện, lại được nhắc nhở, cậu có thể tóm được điểm mấu chốt, lúc này từ trong ánh mắt, trong giọng nói Tưởng Tiểu Quân phán đoán ra được, Tưởng Tiểu Quân cùng cậu là một loại người.

Tưởng Tiểu Quân cũng chịu phục, hào phóng thừa nhận: “Ừ.”

Mục Hưng Hà tiếp tục nhìn chăm chăm Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Nhìn cái gì vậy? Yêu tao?”

“Không biết xấu hổ!”

Tưởng Tiểu Quân lại hỏi: “Yêu Lâm Đông?”

Lần này Mục Hưng Hà không lên tiếng.

Tưởng Tiểu Quân ném cái gối lên trên giường: “Tao đã sớm nhìn ra rồi.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Chừng nào thì mày nhìn ra?”

Tưởng Tiểu Quân dựa nhẹ vào ghế một chút, tìm tư thế thoải mái, nói: “Thời điểm tao hiểu.”

“Mày hiểu thì khi nào?”

“Năm hai trung học”

“Hiểu thật sớm.” Mục Hưng Hà hỏi: “Bởi vì nhìn thấy nam sinh cùng nam sinh hôn môi?”

“Ừ, đó chỉ là lời dẫn, lời dẫn làm tao thức tỉnh.” Tưởng Tiểu Quân quay đầu nói: “Ngược lại là mày, y chang một thằng ngu.”

“Mày mới ngu ngốc!”

“Mày ngu ngốc!”

Lời này mà nói lúc trước, Mục Hưng Hà chắc chắn sẽ chửi nhau với Tưởng Tiểu Quân đến cùng, thế nhưng những ngày gần đây, sau khi cậu trải qua nhận thức và xoắn xuýt, cậu tạm thời không có tâm tình mắng Tưởng Tiểu Quân, trái lại bởi vì Tưởng Tiểu Quân đã sớm trải qua loại xoắn xuýt này, có chút đau lòng, cậu mở miệng hỏi: “Tiểu Quân, lúc đó mày có khổ sở không?”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

“Sao không nói với bọn tao?”

“Nói với bọn mày á, bọn mày đều là mấy thằng nhóc chết tiệt, biết cái gì?”

Mục Hưng Hà trịnh trọng nói: “Tao xin lỗi vì lúc đó tao đã vô tâm với mày.”

Tưởng Tiểu Quân cười nói một câu: “Gọi ba đi.”

“Biến mẹ mày đi!”

“Được, tao biến.” Tưởng Tiểu Quân đứng lên muốn đi.

Mục Hưng Hà lập tức mở miệng nói: “Lần tới không hiểu đề, đừng tìm tao và Đông Đông.”

Tưởng Tiểu Quân chỉ vào Mục Hưng Hà nói: “Sao mày lại vô liêm sỉ như vậy, tao hỏi Lâm Đông mắc mớ gì đến mày?”

“Lâm Đông là của tao.”

“Không biết xấu hổ!”

Tưởng Tiểu Quân không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống.

Mục Hưng Hà hỏi vị tiền bối Tưởng Tiểu Quân này những kinh nghiệm liên quan, Tưởng Tiểu Quân cũng không giấu diếm, thẳng thắn với Mục Hưng Hà, nói mình đã từng hồn bay phách lạc, mê man bất lực giống như cậu bây giờ, thế nhưng sau khi xem một chút sách, người được khai thông.

Cuộc sống này, muôn hình vạn trạng, kết hôn sinh con là quỹ tích nhân sinh của phần lớn người, nhưng cũng không phải đáp án tiêu chuẩn của cuộc đời, chỉ cần mình tuân thủ kỷ luật pháp luật, vươn lên hùng mạnh, đều có thể thành nhân tài trụ cột vì quốc gia.

Về phần tình yêu, đừng nói đồng tính hay là yêu người khác phái, rất nhiều người cho dù đã sống cả đời, sống đến khi con cháu đầy cả sảnh đường cũng không biết tình yêu có tư vị gì, tình yêu ấy mà, không thể cưỡng cầu, xem duyên phận đi.

Mục Hưng Hà giật mình nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân cười nói: “Bội phục vì tao thông suốt như vậy hả, tao cũng cảm thấy tao đặc biệt thông suốt, có một ngày mùa đông tuyết rơi, Lâm Đông mặc áo lông, đứng trong tuyết cười, tao nhìn thấy nụ cười kia, trong chớp mắt —— “

“Mày thích Đông Đông của tao!” Mục Hưng Hà trong nháy mắt lạnh cả mặt, cả người đều căng thẳng.

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng phủ nhận: “Không phải.”

Mục Hưng Hà vẫn không buông lỏng chút cảnh giác nào: “Vậy mày thấy Đông Đông cười, mày có cảm giác gì?”

“Yêu thích đó, là yêu thích nam sinh đẹp trai, thế nhưng Đông Đông quá tốt rồi, tao cảm thấy cự ly quá xa, thế nhưng em ấy khiến tao biết mình thích gì.”

Mục Hưng Hà thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nghe Tưởng Tiểu Quân nói, sau đó đem suy nghĩ trong lòng mình nói cho Tưởng Tiểu Quân nghe, những ngày qua cậu thật sự không dám đối mặt với Lâm Đông, cậu thích Lâm Đông không sai, thế nhưng cậu có thể theo đuổi Lâm Đông sao?

Nếu như Lâm Đông thích con trai, vậy cậu sẽ theo đuổi.

Nếu như Lâm Đông thích con gái, vậy cậu chắc chắn không thể kéo Lâm Đông xuống nước, cậu và khi còn bé giống nhau, cậu thích Lâm Đông, cậu muốn giành những thứ tốt nhất cho Lâm Đông, cho nên những ngày qua cậu đều đang nghĩ vấn đề này.

Mục Hưng Hà hỏi: “Tiểu Quân, mày nói xem, Đông Đông có thích tao không?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Hắn là thích đi.”

Mục Hưng Hà vui vẻ ra mặt.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Lâm Đông không có ghét ai nhỉ.”

Mục Hưng Hà: “...”

Chốc lát sau, Mục Hưng Hà còn nói: “Tao cảm thấy Đông Đông không thích con gái, mày xem trong trường học nhiều nữ sinh theo đuổi em ấy như vậy, em ấy cũng không để ý, chắc là em ấy thích nam sinh, cũng có thể là thích tao, đúng không?”

Tưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại: “Tao đi hỏi giúp mày một câu nhá?”

“Đừng!” Mục Hưng Hà nhanh chóng ngăn cản nói: “Tao cần quan sát thêm đã.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Cho nên, bây giờ mày còn thống khổ còn mê man không?”

Mục Hưng Hà nói: “Sớm đã không còn.”

“Vậy tao về nhà.”

“Về nhà làm gì?” Mục Hưng Hà vốn sắp sửa mở ra khúc mắc, bị Tưởng Tiểu Quân khơi thông như thế, khác hẳn sự mê mang trước đây, cả người khôi phục lại bộ dạng rộng rãi trước đây, chủ động quan tâm tới Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Từ sau khi tao lên cấp ba, ba mẹ tao cũng không thường về nhà, ở công ty ăn cơm, ngày hôm nay, bọn họ cũng ở công ty ăn cơm, nói là trưa mai mới làm món ngon cho tao, cho nên trong nhà chỉ có một mình tao, tao về nhà nấu mì ăn liền.”

Mục Hưng Hà thập phần tự nhiên nói: “Nấu giúp tao một phần luôn đi.”

“Cút sang một bên.” Tưởng Tiểu Quân liếc mắt đánh giá trên dưới Mục Hưng Hà một cái, nói: “Buổi sáng vẫn chưa đánh răng rửa mặt hả, lời thôi giống y như thằng ăn mày.”

“Tao vui là được.”

Mục Hưng Hà vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến giọng Lâm Đông: “Hưng Hà, Hưng Hà, anh có ở nhà không?”

“Lâm Đông đến.” Tưởng Tiểu Quân nói xong quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà mới vừa rồi còn đứng trước mặt đột nhiên biến mất.

Hắn quay đầu tìm kiếm, nhìn thấy Mục Hưng Hà đang tìm quần áo trong tủ quần áo, vội vội vàng vàng giống y như chó nằm nhòai trong tủ tìm quần áo, tìm xong cấp tốc mặc vào người, mặc xong liền nhào tới trước bàn đọc sách, lấy một cái gương và lược từ trong ngăn kéo nhanh chóng chải tóc, chải xong tóc tai lấy ngón tay liếm liếm nước bọt phui bên trong khóe mắt hai lần, sau đó giơ tay lên hà hà hai cái, tự mình ngửi thử, xác định miệng không thối, cậu mới lập tức đứng thẳng người.

Mẹ nó, chưa từng thấy Mục Hưng Hà tự mình chỉnh chu như thế, Tưởng Tiểu Quân nhìn mà mắc ói muốn chết.

Mục Hưng Hà lại cảm thấy mình đã lấy lại được trạng thái đẹp trai nhất nghênh đón Lâm Đông.

Lâm Đông đứng ở ngoài cửa hỏi một tiếng: “Hưng Hà, anh có ở nhà không?”

Mục Hưng Hà sửa lại tóc tai một chút, nói: “Có.”

Lâm Đông bưng một cái khay tre tiến vào, còn bốc khói trắng, nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân bên cạnh Mục Hưng Hà nói: “Tiểu Quân, anh cũng ở đây à.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Đúng vậy.”

“Vừa lúc, cô em làm bánh bao, anh cũng tới nếm thử một cái.”

“Được.” Tưởng Tiểu Quân đã sớm đói bụng, vươn tay lấy một cái cắn một cái, khen ăn ngon.

Lâm Đông liếc mắt nhìn thấy Mục Hưng Hà không đi đến, nói: “Hưng Hà, anh cũng lại đây ăn đi.”

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông, cậu và Lâm Đông rõ ràng là đồng thời sống phóng túng lớn lên, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, cậu lại như mới quen Lâm Đông, trong lòng vừa mới mẻ lại kích động, còn có chút ngượng ngùng, vươn tay gãi gãi sau gáy, nói: “Được.”

Mục Hưng Hà đi đến bên người Lâm Đông, cảm giác quần bị giật một chút, cậu quay đầu nhìn lại, Lâm Đông đang giúp cậu kéo quần, đồng thời nói: “Hưng Hà, anh đã bao lớn rồi, mặc quần áo cũng không biết kéo lại cho đàng hoàng hay sao? Anh xem này, quần lót của anh lòi ra bên ngoài rồi, anh không biết à?”

Tưởng Tiểu Quân không nhịn được “Phốc” một tiếng cười ra tiếng.

Mặt Mục Hưng Hà đỏ chót.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 113: Nickname

Mục Hưng Hà đã cảm giác được hai má nóng lên, cậu vội vàng giặt lại quần từ trong tay Lâm Đông, không được tự nhiên xoay người, tự mình chỉnh lại, nghe thấy tiếng cười của Tưởng Tiểu Quân, cậu quay đầu lại mắng: “Cười! Cười con mẹ mày chứ cười!”

Tưởng Tiểu Quân cười càng to hơn.

Mục Hưng Hà nhắc chân muốn đá hấn.

Lâm Đông nhanh chóng kéo lại, nói: “Hưng Hà, anh đừng đá, Tiểu Quân đang ăn bánh bao đó, anh cũng rửa tay rồi lại đây ăn bánh bao đi.”

Mục Hưng Hà mới dừng lại.

Lâm Đông cười nói: “Có bánh nhân đậu hũ anh thích ăn đó, ăn không?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

“Nhanh đi rửa tay.” Lâm Đông thúc giục Mục Hưng Hà.

Lúc này Mục Hưng Hà mới đi rửa tay, thuận tiện rửa luôn mặt, đứng trước gương tân trang một phen, trở lại phòng khách, nhìn thấy Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân ngồi ở trên ghế salon tán gẫu, cậu chần chừ chốc lát, muốn ngồi bên cạnh Lâm Đông, lại bị Tưởng Tiểu Quân giành trước một bước, cậu trừng mắt với Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân làm bộ không nhìn thấy, cầm một cái bánh bao tiếp tục ăn.

Mục Hưng Hà đá Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân ra vẻ cái gì cũng không biết, hỏi: “Làm sao?”

Mục Hưng Hà hất hất cằm với hắn, ra hiệu hắn ngồi sang bên cạnh, hắn vẫn như trước tỏ vẻ cái gì cũng không biết, Mục Hưng Hà tức giận cắn răng, túm Tưởng Tiểu Quân đi, không để ý đến tiếng cười ngu ngốc của Tưởng Tiểu Quân, mạnh mẽ ngồi vào bên cạnh Lâm Đông.

Lâm Đông đem bánh bao đưa cho Mục Hưng Hà ăn.

Mục Hưng Hà vui vẻ nhận lấy.

Lâm Đông quay đầu hỏi: “Hưng Hà, gần đây anh làm sao vậy?”

Mục Hưng Hà trả lời: “Không làm sao cả.”

“Bọn Kỳ Kỳ nói, gần đây anh rất sa sút, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Có sao? Anh có sa sút sao?”

Lâm Đông nhìn kỹ Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà thật không dám chạm mắt với Lâm Đông, ánh mắt có chút né tránh, trong lòng chột dạ, chỉ có thể cúi đầu ăn bánh bao, nhỏ giọng nói: “Buổi tối đọc sách quá muộn thôi.”

Đối với lý do này, Lâm Đông cũng không hoài nghi, rất tự nhiên nói: “Anh đi ngủ sớm một chút, đừng thức đêm, không tốt cho sức khỏe.”

Mục Hưng Hà bé ngoan gật đầu.

Tưởng Tiểu Quân ở bên cạnh nhìn Mục Hưng Hà cùng sự ngoan ngoãn không tương xứng của cậu, lần thứ hai không nhịn được “Xì” một tiếng, Mục Hưng Hà lập tức quay đầu mắng: “Tưởng Tiểu Quân, hôm nay mày bị bệnh cười đúng không?”

Tưởng Tiểu Quân thực sự cười không dừng được.

Mục Hưng Hà cũng quần bách cực kỳ, thực sự không nhịn được, trèo lên trên ghế salon ôm gối đánh vào người Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân trốn ra phía sau Lâm Đông, khi gối sắp sửa đập phải Lâm Đông, Mục Hưng Hà nhanh chóng thu tay lại, chọc cho Lâm Đông tức cười.

Lâm Đông xác minh xong Mục Hưng Hà không có chuyện gì, cậu cũng yên tâm, cùng Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân nháo một trận, đem bánh bao để vào nhà bếp, cầm khay tre trống không rời đi, buổi trưa ăn cơm ở tiệm tạp hóa nhóc con, cơm nước xong, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ tới tìm cậu cùng Hạ Tiểu Xuyên.

Vừa vặn trong cửa hàng cũng không có chuyện gì, lại là sau giờ học, năm người đều không muốn đi chơi, liền đến phòng Lâm Đông nghỉ ngơi, bên trong phòng bật bài hát được yêu thích, năm người ngã trái ngã phải nằm ở trên giường, liếc nhìn tạp chí, sách rồi buồn ngủ, Kỳ Kỳ không có áo ngủ nói: “Lâm Đông, Hưng Hà, khi nào thì hai người mang tao cùng Tiểu Xuyên đi đến trường học mấy người ăn đồ ăn?”

Lâm Đông trả lời: “Chờ thứ bảy đi, thứ bảy lớp 12 học bù, nhà ăn mở, lúc thường bọn mày cũng phải lên lớp, không có thời gian.”

Kỳ Kỳ quay đầu lại hỏi: “Ai trả tiền?”

Lâm Đông nói: “Ai ăn người đó trả tiền.”

“Mày không thể bao tao sao?”

“Không thể.”

“Tại sao?”

“Bị mày ăn nghèo thì phải làm sao bây giờ?”

Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ở bên cạnh cười.

Kỳ Kỳ bị mấy người Lâm Đông dè bủ thành thói quen, nó không nói chuyện ăn nữa, nó bắt đầu nói đến chuyện chơi đùa, cùng Lâm Đông nói: “Lâm Đông, vậy chúng ta đến nhà ăn của bọn mày ăn cơm xong rồi làm gì?”

“Về nhà.”

“Về nhà nhanh như vậy à?”

“Nếu không thì mày muốn làm gì?”

“Lên mạng á.”

Lâm Đông nghe vậy nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nói: “Tao nghe nói gần trường học bọn mày có thật nhiều quán Internet, bên trong quán Internet có thật nhiều máy vi tính, trong máy vi tính có rất nhiều phim hay và game hay, chúng ta đi chơi đi.”

“Không đi.”

“Tại sao?”

“Chơi không hay.”

Kỳ Kỳ kinh ngạc hỏi: “Bọn mày đều đi rồi à?”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân luôn luôn có lòng hiếu kỳ, lên cấp ba không bao lâu, ba người liền đi quán Internet,

Mục Hưng Hà cảm thấy chơi game rất vui, thích chơi, thế nhưng Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân không có hứng thú quá lớn với việc chơi game, nên lập tài khoản Q, cho dù trong nhà có máy vi tính, cậu cũng không chơi.

Kỳ Kỳ kinh ngạc lần thứ hai hỏi: “Bọn mày lập tài khoản Q à?”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Bọn tao còn có nickname.”

Hạ Tiểu Xuyên cũng cảm thấy hứng thú xoay người hỏi: “Nickname của hai người là gì?”

Lâm Đông nói: “Em là Đông Đông.”

“Chả có ý nghĩa gì.” Hạ Tiểu Xuyên quay đầu hỏi: “Tiểu Quân anh sao?”

Tưởng Tiểu Quân trả lời: “Tao là hành tẩu trong tuyết.”

“Vậy còn Hưng Hà? Hưng Hà thì sao?”

Tưởng Tiểu Quân không trả lời.

Mục Hưng Hà mặc kệ Hạ Tiểu Xuyên.

Hạ Tiểu Xuyên hỏi Lâm Đông: “Lâm Đông, nickname của Hưng Hà là gì?”

Lâm Đông nói: “Anh bảo anh ấy trả lời đi.”

Mục Hưng Hà không để ý tới Hạ Tiểu Xuyên.

Lòng hiếu kỳ của Hạ Tiểu Xuyên bị gọi lên, Kỳ Kỳ cũng ồn ào, cùng nhau hỏi Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân, Lâm Đông không chịu nổi trước nói: “Tiểu Quân, nickname của Hưng Hà có phải là thương tâm bên trong lạnh lùng?”

“Sửa lại rồi.” Tưởng Tiểu Quân nói.

“Sửa lại? Đổi thành cái gì?”

“Gần đây mới vừa thay đổi.” Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà một cái, nói: “Đổi thành, một đầu cô độc chờ yêu tiểu sói hoang.”

Một đầu cô độc chờ yêu tiểu sói hoang —— đặt ở trên Q thì cảm thấy không có gì, nhiều lắm thì là lập dị tẻ nhạt với ngu ngốc, thế nhưng bị Tưởng Tiểu Quân đọc ra như thế, Lâm Đông, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đều không khống chế được cười to.

Còn tiểu sói hoang, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên cười ha ha.

Mục Hưng Hà vốn cảm thấy không có gì, bị bọn họ cười như thế, phát hiện cái nickname này hình như thật sự có chút xấu hổ, cậu đập hai phát lên mông Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên: “Không cho cười, đều không cho cười.”

Kỳ Kỳ xoa cái mông đau nói: “Anh cứ đá bọn em, sao anh không đá Lâm Đông, Lâm Đông cũng cười.”

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông lập tức thức thời ngậm miệng lại, vô tội chớp đôi mắt đen láy hai lần với Mục Hưng Hà, trong nháy mắt Mục Hưng Hà cảm thấy tim mềm nhũn, thiếu chút nữa luân hãm vào, dựa vào một chút lý trí vẫn còn tồn tại, quay đầu đập thêm hai phát lên mông Kỳ Kỳ: “Đông Đông không cười, tao chỉ thấy mày và Tiểu Xuyên cười.”

Kỳ Kỳ đánh không lại Mục Hưng Hà, không thể làm gì khác hơn là kinh hãi, trốn sau lưng Tưởng Tiểu Quân, lúc này mới tránh thoát một kiếp, tiếp tục cùng Tưởng Tiểu Quân nói chuyện lên mạng, nói mãi, năm người đều mệt mỏi, dồn dập nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, Mục Hưng Hà mở mắt ra, cậu nghe tiếng ve kêu xào xạc, nhìn một vầng ánh sáng xuyên qua cửa sổ, có bụi bay bay, thứ kia di chuyển giống như là vết tích của thời gian, ghi chép lại thời khắc sau giờ Ngọ, cậu chậm rãi chuyển động ánh mắt, rơi vào trên mặt Lâm Đông.

Lúc này Lâm Đông đã ngủ say, phát ra tiếng thở nhỏ, ngủ rất an ổn, lông mi thật dài tại tỏa ra màn đen dưới đôi mắt, khiến cho khuôn mặt càng thêm trắng nõn dễ nhìn.

Lâm Đông thật sự rất đẹp trai, Thị Nhất Trung cũng giống trung học Cẩm Lý, trong âm thầm cũng có bảng xếp hạng tứ đại mỹ nam tử cùng mười hai đại mỹ nữ, buồn cười là bất kể tứ đại mỹ nam tử hay là mười hai đại mỹ nữ, đầu bảng đều là Lâm Đông, bây giờ nhìn lại không sai một chút nào, Lâm Đông nhìn còn đẹp hơn cả con gái.

Mục Hưng Hà điều chỉnh tư thế một chút, dùng chân đẩy Kỳ Kỳ ngủ như lợn chết đến bên tường, khiến cho toàn bộ cơ thể mập mạp của Kỳ Kỳ đều dán lên trên tường, cậu nằm nghiêng ở trên giường, nhìn chằm chằm Lâm Đông lần thứ hai nhìn, nhìn cái trán, nhìn lông mày, nhìn đôi mắt đóng chặt, nhìn sống mũi cao, nhìn cái miệng hồng hồng của Lâm Đông... Đẹp như vậy, cậu xem mà trong lòng ngọt ngào, không nhịn được tự mình cười rộ lên.

Chợt nghe một câu “Cười thật đậm đấy”, cậu đột nhiên cả kinh, định thần nhìn lại là Tưởng Tiểu Quân, cậu đề thấp giọng nói: “Mày làm gì vậy?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Không chịu nổi ý đậm, hèn mọn như chó với Lâm Đông của mày.”

“Hèn mọn như chó, ý đậm, mày nói tao —— “

“Đúng, tao nói mày đó, nói xong rồi.” Tưởng Tiểu Quân dịch người nói: “Tao ngủ, mày thích làm gì thì làm.”

Tưởng Tiểu Quân thật sự ngủ.

Mục Hưng Hà không có chút tức giận nào, cậu tiếp tục nhìn Lâm Đông, vẫn luôn mỉm cười nhìn, mãi đến tận khi giấc ngủ trưa sắp kết thúc, lông mi Lâm Đông rung rung hai lần, tỏ vẻ sắp tỉnh lại, cậu nhanh chóng nhắm mắt lại, cùng bốn người Lâm Đông rời giường, sau đó về đến nhà nằm dài trên giường, nghĩ đến Lâm Đông, ngủ cả buổi chiều.

Trong giấc mơ mơ thấy Lâm Đông, sau khi tỉnh lại trong lòng đắc ý, ngày nghỉ quốc khánh cuối cùng tâm trạng Mục Hưng Hà rất tốt đẹp, mãi cho đến khi khai giảng, Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông Tường và Tiểu Quân đi học, buổi trưa ở trong nhà ăn của trường học ăn cơm trưa.

Mới từ nhà ăn đi ra, ba nữ sinh đi tới, ngăn cản đường đi của bọn họ, nữ sinh ở giữa có chút xấu hổ nói: “Lâm Đông, bạn có rảnh không?”

Lâm Đông rất thành thực mà nói: “Có.”

“Vậy mình có thể nói chuyện với bạn không.”

“Nói đi.”

Nữ sinh nhìn Mục Hưng Hà, rồi nhìn Tường Tiểu Quân, sau đó nhỏ giọng nói: “Mình có thể nói chuyện riêng với bạn không? Mình có chuyện rất quan trọng, đến sân thể dục nói đi.”

Được Nguyễn Tâm Bình dạy dỗ, Lâm Đông cực kỳ tôn trọng nữ sinh, nếu nữ sinh đã nói như vậy, vậy cậu gật đầu một cái nói: “Vậy cũng được.”

Sau đó Lâm Đông liền theo nữ sinh kia đi đến sân thể dục.

Mục Hưng Hà cùng Tường Tiểu Quân đứng ở ngoài sân thể dục.

Tường Tiểu Quân nói: “Lại là tỏ tình.”

Mục Hưng Hà nói: “Tao biết.”

Học sinh cấp hai và học sinh cấp ba thật sự có khác nhau rất lớn, học sinh cấp hai thậm chí đều xấu hổ viết thư, xấu hổ nữa thì viết thư tình nặc danh, nhưng cấp ba không giống như vậy, cấp ba lại trực tiếp tỏ tình, trực tiếp tỏ tình, không thể học tập cho giỏi sao?

Mục Hưng Hà lão đại mắt hừng nhìn chăm chăm sân thể dục, nhìn chăm chú nữ sinh đối diện Lâm Đông, người không biết còn tưởng rằng cậu yêu nữ sinh kia, kỳ thực cậu sợ nữ sinh kia chiếm tiện nghi của Lâm Đông, nhìn chăm chú mười phút, phát hiện Lâm Đông chẳng những không có ý định trở về, ngược lại cùng nữ sinh kia đi vòng quanh sân thể dục trò chuyện.

Tình huống này là thế nào?

Lâm Đông thích cô ta?

Mục Hưng Hà sửng sờ, trong lòng hoảng loạn vừa vội vừa khổ.

Sau hai mươi phút, cuối cùng thì Lâm Đông cùng nữ sinh kia trở về, nữ sinh phát tay một cái với Lâm Đông, sau đó rời đi, Lâm Đông đi tới cạnh Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nói: “Đi thôi, chúng ta trở về phòng học.”

Mục Hưng Hà đề lại các loại cảm xúc, giọng nói có chút cứng đờ hỏi: “Hai người tán gẫu cái gì thế?”

Lâm Đông nói: “Tán gẫu chuyện học tập tán gẫu chuyện lý tưởng.”

Mục Hưng Hà nghi hoặc mà hỏi: “Không phải cô ta tỏ tình với em à?”

Lâm Đông nói: “Đúng vậy mà.”

“Em đồng ý hả?”

“Không có.”

“Vậy sao hai người tán gẫu lâu như vậy?”

“Em khai sáng cho cô ấy.”

“Em thích cô ta?”

“Không có.”

“Không yêu thích thì em khai sáng cho cô ta làm gì? Còn hàn huyên lâu như vậy, người không biết còn tưởng rằng em sắp cùng cô ta nói chuyện yêu đương đấy.” Ngữ khí Mục Hưng Hà ai oán lại oan ức, hình như là bị đối xử bất công rất lớn, nói xong liền cảm thấy mình có lòng dạ hẹp hòi lại làm kiêu, bỏ lại Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân đi về hướng nhà vệ sinh.

Lâm Đông vô cùng nghi hoặc.

Tưởng Tiểu Quân cũng không nghĩ ra Mục Hưng Hà còn có bộ dạng không muốn người chớ đều biết này.

Lâm Đông không hiểu hỏi: “Hưng Hà làm sao vậy?”

Tưởng Tiểu Quân suy nghĩ một chút, nói: “Buồn tè.”

Tưởng Tiểu Quân kéo Lâm Đông một chút nói: “Đi, chúng ta cũng đi vệ sinh đi.”

Đi vệ sinh xong, ba người lục tục trở lại phòng học, trong phòng học có thật nhiều học sinh không trở về nhà buổi trưa, tám năm tám ba tán gẫu trò chuyện, vừa vào học kỳ sau là khoảng thời gian nhàn nhã nhất của toàn bộ cấp ba, trong phòng học tràn ngập bầu không khí sung sướng thoải mái.

Mục Hưng Hà có chút tức giận trong lòng, cậu cũng không biết mình tức cái gì, cũng không biết tại sao mình lại hẹp hòi như vậy,

hơn nữa cậu hẹp hòi như vậy, Lâm Đông cũng không tới dỗ dành cậu, thực sự là quá đáng ghét.

Mỗi khi tâm tình của cậu có vấn đề, Lâm Đông đều sẽ đặc biệt sẵn sóc, lần này tại sao lại như vậy chứ, trong lòng cậu không cao hứng, nhìn dáng vẻ Lâm Đông ngồi ở trước bàn đọc sách sửa soạn sách vở, hộp bút, ôn hòa lại dễ nhìn, đột nhiên cậu lại cảm thấy được mình thật đặc biệt sĩ diện cái lão.

Lâm Đông không phải chỉ khai sáng cho nữ sinh một chút thôi sao, có cái gì đâu, cậu là một Đại lão gia sĩ diện cái lão cái gì, nhưng nếu bắt cậu phải chủ động nói chuyện với Lâm Đông, cậu cảm thấy ở thế hạ phong, nhưng không nói chuyện với Lâm Đông, sống còn khó chịu hơn chết.

Cậu ngồi ở ghế của mình, trong lòng ngứa ngáy, đột nhiên nhìn thấy trên bàn bạn cùng bàn có nửa viên phấn, cậu nói một tiếng với bạn cùng bàn rồi lấy đi, chia viên phấn thành một ít đinh nhỏ, ném về phía Lâm Đông một cái, không tới chỗ Lâm Đông, cái đinh phấn quá nhỏ rơi xuống đất.

Cậu lượm một cái đinh phấn hơi lớn, lại sợ ném làm đau Lâm Đông, cuối cùng vẫn là đổi cái nhỏ, dùng sức ném lên bàn của Lâm Đông, ném trúng làm cho bàn của Lâm Đông vang lên một tiếng “bộp”, rất cục khiến cho Lâm Đông chú ý.

Trong lòng cậu vui vẻ, hai tay nhanh chóng cầm sách lên, xoay xoay người, để cho Lâm Đông một cái bóng lưng chăm chỉ học tập.

Lâm Đông: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 114: Tức Phụ Nhi Của Tôi

Lâm Đông nhìn bóng lưng Mục Hưng Hà, nửa ngày không có phản ứng, cậu hoài nghi người ném phấn không phải Mục Hưng Hà, nhìn quanh phòng học một vòng cũng không tìm ra “nhân vật khả nghi” nào, ánh mắt rơi vào bóng lưng chăm chỉ của Mục Hưng Hà lần nữa, gọi: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà tỏ vẻ không nghe thấy.

Lâm Đông đứng dậy đi đến bên cạnh Mục Hưng Hà gọi: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà ra vẻ mới chui ra từ trong biển sách, nhìn về phía Lâm Đông hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Đông hỏi: “Anh mới gọi em hả?”

Mục Hưng Hà ra vẻ mờ mịt, nói: “Không có.”

“Vừa nãy người ném phấn lên trên bàn em không phải anh?”

“Không phải, anh đang đọc sách mà.”

Vì muốn chứng minh cho sự “trong sạch”, Mục Hưng Hà cầm sách trên tay vung lên cho Lâm Đông xem, đồng thời phấn trắng trong bàn tay rơi ra trên bàn sách, rơi xuống trong tầm mắt hai người, Lâm Đông chậm rãi nhắc mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà đầu tiên là sững sờ, ngẩng mặt nhìn về phía Lâm Đông lúng túng nở nụ cười, chợt không biết xấu hổ hỏi: “Vừa nãy anh ném em à?”

Lâm Đông nói: “Không, thứ anh ném là phấn.”

“Phải vậy không?”

“Phải.”

“Há, cái đó, cái đó ——” Mục Hưng Hà đột nhiên chuyển đề tài: “Đông Đông, bây giờ em mệt không?”

Lâm Đông nói: “Còn chưa buồn ngủ.”

Mục Hưng Hà lấp bắp nói: “Vậy, em giải một đề bài cho anh đi.”

“Đề bài gì?”

“Đề vật lý, anh không biết.”

Còn có đề vật lý mà Mục Hưng Hà không biết à? Tuy rằng Lâm Đông nghi ngờ, nhưng vẫn nói: “Anh lấy ra cho em xem một chút đi.”

Mục Hưng Hà vội vàng rút ra một bài thi vật lý từ trên bàn, chỉ vào đề cuối cùng hỏi Lâm Đông, Lâm Đông liếc mắt nhìn tờ bài thi vật lý trống này, cũng không dám thủng Mục Hưng Hà, ngồi vào bên cạnh Mục Hưng Hà, cầm bút Mục Hưng Hà, trên giấy nháp, cực kỳ nghiêm túc giải thích hiện tượng vật lý cho Mục Hưng Hà, mỗi một hiện tượng đều cho một bước đi, rất nhanh chóng phân tích xong xuôi đề bài.

Lâm Đông nhẹ giọng nói: “Chính là quá trình như thế.”

Mục Hưng Hà “Ồ” một tiếng thật dài.

Lâm Đông hỏi: “Đã hiểu chưa?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

“Vậy em trở về nhé?”

“Trở về đi.”

Lâm Đông đứng dậy muốn đi, nhìn thấy trên tay Mục Hưng Hà còn có bụi phấn, dùng sự hiểu rõ về Mục Hưng Hà của cậu, phỏng chừng lát nữa Mục Hưng Hà phải hai lần cho xong việc, cậu móc ra khăn mùi soa hình vuông từ trong túi quần, nắm tay Mục Hưng Hà, hai ba nhát lau sạch sẽ, lấy lại khăn tay rồi đi mất.

Mục Hưng Hà nhìn lòng bàn tay sạch sẽ, đây không phải là lần đầu tiên Lâm Đông lau tay cho cậu, giúp cậu chỉnh lý bản thân, thế nhưng cảm giác hoàn toàn khác trước đây, giống như nơi sâu trong đáy lòng một hạt giống, hạt giống lặng lẽ nảy mầm, chẳng những có ánh sáng còn có mưa, trong lòng cậu đẹp không chịu được, những oan ức, sĩ diện cái láo, lòng dạ hẹp hòi vừa nảy trên sân thể dục, tất cả đã biến mất, cậu cao hứng vô cùng.

Buổi trưa, các bạn học đều nằm ở trên giường ngủ, Mục Hưng Hà lại không buồn ngủ một chút nào, gục xuống bàn, đôi mắt liên tục nhìn chăm chăm vào sau gáy Lâm Đông, sau từ đó mỗi buổi trưa, Mục Hưng Hà đều nhìn Lâm Đông như vậy, nhìn từ trời thu nhìn sang mùa đông, từ mùa đông nhìn sang mùa hè.

Mãi đến tận khi nghỉ hè đến, Lâm Đông đi đế đô. Mục Hưng Hà cũng đi du lịch một lần, vừa trở về liền gọi Tưởng Tiểu Quân đi quán Internet ở Thị Nhất Trung.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Đi quán Internet làm gì?”

Mục Hưng Hà nói: “Lên mạng đó.”

“Chơi game à?”

“Ừ.”

“Thật sự là chơi game hả?”

“Thuận tiện cùng Đông Đông video.”

“Mày xác định lúc này Lâm Đông có online hả?”

“Cũng gần như thế.”

Tưởng Tiểu Quân không muốn đi, bị Mục Hưng Hà mạnh mẽ kéo đi quán Internet, vừa đến quán Internet, Mục Hưng Hà vội vã không nén nổi mà nạp tiền, tìm máy, khởi động máy, nhanh chóng đăng nhập tài khoản Q, trong danh bạ Q tìm nhóm “Ha ha”, bên trong nhóm chỉ có một tài khoản Q, tài khoản Q ghi chú là “Tức phụ nhi của tôi”, nhưng cái ảnh chân dung của “Tức phụ nhi của tôi” là màu xám.

Cậu nhấp hai lần mở ra, gửi tin nhắn sang:

—— Đông Đông, có đó không?

Bên kia ảnh chân dung vẫn là màu xám, cậu thử gửi yêu cầu video qua thử, nửa ngày cũng không có ai nhận, cậu không từ bỏ mà gửi tin nhắn:

—— Đông Đông, em có đó không?

—— Có thì nói với anh một tiếng.

—— Anh và Tiểu Quân đang ở trong quán Internet chơi.

—— Em đang làm gì vậy?

—— Đông Đông.

—— Em ăn cơm chưa?

...

Gửi vài tin nhắn, ảnh chân dung “Tức phụ nhi của tôi” vẫn là màu xám, cậu đeo tai nghe đợi một lúc, không thấy “Tức phụ nhi của tôi” login, quay đầu hỏi Tưởng Tiểu Quân đang nhập tài khoản Q: “Tiểu Quân, chơi game không?”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Chơi trò chơi gì?”

“Mày muốn chơi cái gì?”

“Gì cũng được.”

“Vậy chúng ta chơi game cổ trang, đánh tổ đội đi, vừa vặn mày giúp tao thăng cấp.”

“Được.”

Mục Hưng Hà mở game, cùng Tưởng Tiểu Quân chọn vị trí, bắt đầu cùng nhau đánh quái thăng cấp, Mục Hưng Hà rất biết chơi game, mặc kệ là trò chơi gì, cậu đều học tập vô sự tự thông, đồng thời rất nhanh trở thành người tài ba trong đó, dựa vào sự giúp đỡ của cậu, Tưởng Tiểu Quân thăng cấp nhanh chóng.

Tưởng Tiểu Quân càng đánh càng cao hứng, kích động nói: “Tiến bộ thật nhanh, thêm hai phút nữa, tao có thể mở bản đồ mới rồi.”

Mục Hưng Hà cong môi nở nụ cười: “Hai phút? Quá xem thường lão tử, có lão tử ở đây, lão tử cho mày ba mươi giây thì xuất hiện bản đồ mới, nhìn xem.”

“Ngon!”

Tưởng Tiểu Quân làm nóng người.

Tay trái Mục Hưng Hà đặt trên bàn phím gõ đùng đùng, đang muốn ra đại chiêu, trong ống nghe truyền đến tiếng vang “Tích tích” của Q, với mấy tiếng Q vang, trong đầu cậu chợt lóe lên ý nghĩ trong nháy mắt “Là Lâm Đông”, một giây sau, cậu thu nhỏ cửa sổ trò chơi, vào danh sách Q nhìn, quả nhiên là ảnh chân dung của “Tức phụ nhi của tôi” đang lóe lên.

Trong lòng cậu vui vẻ, không chậm trễ chút nào tắt game, mở danh sách Q ra, nhìn thấy Lâm Đông trả lời, đầu tiên là cười ngây

ngô, trả lời lại Lâm Đông một câu, sau đó mở webcam của máy vi tính ra, trước webcam chỉnh lý quần áo, tóc tai cùng tư thế ngồi, xác định mình cực kỳ, phi thường cùng với tuyệt đối hoàn mỹ, lập tức gửi yêu cầu video cho Lâm Đông.

Nhìn thấy Lâm Đông trong nháy mắt nở nụ cười, vẫy tay với Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Anh đang ở quán Internet bên cạnh trường học à?”

Mục Hưng Hà nói: “Đúng vậy.”

“Chỉ một mình anh?”

“Không phải, còn có Tiểu Quân.”

“Tiểu Quân đâu?”

“Đang chơi game đấy.”

“Em nhìn anh ấy một chút.”

“Nhìn nó làm gì, nhìn anh là được rồi.” Mục Hưng Hà không cho Lâm Đông nhìn Tường Tiểu Quân, hỏi tiếp: “Sao bây giờ em mới lên mạng?”

“Em tán gẫu với ông ngoại em.”

“Tán gẫu cái gì vậy?”

“Chỉ là một ít việc nhà thôi.”

“Không tán gẫu với anh à?”

“Tán gẫu cái gì với anh?”

Mục Hưng Hà cao hứng cùng Lâm Đông trò chuyện, tán gẫu khi thể ngất trời, căn bản là không nghe thấy Tưởng Tiểu Quân gọi mình, Tưởng Tiểu Quân bên này ấn con chuột vang liên hồi, trong miệng thúc giục nói: “Hưng Hà, mày nhanh lên đi, tao không ngăn được.”

Nửa ngày không thấy Mục Hưng Hà có phản ứng.

Tưởng Tiểu Quân quay đầu nhanh chóng liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà, không nhìn còn không biết, vừa nhìn mới phát hiện Mục Hưng Hà căn bản không chơi game, mà giống như con chó ngốc, đang cùng Lâm Đông video tán gẫu.

Tưởng Tiểu Quân nổi giận, hô to: “Mục Hưng Hà!”

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn sang.

“Tao chết!”

“Cái gì mà mày chết?”

Lúc này Mục Hưng Hà mới nhớ tới game, quay đầu nhìn về phía màn hình máy vi tính của Tưởng Tiểu Quân, nhân vật phong lưu tiêu sái nằm trong vũng máu, Tưởng Tiểu Quân chửi Mục Hưng Hà âm lên: “Mục Hưng Hà, bà mẹ mày!”

“Há, chết rồi.”

“Chết đến mức không thể chết lại.”

“Cứu sống đi.”

“Làm sao mà cứu sống?”

“Dùng tài khoản của tao á.”

Mục Hưng Hà nói cho Tưởng Tiểu Quân biết tài khoản game của mình, sau đó Tưởng Tiểu Quân đăng nhập vào, lấy trang bị trong

game của Mục Hưng Hà chia ra làm hai, chia cho hấn và Lâm Đông, mà Mục Hưng Hà thì không biết, vẫn cứ đắc ý mà cùng Lâm Đông tán gẫu, nhiều đề tài tẻ nhạt, cậu đều cười rất vui vẻ, vì muốn cùng Lâm Đông tán gẫu thêm một lúc, cậu kín đáo đưa cho Tướng Tiểu Quân hai đồng, để Tướng Tiểu Quân bỏ thêm thời gian lên mạng, tiếp tục cùng Lâm Đông tán gẫu, mãi cho đến cho tới khi máy nhắc nhở, cậu mới nói tạm biệt với Lâm Đông.

Vừa quay đầu nhìn thấy Tướng Tiểu Quân vẫn còn đang chơi game, nhân vật trong game mặc áo giáp vàng chói lọi, cầm trong tay cây thương hình lá sậy, vừa ra chiêu, quét ngang một đám lớn, chỉ là chiêu số này, khôi giáp này, vũ khí này sao nhìn quen mắt như vậy chứ, Mục Hưng Hà thừa dịp máy vi tính còn chưa tắt máy, nhanh chóng lên tài khoản chơi game, mở ra xem, khu trang bị trống tuếch.

Tướng Tiểu Quân!

Ra khỏi quán Internet, Mục Hưng Hà còn đang chửi Tướng Tiểu Quân, chửi tới mức Tướng Tiểu Quân vô lực phản kích, chuyển sang mời Mục Hưng Hà ăn mì thạch, lần này Mục Hưng Hà cũng nguôi giận.

Tướng Tiểu Quân hỏi: “Khi nào thì Lâm Đông trở về?”

Mục Hưng Hà vừa ăn mì thạch vừa nói: “Tuần sau sẽ trở lại, lúc đó tao tới chỗ này đón em ấy.”

“Trong nhà người ta có xe, cần mày đón sao?”

“Đương nhiên cần.” Mục Hưng Hà múc nửa muỗng dầu ớt tưới vào mì thạch, mì thạch óng ánh có thêm nhiều màu sắc, càng khiến người ta muốn ăn, cậu vừa ăn vừa nói: “Không phải ba em ấy mở thêm chi nhánh ở thành phố này sao? Trở về thế nào cũng phải đi đến công ty xem một chút, lúc đó Đông Đông không cùng ba mẹ đi đến công ty, tao qua bên này đón em ấy trở về trấn.”

“Biết thời gian nào trở về rồi sao?”

“Biết rồi.”

“Có cần tao tới đón cùng không?”

“Mày muốn tới thì tới, không muốn thì thôi.”

“Vậy tao đến lên mạng.”

“Được.”

Một tuần sau, Mục Hưng Hà rời giường rất sớm, ăn điểm tâm xong, cẩn thận tắm rửa, gội đầu, mặc áo ngắn tay và quần bò mới mua, chạy đến phòng ba mẹ nhìn một loạt mỹ phẩm dưỡng da của mẹ, cậu cũng không biết dùng như thế nào, đành dùng kem dưỡng da Đại Bảo SOD mặt ong của ba, xịt nước hoa dòng Eau de Cologne của ba, cầm lấy máy sấy tóc của mẹ, đứng trước kính trang điểm, dựng từng cọng tóc trên đầu lên, lúc này mới thật vui vẻ mà đạp xe đạp cùng Tưởng Tiểu Quân đi vào trong thành phố.

Vừa vào trong thành phố, Tưởng Tiểu Quân liền đi quán Internet.

Mục Hưng Hà đạp xe đạp, huýt sáo, một đường đạp đến dưới tầng cây gần trạm ô tô phía đông, chân dài bỏ khỏi bàn đạp, thoải mái chạm xuống đất, ngồi trên yên xe đạp chờ đợi.

Trạm ô tô phía đông cực kỳ náo nhiệt, xe cộ lui tới không ít, mỗi một chiếc xe chạy qua đều có cửa kính xe, mỗi một cửa kính xe đều trở thành gương của Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà không bỏ qua bất kỳ một cửa kính xe nào, quả thực là biến cửa kính xe thành máy chụp hình, bày các loại tư thế, khiến cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không nhìn được cười.

Nguyễn Tâm Bình nói: “Tri Nhiên, mẹ nhớ là Hưng Hà không thích chưng diện nhỉ?”

Lâm Đông nói: “Dạ.” Hơn nữa rất ầu tả.

“Nhưng mà gần đây có phải là đặc biệt thích soi gương không?”

Bùi Thức Vi tiếp lời: “Lớn rồi, biết đẹp rồi.”

“Đây cũng quá biết rồi đấy, có phải là nói chuyện yêu đương không?”

Lâm Đông nghe mà sững sờ.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Tri Nhiên, Hưng Hà có đang yêu không?”

Lâm Đông trả lời: “Không phải chứ, con không nghe nói gì cả.”

“Vậy đoán chừng là có thâm mến người ta.”

“Em cả nghĩ quá rồi.” Bùi Thức Vi cười nói: “Hưng Hà lớn rồi, biết chú ý đến hình tượng, hiện tại trẻ con đều thích chưng diện.”

“Vậy cũng tốt.” Nguyễn Tâm Bình cười cười nói: “Tri Nhiên, vậy con về nhà trước đi, chú ý an toàn nhé.”

“Con biết rồi ạ, vậy con xuống xe.”

“Đi đi.”

Lâm Đông đưa mắt nhìn Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi rời đi, quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà giống cậu mặc áo màu trắng ngắn tay, thế nhưng lại mặc ra phong cách khác, tuấn lãng, dương quang, đẹp trai khiến cho trong lòng người yên ổn, cậu cười đi lên trước, vỗ vỗ Mục Hưng Hà còn đang soi cửa sổ xe, làm Mục Hưng Hà sợ hết hồn.

“Đông Đông!”

Lâm Đông cười hỏi: “Chờ lâu lắm rồi hả?”

“Không có, vừa tới.” Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông, trên mặt mang theo chút đờ ỉng, chính cậu cũng cảm giác được có chút nóng lên, nói: “Nào, ngồi lên, mang em đi.”

“Được.”

Lâm Đông ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe.

Mục Hưng Hà hỏi một câu: “Được chưa?”

Lâm Đông nói: “Được rồi.”

“Vậy đi.”

“Ừ.”

Mục Hưng Hà giẫm bàn đạp xe một cái, xe chạy đi.

Đúng giữa mùa hè, ánh nắng tươi sáng, chiếu lên trên lá cây xanh biếc, trên mặt đất hình thành bóng cây loang lổ, Mục Hưng Hà tuấn lãng đạp xe đạp, mang theo Lâm Đông ôn hòa đi xuyên qua bóng cây loang lổ, như là một hình ảnh tuyệt mỹ, hấp dẫn người đi đường dồn dập liếc mắt quan sát, có người nhìn tới ngo ngoắt dừng phải cây.

Trong mắt hai người Lâm Đông và Mục Hưng Hà không có người khác, chỉ có lẫn nhau, Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em có đói bụng không?”

“Không có.”

“Không muốn ăn chút gì không sao?”

“Vẫn chưa muốn ăn, đúng rồi, Tiểu Quân đâu?”

“Ở quán Internet chơi game.”

“Vậy chúng ta cũng đi quán Internet đi.”

“Em muốn chơi game à?”

Từ khi Lâm Đông trở lại để đồ, không chơi game nữa, tuy rằng không mê luyện game, thế nhưng nghe nói Tưởng Tiểu Quân ở quán Internet chơi game, cậu cũng muốn đi chơi vài ván.

Mục Hưng Hà lập tức nói được, đến quán Internet, Mục Hưng Hà mở hai tấm thẻ, cùng Lâm Đông mỗi người một tấm, vừa vặn bên cạnh Tưởng Tiểu Quân có chỗ, hai người liền đi tới.

Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân bắt chuyện vài câu, ba người liền lên game, tổ đội đánh thắng một ván xong, Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em đói bụng không?”

Lâm Đông nói: “Có chút.”

“Vậy anh đi mua một ít đồ ăn cho em.”

“Em đi cùng với anh.”

“Em ngồi xe lâu như vậy, nghỉ ngơi một chút đi. Anh đi mua về là được rồi, em muốn ăn cái gì?”

Lâm Đông nói: “Em ăn gì cũng được, anh xem rồi mua là được.”

“Vậy được.” Mục Hưng Hà biết Lâm Đông thích ăn cái gì, liền không hỏi nữa, ngược lại hỏi Tưởng Tiểu Quân, có được đáp án rồi, bảo Tưởng Tiểu Quân trông game giúp cậu, không cần đánh, cứ treo lấy kinh nghiệm là được, đừng để bị chém hết máu là được.

Tưởng Tiểu Quân đồng ý, chờ Mục Hưng Hà đi rồi, hắn liền muốn đánh phỏ bản, vì vậy nói với Lâm Đông: “Lâm Đông, em trông giúp Hưng Hà đi, nhìn nó đừng để bị chém hết máu là được, cái khác không cần quản.”

“Được, em biết rồi.” Lâm Đông nhảy sang chỗ ngồi của Mục Hưng Hà, một người trông hai tài khoản, thế nhưng tầm mắt có góc

chết, cậu bị Mục Hưng Hà ở trong game chém mất máu, cậu vươn tay muốn di chuyển màn hình máy vi tính sang phía mình một chút, không cẩn thận đụng tới con chuột, màn hình game bị thu nhỏ lại.

Cậu vội lấy con chuột của Mục Hưng Hà, muốn mở lại trang game, thoáng nhìn thấy danh bạ Q của Mục Hưng Hà, bên trong danh bạ Q có một nhóm gọi là “Ha ha”, cái này quá phù hợp với tính cách không câu nệ tiểu tiết của Mục Hưng Hà, nhưng trong nhóm “Ha ha” chỉ có một người, tên là —— Tức phụ nhi của tôi.

Cái ảnh chân dung của tức phụ nhi này, nhìn thật quen mắt.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 115: Thấy Được

Lâm Đông theo bản năng mà quay đầu lại liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính của mình, lần thứ hai quay đầu lại nhìn ảnh chân dung của “Tức phụ nhi của tôi”, duỗi tay nắm chặt con chuột của Mục Hưng Hà nhấn liên tục hai lần, trên màn ảnh máy vi tính lập tức bắn ra một cái cửa sổ, trên cửa sổ cho thấy rõ ràng thông tin của “Tức phụ nhi của tôi”.

Lâm Đông sửng sờ.

Tưởng Tiểu Quân quay đầu nhìn sang, gọi: “Lâm Đông.”

Lâm Đông nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Sao em không kiếm kim tệ?”

Lâm Đông đang cùng Tưởng Tiểu Quân tổ đội xoát kinh nghiệm kiếm kim tệ, quên mất, đáp lại Tưởng Tiểu Quân một tiếng, liền vội vàng đóng cửa sổ lại, để lại nguyên trạng cửa sổ game của Mục Hưng Hà, giúp Mục Hưng Hà kiếm một chút kim tệ, bắt đầu kiếm cho mình, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Mục Hưng Hà mang theo túi tiện lợi tiến vào, thật cao hứng mà đi tới trước mặt Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân, vừa để túi tiện lợi lên trên bàn vừa nói: “Ăn cơm ăn cơm.”

Tưởng Tiểu Quân lại gần hỏi: “Nhanh như vậy.”

“Ừ, tao giục làm nhanh đấy.”

“Mua cái gì vậy?” Tưởng Tiểu Quân mở túi tiện lợi ra: “Mì xào, mì sợi phở xào, mì thạch, bánh bao nhân thịt, chân gà, trứng kho xì

dầu, đậu phụ khô còn có thịt dê xiên, a, tao thích ăn thịt dê xiên.”

Tưởng Tiểu Quân giơ tay muốn lấy.

Mục Hưng Hà “Bốp” một tiếng, đánh vào tay Tưởng Tiểu Quân, một giây sau hai chuỗi thịt dê liền được nhét vào trong tay Lâm Đông.

Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Mục Hưng Hà.

“Tổng cộng chỉ có hai chuỗi thịt dê.” Mục Hưng Hà chỉ vào mì xào nói: “Mày, ăn đi.”

Tưởng Tiểu Quân nói thêm một câu: “Thấy sắc quên bạn.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Mày nói cái gì đó?”

“Tao ăn mì xào, ăn trứng kho xì dầu được chưa.”

“Được, chờ lại một cái cho Đông Đông.”

“Đậu phụ khô tao cũng có thể ăn chứ hả?”

“Có thể.”

“Có cần để cho Lâm Đông không?”

“Không cần, bánh bao nhân thịt cho Đông Đông.”

“...”

Lâm Đông nắm hai chuỗi xâu thịt dê, ngồi ở trên ghế nhìn Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chia bữa trưa, chỉ chốc lát sau, Mục Hưng Hà đem một phần mì sợi phở xào, hai cái chân gà, một cái trứng kho xì dầu, một cái bánh bao nhân thịt giao cho Lâm Đông nói: “Đông Đông, ăn đi.”

Lâm Đông hỏi: “Anh ăn cái gì?”

“Anh ăn mì thạch.”

“Còn gì nữa?”

“Có đậu phụ khô nè.”

“Anh không ăn thịt dê xiên à?”

“Anh không ăn, gần đây anh bị nổi mụn”

Mục Hưng Hà cúi đầu kéo mì thạch ăn, cảm giác dường như Lâm Đông bên cạnh không nhúc nhích, dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, phát hiện Lâm Đông nhìn mình xuất thần, cậu nghi hoặc gọi: “Đông Đông?”

Lâm Đông hoàn hồn.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em làm sao vậy? Không thích ăn những thứ này à?”

“Không phải, em thích ăn.” Những thứ này đều là món Lâm Đông thích ăn.

“Vậy sao em không ăn?”

“Vừa nãy em đang suy nghĩ vài chuyện.”

“Ăn đồ ăn đi, ăn no rồi lại nghĩ.”

Lâm Đông gật đầu, lấy thịt dê xiên trong tay, chân gà và trứng gà trong chén đều chia cho Mục Hưng Hà một nửa, Mục Hưng Hà lấy xong, trong ánh mắt nhìn Lâm Đông là dịu dàng không hiện ra, khóe miệng không khổng chế được nhếch lên.

Lâm Đông nói: “Ăn nhiều một chút.”

Trong giọng nói của Mục Hưng Hà mang theo vui sướng: “Em cũng vậy.”

Lâm Đông cúi đầu ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong, ba người chơi game thêm một tiếng, cùng rời khỏi quán Internet, Mục Hưng Hà đạp xe đạp mang theo Lâm Đông trở lại trấn Cẩm Lí, Lâm Đông theo thói quen đi xem Lâm Lệ Hoa trước, đợi đến khi Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi trở lại, cùng nhau quét dọn phòng ở, chăn của một nhà ba người đã được Lâm Lệ Hoa phơi nắng trước khi về, quét dọn phòng xong có thể trực tiếp trải lên trên giường.

Vào lúc này đã đến giờ cơm tối, một nhà Lâm Đông đi sang tiệm tạp hóa nhóc con ăn cơm, sau bữa cơm chiều, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng Kỳ Kỳ đến tìm Lâm Đông, cùng Hạ Tiểu Xuyên đến nhà Lâm Đông cộ máy điều hòa, bốn người nằm ngả trái ngả phải, hưởng thụ cảm giác mát mẻ từ máy điều hòa, quả thực giống như sống trên thiên đường, ai cũng không muốn rời đi, nghe tiếng người nhà gọi cũng không nổi đi.

Kỳ Kỳ hừ hừ mà nói: “Lâm Đông, buổi tối tao ngủ với mày nhé.”

Hạ Tiểu Xuyên cũng nói: “Lâm Đông anh cũng ngủ với mày, anh về nhà tắm rồi qua.”

Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên bò dậy đi mất.

Tưởng Tiểu Quân quay đầu nói: “Lâm Đông, tối hôm nay anh cũng ngủ ở nhà em nha.”

Lâm Đông vẫn chưa trả lời, Mục Hưng Hà nói: “Tiểu Quân mày không thể ngủ ở đây, buổi tối mày sang nhà tao ngủ.”

“Tao không sang nhà mày.” Tưởng Tiểu Quân nói: “Nhà mày không có máy điều hòa.”

“Có quạt.”

“Quạt ra gió nóng đó.”

“Gió lạnh, là gió lạnh.” Mục Hưng Hà đứng dậy, mạnh mẽ lôi Tưởng Tiểu Quân dậy, lôi Tưởng Tiểu Quân đi ra ngoài, quay đầu lại nói với Lâm Đông: “Đông Đông, anh đi đây, ngày mai gặp nhé.”

Lâm Đông không nói gì, đi hai bước về phía trước, đứng ở cửa, nhìn Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân kéo tới giật lui rồi đi, cậu quay lại phòng mình lần nữa, nằm ở trên giường, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú vào trần nhà, nhìn chăm chú cực kỳ lâu, lâu đến mức khi Bùi Thức Vi gọi cậu đi tắm rửa, cậu mới miễn cưỡng đáp một tiếng, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, sau khi trở lại, tiếp tục nằm ở trên giường, nằm nghiêng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời được tô điểm đầy sao, chợt nhớ tới ông.

Đã rất lâu rồi cậu không nghĩ tới ông, nếu không phải cô tìm được một bức ảnh về lão Trương cho cậu, cậu sẽ không nhớ rõ dung mạo của ông ra sao, cậu cũng đã lâu không nói chuyện cùng ông trên trời cao, cậu lớn rồi, cho dù khoa học đã chứng minh ngôi sao sáng nhất kia không phải ông, cậu vẫn tin tưởng lời ông đã nói, ngôi sao sáng nhất kia chính là ông.

“Ông ời.”

Cậu nhìn bầu trời nhẹ nhàng gọi một tiếng, rốt cuộc vẫn không nói chuyện, chỉ mãi nhìn, mãi đến tận khi đêm đã khuya, mệt mỏi, cậu mới ngủ.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Lâm Đông vừa mới tỉnh lại, Mục Hưng Hà đã tới rồi.

Mục Hưng Hà nói: “Đi, đi ăn tàu hũ nào.”

Lâm Đông mơ hồ: “Ăn tàu hũ?”

“Đúng vậy, lúc em video với anh, không phải nói muốn ăn tàu hũ của trấn nhỏ sao?” Mục Hưng Hà ném cái áo ngắn tay trên ghế cho Lâm Đông nói: “Đi, bây giờ chúng ta đi ăn.”

Lâm Đông gật đầu.

Đánh răng rửa mặt xong, Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đi đến quầy ăn sáng ở đầu đường, buổi sáng không khí cực kỳ mới mẻ, trên cổ đại ven đường còn mang một chút sương, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng nhỏ vun.

Hai người Lâm Đông đi tới trước quầy ăn sáng, vừa vặn có hai chỗ trống, hai người gọi một lồng bánh bao, hai bát tàu hũ, ngồi vào chỗ trống chờ, chỉ một chút sau, bánh bao cùng tàu hũ được đưa đến trước mặt.

Mục Hưng Hà cầm đĩa cùng cái muỗng, đưa cho Lâm Đông, nói: “Ăn đi.”

Lâm Đông vươn tay nhận lấy, nhìn Mục Hưng Hà, bây giờ Mục Hưng Hà đã là một chàng trai cao cao, đặc biệt anh tuấn, cả khuôn mặt đều là vẻ tuấn lãng, từ nhỏ đến lớn luôn giống như mặt trời ấm áp có sức sống, vẫn luôn quay chung quanh ở bên cạnh cậu, dường như tất cả là điều bình thường, cho dù là những chuyện cậu cảm thấy không quá bình thường.

Rõ ràng là không bình thường.

Hẳn là không bình thường đi.

Lâm Đông nhìn chăm chăm Mục Hưng Hà xuất thần.

Mục Hưng Hà nhận ra được có gì đó không đúng, ngược mắt nhìn Lâm Đông, hỏi: “Đông Đông, sao em không ăn vậy?”

Lâm Đông nhanh chóng cúi đầu ăn.

Mục Hưng Hà nở nụ cười, sau khi cười xong, cảm giác có chút không đúng, dường như Lâm Đông có chút không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào, chưa tới hai ngày Thị Nhất Trung đi học, Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân

đồng thời vội vàng báo danh, còn giải quyết chuyện trọ ở trường vào lớp 11.

Vì dành nhiều thời gian học tập, ba người nhất trí quyết định trọ ở trường, sau đó mỗi thứ hai dậy sớm đi học, thứ ba, thứ tư và thứ năm đều ở lại trường học, thứ sáu không đi tự học buổi tối, ba người mới về nhà.

Đồ dùng để trọ ở trường vừa mới chuẩn bị xong xuôi, năm lớp 11 bắt đầu chia lớp, ba người bị chia vào một lớp khoa tự nhiên, di chuyển bàn ghế mất hai tiết, tiết thứ ba bắt đầu sinh hoạt lớp, buổi tối phải lên tự học buổi tối.

Trước khi tự học buổi tối, ba người Lâm Đông đi đến siêu thị nhỏ bên trong trường học gọi điện thoại về nhà, biểu thị ngày mai bắt đầu trọ ở trường, tự học buổi tối đêm nay về nhà như thường lệ, nói chuyện điện thoại xong ba người đồng thời đi về phòng học, lúc đi ngang qua sân thể dục có ánh đèn yếu ớt mờ nhạt, nhìn thấy rất nhiều đôi tình nhân dắt tay nhau đi dạo trong sân thể dục, còn có một đôi đang hôn nhau, còn nhìn thấy một nam sinh ngồi trên đùi một nam sinh khác.

Mục Hưng Hà không nhin được liếc nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cúi đầu đi tới.

Mục Hưng Hà lại cảm thấy gần đây Lâm Đông có chút không đúng, hỏi Lâm Đông cũng không hỏi ra nguyên nhân, đơn giản đợi đến khi tan học tự học buổi tối, ba người đạp xe đạp trở lại trấn Cẩm Lí, cậu chạy vào trong nhà Trưởng Tiểu Quân hỏi Trưởng Tiểu Quân: “Tiểu Quân, mày có phát hiện gần đây Đông Đông có chút không đúng hay không?”

“Chỗ nào không được bình thường?” Trưởng Tiểu Quân hỏi ngược lại.

“Không thích nói chuyện nữa.”

“Lâm Đông vốn không thích nói chuyện.”

“Gần đây đặc biệt không thích nói, hơn nữa có chút dáng vẻ tâm sự nặng nề.”

“Có sao?”

“Có.”

“Tao không phát hiện ra, mà cả nghĩ quá rồi đó.”

“...” Mục Hưng Hà có chút phiền muộn.

Tưởng Tiểu Quân liếc nhìn cậu một cái, nói: “Mày trực tiếp hỏi em ấy không được sao.”

“Em ấy nói không có chuyện gì.”

“Vậy không phải là không có chuyện gì à.” Tưởng Tiểu Quân tỏ vẻ không có gì.

“Kim không đâm vào người mày nên mày không biết đau.” Lòng mày Mục Hưng Hà nhú lại, đầy mặt viết rõ không cao hứng cùng rất buồn bực.

Tưởng Tiểu Quân không hề bị lay động, trong đầu đột nhiên chợt lóe lên một hình ảnh, nói: “Chờ một chút.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Cái gì mà chờ một chút?”

Tưởng Tiểu Quân nhìn Mục Hưng Hà, nói: “Hay là em ấy biết mày thích em ấy?”

Mục Hưng Hà sửng sò, sau đó liền phủ định nói: “Không thể, trừ mày ra, không có bất kỳ ai biết.”

“Nhưng em ấy có thể phát hiện ra.”

“Làm sao phát hiện?”

“Không phải Q của mày có ghi chú là “Tức phụ nhi của tôi ‘ sao?”
Tưởng Tiểu Quân hồi tưởng lại tình cảnh ở quán Internet trước khi khai giảng, vừa nghĩ vừa nói cho Mục Hưng Hà nghe: “Lúc đó nhìn thấy em ấy nhìn chăm chăm màn hình xuất thần, tao còn hỏi sao em ấy không kiểm kim tệ, tao nghĩ nhất định là bị cái ghi chú ‘Tức phụ nhi’ dọa sợ rồi?”

Mục Hưng Hà trong nháy mắt cảm thấy như là có một tia sét đánh từ trên đỉnh đầu xuống, cậu kinh ngạc mà nhìn Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân chửi một câu: “Cho mày bĩ ổi, cho mày phóng túng, ai bảo đòi ghi chú rõ ràng như vậy, làm sao bây giờ?”

Mục Hưng Hà ngây ra như phỗng.

Tưởng Tiểu Quân phát sầu.

Một hồi lâu, Mục Hưng Hà đột nhiên đứng dậy.

Tưởng Tiểu Quân ngẩng đầu hỏi: “Mày làm gì đó?”

“Đi tìm em ấy.”

“Giờ đã nửa đêm, em ấy ngủ rồi, mày còn đến nhà tao ngủ hay không hả.”

Mục Hưng Hà không để ý đến Tưởng Tiểu Quân, nhanh chân chạy ra khỏi nhà Tưởng Tiểu Quân, lúc đi đến nhà Lâm Đông, cửa nhà Lâm Đông đã đóng chặt, muốn từ tiệm tạp hóa nhóc con đi vào, tiệm tạp hóa nhóc con cũng đóng cửa, nếu như leo tường vào sân, hai cửa nhà Lâm Đông đều đã đóng lại, cậu hoàn toàn không vào được.

Cậu trù trù chốc lát, đạp lên bóng đêm đen thui, từng bước chậm rãi đi vòng ra phía sau nhà Lâm Đông, đi vòng nửa vòng đi đến bên ngoài cửa sổ trước phòng Lâm Đông, nhìn thấy bên trong cửa sổ có

ánh đèn yếu ớt, đó là đèn nhỏ mà Bùi Thức Vi cố ý mua cho Lâm Đông, chủ yếu là lo buổi tối Lâm Đông ngủ bị sợ.

Bởi vì khi còn bé Lâm Đông từng bị bọn buôn người bắt cóc mất.

Mục Hưng Hà đứng ở phía trước cửa sổ phòng Lâm Đông, không xác định được Lâm Đông có ngủ hay không, đã trể thế này, hẳn là đang ngủ, cậu lại ngủ không được, thậm chí không muốn rời đi, nhìn tấm rèm cửa sổ chặn tầm mắt, cái gì cậu cũng không nhìn thấy, đành đứng ở chân tường chờ.

Cậu cũng không biết mình đang chờ cái gì, chỉ cảm thấy chờ là được rồi, cậu ngược mắt nhìn lên trời, nếu là có mặt trăng có sao thì còn có thể đếm một chút, nhưng đáng tiếc một mảnh màu mực, vô vị cực kỳ.

Dù vậy, cậu vẫn cứ chờ, thời gian cứ từ từ trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên cảm giác đột nhiên có cảm giác như bị kim đâm ở đùi, cậu vươn tay “bóp” trên đùi một cái, đến khi thu bàn tay lại, nhìn thấy thi thể một con muỗi lớn, còn có một vết máu, cậu không nhịn được liền chửi một câu: “Bà mẹ mày, mày dám đốt lão tử đổ máu hả!”

Vừa dứt lời, chợt nghe một giọng nói: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà lập tức cầm khẩu, dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

“Hưng Hà, là anh sao?” Bên trong phòng truyền đến tiếng Lâm Đông.

Mục Hưng Hà trong lòng vui vẻ, lập tức đáp lời: “Là anh.”

“Anh ở đây làm gì?”

“Anh —— “

Đèn bàn trong phòng sáng lên, một giây sau rèm cửa sổ mở ra, cửa sổ mở ra, Mục Hưng Hà vừa quay đầu nhìn thấy khuôn mặt dễ nhìn của Lâm Đông, trong lòng cậu vừa vui mừng vừa sốt sắng lại thấp thỏm, hỏi: “Sao em tỉnh rồi?”

“Buổi tối uống nhiều nước, em muốn đi vệ sinh.” Lâm Đông hỏi: “Buổi tối anh không ngủ, ở chỗ này làm gì?”

“Tìm em.”

“Tìm em? Vậy sao anh không vào? Bên ngoài cực kỳ nhiều muỗi.” Lâm Đông quay người đi về phía cửa nói: “Em đi mở cửa cho anh, anh vào rồi nói.”

Mục Hưng Hà nhanh chóng ngăn cản: “Anh không đi vào.”

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nói: “Anh ở đây nói mấy câu với em, nói xong anh liền đi.”

Lâm Đông dừng một chút, đi hai bước đến trước cửa sổ, nói: “Vậy anh nói đi.”

Mục Hưng Hà im lặng mấy giây, không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Đông, thấp giọng hỏi: “Danh bạ Q của anh.. Có phải em từng thấy không?”

Đôi mắt trong suốt của Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà nói: “Ừ.”

Lòng bàn tay Mục Hưng Hà nắm lại thành quyền, rồi buông ra, tiếp tục hỏi: “Cái nhóm ‘Ha ha’ kia, em cũng thấy sao?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 116: Ý Nghĩ

Lâm Đông nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, Mục Hưng Hà lập tức căng thẳng, hô hấp cũng như ngưng lại, không chớp mắt nhìn đôi mắt trong suốt đen nhánh của Lâm Đông, hỏi: “VẬY... Cho nên, em cũng biết?”

Lâm Đông gật đầu.

“VẬY, vậy em có ý kiến gì?”

“Em...” Lâm Đông lảng lảng mà nhìn Mục Hưng Hà, ánh đèn yếu ớt bên trong phòng như ánh đèn chuyên nghiệp chiếu thẳng vào mặt Mục Hưng Hà, càng làm nổi bật lên ngũ quan của Mục Hưng Hà, cậu không còn là cậu nhóc con nữa, đã là thiếu niên, Lâm Đông nhẹ giọng gọi: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà nhìn chằm chằm Lâm Đông.

Lâm Đông dịu dàng nói: “Nam sinh, nam sinh thích nam sinh là không đúng.”

Sắc mặt Mục Hưng Hà cứng đờ, cũng không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với câu nói này.

Lâm Đông cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hơi cúi đầu.

Mục Hưng Hà đột nhiên cảm giác đôi mắt có chút chua, ánh mắt không tự chủ được nhìn ra xa, lông mi thật dài chớp hai lần, đến khi tụ lại lần nữa trên mặt Lâm Đông, cậu nở nụ cười, tùy tiện nói: “Em nghĩ cái gì vậy? Cái ghi chú trên Q kia là viết bậy, nếu không tại sao

lại nằm trong nhóm ‘Ha ha’ chứ, đúng không? Vây, vậy nên, em đừng nghĩ vậy, đi ngủ sớm một chút đi, anh cũng trở về nhà ngủ.”

“Hưng Hà.” Lâm Đông há mồm gọi.

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều.” Mục Hưng Hà cười to hai tiếng với Lâm Đông nói: “Anh trai buồn ngủ, về nhà ngủ đây.”

“Hưng Hà ——” Lâm Đông muốn nói lại thôi.

Mục Hưng Hà đưa bàn tay vào trong cửa sổ, sờ sờ đầu Lâm Đông, giống như trước, cười đặc biệt tuần lã, dứt khoát nói: “Được rồi, anh trai đi, ngày mai dậy sớm một chút đi học nhé, sau này sẽ sửa lại cái ghi chú kia, không đùa kiểu này nữa, đi đây.”

Lâm Đông không lên tiếng.

Mục Hưng Hà quay đầu bước đi, đi đặc biệt vững vàng, vừa rời khỏi tầm mắt Lâm Đông, chân bị lão đảo một cái, lệch đến bên tường, phát ra một tiếng vang trầm thấp, nghe được phía sau truyền đến tiếng Lâm Đông lo lắng hỏi thăm, cậu cười hồi một câu “Không có chuyện gì, bị trượt, không có chuyện gì, anh đi”.

Mục Hưng Hà đi trên đường, hai bên mặt đường thẳng tắp có đèn đường, đèn đường rọi sáng đường dưới chân, nhưng cậu lại đột nhiên mê mang, không biết nên đi nơi đâu, cũng không biết đứng ở chỗ này làm gì.

Sau một hồi lâu cậu mới cất bước, cậu không đi đến nhà Trưởng Tiểu Quân, nhanh chân đi về nhà mình.

Lúc trước, cậu có nói buổi tối không trở lại với ba mẹ, giờ khắc này cửa sân đều đã đóng, cậu không gọi cửa, thuận thực leo tường vào sân, trực tiếp tiến vào phòng của mình, cũng không mở đèn, “Rầm” một tiếng đập vào giường, xoay người, chết lặng nhìn xà nhà đen kịt, nhìn nhìn, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, rơi lên trên

giường, cậu vươn tay lau mắt, chôn mặt thật chặt ở trên gối, nghe tiếng ba la từ ngoài cửa truyền đến.

Cậu hít mạnh mũi, lấy tay lau mắt hai cái, xoa xoa mặt, sau đó mới trả lời một tiếng: “Là con.”

“Mày về khi nào đấy? Không phải mày nói đến nhà Tiểu Quân ngủ à? Tại sao trở lại?” Mục Hoài An lớn tiếng hỏi: “Có phải là leo tường vào không?”

“Dạ, con mới vừa leo tường vào.” Ngữ khí của Mục Hưng Hà như bình thường không khác biệt gì, qua quýt nói: “Đánh nhau với Tiểu Quân một trận nên trở lại.”

“Lại đánh nhau, mày đúng là ngứa da, ngày mai lão tử tìm mày tính sổ, đi ngủ sớm một chút.”

“Biết rồi ạ.”

Mục Hưng Hà xoay người, đắp chăn vòng qua đầu, trong tầm mắt tất cả đều là màu đen, đến khi trong tầm mắt có ánh sáng, trời đã sáng, cậu nghe tiếng ba mẹ gọi mình rời giường, cậu xốc chăn lên, giống như thường ngày, đánh răng rửa mặt thay quần áo ăn điểm tâm thu dọn đồ đạc, đẩy xe đạp đi tìm Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân đi học, mới vừa đẩy xe đạp ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân đẩy xe đạp đi tới.

Tưởng Tiểu Quân nói: “Chào.”

“Chào.” Mục Hưng Hà trả lời Tưởng Tiểu Quân một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông cười hỏi: “Hưng Hà, đồ đạc để trọ ở trường anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Mục Hưng Hà có chút chua chát trong lòng, trên mặt cũng không hiện ra: “Rồi.”

“Vậy chúng ta đi.”

“Đi.” Mục Hưng Hà vẫn là dáng vẻ cao hứng không khác gì lúc bình thường.

Ba người đồng thời nhảy lên xe đạp, lúc thường ba người có chuyện nói không hết, nhưng hôm nay chỉ có một mình Tưởng Tiểu Quân đang nói, Tưởng Tiểu Quân nói mãi cũng cảm thấy có chút không đúng, quay đầu nhìn Mục Hưng Hà rồi nhìn Lâm Đông, nghĩ thầm chuyện yêu đương là chuyện của hai người, hẳn cũng không hỏi đến.

Đến trường học, ba người đem xe đạp bỏ vào bãi giữ xe trước rồi đem đồ vật bỏ vào ký túc xá, sau đó mới vào phòng học bắt đầu chương trình học buổi sáng, chương trình học buổi sáng vừa kết thúc, các bạn học đều ào ra đi đến nhà ăn ăn cơm.

Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân cũng ào ra, vừa quay đầu không nhìn thấy Mục Hưng Hà, hai người nhìn vào trong phòng học, nhìn thấy Mục Hưng Hà cùng các bạn học chậm rãi đi ra, hoàn toàn khác Mục Hưng Hà trước đây.

Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Lâm Đông, không có từ biểu tình bình tĩnh của Lâm Đông nhìn ra thứ gì, liền nói: “Chúng ta chờ chút đi.”

Lâm Đông gật đầu.

Đợi đến khi ba người đi tới nhà ăn, trước mỗi cửa sổ của nhà ăn đã đầy học sinh xếp hàng, ba người cũng dựa theo trình tự xếp hàng lấy món ăn ăn cơm, sau khi ăn xong đồng thời trở lại phòng học, không ít học sinh đã nằm nhoài trên bàn sách ngủ, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cũng nằm nhoài trên bàn sách ngủ.

Lâm Đông ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn Mục Hưng Hà ngủ say, trong lòng không biết là tư vị gì, không bao lâu sau, cậu cũng gục xuống bàn ngủ, sau khi tỉnh lại bắt đầu lên lớp, buổi chiều tan

học lại là đi nhà ăn ăn cơm, cơm nước xong lên tự học buổi tối, tự học buổi tối xong, ba người đồng thời về ký túc xá học sinh.

Ba người ở một phòng ký túc xá tám người, năm người kia cũng là lớp 11 (1), ngày đầu tiên trọ ở trường, tám người đều rất hưng phấn, quần cho tới khi tắt đèn, sau khi bảo vệ quát lớn, tám người mới im lặng ngủ. Mấy ngày sau đều trôi qua như thế, lên lớp, ăn cơm, ngủ, lên lớp, ăn cơm, tự học buổi tối, ngủ, đến buổi chiều thứ sáu ba người cùng nhau về nhà, rõ ràng là sinh hoạt giống như trước đây nhưng Lâm Đông lại cảm thấy Mục Hưng Hà có thay đổi.

Mục Hưng Hà vẫn giống như trước đây quan tâm cậu, gọi cậu đi học, giúp cậu xếp hàng, múc nước cho cậu, buổi tối sợ cậu không dám đi, nên đi vệ sinh cùng cậu. Thế nhưng không thân mật giống như trước đây.

Lâm Đông nằm nhoài trên bàn sách, nhìn ánh sáng đầu mùa đông sau giờ Ngọ, ấm áp thư thích, ánh mắt của cậu di chuyển, rơi vào người Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đang nằm nhoài trên bàn sách ngủ, cũng không biết có ngủ hay không, chỉ để cho Lâm Đông cái gáy đen kịt.

Lâm Đông yên lặng nhìn, bỗng nhiên Mục Hưng Hà không hề có điềm báo trước mà quay đầu, quay mắt về phía cậu, trong lòng cậu căng thẳng, đối mặt với ánh mắt trong suốt của Mục Hưng Hà, hai người một người ở hàng thứ hai nằm úp sấp, một người ở hàng thứ tư nằm úp sấp, cách chính giữa một khoảng trống, ai cũng không nói gì, không có lúng túng, không có xoắn xuýt, không có nghi hoặc, cứ nhìn như vậy, mãi cho đến khi tiếng chuông vào học vang lên, hai người bắt đầu nghiêm túc nghe giảng bài.

Buổi chiều vừa hết tiết xong, học sinh đều chạy thật nhanh về ký túc xá, chuẩn bị đem quần áo tắm vớ dơ bẩn mang về nhà giặt, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng trở về ký túc xá, Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân thu thập xong, thấy Mục

Hưng Hà ngồi ở trên giường không nhúc nhích, Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Hưng Hà, mày không về nhà à?”

Mục Hưng Hà nói: “Hai người về đi, ngày mai tao đi sang nhà bà nội, ngày hôm nay không trở về.”

“Vậy mày có mang quần áo về nhà giặt không?” Tưởng Tiểu Quân nói: “Nếu có thì tao giúp mày mang về nhà giặt, thứ hai lại mang về cho mày.”

“Không cần, tao tự mình giặt được.”

“Vậy được, vậy tao cùng Lâm Đông về nhà.”

“Ừ.”

Lâm Đông đeo cặp sách, nhìn về phía Mục Hưng Hà, hỏi: “Cuối tuần anh có trở về trấn không?”

“Không trở về, thứ hai chúng ta gặp.”

“Được.”

Lâm Đông cùng Tưởng Tiểu Quân đi, đi tới cửa nghe Mục Hưng Hà gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cười nói: “Trên đường chú ý an toàn.”

Lâm Đông nhẹ nhàng nở nụ cười với Mục Hưng Hà.

“Vậy em đi.”

“Ừ.”

“Chờ một chút.” Lâm Đông vừa mới nhấc bước, lại nghe Mục Hưng Hà gọi một tiếng, cậu nhìn về phía Mục Hưng Hà lần nữa,

Mục Hưng Hà có chút tay chân luống cuống mà nói: “Không có chuyện gì, thứ hai gặp lại.”

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà một lúc, xác định Mục Hưng Hà sẽ không gọi mình nữa, cậu mới nở nụ cười với Mục Hưng Hà, cùng Tưởng Tiểu Quân xuống lầu lấy xe đạp, đồng thời chạy về hướng Cẩm Lí.

Trên đường Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Lâm Đông, em không có chuyện gì chứ?”

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Em có chuyện gì chứ?”

“Cảm giác gần đây em không vui vẻ như trước đây.”

“Ảo giác của anh thôi.” Lâm Đông cười nói.

Tưởng Tiểu Quân không để ý câu trả lời của Lâm Đông, thử thăm dò hỏi: “Không phải là bởi vì Hưng Hà chứ?”

Lâm Đông nói: “Không thể nào.”

Tưởng Tiểu Quân thở dài một cái.

Lâm Đông nghiêng đầu hỏi: “Anh thở dài cái gì?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Tất cả mọi người nói tuổi em còn nhỏ, không cho bọn anh bắt nạt em, Hưng Hà cũng che chở em, em đơn thuần nhất khả ái nhất thiện lương nhất, kỳ thực không phải như vậy, em cũng rất hư hỏng xấu xa, khi còn bé chúng ta làm mấy chuyện xấu, lần nào em cũng tham gia, thế nhưng em có thể khiến cho mình không bị mắng, hơn nữa còn khiến Kỳ Kỳ cùng Tiểu Xuyên chủ động bị chửi, em đó lòng dạ rất thâm sâu.”

“Không phải chứ.” Lâm Đông cười nói: “Em vẫn cho rằng bởi vì em lớn lên rất dễ nhìn, mọi người không nỡ trách em.”

“Đẹp đi.” Tưởng Tiểu Quân nói: “Anh có thể nhìn rõ ràng trong lòng Hưng Hà nghĩ cái gì, nhưng không thể thấy rõ em nghĩ cái gì, này, anh nói, Lâm Đông, Bùi Tri Nhiên, cả ngày em đều nghĩ gì trong lòng thế?”

“Rất đơn giản mà.”

“Cái gì?”

“Em chỉ muốn mọi người đều tốt.”

“...”

Tưởng Tiểu Quân đang muốn mở miệng hỏi, hai người đã đến cửa nhà Lâm Đông, hẳn không thể làm gì khác hơn là nói: “Ngày mai gặp.”

Lâm Đông tự mình xuống xe, vừa thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi trong sân tiến lên đón.

“Tri Nhiên, trở lại rồi.”

Lâm Đông lập tức nở nụ cười: “Ba, mẹ.”

Bùi Thức Vi vươn tay nhận lấy cặp sách trên người Lâm Đông.

Nguyễn Tâm Bình nhìn yên sau xe đạp hỏi: “Quần áo cần giặt lại không mang về? Lại tự mình giặt à?”

Lâm Đông cười gật đầu.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo con mang về nhà dùng máy giặt để giặt, quần áo mùa đông dày như vậy, cũng không dễ giặt, có thể dùng máy giặt trong nhà mà.”

“Không sao ạ, cũng không mệt.”

Một nhà ba người tiến vào phòng khách, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi hỏi Lâm Đông những chuyện liên quan với trường học, không bao lâu sau cùng nhau ngồi ăn cơm tối, cơm tối xong, Bùi Thức Vi vào thư phòng làm việc, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Lâm Đông tắm rửa sạch sẽ xong, ngồi ở bên cạnh Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Mẹ, gần đây mẹ thích xem ti vi à?”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Cũng không phải, là xế chiều hôm nay cô con nói cẩn thận xem, đề cử mẹ xem, cho nên mẹ muốn xem phim truyền hình này nói cái gì.”

“Con cùng xem với mẹ.”

“Được.” Nguyễn Tâm Bình cười vui vẻ.

Quả nhiên là phim truyền hình yêu thích của cô, đặc biệt câu huyệt về cái loại việc nhà luân lý, nói về một nữ chính đẹp để gả vào hào môn, trải qua đủ loại sự tình bi thảm trong hào môn, ví dụ như bị bố mẹ chồng ức hiếp, ví dụ như chồng quá đáng, ví dụ như mang thai sảy thai, tóm lại là một chữ thảm.

Nguyễn Tâm Bình xem mà đỏ cả mắt.

Lâm Đông nói: “Mẹ, mẹ đừng nhập tâm như vậy mà, đây đều là giả.”

“Thế nào lại là giả chứ? Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống cả.” Nguyễn Tâm Bình nghiêm túc nói với Lâm Đông: “Mẹ không hiểu vì sao ba mẹ của nữ chính lại nhấn tâm gả nữ chính vào trong hào môn như vậy, nếu là mẹ, thà để con mình cả đời không kết hôn, chứ không để gặp tình cảnh như vậy, quá đau lòng.”

Lâm Đông cười khuyên Nguyễn Tâm Bình, tiếp tục cùng Nguyễn Tâm Bình xem, xem xong hai tập, cậu trở về trong phòng ngủ, lúc này trời đã rất lạnh, cậu nằm vào trong chăn, trong đầu toàn nghĩ

đến những yêu hận đan xen trong phim truyền hình, không khỏi nghĩ đến Mục Hưng Hà, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ.

Lúc tỉnh lại trời u u ám ám, không đầy một lúc trời mưa, Tưởng Tiểu Quân ở nhà không ra, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên lên lớp 9 nghiệp học trùng trùng, đang ở nhà bù lại, Lâm Đông liền đi đến tiệm tạp hóa nhóc con giúp Lâm Lệ Hoa một tay, buổi tối Lâm Lệ Hoa mời người lớn ăn cơm uống rượu tán gẫu.

Lâm Đông ở lại tiệm tạp hóa nhóc con đợi một lát rồi về nhà, nhàn rỗi tẻ nhạt liền vào thư phòng mở máy vi tính ra, tốc độ mạng trong nhà không bằng quán Internet, không thể chơi game nặng, Lâm Đông liền đăng nhập tài khoản Q, chuẩn bị chơi cờ tử phú một chút, mới vừa lên Q, liền thấy Mục Hưng Hà cũng online, vị trí online biểu hiện là quán Internet gần Thị Nhất Trung.

Đã trễ thế này, Mục Hưng Hà không trở về nhà bà nội cũng không về trường học, lại ở quán Internet, Lâm Đông lập tức gửi tin nhắn qua: “Hưng Hà, anh đang ở đâu?”

Mục Hưng Hà phản hồi: “Ở quán Internet.”

Lâm Đông: “Anh không đến nhà bà nội anh à?”

Mục Hưng Hà: “Đi rồi, vừa trở lại.”

Lâm Đông: “Sao muộn như vậy còn không về trường học? Anh đang chơi game à?”

Mục Hưng Hà: “Không có, anh không chơi game”

Lâm Đông: “Anh đang làm gì thế?”

Gửi xong câu này, Lâm Đông nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, nhìn thấy trên màn hình tình trạng “Đang gõ chữ” lúc thì hiện lên, lúc lại biến mất, cậu cho rằng nhất định là Mục Hưng Hà giống

như trước đây, thao thao bất tuyệt giải thích mình đang làm gì, kết quả hai giây sau, Mục Hưng Hà chỉ gửi tới hai chữ —— nhớ em.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 117: Đưa Quần Áo

Nhớ em.

Lâm Đông nhìn chăm chăm hai chữ trên màn hình, ánh mắt hơi lấp lóe, sau đó khôi phục yên tĩnh, lẳng lặng mà nhìn màn hình, nhìn rất lâu, chợt nghe bên trong phòng khách truyền đến tiếng vang, ba mẹ đã trở lại, cậu đặt hai tay lên bàn phím, gõ ra một câu nói: “Ba mẹ của em đã trở lại.”

Mục Hưng Hà bên kia không có động tĩnh.

Lâm Đông gửi thêm một câu: Anh trở về trường ngủ sớm chút đi, em off đây.”

Mục Hưng Hà trả lại một chữ sau một giây: “Được.”

Lâm Đông yên lặng đợi một lúc, trước cửa sổ rốt cuộc không còn biểu hiện “Đang đánh chữ” nữa, cậu tắt máy vi tính đi, đi ra khỏi thư phòng, nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi hai má ửng đỏ mà đi vào phòng khách, xem ra đều uống nhiều rượu.

Lâm Đông nhanh chóng đi tới phía trước đỡ hai người, rót hai ly nước ấm cho hai người, vào phòng vệ sinh lấy khăn lông nóng... Bận rộn một trận, xác định hai người bình yên ngủ, cậu mới trở về phòng ngủ đặt đồng hồ báo thức vào rạng sáng.

Đồng hồ báo thức vừa vang, cậu lập tức rời giường, rón rén đi vào phòng ngủ chính, nhìn thấy ly nước ấm trên tủ đầu giường rỗng tuếch, cậu liền đi nhà bếp rót hai ly nước ấm đặt ở trên tủ đầu giường, lúc này mới đóng cửa phòng ngủ chính lại.

Đứng ở cửa phòng ngủ chính, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía cửa thư phòng đóng chặt, một giây sau cậu cất bước đi vào thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, mở đèn bên trong, ngồi vào trước máy vi tính, mở máy vi tính ra, ấn thân đăng nhập Q, liếc nhìn ảnh chân dung Q của Mục Hưng Hà.

Ảnh chân dung Q của Mục Hưng Hà Q sáng, cậu còn đang online, Lâm Đông không chọc cậu, tức giận nhìn chăm chăm vào ảnh chân dung còn đang sáng của Mục Hưng Hà, không biết qua bao lâu, tiếng mưa rơi lộp bộp truyền đến, cậu bỗng nhiên thức tỉnh, tắt máy vi tính, đi ra khỏi thư phòng, lại đến phòng ngủ chính liếc nhìn ba mẹ, nhìn thấy ly nước trên tủ đầu giường bị uống một nửa, cậu liền đi rót thêm một chút, lúc này mới trở lại phòng của mình.

Nằm yên ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, nghĩ đến hai chữ “Nhớ em”, cậu nghiêng người, thân thể cuộn mình trong ổ chăn, khịt khịt mũi, nhắm mắt lại buồn ngủ.

Sáng ngày hôm sau, bầu trời âm u, mưa rơi dứt quãng, các phụ huynh cần đi làm thì đi làm, cần bận rộn thì bận rộn, cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhiệm vụ của Lâm Đông là học tập, cậu cầm một quyển “Ruồi trâu” đi đến tiệm tạp hóa nhóc con, để Lâm Lệ Hoa nghỉ ngơi một chút, đi cùng nhóm mẹ Kỳ Kỳ đánh bài, cậu trông cửa hàng, không bao lâu sau, Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân lại đây chơi một trận rồi đi, cậu tiếp tục ở tại tiệm tạp hóa nhóc con vừa đọc sách vừa trông cửa hàng, vẫn luôn trông cho đến buổi trưa chủ nhật.

Buổi trưa Lâm Lệ Hoa đặc biệt đi chợ thực phẩm mua gà thịt cá trứng, ở trong phòng bếp thi thố tài năng, làm một bữa trưa phong phú cho Lâm Đông, Lâm Đông đang cùng một nhà Lâm Lệ Hoa ăn cơm trưa, mẹ Hưng Hà đến.

Lâm Lệ Hoa nhanh chóng bắt chuyện nói: “Mẹ Hưng Hà, nào, ngồi xuống ăn chút.”

Mẹ Hưng Hà cười nói: “Tôi ăn rồi.”

“Ăn rồi lại ăn thêm chút.”

“Không ăn không ăn, mọi người ăn đi, tôi tới tìm Đông Đông.” Mẹ Hưng Hà cầm trong tay một cái túi lớn, nói: “Đứa nhỏ Hưng Hà này không biết xảy ra chuyện gì, trước đây vừa đến thứ sáu liền chạy về nhà, lần này không về nhà, chạy đến nhà bà nội, kết quả ăn bữa cơm ở nhà bà nội xong liền chạy về trường học, nói là cùng bạn học chơi bóng rổ, ngay cả quần áo cũng không cầm, trời này đang giá rét, không lấy quần áo làm sao bây giờ? Tôi không thể làm gì khác hơn là phiền Đông Đông giúp tôi đưa quần áo.”

“Được, cô cứ để ở đây, chờ Đông Đông đi đến trường liền mang đi.” Lâm Lệ Hoa nhiệt tình nói: “Lại đây ngồi một chút đã.”

Lâm Đông cũng gật đầu.

Mẹ Hưng Hà cười nói: “Vậy Đông Đông, cảm ơn con nhé.”

“Cô quá khách sáo rồi, ngồi xuống ăn chút cơm đi.”

“Không được không được, tôi còn phải trở lại xem ti vi.”

“Đi đi, không giữ lại.” Lâm Lệ Hoa cười nói.

Mẹ Hưng Hà mang về mặt tươi cười mà đi.

Lâm Lệ Hoa đem một bao quần áo để cạnh người Lâm Đông, để khi nào Lâm Đông đi Thị Nhất Trung đừng quên mang cho Mục Hưng Hà.

Lâm Đông gật đầu, liếc mắt nhìn quần áo, tiếp tục ăn cơm, nghe trong ti vi bên cạnh phát một ít tin tức, đột nhiên nghe dự báo thời tiết nói ban đêm sẽ hạ nhiệt còn có mưa to, cậu liếc mắt nhìn bao quần áo phía sau, ăn xong cơm liền về nhà nói muốn đi học cùng Nguyễn Tâm Bình Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình hỏi: “Nhanh như vậy đã phải đi lên trường à?”

Lâm Đông thu thập cặp sách nói: “Sáng sớm ngày mai sẽ mưa, đạp xe đạp không tiện ạ.”

“Vậy thì không đạp xe đạp, để cho ba lái xe đưa con đi.”

“Con lên trường sớm là được rồi, thừa dịp hiện tại không mưa.”

“Nhưng con mới trở về một ngày mà.”

“Mẹ.” Lâm Đông nhìn Nguyễn Tâm Bình, cười nói: “Con đã trở về hai ngày, ở nhà ngủ hai buổi tối rồi mà.”

Nguyễn Tâm Bình cảm thấy con trai ở bên người, thời gian vừa dài lại không dài, muốn Lâm Đông ở nhà thêm một đêm, nhưng Lâm Đông muốn về trường học, sau vài lần thương lượng, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi vẫn đồng ý cho Lâm Đông đến trường.

Hai người thêm cả Lâm Lệ Hoa đưa Lâm Đông đến giao lộ, Lâm Đông không ngừng nói “Ba mẹ và cô trở về đi ạ”, thấy ba người vẫn không đi, đứng ở giao lộ nhìn mình, cậu không thể làm gì khác hơn là leo lên xe đạp nhìn ba người một cái, sau đó cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời đi đến Thị Nhất Trung.

Dự báo thời tiết nói ban đêm hạ nhiệt độ, nhưng lúc này mới vừa vặn là buổi chiều, Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân đã cảm giác được hàn ý, gió lạnh thổi vù vù làm hai ngón tay cứng ngắc, thân thể lạnh lẽo, đạp được hai mươi phút, trên người mới có chút ấm áp.

Tưởng Tiểu Quân dùng một tay cầm tay lái, một cái tay khác xoa xoa trên mặt hai lần, hỏi: “Lâm Đông, em có lạnh không?”

Lâm Đông đáp: “Vừa nãy lạnh, hiện tại không lạnh, anh thì sao?”

“Anh còn tốt, chúng ta nhanh chạy đi, cũng sắp tới trường học rồi.”

“Ừ.” Lâm Đông đặt tay phải ở bên miệng hà hơi một cái, tiếp tục đạp xe đạp.

Lại qua nửa tiếng, cuối cùng hai người cũng đã tới trường học, dùng cánh tay bị gió thổi cứng xách bao quần áo của Mục Hưng Hà tiến vào ký túc xá, không nhìn thấy Mục Hưng Hà, hai người đem quần áo của Mục Hưng Hà ném lên trên giường Mục Hưng Hà, hai người bắt đầu nấu nước nóng uống nước nóng, giải khát xong, hai người bắt đầu chỉnh lý giường của mình.

Các bạn cùng phòng khác lục tục xoa xoa tay trở về, vừa vào liền chui vào bên trong chăn, hô to quá lạnh quá lạnh.

Lâm Đông hỏi: “Bên ngoài rất lạnh hả?”

Một bạn cùng phòng trả lời: “Lạnh chết luôn, đến mức người đông thành nước đá á, nói không chừng lát nữa sẽ có tuyết đấy.”

“Hiện tại tuyết rơi có sớm quá hay không?”

“Không sớm không sớm đâu, không rơi tuyết lớn đâu, có thể là tuyết nhỏ mà, lạnh chết rồi, không tin cậu đi bên ngoài mà cảm nhận đi, chỉ cần cậu mặc quần áo này, ở bên ngoài tản bộ năm phút đồng hồ, trở về nhất định bị cảm.”

Nghe bạn cùng phòng nói như vậy, Lâm Đông đi ra khỏi ký túc xá, đứng tại chỗ, một cơn gió thổi qua, trong nháy mắt giật mình, nhanh chóng chạy vào ký túc xá, nhanh chóng mở bọc lớn trên giường Mục Hưng Hà, móc ra một cái áo thật dày đi ra ngoài.

“Lâm Đông, em đi đâu đấy?” Tưởng Tiểu Quân hỏi.

“Em đi đưa áo cho Hưng Hà.” Lâm Đông nói.

“Em biết nó ở chỗ nào sao?” Tưởng Tiểu Quân hỏi.

“Ở quán Internet.” Trước khi Lâm Đông tới, dùng máy vi tính trong nhà ẩn thân đăng nhập Q, thấy được Mục Hưng Hà ở trên mạng, nếu bây giờ Mục Hưng Hà không có ở ký túc xá, vậy khẳng định là ở quán Internet.

“Quán Internet cũng không lạnh mà, em đưa áo làm cái gì.”

“Ra khỏi quán Internet lạnh.”

“...”

Lâm Đông ôm áo Mục Hưng Hà chạy ra ký túc xá, chạy một đường tới cửa lớn trường học, gió lạnh thổi qua đổ ập xuống, cậu bị một cơn gió lạnh làm cho sặc, năm nay mùa đông thật là lạnh.

Cậu ôm chặt áo của Mục Hưng Hà chạy vào quán Internet thuộc, vừa vào quán Internet liền cảm thấy cả người thả lỏng ấm áp, cùng với mùi thuốc lá lảng vảng, hai loại mùi vị chen lẫn cùng nhau, thật khiến cho người ta mâu thuẫn. Lâm Đông cũng không quản được này nọ, lên tiếng chào hỏi nhân viên thu ngân rồi đi vào tìm người.

Mỗi lần đến cuối tuần, quán Internet gần trường học đều là người đông như mắc cửi, mỗi chỗ ngồi đều có một học sinh đeo tai nghe, mỗi học sinh đều nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, hoặc là cười khúc khích, hoặc là che miệng thẹn thùng cười, hoặc là hết sức chăm chú mà chơi game, hoặc là ôm giấy ăn nhìn màn hình máy vi tính mà khóc... Biểu tình không đồng đều, Lâm Đông xem từng chỗ ngồi một, ngay cả lô ghế riêng cũng nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy Mục Hưng Hà.

Cậu nói một tiếng với nhân viên thu ngân, ôm áo Mục Hưng Hà đi ra khỏi quán Internet, đi đến một quán Internet khác, rồi lại thêm một quán Internet, chạy ba quán Internet đều không tìm thấy Mục Hưng Hà, lẽ nào Mục Hưng Hà không lên mạng?

Không thể nào.

Lâm Đông nghĩ muốn tìm máy tính lên mạng nhìn một chút xem Mục Hưng Hà có đang online hay không, nhưng không thấy máy nào còn trống, cậu ôm quần áo của Mục Hưng Hà, đứng ở trong quán Internet, nhìn thấy một bạn học nữ đeo tai nghe, ôm snack xem phim truyền hình, vui vẻ vô cùng, cậu lấy dũng khí đi lên trước nói: “Bạn học, xin chào, xin hỏi mình có thể mượn dùng máy vi tính của bạn một chút không?”

Bị người khác quấy rối bạn học nữ có chút không cao hứng, thậm chí tính phát hỏa, vừa quay đầu nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Lâm Đông, còn có một loại khí chất thanh tân tự nhiên, so với vai nam chính trong phim thần tượng mà cô đang xem còn dễ nhìn hơn gấp trăm lần, hơn nữa còn là bản người thật, trong nháy mắt chút không cao hứng cảm tức đều biến mất không còn một mống, cô vừa để snack xuống, gỡ tai nghe xuống, có chút thẹn thùng hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Đông ôn hòa nói: “Máy vi tính của bạn có thể cho mình mượn dùng một chút không? Một phút, không, ba mươi giây.”

“Có thể.” Bạn học nữ không thèm hỏi xem Lâm Đông dùng máy vi tính làm gì, lập tức đứng lên nhường máy vi tính cho Lâm Đông.

Lâm Đông nhanh chóng nói cảm ơn.

Bạn học nữ hai mắt phát sáng mà nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông hoàn toàn không biết, nhanh chóng đăng nhập Q, vốn là cho là Mục Hưng Hà sẽ online kết quả ảnh chân dung tối sẫm, cậu gửi một lúc vài tin nhắn qua:

—— Hưng Hà.

—— Anh đang ở đâu?

—— Hưng Hà, đang ăn thân sao?

—— Hưng Hà, trả lời em một chút, em có việc tìm anh.

—— Hưng Hà, anh đang ở quán Internet nào vậy, em về trường rồi.

...

Ảnh chân dung Q của Mục Hưng Hà vẫn luôn tối.

Nói là dùng ba mươi giây, kết quả Lâm Đông dùng một phần ba mươi giây, cũng không đợi được ảnh chân dung Mục Hưng Hà sáng lên, cậu hơi ngượng ngùng nói xin lỗi với bạn học nữ, bạn học nữ nói: “Không sao, bạn cứ dùng thêm đi.”

“Không được không được, mình dùng xong rồi, cảm ơn, cảm ơn bạn.”

“Không cần khách sáo.”

“Vậy bạn tiếp tục xem phim đi.”

Lâm Đông mở cửa sổ phim truyền hình lên một lần nữa, sau đó gật đầu chào bạn học nữ, quay người rời khỏi quán Internet, bạn học nữ nâng mặt cảm khái Lâm Đông thật đẹp trai, thật sự là còn đẹp hơn nhiều so với nam chính trong phim thần tượng.

Lâm Đông cũng không biết bạn học nữ xem phim thần tượng gì, cậu ôm áo Mục Hưng Hà đi trên đường, nhíu mày nghĩ, rốt cuộc là Mục Hưng Hà đi đâu vậy?

Lẽ nào ở trong phòng học đọc sách?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lâm Đông nhanh chân chạy vào trường học, vừa nãy đi qua quán Internet kia, thoáng nhìn thấy một cái bóng người quen thuộc, cậu quay đầu nhìn lại nhìn thấy Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà mặc một cái áo màu xám áo dệt kim hở cổ, quần bò, tóc tai rối như tơ vò, bởi vì trời lạnh, đầu vai đều co ro, nếu

không phải rất đẹp trai, hình tượng này thêm tư thế này, đó chính là tên lưu manh.

Có thể Mục Hưng Hà trời sinh suất khí, giờ khắc này không những không xấu, trái lại có chút bất kham, ngay lúc Lâm Đông nhìn thấy bộ dáng kia của cậu, cậu cũng nhìn thấy Lâm Đông, đầu tiên là sững sờ, nghĩ tới bộ dáng chó cắn này của mình, nhất định là không uy phong lẫm lẫm lại cực kỳ có sức uy hiếp của sói hoang, mà là như chó hoang, xấu muốn chết, cậu quay đầu đi vào lại trong quán Internet.

Lâm Đông nhanh chóng gọi: “Hưng Hà!”

Mục Hưng Hà dừng bước chân lại.

Lâm Đông gọi lần nữa: “Hưng Hà!”

Mục Hưng Hà vẫn không quay đầu lại, vội vàng móc tay vào trong túi áo, rút ra cái lược, chải tóc hai lần, rồi xoa xoa mặt, lúc xoa mặt lại nghe thấy mùi thuốc lá trên tay, không biết người nào nghiện thuốc vừa hút vừa gõ bàn phím vừa bấm chuột, làm hại trên tay cậu cũng dính mùi thuốc lá, cậu nhanh chóng cọ hai lần vào quần, sau đó mới quay đầu lại, nhìn Lâm Đông nở nụ cười.

Lâm Đông đi tới trước mặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cũng đi tới chỗ Lâm Đông.

Lâm Đông càng nhìn Mục Hưng Hà, nhíu mày càng sâu.

Khi Mục Hưng Hà đi tới trước mặt Lâm Đông, có chút tay chân luống cuống, lúc dừng trước mặt Lâm Đông, Lâm Đông không nhìn được lấy tay che mũi, trong nháy mắt Mục Hưng Hà lúng túng lui về phía sau hai bước, nói: “Sao hôm nay em lại ở trường vậy?”

Trong tình huống bình thường, Lâm Đông đều là sáng sớm thứ hai mới về trường học.

Lâm Đông hơi nhú mày nói: “Sáng sớm ngày mai sẽ mưa, cho nên em và Tiểu Quân tới đây sớm.”

“Há, vậy sao em lại ở đây?”

“Em tới tìm anh.”

Tim Mục Hưng Hà đột nhiên đập nha, hỏi: “Tìm anh?”

Lâm Đông đưa áo cho Mục Hưng Hà nói: “Thím bảo em mang cho anh.”

Mục Hưng Hà cao hứng vươn tay nhận lấy.

Lâm Đông nhìn chăm chăm Mục Hưng Hà, hỏi: “Đừng nói là hai ngày nay anh đều ở quán Internet chứ?”

Mục Hưng Hà gật đầu.

Lâm Đông không nói.

Mục Hưng Hà nhận áo rũ ra, sau đó khoác áo lên người Lâm Đông nói: “Đi thôi, về trường học.”

Lâm Đông sửng sốt một chút, nói: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà đã nắm dây kéo, “Rẹt” một phát đã kéo xong, nhìn Lâm Đông mặc áo khoác mình, trong lòng cao hứng điên rồi, hai tay đút túi, chạy tại chỗ nói: “Em mặc đi, đi, về trường học.”

Nói Mục Hưng Hà liền chạy về phía trước.

Lâm Đông ở phía sau gọi: “Hưng Hà.”

Mục Hưng Hà lại chạy chậm trở về hỏi: “Làm gì thế?”

Lâm Đông muốn cởi áo.

Mục Hưng Hà đề tay Lâm Đông lại, ngay lúc Lâm Đông cả kinh, cậu nhanh chóng thả ra nói: “Anh da dày thịt béo, không sợ lạnh, đi về trường học, anh mời em ăn mì thịt bò kho tàu.”

Mục Hưng Hà dứt hai tay vào túi lần nữa, chạy chậm về trường học.

Lâm Đông đi ở phía sau, nhìn bóng lưng cao to của Mục Hưng Hà, phần chân bông bột, lại không mất cảm giác an toàn, một nam sinh như thế đem những tình cảm thuần túy nhất, ấm áp nhất cho cậu, cậu nghĩ đời này cậu cũng sẽ không gặp được người thứ hai, đột nhiên đôi mắt có chút cay, đúng lúc này, cảm giác mũi có chút đau, ngẩng đầu nhìn lên, dưới bầu trời tuyết bay, cũng chính là muối hạt mà người trấn Cẩm Lí thường nói, từng viên một đập ở trên mặt rất đau, còn mang theo mưa hạt.

Lâm Đông lập tức cởi dây kéo ra, gọi: “Hưng Hà, có tuyết rồi trời mưa nữa.”

Mục Hưng Hà quay đầu lại nhìn thấy Lâm Đông muốn cởi áo, cậu nhanh chóng chạy tới, ôm vai Lâm Đông, không cho Lâm Đông cởi áo, cứ ôm Lâm Đông như vậy chạy về trường.

Lâm Đông nói: “Hưng Hà, anh mặc áo đi.”

Mục Hưng Hà nói: “Anh cảm thấy không sao.”

“Anh như vậy sẽ sinh bệnh mắt?”

“Thân thể anh vẫn khỏe.”

Mục Hưng Hà ôm lấy Lâm Đông chạy một hơi đến cửa ký túc xá nam, Trưởng Tiểu Quân cầm dù tiến lên đón, Trưởng Tiểu Quân nhìn thấy Mục Hưng Hà ôm lấy Lâm Đông đầu tiên là sửng sò, sau đó kinh ngạc mà nhìn Lâm Đông mặc áo của Mục Hưng Hà, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người trên đầu Mục Hưng Hà, đột nhiên “Xi” một tiếng cười ha ha.

Mục Hưng Hà hỏi: “Bà mẹ mày, mày cười cái gì hả?”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Hưng Hà, mày không gội đầu bao nhiêu ngày rồi hả? Mày xem, tóc bết hết lại, muối hạt cũng kết tinh trên đầu mày luôn rồi, còn có bộ dạng chó ghẻ này của mày, tao nhìn không nổi, ha ha ha, còn có ghèn mắt, có phải là miệng mày cũng thối không? Mày đúng là, sao lại biến thành bộ dáng chó ghẻ này hả?”

“Biến mẹ mày đi, mày mới là chó ghẻ, mày với em họ mày đều là chó ghẻ!” Mục Hưng Hà đá Tưởng Tiểu Quân một cước, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, bất an hỏi: “Đông Đông, hiện tại anh rất xấu sao?”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 118: Cũng Vậy

Mục Hưng Hà cũng không phải người lười thôi, ngược lại cậu rất quan tâm về bề ngoài của mình, hận không thể mỗi lần tự mình ra trận đều làm cho ai cũng phải kinh ngạc, đặc biệt là khiến Lâm Đông kinh diễm, vô số lần hi vọng Lâm Đông có thể lập tức yêu mình, cho dù việc vẫn luôn thất bại, cậu vẫn làm không biết mặt chảnh trang bản thân mình.

Lần này không để ý đến hình tượng làm tổ ở quán Internet, là vì giải quyết tương tư trong lòng, là vì cố gắng không để mình bị thương, vì cố gắng học tập và sống càng tốt hơn, làm tổ gần hai ngày, cậu ở trong quán Internet hỗn loạn tiêu hóa tâm tình tiêu cực của mình, lần đầu tiên có lý giải mới với nhân sinh, chuẩn bị trở về ký túc xá thu thập bản thân đang hoang một chút, chờ ngày hôm sau nghênh đón Lâm Đông, không nghĩ tới Lâm Đông trở về sớm, cậu làm trò hề.

Hỏi qua Lâm Đông xong, cậu càng cảm thấy mình rất xấu, không chờ Lâm Đông trả lời, cậu giơ chân đá Tường Tiểu Quân một chút, quay người đi vào trong ký túc xá, trước khi vào ký túc xá, đi ra chỗ phơi quần áo gom đồ, vào ký túc xá chuẩn bị nước gội đầu, lược, xà phòng, khăn mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng..v..v..đều cầm, đi ra khỏi ký túc xá, vừa vịn va vào Lâm Đông cùng Tường Tiểu Quân trở về.

Tường Tiểu Quân hỏi: “Hưng Hà, mày đi đâu vậy?”

Mục Hưng Hà nói: “Đi tắm.”

“Đi bây giờ á? Sắp có tuyết rồi, trời rất lạnh.”

“Tao không lạnh.”

Mục Hưng Hà bước hai ba bước rời khỏi ký túc xá, đi tới nhà tắm trong trường học, cởi quần áo rồi tắm, cũng không để ý xem nước lạnh hay không lạnh, tắm từ đầu đến chân sạch sành sanh, thuận tiện cũng giặt luôn đồng quần áo thúì hoắc, khi trở lại ký túc xá lần nữa liền trở thành Mục Hưng Hà sạch sành sanh hằng ngày, cậu mặc quần áo mà mẹ gửi đến, nói với Lâm Đông: “Đông Đông, cảm ơn em đã mang quần áo đến cho anh.”

Tưởng Tiểu Quân xen mồm: “Tao cũng trợ giúp nè.”

“Mày đi sang một bên đi.”

Tưởng Tiểu Quân ngồi vào trên giường tiếp tục đọc sách.

Lâm Đông cười nói: “Không cần khách sáo như thế.”

Mục Hưng Hà “Ừ” một tiếng, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, tuyết rơi rồi, trời lạnh như thế này, có lẽ sẽ rơi nhiều một chút, lúc cậu thu hồi tầm mắt, thoáng nhìn đồng hồ báo thức trên bàn sách, đến giờ cơm tối, cậu mở miệng hỏi: “Hai người có đi ăn cơm hay không?”

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Đi chỗ nào ăn?”

“Nhà ăn, buổi tối chủ nhật nhà ăn có cơm.”

“Mỗi ngày đều ăn đồ ăn ở đó, mày không ngán hả.”

“Vậy nếu không thì đi ra bên ngoài ăn đi.”

Ba người liền mặc thêm một bộ quần áo, đồng thời đi ra ngoài trường học ăn tô mì thịt bò nóng hằm hập, cả người ấm áp, đi ở trong tuyết cũng không cảm thấy lạnh, ba người thừa dịp sức lực tràn trề đi vào trong phòng học càn quét đề hai tiếng, đến khi đi ra đã là mười giờ, tuyết còn đang rơi, trời càng lạnh hơn.

Mục Hưng Hà quay đầu nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông mặc không tính là dày, ôm cánh tay ngẩng đầu nhìn hoa tuyết trên bầu trời rơi xuống, cổ dài nhỏ càng thêm trắng nõn ở trong bóng tối, một giây sau Mục Hưng Hà liền cảm thấy Lâm Đông lạnh, cậu cởi áo rồi khoác lên người Lâm Đông.

Lần này Lâm Đông không mặc, kiên quyết cởi ra đưa lại cho Mục Hưng Hà, sau đó lôi Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân chạy về ký túc xá, chạy vào trong túc xá liền cảm giác được một trận ấm áp, ba người rửa mặt đơn giản một chút rồi cùng các bạn cùng phòng khác lên giường ngủ.

Gian ký túc xá tám người có bốn giường tầng, Lâm Đông và Mục Hưng Hà đều ngủ giường trên, lúc thường vừa quay đầu cũng có thể nhìn thấy đối phương, nhưng lúc này tắt đèn, trong phòng đen thui một mảnh, ai cũng không nhìn được ai.

Mục Hưng Hà không kiêng kị mà nhìn về phía Lâm Đông, nhìn đến khi đôi mắt mệt mỏi, mới nhắm mắt ngủ, ngủ thẳng đến nửa đêm đi vệ sinh, nhà vệ sinh không ở trong ký túc xá, mà là ở ngoài ký túc xá, cậu mặc áo lông đi ra khỏi ký túc xá, một luồng gió lạnh thổi đến làm hàm răng cậu run lên.

Đi vệ sinh xong cậu nhanh chóng chạy về ký túc xá, theo thói quen xem Tưởng Tiểu Quân ngủ ở giường dưới đã đắp chăn đang hoàng chưa, rồi giơ tay nhét chăn cho Lâm Đông ngủ ở giường trên, ngón tay không cẩn thận chạm được cổ Lâm Đông, cảm giác được nhiệt độ cháy người, cậu tưởng tay của mình quá lạnh, lúc quay người sắp sửa lên giường, cậu cảm giác được nhiệt độ có gì đó không đúng.

Cậu luôn tay phải vào lồng ngực chạm một lúc, rồi đưa tay phải chạm vào tay Lâm Đông, trong lòng nhất thời giật thót, căng thẳng nhẹ giọng gọi: “Đông Đông, Đông Đông.”

Trong bóng tối Lâm Đông khẽ hừ một tiếng.

“Đông Đông.”

Mục Hưng Hà chưa hề đánh thức Lâm Đông, ngược lại đánh thức Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Mục Hưng Hà, hỏi: “Hưng Hà, mày làm gì vậy?”

Mục Hưng Hà nghiêm trọng nói: “Đông Đông phát sốt.”

Tưởng Tiểu Quân ngồi dậy.

Mục Hưng Hà nhanh chóng hỏi: “Tao nhớ mày có mang theo thuốc hạ sốt từ nhà đến, thuốc đâu?”

“Thuốc?” Tưởng Tiểu Quân suy nghĩ một chút, nói: “Lần trước tao mang về nhà, quên mang lên lại.”

“Mày——” Mục Hưng Hà lập tức quay người liền đánh thức các bạn cùng phòng khác rồi hỏi thăm, biết những bạn học khác không có thuốc hạ sốt, cậu hoảng rồi, vội vàng đánh thức Lâm Đông.

“Đông Đông, Đông Đông.”

Lâm Đông không biết là mơ hay là tỉnh, cả người vô lực như say xe, khó chịu cau chặt lông mày.

Biết vào lúc này Lâm Đông đã nóng đến mơ mơ màng màng, Mục Hưng Hà bất chấp tất cả, gần như là ôm Lâm Đông xuống dưới, hoảng loạn mặc quần áo cho Lâm Đông, mặc vào tất, đi giày vào, thấp người xuống, để Lâm Đông nằm lên phía sau lưng, cũng lấy rồi đi ra ngoài ký túc xá.

Tưởng Tiểu Quân vô cùng nghi hoặc hỏi: “Hưng Hà, mày làm cái gì vậy?”

Mục Hưng Hà nói: “Mang Đông Đông đi gặp bác sĩ.”

“Đi chỗ nào gặp bác sĩ?”

“Chỗ phòng y tế.”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng nhắc nhở nói: “Lúc này phòng y tế đã khóa cửa, hơn nữa chủ nhật không có ai, chúng ta đi hỏi những bạn học khác một chút xem có mang thuốc hay không đi?”

Thị Nhất Trung có phòng y tế, lúc thường ban ngày buổi tối đều cũng có người, thế như buổi tối chủ nhật sẽ có trường hợp nghỉ ngơi, điểm này Mục Hưng Hà cũng biết, cậu đã có quyết định của chính mình, nói: “Không còn kịp rồi, bây giờ tao đi bệnh viện bên ngoài.”

Mục Hưng Hà cũng lấy Lâm Đông liền đi.

Tưởng Tiểu Quân sửng sốt một chút, nhanh chóng cầm lấy quần áo trên giường bắt đầu mặc, trong lòng suy nghĩ Lâm Đông nhất định là bị lạnh, buổi chiều đạp xe đạp, một đường hứng gió đi đến ký túc xá, chưa kịp nghỉ ngơi nửa tiếng, liền mặc đơn bạc mà đi khắp các quán Internet tìm Mục Hưng Hà, tuy rằng khi trở về mặc áo khoác của Mục Hưng Hà, chắc chắn đã hứng không ít gió lạnh, vừa lạnh vừa nóng luân phiên mấy lần, ban đêm phát sốt là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Tưởng Tiểu Quân mặc quần áo tử tế, nhanh chóng chạy ra ngoài, giẫm bộp bộp trên tuyết thật dày, xa xa nhìn thấy Mục Hưng Hà được nhân viên quản lý ký túc xá đồng ý, đang cống Lâm Đông chạy ra ngoài ký túc xá, hắn nhanh chân chạy đi, thở hồng hộc chạy đến cạnh Mục Hưng Hà, nói: “Hưng Hà, để tao cống Lâm Đông đi.”

“Không cần.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi chỗ nào?” Tưởng Tiểu Quân lạnh có chút phát run.

Mục Hưng Hà tỉnh táo nói: “Đi đến phòng khám Hướng Dương ở ngoài trường.”

Phòng khám Hướng Dương nằm ở bên cạnh trường học, tuy rằng không xa thế nhưng trời tuyết đường trơn, Mục Hưng Hà trượt

té lộn mèο một cái, cũng may Tưởng Tiểu Quân vươn tay đỡ lấy, mới vừa đỡ lấy, Mục Hưng Hà lại nhanh chóng bước đi.

Tưởng Tiểu Quân ở bên cạnh để ý nói: “Hưng Hà mày chậm một chút.”

Trán Mục Hưng Hà đã bắt đầu đổ mồ hôi, nói: “Chậm một chút nóng hồng đầu óc thì phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không —— “

Mục Hưng Hà trách móc: “Làm sao mà biết là không, phát sốt nóng hồng đầu óc còn thiếu sao?! Nếu Đông Đông xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao bây giờ?!”

Tưởng Tiểu Quân bị Mục Hưng Hà quát mà sửng sồ, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, Lâm Đông rất khó chịu nằm nhoài trên vai Mục Hưng Hà, nhẹ nhàng nói cái gì, hắn cũng không nghe thấy, nhìn Mục Hưng Hà lo lắng đến mức sắp nổi điên, hắn đành phải nhìn kỹ Mục Hưng Hà đang chạy về phía trước, lên tiếng chào hỏi cùng bảo vệ, hai người liền chạy ra khỏi trường học, sau năm phút, cuối cùng đã tới phòng khám Hướng Dương.

Mục Hưng Hà cõng Lâm Đông tiến vào phòng làm việc của bác sĩ, hai bác sĩ trực ban nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của Mục Hưng Hà, nhanh chóng chào đón tiếp nhận Lâm Đông, sau khi kiểm tra một phen cho biết Lâm Đông chỉ là nóng sốt.

Vì nhanh chóng hạ sốt, bác sĩ chích một mũi cho Lâm Đông, sau đó kê thuốc hạ sốt, mang nước ấm tới cho Lâm Đông uống, toàn bộ quá trình chỉ gần mười phút, Tưởng Tiểu Quân yên tâm, lúc quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, mặt Mục Hưng Hà so với Lâm Đông đang phát sốt còn hồng hơn, trên cổ, cánh tay đều là mồ hôi.

Tưởng Tiểu Quân không khỏi trầm mặc, ánh mắt rời khỏi người Mục Hưng Hà, thoáng nhìn bộ đồ ngủ Mục Hưng Hà mặc trên người, dưới chân là đôi dép lê lạnh cứng, đầu ngón chân đều lộ ra

bên ngoài, trên mặt còn dính tuyết trắng chưa tan, nhưng cậu hồn nhiên không biết, nhìn thấy dường như tinh thần Lâm Đông khá hơn một chút, cậu ở đằng kia cười khúc khích.

Mục Hưng Hà cái thằng ngu này! Tưởng Tiểu Quân ở trong lòng âm thầm mắng Mục Hưng Hà, quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, phát hiện Lâm Đông cũng nhìn thấy dép lê cùng quần của Mục Hưng Hà, thế nhưng dường như Lâm Đông không có phản ứng gì.

Tưởng Tiểu Quân không hiểu được Lâm Đông, sau khi ra khỏi phòng khám Hướng Dương, Mục Hưng Hà tiếp tục cõng Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân đi ở phía sau hai người, nhìn Lâm Đông mặc dày dặn nằm nhoài trên người Mục Hưng Hà, hẳn không nói ra được cảm giác trong lòng, dứt khoát không thèm nói, yên lặng mà đi theo sau lưng Mục Hưng Hà.

Lâm Đông đã chích và uống thuốc, trên người không còn quá nóng, Mục Hưng Hà cũng không sốt ruột, cõng Lâm Đông dùng tốc độ bình thường đi về trường học, dịu dàng gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông đáp lại một tiếng: “Ừ.”

“Em còn khó chịu không?”

“Không khó chịu.” Lâm Đông khàn khàn nói.

Mục Hưng Hà lo lắng hỏi: “Đau đầu không?”

“Không đau.”

“Vậy thì tốt, vừa nãy làm anh sợ muốn chết, em phát sốt mà em không có cảm giác sao? Lúc khó chịu sao không gọi anh một tiếng? Anh nằm ngủ bên cạnh em mà.” Mục Hưng Hà lải nhải nói.

Lâm Đông không nói tiếng nào, nằm nhoài trên vai Mục Hưng Hà, bộ dạng ngoan ngoãn nhìn Mục Hưng Hà hai chân trần chôn ở trong tuyết, Hưng Hà vẫn đối xử tốt như vậy với cậu, từ lúc còn rất nhỏ,

khi cậu muốn dung nhập vào trong vòng đám bạn nhỏ, chạy đến trước mặt Hưng Hà bắt đầu hỏi một câu “Đại ca ca, vậy, mang theo em chơi, mang em chơi, được không”, cho dù cậu khiến Hưng Hà té vớ trán, hay khiến cho Hưng Hà hai lần ba lượt bị mắng, Hưng Hà vẫn đối xử tốt với cậu như vậy.

Tốt như vậy, liền muốn đánh tan đáy phòng tuyến kiên cố nhất trong lòng cậu, rốt cuộc thì cậu cũng không giữ được, cậu đau lòng Hưng Hà, cậu thật sự đặc biệt đau lòng Hưng Hà, đau lòng đến mức tim cũng rất đau, hấn cúi đầu nhìn hai chân Mục Hưng Hà vẫn luôn bị vùi trong tuyết, nhìn mà đôi mắt chua xót.

Mục Hưng Hà nói liên miên cần nhả một đống, sau khi nói xong không nghe thấy Lâm Đông đáp lại, cũng không nhìn thấy biểu tình của Lâm Đông, cậu ngược mắt nhìn về phía trước, lúc này bọn họ đã đi vào trường học, toàn bộ sân trường đều là tuyết trắng mênh mang, thanh lãnh cực kỳ, cậu cũng thanh tỉnh, âm thanh dịu dàng thương cảm mà gọi: “Đông Đông.”

“Ừ.” Lâm Đông nhẹ nhàng đáp.

“Gần đây em làm sao vậy?”

“Em làm sao?” Lâm Đông hỏi ngược lại.

Giọng Mục Hưng Hà rất nhẹ mà nói: “Em không cười.”

Lâm Đông nhẹ giọng hỏi: “Có sao?”

“Ừ.” Mục Hưng Hà dừng một chút, trong giọng nói hơi có chút tự trách hỏi: “Là bởi vì anh phải không? Là bởi vì anh, cho nên em có áp lực, có gánh vác có phiền não, cho nên liền giống như trước đây, tâm sự nặng nề?”

Mục Hưng Hà đợi một lúc, không nghe thấy tiếng Lâm Đông, chỉ có tiếng chân đạp tuyết, cậu liền mở miệng nói: “Em không cần có áp lực trong lòng, em coi như anh đánh rắm đi, anh chỉ thả một cái

rất, cái gì mà ghi chú trên Q, đều là do anh viết bừa, nam sinh yêu thích nam sinh là không đúng, cái gì mà có thích hay không tất cả đều đi gặp quỷ đi, sau này chúng ta chính là anh em tốt, anh em cực kỳ cực kỳ tốt, giống như trước đây, thật vui vẻ, có thể không?”

“Không thể.” Lâm Đông nói.

Mục Hưng Hà sửng sò, kiên cường chống đỡ nói một ít lời như vậy, chống đỡ khổ đau trong lòng, cũng không bằng hai chữ “Không thể” này, càng làm cho đau khổ hơn, cuối cùng, cuối cùng thì ngay cả anh em cũng không làm được, cậu không biết nên nói cái gì, khờ khạo hỏi ngược lại tại sao, chợt nghe giọng nói dễ nghe của Lâm Đông vang lên: “Bởi vì em cũng yêu thích anh.”

Bước chân Mục Hưng Hà dừng lại trong nháy mắt.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 119: Ngọt Ngào

Bởi vì em cũng thích anh —— những, những, những lời này là Lâm Đông nói sao? Mục Hưng Hà hoài nghi mình nghe nhầm, nghe nhầm cũng quá thật rồi, tim cậu đột nhiên căng thẳng, âm thanh phát ra cũng cứng nhắc, không nhin được hỏi: “Đông Đông, lời mới vừa nãy là em nói sao?”

“Ừ.” Lâm Đông đáp.

“Em nói cái gì?”

“Em nói —— “

“Chờ một chút, chờ một chút rồi nói.” Mục Hưng Hà hơi hạ người, nhẹ nhàng buông Lâm Đông ra, quay người đối diện Lâm Đông, bên trong đôi mắt đen láy nhìn Lâm Đông tràn đầy căng thẳng, hỏi: “Em, em mới vừa nói cái gì?”

Lâm Đông nhìn chăm chăm Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà căng thẳng cuống hống có chút khô.

Lâm Đông rốt cục mở miệng: “Em nói em cũng thích anh.”

“Àm” một tiếng, như là có thứ gì đó trong đầu Mục Hưng Hà nổ tung, làm cậu choáng váng, đầy đủ năm giây, biểu tình trên mặt trở nên rõ ràng, trong mắt dần dần có ánh sáng, toàn bộ tập hợp vào trên mặt Lâm Đông, rốt cục không nhin được mừng như điên, cậu lớn tiếng hỏi: “Em thích anh? Em nói em thích anh?”

Lâm Đông gật đầu: “Ừ.”

“Anh, anh —— “

“Anh làm sao vậy?” Thấy Mục Hưng Hà vẫn không nói ra được lời nào hoàn chỉnh, Lâm Đông hỏi.

“Anh, anh, ” Mục Hưng Hà cười nói: “Anh vui muốn chết luôn!”

Lâm Đông cùng cười vui vẻ, trong đêm tuyết cực kỳ trong suốt tốt đẹp.

Mục Hưng Hà đứng ở trước mặt Lâm Đông, không biết phải làm thế nào mới tốt, liền vò đầu, rồi xoa tay, cuối cùng ôm lấy Lâm Đông, làm Tưởng Tiểu Quân ở phía sau sợ hết hồn, hấn vốn đang đau lòng cho tấm lòng và tình cảm của Mục Hưng Hà, bị câu nói “ Em cũng thích anh” của Mục Hưng Hà làm cho thức tỉnh, vừa nhấc mắt liền thấy Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông vào trong lòng, đây là tình huống gì vậy?

Tưởng Tiểu Quân ngẩn ra, tử tử mà nhìn Mục Hưng Hà cùng Lâm Đông, phát hiện khi Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông, Lâm Đông cũng ôm lại Mục Hưng Hà, chuyện, chuyện, chuyện này... Đây là tình huống gì, Tưởng Tiểu Quân đang tính đi lên đằng trước tử tử nhìn, sân thể dục truyền đến tiếng quát của bảo vệ tuần tra ban đêm: “Mấy người các trò? Đang làm gì? Lớp nào?”

Tưởng Tiểu Quân cả kinh.

Lâm Đông Mục Hưng Hà bị dọa nhanh chóng tách ra.

Bảo vệ tuần tra ban đêm cầm đèn pin cầm tay đi đến hỏi tình hình, Mục Hưng Hà lập tức tiến lên giải thích tình hình của bọn họ, bảo vệ tuần tra ban đêm mới không quát lớn nữa, hỏi bệnh tình của Lâm Đông xong, cầm đèn pin cầm tay, đưa ba người Lâm Đông đến cửa tòa ký túc xá, nói: “Được rồi, vào đi thôi, trời lạnh, chú ý đắp kín chăn.”

“Cám ơn chú ạ.” Lâm Đông nói.

“Ừ, vào đi thôi.”

Bảo vệ tuần tra ban đêm cầm đèn pin cầm tay rời đi, Mục Hưng Hà lập tức nắm chặt tay Lâm Đông, Lâm Đông sửng sò, quay đầu nhìn về Mục Hưng Hà, trên mặt Mục Hưng Hà có loại cảm giác nháy nhót không che giấu được, nói: “Đường trơn, anh sợ em bị ngã.”

Khóe miệng Lâm Đông hơi nhếch lên, gật đầu: “Ừ.”

“Vào đi thôi.”

“Ừ.”

Hai người đồng thời đi vào trong tòa ký túc xá.

Tướng Tiểu Quân theo ở phía sau, liên tục nhìn chăm chăm vào hai người, từ ngoài ký túc xá vào trong ký túc xá, vào lúc này bạn bè cùng phòng đều đang ngủ, Mục Hưng Hà cũng để cho Lâm Đông lên giường, cậu thì lại huýt sáo đi phòng vệ sinh lấy nước lạnh, Tướng Tiểu Quân nhanh chóng đi cùng ra ngoài hỏi tình huống, Mục Hưng Hà không chỉ không che giấu, còn đắc ý mà tỏ vẻ Lâm Đông thích mình.

Tướng Tiểu Quân không thể tin được mà hỏi: “Lâm Đông thích mày á?”

Mục Hưng Hà cao hứng miệng cũng không đóng lại được: “Tất nhiên!”

Tướng Tiểu Quân lại hỏi một lần nữa: “Lâm Đông nói em ấy thích mày à?”

Mục Hưng Hà tốt tính hiếm thấy: “Chứ gì nữa!”

“Đừng nói là em ấy vẫn luôn thích mày nha?”

“Không biết, dù sao thì hiện tại em ấy thích tao.”

“Cho nên hai người đang yêu?”

“Ừ!”

“Có quá sớm không?” Tưởng Tiểu Quân giống như những người khác, cảm thấy yêu đương ở cấp ba thuộc về phạm vi hơi sớm.

Mục Hưng Hà không phản đối hỏi ngược lại: “Sớm sao?”

“Sớm, rất sớm, cần phải đến đại học rồi hãy nói chuyện yêu đương.”

“Không còn sớm đâu, Đông Đông bị người khác cướp được thì làm sao bây giờ?”

“...” Tưởng Tiểu Quân không còn gì để nói với Mục Hưng Hà, thì ra Mục Hưng Hà đã tính toán như vậy, hắn vẫn bày tỏ sự lo lắng của chính mình, nói: “Nói chuyện yêu đương sớm như vậy sẽ làm lỡ học tập.”

Mục Hưng Hà liếc Tưởng Tiểu Quân một cái: “Mày đang nói mớ à?”

Tưởng Tiểu Quân bị Mục Hưng Hà chặn họng á khẩu không trả lời được, ở độ tuổi này, người khác nói chuyện yêu đương có thể sẽ ảnh hưởng đến học tập, thế nhưng đối với Lâm Đông và Mục Hưng Hà mà nói, điều này căn bản là không tồn tại, hắn nhấc mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà cao hứng điên rồi, lấy nước lạnh rồi về ký túc xá, đổ thêm nửa bình nước nước nóng, vừa ngâm chân vừa tán gẫu với Lâm Đông.

Cậu vốn tính kéo tay nhỏ, thế nhưng chu vi xung quanh đều là bạn học, còn có Tưởng Tiểu Quân không biết xấu hổ nhìn chăm chăm, cậu đành nhịn.

Cùng Lâm Đông hàn huyên một lúc, thấy Lâm Đông có chút mệt mỏi, có thể là do tác dụng của thuốc, vì thế cậu dừng đề tài, chà xát

chân, đổ nước, đứng ở trước mặt Lâm Đông hài lòng nhìn gương mặt khi ngủ của Lâm Đông, sau đó tắt đèn, đắp ý nằm ở trên giường, dựa vào màu tuyết ngoài cửa sổ, cậu nằm nghiêng nhìn Lâm Đông, trong lòng ngọt như rót mật, cậu chưa từng có cảm giác giống như bây giờ, cảm thấy cuộc sống tươi đẹp như vậy, nhìn Lâm Đông không nhịn được liền nở nụ cười, còn cười ra tiếng.

“Nhìn vẻ mặt dễ chịu của mày kia.”

Trong bóng tối truyền đến tiếng trào phúng của Tưởng Tiểu Quân, Mục Hưng Hà vươn tay rút gối đầu ra, chửi một câu “Bà mẹ mày”, chuẩn xác đập về phía giường Tưởng Tiểu Quân, đập xong ôm gối trong tay, tiếp tục nằm nghiêng nhìn Lâm Đông, mãi đến tận khi mí mắt đánh nhau cậu mới ngủ.

Sáng hôm sau cậu tinh thần sung mãn mà tỉnh lại, thấy Lâm Đông vẫn chưa rời giường, cậu mặc quần áo tử tế đi đến nhà ăn, xếp hàng mua cơm, đến lúc mua xong trở về, Lâm Đông mới vừa đánh răng rửa mặt xong, dáng dấp tuấn tú vô cùng, liếc mắt nhìn liền cảm thấy toàn thân khoan khoái thế giới tốt đẹp, còn có một chút thẹn thùng nhỏ, cậu nói: “Đông Đông, em dậy rồi.”

Lâm Đông gật đầu.

“Đám Tiểu Quân đâu?”

“Đi nhà ăn ăn cơm rồi.”

“Sao em không đi?”

“Em đang chờ anh, không phải anh mua cơm cho em sao?”

Mục Hưng Hà nở nụ cười, tâm hoa nở rộ, cực kỳ tươi đẹp.

Lâm Đông hỏi: “Chân của anh không có chuyện gì chứ?” Tối hôm qua Lâm Đông đã xem qua chân của Mục Hưng Hà, ngoại trừ bị lạnh nên đỏ chót ở ngoài, không có những vấn đề khác, hiện tại cậu

lại nghĩ tới, sợ là qua một đêm, chân của Mục Hưng Hà sẽ xuất hiện vấn đề gì khác.

“Không có chuyện gì.” Mục Hưng Hà cười nói: “Anh rất tốt, khi còn bé anh đi chân trần giẫm lên tuyết không phải em không biết, lại đây, ăn điểm tâm.”

Lâm Đông gật đầu.

Hai người ngồi ở trước bàn đọc sách ăn bánh bao và tàu hũ, hết sức đơn giản nhưng hai người ăn đặc biệt ngọt ngào, Lâm Đông cười với Mục Hưng Hà một chút, Mục Hưng Hà liền không nhịn được vươn tay sờ bàn tay đặt trên bàn của Lâm Đông.

Lâm Đông rút tay lại, Mục Hưng Hà duỗi tay về phía trước.

Lâm Đông lại co tay về phía sau, Mục Hưng Hà lại duỗi tay tiếp.

Lâm Đông rút tay lại năm centimet, Mục Hưng Hà duỗi tay về phía trước năm centimet.

Cuối cùng Mục Hưng Hà vẫn nắm được tay Lâm Đông tay, Lâm Đông không thể làm gì, bộ dạng phục tùng, đồng điều ở khóe miệng chậm rãi hiện ra, dễ nhìn lạ thường, trong lòng Mục Hưng Hà vừa ngọt ngào lại then thùng thêm kích động, cái cảm giác này thật sự là tuyệt không thể tả.

Tuyệt không thể tả.

“Khụ!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan, Lâm Đông và Mục Hưng Hà nhanh chóng thu tay lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân đi tới, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Lâm Đông hỏi: “Tiểu Quân, anh ăn xong điểm tâm rồi sao?”

Tưởng Tiểu Quân trả lời: “Ăn xong rồi.”

“Có muốn ăn thêm hay không?”

“Không được, không ăn được.”

Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà một cái, nhìn thấy bộ dạng vui vẻ kia của Mục Hưng Hà, hắn liền hết chỗ nói rồi, ngày hôm qua Mục Hưng Hà vẫn còn là vẻ chó hoang không ai muốn, nản lòng vô cùng. Hiện tại lắc mình biến thành một con chó đất tiền, còn rộng rãi vùng cầu lương đất tiền, Tưởng Tiểu Quân nhìn mà chướng mắt, không thèm nhìn Mục Hưng Hà, không thèm ngửi vị chua của tình yêu, nhưng mà, đây không phải là điều mà hắn có thể không chế.

Lâm Đông còn đỡ, Mục Hưng Hà nói đến chuyện yêu đương, lại như nước lũ vỡ đê, nhấn chìm Lâm Đông, không thể rời khỏi Lâm Đông, mỗi ngày cùng Lâm Đông ăn cơm, cùng đi vệ sinh, cùng bạn học cùng bàn của Lâm Đông đổi chỗ ngồi để ngồi cùng một chỗ, mọi thời khắc đều dính vào nhau, Tưởng Tiểu Quân không nhìn nổi, nói: “Lâm Đông, Hưng Hà như vậy không quá thích hợp đúng không?”

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Chỗ nào ạ?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Hưng Hà quá dính người đó?”

Lâm Đông nói: “Không có mà.”

“Em không cảm thấy nó dính người à?”

“Không cảm thấy.” Lâm Đông rất thích.

“Nó, nó nói chuyện yêu đương giống y như đứa bị bệnh tâm thần ấy.”

“Anh mới bệnh tâm thần.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Mục Hưng Hà nghe xong đứng một bên cạnh che miệng cười.

Lâm Đông nói tiếp: “Tiểu Quân, anh đừng có soi mói Hưng Hà, Hưng Hà rất tốt.”

“Anh, anh, anh soi mói Hưng Hà?” Tưởng Tiểu Quân vươn tay chỉ chính mình, hắn cảm thấy tai mình bị ù rồi, từ nhỏ đến lớn hắn và Mục Hưng Hà đều là kiểu một mình Mục Hưng Hà lấy một chọi hai đối phó với hắn và Kỳ Kỳ, vậy mà Lâm Đông cứ nhiên nói một câu “Anh soi mói Hưng Hà”, tình yêu thật là khiến người ta mù quáng, tình yêu thật là khiến người ta bị mù mắt mà.

Tưởng Tiểu Quân hắn, hắn, hắn quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà cách đó không xa, Mục Hưng Hà nằm nhoài trên bàn sách cao hứng đến điên rồi, từ khi Lâm Đông thổ lộ cõi lòng xong, cảm giác nhân sinh có ý nghĩa bất đồng, trước đây cùng Lâm Đông làm anh em rất vui vẻ, đang cùng Lâm Đông làm người yêu càng vui sướng hơn, đặc biệt mà lúc Lâm Đông che chở cậu, cậu cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nhìn Tưởng Tiểu Quân ăn quả đắng rồi đi, cậu vui cười hơn hờ cầm sách vở ngồi vào trước mặt Lâm Đông, gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông sửa sang lại sách vở trên bàn, thuận tiện cả sách của Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông bận rộn vì mình liền vui vẻ, cười tới mức hàm răng trắng đều lộ ra rồi, tuần lãng cực kỳ, cậu mở miệng gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông nghiêng đầu hỏi: “Sao ạ?”

Mục Hưng Hà nói: “Không có chuyện gì.”

Lâm Đông cũng không lên tiếng nữa, đưa ánh mắt đặt vào trong sách vở.

Qua chốc lát, Mục Hưng Hà lại gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, hỏi: “Sao thế?”

“Không có chuyện gì.”

“...”

“Đông Đông.”

“Hả?”

“Không có chuyện gì.”

“...”

“Đông Đông.”

Lâm Đông quay đầu nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà rốt cục không gọi “Đông Đông” nữa, lúc này Mục Hưng Hà mới lên tiếng nói: “Buổi trưa, tất cả mọi người nghỉ ngơi, em cũng nghỉ ngơi một chút, đừng xem sách mãi, có được hay không?”

Lâm Đông nói: “Được.”

Hai người đều nằm nhoài trên bàn sách, giống các bàn khác, nói một ít chuyện, bất đồng chính là giữa hai người có tình cảm qua lại, ở trong ngày đông nắng ấm, làm cho cả mùa đông đều ấm lên.

Mục Hưng Hà nhỏ giọng hỏi: “Đông Đông, em thích anh khi nào thế?”

Lâm Đông nói: “Không biết.”

“Chắc chắn là em biết, nói nghe một chút, lúc nào thì thích anh?”

“Ừm, thật sớm.”

“Thật sớm là khi nào?”

“Đại khái là năm ngoái.”

“Em thích anh sớm như vậy à?”

“Ừ.”

“...”

Hai người dùng âm lượng chỉ đối phương có thể nghe mà nói, mãi cho đến khi Mục Hưng Hà ngủ, mí mắt Lâm Đông cũng bắt đầu đánh nhau, cậu ngẩng gương mặt đang ngủ dễ nhìn của Mục Hưng Hà, cho dù Mục Hưng Hà ngủ, cũng mang theo một cảm giác tuần lảng tin cậy, như một chùm ánh sáng chiếu vào nội tâm cậu, từ lúc còn rất nhỏ đã sưởi ấm cậu bảo vệ cậu, nếu muốn hỏi khi nào thì cậu thích Hưng Hà.

Cậu cảm thấy mình vẫn luôn thích Hưng Hà, không quan hệ đến giới tính, chỉ là thích, không khống chế được mà thích, có Hưng Hà, lòng cậu an định, cậu nhìn Hưng Hà đang say ngủ, mí mắt đánh nhau, đánh một hồi liên không còn quy luật gì, khóe miệng lại đồng thời hơi giương lên, hai người cứ như vậy mà ngủ.

Lúc tỉnh lại cũng gần đến giờ đi học, hai người nhanh chóng xuống lầu rửa mặt, bắt đầu lên lớp, học xong lại đến thời điểm về nhà một tuần một lần, các bạn học dồn dập thu dọn đồ đạc về nhà, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng vậy, đạp xe đạp trở về trấn Cẩm Lí, ai về nhà nấy.

Mục Hưng Hà vừa về đến nhà, bỏ lại xe đạp cùng cặp sách liền đến phòng Lâm Đông tìm Lâm Đông, Lâm Đông hỏi: “Hưng Hà, sao anh lại tới đây?”

Mục Hưng Hà nói: “Anh đến gặp em.”

“Chúng ta không phải mới tách ra sao?”

“Mới tách ra anh lại nhớ em.”

Nói xong Mục Hưng Hà muốn kéo tay Lâm Đông, Lâm Đông vội vàng đóng cửa phòng lại, sau đó buông tay ra, nói: “Hưng Hà, đây là ở nhà, chú ý hình tượng.”

Mục Hưng Hà “Ồ” một tiếng.

Lâm Đông cười kéo tay Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà vui vẻ, Lâm Đông nhẹ giọng nói: “Chúng ta bây giờ quan trọng nhất là thi đại học, tranh thủ thi đậu đại học tốt, trước đó, đừng gây phiền phức cho người lớn.”

“Biết rồi.”

“Vậy đừng táy máy tay chân.”

“Biết rồi, bây giờ anh về nhà, trước khi về nhà anh có thể ôm em một cái không?”

Lâm Đông gật đầu, tính dựa vào trong ngực Mục Hưng Hà, hai người còn chưa kịp ôm một cái, cửa đột nhiên đẩy ra, hai người bị dọa nhanh chóng tách ra, quay đầu nhìn lại là Kỳ Kỳ, lúc này Mục Hưng Hà lớn tiếng nói: “Tuởng Kỳ Kỳ! Mà làm gì đó?”

Kỳ Kỳ sợ hết hồn, ngơ ngác mà hỏi: “Em làm cái gì?”

Đúng vậy, Kỳ Kỳ không phải là giống như trước đây đẩy cửa sao? Nó làm cái gì? Một câu chặn đứng Mục Hưng Hà đang hỏi, trong nháy mắt Mục Hưng Hà cảm thấy chột dạ, Lâm Đông nhanh chóng nói: “Kỳ Kỳ, sao đột nhiên mà đến đây?”

Kỳ Kỳ hỏi ngược lại: “Đột nhiên sao? Tao đột nhiên chỗ nào?”

Lâm Đông cũng bị câu hỏi của Kỳ Kỳ chặn họng.

Kỳ Kỳ nhìn Lâm Đông rồi nhìn Mục Hưng Hà, nói: “Hai người đang làm gì vậy? Không hiểu ra sao, giống như là đang vụng trộm vậy.”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 120: Chụp Ảnh

Vụng, vụng, vụng trộm?

Hai chữ này trực tiếp khiến cho mặt của Lâm Đông và Mục Hưng Hà đỏ ửng, đặc biệt Lâm Đông không dám nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đỏ mặt liếc mắt nhìn Lâm Đông một cái, nhấc chân đá một phát vào mông Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ nhanh chóng chạy ra phía sau Lâm Đông trốn, toàn tâm toàn ý tránh Mục Hưng Hà, cũng quên mất chuyện “vụng trộm” của Lâm Đông và Mục Hưng Hà, dù sao thì nó cũng vô duyên vô cớ bị đánh thành thói quen.

Ba người náo loạn một trận, ai cũng không chiếm được tiện nghi, thở gấp ngồi trên ghế, Mục Hưng Hà hỏi: “Mày tới làm gì?”

Kỳ Kỳ thở gấp nói: “Tìm, tìm hai người.”

“Tìm bọn tao làm gì?”

“Ăn, ăn đồ nướng.”

“Ăn đồ nướng gì?” Mục Hưng Hà mắt hửng hỏi.

“Chúng ta đã lâu không cùng nhau ăn đồ nướng, sắp nghỉ đông rồi, em và Tiểu Xuyên cũng sắp thi cấp ba, chắc chắn không có thời gian.” Kỳ Kỳ nhìn phía Mục Hưng Hà, nói: “Em đã nói với Tiểu Xuyên cùng Tiểu Quân xong rồi, hai người có đi hay không?”

Mục Hưng Hà nhìn phía Lâm Đông, nhỏ giọng hỏi: “Có đi hay không.”

Lâm Đông nói: “Đi.”

“Được.” Mục Hưng Hà cất cao giọng nói: “Vậy thì đi ăn đồ nướng.”

Kỳ Kỳ cao hứng nói: “Bây giờ đi luôn.”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà theo ở phía sau, ra ngoài phòng Lâm Đông nói một tiếng cùng Bùi Thức Vi, rồi đi theo Mục Hưng Hà cùng Kỳ Kỳ

Mục Hưng Hà nói: “Chờ một chút.”

Kỳ Kỳ quay đầu lại hỏi: “Chờ cái gì?”

“Mày có mang tiền không?”

“Có mang.”

“Thiệt hay giả?”

“Thật sự.”

“Móc ra cho tao nhìn một chút, đừng cả ngày nghĩ cọ cơm của Đông Đông nhà tao.”

“Cái gì mà Đông Đông nhà anh? Em cũng nói là Đông Đông nhà em đấy.”

“Mày lặp lại lần nữa xem.”

“Em, em, em không nói.”

“...”

Ba người vừa nói vừa ra khỏi sân nhà Lâm Đông, sau khi tập hợp cùng Hạ Tiểu Xuyên và Tưởng Tiểu Quân, năm người đồng thời đi đến quán thịt nướng đầu đường, năm người căn bản không cần xem thực đơn, trực tiếp có thể chọn món ăn, thịt dê xiên, sườn

nướng, chân gà nướng, hàu sống, rau hẹ, khoai tây miếng..v..v...tất cả đều là món thích ăn.

Cuối cùng còn một chai bia.

Năm người lần lượt cầm chai bia trong tay, cực kỳ có cảm giác đang làm một chén, uống một hớp bia rồi bắt đầu trò chuyện không bờ bến, đồ nướng vừa lên, năm người càn quét một trận trước, sau khi lót bụng xong, vừa ăn vừa nói chuyện, tán gẫu đều là chuyện trong trường học, ví dụ như Hạ Tiểu Xuyên bị giáo viên điểm danh phê bình, hay là Lâm Đông sinh bệnh, hoặc là như có một nam sinh viết thư tình cho Tưởng Tiểu Quân, có cả chuyện Kỳ Kỳ viết thư tình cho bạn nữ, kết quả bị bạn nữ giao cho giáo viên, năm người cười không ngừng.

Đến khi sắp ăn xong, có một đôi tình nhân đến quán thịt nướng, cặp tình nhân ngồi ở cạnh năm người Lâm Đông, rồi thì nắm tay rồi kề mặt, đặc biệt gần, cảm giác hạnh phúc tràn ngập cả quầy hàng.

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên nhìn mà sửng sờ.

Tưởng Tiểu Quân có chút muốn nói chuyện yêu đương.

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông, tay ở dưới bàn lén lút nắm tay Lâm Đông, tay Lâm Đông ở dưới bàn cũng nắm năm ngón tay của Mục Hưng Hà, tâm hoa của Mục Hưng Hà không đè ép được mà nở rộ, cả miệng cũng mím lại cười trộm.

“Hưng Hà, anh cười cái gì?” Kỳ Kỳ phát hiện dị thường của Mục Hưng Hà trước tiên.

Tưởng Tiểu Quân cùng Hạ Tiểu Xuyên đều nhìn Mục Hưng Hà.

Tưởng Tiểu Quân biết rõ nhất định là Mục Hưng Hà lau dầu mỡ cho Lâm Đông, cho nên mới vui mừng thành này bộ dáng ngốc nghếch này, nhưng Hạ Tiểu Xuyên không hiểu, nhóc và Kỳ Kỳ đồng

thời nhìn Mục Hưng Hà, Kỳ Kỳ còn nói: “Hưng Hà, em phát hiện gần đây anh không đúng.”

Lâm Đông sợ Kỳ Kỳ phát hiện, muốn rút tay lại, Mục Hưng Hà không muốn buông tay, hai người đang giãy dụa ở dưới bàn, Kỳ Kỳ lập tức khom lưng nhìn xuống dưới bàn, hai người vừa mới nói chuyện yêu đương, giống như tất cả những người đang yêu, có một loại cảm giác mâu thuẫn vừa muốn cho người của toàn thế giới biết lại sợ người ta biết rồi sợ người chê cười, ngay khoảnh khắc Kỳ Kỳ khom lưng, hai người theo bản năng mà buông tay ra.

Kỳ Kỳ khom lưng không thấy gì cả, ngồi thẳng người, nhìn Mục Hưng Hà và Lâm Đông hỏi: “Hai người vừa nãy đang làm gì?”

Mục Hưng Hà nói: “Không làm gì.”

“Không làm gì sao bàn lại rung?”

“Tao nào có biết.” Mục Hưng Hà nói sang chuyện khác: “Mày ăn xong chưa?”

“Ăn xong.”

“Ăn xong trả tiền về nhà!”

Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông đứng dậy, thế nhưng dưới sự giám thị của Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, hai người bọn họ tận lực giữ một khoảng cách, không giữ một khoảng cách còn đỡ, vừa giữ tình trạng này, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên càng cảm thấy hai người Lâm Đông và Mục Hưng Hà có vấn đề, đều nhìn chăm chú trong mắt, khiến cho cả một đường Lâm Đông và Mục Hưng Hà cũng không dám nhìn đối phương.

Ngày hôm sau năm người liên tụ lại cùng nhau, Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn không có thời gian ở chung một chỗ, Mục Hưng Hà đành nhân lúc không có người chú ý, làm càn mà ngấm Lâm Đông, lén lút sờ tay của Lâm Đông một cái, vẫn luôn nhìn đến tối, rất

cục Mực Hưng Hà nhin không nổi, lén lút chạy đến trước cửa sổ phòng Lâm Đông gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông mở cửa sổ, liền thấy gương mặt tuần tú và nụ cười đầy mặt của Mực Hưng Hà, cậu cũng cười, hỏi: “Muộn như vậy rồi, anh tới làm gì?”

“Nhìn em.”

“Buổi tối không phải mới vừa nhìn qua sao?”

“Bây giờ anh lại muốn nhìn.”

Lâm Đông nở nụ cười.

Mực Hưng Hà cũng cười, cười nắm lấy tay Lâm Đông, nói: “Đông Đông, sáng mai chúng ta đi về trường học đi.”

“Ngày mai là chủ nhật, không phải thứ hai.”

“Anh biết, anh chỉ muốn ở cùng em nhiều một chút, tuần sau thi học kỳ, cuối tuần sau em phải đi để đi, thời điểm đó chúng ta sẽ không được gặp mặt rất lâu.” Mực Hưng Hà nắm tay Lâm Đông hỏi: “Có được hay không, có được hay không?”

Lâm Đông nở nụ cười, trong mắt là sự dịu dàng nồng đậm không tản ra nổi, vui vẻ mà gật gật đầu.

Mực Hưng Hà siết tay Lâm Đông muốn hôn một chút, miệng vẫn không chưa chạm được vào tay Lâm Đông, cửa phòng bị gõ vang.

Hai người cả kinh.

“Tri Nhiên.” Ngoài cửa vang lên tiếng Bùi Thức Vi.

Lâm Đông nhanh chóng rút tay về, nói: “Hưng Hà, anh nhanh đi về đi, ngày mai chúng ta gặp.”

Mục Hưng Hà nói: “VẬY chúng ta nói trước, ngày mai buổi sáng đi lên trường học.”

“ĐƯỢC.”

“Anh đi đây.”

“Ừ.”

Mắt Mục Hưng Hà toả sáng nhìn Lâm Đông, vẫn không nhin được cầm tay Lâm Đông đặt ở miệng hôn một cái, ngay lúc Bùi Thức Vi nói một tiếng, vui vẻ đi, Lâm Đông lập tức đóng cửa sổ lại, mở cửa cho Bùi Thức Vi.

“Ba.”

“Đang đọc sách à?” Bùi Thức Vi bưng sữa bò đứng ở cửa nói: “Mẹ con hâm vừa nãy, con cũng uống một ly đi.”

“CẢM ƠN BA.”

“Ừ, ĐI NGỦ SỚM MỘT CHÚT ĐI.”

“Dạ.” Lâm Đông nhận sữa bò gọi: “Ba, à, buổi sáng ngày mai con muốn lên trường học.”

Bùi Thức Vi kinh ngạc hỏi: “SỚM NHƯ VẬY? TRƯỚC ĐÂY KHÔNG PHẢI ĐỀU LÀ SÁNG SỚM THỨ HAI ĐI SAO? CÓ PHẢI LÀ CÓ CHUYỆN GÌ HAY KHÔNG?”

“Vâng, là bởi vì lớp 11, VIỆC HỌC CÓ CHÚT NẶNG, GIÁO VIÊN CHỦ NHIỆM HI VỌNG MỌI NGƯỜI SỚM TỚI TRƯỜNG HỌC MỘT CHÚT, AN TÂM HỌC TẬP Ở TRONG.” Lâm Đông nghiêm túc giải thích với Bùi Thức Vi: “Giáo viên chủ nhiệm còn nói, năm sau bắt đầu phải điều tiết thời gian nghỉ ngơi, tối thứ sáu có thể không lên tự học buổi tối, thế nhưng chiều chủ nhật phải bắt đầu đi học, bởi vì sắp lên lớp 12, chẳng mấy chốc sẽ thi tốt nghiệp cấp ba.”

Nghe vậy Bùi Thức Vi nở nụ cười, nói: “Được, lát nữa ba nói với mẹ con.”

Lâm Đông gật đầu.

“Uống hết sữa bò liền ngủ đi.”

“Dạ.”

Bùi Thức Vi quay người rời đi.

Lâm Đông đóng cửa phòng lại, ngồi vào trước bàn đọc sách uống sữa bò, nhìn thấy mấy ngón tay của mình, chợt nghĩ đến lúc này Mục Hưng Hà mới vừa hôn lên ngón tay của mình, ấm áp, mềm mại, cậu mím môi một cái, đồng điệu ở khóe miệng lập tức nổi lên, uống sữa bò xong, tâm tình của cậu tốt đẹp ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ăn điểm tâm xong, cậu thu thập cặp sách, đạp xe đạp cùng Mục Hưng Hà đồng thời đi lên Thị Nhất Trung, cậu nhìn trước nhìn sau đều không thấy Tưởng Tiểu Quân, hỏi: “Hưng Hà, Tiểu Quân đâu?”

“Không tới.” Mục Hưng Hà vui vẻ nói.

“Tại sao không tới?”

“Nó không muốn đến, em không biết có nam sinh theo đuổi nó à?”

“Em thật sự không biết.”

Mục Hưng Hà liền nói cho Lâm Đông về chuyện của Tưởng Tiểu Quân, mặc dù Tưởng Tiểu Quân không có tướng mạo xuất chúng như Lâm Đông và Mục Hưng Hà, nhưng so với người bình thường cũng rất được, cũng nhận được mấy bức thư tình, trong đó nổi nhất đến từ một nam sinh theo đuổi, nam sinh này thật sự rất thích Tưởng Tiểu Quân, thường xuyên chế tạo mấy lần gặp gỡ ngẫu

nhiên gì gì đó, nhưng Tưởng Tiểu Quân tạm thời không thích hẳn, cho nên liền tránh mặt.

Lâm Đông nghe xong hỏi: “Vậy nên sau đó Tiểu Quân liền tránh hẳn?”

“Ai biết được? Chuyện tình cảm của nó thì nó phải tự mình giải quyết.” Mục Hưng Hà cười nhìn về phía Lâm Đông nói: “Khi nào nó cần chúng ta, chúng ta lại trợ giúp.”

“Ừ, lát nữa tới trường học, chúng ta làm gì?”

“Đi dạo phố.”

“Dạo phố?”

“Người yêu không phải là sẽ đi dạo phố sao?”

Đem cặp sách bỏ vào trong ký túc xá, hai người cũng không đạp xe đạp, ngồi xe công cộng, đi đến đường dành riêng cho người đi bộ, nhìn những cặp tình nhân mua trang sức, đồ chơi nhỏ, uống sữa trà gì đó, Mục Hưng Hà cũng mua cho Lâm Đông.

Lâm Đông xem hai sợi dây chuyền trong tay, hai chén thịt, một ly trà sữa bốc hơi nóng, cậu chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Mục Hưng Hà nói: “Hưng Hà, chúng ta, chúng ta không cần phải như vậy đi?”

“Vậy thì phải thế nào?” Mục Hưng Hà ngượng ngùng mà vò đầu, nói: “Đông Đông, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện yêu đương, anh cũng không biết phải làm sao, cho nên học tập người khác, có phải, có phải anh học cực kỳ không xong không?”

Vốn là Lâm Đông rất khó xử, vừa nghe Mục Hưng Hà cẩn thận nói như vậy, cậu “Xì” một chút nở nụ cười.

Mục Hưng Hà hơi sững sốt một chút, hỏi: “Em cười cái gì?”

Lâm Đông nói: “Cười anh đáng yêu.”

“Anh đáng yêu sao?”

“Siêu cấp đáng yêu.”

“Không đẹp trai sao?”

“Đẹp.”

“Vậy chúng ta lưu lại vẻ đẹp trai của anh đi?”

“Làm sao lưu lại?”

Mục Hưng Hà chỉ vào một đôi tình nhân đang đi trên đường, trong tay đôi tình nhân cầm máy ảnh hình, đang vui vẻ liếc nhìn, Lâm Đông không hiểu hỏi: “Có ý gì?”

Mục Hưng Hà nói: “Chúng ta đi chụp hình.”

Lâm Đông nở nụ cười, Mục Hưng Hà lại chuẩn bị bắt chước hành trình yêu đương của người khác.

Mục Hưng Hà hỏi: “Chụp hay không chụp?”

Lâm Đông gật đầu: “Chụp.”

Mục Hưng Hà lập tức nắm tay Lâm Đông tay, giao tiền, hai người tiến vào bên trong phòng chụp ảnh di động, chưa từng chơi phòng chụp ảnh di động, cũng không biết làm sao để chụp, cũng may hai người đều là người vô cùng thông minh, không đầy một lúc đã hiểu rõ toàn bộ phòng chụp ảnh di động, hai người đứng trước khung chụp ảnh, nhìn khung đầy màu sắc rực rỡ, đều là loại mà nữ sinh yêu thích.

Hai người bọn họ là nam sinh nên không có hứng thú, xóa hết các loại khung, hai người nhìn màn ảnh đứng nghiêm chỉnh, chụp ra

nhìn lại, Mục Hưng Hà nói: “Hai chúng ta giống như đi chụp hình chứng nhận không?”

Lâm Đông nói: “Giống.”

“Vậy chúng ta thả lỏng một chút?”

“Làm sao để thả lỏng?” Lâm Đông hỏi.

Mục Hưng Hà nháy mắt với Lâm Đông một cái, sau đó lén lút nhìn cặp tình nhân cách vách một chút, xem tư thế, hai người học theo một tư thế, càng học càng thả lỏng, cuối cùng hai người không cần bất chước người khác cũng tự chụp ảnh, liên tục chụp mười một tấm, còn phải chụp thêm một tấm là có thể in ra.

Lúc Lâm Đông đang suy nghĩ tư thế, Mục Hưng Hà kéo cậu qua, hôn gò má của cậu, chỉ nghe “Tách” một tiếng, cuối cùng một tấm cũng chụp xong.

Đến khi hai người cầm bức ảnh đi ra, mặt Lâm Đông còn có chút hồng.

Mục Hưng Hà cầm bức ảnh cắt gọn vui vẻ không chịu được.

Lâm Đông quay đầu nhìn bộ dáng vui vẻ của Mục Hưng Hà, chút ửng hồng trên mặt biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là ngọt ngào kéo dài không ngừng, hai người đồng thời ngồi trên băng ghế ở công viên xem ảnh chụp.

“Đông Đông, em xem tấm này em rất dễ nhìn.”

“Tấm này anh ngốc.”

“Không sao, em dễ nhìn là được rồi.”

“Tấm này anh đẹp trai.”

“Ừ.”

“ ... ”

Hai người chia đều mười hai bức ảnh chia đề, trong đó bức ảnh hôn má bị Mục Hưng Hà lén lút giấu lại, bởi vì tấm kia chụp đặc biệt đẹp, biểu tình của Lâm Đông từ kinh ngạc chuyển thành then thùng trong chớp mắt bị chụp được, hạnh phúc sắp tràn ra khỏi bức ảnh.

Mục Hưng Hà xem đến nghiện.

Lâm Đông cất bức ảnh đi, đồng thời nói: “Bức ảnh phải giữ cho kỹ, không nên để cho người khác thấy được.”

Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Chúng ta bây giờ còn nhỏ, học tập mới là quan trọng nhất, đợi đến khi chúng ta thi lên đại học rồi nói tiếp.”

Nghe vậy, Mục Hưng Hà vươn tay ôm bả vai Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Mục Hưng Hà vui cười hơn hở mà nói: “Một đời có Đông, không còn cầu mong gì khác.”

Lâm Đông quay đầu, ánh mắt nhìn thật sâu vào Mục Hưng Hà hỏi: “Có phải không?”

Mục Hưng Hà chưa bao giờ nghiêm túc như vậy: “Phải.”

“Em tin anh.”

“Anh cũng tin ở chính mình.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, sau khi về trường học, Mục Hưng Hà cao hứng muốn dán một tấm ở đầu giường, thuận tiện ngắm trước khi ngủ và sau khi ngủ dậy, nhận được ánh mắt mà Lâm Đông quăng tới, cậu ngoan ngoãn cất ảnh đi, bỏ vào trong sách vở, đặc

biệt quý trọng để phía dưới gối đầu, buổi tối ngủ cực kỳ ngon, ngày kế là thứ hai, phải đi học, hơn một tuần lễ sau, thi học kỳ đến.

Thi học kỳ kết thúc, Lâm Đông giống như những năm qua, cùng Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đi đế đô, bởi vì năm sau Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên phải thi cấp hai, cho nên không chờ tới cửa ải cuối năm mới nghỉ hè, theo ba mẹ đến nhà ông bà ăn tết, Tưởng Tiểu Quân cũng cùng Kỳ Kỳ cũng đi.

Mục Hưng Hà đợi đến hai mươi chín tết, mới cùng ba mẹ xuống nông thôn ăn tết, ở nông thôn ăn tết cực kỳ náo nhiệt, ba mẹ đi khắp nơi, Mục Hưng Hà lại cảm thấy năm nay không có gì vui, trong lòng đặc biệt nhớ Lâm Đông, thừa dịp người nhà đều không có nhà, dùng điện thoại di động gọi điện thoại cho Lâm Đông.

Gọi nửa tiếng, Mục Hoài An trở lại, cậu không thể không cúp điện thoại, ngồi ở trên ghế xem ti vi.

Mục Hoài An lấy điện thoại di động ra nói: “Hưng Hà à, mày xem điện thoại di động này của ba làm sao vậy?”

Mục Hưng Hà hỏi: “Cái gì mà làm sao ạ?”

“Sao tháng này tiền điện thoại dùng nhanh như vậy chứ?”

“Tại ba gọi điện thoại nhiều đó.” Mục Hưng Hà nói.

“Lại còn nợ cước này.”

“Nợ cước thì phải đi nộp thôi.”

“Đi nộp ở chỗ nào? Ở đây không có chỗ nộp cước.”

“Có, đi lên trên trần là có, để con đi nộp cho ba.” Mục Hưng Hà nói.

“Vậy được, ba lấy tiền cho mày.”

“Dạ.”

Mục Hưng Hà nhận điện thoại di động cùng tiền, đạp xe đạp lên trần nhỏ, đi vòng vo một vòng, tìm được chỗ nộp tiền điện thoại đồng thời còn tìm được một quán Internet nhỏ, cậu cao hứng tiến vào quán Internet rồi lên mạng, vừa lên mạng liền gọi video call cho Lâm Đông, đang tán gẫu sảng khoái tràn trề, quán Internet đột nhiên bị cúp điện, cậu không thể không rời khỏi quán Internet, nộp tiền điện thoại cho di động của Mục Hoài An.

Nộp tiền điện thoại xong phải tắt máy, đến lúc mở lại, điện thoại di động đã có thể gọi được, cậu cũng không vội vã về nhà, cầm điện thoại di động của Mục Hoài An ngồi ở trên đường gọi điện thoại cho Lâm Đông: “Đông Đông, quán Internet bị cúp điện, anh off rồi.”

“Ừ, em biết.” Lâm Đông ở đầu bên kia nói.

“Làm sao em biết?”

“Em đoán.”

“Em thật thông minh.”

“Anh cũng vậy.”

Mục Hưng Hà ôm điện thoại di động cùng Lâm Đông vui vẻ trò chuyện, nụ cười ngoài miệng không hề tắt, cũng không quản có bao nhiêu xe cộ chạy qua trước mặt, mang theo nhiều bụi bặm, dù sao chỉ cần nghe được giọng của Lâm Đông, cậu đã cảm thấy nháy nhót, cậu không biết mình đã hàn huyên bao lâu, khi Lâm Đông giục cậu lần thứ mười một, cậu mới lưu luyến mà cúp điện thoại.

Chuẩn bị về nhà, trên điện thoại di động truyền đến một cái tin nhắn ngắn — Thuê bao sử dụng, chào ngài, đến XXXX năm XX tháng XX ngày XX giờ XX phút, di động của ngài đã hết tiền, vì để không ảnh hưởng đến việc ngài sử dụng bình thường, vui lòng đến

nơi gần nhà để tra soát và nộp thêm tiền khi thuận tiện! Cảm ơn
ngài đã hợp tác!

Mĩa nó!

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 121: Điện Thoại Di Động

Mục Hưng Hà đứng lại, đọc tỉ mỉ tin nhắn ngắn trên điện thoại di động, không tin lắm mà gọi điện thoại di động cho Lâm Đông, nghe trong loa truyền đến một giọng nữ: “Chào ngài, di động của ngài đã hết tiền...”

Đúng là hết tiền thật.

Mục Hưng Hà sờ sờ túi áo, từ trong túi quần lấy tiền tiêu vặt của bản thân ra, đi đến phòng giao dịch lần thứ hai, nhân viên nhiệt tình tiếp đón: “Xin chào, có điều gì cần hỗ trợ ạ?”

Mục Hưng Hà nói: “Nộp tiền điện thoại.”

“Bên này.”

“Ừ.”

Mục Hưng Hà đi tới trước mặt nhân viên, nhân viên liếc mắt một cái nhận ra người đến là Mục Hưng Hà anh tuấn, kinh ngạc nói: “Ồ, không phải cậu vừa mới nộp tiền xong sao?”

Mục Hưng Hà ngượng ngùng nói: “Đúng vậy, dùng hết rồi.”

“Nhanh như vậy, không phải là gọi điện thoại cho bạn gái chứ?”

“Ừ.”

“Gọi điện thoại rất phí tiền, đề cử mấy gói dịch vụ cho cậu nhé?”

“Được.”

Chờ đến lúc Mục Hưng Hà đi ra từ phòng giao dịch, trong điện thoại di động có thêm một “Dãy số tình thân” cùng dịch vụ “Ba trăm tin nhắn miễn phí”, cậu đứng ở giao lộ gửi tin nhắn cho Lâm Đông, dù sao cũng không cần tiền, gửi một lúc ba cái:

—— Đông Đông.

—— Đông Đông, em ăn cơm chưa?

—— Đông Đông, em đang làm gì?

Vừa mới gửi xong, điện thoại di động vang lên, nhìn thì thấy là dãy số ở đề đô, cậu lập tức kích động không thôi, nhận cuộc gọi: “Đông Đông.”

“Hưng Hà, anh về nhà chưa?” Bên kia vang lên giọng nói dễ nghe của Lâm Đông, Mục Hưng Hà nghe mà ấm áp trong lòng, vui cười hớn hở mà trả lời: “Vẫn chưa.”

“Làm sao vẫn chưa về nhà, bên ngoài lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Sao lại không lạnh chứ? Nhiệt độ bên chỗ anh đều là dưới 0 độ.”

“Chỉ lạnh một chút thôi.”

“Vậy anh đi nộp tiền điện thoại xong rồi về nhà đi, đừng để bị ngã bệnh.”

“Được.”

“Nhanh về nhà đi.”

“Được.”

Cúp điện thoại xong, Mục Hưng Hà nỉ non một câu “Tức phụ nữ thật tốt”, thả điện thoại di động vào bên trong áo khoác cho kín,

mang bao tay vào, đạp xe đạp về nhà bà nội, lưu luyến giao di động lại cho Mục Hoài An, quay người ngồi trước máy truyền hình xem tivi, trong lòng trong đầu đều là nghĩ về Lâm Đông, Lâm Đông đang làm gì, là đang xem tivi hay là đàn dương cầm, có nghĩ đến mình hay không...

Cả một buổi chiều cậu như có rận trên người, cọ tới cọ lui trên ghế sofa, cọ đến tối Mục Hoài An đi ngủ, cậu lặng lẽ đi đến phòng ba mẹ, rón rén lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường, nhanh chóng trở lại phòng của mình, chui vào chăn gửi tin nhắn cho Lâm Đông, được Lâm Đông trả lời cậu ở trong chăn cười lẩn lộn, nhìn thấy Lâm Đông nói “Nhớ anh”, cậu vui vẻ muốn nổ tung, đáp “Àm ầm” trên giường, bị Mục Hoài An quát một tiếng, cậu mới yên tĩnh lại, cùng Lâm Đông tán gẫu qua tin nhắn em một câu anh một câu.

Mãi cho tới gần tới hừng đông, hai người chúc nhau ngủ ngon, trước khi mí mắt của Mục Hưng Hà khép lại một giây, xóa toàn bộ tin nhắn bên trong điện thoại di động, sau đó gối lên sổ ghi chép tiến vào giấc mơ thơm ngọt, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm giác một luồng gió lạnh tiến vào chăn, vừa mở mắt nhìn thấy ba đang bật điện thoại di động trên giường cậu.

“Biết ngay là thằng nhóc mày lấy điện thoại di động mà.” Mục Hoài An lấy điện thoại di động đi.

Mục Hưng Hà một lần nữa nằm dài trên giường, thức dậy lần nữa, muốn gọi điện thoại gửi tin nhắn cho Lâm Đông cũng không có cách nào, quay người vào phòng đọc sách, mãi cho đến buổi trưa, muốn mượn điện thoại di động, phát hiện Mục Hoài An ra khỏi cửa rồi, chờ đến lúc buổi tối, cậu thừa dịp ba mẹ ngủ đi tìm điện thoại di động, nhưng không tìm được.

Cả một buổi tối cậu đều ngủ không yên ổn, vẫn luôn nằm mơ, trong mơ Lâm Đông trách cậu là người bạn trai không hợp cách, ngay cả việc gọi điện thoại mỗi ngày cũng không làm được, cậu biết Lâm Đông không có cảm giác an toàn, sau khi tỉnh lại trong lòng

cảm thấy rất khó chịu, cùng bà nội và mẹ lên trần trên mua thức ăn, cũng mất tập trung.

Không yên lòng xách đồ ăn, không yên lòng bước đi, không yên lòng nghe mẹ cùng bà nội nói chuyện, lúc đi qua một cửa hàng bán điện thoại di động, cửa hàng đang phát loa báo kho bán phá giá, cậu liếc mắt nhìn vào trong cửa hàng, nhận một tờ rơi mà cửa hàng phát, cậu nhìn một chút, vừa tính toán lại tiền tiêu vặt của mình, cả người đều có tinh thần, đưa bà nội và mẹ về nhà, đạp xe đạp đi tới cửa hàng điện thoại di động.

Nhân viên cửa hàng điện thoại di động hỏi: “Cậu muốn mua điện thoại di động sao?”

“Ừ.” Mục Hưng Hà nói: “Nhưng bây giờ tôi chưa mua.”

“Vậy cậu?”

“Tôi đến phát tờ rơi.”

“Phát tờ rơi?”

“Ừ, không phải các người đang tuyển người phát tờ rơi à?”

Mục Hưng Hà chỉ chỉ tấm bảng hiệu trước cửa, trên đó viết tuyển người phát tờ rơi ngắn hạn, lúc này nhân viên mới đi tìm ông chủ, ông chủ nói rõ đãi ngộ cùng Mục Hưng Hà, không bao ăn không bao ở, một ngày ba mươi lăm đồng, năm trước năm sau, tính gộp lại phát tờ rơi tám ngày, phát xong kết toán, Mục Hưng Hà đồng ý.

Năm trước phát xong tờ rơi hai ngày, ở nhà trải qua một tết xuân, đầu năm mừng năm lại bắt đầu lên cửa hàng điện thoại di động trên trần phát tờ rơi, phát đến ngày thứ tám, rốt cục gom thêm tiền tiêu vặt trong tay đủ để mua một cái điện thoại di động cùng sim điện thoại di động, cậu cài sim vào điện thoại di động, ôm một xấp tờ rơi gọi điện thoại cho Lâm Đông.

“Xin chào, ai vậy ạ?” Bên kia vang lên giọng Lâm Đông.

Mục Hưng Hà vui vẻ cười với điện thoại di động.

“Hưng Hà?!” Lâm Đông kinh ngạc hỏi.

“Là anh.” Mục Hưng Hà cười nói.

“Số điện thoại di động này?”

“Của anh đấy.”

“Anh mua điện thoại di động?”

“Ừ. Anh tự mình kiếm tiền mua.” Mục Hưng Hà thập phần kiêu ngạo mà nói.

“Điện thoại di động rất đắt.” Lâm Đông nói, điện thoại di động của Lâm Đông là do Nguyễn Tâm Bình mua, giá cả cậu cũng biết.

“Cũng được, anh mua loại giá rẻ.”

“Tại sao đột nhiên anh lại mua điện thoại di động?”

Mục Hưng Hà ăn ngay nói thật: “Bởi vì anh muốn mỗi ngày gọi điện thoại cho em gửi nhắn tin nữa.” Ít nhất mỗi ngày có thể nói một câu với Lâm Đông, như vậy cậu có thể an tâm mà trải qua một ngày.

Lâm Đông bên kia đột nhiên im lặng.

Mục Hưng Hà cầm điện thoại di động gọi: “Đông Đông, Đông Đông?”

“Ừ, bây giờ anh đang ở chỗ nào?” Lâm Đông rốt cục mở miệng.

“Ở trên trần nhà bà nội.”

“Đang làm gì?” Lâm Đông nhẹ giọng hỏi.

Lúc này bầu trời rơi đầy tuyết, người đi đường đều rút đầu, Mục Hưng Hà mặc áo lông màu đen, đội mũ lông, một tay ôm tờ rơi, một tay cầm điện thoại di động, lỗ mũi và hai cái tay đều lạnh đỏ chót, nói: “Anh, anh, anh đang đi dạo phố, em thì sao?”

“Em nhìn ra được anh đang nói xạo.”

“A?” Mục Hưng Hà không nghe rõ, lại hỏi một lần: “Em đang làm gì?”

“Em nhìn ra được anh đang nói xạo.”

Mục Hưng Hà sững sờ, nhanh chóng quay đầu nhìn bốn phía tuy rằng trên trần nhiều người, thế nhưng cậu vẫn phát hiện ra Lâm Đông, Lâm Đông mặc áo lông nhạt màu, đeo khăn quàng cổ màu tối, che dù đứng ở trong đám người, thân ảnh thon dài, tướng mạo tuấn mỹ, tất cả mọi người đều trở thành cảnh nền cho cậu, đẹp mắt một cách kỳ cục.

Đông Đông!

Mục Hưng Hà lập tức gọi: “Đông Đông!”

Lâm Đông mặt không thay đổi đi sang bên này, Mục Hưng Hà cũng vui vẻ chạy, ôm lấy Lâm Đông, thiếu chút nữa làm Lâm Đông bị ngã, Lâm Đông vốn đang tức giận, bị Mục Hưng Hà ôm một cái như thế, lửa giận tiêu hết phân nửa.

Mục Hưng Hà thả Lâm Đông ra, sắc mặt vui mừng, hỏi: “Đông Đông, sao em lại tới đây?”

Lâm Đông hỏi ngược lại: “Không phải anh nói là anh đang đi dạo phố sao?”

Mục Hưng Hà kiên trì nói: “Đúng vậy, anh đang đi dạo phố, anh đúng là đang đi dạo phố mà.”

Lâm Đông cúi đầu nhìn tờ rơi trong tay Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà giấu tờ rơi ra sau, nói: “Một bên đi dạo phố một bên phát tờ rơi.”

“Em đều biết.”

“Em biết cái gì?”

“Em đều biết, anh phát tờ rơi mua điện thoại di động, đều biết.”

“Tiểu Quân nói?”

Lâm Đông không lên tiếng.

Mục Hưng Hà âm thầm cắn răng, nói “Không phải người một nhà, không tiến vào một cửa”, Tưởng Tiểu Quân cùng em hần là Tưởng Kỳ Kỳ cũng thật là người một nhà, đều là đứa mách lẻo, Mục Hưng Hà dự định trở lại rồi tính sổ với Tưởng Tiểu Quân sau, nhìn Lâm Đông cười nói: “Dù sao cũng không có chuyện gì.”

“Còn nói không có chuyện gì, tay anh bị lạnh đổ ửng.” Lâm Đông gỡ bao tay ra, kéo tay Mục Hưng Hà qua, đeo bao tay vào cho Mục Hưng Hà, rồi nhận lấy tờ rơi, đưa cho Mục Hưng Hà một cái bao tay khác.

Mục Hưng Hà nói: “Anh không lạnh, em mang đi.”

Lâm Đông lạnh như băng nói: “Anh mang.”

Mục Hưng Hà cười nói: “Được rồi được rồi, anh mang anh mang.”

Lâm Đông vươn tay phỉ phỉ hoa tuyết đọng trên quần áo của Mục Hưng Hà, nói: “Đi thôi.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Phát tờ rơi.”

“Anh tự phát là được rồi.”

“Em và anh cùng nhau phát.”

“Không cần, anh —— “

“Em và anh cùng nhau phát.” Lâm Đông cướp lời.

“Vậy được rồi.”

Lâm Đông gấp dù lại, đội mũ, cùng Mục Hưng Hà đồng thời phát tờ rơi trên trấn, phát tới buổi trưa, hai người xoa tay đi về cửa hàng báo cáo kết quả, ông chủ thấy Mục Hưng Hà phát tờ rơi đặc biệt ra sức, lại còn mua điện thoại di động trong tiệm mình, nghĩ bên ngoài tuyết còn rơi nhiều, buổi chiều bảo Mục Hưng Hà không cần phát nữa.

Mục Hưng Hà bày tỏ cảm ơn với ông chủ xong, dắt Lâm Đông đi lấy điện thoại ra khỏi cửa hàng, hỏi: “Đông Đông, em có đói bụng hay không?”

Lâm Đông lắc đầu.

“Khát hay không?”

“Không khát.”

“Có lạnh hay không?”

“Không lạnh, còn có chút nóng.”

“Vậy chúng ta đi về nhà bà nội anh ăn cơm đi.” Mục Hưng Hà bung dù ra nói: “Lúc này mới vừa qua năm, rất nhiều quán cơm không mở cửa, cũng không có cái gì ăn ngon, chúng ta vẫn là nên về nhà ăn thì tốt hơn.”

Lâm Đông gật đầu.

Một tay Mục Hưng Hà bung dù, một tay nắm tay Lâm Đông, đạp trên tuyết đọng đi vào trong thôn, tuyết bay đầy trời, đi trên con đường vào trong thôn, mới vừa rồi còn phi thường náo nhiệt bốn phía, lúc này yên tĩnh cực kỳ, mặc vào một tầng áo trắng, giống như thế giới cổ tích, chỉ có hai người Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, vào lúc này hai người mới có thời gian nói chuyện.

Mục Hưng Hà hỏi: “Đông Đông, em về khi nào vậy?”

Lâm Đông nói: “Mới vừa nãy.”

“Em không về trấn Cẩm Lí sao?”

“Không.”

“Em trực tiếp tới đây à?”

“Ừ.”

“Tại sao trực tiếp tới bên này?”

“Bởi vì em muốn gặp anh.”

Những ngày tách ra gần đây, không chỉ có Mục Hưng Hà nhớ Lâm Đông đến mức không buồn ăn cơm, Lâm Đông cũng vậy, ngoại trừ học tập, mỗi ngày cậu đều nhớ Mục Hưng Hà, đặc biệt là khi có rất nhiều ngày Mục Hưng Hà không liên lạc với cậu, cậu càng thêm nhớ, rốt cục không nhịn được, nói với người lớn cậu muốn thử tự về trấn Cẩm Lí một mình, cho nên cậu trở lại, chuyện thứ nhất cần làm chính là đến tìm Mục Hưng Hà.

Không nghĩ tới mới đến trấn trên, liền nhận được điện thoại của Mục Hưng Hà, đồng thời nhìn thấy Mục Hưng Hà phát tờ rơi ở trong tuyết vì mua điện thoại di động để có thể liên lạc cùng cậu mỗi ngày,

trong lòng cậu vừa ấm vừa tức, cuối cùng đều hóa thành ấm áp, bởi vì cậu quá nhớ Mục Hưng Hà.

Nhớ nên muốn gặp.

Mục Hưng Hà chậm rãi quay đầu nhìn về phía Lâm Đông, nhìn đôi mắt trong suốt như nước của Lâm Đông, nhìn cánh mũi cao của Lâm Đông, nhìn đôi môi hồng hồng của Lâm Đông, đôi môi, đôi môi...Cậu không nhịn được nuốt nước miếng, chậm rãi kề sát Lâm Đông.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 122: Bắt Gặp

Khi Mục Hưng Hà sắp chạm được đôi môi của Lâm Đông trong chớp mắt, phía sau đột nhiên vang lên một trận kèn xe, hai người giật mình trong lòng, tay cũng phải thả ra, quay đầu nhìn lại, là một chiếc xe gắn máy.

Chủ nhân của chiếc xe gắn máy không ngừng bấm còi, nhắc nhở Lâm Đông và Mục Hưng Hà không nên lộn xộn, nên chú ý khi chạy trên mặt tuyết, chỉ sợ không chú ý một cái sẽ bị ngã xuống đất, cũng không chú ý tới hành vi của Lâm Đông và Mục Hưng Hà, cứ như bình thường mà chạy ngang qua Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía đối phương, phát hiện hai má đối phương đều ửng hồng, đầu tiên là sửng sờ, tiếp đó “Xì” một tiếng, đồng thời cười rộ lên, trong khoảng thời gian trong lành này, hai người cười trong sáng, thuần túy cùng ấm áp.

Mục Hưng Hà vươn tay ra, nói: “Đi thôi.”

Lâm Đông vươn tay qua nắm tay Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông, bỏ vào trong túi, hai người đồng thời đi đến nhà bà nội của Mục Hưng Hà, vừa đến nhà bà nội của Mục Hưng Hà, người một nhà Mục Hưng Hà đều nhiệt tình chiêu đãi Lâm Đông, không chỉ giữ Lâm Đông lại ăn cơm trưa, còn giữ Lâm Đông lại qua đêm.

Bên ngoài tuyết còn đang rơi, Lâm Đông cũng không tiện về trấn Cẩm Lí, sau khi gọi điện thoại báo cho ba và cô biết buổi tối ở nhà bà nội Mục Hưng Hà, ăn xong cơm tối, mấy người Mục Hoài An đi

ngủ, bảo Mục Hưng Hà chăm sóc tốt cho Lâm Đông, Mục Hưng Hà đặc biệt vui vẻ bưng nước rửa mặt và nước rửa chân cho Lâm Đông, hai người rửa mặt xong rồi chui vào trong chăn.

Mục Hưng Hà hơi nhồm dầy, giúp Lâm Đông nhét chăn cho tốt, hỏi: “Có lạnh hay không?”

Lâm Đông nói: “Không lạnh, anh thì sao?”

“Anh cũng không lạnh.”

Mục Hưng Hà nằm xuống, cùng Lâm Đông đồng thời nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có hoa tuyết bay bay, tuyết trắng tích ở trong sân chiếu sáng cả một vùng, có một loại vẻ đẹp an bình yên tĩnh.

Lâm Đông nói: “Lại có tuyết rồi.”

Mục Hưng Hà ừ một tiếng.

“Lại qua một năm, thật nhanh.”

“Đúng vậy.”

Lâm Đông nhìn ngoài cửa sổ.

Mục Hưng Hà nhìn Lâm Đông, nhìn ngũ quan tuần mỹ của Lâm Đông, trong không gian nửa sáng nửa tối, mê người đòi mạng, cậu căn bản là không dời mắt nổi, thân thể không tự chủ được tới gần Lâm Đông, Lâm Đông cảm giác được bên tai là hơi thở ấm áp, vừa quay đầu liền thấy gương mặt đẹp trai của Mục Hưng Hà, cậu sửng sò, mở miệng: “Hưng——”

Mục Hưng Hà nhẹ nhàng vươn tới phía trước một chút, đụng tới đôi môi của Lâm Đông.

Cả người Lâm Đông căng thẳng.

Mục Hưng Hà cũng hô hấp căng thẳng, ngửi thấy được mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người Lâm Đông, nội tâm khuấy động, không khống chế được ép một chút về phía trước, càng dùng sức mà hôn Lâm Đông.

Mục Hưng Hà không biết hôn, Lâm Đông càng không biết hôn, điều duy nhất mà hai người biết rõ chính là phim truyền hình, học dáng vẻ trên phim truyền hình, môi chạm môi, chạm trúc trắc, nhưng thế này đã đủ khiến hai người kích động, đến khi hai người tách ra, đầu kề sát đầu, nhìn nhau, lại một lần nữa nở nụ cười.

Mục Hưng Hà dịu dàng gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Mục Hưng Hà lại gọi một tiếng: “Đông Đông.”

Lâm Đông đáp: “Hả?”

“Sau này chúng ta luôn luôn ở bên nhau, luôn luôn bên nhau, có được hay không?”

“Được.”

“Sang năm chúng ta thi chung đại học.”

“Ừ.”

“Mãi mãi cũng không xa rời nhau.”

“Mãi mãi cũng không xa rời nhau.”

Mục Hưng Hà cười ôm Lâm Đông vào trong ngực, hai người đồng thời nhìn tuyết bay bên ngoài cửa sổ, tình cờ một cơn gió thổi qua, khiến cho chậu sắt trong sân phát ra tiếng vang, đêm nay càng thêm rét lạnh, nhưng Lâm Đông không cảm thấy lạnh một chút nào, trái lại thật ấm áp, đặc biệt ấm áp, cậu cảm thụ được hơi thở của Mục Hưng Hà, nhìn tuyết trắng thuần khiết ngoài cửa sổ, cảm thấy

được tất cả đều đẹp như thế, tốt như thế, tươi vui như thế, cậu dần dần nhắm mắt lại, ngay cả trong mơ cũng đều tốt đẹp.

Ngày kế là bị tiếng gõ cửa của Mục Hoài An đánh thức, Lâm Đông và Mục Hưng Hà nhanh chóng ngồi dậy, mặc quần áo vào, sau đó rửa mặt ăn điểm tâm, điểm tâm xong, Lâm Đông cùng một nhà Mục Hưng Hà chào tạm biệt với ông bà nội của Mục Hưng Hà, về tới trấn Cẩm Lí.

Vào lúc này Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi vẫn chưa về, Lâm Đông liền ở tiệm tạp hóa nhóc con, thuận tiện phụ đạo cho Hạ Tiểu Xuyên học tập một chút.

Hạ Tiểu Xuyên bây giờ đã lớp 9, cách thi cấp ba còn có hơn bốn tháng, lại cố gắng một chút vẫn là có thể thi được thành tích tốt, nhìn xem có thể giống như thi cấp hai không, chen vào được được Thị Nhất Trung.

Đại khái là ý thức được tầm quan trọng của thi cấp ba, ngay cả Kỳ Kỳ cũng đều hăng hái đi học, chủ động đến tiệm tạp hóa nhóc con hỏi Lâm Đông về phương diện học tập tri thức, kỳ thực từ năm trước Kỳ Kỳ bắt đầu đột nhiên thông suốt muốn học tập cho giỏi, Lâm Đông đang chuẩn bị khích lệ Kỳ Kỳ, kết quả từ trong miệng Hạ Tiểu Xuyên biết được, bởi vì nữ sinh mà Kỳ Kỳ thích muốn thi Nhất Trung, cho nên nó mới vươn lên hùng mạnh, cũng phải tiến vào Nhất Trung.

Chuyện này tuy rằng khiến Đông Đông kinh ngạc, thế nhưng chỉ cần Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nguyện ý học tập, đó chính là biểu hiện tốt, nói không chừng có thể giống như thi cấp hai, đứng bét tiến vào Thị Nhất Trung.

Lâm Đông thập phần tin tưởng Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, bổ sung kiến thức cho hai người vô cùng nghiêm túc, ngay cả điện thoại di động rung cũng không nghe thấy, vẫn là Lâm Lệ Hoa chạy vào hỏi: “Đông Đông, sao con không nhận điện thoại?”

Lúc này Lâm Đông mới nhớ tới việc xem điện thoại di động.

“Đừng xem, là mẹ con gọi tới.” Lâm Lệ Hoa nói: “Gọi vào cửa hàng, cũng không có chuyện gì, chỉ là hỏi con đang làm gì, nói là sáng sớm ngày mai bọn họ xuất phát, phỏng chừng buổi chiều liền về đến nhà, bảo con đem chăn của bọn họ phơi một chút.”

“Dạ, bây giờ con liền đi phơi nắng.”

“Để cô đi giúp con phơi nắng.”

“Không cần, cô trông cửa hàng đi ạ, con đi phơi nắng, chỉ có mấy cái chăn, dù sao thì cũng không phải là con không biết phơi.” Lâm Đông nói: “Lưng của cô không tốt, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Đứa nhỏ Lâm Đông này là càng lớn càng khiến người khác yêu thương, Lâm Lệ Hoa vui vẻ, cười nói: “Vậy được, cô đi vào tiệm.”

“Dạ.”

Lâm Lệ Hoa vào trong tiệm.

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên nói: “Hai người tiếp tục làm bài đi, em về nhà một chuyến dọn dẹp một chút, không biết làm thì mang sang hỏi.”

“Được.” Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời đáp ứng.

Lâm Đông quay người trở về nhà, vừa vịn ánh nắng tươi sáng, cậu mở hết cửa sổ trong nhà ra, trước tiên ôm chăn, ga trải giường gì đó trong phòng ngủ chính ra sân phơi nắng, tiếp đó ôm đồ trong phòng của mình ra phơi nắng, trên sợi dây trong sân, trên băng ghế, trên ghế đầy chăn, vỏ chăn, quần áo...phơi nắng.

Lâm Đông cởi áo khoác, mặc áo len cổ tròn vàng nhạt, vóc người đặc biệt thon dài, cầm cái chổi quét trong phòng một lần, quét xong rồi liền lau, sau khi lau xong, trở lại phòng của mình bắt đầu thu dọn

bàn, nghe tiếng chim hót lạnh lạnh ngoài cửa sổ, tâm tình đặc biệt tốt đẹp.

“Đông Đông, Đông Đông, em đang ở đâu?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Mục Hưng Hà, khóe miệng cậu nhẹ nhàng nhếch lên, cười đáp một tiếng: “Em ở đây.”

“Nơi nào?” Mục Hưng Hà hỏi.

“Phòng em.”

Lâm Đông quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Mục Hưng Hà đi tới nhìn xung quanh nói: “Em đang dọn dẹp nhà?”

Lâm Đông cười nói: “Đúng vậy.”

“Dọn dẹp thật sạch sẽ, tự em dọn dẹp à?”

“Ừ.” Lâm Đông gật đầu.

“Tại sao không gọi anh?”

“Cũng không phải chuyện hay gì, gọi anh làm chi?” Lâm Đông cười nói.

“Không phải chuyện tốt mới gọi anh.” Mục Hưng Hà nhanh chân đi tới, nhận lấy khăn lau trong tay Lâm Đông, một cái tay khác giật nhẹ áo len của Lâm Đông, nói: “Có lạnh hay không, nhanh mặc áo khoác vào.”

“Không lạnh.” Lâm Đông nói.

“Cái gì mà không lạnh? Bên ngoài tuyết vẫn không chưa tan đâu, nhanh đi mặc đi, cẩn thận bị bệnh, đồ còn dư lại để anh dọn cho.” Mục Hưng Hà vuốt thẳng tay áo của Lâm Đông.

Lâm Đông đứng không nhúc nhích, nói: “Anh biết phải dọn dẹp thế nào à?”

“Em tưởng anh ngốc à.” Mục Hưng Hà dùng khăn lau ra dáng mà lau bàn cho Lâm Đông, trước tiên dùng khăn ẩm lau một lần, lại dùng khăn sạch lau thêm một lần, tiếp đó đem đồng sách vở Lâm Đông thường xem, văn phòng phẩm cùng khung ảnh cất kỹ, động tác thập phần trôi chảy.

Lâm Đông nói: “Vậy em đi rửa tay.”

Mục Hưng Hà nói: “Đi đi.”

Lâm Đông cười rời đi.

Mục Hưng Hà dùng khăn sạch lau khung ảnh, nhìn cậu và Lâm Đông, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời từ nhỏ biến thành lớn, trong lòng ấm áp cảm khái, lau đến khung ảnh, đặc biệt nghiêm túc, đem khung ảnh lau sạch, nghe thấy sau lưng có âm tiếng động, quay đầu nhìn lại, Lâm Đông vẫn còn mặc áo len màu vàng nhạt, căn bản là không mặc áo khoác, còn lau nhà.

Mục Hưng Hà nhíu mày gọi: “Đông Đông.”

Lâm Đông ngẩng đầu nhìn lại đây: “Sao thế?”

“Sao em còn không mặc áo khoác? Quên mất chuyện lần trước hơn nửa đêm phát sốt à.”

“Nhớ rồi, nhớ rồi.” Lâm Đông cười nói: “Em lập tức mặc.”

“Mặc ngay bây giờ.”

“Lát nữa mặc.”

“Được, vậy anh mặc giúp em.”

Mục Hưng Hà để khăn lau trong tay xuống, quay người đi về phía Lâm Đông, dắt Lâm Đông đi ra ngoài, Lâm Đông nói: “Áo khoác của em không để ở bên ngoài.”

“Ở chỗ nào?” Mục Hưng Hà hỏi.

“Ở nơi này.” Lâm Đông chỉ chỉ móc quần áo treo trong tủ quần áo.

“Được, anh mặc giúp em.”

Lâm Đông cười nói: “Không cần, em tự mặc.”

Mục Hưng Hà nói: “Cũng không phải chưa từng giúp em mặc quần áo.”

“Anh giúp em mặc quần áo khi nào?”

“Khi em còn bé.” Mục Hưng Hà lớn hơn gần hai tuổi so với Lâm Đông, vẫn luôn cao to hơn so với Lâm Đông, từ nhỏ lại thương Lâm Đông, không nỡ để Lâm Đông chịu ủy khuất, giúp Lâm Đông mặc quần áo giày dép gì đó cũng không phải một, hai lần.

Lâm Đông cười cười, nói: “Đó là khi còn bé, hiện tại em lớn rồi, em tự mặc.”

“Anh giúp em mặc”

Hai người kéo tới kéo lui, cuối cùng Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông, cậu thật sự muốn giúp Lâm Đông nhanh mặc áo vào, miễn cho sinh bệnh, nhưng vào giờ phút này, nhìn đôi môi của Lâm Đông, lại nghĩ tới cảm giác mềm mại ấm áp trên môi của Lâm Đông, không khỏi nuốt nước miếng, cúi người muốn hôn.

Lâm Đông nhanh chóng che cái miệng của cậu nói: “Chớ làm loạn.”

Mục Hưng Hà nói: “Không có chuyện gì đâu, dù sao cũng không ai biết, hôn một chút đi mà.”

“Đây là ở nhà, sẽ bị người khác nhìn thấy.”

“Sẽ không.” Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông thật chặt.

Lâm Đông giãy dụa nói: “Sẽ.”

“Sẽ không.” Mục Hưng Hà chu môi nhắm lên mặt Lâm Đông.

Hai người đang kéo cửa, đột nhiên cửa bị mở ra, hai người đồng thời nhìn sang, nhìn thấy Kỳ Kỳ cầm bài thi nói: “Lâm Đông, đề thi này tao không biết làm, mày xem giúp tao —— “

Lời còn chưa dứt, Kỳ Kỳ ngây dại, ngơ ngác nhìn Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà đang ôm nha, kinh ngạc mở miệng nói: “Mày, hai người —— “

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 123: Lý Giải

Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn duy trì tư thế thân mật nhìn Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ còn chưa dứt lời, đột nhiên bị người từ phía sau đẩy một cái, nó và Lâm Đông, Mục Hưng Hà đồng thời nhìn về phía sau, nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân đi vào.

Tưởng Tiểu Quân mở miệng hỏi: “Kỳ Kỳ, mày chặn ở cửa làm gì?”

Kỳ Kỳ chậm nửa nhịp mà trả lời: “Em đang nhìn Lâm Đông cùng Hưng Hà.”

“Nhìn bọn họ làm gì?”

“Nhìn bọn họ ôm nhau.”

“Ồ.” Tưởng Tiểu Quân nhàn nhạt đáp một tiếng.

“Anh.” Kỳ Kỳ cường điệu: “Bọn họ ôm nhau rất chặt đó.”

“Đây không phải là điều rất bình thường sao?”

“Không bình thường, bọn họ —— “

“Bọn tao làm sao cơ?” Lâm Đông mở miệng hỏi.

Kỳ Kỳ quay đầu nhìn về phía Lâm Đông và Mục Hưng Hà, Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn cứ ôm nhau, còn thân mật hơn so với vừa nãy, Mục Hưng Hà hung hăng nhìn Kỳ Kỳ hỏi: “Kỳ Kỳ, bọn tao không bình thường chỗ nào?”

“Vừa nãy thiếu chút nữa hai người đã hôn nhau.”

“Hôn cái đầu mày, mày muốn bị đánh đúng không?”

“Em cho rằng thiếu chút nữa thì hai người hôn rồi.”

“Lặp lại lần nữa!” Mục Hưng Hà chỉ vào Kỳ Kỳ nói: “Mày tới đây cho tao.”

“Em không tới.”

“Lại đây!”

“Em mà tới thì anh đánh em”

“Không tới thì tao không đánh được mày chắc?” Mục Hưng Hà nhào về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nhanh chóng trốn ra phía sau Tưởng Tiểu Quân, Lâm Đông, né qua tránh lại vẫn không thoát khỏi Mục Hưng Hà, bị đè ở trên giường đánh một trận no đòn, đánh xong, nó xoa xoa cái mông, cầm đề bài hỏi Lâm Đông.

Sau khi hỏi xong, Kỳ Kỳ ra vẻ thị uy “Hừ” một tiếng với Mục Hưng Hà, cầm bài thi nhanh chóng chạy đi, trong phòng chỉ còn lại ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, ba người mày nhìn tao tao nhìn mày, Lâm Đông nói: “Tiểu Quân, cảm ơn anh.”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Anh chỉ vừa vận chạy tới.”

Lâm Đông cười cười.

Tưởng Tiểu Quân nhìn phía Mục Hưng Hà nói: “Chủ yếu là do mày quá phóng đảng.”

Mục Hưng Hà phản bác: “Bà mẹ mày, mày mới phóng đảng!”

“Cha già mà, tao mới không phóng đấng!”

“Mày còn phóng đấng hơn tao! Ngày đó đưa tát nam sinh trên sân thể dục không phải là mày sao?”

Tưởng Tiểu Quân nhanh chóng che miệng Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà gỡ bỏ tay Tưởng Tiểu Quân, phì phì hai cái, sau đó ba người đồng thời nằm ở trên giường, nhìn đèn treo trên trần nhà, đèn treo dưới ánh mặt trời, chiếu xạ ra vụn hào quang nhỏ bảy màu, cực kỳ đẹp, ba người híp mắt nhìn, chỉ chốc lát sau, Tưởng Tiểu Quân mở miệng hỏi: “Ba người chúng ta làm sao bây giờ?”

Mục Hưng Hà hỏi: “Cái gì mà làm sao bây giờ?”

Tưởng Tiểu Quân có chút thương cảm: “Thích con trai đó, người bình thường sẽ không tiếp thu được.”

Mục Hưng Hà không nói.

Lâm Đông cũng không tiếp lời.

Tưởng Tiểu Quân lại hỏi: “Hai người bọn mày tình khi nào thì công khai với người nhà?”

Mục Hưng Hà nói: “Thi đại học xong.”

Lâm Đông đáp một tiếng: “Ừ.”

“Người nhà không đồng ý thì sao?”

Mục Hưng Hà im lặng lần thứ hai.

Lâm Đông hơi nghiêng đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cũng nhìn về phía Lâm Đông, trịnh trọng nói: “Sẽ không, tao và Đông Đông nhất định sẽ luôn luôn ở bên nhau.”

Lâm Đông ngọt ngào nở nụ cười.

Việc Kỳ Kỳ “bắt gặp” khiến ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân cảnh tỉnh, về sau ba người lại có thêm vài bí mật khác, kiên quyết không mang theo Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, vừa vặn Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đang chuẩn bị cho cuộc chiến thi cấp ba, cũng không đếm xỉa tới hội ba người Lâm Đông, ba người Lâm Đông vui mừng thanh nhàn, lúc này Tưởng Tiểu Quân cũng lén lút nói chuyện yêu đương.

Lâm Đông đã gặp qua nam sinh mà Tưởng Tiểu Quân thích, lớp cách vách, một nam sinh rất nhã nhặn, đặc biệt thích Tưởng Tiểu Quân, thường thường mua điểm tâm giặt quần áo gì gì đó cho Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân trêu Mục Hưng Hà không biết đau lòng tức phụ nhi, Mục Hưng Hà liền đặc biệt thương Lâm Đông, giặt quần áo, mua cơm, lau giày gì gì đó, không cần Lâm Đông làm, cậu đều bao hết, hai người trải qua tháng ngày nhàn nhã.

Rất nhanh sau đó, lớp 11 kết thúc, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên cũng trong lúc này tham gia thi cấp ba, thi cấp ba qua đi, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đi ra ngoài giải sầu, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, trực tiếp đi vào lớp 12, bắt đầu làm chuẩn bị cho kỳ thi đại học.

Đợi đến khi Kỳ Kỳ Hạ Tiểu Xuyên trở lại, ba người Lâm Đông biết được một tin tức tốt, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên lần thứ hai bét bảng thi được Nhất Trung, hai nhà Tưởng, Hạ cao hứng đốt pháo, ngày mừng 1 tháng 9 khai giảng, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đạp xe đạp, lại một lần nữa cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi học, ba mẹ Kỳ Kỳ cùng Lâm Lệ Hoa sợ Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đạp xa không an toàn, cũng để cho hai người trọ ở trường.

Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên ở lại ký túc xá, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân yêu đương cực kỳ không tiện, đặc biệt là vừa đến lúc ăn cơm Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên liền đến tìm Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Đông, hai người đặc biệt ăn được, không tới thứ

sáu đã ăn sạch hết tiền cơm một tuần, sau đó tìm Lâm Đông mượn, thứ năm vay tiền, tuần tới trả lại tiền, mượn mượn trả trả, hai người thiếu nợ Lâm Đông 160 đồng.

Nhưng mà trả tiền không phải vấn đề, vấn đề là Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân cùng bạn trai nhỏ đều không có thời gian ở chung một chỗ, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên như hai con kỳ đà cản mũi hai trăm ký bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể xuất hiện trước mặt bốn người, khiến cho bốn người không chỗ che thân.

Bốn người đều muốn đánh hai tên mập này một trận, thế nhưng đánh một trận cũng không thể giải quyết vấn đề, bốn người không thể làm gì khác hơn là học tập bên ngoài, đề phòng hai tên mập, sau đó tận dụng mọi thứ mà hẹn hò.

Vào lúc này Lâm Đông và Mục Hưng Hà đã yêu đương một năm, hai người càng hẹn hò càng yêu lẫn nhau, mỗi ngày dính vào nhau nhưng vẫn cảm giác như dính không đủ, tự học buổi tối tan học xong, còn phải ôm nhau đi đến sân thể dục tản bộ một lúc, hứng một chút gió đêm, nhìn trời sao, hưởng thụ một chút thích ý bên ngoài.

Lâm Đông nắm tay Mục Hưng Hà, tâm tình thập phần vui vẻ nói: “Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi.”

Mục Hưng Hà nói: “Ừ, còn có hơn một trăm ngày.”

Lâm Đông quay đầu hỏi Mục Hưng Hà: “Vậy anh đã nghĩ xong việc đi đâu học đại học chưa?”

“Nghĩ xong.” Mục Hưng Hà cười nói: “Em đi đâu vậy anh chắc chắn sẽ đi chỗ đó, em đi đâu vậy?”

Lâm Đông suy nghĩ một chút nói: “Hẳn là em sẽ đi đế đô học đại học, bên kia mọi mặt đều rất tốt, cũng rất thích hợp để phát triển sau này, hơn nữa ông bà ngoại và ông bà nội cũng ở bên kia, em nghĩ em cần phải đi đế đô, anh đi không?”

“Đi, anh cũng đi để đi học đại học.” Mục Hưng Hà nói: “Thời điểm đó chúng ta cũng đừng trọ ở trường.”

“Không trọ ở trường vậy chúng ta ở đâu?”

“Chúng ta thuê phòng ở bên ngoài, chúng ta ở cùng nhau.” Mục Hưng Hà ngó lơ mà nói: “Mỗi một giờ một khắc chúng ta đều ở cùng nhau.”

Lâm Đông xì một chút nở nụ cười, nói: “Tại sao anh không nói là mua nhà?”

“Được, anh mua nhà ở bên ngoài, chúng ta ở cùng nhau.”

Lâm Đông cười nhìn Mục Hưng Hà, xuyên thấu qua đôi mắt đen nhánh của Mục Hưng Hà, phản phát như nhìn thấy cuộc sống tốt đẹp ở tương lai, không khỏi mơ ước.

Mục Hưng Hà hỏi: “Mệt không?”

“Còn tốt.”

“Chúng ta ngồi một chút đi.”

Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông ngồi một góc trong sân thể dục, bên trong góc có tảng đá lớn, Mục Hưng Hà đặt mông ngồi lên trên, không chừa chỗ cho Lâm Đông, ngay lúc Lâm Đông không biết ngồi chỗ nào, cậu ôm lấy eo nhỏ của Lâm Đông, ôm Lâm Đông ngồi lên trên đùi của mình.

Lâm Đông muốn đứng dậy.

Mục Hưng Hà ôm nói: “Không có chuyện gì, ngồi yên ở đây đi.”

“Người khác sẽ nhìn thấy.”

“Sẽ không.” Mục Hưng Hà ôm chặt Lâm Đông nói: “Lúc này tất cả mọi người đều đã ngủ, lại nói trời tối đen, người khác có thể thấy cái

gì?”

Lâm Đông nhìn bốn phía một chút, phát hiện ngoại trừ mấy người đang chơi bóng rổ trên sân, không có những người khác, quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà hôn môi cậu, hai người không phải lần đầu tiên hôn môi, không có trúc trắc như trước đây, thế nhưng mỗi một lần hôn môi vẫn khiến cho tâm tình hai người khuấy động, hai người đang hôn quên mình, đột nhiên nghe có người thăm dò gọi một tiếng: “Lâm Đông, Hưng Hà?”

Hai người dừng lại, quay đầu nhìn lại là Kỳ Kỳ.

Lại là Kỳ Kỳ!

Lần trước tránh thoát, lần này không tránh thoát! Kỳ Kỳ mở to hai mắt nhìn Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, nó chỉ là muốn giảm béo, đi ra chạy bộ, không ngờ lại đụng phải một màn như thế, nếu như là tình nhân bình thường hôn thì không sao, đằng này không chỉ không phải tình nhân bình thường, mà là hai người bạn tốt và anh em tốt, nó kinh hãi.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà ngẩn ra.

Một giây sau Mục Hưng Hà kéo Kỳ Kỳ đi vào trong túc xá, vừa vặn đụng với Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân hỏi tình huống xong, bốn người ngồi ở luống hoa ngoài ký túc xá, đều cúi đầu không nói lời nào.

Sau một hồi lâu, Kỳ Kỳ lặng lẽ ngược mắt, nhìn Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà nói: “Lâm Đông, Hưng Hà, hai người có phải..”

“Tao cũng vậy.” Tưởng Tiểu Quân nói.

Kỳ Kỳ mở to hai mắt nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân: “Anh, anh?”

Tưởng Tiểu Quân nói: “Ừ, tao nữa, có phải là mày cảm thấy bọn tao rất buồn nôn không?”

“Không có.” Kỳ Kỳ kinh ngạc mà nói.

“Không có?” Tưởng Tiểu Quân không quá tin tưởng Kỳ Kỳ.

“Ừ.”

“Vậy mày khiếp sợ cái gì?”

Kỳ Kỳ giải thích: “Em khiếp sợ là vì chuyện như vậy lại phát sinh ở xã hội hiện thực, sau đó là khiếp sợ vì sao Lâm Đông lại thích Hưng Hà?”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà sững sờ.

Tưởng Tiểu Quân hỏi: “Tại sao Lâm Đông không thể thích Hưng Hà?”

“Hưng Hà đánh em mỗi ngày.” Kỳ Kỳ nói: “Anh ấy có khuynh hướng gia bạo, nếu anh ấy đánh Lâm Đông, Lâm Đông đánh không lại.”

Tưởng Tiểu Quân: “...”

Lâm Đông: “...”

Mục Hưng Hà hai mắt bốc hỏa mà nhìn Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ bị dọa run run một cái.

Mục Hưng Hà có làm mình bị thương, cũng sẽ không đánh Lâm Đông một cái, điểm này Tưởng Tiểu Quân vẫn tin chắc, nhưng vẫn phải che chở Kỳ Kỳ, miễn cho Kỳ Kỳ bị Mục Hưng Hà đánh, hơi nghiêng đầu hỏi Kỳ Kỳ: “Cho nên mày có thể tiếp thu việc này?”

Kỳ Kỳ gật đầu nói: “Có thể chứ, em xem qua phim điện ảnh ở quán Internet rồi.”

“Mày ——” Tưởng Tiểu Quân không thể tin được: “Mày cũng thích —— “

“Em thích nữ, em thích nữ.” Kỳ Kỳ nhanh chóng trách móc, giải thích: “Chỉ là bên trong có tình tiết nam nam, còn rất cảm động, sau đó em tra xét tư liệu, kỳ thực từ xưa tới nay, tình yêu không phân giới tính, xã hội phát triển không phải là diệt trừ đối lập, mà hẳn là bao dung, như vậy thế giới mới có thể tốt đẹp hơn.”

Lâm Đông, Mục Hưng Hà Tưởng Tiểu Quân nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ, ba người biết Kỳ Kỳ đúng là “Kỳ ba” hiếm thấy, không ngờ hôm nay hiếm thấy lại là “Kỳ diệu” hiếm thấy, có thể lý giải sự việc một cách vượt mức quy định như thế, thế nhưng ba người đồng thời lại nghĩ đến một vấn đề khác, bản chất của Kỳ Kỳ —— đồ mách lẻo.

Tưởng Tiểu Quân lập tức nói: “Việc này mày không được nói cho bất cứ người nào.”

Kỳ Kỳ nói: “Em chắc chắn không nói!”

Lâm Đông Mục Hưng Hà đồng thời nói: “Từ nhỏ đến giờ mày toàn nói câu nói này.” Nhưng vừa quay đầu liền nói chuyện cho người toàn trấn.

Kỳ Kỳ cau mày nói: “Em lớn rồi, không phải đồ mách lẻo, mấy người phải tin tưởng em!”

Ba người Lâm Đông nhìn Kỳ Kỳ không tin.

“Thật sự là rất nhiều năm rồi em không có mách lẻo nữa.” Kỳ Kỳ nói: “Mấy người xem Tiểu Xuyên viết thư tình cho bạn nữ, viết thơ ca, kết quả cũng bị bạn nữ giao cho thầy giáo, thầy giáo đọc trước lớp, việc này em có từng nói với mọi người không? Không có chứ không có chứ?”

Ba người Lâm Đông: “...”

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 124: Cùng Đi

Lâm Đông và Mục Hưng Hà xem như là phát hiện —— giang sơn dễ đổi, Kỳ Kỳ vẫn là Kỳ Kỳ, vẫn là Kỳ Kỳ thích mách lẻo kia, bọn họ thập phần lo âu nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân nói: “Giao cho tao đi.”

Mục Hưng Hà hỏi: “Chắc chắn chứ?”

Tưởng Tiểu Quân gật đầu: “Chắc chắn.”

Lâm Đông và Mục Hưng Hà không tin Kỳ Kỳ, thế nhưng đối với năng lực làm việc của Tưởng Tiểu Quân, bọn họ vẫn có chút tự tin, Mục Hưng Hà kéo Lâm Đông đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tưởng Tiểu Quân, nói: “Vậy bọn tao đi về trước.”

Tưởng Tiểu Quân “Ừ” một tiếng.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời trở lại ký túc xá, sau khi rửa mặt, hai người nằm vào giường của từng người, trong lòng có chút lo lắng Kỳ Kỳ sẽ nói lộ ra hết, bị phụ huynh biết thì phải làm sao bây giờ? Thế hệ của bọn họ có thể tiếp thu được chuyện đồng tính luyến ái, nhưng còn phụ huynh?

Những phụ huynh nghĩ như thế nào?

Hai người lẳng lặng mà nằm, ai cũng không ngủ, Lâm Đông đột nhiên nghe Mục Hưng Hà gọi mình, cậu quay đầu nhìn về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói: “Đông Đông, đừng nghĩ nhiều như thế, trước tiên chúng ta cứ thi đại học cho tốt đã, thi đại học xong, chúng ta cùng nhau đổi mặt.”

Một câu nói rất đơn giản rất bình thường, Lâm Đông lại cảm thấy đặc biệt an tâm, cậu nhìn Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà càng lớn càng soái, đường nét lập thể ngũ quan rõ ràng càng ngày càng có mùi vị, sau này trải qua thời gian mài giũa của xã hội thì khẳng định càng thêm anh tuấn, thời điểm đó nhất định sẽ có rất nhiều nam nam nữ nữ đếm không hết yêu thích Hưng Hà, thế nhưng cậu biết, bởi vì cậu gặp được Hưng Hà rất sớm, chiếm được tình cảm thuần túy nhất, cho nên ai cũng không vượt qua được cậu, cậu nhìn Mục Hưng Hà nói: “Được.”

“Vậy đi ngủ sớm một chút đi.”

“Anh cũng vậy.”

Mục Hưng Hà ấn ngón tay lên môi của mình, sau đó phát về hướng Lâm Đông, đại biểu “Hôn gió”, Lâm Đông nở nụ cười.

Mục Hưng Hà nở nụ cười.

Hai người nằm thẳng người, còn chưa ngủ, Tưởng Tiểu Quân trở lại, nhỏ giọng bảo đảm với hai người rằng Kỳ Kỳ sẽ không mách lẻo cũng sẽ không nói lung tung, ngay cả Hạ Tiểu Xuyên cũng sẽ không nói, khiến cho Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà yên tâm, nếu nói ra thì cả ba người bọn họ đều thảm.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà vẫn không yên tâm, mỗi lần về trấn Cẩm Lí đều quan sát tình huống của nhóm người lớn, đặc biệt là nhìn ba Kỳ Kỳ cùng mẹ Kỳ Kỳ, sợ rằng trong mắt của ba Kỳ Kỳ cùng mẹ Kỳ Kỳ có chút gì khác thường, hai người mỗi lần về nhà đều cẩn thận, ngay cả hẹn hò cũng kinh hồn bạt vía, thế nhưng bên trong kinh hồn bạt vía cũng có một loại ngọt ngào khác.

Ví dụ như ngày hôm nay Mục Hưng Hà lại muốn tìm Lâm Đông, cầm một quyển sách đi đến nhà Lâm Đông, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy trước cửa tiệm tạp hóa nhóc con đứng một vòng người lớn, cậu đem sách ôm ở trước người, để người ta biết cậu đến học bài.

“Hưng Hà, tìm Đông Đông học bài à.” Lâm Lệ Hoa mở miệng trước nói.

Mục Hưng Hà nói: “Dạ, Đông Đông có ở nhà không ạ?”

Lâm Lệ Hoa nhìn phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Ở nhà đó, cuối tuần sau sẽ phải thi tốt nghiệp cấp ba, đang ôn tập, chỉ có một mình nó, ôn tập từ giữa trưa, Hưng Hà, con mau đi đi.”

Mục Hưng Hà gật đầu, cầm sách vở đi vào nhà Lâm Đông.

Nhóm người lớn đồng thời nói đến chuyện thi đại học, có mười phần tự tin với Lâm Đông và Mục Hưng Hà, đồng thời cũng cảm khái bọn nhỏ lớn thật là nhanh, hiện tại cũng sắp thi đại học, nhưng vui mừng nhất chính là đến bây giờ tình cảm của năm đứa nhỏ vẫn tốt như thế.

Trong khi người lớn đang nói chuyện trên trời dưới đất, Mục Hưng Hà đã đi đến cửa phòng Lâm Đông, cậu vươn tay gõ cửa một chút, bên trong truyền đến giọng nói ôn hòa của Lâm Đông: “Mời vào.”

Cậu không tiến vào, tiếp tục gõ cửa.

Lâm Đông ở bên trong nói: “Cửa không có khóa, vào đi.”

Mục Hưng Hà vẫn không vào.

Lâm Đông hết sức tò mò, là ai vậy? Thoáng nghĩ, cậu cúi đầu nở nụ cười, dịu dàng hết sức, cậu để cây viết trong tay xuống, đứng dậy, đi tới trước cửa, mở cửa phòng, nhìn thấy Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà nhìn vào phía trong một chút.

Lâm Đông cười nói: “Còn không tiến vào sao?”

Mục Hưng Hà đi vào.

Lâm Đông đóng cửa lại, quay người lại liền bị Mục Hưng Hà áp ở trên cửa, cậu cười hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Mục Hưng Hà nói: “Cả một buổi sáng không gặp em.”

“Chỉ một buổi sáng thôi mà.” Lâm Đông nói.

“Chỉ một buổi sáng thôi mà?” Đôi mắt Mục Hưng Hà đen nhánh, thâm tình nhìn Lâm Đông, hỏi: “Em không nhớ anh sao?”

Lâm Đông dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Mục Hưng Hà, cười không nói.

Mục Hưng Hà hỏi lại: “Thật sự không nhớ anh sao?”

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà chăm chăm.

Mục Hưng Hà nói: “Em thật sự không nghĩ tới anh à? Chúng ta đã không gặp từ tối hôm qua, thêm vào trưa hôm nay, đã mười bốn, mười lăm tiếng, em không nhớ anh một chút sao? Mỗi giờ anh đều muốn gặp em mấy lần, sao em —— “

Mục Hưng Hà còn chưa dứt lời, Lâm Đông hơi nhón chân lên, đột nhiên hôn một cái lên mặt Mục Hưng Hà, nhẹ giọng nói: “Nhớ anh, rất nhiều.”

Mục Hưng Hà lại vui vẻ, nụ cười căng ra không kèm được, ôm Lâm Đông.

Lâm Đông nói: “Cầm sách vở lại đây, không phải chúng ta nên thảo luận việc học tập sao?”

Mục Hưng Hà nói: “Không cần thảo luận, chúng ta nhất định có thể thi rất tốt, chúng ta cứ ôm như vậy, ôm cả đời.”

“Mỗi ngày anh đều nói cả đời, cả đời, nói thật là hay.”

“Anh không chỉ nói, anh còn biết làm.”

“Được.” Lâm Đông cười nói: “Em tin tưởng anh, nhưng mà, trước tiên chúng ta học tập có được hay không? Cho dù có cả đời, chúng ta cũng phải đi tốt con đường phía trước, mới có thể có tốt cả đời, đúng hay không?”

“Đúng, học tập.”

Mục Hưng Hà thả Lâm Đông ra, hai người ngồi cùng một chỗ làm đề, chỉ chốc lát sau Tưởng Tiểu Quân cũng lại đây, ba người vây quanh bàn học của Lâm Đông bổ sung một chút điểm yếu của từng người, đầu hạ ánh nắng lặng yên không một tiếng động chiếu vào gian phòng, rơi vào mấy khung ảnh trên bàn sách, bên trong khung ảnh chính là từng tấm hình, một tấm trong đó là ảnh tốt nghiệp lớp 12 (1).

Không sai, ảnh tốt nghiệp của ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đã chụp xong rồi, đồ đạc trong ký túc xá cũng đều chuyển về nhà, cũng viết xong lưu bút cho các bạn học, cứ nói lời từ biệt như vậy đấy.

Bên cạnh ảnh tốt nghiệp là ảnh chụp chung của năm người Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, ngũ quan năm người dần dần nảy nở, có dáng dấp của người lớn, cười rộ lên trông rất xán lạn dương quang, ánh mắt nhìn ống kính, giống như đang nhìn Lâm Đông Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân nghiêm túc ôn tập.

Ba người học tập hai ngày, nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng đã tới ngày thi đại học, thi đại học không giống với thi cấp ba, là cửa ải quan trọng liên quan đến con đường nhân sinh, ba nhà Bùi, Mục, Tưởng cực kỳ coi trọng, trước đó rất nhiều ngày, ba nhà không chỉ đặt trước khách sạn, còn đặt trước một ngày ba bữa ở quán cơm bên cạnh, các mẹ ba nhà càng muốn tự mình đi cùng, ai cũng không thể ngăn cản.

Bùi Thức Vi nói: “Tâm Bình, hay là em ở nhà, để anh đi cùng cho?”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân cũng đi, một mình anh là đàn ông lại đi, không hay cho lắm đâu? Hơn nữa công việc của anh bận rộn như vậy, ở nhà mà bận đi, em sẽ chăm sóc tốt cho Tri Nhiên.”

“Anh không yên lòng về em.”

“Em rất khỏe, đã nhiều năm như vậy không phải điều tốt sao?”
Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Nói nữa, còn có mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân ở đây, yên tâm đi.”

“Hay là cứ ở nhà đi, mỗi ngày anh hỏi tin tức cho em.”

“Không cần.”

Nguyễn Tâm Bình khuyên can đủ đường, rốt cục thuyết phục được Bùi Thức Vi, sau đó giúp Lâm Đông xác nhận các sự kiện liên quan đến việc thi đại học, tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, người ba nhà ngủ rất sớm, sáng hôm sau, Bùi Thức Vi cùng Mục Hoài An mỗi người lái một xe đưa sáu người đi, Mục Hưng Hà không cùng Lâm Đông chen trên một chiếc xe, dọc theo đường đi đều nói đến chuyện sau khi thi đại học kết thúc, tim sắp bay luôn.

Đi đến hiện trường thi đại học, ba người không khỏi bình tĩnh lại, thi cử trở thành bản năng của ba người, mặc kệ là thời điểm nào đều có thể bình tĩnh trầm ổn, ngược lại mấy người Nguyễn Tâm Bình có chút khẩn trương.

Người tham gia thi đại học cực kỳ nhiều, nhìn qua cũng rất nghiêm ngặt, gần trường học cũng không cho chạy xe, cũng không cho bóp còi, ba người mẹ căng thẳng, lại an ủi bọn nhỏ đừng căng thẳng, giúp bọn nhỏ kiểm tra chứng minh thư và thẻ dự thi, nhìn theo bọn họ tiến vào phòng thi, ba người liền không có chuyện gì làm.

Lúc này chính là mùa hạ, mặt trời chói chang, mẹ Hưng Hà biết Nguyễn Tâm Bình yếu ớt, sợ Nguyễn Tâm Bình xảy ra chuyện gì, liền đề nghị mọi người về khách sạn xem ti vi trước, cũng bảo quán cơm chuẩn bị bữa trưa khỏe mạnh, đợi đến khi bọn nhỏ ra khỏi phòng thi, bọn họ lại tới đón.

Ba người mẹ trở về khách sạn, nghỉ ngơi một chút, trước khi cuộc thi kết thúc nửa tiếng, ba người cầm nước và khăn mặt chờ ở ngoài phòng thi, tiếng chuông vừa vang, ba người nhanh chóng nhìn vào trong trường học, nhìn thấy bọn nhỏ nhà mình đi ra, nhanh chóng gọi.

Lâm Đông chạy đến bên cạnh Nguyễn Tâm Bình, hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại đứng ở chỗ này? Rất nóng.”

Nguyễn Tâm Bình cười nói: “Mẹ không nóng, con nóng mới phải, mẹ mang nước cho con, nhanh chóng uống một chút, mệt không?”

“Không mệt, bọn con thi riết thành thói quen.” Sau khi vào lớp 12, Lâm Đông mới biết thi cấp ba gì gì đó thực sự là mưa phùn, lớp 12 mới là ma quỷ thì có? Trời chưa sáng liền rời giường đọc sách, đêm hôm khuya khoắt mới để sách xuống, thi cử càng là chuyện thường như cơm bữa, không đúng, thi cử còn thường xuyên hơn cả chuyện thường như cơm bữa, bây giờ cậu đối với việc thi cử đã thành thói quen.

Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nói: “Vậy được, vậy chúng ta trở về đi ăn chút cơm, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều thi tiếp, được không?”

“Dạ, mẹ, lần sau mẹ đừng tới đón con, lúc này trời quá nóng, mẹ cứ ở khách sạn chờ đi, con thi xong sẽ đi tìm mẹ.”

Lời này của con trai thật giống như gió lạnh giữa mùa hè, nghe thật thư thái, Nguyễn Tâm Bình cười đồng ý, nhưng thật ra là không nghe theo, vẫn cứ chờ từng buổi một, mãi cho đến buổi cuối cùng, cô và mẹ Hưng Hà, mẹ Tiểu Quân đi đến ngoài phòng thi trước nửa

tiếng, nhìn thấy không ít học sinh nộp bài thi sớm, có người như trút được gánh nặng, có người tụ lại so đáp án với nhau, có người vẽ mặt đưa đám.

Không bao lâu, trong trường thi vang lên tiếng chuông, điều này đại biểu thi đại học kết thúc, ba người mẹ đứng ở bên ngoài phòng thi nhìn xung quanh, chợt nghe có mấy nữ sinh đang nói chuyện, hình như nhắc tới tên Lâm Đông.

“Bọn mày biết không? Môn thi ngày hôm nay, tao và Lâm Đông thi chung một phòng đó.”

“Vậy mày có thấy Lâm Đông không?”

“Thấy được! Bạn ấy thật soái thật đẹp trai! Trời ạ, tao liếc nhìn bạn ấy một cái, tim liền đập ầm ầm không ngừng, thiếu chút nữa đã thi không nổi, a a a, làm sao mà bạn ấy có thể đẹp trai tới như vậy chứ, đặc biệt là khi bạn ấy nghiêm túc làm bài, càng đẹp trai bạo.”

“Tao đã sớm nói bạn ấy dễ nhìn! Lớp chúng ta có thật nhiều nữ sinh theo đuổi bạn ấy đó.”

“Ước gì, nếu như tao có thể cùng một lớp với bạn ấy, mỗi ngày nhìn thấy bạn ấy liền thỏa mãn.”

“...”

Lời mà mấy nữ sinh vừa nói lọt vào trong tai ba người mẹ, mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, đồng thời nói: “Đông Đông rất được nữ sinh yêu thích.”

Ai cũng thích con mình được khen, Nguyễn Tâm Bình cũng không ngoại lệ, cô cười vui vẻ.

Hưng Hà mẹ nói: “Đông Đông có yêu đương không?”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Không có.”

“Cô không quản cái này à?”

“Tôi không quản.” Nguyễn Tâm Bình nói.

“Sao có thể không quản chứ? Yêu đương sẽ làm lỡ việc học tập.”

“Thật ra thì yêu đương không nhất định là làm lỡ học tập.”

Nguyễn Tâm Bình nói: “Chờ nó lên đại học, tôi còn muốn cổ vũ nó yêu đương, không cần chờ đến khi tốt nghiệp đại học, nhìn người khác yêu đương, trong lòng hối hận vì người trong xã hội không tốt bằng trong đại học.”

“Nói cũng đúng.”

Nguyễn Tâm Bình cười cười.

Ba người mẹ không hề tiếp tục nói, đều đưa đầu nhìn vào trong trường thi, học sinh đen kịt, có người mặc đồng phục học sinh có người mặc thường phục, cao thấp đều không khác mấy, trong giây lát ba người không tìm được con trai mình, cứ nhìn quanh như vậy.

Chỉ chốc lát sau, Nguyễn Tâm Bình nhìn thấy Lâm Đông trong trường thi, ánh mắt cô dịu dàng, không gọi Lâm Đông, nhìn Lâm Đông đi ở trong đám người, khỏe mạnh, vui sướng, tốt đẹp giống những người khác, trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc, an bình chưa từng có, đúng lúc này nhìn thấy Mục Hưng Hà từ bên cạnh chạy tới, ôm lấy Lâm Đông, hai người đều vui vẻ, Nguyễn Tâm Bình đang muốn gọi Lâm Đông, đột nhiên thấy Mục Hưng Hà hôn một cái lên mặt Lâm Đông, hôn một cái.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 125: Đối Mặt

Thật sự hôn một cái sao?

Nguyễn Tâm Bình có chút hoài nghi mắt của mình, nhìn kỹ lại Lâm Đông và Mục Hưng Hà còn đang ôm nhau, vui vẻ đi tới bên này, cô quay đầu nhìn về phía mẹ Hưng Hà cùng mẹ Tiểu Quân, các cô còn đang tìm kiếm con trai mình, nhìn thấy Hưng Hà và Tiểu Quân, trên mặt lộ ra nụ cười, cao hứng đi tới gần phòng thi, cô cũng di chuyển đến cửa phòng thi, nhìn thấy Lâm Đông vui vẻ chạy tới.

"Mẹ."

"Tri Nhiên." Trên mặt Nguyễn Tâm Bình lộ ra nụ cười không tự nhiên.

Lâm Đông đi đến kéo cánh tay Nguyễn Tâm Bình hỏi: "Mẹ, đứng ở chỗ này nóng không ạ?"

Nguyễn Tâm Bình có chút mất tập trung.

Lâm Đông liền gọi: "Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình nhìn chăm chú nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông nghi ngờ hỏi: "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Nguyễn Tâm Bình nhanh chóng nói: "Không có chuyện gì."

"Có phải là bị nóng không?"

"Không có." Nguyễn Tâm Bình biểu tình không được tự nhiên trả lời.

Lâm Đông không yên tâm nhìn kỹ Nguyễn Tâm Bình.

"Chỉ là nghĩ, nghĩ đến ba con cũng cũng sắp đến." Nguyễn Tâm Bình không muốn bị Lâm Đông cảm giác được sự khác thường của mình, nhanh chóng nói sang chuyện khác, hỏi: "Hiện tại đã thi xong, mẹ cũng có thể hỏi con một câu, con thi như thế nào?"

Vào giờ phút này Lâm Đông để ý nhất là thi cử, bị Nguyễn Tâm Bình dời đề tài một cách tự nhiên, cười nói: "Rất khá, nhưng mà con vẫn chưa cùng Hưng Hà so đáp án, đáp án đúng mới biết sơ sơ thành tích."

"Mẹ tin tưởng con sẽ thi tốt nhất toàn quốc."

"Dạ, con đi so đáp án cùng Hưng Hà."

"Đi đi."

Lâm Đông chạy đến chỗ Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân, ba người lấy bài thi của từng người ra, bắt đầu thảo luận, Nguyễn Tâm Bình ở bên cạnh nhìn, nhìn Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà, trong đầu nhớ lại cảnh tượng Mục Hưng Hà hôn Lâm Đông lúc đó... Từ nhỏ cô đã thường xuất ngoại, Anh quốc, Hy Lạp cô đều đã từng ở lại một quãng thời gian rất dài, biết và đồng thời lý giải được tình yêu vượt qua giới tính, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu cô có thể tiếp thu việc con trai của mình cũng như vậy, không thể, không thể, tuyệt đối không thể, có lẽ là mới này cô bị hoa mắt, nhất định là cả nghĩ quá rồi.

Cô quay đầu nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà lần nữa, cảm thấy hành vi của bọn họ giống như khi còn bé, quá mức thân mật, không có ý tứ khác, là do cô cả nghĩ quá rồi, là cô cả nghĩ quá rồi, cô điều chỉnh lại tâm tình một lần nữa, đối mặt với Lâm Đông và Mục Hưng

Hà, chỉ chốc lát sau, Bùi Thức Vi, Mục Hoài An chạy xe hơi nhỏ tới đón sáu người.

Lần này Mục Hưng Hà liền tranh chỗ, ngồi cùng Lâm Đông trên một chiếc xe, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở bên cạnh nhìn nghe, hai người đang nói đến đề thi đại học, rõ ràng là rất bình thường, cô lại luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Về đến nhà, ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân vào trong phòng tiếp tục so đáp án, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trước máy truyền hình xem ti vi, đợi đến khi Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi ra khỏi phòng Lâm Đông, cô cười hỏi: "Hưng Hà, Tiểu Quân, thi thế nào?"

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời nói: "Rất tốt ạ."

"Vậy thì tốt, đã nghĩ kỹ xem đi đâu học chưa?"

"Muốn đi đế đô ạ." Mục Hưng Hà nói.

"Con cũng vậy." Tưởng Tiểu Quân nói.

Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Ừ, đại học đế đô đúng là đứng đầu toàn quốc, có thể đến đại học đế đô là tốt nhất, nhưng mà, chuyên ngành cũng phải chọn xong, cái này cần các con thương lượng với phụ huynh một chút."

Mục Hưng Hà nói: "Dạ, dù sao cũng còn lâu mới điền nguyện vọng, chậm rãi thương lượng đã."

Nguyễn Tâm Bình nở nụ cười dịu dàng.

Mục Hưng Hà nói: "Dì Nguyễn, vậy dì bận rộn tiếp đi, bọn con về nhà trước."

Nguyễn Tâm Bình gật đầu.

Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đi.

Lâm Đông cũng đi ra.

Nguyễn Tâm Bình quay đầu cười hỏi: "Tri Nhiên, điểm đánh giá thế nào?"

Lâm Đông nói: "Rất tốt ạ."

"Sai mấy bài?"

"Không có mấy ạ."

"Giỏi quá."

Lâm Đông vui vẻ ngồi vào bên cạnh Nguyễn Tâm Bình, cùng Nguyễn Tâm Bình xem ti vi.

Nguyễn Tâm Bình nhìn về phía Lâm Đông, nhìn Lâm Đông càng thấy đường nét rõ ràng, ngũ quan lập thể xinh xắn, đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu, nhìn cực kỳ đẹp, nhưng cô lại nghĩ tới một màn bên trong trường thi, không nhin được gọi một tiếng: "Bảo bối."

Lâm Đông quay lại, đôi mắt trong veo mang theo ánh sáng nhỏ vụn, hỏi: "Mẹ, chuyện gì ạ?"

Nguyễn Tâm Bình chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã thay đổi: "Con, con —— buổi tối con muốn ăn cái gì?"

Lâm Đông hỏi ngược lại: "Mẹ, buổi tối mẹ muốn ăn cái gì?"

"Mẹ sao cũng được."

"Vậy thì ăn những món lúc thường mẹ thích ăn, con làm cho mẹ."

"Để ba con làm đi."

"Vậy con làm cùng với ba."

Lâm Đông đứng lên đi về phía nhà bếp.

Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Lâm Đông, trong lòng lẫn lộn các loại ý nghĩ, mà Lâm Đông không hề hay biết, cùng Bùi Thức Vi đồng thời làm cơm tối, cơm tối bắt đầu phát hiện mẹ không có tinh thần gì, nghĩ có lẽ là hai ngày nay chăm thi quá mệt mỏi, liền để mẹ nghỉ sớm một chút, buổi tối nằm ở trên giường gởi nhắn tin cho Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói hay là thẳng thắn công khai quan hệ với người nhà đi, Lâm Đông nói hình như mẹ không quá thoải mái, tạm thời chậm lại một chút đã.

Mục Hưng Hà rất sẵn sàng mà đáp ứng, sau đó hỏi: Chừng nào thì em đi để đi?"

Lâm Đông hỏi: "Điền xong nguyện vọng thi đại học đã."

Mục Hưng Hà: "Tạm thời em sẽ ở lại trấn à?"

Lâm Đông: "Ừ."

Mục Hưng Hà: "Vậy anh cũng không về quê, chúng ta cùng ở lại trên trấn, hai ngày nữa lên quán Internet trên trấn, chúng ta đi nhận lời mời làm nhân viên thu ngân hoặc quản lý phòng Net, kiếm sinh hoạt phí, thế nào?"

Lâm Đông: "Chúng ta có được tính là công nhân nhỏ tuổi hay không?"

Mục Hưng Hà: "Không tính, lại không ai quản em."

Hai người có qua có lại mà dùng di động trò chuyện, cho tới cuối cùng tin nhắn miễn phí của Mục Hưng Hà đã hết, mới lưu luyến không thôi nói chúc ngủ ngon, ngày hôm sau Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên đi học như thường lệ, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân lại triệt để giải phóng, ba người đạp xe đạp khắp nơi chơi đùa khắp nơi, cảm giác thanh xuân dứt bỏ sách vở mới thật ý nghĩa.

Hai ngày sau, phố tây lớn của trấn nhỏ mở một quán Internet, một quán Internet rất nhỏ, hơn nữa bởi vì Lâm Đông, Mục Hưng Hà

và Tưởng Tiểu Quân đưa ra giá cả khá rẻ, nhận ba người làm quản lý phòng net, nhân viên thu ngân cùng công nhân làm vệ sinh, đây là công việc đầu tiên của ba người, ba người xem đó là chuyện rất to tát, là đi làm danh xứng với thực, ngày trôi qua rất tiêu dao, đặc biệt là hai người Lâm Đông và Mục Hưng Hà đã nói chuyện yêu đương hơn một năm, càng nói càng ngọt ngào, mỗi ngày đều khiến cho Tưởng Tiểu Quân ăn một miếng thức ăn cho chó.

Đương nhiên, Tưởng Tiểu Quân cũng đang yêu đương, bạn trai nhỏ của hắn thường thường sẽ tới quán Internet nhìn hắn, hai người cũng như keo sơn, mỗi lần đều không nỡ tách ra, lần này cũng vậy, Lâm Đông, Mục Hưng Hà cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời đưa bạn trai nhỏ của Tưởng Tiểu Quân lên xe công cộng, ba người đi về trấn Cẩm Lí.

Lúc này đang là sau giờ Ngọ, mặt trời đốt cháy mặt đất, cư dân trấn Cẩm Lí đi làm thì đi làm, ngủ trưa thì ngủ trưa, bốn phía ngoại trừ tiếng ve kêu ở ngoài, thì là tiếng TV truyền đến loáng thoáng cùng tiếng máy điều hòa chạy phát ra từ các hộ gia đình..

Ba người Lâm Đông đi đến dưới cây ngô đồng của trấn Cẩm Lí, tình cờ một cơn gió thổi qua, mang theo mùi lá cây thơm ngát, thập phần thích ý, nhưng tâm tình ba người không tốt cho lắm, bởi vì bạn trai nhỏ của Tưởng Tiểu Quân thi đại học không tốt, cho nên phải học lại, cho nên phải tách khỏi Tưởng Tiểu Quân.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà nhìn ra Tưởng Tiểu Quân rất thật lòng, không nỡ tách ra, Lâm Đông không thể làm gì khác hơn là an ủi nói: "Có tình cảm ở đó, tách ra một năm cũng không có gì."

Tưởng Tiểu Quân nhìn về phía Lâm Đông, hỏi: "Lâm Đông, em thì sao?"

Lâm Đông hỏi ngược lại: "Cái gì?"

Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Nếu để cho em và Hưng Hà tách ra một năm thì sao?"

Lâm Đông còn chưa mở lời, Mục Hưng Hà đáp cướp lời trước: "Bọn tao không thể nào tách ra một năm, cả một ngày cũng sẽ không tách ra."

Tưởng Tiểu Quân liếc mắt nhìn Mục Hưng Hà một cái, nói: "Ngây thơ!"

Mục Hưng Hà trả về một câu: "Mẹ mày mới ngây thơ!"

Tưởng Tiểu Quân bắt hòa chửi nhau với Mục Hưng Hà, nghĩ đến vấn đề thực tế, nói: "Thi đại học kết thúc, bọn mày chuẩn bị khi nào thì nói với người lớn? Mày cho rằng bọn họ sẽ tiếp nhận sao? Sẽ không cưỡng chế tách bọn mày ra sao?"

Trước đây Tưởng Tiểu Quân cũng là kiểu có tình uống nước thì no, thế nhưng có lẽ là đã thành niên, cũng có thể là bởi vì việc bạn trai nhỏ phải học lại, nói chung hẳn bắt đầu đối mặt với một ít vấn đề hiện thực, tình cảm nói kiên cố thì cũng kiên cố, nói yếu đuối thì cũng yếu đuối, ví dụ như việc học lại có thể làm cho hẳn và người hẳn thích tách ra một năm.

Một năm sau đó là như thế nào?

Hắn không biết, bởi vì này loại cảm giác hiện thực mà buồn bực, không tự chủ được liền đem loại cảm giác hiện thực này lan truyền qua Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời sửng sờ, cùng Tưởng Tiểu Quân đồng thời cân nhắc về hiện thực, sau một hồi lâu, Mục Hưng Hà nắm tay Lâm Đông, nắm ngón tay đan chặt vào nhau, nói: "Bọn tao sẽ cùng nhau trưng cầu sự đồng ý của bọn họ, nói không xa rời nhau thì sẽ không xa rời nhau."

Nói xong Mục Hưng Hà nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông gật đầu.

Tưởng Tiểu Quân cũng cười, nói: "Vây chúc bọn mày may mắn."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà nói: "Cảm ơn."

Ba người tiếp tục đi về phía trước đi, ngẩng đầu nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình, Lâm Lệ Hoa cùng mẹ Hưng Hà đứng ở cửa tiệm tạp hóa nhóc con, ba người tụ lại cùng nhau tán gẫu một chút vấn đề về cuộc sống, ngồi ở trong tiệm tạp hóa nhóc con tán gẫu, trò chuyện một chút liền cảm thấy trong cửa hàng oi bức, quyết định ngồi ở dưới bóng cây trước cửa tiệm tạp hóa nhóc con tiếp tục tán gẫu, mỗi người mang theo một cái ghế nhỏ, mới đi ra đường liền thấy ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân, ba người đang muốn mở miệng nói chuyện, nhìn thấy mười ngón tay của Lâm Đông và Mục Hưng Hà đan chặt, không tách ra, ba người đều ngây ngẩn cả người.

Ghế nhỏ trên tay dồn dập rơi xuống đất, phát ra ba tiếng vang "Ầm ầm ầm", ba người Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng bị dọa cho hết hồn, Tưởng Tiểu Quân phản ứng lại trước tiên, nhanh chóng nhỏ giọng nói: "Tay, tay, tay tay tay."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà theo bản năng mà buông lỏng tay.

Nhưng Nguyễn Tâm Bình, Lâm Lệ Hoa cùng mẹ Hưng Hà đã thấy, ba người không dám tin nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà, nếu như nói là kẻ vai sát cánh, là bắt tay, là ôm ấp, vậy thì đều không có quan hệ, bây giờ bọn họ lại là mười ngón tay đan chặt, là hứa hẹn với nhau, không phải bạn bè bình thường, không phải anh em bình thường.

Lâm Lệ Hoa vẫn chưa có phản ứng.

Mẹ Hưng Hà ngây dại.

Nguyễn Tâm Bình trong nháy mắt hiểu được chuyện gì xảy ra, quả nhiên, quả nhiên... Quả nhiên là chuyện như vậy, thì ra, thì ra suy đoán của cô những ngày qua đều không sai, cô vẫn luôn lảng tránh chuyện này, luôn tự nói với mình là mình suy nghĩ nhiều, không nên đi hỏi Lâm Đông, miễn cho đứa nhỏ Lâm Đông này suy nghĩ nhiều.

Nhưng, kết quả này... Nguyễn Tâm Bình chỉ cảm thấy trong lòng hoảng loạn, đầu bắt đầu choáng, thân thể có xu hướng ngã xuống.

"Tâm Bình."

"Mẹ Đông Đông."

"Mẹ!"

Lâm Đông và Lâm Lệ Hoa nhanh chóng dìu Nguyễn Tâm Bình, đồng thời dìu Nguyễn Tâm Bình về nhà, Nguyễn Tâm Bình ngồi ở trên ghế sa lon hoãn thần, Lâm Lệ Hoa nhanh chóng đi rót ly nước cho Nguyễn Tâm Bình, tuy rằng cô nuôi Lâm Đông mấy năm, thế nhưng Nguyễn Tâm Bình mới là mẹ ruột của Lâm Đông, xảy ra chuyện như vậy, người làm cô như cô cũng không biết nên giúp cái gì, quay đầu nhìn lại, trong sân chỉ còn Tưởng Tiểu Quân đang đứng, cô nói với Lâm Đông "Cố gắng nói chuyện một chút", đi ra sân, hỏi Tưởng Tiểu Quân: "Hưng Hà đâu?"

Tưởng Tiểu Quân nói: "Bị mẹ nó túm đi rồi ạ."

Lâm Lệ Hoa im lặng, nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Tưởng Tiểu Quân gật đầu, cùng Lâm Lệ Hoa đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, trong nhà chỉ có Lâm Đông Nguyễn Tâm Bình, hai mẹ con ngồi đối diện nhau ở trên ghế sa lon, ai cũng không nói lời nào, sự im lặng lan tràn khắp phòng khách, từ trưa đến chạng vạng, mãi đến tận khi Bùi Thức Vi trở về.

Bùi Thức Vi cầm cặp công văn mỉm cười tiến vào, nói: "Bà xã, Tri Nhiên, ba đã trở về."

Nguyễn Tâm Bình không trả lời, cũng không động đậy.

Lâm Đông cũng không nói gì.

Bùi Thức Vi cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng, mà cũng không biết chuyện gì xảy ra, nói: "Ngày hôm nay hai người đều làm sao vậy? Vừa nãy đi ngang qua cửa nhà Hưng Hà, nghe nói Hưng Hà bị đánh, lớn như vậy —— "

Lâm Đông nghe nói lập tức đứng dậy.

Nguyễn Tâm Bình bắt được cánh tay của Lâm Đông.

Lâm Đông quay đầu lại nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình ngược mắt nhìn Lâm Đông.

Bùi Thức Vi hỏi: "Làm sao vậy?"

Nguyễn Tâm Bình nhìn Bùi Thức Vi, viền mắt có chút đỏ, nói: "Thức Vi, Tri Nhiên nó, nó thích Hưng Hà."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 126: Vô Đề

Bùi Thức Vi là người thông minh bình tĩnh, đã xem qua trăm chuyện về nhân sinh, nhưng thấy Nguyễn Tâm Bình đỏ mắt nói với hắn rằng Lâm Đông thích Mục Hưng Hà, hắn vẫn cảm thấy kinh hãi, chậm rãi quay đầu nhìn về Lâm Đông.

Lâm Đông cúi đầu, không nói lời nào.

Bùi Thức Vi không thể tin được mà gọi một tiếng: "Tri Nhiên."

Lâm Đông không nhúc nhích, không tiếng động mà ngằm thừa nhận lời nói của Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cảm thấy trong lòng lạnh buốt, ngồi xuống ghế salông, sau một hồi lâu mới tìm về lý trí, ánh mắt tan rã có tiêu điểm, nỗ lực khắc chế chính mình, âm thanh hơi run, nói: "Tri Nhiên, con ngồi đi, nói một chút, nói một chút xem chuyện ra sao, ngồi xuống nói."

Lâm Đông chậm rãi ngồi vào trên ghế salông, bàn tay thon dài hơi nắm lại, đặt ở trên đầu gối, thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn ở lồng ngực, mở miệng lại chỉ nói: "Ba, mẹ, xin lỗi, con có lỗi với hai người."

Bùi Thức Vi cảm thấy cả lòng nguội lạnh.

Đôi mắt Nguyễn Tâm Bình đỏ hơn, rốt cục không nhịn được dùng tay che miệng lại khóc lên, Lâm Đông nhanh chóng ngồi xổm trước mặt Nguyễn Tâm Bình, nắm một tay của Nguyễn Tâm Bình, nói: "Mẹ, xin lỗi, xin lỗi."

Nước mắt Nguyễn Tâm Bình không ngừng rơi, khổ sở mà nói: "Tri Nhiên, tại sao, tại sao con lại thích Hưng Hà, chẳng lẽ là bởi vì

mẹ đã từng làm mất con, cho nên trong lòng không có cảm giác an toàn, cho nên muốn tìm người cho con cảm giác an toàn, cho nên mới tìm con trai."

"Không phải, không phải."

"Vậy tại sao con lại thích con trai? Con nên thích con gái cơ mà."

"Không phải, mẹ, con không thích con trai, con cũng không thích con gái, con chỉ là thích Hưng Hà, từ nhỏ con đã thích anh ấy, đặc biệt yêu thích anh ấy, con chỉ muốn ở cạnh một mình anh ấy." Mắt Lâm Đông cũng đỏ, cậu từng thử xa lánh Hưng Hà, nhưng cậu không làm được, cậu nói: "Con không khống chế được yêu thích anh ấy."

Lâm Đông đem đầu chôn trên đầu gối Nguyễn Tâm Bình.

Nguyễn Tâm Bình không tiếng động rơi lệ.

Bùi Thức Vi ngồi ở bên cạnh.

Một nhà ba người lần thứ hai rơi vào trong trầm mặc, lúc này một vệt tà dương cuối cùng sắp rơi vào đường chân trời, trần Cẩm Lí tiến vào hoàng hôn ngẩn ngủ, ống khói của từng nhà nổi lên khói bếp, phố lớn ngõ nhỏ vang lên tiếng chó sủa, tiếng bọn nhỏ cười vui, tiếng người lớn kêu gọi, tình cờ còn có tiếng rao bán bánh quẩy bánh quai chèo, phi thường náo nhiệt.

Càng náo nhiệt càng nổi rõ sự yên tĩnh trong phòng khách nhà Lâm Đông, ba người Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi ngồi trong phòng khách đang dần dần tối, đều quên thời gian quên mất đói bụng, ngay vào lúc này, Lâm Lệ Hoa đến, mở đèn cho bọn họ, đưa cơm tối đến.

Nguyễn Tâm Bình nói: "Chị Lâm, cảm ơn chị."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười nói: "Khách sáo cái gì, đều là người trong nhà."

Nguyễn Tâm Bình không nói gì.

Lâm Lệ Hoa liếc mắt nhìn Lâm Đông đang cúi đầu, rồi nhìn Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói: "Có lời gì thì từ từ nói, trẻ con còn nhỏ, phải cần người lớn dạy."

Nguyễn Tâm Bình gật đầu.

Lâm Lệ Hoa cũng biết mình không có văn hóa gì, cũng không có kinh nghiệm trong phương diện này, cũng sợ mình nói sai, trong lòng vạn phần lo lắng cũng không biết nên làm những gì, cuối cùng liếc mắt nhìn Lâm Đông, nói với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi: "Cơm nước đều đang nóng, nhanh chóng ăn chút đi, có chuyện gì gọi tôi một tiếng."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Cảm ơn chị Lâm."

Lâm Lệ Hoa rút cuộc không nhịn được gọi một tiếng: "Đông Đông à."

Lâm Đông nhìn về phía Lâm Lệ Hoa.

Lâm Lệ Hoa nói: "Có lời gì thì nói rõ ràng với ba mẹ của con."

Lâm Đông gật đầu.

Lúc này Lâm Lệ Hoa mới rời khỏi.

Trong phòng khách chỉ còn lại một nhà ba người, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhìn về phía Lâm Đông, Nguyễn Tâm Bình nói: "Hai người ăn đi, em cần yên lặng một chút, chúng ta bàn lại sau."

Nguyễn Tâm Bình đi mất.

Chỉ chốc lát sau, Bùi Thức Vi cũng đi.

Lâm Đông ngồi một mình ở trong phòng khách, nhìn cơm nước trên khay trà, cậu đứng dậy bưng cơm nước lên, dùng màng bọc thực phẩm bao lại, bỏ vào trong tủ lạnh, sau đó quay người tiến vào phòng của mình, ngồi ở trên giường ngồi đến đêm khuya, thực sự buồn ngủ, ngã ở trên giường rồi ngủ.

Ngày hôm sau Lâm Đông rời giường, Bùi Thức Vi đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm, cậu đi lên phát hiện vẻ mặt mệt mỏi của ba, trong lòng cậu có chút khó chịu, hỏi: "Ba, mẹ đâu ạ?"

Bùi Thức Vi nói: "Đang ngủ."

"Không dậy ăn cơm ạ?"

"Mẹ con nói không muốn ăn."

Hai ngày sau, Nguyễn Tâm Bình đều nằm ở trên giường, Lâm Đông đưa cơm cho cô, cô cũng chỉ ăn đối phó hai miếng, cũng không phán xét chuyện của Lâm Đông, Lâm Đông cảm thấy khó chịu trong lòng, gọi: "Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình nói: "Bảo bối, muộn lắm rồi, con đi ngủ trước đi."

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Nguyễn Tâm Bình, Lâm Đông gật đầu, đắp kín chăn cho cô, trở về phòng, ngồi lên giường của mình, vẫn luôn ngồi đến nửa đêm, nghe ngoài cửa truyền đến tiếng vang nhỏ vun, cậu đứng dậy lần nữa, đẩy cửa phòng ra, ánh mắt lướt qua phòng khách nhìn về phía sân, trong sân có một thân ảnh mảnh khảnh đang đứng, là mẹ, chỉ chốc lát sau, mẹ đi vào trong phòng khách, tiến vào phòng ngủ chính, cậu một lần nữa trở lại phòng của mình, xem điện thoại di động của mình, đã ba ngày.

Điện thoại di động của cậu đã yên tĩnh ba ngày, trước đây mỗi giờ mỗi phút đều sẽ vang một chút, hoặc là Mục Hưng Hà gọi điện thoại, hoặc là Mục Hưng Hà gửi tin nhắn, chưa từng không liên lạc lâu như vậy.

Hưng Hà đang làm gì? Có phải là giống như cậu, đang nghĩ biện pháp giao thiệp với ba mẹ, trung cầu sự đồng ý của ba mẹ?

Lâm Đông nhớ Mục Hưng Hà, cầm lấy nhật ký bên gối, mở trang bên trong ra, nhìn thấy hình hai người đầu to, cậu không nhịn cười được, ôm nhật ký vào trong ngực, rồi cuộc cũng ngủ, lúc xế chiều ngày hôm sau, bên phía Mục Hưng Hà rồi cuộc có tin tức, nhưng mà không phải Mục Hưng Hà, mà là ba mẹ Mục Hưng Hà.

Vợ chồng Mục Hoài An đến tìm Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi bảo Lâm Đông trở về phòng, bốn người ngồi trong phòng ăn nói chuyện.

Lâm Đông rất muốn biết bọn họ nói chuyện gì, nhưng là cậu lại không thể không tuân theo ý của ba mẹ, chỉ đành ngồi ở trong phòng chờ, chờ vợ chồng Mục Hoài An rời đi, màn đêm buông xuống, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi bắt đầu làm cơm.

Lâm Đông đi tới, gọi: "Ba, mẹ."

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đồng thời quay đầu nhìn về phía Lâm Đông.

Lâm Đông hỏi: "Ba mẹ Hưng Hà nói cái gì ạ?"

Nguyễn Tâm Bình thả đám rau trong tay xuống, nhìn thẳng vào Lâm Đông nói: "Tri Nhiên, một nhà chúng ta đã ở trấn Cẩm Lí nhiều năm như vậy, bây giờ con cũng đã trưởng thành, cần phải đi ra ngoài va chạm xã hội, không bằng chúng ta trở về đế đô ở đi?"

Lâm Đông hỏi: "Tại sao đột nhiên phải về đế đô ạ?"

Nguyễn Tâm Bình nói: "Đế đô mới là cố hương của chúng ta."

"Cho nên, ý của mọi người là bảo con cùng Hưng Hà tách ra?"

"Tri Nhiên." Bùi Thức Vi tiếp lời: "Từ nhỏ con và Hưng Hà đã cùng nhau lớn lên, có lẽ do quá lâu, nên chính con cũng không phân biệt được tình bạn cùng tình yêu, có lẽ là các con —— "

"Ba, con phân biệt được rõ ràng."

"Nhưng ba mẹ Hưng Hà không cho là như vậy."

Lâm Đông sững sờ, hỏi: "Bọn họ cho là như vậy?"

Nguyễn Tâm Bình không nói lời nào.

Bùi Thức Vi cũng không tiện nói ra những câu nói kia, tuy rằng bọn họ khó có thể tiếp thu việc con trai của mình thích con trai, nhưng dù sao thì cũng vẫn là con trai của mình, bọn họ không nỡ thương tổn một phần.

Lâm Đông hỏi: "Cho nên, Hưng Hà có khỏe không?"

Lâm Đông nói xong cũng vươn tay lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi vào số điện thoại di động của Mục Hưng Hà, Nguyễn Tâm Bình mở miệng nói: "Đừng gọi, điện thoại di động của nó đã bị ba nó đập rồi."

"Vậy Hưng Hà thì sao?"

"Bị ba nó nhốt lại, sáng mai cả nhà bọn họ sẽ rời khỏi trấn Cẩm Lí, đến nói với chúng ta một tiếng, hi vọng hai nhà chúng ta hảo tụ hảo tán."

"Rời khỏi trấn Cẩm Lí?" Trong đầu Lâm Đông nổ ầm ầm, thần thờ hỏi: "Đi chỗ nào ạ? Hưng Hà đi chỗ nào ạ?"

"Không biết."

"Vậy con đi hỏi anh ấy."

Lâm Đông quay người đi ra khỏi nhà bếp, cậu không thể để cho Hưng Hà đi, không thể để cho Hưng Hà đi, đã nói cả đời bên nhau, nói cả đời cùng nhau, vừa mới bước một bước liền bị Nguyễn Tâm Bình kéo lại, hai tay Nguyễn Tâm Bình nắm cánh tay Lâm Đông nói: "Tri Nhiên, con còn quá nhỏ, con không hiểu, hai con cảm thấy bản thân nhau là điều quan trọng nhất trên thế giới, thậm chí có thể từ bỏ vì nhau, đây cũng là bởi vì thấy quá ít, các con không cần nhận quả đắng sớm như vậy, điều này sẽ làm khổ hai người các con, nhân sinh của các con còn dài như vậy, cần phải học tập cần phải trưởng thành, có nhiều điều tốt đẹp..."

"Mẹ." Lâm Đông quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tâm Bình, đôi mắt cũng đỏ, nói: "Mẹ, con thật sự thích Hưng Hà, thật thích thật thích."

Nguyễn Tâm Bình lại khóc một lần nữa, cô đau lòng nhìn Lâm Đông, nhẹ nhàng nói: "Nhưng bảo bối à, nhân sinh chỉ có tình yêu, là không đủ."

Lâm Đông không nhúc nhích.

Nguyễn Tâm Bình lại thả tay, quay người nhào vào trong ngực Bùi Thức Vi nhẹ giọng khóc nức nở.

Lâm Đông cất bước đi ra khỏi nhà bếp, đi ra khỏi phòng khách, đi ra sân, đạp trong đêm đen đi đến cửa nhà Mục Hưng Hà, cửa nhà Mục Hưng Hà đóng chặt, trong sân cũng không có một chút ánh đèn nào, cậu gọi hai tiếng, bên trong không trả lời.

Cậu rời khỏi cửa chính, đạp lên bóng đêm, đi đến phía trước cửa sổ phòng Mục Hưng Hà, bên trong cửa sổ đen thui, cậu đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng gõ cửa sổ một cái, nghe bên trong truyền tới một giọng nói quen thuộc: "Là Đông Đông sao?"

Hưng Hà!

Là giọng của Hưng Hà!

Nghe được tiếng của Mục Hưng Hà, Lâm Đông thiếu chút nữa muốn khóc lên, cậu sụt sịt mũi, nói: "Hưng Hà, là em."

Một giây sau cửa sổ bị mở ra, Mục Hưng Hà xuất hiện ở phía trước cửa sổ, vui vẻ nói: "Đông Đông, rốt cuộc thì em đã tới, ba em cũng nhốt em ở trong nhà sao?"

Thì ra mấy ngày nay Hưng Hà vẫn luôn bị nhốt, trong lòng Lâm Đông chưa sót, không hiểu biết như thế nào trả lời, ngược lại hỏi: "Mấy ngày nay anh thế nào?"

Mục Hưng Hà nói: "Anh rất khỏe."

"Anh buồn ngủ sao?"

"Không có."

"Vậy sao anh không bật đèn?"

"Anh không muốn bật đèn."

Lâm Đông không tiếp lời, bởi vì cậu thấy được vết thương trên mặt Mục Hưng Hà, nửa khuôn mặt đều sưng lên, khóe miệng còn có vết máu, trong tim cậu quặn đau, nhất định là Mục Hoài An đánh.

Mục Hoài An rất thương Mục Hưng Hà, thế nhưng quản đặc biệt nghiêm ngặt, đánh Mục Hưng Hà không nương tay một chút nào, đã từng dùng roi đánh mông Mục Hưng Hà chảy máu, lần này so với lần kia còn nghiêm trọng hơn, hẳn là tính tình cố chấp của Mục Hưng Hà cũng nổi lên, cho nên mới thảm như vậy.

Sợ Lâm Đông nhìn thấy, cố ý không bật đèn buổi tối, nhìn mặt Mục Hưng Hà sưng to, cậu đau lòng muốn chết, nhưng cậu biết Mục Hưng Hà không trách Mục Hoài An, bởi vì Mục Hưng Hà yêu ba của anh ấy, ba của anh ấy cũng yêu anh ấy.

Lâm Đông trong chớp mắt nghĩ đến câu nói kia của mẹ "Nhân sinh chỉ có tình yêu là không đủ ", bọn họ thật sự quá nhỏ, cần phải đi học, cần cha mẹ bảo vệ, cần phải rèn luyện, cần quá nhiều quá nhiều, cũng cần nhân sinh rộng lớn chống đỡ gánh nặng của cuộc sống... Mà tình yêu chỉ là một phần trong đó, vì tình yêu, chống lại tất cả, chỉ có thể tự ăn quả đắng, không phải sao?

Có đúng không?

Không phải sao?

Lâm Đông đỏ mặt.

Nửa ngày không nghe được Lâm Đông đáp lại, Mục Hưng Hà hỏi: "Đông Đông, em làm sao vậy?"

Lâm Đông nói: "Hưng Hà, em nhớ anh."

Mục Hưng Hà nở nụ cười, nói: "Anh cũng nhớ em, đặc biệt đặc biệt nhớ, bây giờ ba mẹ của anh phản đối chuyện của chúng ta, nhưng bọn họ chưa từng cưỡng ép anh, chờ đoạn thời gian này qua đi, chúng ta đi trường học báo danh thi đại học, chúng ta điền cùng một chuyên ngành cùng một trường đại học, chúng ta đi để đô, sau đó chúng ta thuê phòng ở, có tiết thì chúng ta cùng đi lên lớp, không có lớp chúng ta liền đi làm công kiếm tiền, chúng ta cùng đi ăn để đô vịt nướng, đi uống tàu hũ nóng ở để đô, đi tham quan nhà của hoàng đế, lúc đó anh sẽ tích góp tiền, mua nhà..."

Mục Hưng Hà đứng trong cửa sổ nói.

Lâm Đông đứng ngoài cửa sổ nghe, nhìn chăm chăm Mục Hưng Hà không chớp mắt, dường như nhìn không đủ, trong lòng cảm thấy ướt át, không đành lòng đánh gãy giấc mơ đẹp của Mục Hưng Hà, mãi cho đến khi Mục Hưng Hà nói xong.

Mục Hưng Hà hỏi: "Em nói xem có tốt không?"

Lâm Đông nói: "Tốt, anh nói cái gì cũng tốt."

"Vậy chúng ta liền quyết định như thế nhé."

"Được." Lâm Đông tiến gần đến cửa sổ, nói: "Hưng Hà, em muốn hôn anh một cái, có được không?"

"Đương nhiên có thể."

"Vậy anh đi tới đây, nhắm mắt lại."

Mục Hưng Hà nhắm mắt lại đưa mặt tới phía trước gần cửa sổ, cách cửa sổ chống trộm, Lâm Đông nhìn thấy vết thương trên mặt Mục Hưng Hà, cậu không dám lấy tay sờ, hơi nhón chân lên, tiến đến bên mặt Mục Hưng Hà, hôn môi chóp mũi của cậu, đồng thời nước mắt không khống chế được rơi xuống.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 127: Tìm Kiếm

Mục Hưng Hà nhắm mắt lại, chớp mũi cảm nhận được đôi môi mềm mại cùng nhiệt độ của Lâm Đông, trong lòng ngọt ngào, từ từ mở mắt, nhìn thấy đôi mắt tràn đầy nước mắt của Lâm Đông. Trong nháy mắt cậu hoảng loạn, nhanh chóng hỏi: "Đông Đông, em làm sao vậy? Làm sao vậy? Làm sao đột nhiên lại khóc?"

Lâm Đông nhìn thẳng Mục Hưng Hà hỏi: "Hưng Hà, anh có đau không?"

Mục Hưng Hà nhìn thấy Lâm Đông liền quên mất chuyện chịu đòn, Lâm Đông không nhịn được vươn tay chạm tới gò má của cậu, cậu theo bản năng mà "A" một tiếng, nhưng vẫn cười hì hì nói: "Không đau."

"Không đau anh a cái gì?"

"Chỉ đau một chút."

"Những nơi khác có bị thương không?"

"Không."

"Anh lừa người."

"Còn có chân, cũng bị thương một chút." Mục Hưng Hà không nhịn được nói.

"Còn gì nữa không?"

"Còn có mông."

"Còn gì nữa không?"

"Không."

Lâm Đông biết chắc không chỉ có chừng đó, cậu đau lòng hỏi: "Có đau không?"

Mục Hưng Hà không lưỡng lự mà nói: "Không đau."

Lâm Đông không tin mà hỏi lại: "Có đau không?"

Mục Hưng Hà thỏa hiệp: "Có chút đau."

Là có chút đau à? Lâm Đông không tin cái chuyện "Có chút đau" này, Mục Hoài An ít khi đánh Mục Hưng Hà, nhưng nếu đánh thì sẽ đánh cực kỳ mạnh, căn bản không phải là "Có chút đau" có thể hình dung được, cậu rất đau lòng, không biết phải làm thế nào mới có thể giúp Mục Hưng Hà, cậu cúi đầu, vươn tay xuyên qua cửa sổ chống trộm, nắm tay Mục Hưng Hà, nhẹ giọng nói: "Hưng Hà, sau này anh không nên cố chấp với ba anh."

"Được." Mục Hưng Hà nói: "Sau việc này, anh sẽ không cố chấp với ba nữa, mọi việc đều thương lượng với ông ấy."

"Việc này anh cũng không thể cố chấp với ông ấy."

"Không cố chấp thì ông ấy không đồng ý."

"Anh cố chấp thì ông ấy cũng không đồng ý."

"Ông ấy sẽ đồng ý." Mục Hưng Hà bảo đảm với Lâm Đông: "Ba anh đặc biệt thương anh, ông ấy nhất định sẽ đồng ý, Đông Đông, em chờ anh một thời gian, nhất định ông ấy sẽ đồng ý cho chúng ta bên nhau, ông ấy chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tiếp thu được."

Lâm Đông gật đầu, ngược mắt nhìn Mục Hưng Hà nói: "Được, em chờ anh, em chờ anh, em ở đại học để chờ anh, được"

không?"

Mục Hưng Hà gật đầu: "Được."

"Chúng ta quyết định thế nhé."

"Quyết định."

Quyết định rồi —— nhưng Lâm Đông lại như không nhìn thấy tương lai, trong ánh mắt tràn ngập mê man, mê man mà nhìn Mục Hưng Hà hồi lâu, sau đó tạm biệt cùng Mục Hưng Hà, thế nhưng cậu cũng không thật sự rời đi, mà dựa vào tường nhà Mục Hưng Hà chờ.

Từ đêm khuya đợi đến hừng đông, rốt cục đợi đến khi trong phòng Mục Hưng Hà có động tĩnh, cậu không có dám lộ diện, mà lẳng lặng nghe, nghe tiếng mẹ Hưng Hà gọi Hưng Hà đi, Hưng Hà không đi, nghe tiếng Mục Hoài An tiến vào, dùng dây thừng trói Mục Hưng Hà, đem Mục Hưng Hà tha đi, nghe Mục Hưng Hà gào: "Đông Đông, con thật sự thích Đông Đông, ba, thả con ra, con không cần hai người nuôi con, con có thể tự nuôi sống chính mình, ba để cho con và Đông Đông bên nhau đi, ba, ba, ba..."

Lâm Đông dựa vào bên tường hai tay nắm chặt, nỗ lực khống chế mình, không để cho mình phát ra chút âm thanh nào, mãi đến tận khi bên trong phòng Mục Hưng Hà yên tĩnh trở lại, cậu vô lực mà buông tay ra, sau đó cất bước bỏ chạy, chạy đến đường phố đông lớn, nhìn thấy xe tải chở đầy hành lý chạy phía trước, xe hơi nhỏ theo đuôi mà đi... Đó là xe hơi nhỏ nhà Mục Hưng Hà.

Hưng Hà,

Hưng Hà đi.

Hưng Hà đi...

Lâm Đông đột nhiên đuổi theo, chạy ra khỏi trấn Cẩm Lí, nhìn xe hơi nhỏ càng đi càng xa, dùng hết toàn lực gọi: "Hưng —— Hà ——"

Hưng——Hà ——

Nhưng xe hơi nhỏ vẫn vô tình biến mất ở trong tầm mắt, lúc này trời vẫn chưa hoàn toàn sáng lên, cậu kinh ngạc mà đứng ở giao lộ, đứng tới khi phía chân trời nổi lên ánh sáng màu bạc, cậu mới thì thào nói: "Xin lỗi, chờ khi chúng ta gặp mặt lại, em nhất định sẽ che chở anh, tình thân, tình bạn, tình yêu, sẽ không khiến anh thiếu phần nào, cũng sẽ không, cũng sẽ không, không..."

Trấn Cẩm Lí vang lên tiếng rao hàng, bánh quẩy, bánh quai chèo, tàu hũ, cậu xoay người đi vào trấn Cẩm Lí, từ từ đi tới, ngẩng đầu nhìn thấy Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi, cậu sửng sốt một chút, tiếp tục đi về phía trước, đi tới trước mặt bọn họ, nhẹ giọng nói: "Hưng Hà đi rồi."

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi không trả lời.

Lâm Đông nói: "Chúng ta cũng trở về nhà đi."

Bùi Thức Vi gật đầu nói: "Được."

Lâm Đông cũng gật đầu, đổ mắt đi về phía trước, hai bước sau ngã trên mặt đất, Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nhanh chóng đỡ lấy, Lâm Đông nói không có chuyện gì, nhưng cậu vẫn ngã bệnh, lần này bị bệnh mất một tuần, một tuần sau, cậu và Tưởng Tiểu Quân đi lên Thị Nhất Trung điền nguyện vọng, không chút do dự mà điền đại học để đồ, từ trong miệng giáo viên chủ nhiệm biết được Mục Hưng Hà cũng điền nguyện vọng rồi, nhưng là do ba mẹ cậu giúp đỡ điền.

Về phần là trường học nào, hoặc bị trường học nào chọn trúng, chọn ngành gì, Lâm Đông không biết được, lại qua một tuần, một nhà Lâm Đông tạm biệt trấn Cẩm Lí, phải rời khỏi trấn Cẩm Lí, lúc

rời đi, Lâm Lệ Hoa, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ ôm Lâm Đông khóc mệt nghỉ.

Lâm Đông an ủi lần nữa nói: "Cô ơi, con vẫn sẽ trở về."

Lâm Lệ Hoa nâng mặt Lâm Đông nói: "Con ngoan, cô cũng sẽ đi gặp con, cô cũng chưa từng đi đế đô mà."

"Lúc đó con tới đón cô ạ."

"Được."

Lâm Đông giống với Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân cũng thi đậu đại học ở đế đô, không phải đại học đế đô, điều này đại biểu hấn và Lâm Đông còn có thể thường xuyên gặp lại, còn bạn trai nhỏ của hấn, rốt cuộc là bởi vì học lại mà chia tay.

Tưởng Tiểu Quân cảm thấy khó chịu một chút, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể chấp nhận, nhưng mà, hấn cũng không thẳng thắn vấn đề về tính hướng với người nhà, người nhà cũng không biết chuyện Lâm Đông và Mục Hưng Hà yêu nhau, toàn bộ trấn Cẩm Lí chỉ biết là một nhà Mục Hưng Hà đột nhiên chuyển đi, suy đoán là do quê nhà xảy ra chuyện, Tưởng Tiểu Quân cùng Lâm Lệ Hoa giống nhau, đối với chuyện này lặng thinh không đề cập tới.

"Tiểu Quân, chúng ta gặp lại tại đế đô." Lâm Đông nói.

Tưởng Tiểu Quân gật đầu.

"Thời điểm đó liên hệ trên mạng nhé."

"Được."

"Tạm biệt."

"Thuận buồm xuôi gió."

Lâm Đông tạm biệt với đám người Lâm Lệ Hoa, Tưởng Tiểu Quân và rất nhiều người khác, ngồi trên xe hơi nhỏ của mình, quay cửa kính xe xuống vẫy tay với bọn họ, thời điểm xe mở máy chạy, cậu ngẩng đầu nhìn phía bảng hiệu của tiệm tạp hóa, năm chữ "Tiệm tạp hóa nhóc con" từng trải qua vô số gió tuyết, màu sắc nhạt tới mức gần như không thấy được, nhưng vẫn tản ra khí tức ấm áp, cậu yên lặng nhìn, mãi đến tận khi năm chữ đó bay khỏi tầm mắt của mình, cậu mới thu tầm mắt lại, ánh mắt đặt ở ngoài cửa sổ.

"Tri Nhiên." Nguyễn Tâm Bình gọi.

Lâm Đông đáp lại một tiếng.

"Gió thổi lâu đầu sẽ đau."

"Dạ." Lâm Đông đóng cửa sổ lại, đồng thời đưa chăn nhỏ phía sau cho Nguyễn Tâm Bình, để cho cô nấp một chút, đề phòng bị cảm lạnh: "Mẹ, mẹ đắp một chút."

"Được." Nguyễn Tâm Bình tiếp nhận chăn, cười với Lâm Đông.

Lâm Đông không nói gì, cách màn thủy tinh nhìn bên ngoài cửa sổ, lần này một nhà ba người Lâm Đông không đi máy bay, mà là lái xe đi đế đô, một đường lái xe, một đường du lịch giải sầu, chờ đến đế đô, vừa vặn nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học đế đô.

Hai nhà Nguyễn, Bùi vui vẻ mở tiệc rượu long trọng chúc mừng Lâm Đông, Lâm Đông rất vui vẻ cũng rất chờ mong, mong đợi cùng Mục Hưng Hà gặp gỡ ở đại học đế đô, như thường ngày ở nhà lên mạng, đăng nhập Q, nhìn ảnh chân dung màu xám của Mục Hưng Hà, cậu kim lòng không đăng gõ ra một câu —— Hưng Hà, em nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học đế đô rồi, anh thì sao?

Lâm Đông đợi một ngày, ảnh chân dung của Mục Hưng Hà vẫn xám xịt.

Ngày thứ hai là ảnh chân dung màu xám.

Ngày thứ ba vẫn như trước.

Ngày thứ tư vẫn vậy.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu... Mãi cho đến ngày đại học để đồ khai giảng, cậu thu thập xong hành lý, ông Nguyễn Tâm Bình nói: "Mẹ, con đi học đây."

Nguyễn Tâm Bình nắm tay cậu nói: "Cuối tuần trở về nhé."

"Dạ."

"Lần đầu tiên để con đi học một mình, mẹ —— "

"Yên tâm đi, con đã lớn như vậy rồi, không có chuyện gì đâu, đến nơi con sẽ điện thoại cho mẹ."

"Được."

Lâm Đông cùng Nguyễn Tâm Bình nói tạm biệt, cùng Bùi Thức Vi ngồi trên xe, Bùi Thức Vi lái xe đưa Lâm Đông đến cửa trường đại học để đồ, lúc Lâm Đông mang theo cặp sách xuống xe, Bùi Thức Vi gọi: "Tri Nhiên."

Lâm Đông quay đầu lại nhìn Bùi Thức Vi: "Ba."

Bùi Thức Vi hỏi: "Có phải là con giận ba mẹ không?"

Lâm Đông nói: "Không ạ."

"Không phải là ba mẹ không đồng ý chuyện các con, chỉ là —— "

"Ba, con hiểu." Lâm Đông nở nụ cười nhạt, nói: "Con hiểu."

"Con hiểu là tốt rồi."

Lâm Đông gật đầu, quay người đi hai bước, lại quay đầu lại, nói: "Ba, nếu như con cùng Hưng Hà gặp lại, ba có chấp nhận Hưng Hà không?"

Bùi Thức Vi gật đầu.

"Mẹ có thể chấp nhận Hưng Hà không?"

Bùi Thức Vi nói: "Mặc kệ mẹ con làm cái gì, khởi điểm cùng điểm cuối đều là muốn con tốt, chỉ cần con tốt, mẹ con sẽ tốt."

Lâm Đông cười vui vẻ, nói: "Ba, tạm biệt."

Bùi Thức Vi nói: "Không có lớp liên về nhà nhé."

"Dạ được."

Lâm Đông cất bước đi vào đại học đế đô, từ khi đi học tới nay, mỗi lần báo danh đều có Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân làm bạn, đây là lần đầu tiên cậu đi một mình báo danh, cậu làm thật tốt, thế nhưng trong lòng lại trống rỗng, quay đầu nhìn bốn phía trường học, đều là học sinh cũng đều là người xa lạ.

Cậu ghi danh, lĩnh đồ dùng hàng ngày, đến ký túc xá của mình, ký túc xá là ký túc xá dành cho sáu người, sáu người đến từ ngũ hồ tứ hải không quen nhau, nhưng đều hữu hảo chào hỏi, Lâm Đông cũng hữu hảo với mọi người, tất cả an bài thỏa đáng xong, chuyện đầu tiên mà cậu làm chính là tới phòng sinh viên đại học năm nhất để dò hỏi tung tích của Mục Hưng Hà.

Hỏi cả ngày, không thu hoạch được gì, từ trong miệng bạn học biết được, bây giờ đại học đế đô có sáu khu, nghiệp vụ khác nhau, cơ sở cũng khác nhau, Lâm Đông ghi nhớ lại địa chỉ của năm cơ sở khác.

Lúc buổi tối liên hệ với Tưởng Tiểu Quân, Tưởng Tiểu Quân đã báo danh xong, cũng vào trong trường học, lần đầu tiên Lâm Đông

hỏi đến Mục Hưng Hà, Trưởng Tiểu Quân biểu thị hấn đã từng hỏi thăm xem nhà của Mục Hưng Hà ở chỗ nào, thế nhưng không có một chút tin tức, xem ra cha cậu quyết tâm chặt đứt quan hệ với Lâm Đông.

Lâm Đông hoảng loạn, có loại dự cảm xấu, bắt đầu từ hôm sau, chỉ cần không có lớp, cậu sẽ bắt xe đi đến cơ sở khác, thuê xe điện chạy qua chạy lại mỗi khu để hỏi, cơ hồ là mỗi toàn bộ sinh viên đại học năm nhất của từng khu đều biết có một nam sinh dáng dấp đặc biệt đặc biệt đẹp, đang tìm một nam sinh tên là Mục Hưng Hà, vì thế Lâm Đông cố ý vòng thêm mỗi khu lần nữa.

Mặc dù như thế, Lâm Đông vẫn không tìm được Mục Hưng Hà, cậu không nhịn được suy nghĩ, có lẽ, có lẽ là Hưng Hà chưa tới để đô, cậu gọi điện thoại di động cho Mục Hưng Hà, mỗi lần đều là nhắc nhở hết tiền, cậu nạp điện thoại gọi tiếp, nhưng là trạng thái tắt máy, bây giờ cậu không có cách nào, trốn ở trong chăn ký túc xá không nhịn được rơi lệ.

Hưng Hà,

Hưng Hà đi đâu vậy.

Từ nhỏ liền ở cùng nhau, tuy rằng thời điểm yêu đương ngọt ngào, nhưng lại không được thoải mái giống như những người khác, bây giờ nhớ lại bình bình đậm đậm từng tí từng tí, giống như một loại độc, thấm vào trong máu, làm sao cũng không quên được.

Trong nháy mắt, học kỳ đầu của năm nhất kết thúc, Lâm Đông vẫn không tìm được Mục Hưng Hà, học kỳ hai của năm nhất vừa mới bắt đầu, cậu lại dò hỏi tin tức về Mục Hưng Hà trong từng khu, vẫn không thu hoạch được gì.

Sau khi bị thương, cậu bắt đầu cuộc sống đại học của mình, ở ngoài trường học thuê phòng ở, có tiết thì đi học, không có lớp liền đi làm việc vặt, cái gì mà tiệm cà phê, cửa hàng trà sữa, quán cơm, dạy kèm...cậu đều đi làm, mỗi tháng ngoại trừ sinh hoạt phí, tiền

thuê nhà của mình, cậu còn có tiền dư, cậu không cần xin tiền của ba mẹ, ngay cả học phí cũng tự mình kiếm.

Thỉnh thoảng cậu còn có thể mua chút quần áo, gửi về trấn Cẩm Lí cho Lâm Lệ Hoa, Hạ Tiểu Xuyên cùng Kỳ Kỳ, khi học kỳ đầu của năm thứ hai đại học sắp kết thúc, cậu ở trên mạng mở một cửa hàng, gọi là tiệm tạp hóa nhóc con, cùng Kỳ Kỳ và Tưởng Tiểu Quân liên hệ qua internet, giúp đỡ Lâm Lệ Hoa kiếm lời không ít tiền.

Mà cậu cũng có phát triển trên phương diện này, bởi vì đầu óc thông minh, dần dần làm ra một ít thành tựu, lôi kéo Tưởng Tiểu Quân nhập bọn, lúc này đã đến học kỳ sau của đại học năm thứ hai, nhân một lần kiếm lời không ít tiền, cậu quyết định mời Tưởng Tiểu Quân ăn bữa cơm.

Tưởng Tiểu Quân nói: "Kiếm gì đấy mà ăn nha."

Lâm Đông cười nói: "Được."

"Ăn cái gì?"

"Anh nói đi."

"Được, để anh suy nghĩ, ăn đồ nướng đi."

Nhắc tới đồ nướng, Lâm Đông lại nghĩ tới Mục Hưng Hà, lần đầu tiên cậu ăn đồ nướng là do Mục Hưng Hà dẫn cậu đi, cậu gật đầu nói: "Được."

Hai người cùng đi ăn đồ nướng, lúc bước ra từ trong cửa hàng đồ nướng, nhìn thấy một quán Internet, Tưởng Tiểu Quân hỏi: "Có đi quán Internet hay không? Đi chơi game."

Lâm Đông cười nói: "Anh chơi game có giỏi đâu."

"Cũng đúng, nói về chơi game, anh chỉ phục Hưng Hà, mặc kệ là trò chơi gì, nó đều biết chơi hết, tuyệt đối là số một, nó ——" lời còn

chưa dứt, Tưởng Tiểu Quân liền thấy sắc mặt của Lâm Đông không đúng, hắn tự biết mình nói lỡ lời, nhanh chóng nói sang chuyện khác nói: "Này, anh nghe nói là, khoa máy tính trường em, có chiến đội chơi game đặc biệt vênh váo, nói là tuần lễ trước cùng đội Hàn quốc và Nhật Bản đối chiến, hình như được quán quân."

"Vậy à? Em không chú ý đến việc này, đi, đi đến nhà em ngồi một lát."

"Được, đi thôi."

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước, lúc đi ngang qua quán Internet, nhìn thấy hai nam sinh từ quán Internet đi ra, vừa đi vừa trò chuyện về game, một người nói: "Mày bớt thôi phòng đi, mày cho rằng mày là Mục Hưng Hà à, đánh đâu thắng đó, đồ bỏ đi."

Mục Hưng Hà?

Lâm Đông và Tưởng Tiểu Quân đồng thời dừng chân lại.

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 128: Chờ

Đi đến đế đô hai năm, đây là lần đầu tiên nghe được ba chữ "Mục Hưng Hà" từ trong miệng người khác, Lâm Đông cảm thấy máu của mình sôi trào, cậu lập tức quay người, níu hai nam sinh lại hỏi: "Mục Hưng Hà ở chỗ nào? Anh ấy ở chỗ nào?"

Hai nam sinh đồng thời cả kinh.

"Hai người mới vừa nói Mục Hưng Hà ở chỗ nào?"

"Mình, bọn mình không biết."

"Không biết mà hai người——"

"Lâm Đông." Tướng Tiểu Quân giành trước một bước kéo Lâm Đông đang thất thố, nhỏ giọng nói: "Lâm Đông, em đừng có gấp, đừng có gấp, để anh hỏi."

Lúc này Lâm Đông mới khôi phục lý trí.

Tướng Tiểu Quân quay đầu nhìn về phía hai nam sinh, thập phần ôn hòa hỏi.

Hai nam sinh đúng là không biết Mục Hưng Hà ở chỗ nào, hần căn bản là không quen biết Mục Hưng Hà, chỉ biết về Mục Hưng Hà giới hạn qua việc Mục Hưng Hà là thiên tài chơi game, chơi trò chơi gì cũng đều vênh váo hò hét, còn đại diện đội Trung Quốc đánh thắng đội Nhật và Hàn, cho nên cực kỳ sùng bái Mục Hưng Hà.

"Nó đại diện đội Trung Quốc thi đấu cùng đội Nhật và Hàn à?"
Tướng Tiểu Quân hỏi.

"Đúng vậy." Hai nam sinh đồng thời nói.

"Cho nên nó là sinh viên đại học để đồ?"

"Chắc vậy."

"Khoa máy tính?"

"Có lẽ vậy."

Vừa dứt lời, Tưởng Tiểu Quân chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua trước mặt, quay đầu nhìn lại, là Lâm Đông chạy đi, hần nhanh chóng nói cảm ơn với hai nam sinh, cất bước đuổi theo Lâm Đông, gọi: "Lâm Đông, Lâm Đông."

Lâm Đông chạy vội vào trường học.

Tưởng Tiểu Quân cũng tiến vào trường học, tăng tốc đuổi kịp Lâm Đông, miệng thở hổn hển hỏi: "Lâm Đông, em đi đâu vậy?"

"Đi đến khoa máy tính."

"Tìm Hưng Hà sao?"

"Ừ."

"Khoa máy tính lớn như vậy, làm sao tìm được?"

"Lần lượt tìm từng cái."

Lâm Đông chạy về phía trước một khắc cũng không ngừng, chạy đủ nửa giờ mới chạy đến cửa khoa máy tính, đây là lần đầu tiên cậu tới khoa máy tính, đông tây nam bắc cũng không phân biệt được, cậu kéo một người hỏi xem có biết Mục Hưng Hà hay không.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Tiểu Quân nhìn thấy Lâm Đông mất lý trí như thế, hần tận mắt thấy Lâm Đông và Mục Hưng Hà mền nhau, ở chung, nhìn Mục Hưng Hà lo vì Lâm Đông, buồn vì Lâm Đông, vui

vì Lâm Đông, mừng vì Lâm Đông, tự nhiên cho là Mục Hưng Hà yêu nhiều hơn một chút.

Thời khắc này mới phát hiện, Lâm Đông yêu không ít một chút nào, cậu chỉ là không lộ ra ngoài giống như Mục Hưng Hà, không lộ liễu giống Mục Hưng Hà, cậu chính là ôn hòa lại kéo dài mà yêu, không biết tại sao Tưởng Tiểu Quân nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Đông, hần đột nhiên đổ kị với Mục Hưng Hà, đổ kị Mục Hưng Hà gặp được người đáng để yêu như Lâm Đông, hần ổn định lại tâm tình, tiến lên cùng Lâm Đông hỏi thăm tung tích của Mục Hưng Hà, rốt cục gặp được một nam sinh có quen biết Mục Hưng Hà.

Nam sinh dáng dấp không tệ, nói chuyện cũng điềm đạm, nói: "Mục Hưng Hà là bạn cùng phòng của mình, mình tên là Ngô Tranh."

Lâm Đông trong lòng vui vẻ, nhanh chóng hỏi: "Chào bạn học Ngô Tranh, xin hỏi bây giờ Mục Hưng Hà đang ở chỗ nào?"

Ngô Tranh trả lời: "Về nhà rồi."

"Nhà anh ấy hiện tại ở chỗ nào?"

"Không biết, cậu ấy chưa từng nói qua."

"Vậy khi nào thì anh ấy trở về?"

"Đại khái là phải ba, năm ngày đi."

"Tại sao lâu như vậy?"

"Cậu ấy nói muốn đàm luận một chuyện đặc biệt quan trọng với ba mẹ, cho nên có thể phải làm lỡ một ít thời gian. Nhưng mà cũng chưa chắc, nếu về nhà nói chuyện xong, cậu ấy sẽ lập tức sẽ trở lại."

"Anh ấy về nhà nói chuyện gì?"

"Không biết."

Lâm Đông choáng váng, trong lòng vừa mừng vừa sợ, như là đang nằm mơ, Hưng Hà, Hưng Hà có tung tích, sau khi nam sinh rời đi, Lâm Đông nhìn về phía Tưởng Tiểu Quân, hai năm qua lần đầu tiên cười vui vẻ như vậy, nói: "Tiểu Quân, e tìm được Hưng Hà, em tốt cuộc cũng tìm được Hưng Hà."

"Ừ." Tưởng Tiểu Quân cười vui vẻ.

Lâm Đông kích động không thôi, sau khi tâm tình bắt đầu bình tĩnh trở lại, cậu bắt đầu chờ đợi Mục Hưng Hà, cậu không chờ đợi ở trong trường, mà là đi đến dưới lầu ký túc xá khoa máy tính chờ, chờ được bạn cùng phòng Ngô Tranh của Mục Hưng Hà, cùng Ngô Tranh vào ký túc xá của Mục Hưng Hà, nhìn thấy trên bàn sách của Mục Hưng Hà để một cái khung ảnh, bên trong khung ảnh là hình năm người bọn họ chụp ảnh chung, đứng dưới bóng cây cười đặc biệt xán lạn, trong đó Mục Hưng Hà lộ ra hàm răng trắng tinh, dương quang tuần lãng.

Tám hình này Lâm Đông cũng có, cậu đã xem qua rất nhiều, thế nhưng vẫn không nhịn được sờ hai má Mục Hưng Hà một chút, lúc này Ngô Tranh từ ngoài ký túc xá tiến vào, nói: "Lâm Đông, bạn ngồi đi."

Lâm Đông ngồi vào ghế của Mục Hưng Hà.

Ngô Tranh liếc mắt nhìn khung ảnh trên bàn, cười hỏi: "Cậu là bạn học cấp ba của Hưng Hà?"

Lâm Đông gật đầu.

"Cũng đi học ở đại học đế đô à?"

"Ừ."

"Vậy sao không tới tìm cậu ấy chơi, học kỳ sau năm nhất cậu ấy mới chính thức đến đi học, ngoại trừ chơi game, mỗi ngày chỉ ngắm bức ảnh này, thoát nhìn rất nhớ các bạn."

Lâm Đông lập tức bắt được từ mấu chốt, hỏi: "Học kỳ sau năm nhất mới đến đi học?"

Ngô Tranh nói: "Đúng vậy, bạn không biết à."

"Tại sao học kỳ sau năm nhất mới đến đi học?"

"Bị bệnh, cậu ấy nói bị ngã bệnh, không có cách nào đi học, cho nên học kỳ sau mới đến."

Lâm Đông nhói cả lòng, hỏi: "Anh ấy bị bệnh gì?"

"Không biết." Ngô Tranh suy nghĩ một chút nói: "Lúc thường thân thể cậu ấy đặc biệt khỏe mạnh, thật không nhìn ra được bộ dáng ngã bệnh cả một học kỳ."

Ngã bệnh cả một học kỳ... Làm sao có khả năng? Từ nhỏ đến lớn thân thể Mục Hưng Hà đều cực kỳ tốt, lúc kiểm tra sức khỏe thi đại học các hạng chỉ tiêu của anh ấy đều bình thường, không thể ngã bệnh, như vậy có thể là —— Mục Hoài An đánh, đánh rất nặng, khiến cho anh ấy không có cách nào đi học, bằng không thì anh ấy sẽ không quên việc "Gặp tại đại học để đỡ", nghĩ tới đây, Lâm Đông cảm thấy trong lòng đau nhói, đau đến mức không thở được.

Xưa nay cậu chưa từng hoài nghi cảm giác của Mục Hưng Hà đối với mình, lúc trước không có, hiện tại không có, sau này cũng không có, cậu tin tưởng Mục Hưng Hà không xuất hiện là vì có đạo lý của mình, cậu đề các loại tâm tình trong lòng, cùng Ngô Tranh tán gẫu, tán gẫu sinh hoạt hàng ngày của Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà là người náo nhiệt, từ nhỏ đã vậy, luôn có thể dễ dàng kết bạn, nhưng đến đại học lại thay đổi, mỗi ngày chỉ có ba điểm thẳng hàng là phòng học, nhà ăn, ký túc xá, ngoại trừ đọc

sách, chơi game chính là xem ảnh, không như cuộc sống kia của cậu, cũng không có chuyện gì vui sướng, mãi đến tận khi cậu đại diện đội Trung Quốc thi đấu cùng đội Nhật và Hàn, thắng được giải nhất, cậu rất cuộc cũng vui vẻ, giống như một đứa nhỏ vui vẻ thu dọn đồ đạc, không tham gia tiệc trao giải và ăn mừng của công ty game và trường học, trực tiếp đeo túi xách đồ về nhà, cố ý nói với Ngô Tranh rằng cậu muốn đàm luận với cha mẹ, đàm luận chuyện quan trọng nhất cuộc đời.

Ngô Tranh cười nói: "Cũng không biết chuyện quan trọng nhất cuộc đời là cái gì, nói thật, biết cậu ấy hơn một năm, đây là lần đầu tiên thấy cậu ấy cười, thật là đẹp trai, cũng may là mỗi ngày cậu ấy chỉ có ba điểm thẳng hàng, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người theo đuổi đây."

Lâm Đông cười cười không lên tiếng, trong lòng vui sướng lại chưa xót, đảo mắt liếc nhìn nhìn máy vi tính của Ngô Tranh, biểu hiện thời gian là buổi tối chín giờ, cậu cần phải về nhà, cậu nói tạm biệt với Ngô Tranh, trở lại phòng mình ở trọ, ngồi ở trên giường, nghĩ đến sinh hoạt hai năm qua của Mục Hưng Hà, nước mắt kìm lòng khôngặng rơi xuống, ôm hình cậu và Mục Hưng Hà ngủ thiếp một buổi tối.

Ngày hôm sau vừa xong tiết giữa trưa, vừa tan học liền đạp xe đạp đi đến ký túc xá của Mục Hưng Hà, kết quả Mục Hưng Hà vẫn chưa trở về, cậu an vị trên ghế của Mục Hưng Hà chờ, thử gọi số điện thoại di động mà Ngô Tranh đưa, lại nghe tiếng thông báo tắt máy, cậu thu hồi điện thoại di động tiếp tục chờ.

Đợi đến khi bọn Ngô Tranh muốn ngủ trưa, cậu ra khỏi ký túc xá, đi nhà ăn ăn bữa cơm, lấy quyển sách, ngồi trên băng ghế dài ở cửa túc xá vừa đọc vừa chờ, không đợi được Mục Hưng Hà lại chờ được Ngô Tranh.

Ngô Tranh hỏi nói: "Lâm Đông, sao lại ngồi ở chỗ này? Ngồi ở đây tiếp tục chờ Hưng Hà à?"

Lâm Đông cười cười.

"Kỳ thực cậu không cần chờ, chỉ cần cậu ấy sắp tới, mình lập tức gọi điện thoại cho bạn."

"Không sao." Lâm Đông ôn hòa cười nói: "Dù sao mình cũng không có chuyện gì, bạn cứ bận việc của bạn đi."

"Được, vậy mình đi thư viện."

"Ừ, đi đi."

Ngô Tranh đi.

Lâm Đông ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn đại học để đô xanh um tươi tốt, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười thanh xuân, tình cờ có mấy đôi tình nhân đi ngang qua, trong ánh mắt đều tràn ngập mật ngọt, Lâm Đông nhìn mà cảm thấy tâm tình không tồi, tiếp tục cúi đầu đọc sách, nhìn thấy sắc trời dần tối, liền đi đến ký túc xá của Mục Hưng Hà hỏi một chút, vẫn không thấy Mục Hưng Hà, cậu đạp xe đạp, chạy bốn mươi phút trở lại phòng trọ.

Ngày kế là ngày mặt trời rực rỡ, cũng không có lớp, cậu cầm sách vở, nhảy lên xe đạp, lại đi tới trước ký túc xá của Mục Hưng Hà, từ sáng sớm đợi đến buổi trưa, từ giữa trưa liền đợi đến buổi chiều, đến khi cậu cảm thấy hi vọng lại một lần nữa sắp thất bại, điện thoại di động vang lên, bạn cùng phòng trước đây gọi tới, mở miệng liền vội vàng hỏi: "Lâm Đông, cậu đang ở chỗ nào?"

"Mình ở trường học."

"Ở chỗ nào trong trường học? Có một nam sinh ở trường học tìm cậu, tìm khắp một ngày, cậu mau trở lại đi, ở cổng phía đông này, cậu mau tới đây đi, thật đẹp trai, bạn gái của mình gọi mình, mình không nói chuyện với cậu nữa, cậu trở về nhanh lên."

"Cái gì mà nam sinh? Này này này, này!"

Lâm Đông vẫn chưa hỏi xong, bên kia điện thoại đã tắt máy, cậu không thể làm gì khác hơn là thu hồi điện thoại di động, nhảy lên xe đạp chạy về tòa ký túc xá của mình, trong lòng suy nghĩ hẳn là Tưởng Tiểu Quân, nghĩ rồi lại nghĩ, không đúng, Tưởng Tiểu Quân biết số điện thoại di động của cậu, trực tiếp gọi điện thoại di động là được cần gì đến tìm cậu, như vậy thì là ai?

Lâm Đông trong lòng nhảy một cái, hô hấp đột nhiên căng thẳng, nghĩ tới một người, một giây sau dùng sức giẫm bàn đạp xe đạp, trước đây cảm thấy đại học để đồ lớn thật tốt, nhưng bây giờ cảm thấy lớn cũng có cái dở của nó.

Giống như bây giờ, cậu hận không thể một giây sau đã đến cửa đông, cậu càng gấp, càng cảm thấy khoảng cách quá xa, giống như hơn một năm, rốt cuộc cậu cũng nhanh chóng đến được cửa đông, cửa đông có đông học sinh, thế nhưng cậu vừa ngẩng đầu vẫn thấy được người nam sinh kia trong đám người chen chúc.

Thân hình cậu thon dài, mặc T shirt màu vàng nhạt, bên trong đẹp trai có một chút khí tức thành thực, như là một gốc cây kiên cường, chỉ cần đứng ở nơi đó, sẽ có một loại phong thái, dường như cậu đang tìm kiếm cái gì, thỉnh thoảng nhìn trái phải, hình như là biết được Lâm Đông đến phía sau, cậu bỗng nhiên ngừng nhìn xung quanh, sau đó chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Đông trong chớp mắt, Lâm Đông nhìn thấy cậu đôi mắt liền đỏ.

Hưng Hà.

Là Hưng Hà.

Là Hưng Hà bảo vệ cậu từ nhỏ đến lớn.

Là Hưng Hà không nỡ để cậu chịu một chút oan ức cùng tổn thương nào.

Lâm Đông tự mình nhảy xuống khỏi xe, đẩy xe đạp chậm rãi đi về phía Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà cũng chậm rãi đi về phía Lâm Đông, lúc đi tới trước mặt Lâm Đông, vươn tay đỡ lấy sau gáy Lâm Đông, ấn Lâm Đông vào trong ngực, giọng nói khàn khàn mà gọi: "Đông Đông."

Đông Đông —— Lâm Đông đã quá lâu không nghe được âm thanh này, vừa nghe thấy, nước mắt liền không ngừng được, rơi xuống, cậu dụi vào bả vai của cậu, nhẹ nhàng đáp: "Ừ."

"Xin lỗi, bây giờ anh mới tới tìm em."

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 129: Vẫn Luôn

Sau khi chờ đợi cùng tìm kiếm trong hai năm, Lâm Đông cảm thấy mỗi một ngày đều dài dằng dặc lạnh lạnh lẽo, cũng có lúc cậu cảm thấy gian nan, nhưng khi Mục Hưng Hà đứng ở trước mặt cậu lần nữa, hai năm quá khứ thật sự không tính là gì, cậu nghẹn ngào nói: "Không có, anh tới vừa đúng lúc."

Mục Hưng Hà càng dùng sức mà ôm Lâm Đông.

Lâm Đông cũng ôm Hưng Hà.

Hai thiếu niên tướng mạo xuất chúng đứng ở cửa đông đại học đế đô khiến không ít bạn học vây xem, một hồi lâu sau Lâm Đông và Mục Hưng Hà mới phản ứng được, Mục Hưng Hà vẫn giống như trước, chờ chờ Lâm Đông ở phía sau, để cho mọi người ngừng xem, sau đó tiếp nhận xe đạp của Lâm Đông, nói với Lâm Đông: "Đông Đông, anh chở em."

Lâm Đông hỏi: "Đi chỗ nào?"

Mục Hưng Hà nói: "Đi đến phòng trọ chỗ em ở."

"Anh biết em thuê phòng à?"

"Ừ, hỏi bạn cùng phòng của em."

Lâm Đông ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe đạp.

Mục Hưng Hà giẫm lên bàn đạp, xe đạp chạy lên, Lâm Đông ở sau xe chỉ đường, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên người Mục Hưng Hà, hai năm không gặp, Mục Hưng Hà cao lớn lên, thân

thể bền chắc, càng đẹp trai hơn, cũng thành thực không ít so với trước đây, thật sự là có bộ dáng người lớn, Lâm Đông nhìn chăm chú.

Chờ đến chỗ phòng trọ, đổi thành Mục Hưng Hà ngắm Lâm Đông, xem căn phòng trọ sạch sẽ của Lâm Đông, xem phòng ngủ ấm áp thư thích của Lâm Đông, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lâm Đông, hai năm không gặp, Lâm Đông cũng cao lớn lên, ôn hòa, sạch sẽ còn mang theo linh khí, đây chính là Đông Đông của cậu, ánh mắt cậu liền đỏ, vươn tay kéo Lâm Đông, ngồi lên ghế trong phòng ngủ, hai người nhìn nhau chăm chú, thời gian cũng như ngừng lại tại một giây này.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Mục Hưng Hà mở miệng lần nữa nói: "Đông Đông, xin lỗi."

Lâm Đông nói: "Là em có lỗi với anh."

"Không phải, là anh có lỗi với em, anh thất hẹn."

"Không, anh chỉ đến muộn."

"Xin lỗi."

Lâm Đông nắm chặt tay Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà đem những chuyện xảy ra trong hai năm qua nói cho Lâm Đông nghe, hai năm trước Mục Hoài An phát hiện cậu yêu thích nam sinh, cực kỳ không chấp nhận, hai người tính khí cũng không tốt, sau khi chống đối, Mục Hoài An ra tay đánh Mục Hưng Hà, cũng chính là đáng về mà Lâm Đông nhìn thấy.

Sau đó hai vợ chồng Mục Hoài An tìm tới Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi, cảm thấy hai đứa bé ở cùng nhau quá lâu, nên xảy ra vấn đề, kiến nghị tách hai đứa bé ra, bằng không thì sau này người khác nhìn vào hai đứa bé sẽ thấy thế nào, không cho Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi cơ hội phản bác, liền dùng dây thừng trói Mục Hưng Hà đem đi.

Trời Mực Hưng Hà đến thành phố của người cô, Mực Hưng Hà cầu xin, chống lại đều không hữu dụng, đối lấy chính là những trận đòn lợi hại hơn, nhưng Mực Hưng Hà lại càng cố chấp, càng đánh càng không phục, nhất định tìm Lâm Đông, thậm chí buổi tối leo tường chạy trốn, nghĩ muốn tìm Lâm Đông, kết quả bị Mực Hoài An phát hiện, Mực Hoài An không chú ý đến lực tay, dẫn đến việc Mực Hưng Hà té xuống, không chỉ đầu bị thương, chân cũng té gãy, lúc đó liền phải vào bệnh viện.

Mực Hưng Hà nằm bệnh viện hơn một tháng, cả người gầy rất nhiều, gầy đến mức mẹ của Hưng Hà cùng cô của Hưng Hà đau lòng không dứt, luân phiên khuyên Mực Hưng Hà khuyên Mực Hoài An, ban đầu Mực Hoài An còn cứng rắn cực kỳ, từng ngày từng ngày nhìn Mực Hưng Hà gầy gò, từng ngày từng ngày nhìn Mực Hưng Hà ôm bức ảnh Lâm Đông mà ngủ, ông rốt cuộc có chút lay động.

Lần đầu tiên ông cùng Mực Hưng Hà tâm bình khí hòa trò chuyện, đàm luận về hiện tại của Mực Hưng Hà, đàm luận về tuổi tác của Mực Hưng Hà, đàm luận về sự từng trải của Mực Hưng Hà, đàm luận về Mực Hưng Hà cùng Lâm Đông sau này, Mực Hưng Hà cũng nghe lọt được, biểu thị mình không thích con gái, chỉ yêu thích Lâm Đông.

Mực Hoài An không thể làm gì, chỉ cho cậu thời gian để chứng minh, khi đó Mực Hưng Hà sắp thành niên, ông chặt đứt trợ giúp kinh tế của Mực Hưng Hà, để một mình Mực Hưng Hà tự sinh hoạt, muốn cho Mực Hưng Hà nhanh chóng trưởng thành thành thực, khi trưởng thành sẽ thấy rõ nội tâm của mình, nếu như trong hoàn cảnh đó còn cảm thấy mình vẫn thích Lâm Đông, đồng thời có năng lực cùng tự tin gánh chịu tương lai của chính mình, như vậy ông sẽ đồng ý.

Điều kiện tiên quyết là, trước khi có thành tựu, không thể gặp Lâm Đông.

Tuy rằng Mục Hoài An đánh Mục Hưng Hà rất thảm, thế nhưng Mục Hưng Hà biết sâu trong nội tâm của ba là tình thương yêu dành cho mình, cậu cũng yêu ba, cậu muốn tình yêu, cũng muốn tình thân, cậu cũng muốn Lâm Đông giống như cậu.

Được cha mẹ chúc phúc tình cảm mới hoàn chỉnh, hạnh phúc.

Cho nên, cậu đã đáp ứng Mục Hoài An, vào lúc này đã khai giảng, thế nhưng cậu còn đang nằm viện, mẹ lấy chứng nhận của bệnh viện giúp cậu nhập học chậm lại, sau khi thân thể tốt hơn, cậu bắt đầu nghĩ biện pháp kiếm tiền đóng học phí, lúc đó cậu chỉ có khả năng nghĩ đến chính việc vào công trường bưng gạch.

Cậu thật sự đi bưng gạch, lúc mới bắt đầu mỗi ngày hai tay đều nổi bọt nước, ba ngày hai đầu bị thương, thế nhưng cậu tiếp tục kiên trì. Bưng hơn một tháng, kiếm đủ học phí cùng sinh hoạt phí, liền tiến vào khoa máy tính đại học để đô, nhận nhận kích động tìm Lâm Đông, cắt hết tất cả khả năng liên hệ với Lâm Đông, âm thầm tìm kiếm cơ hội vươn lên, lúc lên mạng nhìn thấy có giải thi đấu game, phần thưởng phong phú, vừa vặn lúc đó cậu cần học phí và sinh hoạt phí, liền báo danh tham gia, rất dễ dàng được giải nhất.

Dần dần, cậu nổi danh ở trong game, tiếp theo bị bên game tìm tới, tham gia thi đấu game của trường đại học, lại một lần nữa đoạt được quán quân, lúc này bên game liên lạc với đại học để đô, hi vọng Mục Hưng Hà có thể đại diện đội Trung Quốc tham gia thi đấu quốc tế, sau khi đoạt giải quán quân, chẳng những có tiền thưởng trăm vạn, bên trường và bên game đều có thưởng, đồng thời bên game còn có thể nhận Mục Hưng Hà.

Nói cách khác, Mục Hưng Hà chỉ một trận chiến thành danh.

Lúc đó Mục Hưng Hà liền nghĩ đến Lâm Đông, vì vậy cậu liền tham gia, đồng thời thật sự đoạt giải quán quân, điều đầu tiên mà cậu nghĩ lúc đó chính là Lâm Đông, thi đấu vừa kết thúc, cậu lập tức thu dọn đồ đạc về nhà, đem vinh dự mình đoạt được nói cho Mục Hoài An.

Mục Hoài An vừa cao hứng lại kích động, nhưng khi nghe đến việc Hưng Hà nói muốn tìm Lâm Đông, Mục Hoài An lại trầm mặc, trầm mặc suy tư ba ngày, rốt cục gật đầu.

Lâm Đông nghe mà lệ rơi đầy mặt, nhìn Mục Hưng Hà nói: "Cho nên, anh liền tới tìm em?"

Mục Hưng Hà gật đầu.

Lâm Đông nghiêng người về phía trước, ôm thật chặt Mục Hưng Hà.

Mục Hưng Hà cười vui vẻ.

Lâm Đông nói: "Hưng Hà, em nhớ anh."

Mục Hưng Hà nói: "Anh cũng vậy."

"Nhớ rất nhớ."

"Ừ, nhớ rất nhớ." Mục Hưng Hà ôm chặt eo Lâm Đông nói: "Đông Đông, sau này chúng ta không xa rời nhau, mãi mãi cũng không xa rời nhau, có được không?"

"Được."

"Lần này nói thật." Mục Hưng Hà cực kỳ trịnh trọng.

"Thật sự."

"Ba mẹ em nguyện ý tiếp nhận anh sao?" Mục Hưng Hà thấp thỏm hỏi.

Lâm Đông gật đầu nói: "Nguyện ý."

"Tốt, vậy tuần sau, em cùng anh về gặp ba mẹ anh."

"Gặp ba mẹ anh?" Lâm Đông thả Mực Hưng Hà ra, nhìn Mực Hưng Hà.

Mực Hưng Hà nói: "Em không muốn à?"

Lâm Đông im lặng một lúc, kiên định nói: "Em nguyện ý."

Mực Hưng Hà nở nụ cười.

Lâm Đông vốn tưởng rằng ba mẹ Hưng Hà sẽ hận cậu chán ghét cậu, kết quả là không có, ba mẹ Hưng Hà vẫn đối xử với Lâm Đông giống như trước, như lúc còn ở trấn Cẩm Lí, mặt khác Lâm Đông còn gặp được em gái của Mực Hưng Hà, đúng, em gái ruột, lúc Mực Hưng Hà cùng Mực Hoài An nháo kịch liệt nhất, mẹ Hưng Hà không biết nên làm gì để xoa dịu mối quan hệ của hai cha con.

Nhìn Hưng Hà gầy đi từng ngày, cô khuyên Mực Hoài An buông tha cho Hưng Hà, để Hưng Hà có cuộc sống mình muốn, bọn họ có thể sinh thêm một đứa nhỏ, lúc đó chỉ nói cho có, không ngờ lúc hai cha con Mực Hưng Hà cùng Mực Hoài An hòa hảo, cô mang thai thật, mang cũng đã mang, không thể làm gì khác hơn là sinh ra, sinh ra một bé gái có dung mạo rất giống Mực Hưng Hà, nữ danh là Bối Bối, thường gọi là Bối tỷ, tính khí cũng liều mạng giống Mực Hưng Hà.

Thế nhưng Bối tỷ nhìn thấy Lâm Đông liền tốt tính y như Hưng Hà, đặc biệt dính Lâm Đông, Lâm Đông nhìn thấy Bối Bối, trong lòng cũng vui bớt đi một chút cảm giác tội lỗi, đợi đến lúc Lâm Đông mang theo Mực Hưng Hà đi gặp Nguyễn Tâm Bình cùng Bùi Thức Vi.

Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi đối xử với Mực Hưng Hà càng tốt hơn, biết được Mực Hưng Hà chơi game đánh bại Nhật và Hàn, Bùi Thức Vi rất là vui vẻ, Lâm Đông nhìn cao hứng, nhìn Nguyễn Tâm Bình đang rót sữa tươi ở nhà bếp, cậu đi lên trước, ôm eo Nguyễn Tâm Bình, đem cằm để trên bả vai Nguyễn Tâm Bình, gọi: "Mẹ."

Nguyễn Tâm Bình cười hỏi: "Làm gì vậy?"

"Xin lỗi ạ."

"Tại sao lại xin lỗi?"

"Khi còn bé con không nên ngăn cản mẹ sinh đứa thứ hai, Hưng Hà cũng có em gái."

"Mẹ mới không cần sinh đứa thứ hai đâu." Nguyễn Tâm Bình cười nói: "Sinh đứa thứ hai vóc người sẽ biến hình, biến dạng, còn lâu mẹ mới muốn, mẹ có một mình con là đủ rồi."

"Mẹ, xin lỗi." Lâm Đông nhẹ giọng nói.

"Không cần nói xin lỗi, con tốt là được rồi." Nguyễn Tâm Bình dịu dàng nói.

"Mẹ, con vĩnh viễn yêu mẹ và ba."

"Ba mẹ cũng vĩnh viễn yêu con." Nguyễn Tâm Bình vươn tay xoa má tóc của Lâm Đông nói: "Có thời gian thì mang Hưng Hà đến gặp cô dưỡng còn có Tiểu Xuyên đi, Tiểu Xuyên cũng sắp thi tốt nghiệp cấp ba, cô cùng dưỡng của con đều căng thẳng vô cùng."

"Vậy tuần sau con cùng Hưng Hà đồng thời trở về nhìn xem."

"Chụp mấy bức hình trấn Cẩm Lí cho bọn mẹ xem, cho dì con nhìn, dì con đang ở cũ rất nhớ trấn Cẩm Lí."

Lâm Đông cười gật đầu: "Được."

Một tuần lễ sau, Lâm Đông và Mục Hưng Hà ngồi trên máy bay, ngồi trên ô tô, rút cục đi đến trước trấn Cẩm Lí, hơn hai năm trôi qua, thế giới bên ngoài biến chuyển từng ngày, trấn Cẩm Lí lại không có biến hoá gì quá lớn, cây vẫn xanh biếc tươi tốt, đường vẫn ngay hàng thẳng lối, đường phố vẫn sạch sành sanh, hết thấy đều là an lành như vậy.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà nhìn nhau một cái, có cảm giác vui sướng cùng kích động khi về nhà, hai người đồng thời đi về phía trước, nhìn căn nhà quen thuộc, cây cối quen thuộc, cục đá quen thuộc, còn có người quen thuộc.

"Đông Đông à." Một ông lão có mái tóc trắng phau lớn tiếng gọi: "Là Đông Đông sao?"

"Lão Uông." Lâm Đông vui mừng gọi.

"Thực sự là Đông Đông à." Lão Uông cao hứng tiến lên nắm tay Lâm Đông nói: "Nghe nói, con lên đại học đế đô à?"

"Dạ."

"Quá tốt rồi, có tiền đồ, lại còn cao lớn nữa."

"Lão Uông, thân thể người có khỏe không?"

"Vẫn được." Lão Uông nói: "Ông rất tốt."

"Bà Uông đâu ạ?"

"Bà ấy cũng tốt, mỗi ngày sáng sớm cùng ông chạy bộ, rất tốt. A, đây là Hưng Hà này, lớn rồi, nhả nhặn nữa, ha ha, đều đã lớn rồi."

"..."

Tạm biệt lão Uông, dọc theo đường đi gặp phải đều là người quen.

"Nhóc con à, trở lại rồi."

"Nhóc Đông, con đã trở lại. Hưng Hà cũng quay về rồi."

"Nhóc con cao như vậy, thật đẹp trai."

"A, nhóc con là sinh viên đại học đế đô."

"Nhóc con trở về thăm cô à?"

"..."

Đọc theo đường đi, các hàng xóm láng giềng náo nhiệt bao quanh Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà, trong lòng hai người là tràn đầy hạnh phúc, rốt cục đi đến tiệm tạp hóa nhóc con, nhìn thấy hai bàn cờ tướng trước cửa tiệm tạp hóa đầy hàng xóm vây quanh, hàng xóm nhìn thấy Lâm Đông và Mục Hưng Hà dồn dập nhiệt tình chào hỏi, lớn tiếng gọi: "Lâm Lệ Hoa! Lâm Lệ Hoa! Nhóc con nhà cô trở lại rồi!"

"Trở về thì trở về chứ, gọi cái gì mà gọi?" Giọng Lâm Lệ Hoa ở sân sau tiệm tạp hóa vang lên, cô tưởng Hạ Tiểu Xuyên đã lên cấp ba trở lại, nói: "Mỗi cuối tuần đều trở về có gì mà hiếu kỳ."

"Không phải Tiểu Xuyên, là nhóc Đông mà."

"Đông Đông?" Lâm Lệ Hoa cả kinh.

Một giây sau Lâm Lệ Hoa mặt táp dề, hai tay đầy nước chạy ra từ sân sau, nhìn thấy Lâm Đông dừng bước chân lại, muốn nhào tới ôm Lâm Đông, nhìn nước trên tay, nhanh chóng quẹt lên trên tạp dề hai lần, nhào tới nắm tay Lâm Đông, xoa mặt Lâm Đông nói: "Đông Đông, thực sự là Đông Đông, con trở về rồi."

"Dạ, cô, con đã trở về."

"Quá tốt rồi." Lâm Lệ Hoa cao hứng tới muốn khóc, kéo Lâm Đông đi về sân sau, nhìn thấy Mục Hưng Hà bên cạnh Lâm Đông, đầu tiên là giật mình, sau đó cũng vươn tay qua kéo Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, nào, vào ngồi đi."

Sự khẩn trương trong lòng Mục Hưng Hà được thả lỏng, cùng Lâm Đông tiến vào sân sau tiệm tạp hóa, Lâm Lệ Hoa kéo Lâm Đông và Mục Hưng Hà nói chuyện không ngừng, không ngừng hỏi tình huống của Lâm Đông và Mục Hưng Hà, cũng nói không ngừng.

Ngay cả lúc ăn cơm buổi trưa, Lâm Lệ Hoa đều nói không ngừng.

Hạ Thanh Chương nói: "Em từ từ thôi, chậm lại một chút, mấy đứa nhỏ rất vất vả mới trở về một chuyến, còn chưa nói được mấy câu, chỉ nghe mỗi mình em nói."

Lâm Lệ Hoa cũng không tức giận, cười nói: "Không phải là do em cao hứng sao."

Lâm Đông nói tiếp: "Con thích nghe cô nói chuyện mà."

Hạ Thanh Chương nở nụ cười.

Lâm Lệ Hoa vui vẻ, không ngừng gấp rau cho Lâm Đông và Mục Hưng Hà, nhìn Lâm Đông và Mục Hưng Hà cúi đầu ăn cơm, trong ánh mắt cô vừa có vui mừng lại có thương xót, lại gấp một cái móng giò vào trong chén của Mục Hưng Hà nói: "Hưng Hà, phải đối xử tốt với Đông Đông nhà cô."

Mục Hưng Hà ngược mắt nhìn về phía Lâm Lệ Hoa, trịnh trọng nói: "Con hiểu ạ."

Lâm Lệ Hoa nở nụ cười.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tất cả hàng xóm chơi cờ tướng về nhà ngủ trưa, Lâm Đông và Mục Hưng Hà để Lâm Lệ Hoa cùng Hạ Thanh Chương đi ngủ, bọn họ đến trông tiệm tạp hóa, buổi trưa không có ai mua tiệm tạp hóa, internet cũng không có.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà tay cầm tay ngồi trên tảng đá lớn ở cửa tiệm tạp hóa, đồng thời nhìn quanh trấn Cẩm Lí.

Mục Hưng Hà nói: "Thời gian trôi quá nhanh."

Lâm Đông nói: "Đúng vậy, em rõ ràng chỉ vừa mới thấy cảnh nhóm chúng ta quen biết nhau, kết quả chớp mắt một cái liền lớn rồi."

"Đúng vậy, lúc em mới quen anh, còn gọi anh là đại ca ca đấy."

Lâm Đông cười nói: "Em luôn được nói là lễ phép."

"Đúng vậy." Mục Hưng Hà vuốt ve ngón tay Lâm Đông nói: "Có lễ phép, lúc đó anh chỉ nghĩ, đưa em trai nhỏ này thật đáng yêu, anh rất thích."

"Khi đó anh liền thích em?"

"Ừ, khi đó liền thích em, không muốn để cho bất cứ người nào bắt nạt em."

Lâm Đông cười nói: "Nhưng ngày đó em làm cho trán anh chảy máu."

Mục Hưng Hà dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Đông nói: "Cái này gọi là không chảy máu lãng phí."

Lâm Đông cười ha hả.

Mục Hưng Hà vươn tay ôm Lâm Đông, hai người đồng thời nhìn về phía bảng hiệu của tiệm tạp hóa, bảng hiệu của rất nhiều năm trước, nhiều lần mưa gió, năm chữ "Tiệm tạp hóa nhóc con" đã mờ cực kỳ, thế nhưng trong lòng hai người lại vĩnh viễn rõ ràng, Lâm Đông chỉ vào năm chữ nói: "Lúc đó khi đặt cái tên này, Tiểu Xuyên nói, nhóc con thứ nhất là Tiểu Xuyên, thứ hai là em, kết quả mọi người không gọi Tiểu Xuyên là nhóc, mỗi ngày lại gọi em là nhóc."

Mục Hưng Hà gật đầu: "Ừ, em vĩnh viễn là nhóc con, nhóc con của anh."

Lâm Đông nở nụ cười, hai cái đồng điều ở khóe miệng hiện ra, đẹp như một đóa hoa thuần khiết nở rộ.

"Lâm Đông, Hưng Hà!" Bỗng nhiên trên đường truyền tới một gọi.

Lâm Đông và Mục Hưng Hà quay đầu nhìn lại, là Tường Tiểu Quân, hai người đứng lên, đang muốn nghênh đón, phía sau Tường Tiểu Quân liền xuất hiện hai thằng nhóc mập đạp xe đạp, hai tên mập mập hưng phấn lớn tiếng gọi: "Lâm Đông, Hưng Hà, anh (Tiểu Quân)! Mọi người đều trở về rồi!"

Tường Tiểu Quân dừng lại, quay đầu lại nhìn, cười nói: "A, Kỳ Kỳ, Tiểu Xuyên, hai đứa cũng quay về rồi."

"Ừ, bọn em được nghỉ." Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên đồng thời nói.

Lâm Đông Mục Hưng Hà cất bước đi đến gần Tường Tiểu Quân, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ và Hạ Tiểu Xuyên tự mình xuống xe, đẩy xe đạp, vô cùng phấn chấn nói chuyện cùng Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tường Tiểu Quân, nói quá phận, Mục Hưng Hà trực tiếp đạp Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên không chỉ không tức giận, còn rất vui vẻ.

Năm người nói cười đồng thời đi đến tiệm tạp hóa nhóc con, đứng ở trước cửa tiệm tạp hóa nhóc con vui vẻ trò chuyện, tiếng cười nói nói ngấm vào bên trong năm chữ "Tiệm tạp hóa nhóc con" đã phai màu...cực kỳ đẹp.

————— Chính văn hoàn —————

Tác giả có lời muốn nói: chính văn kết thúc, rốt cục kết thúc, thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại cảm thấy rất mất mát, viết tới gần bốn tháng, khi mọi người khóc và cười, tui cũng khóc và cười, lần đầu tiên thử nghiệm viết không trọng sinh, không xuyên qua, trưởng thành văn, mặc dù có rất nhiều tỳ vết, thế nhưng đối tui mà nói là một loại tiến bộ, đây đều là do được các đại mỹ nữ trợ giúp, thật sự siêu cấp cảm ơn mọi người, cảm ơn đại mỹ nữ đã một đường làm bạn, cảm ơn mọi người đã cổ vũ cả một đường, nhiều lần bởi vì bảng danh sách có vấn đề, tui cũng không muốn viết nữa, thế nhưng nhìn thấy mọi người bình luận, tui lại có động lực, ở đây nghiêng mình, lại nghiêng mình với mọi người, cảm ơn.

(Lược bỏ khúc tám nhắm ở giữa)

Cuối cùng, bản văn có phiên ngoại, cho tui nghỉ ngơi hai ngày, bắt đầu đổi mới phiên ngoại với số 13, phiên ngoại là hoàn toàn không có cản trở, đều là cuộc sống đại học và làm việc ngọt ngào không thẹn không xấu hổ của Đông Hà, coi như là một cái tổng kết cho chính văn đi.

(Lại lược khúc tám nhắm không liên quan)

TIỆM TẠP HÓA CỦA NHÓC CON

Thủy Tinh Phỉ Thúy Nhục
dtv-ebook.com

Chương 130: Phát Sáng (Hoàn)

Note: Vậy là mình đã hoàn xong bộ này chung một tuần với bộ "Tận tình ban ngày". Sau hai bộ này chắc mình sẽ tạm nghỉ một tháng để dưỡng sức trước đây. Không biết nói gì hơn là chúc mọi người đọc vui vẻ.

Ở trấn Cẩm Lí đợi hai ngày, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân đồng thời về tới đế đô, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân về trường học trước, Lâm Đông mang trong tay đặc sản của trấn Cẩm Lí trở về nhà một chuyến, nói với Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi một ít tình hình của trấn Cẩm Lí, sau đó ở nhà ăn cơm trưa.

Dường như Nguyễn Tâm Bình và Bùi Thức Vi nghe không đủ, lúc ăn cơm còn không ngừng hỏi về tình hình của một ít hàng xóm ở trấn Cẩm Lí, ăn cơm xong, Lâm Đông muốn về trường học.

"Hiện tại liền trở về sao?" Nguyễn Tâm Bình hỏi.

Lâm Đông gật đầu nói: "Dạ, hiện tại liền trở về."

"Cơm tối không ăn ở nhà à?"

"Dạ, con về tự làm, bây giờ còn có việc chưa làm xong, đi về trễ sợ làm không xong."

"Vậy được rồi." Nguyễn Tâm Bình cũng không mạnh mẽ giữ lại: "Nhớ cuối tuần về dùng cơm nhé."

"Dạ được." Lâm Đông cười nói.

"Mang theo Hưng Hà nữa."

Nghe mẹ nói mang theo Hưng Hà, Lâm Đông cảm kích nhìn về phía mẹ, không nhịn được ôm mẹ một cái, nói: "Dạ được."

"Đi đi, trên đường chú ý an toàn."

"Biết rồi ạ."

Lâm Đông đeo cặp sách đạp xe đạp xuất phát ra khỏi nhà, trên đường đi đến đại học để đồ, nghỉ trong nhà không có gì ăn, vì vậy chuyển hướng đi một chuyến đến chợ thực phẩm, mua thức ăn chín, hoa quả, trứng gà, thịt, trên đường đạp xe đạp về nhà nghỉ ngày mai nấu cơm cho Mục Hưng Hà ăn, kết quả vừa lên lầu liền thấy Mục Hưng Hà đứng ở cửa.

Lâm Đông vui mừng gọi: "Hưng Hà!"

Mục Hưng Hà lộ ra nụ cười đẹp trai nói: "Đông Đông."

"Sao anh lại ở đây?"

"Chờ em đó." Mục Hưng Hà thập phần tự nhiên nói.

"Chờ đã bao lâu rồi?"

"Cũng không lâu." Kỳ thực đã rất lâu.

"Mau vào đi." Lâm Đông nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa phòng ra, mời Mục Hưng Hà đi vào, thoáng nhìn theo cái túi to màu đen mà Mục Hưng Hà mang theo, túi màu đen cực kỳ bụi, Lâm Đông tò mò hỏi: "Hưng Hà, bên trong túi đen là cái gì?"

"Quần áo."

"Đều là quần áo sao?"

"Còn có đồ dùng hàng ngày."

"Xách theo làm gì?"

"Ở đây với em đó."

"Ở đây với em?" Lâm Đông cùng Mục Hưng Hà cũng chỉ mới gặp lại hơn mười ngày, hơn mười ngày này hai người vừa phải đi gặp cha mẹ hai bên, lại còn phải đi về trấn Cẩm Lí, căn bản là không thể nào hoạch định đằng hoàng về cuộc sống của hai người, lần này không cần lập kế hoạch, Mục Hưng Hà trực tiếp đăng đường nhập thất.

Thấy Lâm Đông không lên tiếng, Mục Hưng Hà sửng sò, trong lòng có chút bồn chồn, hỏi: "Em không muốn anh ở đây à?"

Lâm Đông nhanh chóng nói: "Không phải."

"Vậy thì là đồng ý!"

Mục Hưng Hà vui vẻ mang theo túi to màu đen tiến vào, vừa vào phòng khách liền bắt đầu bận rộn, mở dây kéo ra, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, ly, lược thả vào phòng vệ sinh, đặt giày ở trên kệ gọn gàng, áo khoác máng lên móc áo, sơ mi, áo ngắn tay bỏ vào trong tủ —— đặt cùng một chỗ với quần áo của Lâm Đông.

Mục Hưng Hà vui vẻ quá trời.

Lâm Đông đứng ở bên cạnh nhìn, nhìn Mục Hưng Hà bận rộn, nhìn Mục Hưng Hà gọi điện thoại cho Ngô Tranh, nói với Ngô Tranh: "Ngô Tranh, bà xã tớ chưa chấp tớ rồi, cậu nhanh chóng đem đồ của tớ tới đi, nhanh lên."

Lâm Đông vừa quay đầu liền thấy Ngô Tranh và hai, ba người nữa mang theo hai cái túi xách to tiến vào, vút cho Mục Hưng Hà rồi chạy đi, Mục Hưng Hà vui vẻ mở túi ra, bên trong túi có màn hình máy vi tính, máy chủ, sách, bàn phím, con chuột, Mục Hưng Hà đặc biệt chịu khó mà móc ra, vừa nghiêng đầu nhìn thấy Lâm Đông đang trở mặt ngoác mồm, động tác trên tay của cậu khựng lại, hỏi: "Em không muốn anh chuyển vào à?"

Lâm Đông nhanh chóng hoàn hồn nói: "Em đồng ý."

Mục Hưng Hà nở nụ cười: "Anh biết là em đồng ý mà."

Lâm Đông co giật khóe miệng, nói: "Đồ của anh thật nhiều."

"Cũng vừa đủ, anh có thể tự thu dọn được, em đừng giúp anh."

"Em không giúp anh, em đi nấu cơm."

"Đừng, đừng, đừng, để anh làm, anh thu dọn xong liền nấu cơm."

"Không sao, em nấu được."

"Em thả xuống đi, để anh làm, để anh làm." Mục Hưng Hà kiên trì bắt Lâm Đông thả củ cà rốt trong tay xuống, cái gì cũng không để cho Lâm Đông làm, sau đó để Lâm Đông nhìn mình bận bịu tứ phía, trong lòng cậu đắc ý.

Sửa sang lại không sai biệt lắm rồi, Mục Hưng Hà tiếp nhận củ cà rốt từ trong tay Lâm Đông, tiến vào nhà bếp đeo tạp dề, bắt đầu thuận thực nấu ăn, Lâm Đông nhìn vóc người cao to của Mục Hưng Hà đang bận rộn trong phòng bếp, quay đầu lại nhìn về phía phòng khách, phòng ngủ, huyền quan, phòng vệ sinh cùng nhà bếp, cái nào cũng đều có vết tích của Mục Hưng Hà, giống y như con người của cậu, bá đạo vô cùng, nhưng Lâm Đông lại rất thích cậu bá đạo, nhìn một chút khóe miệng liền giương lên ý cười.

"Đông Đông, đĩa nhỏ đâu?" Bên tai truyền đến tiếng Mục Hưng Hà hỏi, Lâm Đông nhanh chóng đi tìm đĩa nhỏ cho Mục Hưng Hà, thuận tiện giúp Mục Hưng Hà làm cơm.

Sau khi làm xong một bữa cơm chiều, hai người ngồi cùng một chỗ ăn, lúc thường Mục Hưng Hà lười biếng nói chuyện, vừa thấy được Lâm Đông miệng liền không dừng được, lúc thì hỏi Lâm Đông cơm nước có mùi vị như thế nào, sau lại nói chuyện trong trường học với Lâm Đông, Mục Hưng Hà rất vui vẻ, ăn cơm xong, chủ động

rửa chén rửa đĩa nhỏ rửa nồi, thuận tiện cũng tắm cho mình luôn, sau đó liền nằm trên giường của Lâm Đông.

Lâm Đông nhìn Mục Hưng Hà nằm ở trên giường mình, sửng sờ một chút.

Mục Hưng Hà hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Đông hơi ngượng ngùng mà nói: "Không, không có chuyện gì."

"Vậy sao em còn không đi tắm?"

"À, ờ."

Lâm Đông xoay người đi vào buồng tắm rửa ráy, trong lòng nói thầm, từ nhỏ đến lớn cậu và Mục Hưng Hà, khi còn bé ngủ cùng nhau còn chưa tính, dù sao khi đó cái gì cũng không hiểu, hiện tại lớn rồi, hai người lại yêu nhau, ngủ cùng nhau thì... Lẽ nào Mục Hưng Hà không cảm thấy sốt sắng sao?

Kỳ thực Mục Hưng Hà căng thẳng muốn chết, nhìn Lâm Đông tiến vào buồng tắm, cậu thở ra một hơi thật dài, ngày hôm nay vừa dọn nhà vừa ngủ trên giường Lâm Đông, những việc này dựa cả vào việc không biết xấu hổ chống đỡ, nếu mặt mỏng... Nếu mặt mỏng thì làm gì có vợ chứ! Cậu mặc kệ, cho dù có xấu hổ hay không, phải không biết xấu hổ đến cùng!

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Đông tắm xong, mặc bộ đồ ngủ pyjamas đi ra, gương mặt tuấn mỹ ửng đỏ, đôi môi hồng hồng có chút nước xẹt qua, Mục Hưng Hà da mặt dày xoẹt một cái đỏ lên, cậu nhanh chóng quay người, đưa lưng về phía Lâm Đông, giả vờ đang ngủ.

Lâm Đông gọi một tiếng: "Hưng Hà."

Mục Hưng Hà làm bộ không phản ứng.

Lâm Đông liếc mắt nhìn thời gian, gần tới mười giờ, hai ngày gần đây bọn họ vừa đi máy bay rồi đi ô tô, tiếp đó là xe công cộng rồi lại xe đạp, đúng là mệt mỏi, nên đi ngủ sớm một chút.

Cậu ngủ ở đâu đây?

Cậu đi ra khỏi phòng ngủ nhìn một chút, trong khách phòng không có giường, ghế sofa quá nóng, xoắn xuýt một hồi lâu, cậu vẫn là ngủ ở giường mình đi, cùng ngủ với Mục Hưng Hà, vừa mới nằm dài trên giường cũng có cảm giác căng thẳng, rõ ràng khi còn bé đã từng ngủ chung, sao lại căng thẳng như vậy chứ?

Lâm Đông nhớ tới thời điểm lên mạng lúc trưởng, không cẩn thận nhìn thoáng qua một người đàn ông xem phim điện ảnh bên cạnh, hai người đàn ông rất duy mỹ quần quýt cùng nhau, lúc đó cậu liền nghĩ đến Mục Hưng Hà, nếu là cậu và Mục Hưng Hà... Bỗng nhiên cảm giác thứ gì đập vào mình, cậu phản xạ có điều kiện vung tay lên, chỉ nghe "Bốp" một tiếng, cậu quay đầu nhìn lại, thì ra là mình hất tay của Mục Hưng Hà vào tường.

Mục Hưng Hà gào lên một tiếng đau đớn.

Lâm Đông căng thẳng trong lòng, cầm chặt cánh tay Mục Hưng Hà hỏi: "Đau ở đâu? Có phải là cánh tay không?"

"Phải." Mục Hưng Hà nói.

"Còn có chỗ nào đau nữa không?"

"Tay."

Lâm Đông liền nhanh chóng xoa tay Mục Hưng Hà, trong mắt đều là quan tâm, Mục Hưng Hà nhìn mà tâm tình thật tốt, cậu nói không đau nữa, nhưng Lâm Đông vẫn đau lòng vô cùng, vừa xoa vừa thối, cậu được lợi cực kỳ, Lâm Đông hỏi lại: "Còn đau nữa không?"

Mục Hưng Hà lập tức đổi giọng: "Có chút."

"Chỗ nào đau?"

"Đầu vai."

"Đầu vai cũng đau?"

"Ừ, bị tay cùng cánh tay liên lụy, a, đau quá."

"..."

Cả người Lâm Đông đều nằm nhào trên người Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà khoan khoái cả người, tâm tình khoái trá mà ôm Lâm Đông một cách tự nhiên, ôm vào trong lòng, trong miệng nói: "Có chút đau, còn có chút đau, nhưng mà không có chuyện gì, không có chuyện gì, chúng ta ngủ đi, ngủ đi."

Mục Hưng Hà ôm ôm Lâm Đông rồi hôn lên, thuận theo tự nhiên mà hôn, hôn hơn mười phút, hai người tự động tách ra, nhìn nhau, hài lòng ôm nhau.

Mục Hưng Hà gọi: "Đông Đông."

Lâm Đông đáp: "Ừ."

"Bên em thật tốt."

Lâm Đông nở nụ cười.

"Em bên anh có vui vẻ không?"

"Cực kỳ vui vẻ."

"Sau này chúng ta liền ở chỗ này mỗi ngày."

"Được."

"Qua một thời gian ngắn anh sẽ mua lại chỗ này."

"Mua nơi này?"

"Đúng, mua chỗ chúng ta đang ở bây giờ."

"Anh có tiền sao?"

"Có."

"Chúng ta cùng nhau mua."

"Không được, anh mua, trên giấy bất động sản viết tên hai người chúng ta."

"Em cũng có tiền."

"Em có tiền là của em, anh có tiền cũng là của em!"

Lâm Đông nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Mục Hưng Hà, cùng Mục Hưng Hà anh một câu em một câu mà nói, nói đến khi trời tối người yên, hai người đều cưỡng không được cơn buồn ngủ, ôm nhau tiến vào mộng đẹp, ngày hôm sau nghe đồng hồ báo thức vang, hai người cùng nhau thức dậy, rời giường, mặc quần áo, đứng trước gương đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm uống sữa tươi, đeo cặp sách, cùng ra ngoài.

Mục Hưng Hà đạp xe đạp, Lâm Đông ngồi trên phía sau xe đạp, cùng đi đến đại học để đi, Mục Hưng Hà đưa Lâm Đông đến khoa tài chính, Mục Hưng Hà đạp xe đạp đến khoa máy tính.

Lâm Đông đứng ở cửa phòng học nhìn bóng lưng Mục Hưng Hà tung bay, trong lòng ngọt ngào như mật, cuộc sống đại học của hai người vừa mới bắt đầu, cậu mang theo tâm tình khoái trá tiến vào phòng học, lúc tan học Mục Hưng Hà gửi tin nhắn đến.

Mục Hưng Hà: Em còn đang học sao?

Lâm Đông: Còn một chút.

Mục Hưng Hà: Thật gay go.

Lâm Đông: Làm sao vậy?

Mục Hưng Hà: Không có bản copy chương trình học của em, không biết khi nào thì em có lớp.

Lâm Đông: Khi nào về cho anh một bản là được rồi.

Mục Hưng Hà: Được, bà xã, yêu em.

Lâm Đông: Ngoan, bà xã.

Mục Hưng Hà:!!! Em muốn tạo phản hả?

Lâm Đông cầm điện thoại di động cười.

Mục Hưng Hà: Em là vợ của anh, anh là người đàn ông của em!

Thật ấu trĩ, nhưng Lâm Đông rất vui vẻ, đợi đến khi cậu tan học, Mục Hưng Hà đứng ở ngoài phòng học chờ cậu, mỗi một ngày đều là như vậy, hai người đi học chung, đồng thời tan học, nếu như không thể "Đồng thời", như vậy thì cưỡng ép "Đồng thời", về đến nhà làm cơm, chơi game, làm việc, ngủ.

Hai người trôi qua những ngày tháng cực kỳ thoải mái, đương nhiên hai người cũng không chỉ lo cho bản thân mình, luôn luôn cùng người nhà, từ khi có Lâm Đông, cả người Mục Hưng Hà liền thay đổi, đối với hai nhà Mục, Bùi đặc biệt tốt, thỉnh thoảng liền về nhà một chuyến, làm cho người hai nhà đều thật vui vẻ.

Lâm Đông vốn đã tốt, sau khi ở cùng Mục Hưng Hà càng tốt hơn, thường xuyên dùng tiền làm công của mình mua quà cho người lớn hai bên, đặc biệt thương em gái ruột Bối Bối của Mục Hưng Hà, Bối Bối thích Lâm Đông nhiều hơn Mục Hưng Hà.

Vì để cho Bối Bối thường xuyên gặp được mình, Lâm Đông mua một máy vi tính cho Mục Hoài An, đồng thời còn kiên nhẫn hơn Mục Hưng Hà dạy vợ chồng Mục Hoài An cách sử dụng máy vi tính, để cho cậu và Bối Bối có thể video, mà Mục Hưng Hà dương quang tuấn lãng, vừa đến nhà họ Bùi, liền chọc cho Nguyễn Tâm Bình, Bùi Thức Vi cùng với bốn lão nhân cười ha ha, tinh thần khí tức đều sung túc.

Người lớn hai nhà đã từng muốn chết muốn sống mà phản đối Lâm Đông và Mục Hưng Hà bên nhau, hiện tại chỉ có thể nói: Thật là tốt.

Kỳ nghỉ hè đến rất nhanh, Kỳ Kỳ cùng Hạ Tiểu Xuyên được nghỉ hè trước tham gia thi đại học, hai người kia từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là làm gì cũng đều bết bắng, lần này thi đại học cũng y như vậy, hai người đồng thời được một trường đại học trọng điểm ở đế đô tuyển chọn, ba Kỳ Kỳ cao hứng ở nhà xếp đặt chừng mười bàn tiệc rượu, Lâm Đông, Mục Hưng Hà và Tưởng Tiểu Quân cũng trở về uống hai chén.

Tưởng Tiểu Quân uống tới mức mặt đỏ hồng, gục xuống bàn cười khúc khích.

Lâm Đông hỏi: "Tiểu Quân làm sao vậy?"

Mục Hưng Hà nói: "Thời kỳ động dục!"

Lâm Đông liếc mắt với Mục Hưng Hà một cái.

Mục Hưng Hà nhéo tay Lâm Đông một chút, Lâm Đông cũng không nói gì Mục Hưng Hà.

Kỳ Kỳ mở miệng nói: "Anh của tao đang yêu."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời kinh ngạc nhìn về phía Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ nhướn lông mày hai lần, nói: "Lại là bạn trai nhỏ kia..."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà đồng thời nói: "Cái người cấp ba đó hả?"

Kỳ Kỳ gật đầu.

"Chuyện khi nào?"

Kỳ Kỳ giải thích với Lâm Đông và Mục Hưng Hà, cũng là chuyện nửa tháng gần đây, Kỳ Kỳ thi đại học xong, cảm thấy thi không quá tốt, tâm tình rất xấu, Tưởng Tiểu Quân nhìn không được, liền mang theo nó đi dạo giải sầu, Kỳ Kỳ thoải mái được một nửa, Tưởng Tiểu Quân liền chạy mất rồi, bảo nó đi về nhà chơi đi.

Kỳ Kỳ tức không nhịn nổi, theo dõi Tưởng Tiểu Quân đến một đầu hẻm, nhìn thấy Tưởng Tiểu Quân cùng một người nam sinh dáng dấp tuấn tú, hai người vừa thấy mặt đôi mắt liền đỏ, rồi ôm nhau gặm. Kỳ Kỳ hỏi Tưởng Tiểu Quân mới biết là mối tình đầu.

Kỳ Kỳ tình cảm dạt dào mà nói: "Mày không biết hai người kia nói chuyện buồn nôn cỡ nào đâu, tao nghe mà nổi da gà, hai người bọn họ khóc ào ào, hai người nói xem, sao anh của tao lại có cái đức hạnh này chứ?"

Mục Hưng Hà cười không nói.

Lâm Đông nói: "Kỳ Kỳ, tao nghe nói Tiểu Xuyên có bạn gái."

Kỳ Kỳ nói: "Đúng vậy mà."

"Mày không có."

"Không có."

"Không trách được."

"Không trách được cái gì?"

"Bằng thực lực của mày, ai mà chịu được?"

"Lâm Đông, mày châm chọc tao."

"Đúng vậy." Lâm Đông cười nói: "Tao đúng là châm chọc mày đấy."

"Ta ——" Kỳ Kỳ vươn tay tính đẩy Lâm Đông một chút, nhìn thấy Mục Hưng Hà ôm Lâm Đông vào trong ngực che chở, đến bây giờ nó còn sợ Mục Hưng Hà nên đành nói: "Tao là xem thường việc nói chuyện yêu đương, nói chuyện yêu đương có cái gì tốt? Nói chuyện yêu đương không bằng ăn, nói chuyện yêu đương không bằng chơi, nói chuyện yêu đương không bằng kiếm tiền."

Lâm Đông và Mục Hưng Hà không để ý tới Kỳ Kỳ, ngược lại dìu Tưởng Tiểu Quân trở về phòng, sau đó từng người về nhà, khi sắp khai giảng, Lâm Đông, Mục Hưng Hà, Tưởng Tiểu Quân, bạn trai nhỏ của Tưởng Tiểu Quân, Hạ Tiểu Xuyên, bạn gái của Hạ Tiểu Xuyên cùng với Kỳ Kỳ, ba cặp cùng một người ngồi máy bay đi đế đô, dọc theo đường đi ba cặp nói chuyện với nhau, một mình Kỳ Kỳ nhìn chung quanh, mình là một cầu độc thân, đột nhiên rất muốn nói chuyện yêu đương.

Tiến vào đại học, Kỳ Kỳ thật sự tìm một người bạn gái, ngày tháng trôi qua cũng thoải mái, thế nhưng mỗi tuần vẫn sẽ rút ra một ngày, cùng Hạ Tiểu Xuyên, Tưởng Tiểu Quân đến nhà Lâm Đông và Mục Hưng Hà.

Mỗi lần đều ăn đầy một miệng cầu lương của Lâm Đông và Mục Hưng Hà, lần này cũng không ngoại lệ, đặc biệt là Mục Hưng Hà, ba người Kỳ Kỳ, Hạ Tiểu Xuyên cùng Tưởng Tiểu Quân đều không ưa Mục Hưng Hà, Mục Hưng Hà nói chuyện yêu đương đều giống như tên thiếu năng trí tuệ.

"Đông Đông! Đông Đông!"

Đang cùng ba người Kỳ Kỳ nói chuyện, Lâm Đông nhanh chóng đáp một tiếng: "Làm sao vậy?"

Mục Hưng Hà nhanh chóng nói: "Muối đốt anh!"

Lâm Đông nhanh chóng đứng dậy đi vào thư phòng, bật nhang muối điện.

Trở lại ghế salon không bao lâu, lại nghe được Mục Hưng Hà gọi: "Đông Đông, Đông Đông!"

Lâm Đông lại hỏi: "Lại làm sao?"

"Muối đốt một nốt rồi."

Lâm Đông vừa nghe, đứng dậy, đi vào phòng cầm dầu gió, giúp Mục Hưng Hà bôi dầu còn hỏi: "Có đau không?"

Mục Hưng Hà nũng nịu nói: "Đau ~~ "

Một tiếng "Đau ~~" này khiến cho ba người Kỳ Kỳ run rẩy cả người một cái, không khỏi mắng ở trong lòng: Mẹ, thiếu năng trí tuệ!

Nhưng trái lại là Lâm Đông, Lâm Đông còn thật sự dễ chuyện "Muối cắn" này vào trong lòng, ở trong thư phòng tìm kiếm khắp nơi, sợ có một chỗ quét tước không cẩn thận, nên có muối, đợi đến khi Lâm Đông bận rộn xong từ thư phòng đi ra, ba người Kỳ Kỳ không cẩn thận nhìn thấy ở cổ Lâm Đông có một cái dấu hôn, lần thứ hai ở trong lòng mắng: Hưng Hà, ngu ngốc! Lập dị!

Nhưng Mục Hưng Hà căn bản là không quản bọn họ, vui cười hớn hở mà dán vào Lâm Đông, Lâm Đông không phiền chút nào, cực kỳ kiên trì với Mục Hưng Hà, ba người Kỳ Kỳ đem Mục Hưng Hà mắng từ đầu đến chân một lần, kỳ thực trong lòng đổ kị —— Lâm Đông thật sủng Hưng Hà.

Ba người Kỳ Kỳ ăn no cầu lương rồi rời đi, Lâm Đông và Mục Hưng Hà tiếp tục trải qua ngày tháng của mình, rất nhanh kết thúc năm ba tiến vào năm thứ tư đại học, bạn học bên cạnh đều đang tìm việc làm, Lâm Đông và Mục Hưng Hà đã sớm ký hợp đồng vào công ty mà người khác ước ao.

Tuy rằng hai người có thực lực tự mình mở công ty, thế nhưng hai người vẫn muốn cho bản thân hai, ba năm học tập một chút tri thức của xã hội, ba năm sau, Mục Hưng Hà thành lập công ty game, Lâm Đông cũng thăng chức, hai người làm việc một thời gian ngắn, sau đó đi tới Hy Lạp cử hành một lễ cưới điệu thấp lại xa hoa, nhận được tất cả chúc phúc của thân bằng hảo hữu.

Sau một tháng, hai người trở về nhà của mình, mặc quần áo ở nhà nhẹ nhàng khoan khoái, dựa lưng vào nhau ngồi ở trên ghế salon, trong tay mỗi người cầm một cái máy tính bảng, một người đang đọc báo tài chính và kinh tế, một người đang kiểm tra game, ánh nắng từ ban công chiếu vào, như một tầng ánh sáng nhu hòa, khiến hai người đặc biệt mê người, hai người không hề hay biết, đồng hồ quả lắc trong nhà nhắc nhở mười hai giờ, Lâm Đông gửi một cái tin nhắn.

Lâm Đông: Ông xã, đói bụng.

Mục Hưng Hà: Đi, đi đến quán cơm của Kỳ Kỳ ăn cơm.

Hai người đồng thời thả máy tính bảng trong tay xuống, thay một bộ quần áo thể dục, tay trong tay, cùng ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng lại, ánh nắng long lanh như trước, giống như bụi vàng rơi vào một tấm hình trên tường phòng khách, trong hình là hai người đàn ông, một người ôn nhu, một người tuấn lãng, mỉm cười ôm nhau dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

————— toàn văn xong —————

Tác giả có lời muốn nói:

Chính thức kết thúc, muốn nói rất nhiều lời, lại không biết nói cái gì, cảm ơn mọi người một đường làm bạn, chúng ta dừng bút thôi.

Hoàn.